

virtual-project.eu

STEPHEN KING

POVESTIRI

ÎTI PLACE MAI
ÎNTUNECAT

ARMADA

STEPHEN KING este autorul-fenomen a peste 60 de cărți, devenite bestsellere internaționale. Printre cele mai recente titluri ale sale se numără *Holly* (Armada, 2023), *Fairy Tale (Un basm)* (Armada, 2022), *If It Bleeds (Un strop de sânge)* (Armada, 2022), *Billy Summers* (Armada, 2021), *Later (Mai târziu)* (Armada, 2021), *The Institute (Institutul)* (Armada, 2020), *The Outsider (Străinul)* (Armada, 2019), *Sleeping Beauties*, scrisă împreună cu fiul său, Owen King (*Frumoasele adormite*, Armada, 2018), și seria BILL HODGES: *Mr. Mercedes* (Armada, 2023), premiat cu Edgar Award for Best Novel, continuată cu *Finders Keepers (Ce-am găsit al meu să fie)* (Armada, 2024) și *End of Watch (Mort la datorie)* (Armada, 2024). Romanul său *11/22/63 (J.F.K. 22.11.63)* (Armada, 2020) a fost inclus în top 10 cele mai importante cărți ale anului 2011 de publicația The New York Times Book Review și a câștigat Los Angeles Times Book Prize. Cărțile sale cult – seria THE DARK TOWER (TURNUL ÎNTUNECAT, Nemira, 2019), romanele *It* (Nemira, 2018), *Pet Sematary (Cimitirul animalelor)* (Armada, 2019) și *Doctor Sleep* (Armada, 2019) – au stat la baza unor ecranizări celebre, iar *It* este astăzi filmul horror cu cel mai mare succes de casă din toate timpurile. Stephen King a primit *PEN America Literary Service Award* (2018), *National Medal of Arts* (2014) și *National Book Foundation Medal for Distinguished Contribution to American Letters* (2003). Trăiește în Bangor, Maine, împreună cu soția sa, scriitoarea Tabitha King.

STEPHEN KING

ÎȚI PLACE MAI ÎNTUNECAT

Original: *You Like It Darker* (2024)

Traducere din limba engleză și note:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2024 —

Pentru gemeni – Thomas și Edward

DOUĂ PRAMATII CU TALENT

1

Tatăl meu – *celebrul* meu tată – a murit în 2023, la vârsta de nouăzeci de ani. Cu doi ani înainte, a primit un e-mail de la o reporteră liber-profesionistă, care se numea Ruth Crawford și care îl ruga să îi acorde un interviu. I-am citit mesajul, la fel cum îi citeam toată corespondența, atât cea personală, cât și cea de afaceri, pentru că renunțase deja să mai folosească orice fel de dispozitiv electronic – mai întâi computerul, apoi laptopul și, în cele din urmă, mult prea dragul lui telefon. Nu că ar fi avut vreo problemă cu ochii. Nu, nici vorbă. Vederea i-a rămas bună până în ultima clipă a vieții, dar zicea că îl apucă o durere cumplită de cap numai când se uită la ecranul iPhone-ului. La ceremonia de după înmormântare, domnul doctor Goodwin mi-a spus că era foarte probabil ca tata să fi suferit o serie de AVC-uri minore care au pregătit terenul pentru cel mare.

Cam în perioada când a renunțat el la telefon – cu vreo cinci sau șase ani înainte de deces –, eu m-am pensionat anticipat din postul de inspector școlar al instituțiilor de învățământ din comitatul Castle și m-am angajat cu normă întreagă la tata. Erau o groază de treburi de făcut. Avea o menajeră, dar eu trebuia să mă ocup de el în timpul nopții și în weekenduri. Îl ajutam să se îmbrace dimineața și să se dezbrace seara. Eu făceam de mâncare și tot eu curățam după el când nu reușea să ajungă în timp util la WC în toiul nopții.

Avea angajat și un om bun la toate, Jimmy Griggs, dar se apropia și el cu pași repezi de optzeci de ani, așa că m-am pomenit ocupându-mă eu de treburile pe care acesta nu mai era în stare să le facă – adică de aproape tot: de la îndoparea cu îngrășămintă a straturilor cu flori la care tata ținea enorm, până la desfundarea canalizării atunci când era cazul. Nu am discutat niciodată despre internarea într-un azil privat, deși evident că tata putea să-și permită așa ceva; cele aproape douăzeci de mega-bestsellere publicate în patruzeci de ani îi asiguraseră o situație materială extrem de bună.

Ultima dintre „cărămizile lui fascinante” (ca să citez din recenzia Donnei Tartt, din *The New York Times*) a fost publicată când tata avea deja optzeci

și doi de ani. A participat la seria obligatorie de interviuri, a stat frumos la fotografiile obligatorii, după care a anunțat că se retrage din activitate. În fața presei, a făcut-o într-un mod foarte elegant, apelând la „umorul care-l caracterizează” (citată din articolul lui Ron Charles, apărut în *Washington Post*). Mie mi-a zis: „Slavă Domnului că am terminat cu aiurelile astea”. Cu excepția interviului acordat lui Ruth Crawford, nu a mai discutat niciodată cu vreun ziarist. Evident că a fost contactat de mulți, însă i-a refuzat întotdeauna, susținând că a spus tot ce a avut de spus, plus anumite lucruri pe care poate că ar fi trebuit să le păstreze pentru sine.

— Dacă acorzi prea multe interviuri, mi-a zis el, precis ai să dai cu bâta-n baltă o dată sau de mai multe ori.

Pentru că doar vorbele alea o să rămână din tine atunci când n-ai să mai fii.

Însă cărțile lui se vindeau în continuare, iar averea lui continua să crească. I-am examinat contractele de reeditare până în cele mai mici amănunte; la fel și noile idei de coperte; la fel și propunerile care i se făceau pentru transpunerea vieții lui pe marele sau micul ecran. Și am citit cu multă conștiinciozitate toate cererile de interviu din momentul în care el nu le-a mai putut citi singur. Pe toate le refuza. La fel a făcut și cu cererea lui Ruth Crawford.

— Dă-i răspunsul obișnuit, Mark – că, vai, cât sunt de măgulit, dar nu, mulțumesc!

Însă atunci a ezitat puțin, poate unde cererea aceea era puțin diferită de celelalte.

Crawford voia să scrie un articol despre tatăl meu și prietenul lui de-o viață, David „Butch” LaVerdiere, care murise în 2019. Am închiriat un avion Gulfstream și mers cu tata pe Coasta de Vest, la înmormântarea lui. Tata avea mereu grijă cât cheltuie și pe ce anume – nu zic că era zgârcit, dar era foarte atent pe ce i se duc banii – iar prețul enorm plătit pe acea călătorie spunea multe despre sentimentele sale față de omul căruia eu îi ziceam „Unchiul Butch”. Iar acele sentimente erau la fel de puternice ca odinioară, în ciuda faptului că nu se mai văzuseră de vreo zece ani, dacă nu și mai mulți.

Tata a fost rugat să spună câteva cuvinte la înmormântare. N-am crezut că va accepta, pentru că refuza să se mai afle în centrul atenției, indiferent de împrejurări. Însă a făcut-o. Nu a urcat pe podium, doar s-a sprijinit în baston și s-a ridicat de pe scaun. Întotdeauna a fost un orator foarte bun,

calitate pe care nu și-a pierdut-o cu trecerea anilor.

— Înainte de Al Doilea Război Mondial, Butch și cu mine învățam într-o școală cu o singură sală de clasă. Am crescut într-un orașel cu străzi neasfaltate și fără semafoare; am reparat mașini, le-am peticit, am făcut mai multe sporturi, apoi am fost antrenori. Mai târziu ne-am implicat în administrarea orașului și ne-am ocupat cu întreținerea gropii de gunoi de la periferia lui – munci foarte asemănătoare, dacă stau să mă gândesc bine. Am vânat, am pescuit, am stins incendiile de vegetație din timpul verilor și am curățat drumurile de zăpadă în timpul iernilor. Ba chiar am dărâmat o grămadă de cutii poștale când făceam asta. Îl cunoșteam încă de pe vremea când nu auzise nimeni de el în afară de propriii concetățeni – și nici de mine nu auzise nimeni pe atunci. Ar fi trebuit să mai trec pe la el în ultimii ani, însă am fost ocupat cu treburile mele. Și mi-am tot spus: „Lasă, că mai am timp.” Mereu ne spunem că mai avem timp. Numai că timpul acela se termină la un moment dat. Butch a fost un artist minunat, dar și un om minunat. Iar eu cred că asta-i mult mai important. Poate unii dintre dumneavoastră nu sunteți de aceeași părere. Nu mă deranjează deloc. Ce vreau eu să spun este că ne-am susținut reciproc întotdeauna.

S-a oprit, a lăsat capul în jos, dus pe gânduri.

— În orașelul meu din Maine există o vorbă pentru felul ăsta de prieteni. Spunem că „ținem aproape”.

Da, țineau foarte aproape. Asta însemna că se protejau unul pe celălalt și că nimeni nu avea cum să le afle secretele.

Ruth Crawford era extrem de apreciată în branșă – m-am interesat, credeți-mă. Publicase multe articole, majoritatea scurte schițe biografice, în zeci de reviste, locale sau regionale (*Yankee, Downcast, New England Life*), dar și în câteva publicații naționale – de exemplu, *The New Yorker*, unde îi apăruse un articol despre Derry, un orașel înapoiat, de care nu auzise prea multă lume. Iar dacă acum voia să se axeze pe Laird Carmody și Dave LaVerdiere, mi-am zis că precis va atrage cititorii. Scrierea ei de dinainte se referise în treacăt ba la tatăl meu, ba la unchiul Butch; însă acum intenționa să se concentreze doar asupra lor: doi bărbați născuți în același orașel din Maine, care deveniseră renumiți în două domenii diferite ale creației culturale. Și nu doar asta; atât Carmody, cât și LaVerdiere își câștigaseră celebritatea abia după patruzeci și ceva de ani, vârstă la care majoritatea

bărbaților și femeilor renunță deja la ambițiile din tinerețe. Bărbați și femei care – așa cum a zis odată tatăl meu (și a zis-o într-un mod foarte elegant) – s-au complăcut într-o anumită rutină și nu au mai vrut să iasă din ea. Ruth voia să afle cum de fusese posibilă o asemenea coincidență... sigur, presupunând că *era* o coincidență.

— Trebuie să existe un motiv? m-a întrebat tata după ce i-am citit mesajul doamnei Crawford. Asta insinuează? Probabil că n-a auzit de gemenii ăia care au câștigat fix în aceeași zi sume mari la loteriile din statele în care trăiau.

— Păi, posibil ca treaba aia să nu fi fost tocmai o *coincidență*, am zis eu. Sigur, cu condiția să nu fi inventat tu povestea asta chiar acum.

I-am dat timp să-mi răspundă, însă mi-a aruncat un zâmbet care ar fi putut însemna absolut orice. Sau absolut nimic. Așa că am insistat.

— Vreau să spun că-i foarte probabil ca gemenii ăia despre care vorbești să fi crescut într-o familie în care jocurile de noroc erau o cutumă. În cazul ăsta, n-am prea putea vorbi despre o coincidență, nu? Ca să nu mai pomenesc de toate biletele alea de loterie cumpărate de amândoi, dar care au fost necâștigătoare.

— Nu pricep ce vrei să zici, Mark, m-a întrerupt tata, cu același surâs ușor amuzat pe buze. Unde vrei să ajungi?

— Vreau să spun că nu înțeleg de ce anume ar fi cucoana asta interesată de faptul că tu și cu Dave sunteți originari din orașelul ăla uitat de lume și că ați devenit amândoi celebri abia la mijlocul vieții.

Am ridicat mâinile, ca și cum aș fi reprodus titlul cu litere de o șchioapă:

— „Să fie vorba despre... *destin*?”

Tata a început să-și frece cu palma obrazii cu riduri adânci și acoperiți cu țepi albi. Căzuse pe gânduri. Iar eu chiar am crezut că o să se răzgândească și o să accepte să dea interviul. Însă a clătinat din cap.

— Fii tu amabil și scrie-i un mesaj drăguț, așa cum știi tu. Spune-i că trebuie s-o refuz, dar că îi doresc mult succes în toate demersurile ei viitoare.

Prin urmare, așa am și făcut, cu toate că mi s-a întipărit în minte expresia pe care a avut-o tata atunci. Expresia unui om care avea foarte multe de spus despre cum el și cu prietenul Butch reușiseră să dobândească și celebritatea, și averile... Însă a preferat să nu se destăinuie. A preferat să „țină secretul”.

Probabil că Ruth Crawford a fost dezamăgită de refuzul tatei de a-i acorda respectivul interviu, dar nu a renunțat la proiectul ei. Nici măcar atunci când am refuzat și eu să îi răspund la câteva întrebări, spunând că tata nu ar fi de acord și că oricum nu știam decât că lui îi plăcea foarte mult literatura. Citea mereu, nu pleca nicăieri fără vreun roman broșat vârat în buzunarul de la spate. Când eram mic, îmi spunea niște povești minunate înainte de culcare, pe care le scria uneori în caiete cu spiră. Cât despre unchiul Butch? El mi-a pictat pereții din dormitor – băieți jucându-se cu mingea, băieți alergând după licurici, băieți cu undițe de pescuit. Bineînțeles că Ruth a vrut să vadă picturile astea murale, numai că fuseseră făcute cu foarte mult timp în urmă, iar eu îmi rezugrăvisem camera odată cu depășirea vârstei copilăriei. Când tata și apoi unchiul Butch s-au lansat spre celebritate ca niște rachete, eu eram la University of Maine, unde îmi luam doctoratul în învățământul superior. Pentru că, știți și voi cum se zice: cine nu poate să facă altceva, se apucă să dea lecții copiilor; iar cine nu poate să dea lecții copiilor, se apucă să-i învețe pe profesori. Iar succesul tatălui meu și al bunului său prieten a constituit o mare surpriză atât pentru mine, cât și pentru toți locuitorii orașelului nostru. Însă mai există o vorbă veche care zice că „Nu poate ieși nimic bun din Nazaret”^{1}.

Am pomenit despre toate lucrurile astea în scrisoarea trimisă doamnei Crawford, pentru că îmi părea rău – dar nu prea mult – că nu acceptasem să-i dau interviul. I-am mai scris că precis au avut visuri, majoritatea oamenilor au; dar, la fel ca majoritatea oamenilor, au preferat să le țină doar pentru ei înșiși, să nu le împărtășească și altora. Multă vreme crezusem că poveștile tatei și picturile luminoase ale unchiului Butch nu erau decât niște simple hobby-uri, la fel ca cioplitul în lemn sau zdrăngănitul la chitară. Însă mi-am schimbat radical părerea atunci când s-au umplut de bani. I-am spus și asta în scrisoare, după care am adăugat un post-scriptum (scris de mână, nu la computer): *Bravo lor!*

În comitatul Castle sunt douăzeci și șapte de orașe, Castle Rock fiind cel mai mare dintre ele, urmat de Gates Falls. Harlow, orașelul unde am crescut eu, fiu al lui Laird și al Sheilei Carmody, nu se numără nici măcar printre primele zece. Însă s-a dezvoltat foarte mult în toți anii trecuți din copilăria mea și până acum; ba chiar tata – care și el și-a petrecut întreaga viață în Harlow – spune câteodată că nici nu-l mai recunoaște. Tata a învățat într-o

școală cu o singură sală de curs; eu întruna cu patru săli (câte două clase în fiecare); acum există o școală cu opt săli, prevăzută cu tehnologie geotermală, care îi asigură căldura în perioadele reci și răcoarea în perioadele călduroase.

Când tata era mic, nu exista niciun drum asfaltat aici, în afară de Route 9, șoseaua care duce la Portland. Când am apărut eu pe lume, doar Deep Cut și Methodist Road erau nepavate. Acum sunt toate asfaltate. În anii '60 nu exista decât un singur magazin – Brownie's –, unde bătrânii se adunau la povești în jurul unui butoi cu murături adevărate. În prezent sunt două sau trei, plus un fel de centru comercial (dacă vrei să-i zici așa) pe Quaker Hill Road. Avem și o pizzerie, două saloane de coafură și – incredibil, dar adevărat – un salon de manichiură, care pare să atragă tot mai mulți clienți. Dar nu avem niciun liceu; în sensul ăsta nu s-a făcut nimic. Copiii din Harlow nu au decât trei opțiuni: liceul din Castle Rock, cel din Gates Falls sau gimnaziul din Mountain View, cunoscut sub numele de „Academia Fariseilor”. Noi, ăștia de aici, nu suntem decât niște țopârlani: conducem furgonete, ascultăm numai cântece country, bem numai lichior cu cafea – niște țăranoi cu simpatii republicane din tată-n fiu. Singura realizare cu care ne-am putea mândri este că dintre noi au apărut acești doi oameni: tatăl meu și prietenul lui, Butch LaVerdiere. Două pramatii cu talent, cum a zis tata în discuția lui peste gard cu Ruth Crawford.

Adică și mama, și tatăl tău au trăit toată viața aici? m-ar putea întreba un orășean get-beget. Și TU ți-ai petrecut întreaga viață tot aici? Ești nebun sau ce?

Nu. Nu sunt nebun.

Poetul Robert Frost a spus odată că acasă este acel loc unde ești primit mereu cu brațele deschise. De asemenea, este și locul de unde pornești în viață și, dacă faci parte dintre norocoși, locul unde te întorci la final. Butch a murit în Seattle, a murit străin pe un tărâm necunoscut. Poate că nu l-a deranjat prea tare, dar nu pot să nu mă întreb dacă nu și-ar fi dorit să se stingă lângă o ulicioară și lângă pădurea de pe malul lacului, cunoscută sub numele de 30-Mile Wood.

Cu toate că documentarea – *investigația* – lui Ruth Crawford s-a axat pe orașul Harlow, unde s-au născut și au crescut subiectele ei, trebuie să amintesc aici faptul că la noi nu există nici moteluri și nici pensiuni. În

concluzie, a fost obligată să-și instaleze cartierul general în Castle Rock, la Gateway Motel. Oricât ar părea de ciudat, acum chiar *există* în Harlow un azil de bătrâni, iar Ruth s-a dus acolo și a discutat cu un tip pe nume Alden Toothaker, care a fost coleg de școală cu tata și cu prietenul lui. Alden i-a spus cum de s-a ales Dave cu porecla aia. Avea întotdeauna în buzunarul de la spate un tub cu ceară pentru păr marca „Lucky Tiger Butch” și se dădea deseori cu ea, ca să-i stea părul „periuță” în creștet. Așa s-a pieptănat întreaga lui viață, chiar și când i s-a rărit părul. Tunsoarea aceasta a devenit semnul lui distinctiv. Habar n-am dacă a continuat să țină în buzunar tubul ăla de ceară și după ce a devenit celebru. Nu știu nici măcar dacă se mai fabrică.

— Stăteau mereu împreună pe vremea când eram în primară, i-a spus Alden. Doi puști cărora le plăcea să meargă la pescuit sau la vânatoare cu tăticii lor. Au fost de mici obișnuiți cu munca și li se părea ceva normal. Poate alții de vârsta mea ți-ar zice că băieții ăia dădeau încă de atunci semne că o să reușească în viață, dar nu și eu... Nu, eu îți zic doar că au fost doar niște tipi obișnuiți până la un moment dat, când n-au mai fost așa.

Laird și Butch s-au dus la liceul din Gates Falls, unde au intrat la clasa de „cultură generală”, destinată copiilor care nu intenționau să meargă la facultate. Nu că ar fi susținut cineva că nu ar fi fost destul de deștepți; chestia asta era de la sine înțeleasă. Printre altele, au făcut o materie care se chema Matematică Practică și Engleza pentru Afaceri, iar în manualul respectiv erau mai multe pagini în care ți se explica felul în care să împătorești corect o scrisoare de afaceri. Nu doar ți se explica în detaliu, ci aveai acolo și scheme, în caz că erai mai greu de cap. Petreceau multe ore în atelierul de tâmplărie și în atelierul auto. Se poate spune că jucau amândoi și fotbal, și baschet, chiar dacă tatăl meu stătea mai mult pe tușă. Au absolvit pe 8 iunie 1951, amândoi cu media generală opt.

Dave LaVerdiere a început să lucreze cu tatăl lui, care era instalator. Laird Carmody și tatăl său reparau mașini în atelierul de la ferma familiei și le vindeau apoi la Târgul de Mașini Peewee’s din Gates Falls. Aveau și o tarabă cu legume pe Portland Road, care le aducea bani frumoși. Unchiul Butch nu se înțelegea prea bine cu tatăl lui, așa că s-a apucat să muncească pe cont propriu: desfunda canale de scurgere, instala țevi și, uneori, chiar săpa puturi în Gates și Castle Rock. (Tatăl lui își derula toate afacerile în Harlow și nu avea nici cea mai mică intenție să le împartă cu fiul său.) În

1954, cei doi prieteni au înființat firma de transport L&D Haulage, care „transporta” până la groapa de gunoi toate murdăriile lăsate în urmă de vilegiaturiști. În 1955, *au cumpărat* groapa de gunoi, iar mai-marii orașului au răsuflat ușurați că au scăpat de ea. Tata și Dave au curățat-o, au aranjat-o, au incendiat în mod controlat toate mizeriile din ea, au instituit un program rudimentar de reciclare și au protejat-o de dăunători. Orașul le dădea o subvenție frumușică pentru asta, care se adăuga la banii obținuți din celelalte afaceri ale lor. Deșeurile din metal, mai cu seamă sârmele din cupru, le aduceau alte câștiguri. Localnicii începuseră să le zică „Gemenii Gunoieri”, dar Alden Toothaker (și alți moșnegi cu memoria cât de cât întreagă) au asigurat-o pe Ruth Crawford că porecla asta nu era decât o glumă inofensivă și atâta tot.

Groapa aia de gunoi avea în jur de cinci pogoane și era înconjurată de un gard înalt din scânduri, pe care Dave a pictat scene din viața orașului – câte una în fiecare an. Gardul acela s-a dus de mult (iar groapa de gunoi este acum una ecologică), dar au rămas fotografiile, care amintesc de creațiile ulterioare ale lui Dave. Șezători care se contopesc cu meciuri de baseball, meciuri de baseball care se contopesc cu caricaturi ale locuitorilor din Harlow – de multă vreme duși dintre noi –, scene cu muncile agricole de primăvară și scene cu secerișul de toamnă. Găseai acolo toate ipostazele prin care trece viața dintr-un orașel de provincie. Însă unchiul Butch i-a pictat și pe Isus și pe apostolii lui (ultimul fiind Iuda, cu un rânjet înfumurat pe mutră). Nimic extraordinar la picturile alea, însă erau foarte colorate, foarte vii și foarte simpatice. Dar *prevesteau* ceva.

La scurtă vreme după moartea unchiului Butch, s-a vândut cu trei milioane de dolari un tablou de-ale lui în care îi înfățișa pe Elvis Presley și pe Marilyn Monroe, plimbându-se mână în mână pe alea unui parc de distracții dintr-un orașel de provincie. Evident că era de o mie de ori mai bun decât orice pictură de la groapa de gunoi, dar s-ar fi potrivit foarte bine și acolo: pentru că avea același umor absurd, în contrast cu o stare nemărturisită de disperare și – poate – de dispreț. Picturile murale ale lui Dave de la groapa de gunoi au reprezentat bobocul; *Elvis & Marilyn* a fost floarea. Unchiul Butch nu s-a însurat niciodată, dar tata a făcut-o. În timpul liceului se îndrăgostise de o colegă, Sheila Wise, care după absolvire a plecat la Vermont State Teachers College. Când s-a întors la școala din Harlow, ca profesoară de clasele a V-a și a VI-a, tata a fost în al nouălea cer

de bucurie să afle că nu se măritase încă. I-a făcut o curte asiduă și a câștigat-o. S-au căsătorit în august, 1957. Dave LaVerdiere a fost cavalerul de onoare al tatei. Eu am venit pe lume un an mai târziu, iar cel mai bun prieten al tatălui meu mi-a devenit unchi – unchiul Butch.

Am citit o recenzie a primei cărți scrise de tata, *Furtuna cu fulgere*, în care criticul respectiv spunea cam așa: „Nu se întâmplă prea multe în primele o sută și ceva de pagini din povestea plină de suspans a domnului Carmody, dar cititorul este oricum fermecat, pentru că aude acorduri de vioară.”

Mi s-a părut o formulare foarte ingenioasă. Și Ruth Crawford a auzit câteva acorduri de vioară: Alden și alți localnici îi descrieseră doi bărbați în banca lor și onorabili și amândoi extrem de cinstiți. Doi bărbați de la țară care-și trăiau în pace viețile de la țară. Unul însurat, celălalt, nu – pe vremurile alea i se zicea „becher” sau „celibatar convins” – însă fără să dea naștere la niciun fel de bârfe pe seama vieții sale personale.

Vicky, sora mai mică a lui Dave, a acceptat să-i răspundă lui Ruth la câteva întrebări. Și i-a spus că Dave se ducea uneori „la oraș” – adică în Lewiston – unde frecventa cluburile de pe Lisbon Street unde se bea bere și se dansa boogie.

— Se distra de minune la Holly, i-a zis ea, referindu-se la Holiday Lounge (care nu mai există de foarte multă vreme). Se ducea mai ales atunci când cânta Little Jonna Jaye. 'Ai de mine, era topit după fata aia. Dar n-a reușit s-o cucerească – n-a avut norocul ăsta! Însă nici nu dormea mereu singur în pat.

Mi-a spus Ruth că Vicky se întrerupsese atunci și apoi adăugase:

— Știu la ce te gândești, *dudue* Crawford. Așa gândește toată lumea de azi când aude de un bărbat care trăiește o viață întreagă fără o relație pe termen lung cu o femeie. Dar să știi că te înșeli. Și o fi ajuns fratele meu un pictor renumit, însă nici vorbă să fi fost *homo*.

Cei doi erau îndrăgiți de toată lumea, așa se spunea. Erau vecini buni și *săritori*. Când Philly Loubird a făcut infarct, nu apucase să cosească nici măcar jumătate din fânul de pe câmp și se anunțau furtuni; iar atunci tata l-a dus la spitalul din Castle Rock, în timp ce Butch a chemat câțiva dintre băieții care-l ajutau la groapa de gunoi și au terminat secerișul înainte de

primii stropi de ploaie. S-au alăturat brigăzii de pompieri voluntari și au stins multe incendii de vegetație, plus câteva izbucnite în casele localnicilor. Dacă n-avea suficiente mașini de reparat și nici muncă la groapa de gunoi nu prea era, tata o lua pe mama și se ducea să strângă bani de la oameni pentru „Masa săracilor”, cum i se zicea pe atunci. Tata și unchiul Butch îi învățau pe copii fotbal și baschet și alte sporturi. Pregăteau împreună fripturile de porc pentru masa festivă de primăvară a pompierilor voluntari și făceau grătarul de pui care marca finalul verii.

Doi bărbați de la țară care își trăiau în pace viețile de la țară.

Fără niciun acord de vioară.

Până la un moment dat, când s-a auzit brusc o orchestră întreagă.

Știam multe dintre lucrurile astea. Am aflat și mai multe chiar de la Ruth Crawford, când ne-am întâlnit la cafeneaua Korner Koffee Kup, vizavi de Gateway Motel și la doar o stradă distanță de oficiul poștal, unde își primea tata corespondența – și nu vorbesc doar de două sau trei plicuri, ci de mult, mult, mult mai multe. Mă opream mereu la Koffee Kup când mă întorceam de la poștă. Cafeaua de la Kup e bunicică, nimic de zis; dar brișele cu afine? N-ai gustat niciodată ceva mai bun. Tocmai sortam toată corespondența aia, alegând scrisorile importante din celelalte rahaturi, când am auzit pe cineva întrebându-mă:

— Îmi dai voie să stau aici?

Era Ruth Crawford – zveltă și cochetă, în pantaloni largi de culoare albă, o bluză fără mâneci de culoare roz și o mască asortată (eram în primul an de Covid). Deja se așeza pe scaunul din fața mea, așa că am început să râd.

— Nu te dai bătută, nu?

— Domnițele prea sfioase n-au nicio șansă la Premiul Nobel, a răspuns ea și și-a scos masca. Cum e cafeaua de aici?

— Bunicică. Dar sunt convins că știi asta, din moment ce stai chiar vizavi. Brișele sunt foarte bune. Însă tot nu am de gând să-ți dau vreun interviu, doamnă Crawford, îmi pare rău.

— Am înțeles. Rămâne între noi orice vom discuta, în regulă?

— Adică nu poți să folosești nimic din ce-ți spun.

— Exact asta înseamnă.

A apărut chelnerița – Suzie McDonald o chema. Am întrebat-o dacă se mai duce la cursurile de la seral. A zâmbit în spatele măștii și mi-a zis că da. Și eu, și Ruth am comandat cafea și brișe.

— Dar chiar cunoști pe *toată* lumea din cele trei orașe? s-a mirat Ruth, după ce Suzie se îndepărtase de noi.

— Nu chiar pe toată, nu. Cunoșteam mai mulți oameni și știam multe despre ei pe vremea când încă eram inspector școlar. Ce o să-ți spun acum e tot cu titlu confidențial, da?

— Categorie.

— Suzie a rămas însărcinată la șaptesprezece ani și părinții au alungat-o de acasă. Făceau parte dintr-o sectă, Biserica lui Cristos Mântuitorul. Și fata s-a dus în Gates, să locuiască la mătușa ei. A terminat liceul și acum urmează cursurile serale organizate de Colegiul Bates, din Lewiston. Vrea să ajungă medic veterinar. Și eu cred că va reuși. Iar fetița ei o duce foarte bine. Tu ce faci? Măcar te distrezi? Afli tot felul de lucruri despre tata și Unchiul Butch?

A zâmbit.

— Am reușit să aflu că tatăl tău era un mare vitezoman până s-a căsătorit cu mama ta. Condoleanțele mele...

— Mulțumesc.

Deși mama murise cu cinci ani înainte de vara lui 2021 în care purtam noi conversația asta.

— Știi că tatăl tău s-a răsturnat cu Dodge-ul unui fermier în vârstă și așa a ajuns să-i fie suspendat permisul de conducere pe un an?

Nu, nu știam. Și i-am mărturisit asta.

— Am mai aflat că lui Dave LaVerdiere îi plăceau barurile din Lewiston și că era topit după o dizeuză de acolo, care-și zicea Little Jonna Jaye. Și am mai aflat că nu i-a mai votat pe republicani după Afacerea Watergate, dar că tatăl tău nu s-a dezis niciodată de ei.

— Nu. Tata îi va vota pe republicani până la moarte. Dar...

Și m-am aplecat conspirativ către ea.

— Tot cu titlu confidențial, da?

— Indiscutabil!

O fi zâmbit ea ca să mă liniștească, dar îi sclipea curiozitatea în ochi.

Mi-am coborât tonul și i-am șoptit:

— Nu l-a mai votat pe Trump pentru al doilea mandat. Nu l-a votat nici pe Biden, nu s-a simțit în stare să o facă, dar se săturase până peste cap de toate nebuneliile lui Donald. Sper că ai să duci cu tine în mormânt informația asta.

— Pe cuvânt de onoare. Am aflat că Dave a câștigat concursul anual de

mâncat plăcinte de la târgul din orașelul vostru, din 1960 și până în 1966, când a renunțat să mai participe. Am aflat că, până în 1972, tatăl tău a fost mereu aruncat în apă de foștii colegi la fiecare reuniune de la terminarea școlii. Ba chiar am văzut și niște poze tare nostime în care era îmbrăcat într-un costum de baie demodat și avea pe cap un melon... presupun că era impermeabil.

— Am fost îngrozitor de rușinat de ce făcea atunci, am zis eu. Nici nu-ți imaginezi cât mișto s-a făcut de mine la școală pe chestia asta.

— Am mai aflat că, atunci când a plecat din oraș, Dave și-a luat cu el numai strictul necesar – doar atât cât a putut să pună în gențile de la șaua motocicletei Harley Davidson. Tatăl și mama ta au vândut toate celelalte lucruri ale lui și i-au trimis banii. Știi că tatăl tău i-a vândut și casa.

— Și a obținut o sumă frumușică pe ea, am spus eu. Pentru că, la vremea respectivă, unchiul Butch nu făcea decât să picteze tot timpul, așa că banii ăia i-au fost de mare folos până a început să-și vândă lucrările.

— Și tot în vremea aceea, tatăl tău scria tot timpul.

— Da, dar încă se ocupa de groapa de gunoi. A făcut asta până a vândut-o înapoi orașului, pe la începutul anilor nouăzeci. Atunci a fost ecologizată.

— A mai cumpărat și Târgul de Mașini Peewee's și l-a vândut și pe el. Apoi a dat orașului toți banii.

— Pe bune? Tata nu mi-a spus.

Dar eram convins că mama știuse.

— Da, așa a făcut. În fond, nu avea nevoie de banii ăia, nu? Era deja scriitor cu normă întreagă, iar toate treburile alea cu orașul reprezentau doar un hobby.

— Faptele bune nu sunt niciodată „doar un hobby”, am zis eu.

— Tatăl tău te-a învățat asta?

— Mama.

— Și *ea* ce părere a avut despre norocul care a dat peste voi? Ca să nu mai vorbim și despre cel al unchiului Butch?

M-am gândit cum să-i răspund. Între timp, Suzie ne-a adus cafelele și brișele. Apoi am spus:

— Chiar nu vreau să vorbesc despre asta, doamnă Crawford.

— Spune-mi Ruth. Oricum ne tutuim.

— Bine, Ruth... dar tot nu vreau să vorbesc.

Și-a uns brișă cu unt. Mă privea cu un soi de stupefacție vigilentă – că

nu știu cum altfel să-i descriu expresia – care m-a făcut să mă simt stânjenit.

— Am suficient material ca să pot scrie un articol bun și să-l vând revistei *Yankee*, a spus ea. Zece mii de cuvinte, culoare locală, povestiri amuzante. Numai și numai bazaconii din alea specifice statului Maine, după care se omoară toată lumea – o grămadă de arhaisme și expresii de genul *a umblat teleleu* sau *greu la deal cu boii mici*. Am făcut rost de fotografii cu picturile murale de la groapa de gunoi ale lui Dave LaVerdiere. Am poze cu tatăl tău – celebrul scriitor – într-un costum de baie cum se purta prin 1920, în vreme ce localnicii încearcă să-l arunce într-un rezervor cu apă.

— Câștiga doi dolari dacă se lăsa aruncat de trei ori, când se organiza aiureala aia. Iar toate câștigurile se duceau la diferite organizații de caritate din oraș. Toată lumea izbucnea în urale de fiecare dată când făcea pleosc.

— Am fotografii cu ei când făceau pe chelnerii și serveau pui fript turiștilor și vilegiaturiștilor și amândoi purtau șorțuri și bonete pe care scria SĂ-L PUPI PE BUCĂTAR.

— Multe femei chiar îl pupau.

— Am auzit o mulțime de povești pescărești, o mulțime de povești vânătoarești, mi s-a povestit despre toate faptele bune pe care le-au făcut – cum au strâns fânul pentru omul ăla care suferise un infarct. Știu că Laird a luat mașina altcuiva și că a depășit viteza legală și că așa și-a pierdut permisul. Știu toate astea, dar nu știu *nimic*. Adică nimic important, nimic care să conteze. Toți știu povești amuzante despre ei și abia așteaptă să ți le spună – îl știu pe Laird Carmody *încă de pe vremea când*, îl știu pe Butchie LaVerdiere *încă de pe vremea când*... dar niciunul dintre ei nu este în stare să-mi explice cum de au ajuns *ce au ajuns*. Pricepi unde bat?

I-am răspuns că pricep.

— Sunt convinsă că tu știi multe, Mark. Ce mama naibii s-a *întâmplat*? De ce nu vrei să-mi spui?

— Pentru că nu este nimic de spus, i-am zis eu.

Dar mințeam și cred că ea și-a dat seama.

Mi-aduc aminte de ziua când am primit un telefon de acasă – era în toamna lui 1978. „Mama” noastră de la cămin (da, așa i se spunea pe vremea aia) a urcat gâfâind din greu până la etajul al doilea al căminului Roberts Hall ca să mă anunțe că mama (mama mea adevărată) era la telefon și părea tulburată, adică nu urma să-mi dea vești bune. Îngrozit, m-am

grăbit să ajung în cămăruța doamnei Hathaway.

— Mamă? S-a întâmplat ceva?

— Da. Nu. Nu știu. Tatăl tău a pățit ceva când a fost la vânătoare în 30-Mile Wood.

Și a adăugat:

— Nici Butch nu mai e cum era.

Am simțit cum mi se urcă stomacul în gât și testiculele se grăbesc să-l urmeze, ca să nu-l lase singur.

— Un accident? Au pățit ceva? A murit...

N-am putut să termin întrebarea, de teamă să nu primesc un răspuns afirmativ.

— N-au absolut nimic. Din punct de vedere fizic, vreau să zic. Dar s-a întâmplat ceva. Tatăl tău are privirea unuia care a văzut o fantomă. La fel și Butch. Mi-au înșirat tot felul de baliverne... cică s-ar fi rătăcit. Dar ăștia doi știu și cu ochii închiși pe unde să meargă prin 30-Mile. Aș vrea să vii acasă, Mark. Nu chiar acum, dar măcar în weekend. Poate tu ai să reușești să afli ce a fost. Însă, atunci când l-am întrebat, tata a susținut că se rătăciseră, nimic mai mult. Și că, în cele din urmă, au reușit să găsească drumul înapoi la Pârâul Jilasi (denumire americanizată a salutului indigen pentru „Bun-venit”) și au ajuns în spatele cimitirului, teferi și nevătămați.

Nici eu n-am crezut o iotă din povestea aia cu „rătăcitul în pădure”. M-am întors la școală și, înainte de vacanța de Crăciun, mi-a venit o idee de-a dreptul înspăimântătoare: unul dintre ei împușcase din greșală un alt vânător – eveniment nefericit care are loc de câteva ori în timpul fiecărui sezon de vânătoare – și îl omorâse și apoi l-au îngropat amândoi undeva, în adâncul pădurii.

În Ajunul Crăciunului, după ce mama se dusesse la culcare, mi-am luat inima în dinți și i-am spus tatei ce credeam. Eram amândoi în living și admiram bradul împodobit. Când m-a auzit, tata a căpătat o expresie șocată... după care a început să râdă.

— Nu, Doamne ferește, sigur că nu! Dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, ne-am fi dus imediat să anunțăm autoritățile și am fi suportat consecințele. Pur și simplu ne-am rătăcit. I se poate întâmpla oricui, puștiule.

Mi-am amintit vorba folosită de mama și mi-a venit să o spun cu glas tare: baliverne.

Umorul tatei era unul foarte sec și cel mai bine s-a manifestat atunci când a venit contabilul lui de la New York – asta s-a întâmplat atunci când i s-a publicat ultimul roman – și i-a spus că deține în conturi peste zece milioane de dolari. Sigur, averea asta nu se putea compara cu cea a lui J.K. Rowling (și nici cu a lui James Patterson), dar tot era o sumă considerabilă. Tata a rumegat puțin vestea primită, apoi a zis:

— Deci cărțile nu sunt doar obiecte de decor.

Evident nedumerit de această reacție, contabilul a căscat ochii la el, dar eu m-am prins de poantă și am râs.

— Înseamnă că n-o să te las prea sărac, Markey, a continuat tata.

Probabil că m-a văzut tresărind sau poate doar și-a dat seama de semnificația vorbelor lui. S-a aplecat și m-a bătut ușurel pe mână, așa cum făcea pe vremea când eram mic și mă speria ceva.

Nu mai eram mic, dar eram singur. În 1988 m-am căsătorit cu Susan Wiggins, care terminase Dreptul și lucra la procuratura comitatului. Zicea că își dorește copii, dar tot amâna momentul procreării. Cu puțin timp înainte de aniversarea a doisprezece ani de căsnicie (ocazie pentru care îi luasem un colier de perle), m-a anunțat că mă părăsește pentru un alt bărbat. Povestea e mai complicată, presupun că așa sunt toate întâmplările de genul ăsta, însă nu este nevoie să știți mai mult, pentru că nu despre mine este vorba aici – nu chiar. Însă, atunci când tata a zis chestia aia cum că n-o să mă lase sărac, eu m-am întrebat – cred că amândoi ne-am întrebat – *cui* îi voi lăsa *eu* alea zece milioane sau ce va mai rămâne din ele atunci când îmi va suna ceasul.

Probabil Inspectoratului Școlar Nr. 19. Pentru că școlile duc mereu lipsă de bani.

— Nu se poate, trebuie să știi, a insistat Ruth în ziua aceea, la Koffee Kup. *Trebuie*. N-am să spun nimănui, așa cum ne-am înțeles, da?

— Nici nu ai avea ce să spui, pentru că realmente nu știu nimic, am răspuns eu.

Nu știam decât că tata și unchiul Butch au pățit ceva în timpul uneia dintre partidele lor anuale de vânatoare, desfășurate în luna noiembrie a anului 1978. Și că imediat după aceea tata a devenit un autor de romane foarte groase (botezate de critici „cărți cu trei etaje”) și cu foarte mare succes la public. Mai știam că și Dave LaVerdiere ajunsese celebru, mai

întâi ca ilustrator de carte, iar apoi ca pictor „care combină suprealismul Frida Kahlo cu romantismul american al lui Norman Rockwell” (*Art Review*)

— Poate au ajuns la o răscruce de drumuri, a zis ea, și și-au vândut sufletul în schimbul faimei, așa cum se spune că ar fi făcut cântărețul Robert Johnson. Au făcut un pact cu diavolul.

Am râs, deși v-aș minți dacă aș spune că nu-mi trecuse și mie gândul ăsta prin minte, mai cu seamă în nopțile de vară, când tunetele și fulgerele furtunilor mă țineau treaz.

— Păi, dacă au făcut treaba asta, înseamnă că acordul l-au încheiat pentru mult mai mulți ani, nu doar pentru șapte. Iar tata și-a publicat prima carte în 1980, același an în care portretul lui John Lennon, făcut de unchiul Butch, a apărut pe coperta revistei *Time*.

— Deci, aproape patruzeci de ani pentru LaVerdiere, a murmurat ea, dusă pe gânduri, iar tatăl tău încă se ține foarte bine, chiar dacă nu mai scrie.

— „Foarte bine” e cam exagerat, am zis eu, amintindu-mi de cearșafurile îmbibate de urină pe care le schimbasesem chiar în acea dimineață, înainte să ridic ancora și să pornesc spre Castle Rock. Dar *încă* o duce destul de bine. Spune-mi acum ceva și despre tine. Cât timp mai ai de gând să pierzi în colțul nostru uitat de lume, dezgropând morții și căutând tot felul de informații calomnioase despre Carmody și LaVerdiere?

— Urât din partea ta că spui asta!

— Scuze. Am făcut un banc prost.

Își terminase brișoa (v-am zis că erau bune), iar acum fărâmița între degete firimiturile rămase.

— Încă o zi sau două. Vreau să mă mai duc o dată la căminul ăla de bătrâni din Harlow și să discut din nou cu sora lui LaVerdiere – sigur, dacă și ea va fi de acord să vorbească cu mine. O să-mi iasă un articol foarte bun, care se va vinde extrem de bine. Însă în niciun caz nu este ce îmi doream eu.

— Poate că îți doreai ceva ce nu există. Poate talentul creator trebuie să rămână o enigmă.

A strâmbat din nas la mine și a zis.

— Poate ar fi bine s-o lași mai ușor cu metafizica și să nu te bagi unde nu-ți fierbe oala. Îmi permiți să-ți fac cinste cu brișele și cafeaua?

— Nu.

Toată lumea din Harlow ne știe casa de pe Benson Street. Câteodată se mai întâmplă ca unii dintre cititorii fideli ai cărților tatei, care trec din întâmplare prin orașelul nostru, să se oprească doar cât să arunce o privire la ea. Cu toate că se simt cam dezamăgiți după aceea – și de ce n-ar fi? Este doar o casă la fel ca toate celelalte din New England, într-un orașel care abundă în așa ceva. Poate puțin mai mare, cu o curte spațioasă, plină de flori. Mama le plantase și a avut grijă de ele până în ziua în care a murit. Acum le udă și le îngrijește Jimmy Griggs, angajatul nostru. Pe toate. Mai puțin crinii sălbatici, care cresc de-a lungul gardului nostru de uluci de la stradă. Tatei îi place să se ocupe singur de ei, pentru că fuseseră preferații mamei. Când se duce să îi ude, ori doar se plimbă agale pe lângă ei, șchiopătând și sprijinindu-se în baston, eu cred că o face ca să-și amintească de femeia căreia i-a spus o viață întreagă „iubita mea Sheila”. Uneori se apleacă și mângâie câte o floare – petalele care formează o coroană deasupra unei tulpini subțiri și fără frunze, numită „lujer”. Cele mai multe dintre flori sunt galbene, roz și portocalii, însă lui îi plac mai ales cele roșii, care îi aduc aminte de obrazii ei îmbujorați. Ceilalți oameni îl considerau un om cam ursuz și cinic – ca să nu mai vorbesc despre umorul lui sec; dar, în adâncul sufletului, a fost mereu un romantic – poate chiar un pic prea sentimental. Mi-a mărturisit odată că își ascundea partea aceasta a firii lui pentru că era extrem de sensibilă și putea fi foarte ușor rănită.

Evident că Ruth ne cunoștea adresa. O văzusem de mai multe ori trecând pe stradă cu mașinuța ei Corolla, iar o dată chiar s-a oprit ca să facă niște poze. Sunt convins că știa și că tata obișnuia să se plimbe pe lângă gard dimineața ca să admire crinii, iar dacă nu v-ați dat deja seama cât de insistentă și încăpățânată era cucoana asta, înseamnă că eu nu mi-am făcut bine treaba.

La două zile după conversația noastră confidențială de la Koffee Kup, tipa a apărut pe Benson Street. Mergea cu viteză mică și, în loc să treacă mai departe, a oprit chiar lângă cele două panouri discrete, montate de-o parte și de cealaltă a porții. Pe unul scria: VĂ RUGĂM SĂ NE RESPECTAȚI DREPTUL LA O VIAȚĂ PRIVATĂ. Iar pe celălalt: DL CARMODY NU DĂ AUTOGRAFE. Tocmai ce mergeam alături de tata, așa cum făceam de obicei când ieșea să inspecteze crinii; împlinise optzeci și opt de ani în vara aceea a anului 2021 și se mai împleticea uneori, chiar dacă se sprijinea în baston. Ruth a coborât din mașină și s-a apropiat de

gardul nostru de uluci. Totuși, nu a încercat poarta ca să vadă dacă este deschisă. Insistentă, dar respectând limitele impuse. Îmi plăcea chestia asta. La naiba, îmi plăcea de ea. Punct! Purta o mască cu imprimeu floral. Tata nu avea mască, pretindea că nu mai poate să respire dacă poartă așa ceva. Însă nu a avut nicio obiecție împotriva vaccinării.

I-a aruncat o privire curioasă, dar pe buze îi apăruse deja un zâmbet firav. Tipa arăta chiar foarte bine, mai ales în lumina acelei dimineți de vară. Cămașă în carouri, fustă de blugi, șosete albe și adidași. Părul și-l prinsese la spate, într-o coadă, așa cum poartă adolescentele.

— Scrie și acolo, duduie. Nu dau autografe.

— Stai puțin, nu cred că asta vrea, am intervenit eu, amuzat la culme de impertinența ei.

— Sunt Ruth Crawford, domnule. V-am scris și v-am rugat să-mi acordați un interviu. M-ați refuzat, dar m-am gândit să mai încerc încă o dată – de data asta față în față – înainte de a pleca înapoi la Boston.

— Aha! a priceput tata. Vrei să afli cât mai multe despre mine și Butch, da? Și tot crezi că nu a fost o coincidență?

— Da. Cu toate că nu am impresia că am ajuns la miezul problemei.

— Adică în miezul întinericului, a râs tata. Scuze, o glumă de scriitor. Știu o grămadă din astea, deși s-au cam prăfuit de când am renunțat să mai dau interviuri. Legământ pe care intenționez să-l țin și acum, chiar dacă îmi pari o domnișoară cumsecade, iar Mark – fiul meu – zice că ești o persoană onestă și cu mult bun-simț.

Apoi tata a făcut un gest care m-a uimit și m-a bucurat totodată: i-a întins mâna peste gard. Și Ruth a părut surprinsă, dar i-a strâns-o cu grijă, nu cumva să-i provoace vreo durere.

— Vă mulțumesc, domnule. Am simțit că merită să mai încerc o dată. Minunate flori aveți aici! Îmi plac foarte mult crinii.

— Adevărat? Sau zici doar așa, ca să-mi intri în grații?

— Foarte adevărat.

— Și soției mele îi plăceau. Și, din moment ce ai avut amabilitatea să vorbești atât de frumos despre florile îndrăgite de iubita mea Sheila, am să-ți ofer o șansă la care nu te-ai fi așteptat.

Îi sclipeau ochii. Frumusețea ei – posibil și cutezanța de care dădea dovadă – îl învioraseră la fel cum apa înviora florile iubitei lui Sheila.

Ruth a zâmbit:

— Despre ce șansă este vorba, domnule Carmody?

— Ai voie să-mi pui trei întrebări și îți permit să-mi introduci răspunsurile în articolul tău. Ce părere ai?

Eu eram încântat. La fel de încântată părea și Ruth Crawford.

— Excelent! a exclamat ea.

— Atunci, dă-i drumul, duduie! Întreabă-mă!

— Stați un pic! Trebuie să mă gândesc... să aleg... Nu mă presați.

— Ai dreptate, dar știi și tu cum se zice: presiunea transformă cărbunele în diamant.

Ruth nu l-a întrebat dacă îi permite să înregistreze discuția, chestie care mie mi s-a părut foarte inteligentă. Și-a lovit ușurel buzele cu degetul arătător, dar fără să-și ia ochii de la tata.

— În regulă. Întrebarea numărul unu: Ce v-a plăcut cel mai mult și mai mult la domnul LaVerdiere?

Tata n-a stat absolut deloc pe gânduri:

— Loialitatea lui. Faptul că puteam avea încredere absolută în el. În fond, cred că înseamnă unul și același lucru. Tare norocos este bărbatul ăla care are măcar un singur prieten bun. Presupun că femeile au mai multe astfel de prietene... dar tu trebuie că știi mai bine. Ruth a căzut pe gânduri. Apoi a spus:

— Cred că am două prietene cărora simt că le pot împărtăși cele mai mari secrete ale mele. Ba nu... trei... am trei asemenea prietene.

— Înseamnă că ești o norocoasă. Următoarea întrebare.

Ruth a ezitat puțin, poate pentru că mai avea cel puțin încă o sută de întrebări de pus în acest interviu luat peste gardul nostru de uluci. Un interviu pentru care nu se pregătise, un interviu care avea loc acum – ori niciodată. Iar surâsul cam strâmb și nu prea amabil al tatei îmi dădea de înțeles că el știa foarte bine în ce situație o pusese.

— Trece timpul, duduie Crawford. Foarte curând voi fi nevoit să mă retrag în casă, ca să-mi odihnesc oasele bătrâne.

— Bine. Care este cea mai frumoasă amintire din timpul petrecut cu prietenul dumneavoastră? Evident că mi-aș dori să aflu și despre cea mai urâtă amintire, dar vreau neapărat să mai am o întrebare de pus.

Tata a început să râdă.

— Haide că-ți mai dau dreptul la încă una, pentru că-mi place încăpățânarea ta și pentru că ești foarte atrăgătoare. Cea mai urâtă amintire

o am din Seattle, din ultima călătorie prin țară pe care am făcut-o – îmi imaginez că n-o să mai apuc să fac și alta. Atunci m-am uitat la un sicriu, știind că înăuntru era prietenul meu de o viață. Și că degetele lui măiestre nu ne vor mai încânta cu niciun tablou minunat.

— Și cea mai frumoasă?

— Când mergeam la vânătoare în 30-Mile, a răspuns el, fără să stea deloc pe gânduri. Încă din adolescență, ne duceam acolo fix în a doua săptămână din noiembrie. Treaba asta a durat până când Butch s-a urcat pe calul lui înaripat – știi că despre motocicletă vorbesc, da? – și și-a luat zborul spre lumea largă. Când mergeam la vânătoare, obișnuiam să dormim într-o căbănuță construită de bunicul meu. Butch susținea sus și tare că *tac-su mare* făcuse acoperișul, dar nu avem de unde să fim siguri de asta. Se afla cam la vreo două sute și ceva de metri dincolo de Pârâul Jilasi. Aveam un jeep Willys vechi și, până prin '54 sau '55, traversam cu el podețul de scânduri, îl lăsam în cealaltă parte și o luam la picior până la cabană, cu ranițele și puștile în spate. După aia ne-am dat seama că nu ne mai putem baza pe Willys să ne treacă podul deja șubrezit de prea multe viituri, așa că îl lăsam pe malul dinspre oraș și traversam pe jos pârâul. S-a întrerupt, a oftat cu tristețe și a privit în gol – probabil căutând trecutul în zare.

— Acum, din pricina defrișărilor făcute de fabrica aia de chibrituri, Diamont Match, și din cauza proiectului ăluia imobiliar de pe Dark Score Lake... acolo, unde a fost terenul lui Noonan, 30-Mile Wood e mai degrabă 20-Mile Wood. Însă, pe vremea aia, pădurea era suficient de mare pentru ca doi băieți... și mai încolo, doi tineri... să poată hoinări nestingheriți prin ea. Uneori împușcam câte o căprioară. Odată am împușcat chiar și un curcan, dar nu ne-a plăcut carnea lui – prea tare și fără pic de gust. Dar nu vânătoarea era cea mai importantă pentru noi. Pur și simplu ne plăcea să fim de capul nostru în alea cinci, sau șase, sau șapte zile. Probabil că mulți bărbați au luat calea codrului doar ca să poată fuma și bea în voie – poate chiar ca să-și facă de cap în barurile din preajmă. Numai că noi nici n-am fumat, nici n-am băut, nici n-am agățat prostituate. Mă rog, de băut am băut... dar puțin... adică, dacă luam la noi o sticlă cu whisky, aia ne ținea o săptămână și ne mai și rămânea un pic, iar picul ăla îl aruncam în focul de tabără, pentru că ne plăcea să vedem cum se înalță flăcările. Discutam despre toate cele – despre Dumnezeu și despre echipa Red Sox și despre politică și despre cum s-ar putea sfârși întreaga lume într-o explozie

nucleară. Mi-aduc aminte cum stăteam odată amândoi pe un buștean, și un cerb lopătar... poate cel mai mare pe care l-am văzut vreodată... cu vreo optsprezece ramificații la coarne... poate cel mai mare cerb văzut vreodată de *orice* om de pe lumea asta... în fine, orice om de prin părțile astea... deci, cerbul ăla a apărut și a început să se plimbe prin mlaștina din vale de noi. Parcă era o divă la o prezentare de modă, așa de grațios se mișca. Am ridicat pușca, dar Butch m-a apucat de braț. „Nu trage, mi-a zis el. Te rog. Nu-l împușca.” Și nu l-am împușcat.

Serile făceam focul în vatră și beam câte o dușcă sau două de whisky. Butch lua mereu un bloc de desen cu el, așa că se apuca să deseneze. Câteodată mă ruga să-i povestesc ceva și o făceam cu mare plăcere. Una dintre poveștile de atunci a devenit prima mea carte, *Furtuna cu fulgere*.

Vedeam cum Ruth Crawford încearcă să țină minte toate aceste detalii. Erau ca o mină de aur pentru ea și erau ca o mină de aur și pentru mine. Pentru că nu-l auzisem niciodată pe tata vorbind despre căbănuța aia din pădure.

— Nu cred că ai citit un eseu care se numește „Înapoi pe plută, iubite Huck”, nu?

Ruth a clătinat din cap.

— Nu? Nu, bineînțeles că nu. Nu-l mai citește nimeni pe criticul Leslie Fiedler și e mare păcat. Avea o atitudine scandaloasă, se opunea tuturor ideilor considerate sacrosancte în literatură, oripila lumea de parcă ar fi fost în India și s-ar fi apucat să măcelărească vacile alea sacre de acolo. Dar tocmai asta îl făcea atât de interesant și amuzant. În eseu ăla despre care vorbesc, susține că homosexualitatea reprezintă motorul literaturii americane – că narațiunile despre relațiile strânse între bărbați nu sunt decât niște povestiri despre dorințe sexuale suprimate. Evident că astea nu sunt decât niște prostii, care probabil că dezvăluie mai multe despre Fiedler decât despre homosexualitatea incipientă. Pentru că... de ce oare? Îmi poate răspunde unul dintre voi?

Ruth avea o privire fixă, de parcă s-ar fi temut să nu rupă vraja (acea vrajă țesută de el și aruncată atât asupra lui, cât și asupra ei), așa că am vorbit eu:

— Pentru că este o abordare superficială. Transformă într-un banc porcos adevărata prietenie dintre doi bărbați.

— Simplifici prea mult, dar nu greșești, a zis tata. Butch și cu mine eram

prieteni, nu iubiți. Iar atunci, în timpul acelor săptămâni petrecute în pădure, ne-am bucurat de prietenia noastră în cea mai pură stare a ei. Care este un fel de dragoste. Nu că aş fi iubit-o mai puțin pe Sheila sau că lui Butch nu i-ar mai fi făcut plăcere escapadele din oraş – era nebun după muzica rock-and-roll... turbat era după ea... zicea că seamănă cu bopul^{2}. Însă, atunci când eram în 30-Mile Wood, dispăreau toate nebuniile şi toată zarva lumii reale.

— Vă aveţi unul pe altul, am spus eu.

— Chiar așa. Ultima întrebare, duduie.

Ruth n-a mai ezitat.

— Şi ce s-a întâmplat? Cum de aţi încetat să mai fiţi nişte simpli oameni de la ţară şi aţi devenit două personalităţi de renume mondial? Două simboluri culturale?

Parcă tata s-a schimbat la faţă şi eu mi-am adus aminte de telefonul disperat primit de la mama când eram la facultate: *tatăl tău are privirea unuia care a văzut o fantomă*. Înseamnă că atunci a văzut-o din nou. Apoi a schiţat un zâmbet, iar fantoma a dispărut.

— Eram doar două pramatii cu talent, a spus el. Hai s-o lăsăm așa! Acum ar cam trebui să mă duc în casă, ca să nu mă ardă soarele ăsta.

— Dar...

— Niciun „dar”, a zis el pe un ton tăios care a speriat-o un pic. Am terminat.

— Mi se pare că nici nu te aşteptai să afli atât de multe, i-am spus eu lui Ruth. Mulţumeşte-te cu asta.

— Presupun că sunt obligată să o fac. Vă mulţumesc, domnule Carmody.

Tata şi-a ridicat mâna deformată de artrită, arătând că îi acceptă mulţumirile. L-am condus până la casă şi l-am ajutat să urce treptele de la verandă. Ruth Crawford a mai rămas puțin în faţa gardului, după care s-a suit în maşină şi a plecat. N-am mai văzut-o niciodată, dar evident că i-am citit articolul despre tata şi unchiul Butch. Articol plin de viaţă, presărat cu o mulţime de povestioare amuzante – deşi relatate într-o manieră puțin cam superficială. A apărut în revista *Yankee* şi a fost de două ori mai lung decât orice articol publicat vreodată acolo. Sunt convins că tipa şi-a dat seama că a aflat infinit mai multe lucruri decât se aşteptase în ziua aia când se oprise în faţa casei noastre, inclusiv titlul: „Două pramatii cu talent”.

Mama mea – Sheila Wise Carmody, Doamna Crinilor Sălbatici – s-a stins în anul 2016, la vârsta de șaptezeci și opt de ani. Moartea ei a fost un șoc pentru toată lumea. Nu fuma, bea doar câte un păhărel de vin și numai la ocazii speciale, nu era nici prea grasă, nici prea slabă. Mama ei trăise până la nouăzeci și șapte de ani, iar bunica ei până la nouăzeci și nouă. Însă mama a suferit un infarct miocardic acut în timp ce venea cu mașina spre casă, cu o groază de cumpărături în portbagaj, făcute la băcănia din Castle Rock. Tocmai mergea pe Sirois Hill când a început să se simtă rău. A oprit pe marginea drumului, a tras frâna de mână, și-a strâns mâinile în poală și a plecat spre întunericul acela care înconjoară lumina efemeră căreia îi zicem „viață”. Tata a suferit cumplit de mult la moartea bunului și vechiului său prieten, Dave LaVerdiere, însă cea a soției lui l-a distrus de-a dreptul.

— Ar fi trebuit să mai trăiască, a spus el la înmormântare. Cineva acolo sus a făcut o greșeală îngrozitoare.

Recunosc, nu au fost cele mai elocvente cuvinte spuse vreodată de tata, însă încă era în stare de șoc.

Vreme de șase luni după aceea, a dormit pe canapeaua extensibilă de la parter. În cele din urmă – și după insistențele mele – a fost de acord să scoatem toate lucrurile mamei din dormitorul unde ea și tata petrecuseră peste 21.000 de nopți. Cele mai multe dintre hainele ei au ajuns la o organizație de caritate din Lewiston, la care ținea mult. Bijuteriile au fost împărțite prietenelor ei, cu excepția inelului de logodnă, pe care tata l-a purtat în buzunarul mic de la pantaloni până în ziua morții.

Curățenia s-a dovedit a fi o treabă foarte dificilă pentru el (pentru amândoi), dar atunci când am ajuns la micul ei cabinet, cam cât o debara, de lângă holul de la intrare, tata a refuzat categoric să se mai implice.

— Nu pot, Mark, mi-a zis el. Pur și simplu nu mă simt în stare. M-ar termina definitiv. Trebuie s-o faci singur. Pune-i toate hârtiile în cutii și du-le la subsol. O să mă uit peste ele la un moment dat și o să văd ce trebuie să păstrăm și ce nu.

Din câte știu eu, nu s-a uitat niciodată pe hârtiile alea. Iar cutiile sunt și acum acolo unde le-am pus eu, sub masa de ping-pong, care n-a mai fost folosită de la partidele pe care obișnuiam să le joc cu mama. Îmi aduc și acum aminte cât de colorat obișnuia ea să înjure de fiecare dată când dădeam câte o lovitură imparabilă. Și mie mi-a fost îngrozitor de greu să fac curățenie în „cămăruța ei de meditație” – cum obișnuia să-i spună. Dar și

mai greu mi-a fost să mă uit la masa aia prăfuită de ping-pong, cu fileul verde lăsat.

La o zi sau două după originalul interviu acordat de tata lui Ruth Crawford peste gardul nostru de uluci, mi-am adus dintr-odată aminte cum am luat un Valium înainte să intru în „cămăruța de meditație” a mamei, cu câte două cutii destul de mari din carton. Când am ajuns la sertarul de jos al biroului, am dat acolo peste un teanc de caiete cu spiră. Am deschis unul și am văzut scrisul inconfundabil al tatei – nu cunosc pe nimeni altcineva care să scrie înclinat spre stânga. Erau niște notițe de dinainte de debutul în literatură, după care fiecare carte a lui – chiar și prima – a devenit un bestseller.

Primele trei romane, scrise înainte ca toată lumea să aibă câte un computer, au fost realizate la o mașină de scris IBM electrică, pe care o căra acasă în fiecare după-amiază de la primăria orașelului nostru. Și îmi dădea să-i citesc manuscrisele dactilografiate, pe care mi le amintesc și în ziua de azi. Unele cuvinte erau tăiate cu pixul, altele adăugate între rânduri, introducea slash-uri în paragrafele care i se păreau prea lungi – pentru că așa se proceda înainte de inventarea funcției „delete”.

Câteodată folosea tasta *x* ca să șteargă anumite cuvinte și astfel *O zi frumoasă și minunată* devenea *O zi xxxxxxxxx minunată*.

Insist asupra acestor lucruri pentru că au fost puține ștersături sau înlocuiri de cuvinte în manuscrisele romanelor *Furtuna cu fulgere*, *Formidabila generație* și *Autostrada 19*. În schimb, caietele alea cu spiră erau atât de pline de tăieturi de cuvinte, încât unele pagini fuseseră de-a dreptul găurite. Altele erau complet mâzgălite, ca într-un acces de furie. Existau și note pe marginea lor, de pildă: *Ce se întâmplă cu Tommy?* și *Nu uita de scrin!!!* Douăsprezece asemenea caiete avea teancul ăla, iar cel de la fund era clar o primă schiță a romanului *Furtuna cu fulgere*. Nu prea proastă... dar nici foarte bună.

Cu gândul la ultima întrebare pusă de Ruth – și la telefonul disperat primit de la mama în 1978 – am căutat acum cutia în care se găseau caietele astea vechi. L-am găsit pe cel care mă interesa, m-am așezat turcește sub un bec chior și am citit câteva pagini.

Venea furtuna!

~~Jason~~ Jack stătea pe prispă și se uita la norii negri care se adunau spre apus. A tunat puternic!

Fulgerele au străpuns tot cerul! Au izbit pământul ca niște berbeci de foc! Vântul a început să ~~sufle~~ urle. Jack era extrem de speriat, dar nu putea să nu se uite. Foc înainte de ploaie, și-a spus el. FOC ÎNAINTE DE PLOAIE!

Da, cuvintele astea descriau un tablou și povesteau ceva, dar figurile de stil erau cam răsuflăte – cam prea răsuflăte. Pe pagina aceea și pe următoarele, parcă-l și vedeam pe tata căznindu-se să redea cât mai plastic ce avea în fața ochilor. Și cum își dădea seama că nu suna tocmai în regulă ce zicea el acolo și, prin urmare, se chinuia și se chinuia și se tot chinuia să-i iasă mai bine. Dureros de greu trebuie să-i fi fost, tocmai pentru că rândurile alea simțeau *nevoia* să fie excepționale... și nu erau deloc așa.

Am intrat în biroul tatei și am luat de pe raft un exemplar neredactat al romanului *Furtuna cu fulgere*. L-am deschis la prima pagină și am citit asta:

Se apropia furtuna.

Cu mâinile în buzunare, Jack Elway stătea pe prispă și se uita la norii negri care se ridicau spre apus ca un fum gros, acoperind stelele una câte una. Se auzeau tunete din depărtare. Fulgerele luminau norii, făcându-i să arate ca niște creieri – sau, cel puțin, așa i se părea lui. Vântul se întetea. Foc înainte de ploaie, și-a spus băiatul. Foc înainte de ploaie. Gândul acesta îl îngrozea, dar nu-și putea lua ochii de la norii aceia.

Comparând varianta scrisă de mână și destul de proastă (dar care încerca din răspuțeri să sune cât mai bine) cu cea din cartea publicată, m-am gândit mai întâi la picturile lui Butch LaVerdiere de pe gardul gropii de gunoi și apoi la tabloul cu Elvis și Marilyn pe aleea parcului de distracții, tablou care se vânduse cu trei milioane de dolari. M-am gândit din nou că primele au reprezentat bobocul, iar tabloul a fost floarea.

Peste tot în țara aceasta – peste tot în întreaga *lume* – există bărbați și femei care pictează tablouri, scriu povești, cântă la instrumente. Unii dintre aceștia se duc la seminare, la ateliere de creație, la cursuri de artă. Alții își angajează profesori. Roadele strădaniilor le sunt admirate – din complezență, firește! – de prieteni și rude, care exclamă *O, foarte frumos!* și uită totul în secunda următoare. Când eram mic, îmi plăceau poveștile pe care mi le spunea tata. Mă captivau și ziceam *O, foarte frumos, tati!* Sunt sigur că la fel își spuneau și oamenii care treceau pe lângă groapa de gunoi și vedeau frescele îndrăznețe și încărcate ale unchiului Butch: *O, foarte*

frumos! După care își vedeau de drumul lor. Pentru că întotdeauna există cineva care pictează tablouri, întotdeauna există cineva care spune povești, întotdeauna există cineva care interpretează la chitară cântecul „Call Me the Breeze” al lui JJ. Cale. Cele mai multe dintre aceste încercări artistice sunt ușor de uitat. Altele sunt destul de bune. Dar foarte puține sunt memorabile. Nu știu de ce se întâmplă așa. N-am știut nici cum cei doi oameni de la țară au reușit să facă saltul de la „binișor” la „destul de bine” și apoi la „excepțional”.

Dar am aflat.

Într-o zi, cam la doi ani după scurtul interviu acordat lui Ruth Crawford, tata inspecta din nou crinii sălbatici de lângă gardul de uluci. Tocmai îmi arăta cum începuseră să crească și alții, de cealaltă parte a gardului, ba chiar și pe trotuarul de vizavi, când am auzit un pocnet înfundat. Mi-am imaginat că o fi călcat pe o creangă de pe jos. Numai că a făcut ochii mari și a căscat gura la mine, iar eu mi-am spus (îmi aduc foarte bine aminte de asta) *Așa arăta tata în copilărie, când făcea câte o năzbâtie*. Dar apoi s-a înclinat într-o parte. A vrut să se apuce de gard. Eu am vrut să-l apuc de braț. N-am reușit niciunul. Tata a căzut pe iarbă și a început să țipe. Nu am în permanență mobilul la mine – nu fac parte din generația care mai degrabă ar ieși din casă fără chiloți decât fără telefon – însă îl aveam în ziua aceea. Am sunat la Urgențe și le-am spus că am nevoie de o ambulanță pe Benson Street, numărul 29, pentru că tatăl meu a suferit un accident.

M-am pus în genunchi lângă el și am încercat să-i îndrept piciorul. A zbierat și mi-a zis că nu-nu-nu, „mă doare, Markey, mă doare”. Era alb la față ca neaua proaspăt așternută, alb ca burta balenei Moby Dick, alb ca praful de cocaină, alb ca uitarea. Nu mă simțeam bătrân prea des, poate unde bărbatul cu care locuiam era mult mai în vârstă decât mine. Însă în clipele acelea m-am simțit îngrozitor de bătrân. Îmi tot repetam că nu trebuie să leșin. Îmi tot repetam că nu trebuie să fac vreun atac de cord. Și speram din tot sufletul să se afle prin apropiere salvarea orașului, cumpărată de tata și unchiul Butch, deoarece ambulanța de la Gates Falls ar fi făcut o jumătate de oră pe drum, iar una de la Castle Rock ar fi venit și mai târziu.

Și astăzi îmi mai răsună în urechi țipetele tatei. Și-a pierdut cunoștința chiar înainte să apară salvarea din Harlow. Iar asta a fost un lucru bun. L-au urcat în spate și l-au dus la spitalul St. Stephens, unde medicii au reușit să-l

stabilizeze – sigur, atâta cât mai *poate* fi stabilizat un om de nouăzeci de ani – și l-au dus la radiografie. Avea fractură de șold. Dar nu dintr-o cauză anume; pur și simplu se întâmplase. Iar ortopedul mi-a spus că nu era doar o ruptură a osului. Acesta explodase de-a dreptul.

— Nu îmi dau seama cum să procedez în continuare, mi-a zis domnul doctor Patel. Dacă ar fi de vârsta dumneavoastră, evident că aș recomanda o proteză totală, dar domnul Carmody suferă de osteoporoză în stadiu avansat. Are oasele casante, ca de sticlă. Toate oasele. Plus că este foarte în vârstă.

Și-a întins mâinile peste radiografii și a adăugat:

— Dumneavoastră ce spuneți?

— E treaz acum?

Patel a dat un telefon. A pus întrebarea. A ascultat răspunsul. A închis.

— Are mintea încețoșată de la analgezicele primite, dar este conștient și poate răspunde la întrebări. Dorește să discute cu dumneavoastră.

Chiar dacă se înregistra o scădere a cazurilor de Covid, în spitalul St. Stephen's tot mare înghesuială era. Totuși, tata a fost internat într-o rezervă. Datorită faptului că își permitea să plătească, dar și pentru că era o celebritate.

Și îl iubea toată lumea din comitatul Castle. I-am dăruit odată un tricou pe care scria **SCRIITOR CELEBRU**, iar tata l-a purtat cu mare mândrie.

Acum nu mai era atât de alb ca burta lui Moby Dick, dar tot părea zdruncinat. Era tras la față și obraji îi luceau de la transpirație. Părul îi stătea zburlit în toate direcțiile.

— Mi-am rupt afurisitul ăsta de șold, Markey, a reușit el să murmure. Doctorul ăla pakistanez zice că-i o mare minune că n-am pățit-o când ne-am dus la înmormântarea lui Butchie. Mai ții minte?

— Normal că mai țin.

M-am așezat pe marginea patului și mi-am scos pieptănul din buzunar.

A ridicat imediat o mână, făcând gestul ăla autoritar cu care mă oprea mereu să fac câte ceva.

— Să nu care cumva să îndrăznești! Nu-s copil.

— Știu, dar arăți de parcă ai fi închis la balamuc.

A lăsat mâna jos.

— Bine, îți dau voie. Însă doar pentru că ți-am schimbat pe vremuri

scutecele pline cu răhăței.

Credeam că asta fusese treaba mamei, dar nu m-am apucat să-l contrazic. I-am aranjat părul cât de bine m-am priceput.

— Auzi, tată? Doctorul încearcă să-și dea seama dacă e mai bine să-ți pună o proteză de...

— Taci! mi-a cerut el. Vezi că mi-au băgat pantalonii în dulap.

— Dar, tată, nu pleci nicăieri...

Și-a dat ochii peste cap.

— Isuse, cât de cretin crezi că sunt? Adu-mi cheile din buzunar.

Am găsit brelocul în buzunarul din stânga, sub o grămăjoară de monede. L-a luat cu o mână care-i tremura un pic prea tare (și mi-a făcut rău să văd asta), l-a apropiat de ochi și a ales o cheiță argintie.

— Cu asta ai să deschizi sertarul de jos al biroului meu. Dacă nu o să scap din rahatul ăsta...

— O să te faci bine, ta...

A ridicat din nou mâna. Numai că acum avea cheile în ea.

— Dacă nu o să scap, ce se află în sertarul ăla îți va explica succesul meu – și al lui Butch. Acolo este tot ce voia să știe femeia aia... nu mai țin minte cum o cheamă. Oricum nu m-ar fi crezut, așa cum nici tu n-ai să crezi, dar ăsta este adevărul. Consideră că tot ce este acolo reprezintă ultima mea epistolă adresată lumii.

— În regulă. Am priceput. Putem acum să vorbim despre operație?

— Păi, să vedem. Să ne gândim mai bine. Ce s-ar întâmpla dacă nu o fac? Aș ajunge într-un scaun cu roțile? Și aș avea o infirmieră permanentă, da? Dar nu o domnișorică drăgălașă, ci un ditamai malacul, ras în cap și dat cu parfum de-ăla prost, care-ți mută nasul din loc. Pentru că tu n-ai fi în stare să mă cari de colo până dincolo... că ai și tu o vârstă.

Aici cam avea dreptate.

— Cred că o să mă încumet s-o fac. Sigur, aș putea să-mi dau duhul pe masa de operație. Dar la fel de bine s-ar putea să scap, să fac șase săptămâni de fizioterapie, după care să-mi fracturez și celălalt șold. Sau brațul. Sau umărul. Știi bine că Dumnezeu are un simț al umorului absolut penibil.

Avea el oasele casante, dar creierul încă îi funcționa al naibii de bine chiar și acum, când era îndopat cu toate medicamentele alea. Și m-am bucurat nespus de mult că nu m-a lăsat pe mine să iau hotărârea respectivă – și să-mi asum toate consecințele care aveau să decurgă din ea.

— O să vorbesc cu domnul doctor Patel.

— Așa să faci, a spus el, și să-i mai zici să pună în mișcare trenulețul ăla cu analgezice. Te iubesc, fiule.

— Și eu te iubesc, tată.

— Dacă scap, să-mi dai cheile înapoi. Dacă nu, să te uiți în sertarul ăla.

— S-a făcut.

— Cum o chema pe femeia aia? Crockett?

— Crawford. Ruth Crawford.

— Aștepta un răspuns de la mine. O explicație. La fel de bine putea să-mi ceară informații despre teoria relativității. Pentru că orice i-aș fi spus ar fi adâncit și mai mult misterul.

I se tot închideau ochii.

— Nu știu ce mi-or fi dat... dar e ceva puternic. Nu mai simt nicio durere. Știu că o să mă apuce iarăși, dar cred că acum o să pot să dorm puțin.

A adormit și nu s-a mai trezit niciodată. Somnul s-a transformat în comă. Cu mai mulți ani în urmă semnase un acord de neresuscitare. La ora 9:19, în seara următoare, i s-a oprit inima. Eu stăteam la căpătâiul lui și îl țineam de mână. Din păcate, nu a avut parte de cel mai mare și mai elogios necrolog din *The New York Times*, pentru că un fost Secretar de Stat a murit într-un accident de mașină fix în aceeași seară. Sunt convins că tata ar fi zis că asta-i o poveste veche de când lumea: aproape întotdeauna politicianul bate arta atât în moarte, cât și în viață.

La ceremonia de înmormântare de la biserica baptistă din Harlow au participat cam toți locuitorii din Harlow, plus un întreg regiment de ziariști. Ruth Crawford era în California și nu a venit, dar a trimis o coroană de flori și o scrisoare frumoasă de condoleanțe. Norocul a fost că directorul de la firma de pompe funebre știa la ce să se aștepte și a instalat difuzoare în fața bisericii, ca să poată auzi slujba și discursurile chiar și persoanele care nu mai încăpeau înăuntru. A vrut să pună și ecrane, dar nu i-am permis eu, pe motiv că era o înmormântare, nu un concert rock. Slujba din cimitir a fost mai scurtă și cu mai puțini participanți. Iar, după o săptămână, când am venit la mormânt cu un buchet de crini sălbatici (ce alte flori să-i fi adus?), am fost singur-singurel – ultima frunză din arborele genealogic al familiei Carmody, frunză deja uscată de toamnă. *Sic transit gloria mundi*. Am

îngenuncheat ca să sprijin mai bine vaza cu crini de piatra funerară.

— Salut, tată! Am cheia pe care mi-ai dat-o. Îți voi respecta ultima dorință și voi deschide sertarul acela... dar, dacă nu voi găsi în el nimic care să-mi explice ce s-a întâmplat, o să mă apuce... care era vorba aia a ta?... toate năbădăile.

Primul lucru pe care l-am găsit acolo a fost un dosar din carton. Ori șmecherul de tata nu renunțase complet la laptop, ori ceruse cuiva de la bibliotecă să-i printeze anumite chestii care-l interesau, pentru că prima pagină de aici era un articol apărut în revista *Time*, pe 23 mai 2022, cu titlul: ÎN SFÂRȘIT CONGRESUL S-A HOTĂRÂT SĂ IA ÎN SERIOS OZN-urile.

M-am uitat peste el și am aflat că OZN-urile se numesc acum „Fenomene Aerospațiale Neidentificate” – FAN. Audierile din Congres, prezidate de Adam Schiff^{3}, au fost primele în care s-a discutat acest subiect după cele din urmă cu cincizeci de ani, când a fost dezbătut „Proiectul Cartea Albastră”^{4}. Absolut toți vorbitorii au ținut să sublinieze că accentul nu a mai fost pus acum pe zvonurile despre apariția omuleților verzi, veniți de pe Marte sau de prin alte părți și au spus că, deși navele de origine extraterestră nu pot fi complet scoase din discuție, existența lor este considerată foarte puțin probabilă. Preocuparea lor principală era posibilitatea ca o altă țară – Rusia, China – să fi dezvoltat o tehnologie hipersonică cu potențial mult mai mare decât a noastră.

Sub articolul printat erau atașate câteva tăieturi din ziare, îngălbenite și ușor încrețite de vreme, din septembrie și octombrie 1978. Cea din *Press Herald* avea titlul LUMINI MISTERIOASE OBSERVATE DEASUPRA MARGINAL WAY.^{5} Iar în fragmentul din *Castle Rock Call* se vorbea despre un OZN ÎN FORMĂ DE TRABUC DETECTAT DEASUPRA ORAȘULUI CASTLE. Era acolo și o fotografie cu Scara Sinucigașului (dispărută și ea de multă vreme, la fel ca picturile unchiului Butch de la groapa de gunoi). Dar nici vorbă de vreun OZN sau vreo bufniță albă sau alte arătări deschise la culoare de pe cerul nopții.

În sertar, sub dosarul cu tăieturi din ziare, mai era și un caiet cu spiră. L-am deschis, așteptându-mă să dau cu ochii de o altă strădanie literară a tatei din zilele de demult – poate o primă schiță a romanului *Formidabila Generație* sau a celui care a purtat titlul *Autostrada 19*. Am văzut acolo

scrisul lui inconfundabil, aplecat spre stânga... dar fără cuvinte tăiate, fără mângăleli, fără tot felul de intercalări – ca atunci când se chinuia să găsească un mod cât mai plastic prin care să exprime ce gândește. Nu semăna absolut deloc cu toate caietele pe care le răsfoisem după moartea mamei. Aici l-am regăsit pe Laird Carmody, perfect stăpân pe talentul său de scriitor, chiar dacă scrisul părea cam tremurat pe alocuri. N-aveam cum să fiu sigur, dar credeam că narațiunea aceasta fusese scrisă după ce declarase că se va retrage din activitate.

Tata a fost un romancier complet, respectat pentru talentul său de povestitor, așa că n-am avut nevoie să citesc decât trei pagini ca să-mi dau seama că aceasta era o altă creație a lui, chiar dacă unele dintre personaje erau oameni reali – Laird Carmody și Dave LaVerdiere –, iar altele erau inventate. Adică un fel de metaficțiune.

Nimic neobișnuit aici; mulți scriitori renumiți au cochetat cu această idee (sau poate ar fi mai corect să spun că „s-au lăsat pradă acestei vanități”). Tata și-o fi zis că Dave nu mai putea să obiecteze în niciun fel, pentru că era mort. Și, atunci, în rezerva de spital, a pretins față de mine că totul era adevărat doar pentru că era îndopat cu calmante și medicamente împotriva durerii. Foarte probabil. Asemenea lucruri se întâmplă tot timpul.

Oare, la sfârșitul vieții lui, nu susținuse sus și tare Nathaniel Hawthorne că el era nimeni altul decât pastorul Dimmesdale^{6}? Oare poeta Emily Dickinson nu părăsise această lume spunând „Trebuie să intru, căci ceața se ridică”?

Tata nu scrisese niciodată nici romane fantasy și nici metaficțiune, iar ce citeam eu acum era o combinație de amândouă și îi ieșise de minune, exact ca toate cărțile lui de pe vremuri. M-a prins imediat și am citit toate paginile din caietul ăla fără să fac pauză. Și nu doar pentru că-i știam pe oamenii și peisajele din Harlow descrise acolo. Laird Carmody era un povestitor al naibii de talentat – chiar și cei mai înverșunați critici ai lui se vedeau nevoiți să o recunoască. Iar cartea asta era foarte bună. Dar se baza ea pe întâmplări reale? Nici vorbă.

2

Pe vremuri, când mă ocupam de groapa de gunoi a orașului împreună cu Butch, instituisem „Marțea Culegătorilor”. Butch a avut ideea. (Aveam și

„Sâmbăta Șobolanilor”, dar asta-i altă poveste.)

— Dacă tot vor să scormonească prin gunoaie toți bețivii și boschetarii și drogații ăia, a zis Butch, ar trebui să stabilim o zi în care să-i lăsăm s-o facă și să îi supraveghem, ca nu cumva să-și taie vreunul piciorul și să dea în cangrenă. Un pilangiu bătrân, care venea în majoritatea zilelor de marți, se numea Rennie Lacasse. Era o moară stricată, așa cum se zice în Maine (poate și prin alte părți). Cred că nu-i tăcea gura nici măcar în somn. Și, ori de câte ori se apuca să povestească despre vremurile de altădată, începea întotdeauna cam așa: „Nici acum nu mi-a ieșit din cap carafa aia.”

La fel simt și eu în legătură cu partida aia de vânătoare din 1978, care ne-a schimbat viețile. Nici acum nu mi-a ieșit din cap.

În anul ăla, am plecat la vânătoare pe 11 noiembrie – era într-o sâmbătă. Planul era să ne întoarcem la casele noastre pe 17 sau 18 – poate chiar mai devreme dacă vreunul dintre noi, sau chiar amândoi, reușea să împuște vreo căprioară. Dacă aveam norocul ăsta, o puteam duce la măcelăria lui Ordway din Gates Falls, ca să-i scoată mațele și să o porționeze. Pentru că tuturor ne place carnea de căprioară de Ziua Recunoștinței – dar cel mai mult și mai mult îi plăcea lui Mark, care urma să vină de la facultate pe 21.

În anii '50, Butch și cu mine am pus mână de la mână și am reușit să cumpărăm un jeep Willys, de care nu mai avea nevoie armata. În 1978, mașina aia era deja destul de bătrâioară, însă tot mai putea să ne care până în pădure armele și alimentele și toate celelalte catrafuse. În fiecare an, Sheila îmi spunea că mașinuței noastre – NellyBelle îi zicea lumea – o să i se rupă bara de direcție sau cureaua de transmisie când vom fi în pădurea 30-Mile, însă asta nu s-a întâmplat niciodată. Am tot mers împreună cu jeepul ăla până când s-a decis Butch să plece în vest. Numai că nu am prea mai fost la vânătoare după 1978. Ba chiar evitam să discutăm despre motivul care ne împiedica. Dar firește că ne gândeam mereu la el. Ne-ar fi fost și greu să nu o facem. Mie îmi apăruse deja prima carte, iar Butch câștiga destul din benzile desenate și romanele grafice. Sigur, nici nu se putea compara cu sumele pe care avea să le obțină mai târziu, dar tot gologani frumoși erau – cum ar fi zis Rennie Lacasse.

În acea zi înainte de plecare, eu am sărutat-o pe Sheila, Butch a strâns-o în brațe și am pornit la drum. Am luat-o pe Strada Capelei, am ajuns la Calea Cimitirului, după care am străbătut trei alte drumuri de țară, unul mai năpădit de buruieni decât celălalt. Am intrat în adâncul pădurii 30-Mile și în curând aveam să auzim Pârâul Jilasi. În unii ani abia dacă susura, dar plouase cu găleata în vara și toamna de atunci, așa că bătrânul Jilasi urla acum de-a binelea.

— Sper că podul ăla nu s-a dărâmat, a zis Butch, încă mai era, dar puțin cam înclinat spre dreapta. Și, bătut în cuie de un stâlp, era un afiș galben cu un singur cuvânt pe el: PERICULOS. Și după deversările din primăvara următoare, podul avea să devină complet impracticabil. Atunci ai fi fost nevoit să mergi vreo treizeci de kilometri mai la vale ca să poți traversa pe malul celălalt al apei. Cam pe lângă orașul Bethel.

Însă noi n-aveam nevoie de avertizarea aia de pe afiș. Chiar dacă de ani buni treceam cu jeepul pe podul ăla, în acea zi nici pe jos nu am mai fi cutezat să-l traversăm.

— Al naibii să fiu eu dacă o să fac treizeci de kilometri cu rabla asta până la Route 119, ca să am doar de unde să mă întorc, a exclamat Butch.

— Precis te-ar opri un polițist, am spus eu și am tras o palmă în capota jeepului. Drăguța noastră n-a mai făcut inspecția tehnică din 1964.

Butch și-a luat rucsacul și sacul de dormit și s-a apropiat de capătul vechiului și foarte șubredului podeț din lemn. S-a oprit și s-a uitat în spate.

— Ce faci? Nu vii?

— Cred c-o să stau să văd dacă ajungi dincolo, am spus eu. Să aibă cine să te scoată din apă în caz că se rupe podul. Și cine să-ți facă pa-pa cu mâna dacă te ia curentul înainte să te prind eu.

Chiar nu voiam să fim pe pod în același timp. Era ca și cum ne-am fi căutat-o cu lumânarea.

Butch s-a apucat să treacă podul. Îi auzeam pocnetul sec al pașilor peste zgomotul apei. Când a ajuns pe malul celălalt, și-a lăsat jos calabalâcul, s-a deschiat la nădragi și mi-a arătat fundul gol.

Am început și eu să traversez și simțeam cum tremură sub mine podul ăla de parcă ar fi fost viu, de parcă l-ar fi durut ceva. Apoi ne-am întors – pe rând – ca să ne luăm lăzile cu mâncare, pline cu alimente absolut necesare bărbaților care petrec mai multă vreme în pădure: conserve cu tocană de vită, conserve cu supă, sardele, ouă, slăninuță, budincă în

cutiuțe, cafea, multe pâini feliate, douăsprezece cutii de bere și tradiționala sticlă de Jacks Daniel's – pe care o aveam înfierare an la noi. Plus două antricoate de vită. Eram mari mâncăi în zilele alea și nu ne dădeam în vânt după alimentele mai sănătoase. La ultimul drum ne-am luat puștile și trusa de prim ajutor. Una voluminoasă. Făceam amândoi parte din Brigada de Pompieri Voluntari a orașului Harlow și fuseserăm nevoiți să urmăm un curs de acordare a primului ajutor. Sheila insista să cărăm după noi trusa aia când mergeam la vânătoare, pentru că – zicea ea – se pot petrece tot felul de accidente în pădure. Unele chiar foarte grave.

Pe când puneam prelată pe NellyBelle, ca să nu intre ploaia în ea, Butch mi-a zis:

— Ascultă tu la mine, precis o să cadă în apă unul dintre noi.

Dar n-am căzut, cu toate că ultimul drum l-am făcut împreună, fiecare opintindu-se la câte un capăt al trusei de prim ajutor, care cântărea vreo cînșpe kile și era cât un cufăr. La început ne-am gândit s-o lăsăm în jeep, dar nu am făcut-o.

La celălalt capăt al podului era o poiană micuță. Loc tocmai bun pentru pescuit, doar că Jilansi trecea prin Mexico și Rumford⁽⁷⁾ înainte să ajungă aici, așa că orice pește pe care l-am fi prins ar fi fost toxic din cauza scurgerilor reziduale de la filaturile din zonă. Dincolo de poiana aia era o potecă năpădită de buruieni și lungă de vreo patru sute de metri, care ducea la căbănuța noastră. Nici nu ne trebuia mai mult atunci – doar două dormitoare mici, o sobă de gătit pe lemne într-o parte a camerei comune și o toaletă cu compost în spate. Evident că nu aveam curent electric, dar bine măcar că în apropiere era o stație rudimentară de pompare a apei. Nici că și-ar fi putut dori mai mult doi vânători neînfricați ca noi.

Se întunecase aproape de tot până am reușit să ne ducem toate catrafusele alea în cabană. Am pregătit ceva de mâncare (Butch se arăta mereu dispus să-mi dea o mână de ajutor, numai că omul ăla era în stare și apa s-o ardă – așa zicea Sheila), Prin urmare, el a făcut focul în sobă. După aia, eu m-am așezat să citesc o carte – când ești în pădure, nimic nu-i mai bun decât un roman de Agatha Christie –, iar Butch s-a apucat să deseneze tot felul de caricaturi și peisaje cu păduri – își luase la el un bloc mic de desen. Aparatul foto Nikon îl pusese pe masa de alături. Puștile (neîncărcate!) le proptiserăm într-un colț.

Am sporovăit un pic, așa cum făceam întotdeauna când veneam aici –

despre trecut și despre ce speram să ne aducă viitorul. E drept că speranțele acelea ale noastre începuseră deja să se cam veștejească – pentru că săriserăm de patruzeci de ani – însă ne păreau puțin mai realiste și mai realizabile atunci când vorbeam despre ele acolo, în inima pădurii, unde era atâta liniște și unde viața nu mai părea atât de... agitată... Atât de nebună? Nu, nu chiar așa. Părea mai puțin haotică. Fără telefoane care să sune când ți-e lumea mai dragă, fără incendii de stins – atât la propriu, cât și la figurat. Nu cred că noi mergeam în pădurea aia ca să vânăm – sau nu numai pentru asta, deși... dacă ne tăia calea vreo căprioară, care ar fi fost ăla să lase să-i scape o asemenea ocazie? Cred sincer că ne duceam acolo doar ca să putem da tot ce era mai bun în noi. Să fim așa cum eram noi cu adevărat, poate. Eu, unul, am încercat să dau tot ce era mai bun în mine alături de Sheila.

Mi-aduc și acum aminte cum m-am dus la culcare în noaptea aceea, mi-am tras plapuma până sub bărbie și am ascultat șoaptele vântului prin copaci. Mă gândeam că nu te doare aproape deloc atunci când înțelegi că ți s-au împrăștiat și și-au pierdut din intensitate toate speranțele și ambițiile din tinerețe. Asta nu era rău, dar era și îngrozitor totodată. Voiam să ajung scriitor, dar începeam să cred că acum nu aș mai fi unul bun. Dar oricum, soarele tot va continua să răsară, iar pământul tot va continua să se rotească, indiferent dacă eu ajungeam un mare scriitor sau nu. Îți relaxezi mâna... îți descleștezi degetele... și ceva își ia zborul. Mi-aduc aminte că atunci mi-am spus și poate că așa trebuie să fie.

Dincolo de geam, printre crengile care se legănau, se vedeau câteva stele.

Nu mi-a ieșit niciodată din minte acea carafă.

În dimineața zilei de 12 noiembrie, ne-am pus vestele și pălăriile portocalii și am pornit prin pădure. Ne-am despărțit și ne-am reîntâlnit la prânz, ca să povestim ce am făcut – ce am văzut și ce nu. În acea primă zi ne-am întors la cabană, iar eu am făcut o oală mare de paste cu brânză și vreo trei sute de grame de costiță, (Felul ăsta de mâncare îl botezasem „gulaș unguresc”, dar știam bine că orice ungur care se respectă și-ar fi acoperit îngrozit ochii dacă i l-aș fi arătat,) În după-amiaza aceea am fost la vânătoare împreună.

A doua zi am mâncat afară, în poiană, și ne-am uitat pe malul celălalt al pâ râului – care aducea mai degrabă cu un fluviu – la NellyBelle. Butch a făcut sandviciuri – astea îi ieșeau binișor. Aveam și apă bună de băut din fântână și, la desert, am avut câte un mini-chec cu fructe – cu coacăze pentru mine, cu mere pentru Butch.

— Ai văzut vreo căprioară? m-a întrebat Butch lingând glazura care i se lipise de degete.

Adevărul e că prăjiturelele alea ambalate nu aveau cine știe ce glazură, dar tot erau destul de bune.

— Nu. Nici ieri și nici azi. Dar știi cum zic bătrânii – căprioarele simt când vine noiembrie și se ascund.

— Corect, a spus Butch. Chiar că nu mai vezi niciuna după Halloween. Dar de auzit ai auzit ceva? Vreun foc de armă?

Am încercat să-mi amintesc.

— Ieri, vreo două. Niciunul azi.

— Vrei să-mi zici că suntem singurii vânători din 30- Mile?

— Nu, nici vorbă. Știi bine ca zona de aici și până la Dark Score Lake e cel mai bun teren de vânătoare din ținut. Am văzut doi tipi chiar în dimineața asta... dar nu cred că m-au observat. Mi se pare că unul era împiedicatul ăla de Freddy Skillins. Îl știi și tu.. Ăla care se crede mare tâmplar.

Butch a dat din cap.

— Și eu am văzut trei tipi în capătul celălalt al podețului. Îmbrăcați ca niște manechine din vitrina de la L.L. Bean și cu arme cu lunetă. Cred că nu erau de prin părțile astea. Îți dai seama că sunt mult mai mulți. De-aia zic că ar trebui să auzim o grămadă de bubuieli, pentru că nu chiar toate căprioarele s-au hotărât dintr-odată să-și ia picioarele la spinare și să se mute în Canada, nu?

— Ar fi cam greu de crezut, am spus eu. Căprioarele sunt aici, Butchie.

— Atunci, de ce nu le-am văzut? Ia stai! Ascultă!

— Ce să as...?

— Dacă n-ai mai da din melița aia o secundă, ai să auzi. Nu că m-aș aștepta s-o faci.

Am tăcut. Și am auzit vuietele Pârâului Jilasi, care precis că șubrezea și mai tare stâlpii podului, în vreme ce noi ședeam tolăniți pe iarbă și ne terminam prăjiturile cu fructe. Și am mai auzit uruitul îndepărtat al unul

avion eu reacție, care probabil urma să aterizeze pe aeroportul din Portland. În rest, absolut nimic.

M-am uitat la Butch. El se uita la mine fără să zâmbescă deloc. Avea o mină foarte serioasă.

— Nu se aude nicio pasăre, mi-am dat eu seama.

— Nu. Și pădurea ar trebui să fie plină.

Chiar în clipa aia am auzit un croncănit de cioară.

— Ei, uite! am exclamat eu, simțindu-mă ușurat fără să știu de ce.

— O singură cioară, a spus el. Mare scofală! Unde-s sturzii?

— Au zburat spre țările calde?

— Nu încă, nu se poate. Ar trebui să auzim tril de prigorii și de cardinali roșii. Poate chiar și de sticleți și de pițigoii. Dar nu-i pe-aici nici măcar o amărâtă de ciocănitore. În mod normal, nu iau în seamă coloana sonoră a pădurii – că ajungi să te obișnuiești cu ea – dar acum, că l-am auzit pe Butch pomenind de toate păsările alea, chiar m-am mirat – Pe unde or fi? Și mai era ceva.

— Veverițele, am zis eu. Ar trebui să le vedem țopăind peste tot, că doar acum se pregătesc de iarnă, nu? Stai puțin, parcă am văzut vreo două...

Însă nu eram prea sigur, așa că m-am oprit.

— Le-au luat extratereștrii, ascultă la mine, mi-a șoptit Butch, pe un ton voit cavernos. Poate chiar în clipa asta se furișează spre noi printre copaci. Cu armele alea ale lor cu laser, care ne pulverizează într-o fracțiune de secundă.

— Ai citit povestea asta în revista aia cu aiureli științifico-fantastice, am zis eu. Povestea cu farfurii zburătoare.

— Nu era o farfurie, era un trabuc, m-a contrazis Butch. Un traaa-buc lung și zburător.

— Unul venit de pe Planeta X, am adăugat eu.

— Plin cu creaturi din alea care își doresc să se împerecheze cu pământenele!

Ne-am uitat unul la altul și am început să chicotim.

În aceeași după-amiază mi-a venit o idee pentru o povestire – povestire care mult mai târziu avea să se transforme într-un roman cu titlul Formidabila generație – și seara m-am apucat să-mi notez câteva idei într-

unul dintre caietele mele cu spiră. Tocmai când mă căzneau să găsesc un nume potrivit pentru eroul negativ, s-a dat ușa de perete și Butch a năvălit înăuntru.

— *Vino repede, Lare! Trebuie neapărat să vezi asta! S-a repezit și și-a luat aparatul foto.*

— *Ce să văd!*

— *Vino odată!*

I-am văzut ochii holbați, am lăsat caietul din mână și am ieșit după el. Cât timp am făcut drumul de la cabană prin poiană până la pârâu, mi-a spus că ieșise să vadă dacă nu cumva podul se înclinase și mai tare (pentru că evident că l-am fi auzit dacă s-ar fi prăbușit cu totul). Și atunci a văzut ce era pe cer și a uitat cu totul de pod.

— *Uită-te și tu! m-a îndemnat el, arătând spre cer. Începuse ploaia... mai bine zis, burnița ușor. Era întuneric beznă și, în mod normal, nu ar fi trebuit să văd norii care se adunau deasupra noastră. Însă i-am văzut, pentru că erau conturați de niște lumini puternice, care se roteau încet. Mai întâi au fost cinci astfel de cercuri, după aceea șapte, apoi nouă. De dimensiuni diferite. Cel mai mic avea un diametru de vreo zece metri. Cel mai mare – poate de treizeci și un pic. Dar nu eclipsau norii, așa cum ar fi făcut-o un proiector sau o lanternă puternică. Părea că cercurile alea luminoase se aflau chiar în interiorul norilor.*

— *Ce sunt! am întrebat eu în șoaptă.*

— *Habar n-am, dar precis nu-s trabucuri.*

— *Sau bufnițe albe, am adăugat eu.*

Am început amândoi să râdem, dar nu așa cum râzi când te amuză ceva, ci așa cum te scremi să râzi atunci când ești șocat într-un hal fără de hal.

Butch a făcut o groază de poze. Nu uitați că toate astea se întâmplau înainte ca tehnologia să-ți ușureze foarte mult munca, dar am văzut fotografiile mai târziu, după ce le-a dezvoltat în cămăruța lui obscură de acasă. M-au dezamăgit. Erau doar niște cercuri mari și luminoase deasupra copacilor. De atunci încolo am văzut multe fotografii cu OZN-uri (sau cu „Fenomene Aerospațiale Neidentificate” dacă vă place mai mult denumirea asta) și m-am simțit la fel de dezamăgit: niște forme neclare, care ar fi putut să fie absolut orice – și nu exclud posibilitatea să fi fost chiar fotografii truate de niște șarlatani. Trebuia să fii acolo ca să vezi cât de minunat era totul, cât de ciudat: lumini mari și mute rotindu-se prin

nori, ca într-un vals. În afară de starea de stupefacție care mă cuprinsese, îmi mai amintesc foarte bine că, în cele cinci sau zece minute cât a durat totul, am oscilat între două dorințe contradictorii. Voiam și nu voiam să văd ce anume genera acele lumini. Mă temeam ca nu cumva să ne aflăm în fața unor obiecte – poate chiar în fața unor creaturi inteligente – venite dintr-o altă lume. Gândul acesta mă entuziasma, dar mă și îngrozea în aceeași măsură. Când mă gândesc acum la acel prim contact (pentru că evident asta a fost), îmi dau seama că nu puteam decât să râdem sau să urlăm de spaimă. Cu siguranță că aș fi urlat dacă aș fi fost singur. Și aș fi luat-o la fugă, ca să mă ascund sub pat, ca un copil mic. Și aș fi negat apoi că aș fi văzut ceva. Dar așa, pentru că eram împreună – doi bărbați în toată firea –, ne-am pus pe râs.

Am zis că totul a durat cinci sau zece minute, însă se poate să fi fost chiar cincisprezece. Nu știu. Îndeajuns cât să se preschimbe burnița în ploaie adevărată. Două dintre cercurile acelea strălucitoare s-au micșorat și apoi au dispărut. După care au mai dispărut încă două sau trei. Cel mai mult a rămas cercul mare, dar și el a început să se micșoreze. Mai întâi s-a făcut cât o farfurie, apoi cât o monedă de cincizeci de cenți, pe urmă cât o monedă de un penny, după care a ajuns doar un punct sclipitor... și – puf – nu s-a mai văzut. De parcă se ridicase în zbor dincolo de nori.

Am rămas acolo, în ploaie, așteptând să se mai întâmple ceva. Și am așteptat degeaba. După câteva minute, Butch m-a apucat de umăr. Am scos un chirăit înspăimântat.

— Scuze, scuze, a murmurat el. Hai să intrăm! S-a terminat spectacolul de lumini și suntem uzi până la piele.

Asta am făcut. Eu nici măcar nu-mi pusesem o jachetă pe mine și eram leoarcă. Am ațâțat repede focul, care aproape se stinsese, și mi-am scos cămașa udă. Dârdâiam de frig și m-am apucat să-mi frec brațele.

— Am putea să povestim ce am văzut, a zis Butch, dar îți dai seama că nu o să ne creadă nimeni. Sau cei cu care vorbim o să ridice din umeri și o să spună că a fost alt fenomen meteo ciudat.

— Poate chiar a fost. Sau... tu știi cât de departe e aeroportul din Castle Rock!

A clătinat din cap.

— Nu sunt sigur. Vreo patruzeci sau cincizeci de kilometri spre est.

— Luminile de pe pistă... poate în combinație cu norii... cu umezeala

din aer... ar fi putut să creeze un... un fel de efect vizual...

Butch ședea pe canapea, cu aparatul foto pe genunchi, și se uita la mine. Parcă și zâmbea din colțul gurii. Dar nu zicea nimic. Nici nu era nevoie.

— Spun tâmpenii, nu? l-am întrebat eu.

— Da, spui. Habar n-am ce-au fost, dar clar că nu erau nici luminile de la aeroport și nici vreun balon meteorologic. Erau opt sau zece chestii din alea, poate chiar douăsprezece. Și foarte mari.

— Mai sunt și alți vânători în pădure. Eu l-am văzut pe Freddy Skillins și tu ai văzut trei tipi care probabil că erau veniți din vreun oraș mare, de la câmpie. Precis au văzut și ei cercurile alea.

— Posibil, dar eu nu prea cred. S-a întâmplat doar ca eu să mă aflu la locul potrivit – în poiana de pe malul pâ râului – și la momentul potrivit. În orice caz, s-a terminat. Mă duc să mă culc.

A plouat toată ziua următoare – adică pe 14. N-am vrut niciunul să ieșim și să ne facem learcă stând cu ochii după căprioare pe care probabil că nu aveam să le întâlnim. Eu am citit și am lucrat puțin la ideea pentru povestire. Am tot încercat să găsesc un nume potrivit pentru băiatul ăla rău, dar n-am reușit – poate din cauză că nu-mi era încă prea clar de ce anume băiatul rău era chiar atât de rău. Butch și-a petrecut cea mai mare parte a dimineții desenând. A făcut trei reproduceri diferite ale luminilor din nori, după care s-a enervat și s-a lăsat păgubaș.

— Sper măcar pozele să-mi iasă, că astea-s niște rahaturi, a zis cu amărăciune.

M-am uitat și i-am spus că mi se par bune. Numai că nu erau. Nu că ar fi fost niște rahaturi, dar nu reușeau să transmită privitorului cât de ciudat – cât de foarte ciudat – părea ce văzusem noi acolo. Cât de serios și de grav părea. Am aruncat o privire peste lista de nume pentru personajul meu, băiatul cel rău. Le tăiasem pe toate. Trig Adams. Nu. Vic Ellenby. Nu. Jack Claggart. Hmm, nu, prea evident. Carter Cantwell. Căh! Povestea pe care o aveam în minte nu mi se părea structurată în niciun fel: sigur, aveam o idee (una cam vagă), dar atâta tot. Nimic de care să mă agăț. Și îmi aducea aminte de ce văzusem cu o seară în urmă. Fusesse ceva acolo, însă îmi era cu neputință să spun ce anume, pentru că era printre nori.

— Ce faci? m-a întrebat Butch.

— *Frec menta. Cred că o să trag un pui de somn.*

— *Nu mănânci?*

— *Nu, n-am chef.*

A căzut pe gânduri, cu ochii la ploaia neconținută de afară. Nimic nu mi se pare mai rece decât ploaia de noiembrie. M-am întrebat atunci de ce nu se scriu cântece despre asta... dar, până la urmă, cineva tot a scris unul^[8].

— *Un pui de somn e exact ce ne trebuie, a zis Butch. A pus la o parte blocul de desen și s-a ridicat în picioare.*

— *Ascultă la mine ce-ți spun, Lare. O să desenez toată viața, dar n-am să ajung niciodată un artist adevărat.*

Ploaia s-a oprit pe la ora patru după-amiaza. Până la șase s-au risipit și norii, așa că am văzut stelele și semiluna – pe care bătrânii o numesc „unghia Lui Dumnezeu”. La cină am mâncat antricoatele (cu multă pâine înmuiată în zeama lor), după care am ieșit în poiană. Nu am discutat despre ce aveam de gând să facem – pur și simplu ne-am dus. Am stat acolo cam vreo jumătate de oră, cu capetele lăsate pe spate și cu ochii la cer. Nicio lumină, nicio farfurie, niciun trabuc zburător. Ne-am întors în cabană. Butch a găsit un pachet de cărți în dulapul din camera comună și am jucat mai multe partide de cribbage până s-a făcut aproape ora zece.

— *Până și de aici se aude zgomotul pârâului, am spus eu când am terminat ultima mână.*

— *Așa-i. Toată ploaia aia nu i-a fost de niciun folos podului. La urma urmei, de ce mama mă-sii e un pod acolo? Ți-ai pus vreodată întrebarea asta?*

— *Probabil a vrut cineva să valorifice terenul prin anii șaizeci. Cred că nimeni nu s-a mai îngrijit de pădurea asta de dinainte de Primul Război Mondial.*

— *Ce-ar fi să mai stăm doar o zi, să vedem dacă vânam ceva și după aia să ne întoarcem acasă?*

Aveam impresia că era vorba despre mai mult decât simpla lui intenție de a se întoarce acasă, cel mai probabil cu mâna goală. Luminile alea de pe cer îl afectaseră cumva. Poate ne afectaseră pe amândoi. N-am de gând să spun că a fost un fel de revelație. Dar este posibil să vezi ceva la un moment dat – niște lumini pe cer sau o umbră care îți taie calea. Consideri

că este un semn, dar decizi să-ți continui drumul. Îți spui că nu mai ești copil, nu mai vorbești ca un copil, nu mai gândești ca un copil, pentru că a venit vremea să lași la o parte toate ideile infantile.

Sau... poate nu a fost nimic.

— Lare? Ce părere ai?

— Da, sigur. Mai stăm aici o zi și după aia ne ducem acasă. Oricum trebuie să curăț streșinile înainte să cadă prima ninsoare și am tot amânat.

Ziua următoare a fost rece și senină și perfectă pentru vânătoare, însă tot nu am văzut nici urmă de căprioare sau cerbi. Tot n-am auzit niciun ciripit de pasăre, ci doar vreo câteva țipete de ciori. M-am uitat după veverițe, dar n-am văzut niciuna. N-am văzut nici măcar vreuna din aia cu fălci, așa cum sunt Chip și Dale din desenele animate, și pădurea ar fi trebuit să fie plină cu animăluțe din astea.

Am auzit câteva focuri de armă, dar de departe, de lângă lac – și, oricum, nu însemna neapărat că se trăgea în căprioare. Pentru că se mai întâmplă ca vânătorii să se plictisească și să își descarce puștile în aer, mai ales dacă știu că nu au ce vânat să sperie.

Ne-am întors la cabană, am luat masa de prânz și am ieșit din nou împreună. Nu ne mai așteptam să vedem nicio căprioară și nici n-am văzut, însă era o zi frumoasă, tocmai bună de petrecut în aer liber. Ne-am plimbat vreo doi kilometri pe malul pâ râului, după care ne-am așezat pe un buștean și ne-am deschis cutiile cu bere.

— Nu-i normal ce se petrece, a spus Butch. Și nu-mi place deloc. Aș vrea să plecăm chiar de azi, dar o să se întunece de-a binelea până ne strângem tot calabălăcul și știi bine că nu ne putem baza pe farurile lui NellyBelle, mai ales pe drumurile astea forestiere.

Atunci s-a iscat brusc un vânticel, care a făcut să foșnească frunzele uscate rămase încă pe crengi. Zgomotul lor m-a făcut să tresar și m-am uitat în spate. La fel a făcut și Butch. După care ne-am uitat unul la altul și am izbucnit în râs.

— Te-ai speriat? l-am întrebat eu.

— Un pic. Mai ții minte când ne jucam și ne-am provocat să intrăm în casa moșului Spier? Parcă prin 1946, nu? Normal că mai țineam minte. Bătrânul Spier se întorsese din Okinawa⁽⁹⁾ fără un ochi și ș-a zburat creierii

cu o armă automată chiar în camera de zi din casa lui. Tot orașul numai despre asta vorbea.

— Casa aia cică ar fi fost bântuită, am zis eu. Câți ani aveam? Treispe?

— Parcă. Am intrat, am luat repede niște lucruri ca să le dovedim prietenilor noștri că am fost înăuntru.

— Eu am luat un tablou de pe perete. Cu nu știu ce peisaj vechi. Tu?

— O amărâtă de pernuță de pe canapea, a răs el. Mare idiot! Mi-am adus acum aminte de casa aia a lui Spier pentru că la fel m-am simțit și atunci. Aici nu-s nici căprioare, nici cerbi, nici păsări, nici veverițe. Poate că nu era bântuită casa moșului, dar nu știu ce să zic despre pădurea asta...

A ridicat din umeri și a mai luat o gură de bere.

— Am putea să plecăm azi. Poate n-o să ne facă probleme farurile alea.

— Nț! Măine. Diseară ne facem bagajele, ne culcăm devreme și ne cărăm de-aici în zori. Sigur, dacă și tu ești de acord.

— Perfect de acord.

Ar fi fost totul altfel dacă am fi avut încredere în farurile jeepului. Câteodată chiar sunt convinși că am avut. Câteodată chiar cred că există un Alt Laird și un Alt Butch, care au trăit alte vieți. Acel Alt Butch nu a plecat niciodată la Seattle. Acel Alt Laird nu a scris nici măcar un roman, darămite douăsprezece. Iar aceste alter egouri ale noastre au fost oameni obișnuiți și cumsecade, care au dus vieți obișnuite și cumsecade în Harlow, micuțul lor orașel de provincie. S-au ocupat de groapa de gunoi, au avut o firmă de transport, au avut grijă de treburile orașului – adică să iasă bine bilanțul la întrunirea din martie și să aibă parte de cât mai puține critici ale conservatorilor, care abia așteptau să reinstaureze controlul statului asupra fermierilor. Acel Alt Butch s-a însurat cu o fată pe care a cunoscut-o într-un bar din Lewiston și au avut împreună o mulțime de alți copii. Acum îmi spun că poate a fost mai bine că nu s-a întâmplat nimic din toate astea. La fel și-a spus și Butch. Sunt sigur, pentru că ne mărturiseam mereu gândurile când vorbeam la telefon și, mai apoi, pe Skype sau pe FaceTime. Totul era foarte bine. Normal că așa era. Am ajuns celebri. Am ajuns bogați. Ni s-au împlinit visurile. Toate bune și frumoase. Ce dacă am îndoieli în privința drumului pe care a luat-o viața mea? Nu are toată lumea?

Voi nu aveți?

În seara aceea, Butch a aruncat niște resturi de mâncare într-o oală și s-a lăudat că face o tocană. Am mâncat-o cu multă pâine și ne-am clătit gâtleurile cu apă din fântână – care a fost cea mai gustoasă parte a mesei.

— Jur că n-o să te mai las niciodată să gătești, i-am zis eu în timp ce ne spălam farfuriile.

— O să te oblig să-ți ții promisiunea, a spus el. Scârboasă a mai fost mâncarea asta!

Ne-am strâns toate lucrurile și le-am pus lângă ușă. Butch s-a enervat și a tras un șut în lada cu trusa de prim ajutor.

— De ce naiba cărăm mereu chestia asta după noi?

— Pentru că așa vrea Sheila. E convinsă că unul dintre noi ori o să cadă în vreo groapă și o să-și rupă un picior, ori o să fie lovit de un glonț tras de vreunul dintre orășenii ăia cu pușcă cu lunetă.

— Rahat! Cred că-i prea superstițioasă nevestica asta a ta. Are impresia că-i destul să intrăm în pădure ca să ni se întâmple tot felul de nenorociri? Ia spune, vrei să ne mai uităm o dată?

N-am avut nevoie să-l întreb la ce anume se referea.

— Ar fi o chestie!

Și am ieșit în poiană ca să ne uităm la cer.

Nu se vedea nicio lumină, dar pe pod se zărea ceva. Cineva, mai bine zis. O femeie, întinsă cu fața în jos pe traversele podului.

— Ce naiba?! a exclamat Butch și s-a repezit într-acolo. L-am urmat. Deloc nu-mi plăcea ideea că o să fim trei oameni în același timp pe scândurile alea șubrede, dar nici nu puteam s-o lăsăm pe femeie să zacă acolo. Poate era deja moartă. Avea păr lung și negru. Adia un vânticel, care îi ridica șuvițele grămadă, de parcă ar fi fost lipite unele de altele. Nu vedeam fire răzlețe.

— Apuc-o de picioare! mi-a zis Butch. Trebuie s-o luăm de aici înainte să cadă în apă nenorocitul ăsta de pod.

Și mare dreptate avea. Deja auzeam cum scârțâie pilonii și cum urlă apele Pârâului Jilasi, învolburate de ploaie. Eu am luat-o de picioare. Era încălțată cu bocanci și purta pantaloni din catifea reiată. Mi s-a părut că era ceva în neregulă, dar era întuneric și eram speriat și nu-mi doream

decât să ajungem cât mai repede pe teren solid. Butch a luat-o de umeri și a scos un țipăt scârbit.

— Ce-i? l-am întrebat eu.

— Nu contează, haide mai repede!

Am luat-o de pe pod și am dus-o în poiană. Nici măcar douăzeci de metri nu erau până acolo, dar mie mi s-au părut cât douăzeci de kilometri.

— Las-o jos, las-o jos! Isuse! Isuse Cristoase!

Butch a scăpat-o din mâini și femeia a căzut cu nasul în pământ, dar el nici n-a băgat de seamă. Și-a încrucișat brațele și a început să-și frece mâinile la subsuori, ca și cum ar fi vrut să scape cât mai repede de o senzație foarte neplăcută.

Am vrut să-i pun picioarele jos, dar am încremenit pentru că nu-mi venea să cred ce văd. Parcă îmi intraseră mâinile în bocancii femeii, ca și cum ar fi fost făcuți din lut, nu din piele. Mi le-am tras repede și am căscat ochii la urmele degetelor mele care se estompau încet.

— Dumnezeule mare!

— Ce naiba... Parcă-i făcută din plastilină sau mai știu eu ce!

— Butch!

— Ce? Ce dracu' mai e?

— N-are haine pe ea. Seamănă cu... parcă s-ar fi vopsit peste tot. Ca să se camufleze. Sau cine știe ce naiba a fost în capul ei.

S-a aplecat să se uite mai bine.

— E prea întuneric. Ai luat...?

— Lanterna? Nu. N-am luat-o. Vezi că părul e...

L-am atins și am sărit cât colo. Nu era păr. Era ceva solid și totuși elastic. Nu ca o perucă, ci mai degrabă părea sculptat. Nu-mi puteam da seama ce era.

— E moartă? am întrebat eu. A murit, nu?

Dar chiar atunci femeia a scos un horcăit prelung. Și i-a zvâcnit un picior.

— Ajută-mă s-o întorc cu fața în sus! mi-a cerut Butch. Am apucat-o de o gambă, străduindu-mă din greu să nu bag în seamă elasticitatea aia ciudată a trupului ei. Un gând – parcă ar fi Gumby^{10} – mi-a trecut prin minte ca un meteorit și a dispărut într-o fracțiune de secundă. Butch a apucat-o de umăr Am rostogolit-o. Cu tot întunericul din jur, tot am reușit să vedem că era tânără, drăguță și albă ca o stafie. Și am mai observat

ceva. Chipul ei semăna cu al unui manechin din vitrinele magazinelor universale – neted și fără niciun rid. Ochii îi erau închiși. Doar pleoapele erau colorate într-o nuanță vineție.

Nu-i om, mi-am spus eu.

A mai horcăit o dată. Parcă răsuflarea i se agăța în gât de ceva atunci când încerca să expire. Apoi s-a oprit și nu a mai încercat să respire.

Cred că eu aș fi rămas împietrit acolo mult timp și aș fi lăsat-o să moară. Dar a salvat-o Butch. S-a pus în genunchi, i-a descleștat fălcile cu două degete, i-a astupat nările și a început să-i facă respirație gură la gură. Am văzut cum i se umflă pieptul. L-am văzut pe Butch cum întoarce capul, scuipă și inspiră adânc. I-a suflat din nou aer în plămâni și iar am văzut cum i se umflă pieptul. Butch s-a holbat la mine.

— Parcă m-aș pupa cu o pungă din plastic, a zis el.

Și a repetat figura.

Chiar atunci femeia a deschis ochii. S-a uitat la mine de dincolo de perișorii scurți de pe capul lui Butch. El s-a ridicat, iar femeia a mai scos un sunet gutural.

— Trusa, a exclamat Butch. Ne trebuie EpiPen. Și un tub cu oxigen. Repede! Fugi!

M-am ridicat în picioare, m-a luat cu amețală și am crezut că o să leșin. Mi-am tras vreo două palme ca să-mi revin, după care am luat-o la goană spre cabană. Până mă întorc eu, o să fie deja moartă femeia aia, chestia aia, ce-o fi ea – așa îmi tot ziceam (v-am spus că nu am uitat absolut nimic). Și poate că ar fi mai bine.

Trusa de prim ajutor era chiar lângă ușă, cu ranițele noastre deasupra. Le-am dat la o parte și am deschis-o. Avea două sertare. În cel de deasupra erau trei seringi EpiPen. Am luat două și am împins sertarul la loc – prinzându-mi arătătorul drept când am făcut-o. Mai apoi mi s-a înnegrit unghia și după aia mi-a căzut, dar atunci nici n-am simțit. Îmi zvâcnea capul. Parcă aș fi avut febră mare. Masca de oxigen și tubul se aflau la fundul celui de al doilea sertar – împreună cu toate manșoanele și fașele și rolele de tifon și cu o atelă din plastic, o glezniară, diferite tuburi cu alifii. Mai era acolo și o lanternă micuță. Am luat-o și pe asta, am aprins-o și am fugit înapoi pe potecă. Bine măcar că acum vedeam cât de cât pe unde calc.

Butch tot în genunchi stătea. Femeia încă se căznea să respire. Ochii tot deschiși îi erau. M-am pus și eu în genunchi lângă Butch și atunci iar a

încetat să mai respire. El s-a aplecat, și-a lipit gura de a ei și i-a mai suflat niște aer în plămâni. Apoi a ridicat capul și mi-a zis:

— În coapsă! În coapsă!

— Știu, am făcut și eu cursul ăla.

— Păi, ce mai aștepți?!

A tras iar aer în piept și s-a aplecat din nou peste femeie. Eu am desigilat seringă cu Epi, am lipit vârful de coapsa ei – părea că ar fi fost acoperită cu cracul unui pantalon din catifea reiată, dar nu era așa, acolo era chiar coapsa ei dezgolită – și am auzit țcănitul. Apoi am început să număr până la zece. Când am ajuns la cinci, femeia a zvâcnit cu putere din tot corpul.

— Injectează în continuare, Lare!

— Asta fac! Crezi că ar trebui să folosesc și doza cealaltă?

— Nu-i cazul. Uite-o că respiră din nou... femeia asta sau ce-o fi. Nici nu-ți poți imagina ce gust ciudat are. Zici că-i o husă din aia transparentă pentru mobilă. Ai adus și oxigenul?

— Uite-l!

I-am dat masca și tubul. I-a pus masca peste gură și nas. Eu am apăsă butonul de deschidere și a apărut luminița verde.

— Debit mare?

— Da, da, ca să-i provocăm un șoc – e totul sau nimic.

Am văzut atunci cum i se prelinge de pe frunte o picătură de transpirație, cade pe masca din plastic și alunecă pe ea aidoma unei lacrimi.

Am împins cursorul până la DEBIT MAXIM. Am auzit șuiatul produs de oxigen. La un asemenea debit, se va termina în aproximativ cinci minute. Deși în trusa de prim ajutor aveam rezerve pentru toate celelalte (din cauza asta era atât de grea), acesta era singurul tub de oxigen. Butch și cu mine ne-am privit lung.

— Nu-i ființă omenească, am zis eu. Nu știu ce-i, posibil să fie cine știe ce cyborg din ăia făcuți de organizațiile strict secrete, că precis nu-i om.

— Nu-i cyborg.

Și a ridicat un deget spre cer.

Când s-a terminat oxigenul, Butch i-a scos masca, iar femeia – că nu știu cum altfel să o numesc – a continuat să respire singură. Și nici nu mai

hârâia atât de tare. Am îndreptat lanterna spre fața ei și a închis din nou ochii, orbită de lumina puternică.

— Uite! am exclamat eu. Uită-te la ea, Butchie!

S-a uitat la ea, după care s-a uitat la mine.

— Arată altfel acum.

— Adică seamănă mai mult cu un om, asta vrei să zici. Și uită-te la corpul ei. Acum chiar că parcă ar avea haine.

— Ce facem cu ea?

Am stins lanterna. Femeia a deschis ochii. Am întrebat-o:

— Mă auzi?

A dat din cap.

— Cine ești?

A închis ochii. Am scuturat-o de umăr și degetele nu mi-au mai intrat în carnea ei... sau ce-o fi fost.

— Ce ești?

Niciun răspuns. M-am uitat la Butch.

— Hai s-o ducem în cabană! a spus el. O car eu. Tu să ai pregătită cealaltă seringă cu Epi, în caz că începe iar să se sufocă și să horcăie.

A luat-o în brațe. Eu l-am ajutat să se ridice în picioare. Apoi mi s-a părut că o poate duce destul de ușor. Femeii îi atârna părul negru și, la fiecare rafală de vânt, se mișca așa cum se mișcă părul normal. Șuvițele nu mai păreau lipite. Lăsasem deschisă ușa cabanei. Butch a intrat cu femeia în brațe, a pus-o pe canapea, după care s-a îndoit de șale, și-a proptit mâinile pe genunchi și a stat puțin așa, ca să-și recapete suflul.

— Am nevoie de aparatul foto. E în raniță. Mi-l aduci tu?

Am găsit aparatul împachetat în niște tricouri, l-am luat și i l-am dus. Femeia – acum realmente arăta ca o femeie – se uita la el. Avea ochi albaștri, dar un albastru spălăcit, așa cum sunt blugii vechi în dreptul genunchilor.

— Zâmbește, te rog! a îndemnat-o Butch.

Femeia nu a zâmbit, dar el tot i-a făcut o poză.

— Cum te cheamă? am întrebat-o eu.

Niciun răspuns.

Butch i-a mai făcut o poză. Eu m-am aplecat și am pus mâna pe gâtul ei. Am crezut că o să se ferească de atingere mea, dar nu a făcut-o. Ce avea ea acolo arăta ca pielea de om (cu condiția să nu te uiți de foarte aproape),

dar nu prea semăna și la pipăit. Cred că mi-am ținut vreo douăzeci de secunde palma pe gâtul ei.

— Nu are puls, am zis eu apoi.

— Nu?

Butch nu părea mirat și nici eu nu mă miram. Pentru că eram amândoi în stare de șoc și nu puteam încă să înțelegem ce se petrece.

Butch a vrut să-și vâre mâna în buzunarul din dreapta al pantalonilor ei, dar nu a putut.

— Nu-i un buzunar real, a spus el. Nimic nu-i real. Parcă-i... un fel de costum... un fel de uniformă. Cred că ea este o uniformă.

— Ce facem cu ea, Butch?

— Să mă ia naiba dacă știu.

— Să sunăm la poliție?

A ridicat mâinile într-un gest de nehotărâre și neputință, care nu-i stătea deloc în fire.

— Cel mai apropiat telefon e ăla de la prăvălia lui Brownie. Adică la mulți kilometri distanță de aici. Și închide la șapte. Și ar trebui s-o car în brațe pe podul ăla până la jeep...

— Facem cu schimbul, m-am dat eu mare și vânjos, însă nu-mi ieșea din minte felul în care îmi intraseră degetele în cheștiile alea care semănau cu bocancii, dar numai bocanci nu erau.

— Ar însemna să trecem din nou toți trei pe podul ăla șubred, a spus el. Ca să nu mai vorbim despre faptul că trebuie s-o mișcăm. Sigur, am stabilizat-o, dar... ce? De ce zâmbești?

Am făcut un semn spre femeia – care doar arăta ca o femeie – de pe canapea.

— Nu are puls, Butchie. E în moarte clinică. Nici nu am putea s-o stabilizăm mai mult de atât.

— Dar respiră! Și se...

A coborât privirea ca să se asigure.

— Se uită la noi! Ascultă, Laird – ai chef să ajungi pe prima pagină a tuturor ziarelor și să devii știrea principală a tuturor posturilor de televiziune... nu doar din Maine sau America, ci din întreaga lume? Pentru că acolo o să se ajungă dacă o scoatem de aici. E un extraterestru... sau o extraterestră, că nu știu cum se zice. A venit din spațiul cosmic. Și n-are de gând să se împerecheze cu pământenele.

— O fi lesbiană, am glumit eu. În cazul ăsta, poate că ar face-o cu femeile noastre.

Ne-a apucat pe amândoi râsul – un râs isteric, la care recurgi ca să nu-ți pierzi complet mințile. Femeia continua să se uite la noi. Fără să zâmbească, fără să se încrunte, fără niciun fel de expresie. O femeie care nu era femeie; o femeie care purta niște haine care nu erau haine, dar așa arătau. M-am gândit că, dacă Butch ar încerca și acum să vâre mâna în buzunarul ei, chiar ar reuși. Ba poate ar și găsi niște mărunțiș sau o jumătate de tub cu mentosane.

— Cum de a ajuns pe podul ăla paradit? Tu ce crezi că s-a întâmplat?

— Habar n-am. Dar cred că...

N-am mai apucat să aflu ce credea, pentru că tocmai atunci lumina a intrat pe fereastra dinspre est a cabanei.

Gândurile mi s-au transformat în niște piese de domino, care se dărâmă una după alta. Primul meu gând spunea că trecuse cumva timpul și că răsărea soarele. Al doilea îl contrazicea pe primul, zicând că niciodată nu a fost răsăritul atât de luminos în căbănuța noastră, pentru că erau prea mulți copaci pe latura aia a ei. Al treilea mă informa că cine știe ce organizație guvernamentală (evident, una de care nu știa nimeni) venise să recupereze femeia și că lumina aia era de la proiectoarele celor care o căutau. Iar al patrulea gând îmi spunea că, da... venise cineva după ea... însă fără vreo legătură cu guvernul nostru.

Lumina se făcea tot mai puternică. Butch a strâns din ochi și a ridicat mâna în dreptul lor. La fel am făcut și eu. M-am întrebat dacă nu cumva fuseserăm expuși la niște radiații zdravene. Chiar înainte ca întreaga încăpere să devină atât de luminoasă încât să nu-mi mai îngăduie să văd nimic în jur, am aruncat o privire la femeia de pe canapea. Mai țineți minte că vă ziceam că nu am uitat absolut nimic? La fel ca moșul Rennie Lacasse, care venea să cotrobăie prin groapa de gunoi? Ei, uite că asta este excepția. Nu-mi mai aduc aminte ce am văzut când m-am uitat la ea prin strălucirea aia orbitoare. Sau poate că mi-am alungat din minte amintirea asta. Oricum, ideea este că nu cred că la ea mă uitam. Mai degrabă în ea. Cât despre cele văzute atunci, un singur cuvânt mi-a venit în cap: noduli.

Mi-am acoperit ochii cu palmele. Degeaba. Lumina aia trecea și prin degete și prin pleoape. Nu simțeam niciun fel de căldură, dar eram convins că oricum o să-mi facă scrum ce-mi mai rămăsese din creier. Am auzit

urletul lui Butch. Atunci mi-am pierdut cunoștința și mai bine că s-a întâmplat așa.

Când mi-am revenit, dispăruse deja toată strălucirea aia. Dispăruse și femeia. În locul ei, pe canapea, stătea acum un tânăr – de vreo treizeci de ani, poate chiar nici atât – cu păr blond și frumos pieptănat. Purta pantaloni de culoare kaki și o flanelă groasă. O tașcă mică îi atârna de umăr. În primul moment mi-am zis că o fi un vânător venit din alt stat, un orașean de la câmpie, care-și tine muniția în teșcherea aia și are alături pușca cu lunetă.

În al doilea moment m-am contrazis singur: Probabil că nu.

În cabană aveam vreo șase lămpi cu baterii și le aprinsese pe toate. Adică acum era multă lumină înăuntru, dar nici nu se putea compara cu strălucirea aia nepământească (la modul foarte propriu) care ne inundase căsuța mai devreme. Cât de mai devreme era o întrebare la care nu aveam răspuns. Nici măcar nu știam dacă era aceeași seară. Am aruncat o privire la ceasul de la mână, dar se oprise. Butch s-a ridicat în capul oaselor, s-a uitat în jur, m-a văzut pe mine, l-a văzut pe tipul cel nou. Și a pus o întrebare care era deopotrivă complet absurdă și – în situația data – perfect logică:

— Tu ești femeia?

— Nu, i-a răspuns tânărul Ea a plecat.

Am încercat să mă scol în picioare și am reușit. Nu mă simțeam nici amețit și nici dezorientat. Aș putea spune că mă simțeam chiar vioi. Și, chiar dacă văzusem o mulțime de filme cu invadatori extraterestri și malefici, n-aveam impresia că tânărul ala ne-ar fi vrut răul. Dar nici nu credeam că ar fi fost un tânăr adevărată așa cum nici femeia de pe pod nu fusese o tânără adevărată.

În lada frigorifică ne mai rămăseseră un bidon cu apă și trei cutii cu bere. M-am gândit un pic și mi-am luat o bere.

— Dă-mi și mie una, mi-a cerut Butch.

I-am aruncat-o și el a prins-o cu o singură mână.

— Vrei și dumneata, domnule? l-am întrebat eu pe tânăr.

— De ce nu?

I-am dat ultima cutie. Musafirul nostru părea perfect normal – un

oarecare tânăr plecat la vânătoare cu amicii sau cu tatăl său – însă eu tot m-am ferit să-i ating degetele. Sunt în stare să descriu ce s-a petrecut atunci, însă nu și cum m-am simțit eu... e mult mai complicat. Nu pot decât să repet că nu m-am simțit amenințat în niciun fel; și Butch mi-a spus același lucru mai târziu. Clar că eram amândoi în stare de șoc.

— Nu-i așa că nu ești om? l-a întrebat Butch pe tânăr. Acesta și-a deschis cutia cu bere și i-a răspuns scurt:

— Nu.

— Dar arăți mai bine decât ea.

— Era grav rănită. I-ați salvat viața. Cred că voi ați zice că „a avut noroc”. La fel de bine ați fi putut să-i injectați ceva ce ar fi omorât-o.

— Dar EpiPen-ul a funcționat, am zis eu.

— Așa îi ziceți? Epi? EpiPen?

— Prescurtarea de la epinefrină. De unde trag eu concluzia că o fi doborât-o vreo alergie.

— Poate a înțepat-o o albină, a intervenit Butch. Știi ce-s albinele?

— Da. I-ai dat din respirația ta prețioasă. Asta a salvat-o cu adevărat. Respirația este viață. Este mai mult decât viață.

— Am făcut doar ce am fost învățat să fac. La fel ar fi procedat și Laird. Aș vrea să cred că avea dreptate.

Tânărul a băut puțin din bere.

— Pot să o iau cu mine când plec?

Butch s-a așezat pe brațul unuia dintre cele două fotolii vechi.

— Păi, ce să zic, amice? N-aș mai primi ăia cinci cenți pe garanție, dar, în situația dată, sigur, ia-o. Însă doar pentru că vii de pe altă planetă, pricepi?

Musafirul nostru (neinvitat, desigur) a surâs așa cum fac oamenii normali atunci când se prind că e o glumă, doar că nu înțeleg poanta. Nu vorbea cu niciun fel de accent, nici din Maine și nici din vreun alt loc, însă mie mi-a dat impresia că vorbește într-o limbă străină pentru el, o limbă pe care abia acum a învățat-o. Și-a deschis teșchereaua. Care nu avea fermoar. Doar și-a trecut degetul peste latura ei și a deschis-o. Apoi a vârat înăuntru cutia cu bere.

— Majoritatea oamenilor nu ar fi făcut ce ați făcut voi. Majoritatea oamenilor ar fi luat-o la fugă.

Butch a ridicat din umeri.

— Probabil că am făcut-o din instinct. Plus că avem și oarece pregătire. Laird și cu mine suntem pompieri voluntari în orașul ăsta. Pricepi?

— Adică opriți combustia înainte să se propage.

— Se poate spune și așa.

Tânărul s-a uitat în gentuța lui și a scos de acolo ceva ce semăna cu un etui pentru ochelari. Gri, cu capacul ornat cu un desen argintiu în formă de undă sinusoidală. Și l-a pus pe genunchi. Apoi a repetat:

— Majoritatea oamenilor nu ar fi făcut ce ați făcut voi. Vă rămânem datori. Pentru Ylla.

Cunoșteam numele ăla și, chiar dacă îl pronunțase Iiela, știam cum se scrie corect. Și, după felul în care se uita la mine, mi-am dat seama că știa că știu.

— Numele ăsta este din Cronici marțiene^{11}. Însă dumneata, domnule, nu vii de pe Marte, nu-i așa?

A zâmbit.

— Nu. Și nici nu am venit aici pentru că am vrea să ne împerechem cu pământenele.

Butch a pus cu grijă cutia de bere pe măsută, de parcă se temea ca nu cumva s-o spargă.

— Ne poți citi gândurile.

— Uneori. Nu întotdeauna. Cam așa.

Și și-a trecut un deget peste unda sinusoidală de pe etuiul gri.

— Gândurile nu au importanță pentru noi. Gândurile vin, trec, sunt înlocuite de altele. Sunt efemere. Pe noi ne interesează dispozitivul care le generează. Și care, pentru creaturile inteligente, este... important? Semnificativ? Eficace? Nu cunosc cuvântul potrivit. Poate nici nu există în limba voastră.

— Primordial? am sugerat eu.

A dat din cap și a zâmbit din nou.

— Da. Primordial. Foarte bine.

— De unde veniți? l-a întrebat Butch.

— Nu are importanță.

— De ce? l-am întrebat eu. De ce ați venit?

— Aceasta este o întrebare mai interesantă și voi răspunde la ea deoarece ați salvat-o pe Ylla. Adunăm.

— Ce adunați? am întrebat eu, gândindu-mă la poveștile citite (și văzute

la televizor) despre extraterestrii care răpesc oameni și le vâra niște sonde în fund. Oameni?

— Nu. Alte lucruri. Obiecte. Dar nu ca acesta.

A băgat mâna în gentuță și ne-a arătat cutia în care fusese berea.

— Acest obiect este important pentru mine, deși nu înseamnă nimic. Există un cuvânt pentru așa ceva, cred că vine din limba franceză. Este un venir?

— Suvenir, l-am corectat eu.

— Da. Este suvenirul acestei seri remarcabile. Vizităm piețele de vechituri.

— Glumești! am exclamat eu.

— Au denumiri diferite în funcție de locul unde se află. Vendita în cantiere, în Italia. Fanna fatau, în Samoa. Luăm de acolo suveniruri și obiecte pe care să le studiem. Avem un film cu asasinarea lui Kennedy al vostru. Avem o fotografie cu autografa lui Judajudi.

— Stai nițel, l-a oprit Butch, încruntându-se. Vorbești despre Judecătoarea Judy^{12}?

— Da, Judajudi. Avem o fotografie a lui Emmett Till^{13}, un tânăr desfigurat. Avem un film cu Mickey Mouse. Avem un motor cu reacție. Pe acesta l-am luat dintr-o magazie cu obiecte deteriorate.

Caută prin gunoaie, mi-am spus eu. La fel ca Rennie Lacasse.

— Luăm toate aceste lucruri ca să ne amintim de lumea voastră, care va dispărea curând. La fel procedăm și în alte lumi, dar nu sunt multe. Cosmosul este înghețat. Viața inteligentă este rară.

Nu-mi păsa deloc cât de rară era.

— Cât de curând o să dispară lumea noastră? Știi ceva sigur sau doar îți dai cu părerea?

Și, înainte să-mi răspundă, am adăugat:

— Nu ai de unde să știi. Nimeni nu poate să aibă certitudinea asta.

— Dacă aveți „noroc”, așa cum spuneți voi, s-ar putea să mai treacă o perioadă din acelea pe care voi le numiți secol. Raportat la eternitatea universului, nu înseamnă nici măcar o milisecundă.

— Nu cred, a spus Butch, pe un ton categoric. Om avea noi problemele noastre, dar să știi că n-avem deloc tendințe sinucigașe.

A ezitat puțin, probabil aducându-și aminte de călugărul budist care își dăduse foc în Vietnam nu cu prea mulți ani în urmă. Și a adăugat:

— Majoritatea dintre noi.

— Este inevitabil, a zis tânărul.

Părea trist. Poate se gândea la Mona Lisa sau la piramide. Sau poate regreta că nu va mai avea de unde să-și facă rost de câte o cutie cu bere sau de alte poze cu autograful lui Judajudi.

— Atunci când inteligența depășește stabilitatea emoțională, totul devine doar o chestiune de timp.

A arătat spre colțul cabanei, unde erau puștile noastre

— Sunteți niște copii care se joacă cu armele, a mai spus el.

S-a ridicat în picioare.

— Trebuie să plec. Acesta este pentru voi. Un dar. Așa vă mulțumim noi pentru că ați salvat-o pe Ylla.

Și ne-a întins etuiul gri. Butch l-a luat și s-a uitat bine la el.

— Nu văd de unde se deschide.

I l-am luat din mână. Avea dreptate. Chestia aia nu avea nici fermoar, nici capac.

— Nu trebuie decât să suflați peste unda sinusoidală și se deschide, ne-a explicat tânărul. Dar nu o faceți acum, ci doar după plecarea mea. Vă oferim o cheie a vieții, pentru că și voi i-ați dat-o Yllei pe a voastră. I-ați dat un fragment din viața voastră.

— E pentru amândoi? am întrebat eu, pentru că doar Butch îi făcuse femeii respirație gură la gură.

— Da.

— Și ce face? Mai concret?

— În afară de primordial nu există alt cuvânt care să descrie ce face. O modalitate de a folosi ce nu folosiți, din cauza...

S-a încruntat, s-a aplecat puțin, apoi s-a îndreptat la loc.

— ...din cauza zgomotului din viețile voastre. Din cauza gândurilor voastre. Gândurile sunt inutile. Mai rău, sunt periculoase.

Eram de-a dreptul derutat.

— Adică ne îndeplinește dorințele? Ca într-un basm? Tânărul a râs, după care s-a uitat surprins la noi... ca și cum nu știuse că poate să râdă.

— Nu vă poate da nimeni ceea ce aveți deja. Este axiomatic.

S-a dus la ușă, s-a oprit, a întors capul și ne-a spus:

— Îmi pare rău pentru voi. Lumea voastră este doar o respirație dătătoare de viață într-un univers guvernat de Împăratul Luminilor

Moartă^{14}.

Și a plecat. Am așteptat să mă orbească din nou lumina de mai devreme. Însă n-a apărut nicio lumină. Dacă nu ar fi fost etuiul ăla... cutiuța aia din mâna lui Butch, aș fi putut să jur că nu se întâmplase nimic deosebit... că nu salvaserăm nicio extraterestră... că nu ne vizitase niciun „compatriot” de-ai ei.

— *Lare... am visat... sau ce a fost asta?*

I-am arătat cutiuța.

Pe buzele lui Butch a apărut zâmbetul ăla pe care-l cunoșteam încă din copilărie, de pe vremea când urcam în goana mare Scara Sinucigașului din Castle Rock, fără să ne sperie zgâlțâitul puternic al treptelor sub pașii noștri apăsăți.

— *Vrei să-ncerci?*

— *Știi vorba aia... teme-te de greci chiar și atunci când îți fac daruri...*

— *O știu. Dar tu ce zici?*

— *Zic că hai s-o deschidem. Pune mâna de suflă-ți respirația aia primordială peste ea, Butchie!*

A zâmbit, a clătinat din cap și mi-a întins-o mie.

— *După dumneavoastră, domnule. Ai cuvântul meu că o să am grijă de Sheila și Mark dacă ai să mori.*

— *Mark e destul de mare. E în stare să-și poarte și singur de grijă, m-am rățoit eu. În regulă, hai s-o facem! Sesam, deschide-te!*

Și am suflat foarte ușor peste unda aia de pe cutiuță. Cutiuța s-a deschis. Numai că era goală. Dar, atunci când am inspirat, am simțit un iz vag de mentă. Doar atât.

Cutiuța – sau etuiul, sau ce naiba era chestia aia – s-a închis singură. Locul unde se realiza îmbinarea era invizibil. Părea un obiect compact.

— *Nimic? m-a întrebat Butch.*

— *Nimic. Încearcă și tu.*

Și i-am întins cutiuța.

A luat-o și a suflat peste unda argintie. S-a deschis capacul. Butch a aplecat capul, a adulmecat mai întâi cu teamă, după care a tras cu putere aer în piept. Cutiuța sa închis din nou.

— *Miros de pin?*

— *Mie mi s-a părut că-i miros de mentă, dar seamănă oarecum.*

— *M-am cam săturat de darurile grecilor, a zis el. Auzi, Lare... Nu a fost*

o farsă, nu? Adică nu am văzut o tipă și un tip care se făceau că ar fi fost... un banc tâmpit, înțelegi ce spun...

S-a întrerupt brusc.

— N-a fost un banc, nu?

— Nu.

A pus cutiuța gri pe măsută, lângă blocul de desen.

— Ce ai să-i spui soției tale?

— Probabil că n-am să-i spun nimic. N-aș vrea ca Sheila să-și imagineze că am luat-o razna.

A început să râdă.

— N-ai să vezi. Ești ca o carte deschisă pentru ea.

Normal că avea dreptate. Iar după aia, când Sheila a vrut neapărat să afle ce am pățit – ceea ce făcea destul de des – eu i-am zis că nu, nu s-a întâmplat nimic, nu ne-am rătăcit, dar am scăpat ca prin urechile acului dintr-un mare necaz, pentru că un alt vânător a crezut că trage în nu știu ce animal, iar glonțul a trecut chiar printre noi. I-am mai zis că nu am văzut cine a fost... Iar atunci când l-a luat și pe Butch la întrebări, el i-a spus aceeași poveste. Și a adăugat că probabil fusese un orășean din ăia veniți de la câmpie. Măcar asta era adevărat, pentru că el văzuse vreo doi.

Acum Butch a căscat.

— Mi-e somn. Mă duc la culcare.

— Poți să dormi?

Dar, imediat, am căscat și eu.

— Cât e ceasul?

Butch s-a uitat la ceasul de la mână și a clătinat din cap.

— Al meu s-a oprit. Al tău mai merge?

— Da, că e...

Am mai căscat o dată.

— ...e cu baterie. Și ar trebui să meargă, dar nu merge.

— Lare? Ce am inhalat noi din cutiuța aia... eu cred că a fost un fel de sedativ. Dacă-i otrăvitor?

— Dacă e, o să murim, am zis eu. Acum mă duc la culcare.

Ne-am dus amândoi.

Am visat un foc.

Se luminase deja când m-am trezit. Butch era în zona bucătăriei. Ibricul cu cafea fierbea pe plită. Butch m-a întrebat cum mă simt.

— Bine. Tu?

— Excelent! Vrei o cafea?

— Da. După aia trebuie să mergem să vedem dacă podul mai e la locul lui. Și, dacă mai e, să plecăm acasă. Mai devreme decât era în plan.

— Oricum așa facem de câțiva ani, a zis el și a turnat cafeaua.

Cafea neagră, bună și tare. Exact de ce ai nevoie după o întâlnire cu creaturi din altă lume. Tot ce se întâmplase în seara trecută ar fi trebuit să mi se pară un vis, dar nu era așa. Nu mi se părea un vis și nici lui Butch nu i se părea, pentru că l-am întrebat.

Se terminase pâinea, dar ne mai rămăseseră două prăjituri cu fructe. Mi-o și imaginam pe Sheila clătinând din cap și spunând că doar bărbații plecați să cutureie prin pădure ar fi în stare să mănânce așa ceva la micul-dejun.

— Tare bun! a plescăit Butch.

— Da. Foarte. Auzi, Butchie, ai avut vreun vis mai bizar de la chestia aia în care am suflat?

— Nu. Sau poate nu-mi aduc aminte. Dar uită-te la asta! Și-a luat blocul de desen și a trecut peste desenele făcute în serile petrecute în cabană – schițele și caricaturile lui obișnuite, printre care și una cu mine în timp ce făceam clătite și aveam un rânjel larg pe mutra mea de prostovan. S-a oprit la ultimele foi și mi-a întins blocul. Acolo era desenat tânărul nostru musafir de cu o seară în urmă: păr blond, flanelă groasă, pantaloni kaki și geantă de umăr. Și nu era o caricatură; era un portret al bărbatului (așa o să-i spunem) de aseară... asemenea era de-a dreptul izbitoare, cu o singură excepție. Butch îi pusese stele în locul ochilor.

— Isuse, e extraordinar! am exclamat eu. De cât timp te-ai trezit?

— Cam de vreo oră. Am făcut portretul în doar douăzeci de minute. Știam exact cum. De parcă era deja pe hârtie. Ei, cât de aiurea e chestia asta?

— Aiurea rău de tot, l-am aprobat eu.

M-am gândit să-i povestesc despre visul meu cu hambarul în flăcări. Mi se păruse incredibil de real. De ceva vreme tot încercam diferite variante de început pentru o povestire despre o furtună foarte ciudată. De ceva vreme... adică de câțiva ani; ideea îmi venise când eram cam de vârsta de acum a

fiului meu. Încercam să conturez un personaj, apoi altul – și tot nu mă simțeam mulțumit; am încercat chiar să descriu orașul unde voiam să se desfășoare toată acțiunea; ba odată chiar am vrut să încep cu un buletin meteo. Numai că nu mergea nimic, nimic nu suna cum trebuie. Parcă eram unul care vrea să-și deschidă seiful, dar a uitat cifrul. Însă, în dimineața aceea, datorită visului, am văzut cum un fulger lovește un hambar. Am văzut cum girueta – în formă de cocoș – se înroșește de la flăcările care cuprind acoperișul. M-am gândit că de aici va urma totul. Ba nu, nu m-am gândit – am știut.

Am luat obiectul acela care semăna cu un etui și am început să îl arunc dintr-o mână în alta.

— Țsta te-a ajutat, am spus eu și i l-am aruncat lui Butch.

L-a prins și mi-a răspuns.

— Bineînțeles. Ce altceva?

Toate astea s-au petrecut în urma cu mai bine de patruzeci de ani, însă trecerea timpului nu mi-a alterat absolut deloc amintirea acelei seri. Nu m-au încercat niciodată îndoielile și nu am uitat niciun detaliu, fie el cât de mic.

La fel de bine își amintea și Butch: Ylla, lumina, pierderea cunoștinței, tânărul, etuiul. Din câte știu eu, etuiul încă se află în cabană. Ne-am mai dus acolo de câteva ori, tot în luna noiembrie, înainte ca Butch să plece din oraș, și am suflat din nou peste unda sinusoidală, însă cutiuța nu s-a mai deschis niciodată pentru noi. Și nici pentru altcineva nu se va mai deschide, sunt convins de asta. Dacă nu a furat-o cineva – și de ce s-o fi furat? – este și acum pe polița sobei, unde a lăsat-o Butch ultima oară când am fost acolo. Ultimul lucru pe care mi l-a spus el în ziua aceea înainte de plecare a fost că nu mai vrea să deseneze măcar o perioadă.

— Vreau să pictez, a zis. Am mii de idei.

Eu nu aveam decât una singură – un hambar în flăcări care avea să devină prima scenă din Furtuna cu fulgere – eram sigur că vor urma multe altele. Ușa era deschisă acum. Nu mai trebuia decât să intru.

Mă frământă câteodată gândul că aș fi un impostor. Înainte de moarte, Butch a mărturisit același lucru în câteva interviuri.

Vă miră? N-ar trebui. Una eram atunci când ne-am dus în pădure, în acel noiembrie din 1978, și cu totul alta am fost după aceea. Am devenit ce am devenit. Probabil că transformarea asta are de-a face cu talentul – oare aveam deja talent sau ne-a fost dăruit pentru că i-am salvat viața Yllei? Oare a fost un cadou, așa cum este o cutie cu bomboane? Oare să fim mândri de toate realizările noastre – să credem că am făcut totul singuri? Sau să acceptăm faptul că nu suntem decât doi escroci, care își asumă niște merite pentru ceea ce nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă nu ar fi existat seara aceea?

La urma urmei, ce mama dracului e talentul? Îmi pun uneori întrebarea asta, mai ales atunci când mă bărbieresc sau – în zilele când mergeam în turneele de promovare pentru cărțile mele – în timp ce așteptam să intru în direct și să-mi vând ultimele scorneli. Îmi pun întrebarea și când stropesc crinii regretatei mele soții. Mai ales atunci. Serios, ce este talentul? De ce să fiu eu cel ales când mulți alți oameni se chinuie atât de tare și ar da orice ca să fie ei cei aleși? De ce au ajuns atât de puțini în vârful piramidei? Sigur, răspunsul ar trebui să fie chiar talentul. Dar de unde vine și cum se dezvoltă? De ce se dezvoltă?

Și îmi spun așa: Noi zicem că este un dar și ne considerăm înzestrați, dar nu ne-am câștigat pe drept aceste daruri, nu-i așa? Ne-au fost date. Talentul este harul făcut vizibil.

Însă tânărul acela a spus: nu vă poate da nimeni ceea ce aveți deja. Este axiomatic. Mă agăț cu disperare de cuvintele astea.

Firește, a mai spus și că-i pare rău pentru noi.

3

Aici se termina povestirea tatei. Poate că și-a pierdut interesul pentru varianta fantastică a acelei partide de vânătoare din 1978. Numai că eu nu cred asta. Ultimele rânduri mi s-au părut un adevărat punct culminant. Pe etajera de deasupra biroului am găsit un manuscris neredactat al romanului *Furtuna cu fulgere*, probabil același pe care îl văzusem la scurtă vreme după moartea mamei.

Un fulger a lovit hambarul. S-a auzit o bubuitură înăbușită, ca un foc tras de o armă cu țeava înfășurată într-o pătură. Jack abia dacă a avut

timp să-l înregistreze înainte de urlatul asurzitor al tunetului. A văzut cum girueta din fier – în formă de cocoș – se înroșește de la flăcări și începe să se rotească, deși se topea în valurile de foc care acopereau acoperișul hambarului.

Nu semăna sută la sută cu ciorna scrisă de mână, dar era pe aproape. Și suna mai bine – așa mi se părea.

Asta nu înseamnă nimic, mi-am zis eu. A păstrat rândurile alea, imaginea a păstrat-o, pentru că era bună... destul de bună. Asta-i tot.

Mi-am amintit de telefonul primit de la mama în ziua aceea de noiembrie a anului 1978. Adică acum foarte mulți ani, însă nu am uitat niciodată primul lucru pe care mi l-a spus: *Tatăl tău a pățit ceva când a fost la vânătoare... și nici Butch nu mai e cum era.* Nu voia să vin imediat acasă – așa mi-a zis – pentru că nu i se părea că ar fi fost răniți sau ceva de genul ăsta. Dar neapărat să încerc să vin în weekend. Mi-a mai spus că susțineau că s-ar fi rătăcit, cu toate că amândoi se descurcau și cu ochii închiși prin pădurea 30-Mile.

— ...și cu ochii închiși, am murmurat eu. Chiar așa mi-a zis. Dar...

M-am întors la caietul tatei.

„I-am spus... că nu, nu ne-am rătăcit, dar am scăpat ca prin urechile acului dintr-un mare necaz. Un vânător a crezut că trage într-o căprioară... iar glonțul a trecut chiar printre noi.”

Care variantă era cea adevărată? Niciuna, dacă era să mă iau după manuscrisul găsit în fundul sertarului. Cred că acela a fost momentul când am început să cred că povestea tatei nu era doar o simplă poveste... am început să cred că era adevărată. Sau... nu, nu m-am exprimat bine, pentru că tot mi se părea prea fantastică. Dar acela a fost momentul în care am început să fiu dispus să cred.

Oare i-a povestit vreodată mamei despre tot ce i se păruse lui că s-ar fi întâmplat în seara aceea? Oare a făcut-o? Cred că da. Pentru că o căsnicie se bazează în primul rând pe sinceritate; și, de asemenea, este un depozit de secrete împărtășite.

Nu scrisese decât o jumătate din caietul cu spiră; celelalte pagini erau albe. L-am luat ca să-l pun la locul lui din sertar, și atunci a căzut o foaie

dintre ultima pagină și copertă. Am ridicat-o de pe jos și am văzut că era o chitanță de la Municipality Harlow, eliberată firmei L&D Haulage, pe care eu o crezusem moartă și îngropată de cel puțin cincizeci de ani, dacă nu cumva și mai mulți. L&D plătise impozitele pe perioada 2010-2050 („la cota anului 2010”) pentru suprafața de teren limitrof Pârâului Jilasi, din orașelul TR-90. Și mai scria acolo că toată suma a fost achitată integral.

M-am lăsat moale pe spătarul scaunului și m-am holbat la suma aia exorbitantă. Parcă am murmurat și ceva de genul... *'ai de capu' meu*. Sigur, o plată în avans la nivelul taxelor din 2010 probabil că era o afacere nemaipomenită, dar să plătești în avans pe o perioadă de *patruzeci de ani* – și într-un orașel în care majoritatea locuitorilor erau restanți la impozite – era ceva nemaiauzit. Chitanța asta dovedea că firma L&D Haulage – adică firma de transporturi a lui Laird Carmody și Dave LaVerdiere – plătise peste 110.000 de dolari. Sigur că amândoi își puteau permite asta la momentul respectiv, dar de ce să o facă?

Un singur răspuns mi se părea logic: voiau să-și protejeze căbănuța și să nu le fie distrusă de dezvoltatorii imobiliari. De ce voiau să și-o protejeze? Pentru că încă se afla acolo etuiul ăla din altă lume? Puțin probabil. Eu credeam că de multă vreme fusese spartă de vagabonzi, care furaseră absolut tot ce era cât de cât de valoare. Ce părea *probabil* – iar acum și puțin mai ușor de crezut – era că tata și prietenul lui își doriseră să păstreze neschimbat locul în care întâlнисeră creaturi dintr-o altă lume.

M-am hotărât să mă duc acolo.

Dispăruseră de multă vreme toate drumurile forestiere pe care mergeau tata și unchiul Butch ca să ajungă la Pârâul Jilasi. Acum acolo se află un cartier de locuințe și un parc de rulote, ambele chemându-se Hemlock Run. Nici Tr-90 nu mai există. În locul acela este orașul Pritchard, care poartă numele unui erou local, mort în Vietnam. Pe hărți și pe GPS încă apare pădurea 30-Mile, dar acum ar trebui să se numească 10-Mile. Poate chiar 5-Mile. Nici podul șubred nu mai este acolo; însă a apărut altul puțin mai la vale – unul îngust și zdravăn. Scopul pentru care a fost construit este biserica baptistă „Harul lui Isus”, situată pe malul dinspre orașul Pritchard. L-am traversat cu mașina, pe care am lăsat-o apoi în parcare bisericii. Dacă mi-ar fi trecut prin cap să mă încălț cu cizmele de cauciuc, aș fi putut să trec pârâul direct prin apă, atât de scăzut era nivelul ei în ziua aceea. M-am

întors în locul unde fusese podețul ăla de demult și am observat bucăți mici rămase din el printre buruieni. M-am uitat și am văzut poteca spre cabană, acum năpădită de buruieni și rugi de tot felul. La intrare era o placă pe care scria VÂNATUL INTERZIS TRECEREA INTERZISĂ ADMINISTRAȚIA FONDULUI CINEGETIC. Am trecut printre tufe cu foarte mare grijă, pentru că mi-era teamă să nu dau peste vreo iederă otrăvitoare sau peste vreun oțetar. Trebuia să merg cam patru sute de metri – așa scrisese tata – și, din ocaziile când mai fusesem aici (puține ocazii, pentru că nu-mi plăcea deloc să casc ochii la cineva care împușcă niște biete ființe incapabile să-i riposteze), știam că așa era.

Am ajuns la o poartă încuiată pe care nu mi-o aminteam. Pe ea era o altă placă – însă pe aceasta era desenat un broscoi cu o pușcă între lăbuțe, iar sub el scria: HOP ȘI-AȘA, CARĂ-TE DE PE PROPRIETATEA MEA! Am descuiat poarta cu una dintre cheile tatei. Poteca a mai șerpuit puțin, apoi am ajuns la cabană. Nu avusese nimeni grijă de ea. Probabil că singurul motiv pentru care acoperișul nu i se surpase sub povara zăpezilor din atât de mulți ani era că fusese întrucâtva protejat de crengile pinilor și molizilor bătrâni de alături. Însă era deformat și în niciun caz nu avea cum să mai reziste. Pereții din scânduri – pe vremuri cafenii – aveau acum o nuanță gălbejită și urâtă. Geamurile erau acoperite cu noroi, tot felul de mizerii și polen. Locul acela părăginit îți sugera clar ideea de abandon. Însă nu părea să fi fost vandalizat, chestie care mie mi s-a părut un fel de miracol. Mi-au venit atunci în minte niște versuri dintr-o poezie veche, probabil învățată la liceu: *În triplu cerc să fie-nchis! Și cum de el să nu te sperii?*^[15]

Am găsit cheia pe inelul tatei și am deschis ușa. Înăuntru mirosea a mucegai și era mult praf și foarte cald. Am dat și peste o grămadă de urme lăsate de actualii chiriași: șobolani sau veverițe. Probabil și șobolani, și veverițe. Un pachet de cărți de joc se împrăștiase pe masă și pe podea, posibil de rafalele de vânt intrate pe horn. Cu cărțile astea jucaseră cribbage tata și unchiul Butch pe vremuri. În fața vetrei zăceau vechile foale, dar nu se vedeau nici scrijelituri pe pereți și nici sticle de băutură goale.

În triplu cerc să fie-nchis, mi-am repetat eu.

După care m-am *dojenit*, zicându-mi că sunt ridicol. Dar poate că nu eram. În apropiere se afla Hemlock Run – și cartierul, și parcul de rulote. Cu siguranță că puștii de acolo s-au aventurat prin pădure până aici. Cu siguranță că n-au dat nici doi bani pe avertizarea de pe poartă – HOP ȘI-AȘA, CARĂ-TE DE PE PROPRIETATEA MEA! Însă totul din jur mă

facea să cred că nu intraseră aici.

M-am uitat la canapea. Dacă mă așezam acum, din ea ar fi țâșnit nori de praf, iar șobolanii ar fi luat-o la goană de dedesubt. Dar mi-l imaginam cu ușurință pe tânărul blond stând pe ea – străinul cu stele în loc de ochi, desenat de Unchiul Butch. Îmi era mai ușor să cred că totul se întâmplase în realitate când mă aflam aici, în cabana pentru care tata și Unchiul Butch plătiseră bani frumoși ca să o știe protejată (chiar dacă nu în cea mai bună formă) până la jumătatea secolului al XXI-lea. Mult mai ușor îmi era să cred.

Oare mai trecuse vreunul dintre ei pe aici, poate ca să ia o cutiuță care semăna cu un etui de ochelari? Butch precis că nu, mai ales după ce plecase pe Coasta de Vest... dar cred că nici tata. Încheiaseră acest capitol din viața lor și, cu toate că eu îl moșteneam pe tata, tot mă simțeam ca un intrus.

Am traversat camera comună și m-am uitat pe polița sobei – firește, fără să-mi fac speranțe. Însă cutiuța gri era acolo, sub un strat gros de praf. Am tresărit când am luat-o în mână, de parcă m-aș fi temut că o să mă curenteze. Dar nu s-a întâmplat nimic. Am șters praful de pe ea și am văzut unda poleită, imprimată în relief pe un material care semăna cu un fel de piele întoarsă de culoare gri. Numai că, la pipăit, nu-mi dădea senzația că ar fi fost piele întoarsă. Cutiuța asta nu avea niciun fel de articulație. Părea a fi o singură bucată.

Pe mine mă aștepta, mi-am spus eu. Totul a fost adevărat, fiecare cuvânt. Iar acum țin în mână o parte din moștenirea mea.

Am crezut atunci povestea tatălui meu? Aproape. Și că-mi lăsase mie cutiuța aia? Răspunsul este mai complicat. Nu le mai puteam întreba asta pe cele două pramatii cu talent care veniseră aici la vânătoare în noiembrie 1978, pentru că nu mai erau în viață. Și-au lăsat amprenta asupra lumii lor – prin tablouri și prin cărți –, după care au părăsit-o.

Tânărul, care numai om nu era, le-a spus că darul acesta li se cuvenea pentru că tata îi injectase EpiPen femeii (care numai femeie nu era) și pentru că unchiul Butch îi dăduse din – și citez – „respirația lui prețioasă”. Însă nu a zis că ar fi fost *doar* pentru ei doi, nu? Și, dacă tata a reușit să deschidă cutiuța atunci când a suflat peste ea, de ce nu aș putea și eu? Doar avem același sânge, același ADN. Ar fi fost și pentru mine „Sesam, deschide-te”? Oare cutezam s-o fac?

Ce v-am spus despre mine? Haide să vedem! Știți că am fost mulți ani inspector școlar în comitatul Castle, după care am ieșit la pensie ca să devin secretarul particular al tatălui meu... și cel care-i schimba așternuturile în caz că se scăpa pe el noaptea. Știți și că am fost însurat și că m-a părăsit nevasta. Știți că eram absolut singur în ziua aceea, când mă aflu în cabana dărăpănată și mă holbam la o cutiuță gri venită din altă lume. Da, absolut singur – fără părinți, părăsit de nevastă, fără copii. Știți toate astea, însă există un întreg univers de alte lucruri despre care nici măcar n-aveți habar. Cred că asta se aplică tuturor bărbaților și femeilor de pe pământ. Nu am de gând să vă spun mai multe – și nu din cauză că ar dura o veșnicie, ci pentru că v-aș plictisi. Dacă v-aș zice că m-am apucat să beau după ce m-a părăsit Susan, v-ar păsa oare? Sau că am avut o scurtă aventură cu pornografia de pe internet? Sau că m-am gândit să mă sinucid, deși niciodată la modul serios?

Doar două lucruri vreau să vă mai spun, cu toate că îmi este rușine de amândouă – dar nu prea mult! Sunt niște lucruri triste. Pentru că mereu sunt triste dorințele utopice ale bărbaților și femeilor de „o anumită vârstă”. Așa cred eu: sunt triste deoarece contrazic complet acel viitor searbăd care ne așteaptă.

Am ceva talent la scris (și sper să o fi demonstrat în memoriile de aici) și am visat să scriu și eu un roman – unul bun, foarte bun, prin care să pot intra în posteritate. Mi-am iubit și continui să îmi iubesc tatăl, dar nu mi-a fost ușor să trăiesc în umbra lui. Visam și eu cu ochii deschiși că toți criticii vor spune ceva de genul: „Profunzimea romanului lui Mark Carmody face ca întreaga operă a tatălui său să pară mediocră. Elevul și-a depășit cu mult profesorul.” Nu vreau să gândesc așa, zău că nu. Însă o parte din mine o face și o va face mereu. Partea aceea din mine este un troglodit, care rânjește mult, dar nu zâmbește niciodată.

Știu să cânt la pian, dar nu așa bine. Mi se cere să acompaniez corul bisericii numai dacă doamna Stanhope este plecată din oraș sau nu se simte prea bine.

Nici nu-mi prea place, nici nu prea am talent, plus că apăs cu prea multă forță pe clape. Sunt ca un copil de clasa a III-a când vine vorba să citesc o partitură. Mă pricep să cânt doar trei sau patru piese pe care le-am învățat pe de rost, iar oamenii s-au plictisit să le audă numai pe astea.

Încă visez că voi scrie acel roman excepțional, însă nu acesta este cel mai

important vis al meu. Să vă spun care este? De ce nu, dacă tot am ajuns până aici?

Visez că mă aflu într-un club de noapte, împreună cu toți prietenii mei. Și tata este acolo. Formația a plecat de pe podium și eu îl întreb pe dirijorul ei dacă îmi îngăduie să cânt ceva la pian. Tata oftează. *Haide, măi, Markey, nu tot „Bring It On Home to Me”^{16}!* Iar eu îi răspund (cu modestie, evident): *Nu, nu. Am învățat un cântec nou.* Și încep să cânt șlagărul lui Albert Ammons^{17}, „Boogie Woogie Stomp”. Degetele îmi zboară pe clape! Se face liniște în jur! Toată lumea se uită la mine cu surprindere și cu admirație! Bateristul revine la locul lui și se apucă să bată măsura. Tipul de la saxofon începe să improvizeze. Toți clienții și ospătarii din club bat din palme în ritmul melodiei. Unii dintre ei fac și mișcări de dans. Iar la final, când mă ridic în picioare ca să execut un glissando cu mâna dreaptă dintr-un capăt în celălalt al claviaturii, exact cum făcea Jerry Lee Lewis, toată lumea se ridică în picioare și strigă: *Bis! Bis!*

Știu că nu mă vedeți când scriu rândurile astea, dar credeți-mă că mi s-au aprins obraji.

Și nu doar din cauză că aceasta este cea mai de preț fantezie a mea, ci și pentru că este una atât de obișnuită. Chiar în momentul ăsta, peste tot în lume sunt femei care se imaginează cântând la chitară exact ca Joan Jett^{18} și bărbați care se prefac că dirijează *Simfonia a V-a* a lui Beethoven cu o orchestră înghesuită în subsolul casei lor. Toate astea sunt fanteziile obișnuite ale tuturor oamenilor care ar da absolut orice să fie ei cei aleși. Și nu sunt.

Eu mi-am dorit să cânt măcar o singură dată „Boogie Woogie Stomp” la fel ca Albert Ammos; și mi-am dorit să o fac în căbănuța aceea murdară și dărăpănată unde doi bărbați de vârste mijlocii s-au întâlnit pe vremuri cu o creatură din alte lumi. O singură dată să pot cânta și mi-ar fi de ajuns – mi-am spus atunci –, știind foarte bine că nu va fi așa. O singură dată nu este niciodată de ajuns.

Am suflat peste unda sinusoidală. A apărut o dungă pe cutiuță... a durat o secundă... și apoi a dispărut. Am rămas ceva timp cu cutiuța în mână, după care am pus-o la loc pe poliță.

Mi-am amintit cuvintele tânărului: *Nu vă poate da nimeni ceea ce aveți deja.*

— În regulă, am murmurat eu și am râs puțin.

Dar nu era deloc în regulă. Mă durea, dar știam că durerea aceea va trece. Mă voi întoarce la viața mea obișnuită și durerea va trece. Trebuia să mă ocup de afacerile celebrului meu tată, iar asta urma să-mi ocupe tot timpul. Plus că aveam mulți bani. Poate o să mă duc în Aruba. Nu-i deloc greșit să-ți dorești ce nu poți avea. Înveți să te împaci cu situația.

Îmi tot repet asta și, de cele mai multe ori, chiar cred că așa este.

AL CINCILEA PAS

Lui Harold Jamieson, odinioară inginer-șef în cadrul Departamentului de Salubritate din New York, îi plăcea viața de pensionar. Unora dintre puținii lui prieteni nu le plăcea, prin urmare se considera norocos. Deținea o grădină de vreo cinci mii de metri pătrați, în nordul Manhattanului, pe care o împărțea cu alți horticultori ai domoșiei lui; descoperise Netflixul; și se apucase să citească toate cărțile pentru care nu avusese niciodată timp. Încă îi era dor de soție – răpusă de cancerul mamar în urmă cu cinci ani – dar, cu excepția acestei tristeți permanente, chiar avea o viață plină de satisfacții. În fiecare dimineață, înainte de a se da jos din pat, își repeta că trebuie să se bucure cât mai mult de ziua pe care o avea înainte. La șaiszeci și opt de ani, încă îi plăcea să creadă că mai avea ceva drum de străbătut, dar nu putea să nu observe că drumul acela începuse să se cam scurteze.

Cea mai bună parte a zilei (sigur, presupunând că nu ploua, nu ninge sau nu era prea frig) o reprezenta plimbarea de aproape un kilometru până în Central Park, pe care obișnuia să o facă imediat după micul-dejun. Deși avea mereu la el telefonul mobil și folosea tableta (se poate spune că devenise chiar dependent de ea), încă prefera să citească varianta tipărită a ziarului *The New York Times*. Ajungea în parc, se așeza pe banca lui favorită și, timp de o oră, citea toate rubricile, de la un capăt la celălalt, spunându-și mereu că trecea de la sublim la ridicol.

Pe la mijlocul lunii mai, într-o dimineață cam răcoroasă, dar perfectă pentru cititul ziarului pe o bancă în parc, a ridicat ochii și a fost neplăcut impresionat să vadă că un tip între două vârste se așezase alături de el, cu toate că erau o mulțime de bănci libere în jur. Bărbatul acesta, care invadase spațiul lui Jamieson, părea să fi avut în jur de patruzeci și cinci, până în cincizeci de ani și nu era nici prea chipeș, dar nici prea urât – un individ oarecare, cu alte cuvinte. La fel se putea spune și despre ținuta lui: încălțăminte sport (numai bună pentru o plimbare mai lungă), jeanși, o șapcă cu logoul echipei Yankees și un hanorac cu același logo, cu gluga atârând pe spate. Jamieson i-a aruncat o căutătură piezișă și iritată și s-a pregătit să se mute pe altă bancă.

— Nu plecați! i-a zis bărbatul. Vă rog, nu plecați! M-am așezat aici pentru că aș vrea să-mi faceți un serviciu. Nu-i cine știe ce, dar am să vă

plătesc.

Și-a băgat mâna în buzunarul tip marsupiu al hanoracului și a scos de acolo o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Nu obișnuiesc să fac servicii necunoscuților, a spus Jamieson, ridicându-se de pe bancă.

— Tocmai asta-i chestia – că nu ne cunoaștem. Ascultați-mă până la capăt. Dacă mă refuzați și atunci, am să înțeleg. Dar, vă rog, ascultați-mă. Ați putea... S-a întrerupt ca să-și dreagă vocea, iar Jamieson și-a dat seama că omul acela era destul de tulburat. Poate chiar mai mult decât tulburat – poate chiar speriat.

— Ați putea să-mi salvați viața.

Jamieson s-a gândit puțin, după care s-a așezat la loc. Însă a avut grijă să lase o distanță cât mai mare între el și celălalt.

— Ai un minut la dispoziție, dar să știi că plec dacă îmi propui ceva nesăbuit. Și bagă la loc banii ăia. N-am nevoie de ei. Nu vreau nimic de la tine.

Bărbatul s-a uitat surprins la bancnotă, de parcă nu mai știa că o are în mână, apoi a vârat-o înapoi în buzunarul de la hanorac. Și-a pus mâinile pe genunchi și și-a ațintit privirea asupra lor. Nu s-a mai uitat deloc la Jamieson.

— Sunt alcoolic. Nu mai beau de patru luni. Mai exact, de patru luni și douăsprezece zile.

— Felicitări! a zis Jamieson.

Nu știa prea bine cât de sincer era, dar îi era clar că voia să se ridice de pe banca aia. Și chiar să plece din parc, dacă situația ar fi impus-o. Individul de lângă el părea că spune adevărul, dar Jamieson nu ajunsese până la vârsta asta fără să știe că simpatia nu se câștigă cât ai bate din palme.

— De trei ori am mai încercat să mă las și, la un moment dat, am fost în stare să mă abțin aproape un an. Cred că asta-i ultima mea șansă să capăt inelul ăla de bronz de la Alcoolicii Anonimi. Sunt înscris acolo. Asta e...

— Știu ce este. Cum te numești, domnule Abstinent-de-Patru-Luni?

— Spuneți-mi Jack. E bine așa. Nu se folosesc nume de familie în programul ăsta.

Jamieson știa și asta. O grămadă de personaje din filmele difuzate pe Netflix aveau probleme cu băutura.

— Și ce pot eu să fac pentru dumneata, Jack?

— Am încercat de trei ori și nu am reușit să-mi găsesc un sponsor în

programul nostru – sponsorul este persoana aia care te ascultă, îți răspunde la întrebări, ba chiar te mai și îndrumă câteodată. De data asta, adică a patra oară, am găsit pe cineva. Am cunoscut un tip la întrunirea de pe Bowery și mi-a plăcut foarte mult ce-a zis. Cum s-a purtat. Adică nu mai băuse de două ani, părea cu picioarele pe pământ, lucra în vânzări – așa ca mine.

Întorsese capul ca să se uite la Jamieson, dar acum a revenit la poziția de dinainte: cu ochii la mâinile de pe genunchi.

— Eu am fost un vânzător al naibii de bun, cinci ani am condus departamentul de vânzări al... în fine, nu mai contează acum, dar a fost o chestie foarte importantă, precis știți firma asta, că-i una mare. Lucram în San Diego. Acum am ajuns să vând doar felicitări și băuturi energizante bodegilor și prăvăliilor din cele cinci cartiere ale New Yorkului. Nici nu cred că pot să decad mai mult de atât, frățioare.

— Treci la subiect! l-a întrerupt Jamieson, însă nu pe un ton aspru.

Nu avea niciun chef să-l asculte, dar povestea începuse să-l intereseze oarecum. Plus că nu în fiecare zi ți se întâmplă să se așeze un necunoscut lângă tine și să se apuce să-ți mărturisească toate lucrurile urâte din viața lui. Oricum, nu în New York.

— Vreau să văd cum merge partida de baseball. Aia de la Mets au început destul de bine.

Jack și-a frecat buzele cu palma.

— Mi-a plăcut tipul ăsta pe care l-am cunoscut la întrunirea de pe Bowery. Așa că mi-am luat inima în dinți și, după altă întrunire, l-am rugat să-mi fie sponsor. Asta s-a întâmplat în martie. S-a uitat bine la mine și mi-a zis că este de acord, însă cu două condiții. Că o să fac absolut tot ce-mi cere el și că o să-l sun dacă o să-mi vină să beau. Și eu i-am zis așa: „În cazul ăsta o să te sun în fiecare seară”. Și el mi-a răspuns: „Sună-mă în fiecare seară și, dacă nu-ți răspund, vorbește cu robotul.” După care m-a întrebat dacă urmez Programul în Doisprezece Pași. Știți despre ce vorbesc?

— Vag.

— I-am zis că nu m-am apucat încă. Și el mi-a spus că trebuie neapărat să încep, dacă vreau să-mi fie sponsor. Și mi-a mai spus că primii trei pași sunt deopotrivă și cei mai grei, și cei mai ușori. În ultimă instanță, totul se reduce la „Nu mă pot opri de unul singur, dar voi putea să o fac dacă am ajutorul lui Dumnezeu, așa că am să-i cer să mă ajute.” Jamieson a mormăit ceva.

— Eu i-am spus că nu cred în Dumnezeu. Și tipul ăsta – Randy îl

cheamă – mi-a zis că nu-i pasă. Mi-a spus că trebuie să mă pun în genunchi în fiecare dimineață și să-l rog pe Dumnezeu ăsta în care nu cred să mă ajute să nu beau în ziua respectivă. Și, dacă nu puneam picătură de alcool în gură, trebuia să mă pun în genunchi și înainte de culcare și să-i mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat o zi fără băutură. Randy m-a întrebat dacă sunt dispus să fac asta și eu i-am zis că da. Pentru că l-aș fi pierdut dacă nu acceptam. Înțelegeți?

— Sigur. Erai disperat.

— Exact! „Darul disperării”, așa i se zice la AA. Randy mi-a mai spus că o să-și dea seama dacă nu mă rog lui Dumnezeu și îl *mint* că aș fi făcut-o. Pentru că el a mințit încontinuu vreme de treizeci de ani.

— Și așa ai făcut? Chiar dacă nu crezi în Dumnezeu?

— Așa am făcut și treaba asta chiar funcționează. Cât despre îndoielile mele cu privire la existența vreunui Dumnezeu... cu cât mă abțin de la băutură mai mult timp, cu atât ele devin mai puțin ferme.

— Să nu-ți treacă prin minte să-mi ceri să mă rog împreună cu tine.

Jack a zâmbit, dar fără să-și ia ochii de la mâinile de pe genunchi.

— Nu, nici vorbă. Și când sunt complet singur încă îmi mai este rușine să mă pun în genunchi și să mă rog. Luna trecută – în aprilie, adică – Randy mi-a dat voie să trec la Pasul nr. 4. Asta înseamnă să-mi fac un inventar moral – fără teamă și fără jenă.

— Și ți l-ai făcut?

— Da. Randy mi-a zis că trebuie să scriu toate chestiile urâte pe o foaie de hârtie, după care s-o întorc pe partea cealaltă și să trec acolo toate lucrurile bune. Alea urâte nu mi-au luat decât zece minute. Alea bune – mai mult de o oră. La început, nu mi-a venit în minte nimic bun despre mine. Dar, până la urmă, am scris: „Cel puțin am simțul umorului” – că îl am. După aia m-am mai gândit la câteva. Când i-am povestit lui Randy că mi-a fost greu să-mi dau seama care sunt punctele mele forte, mi-a spus că este perfect normal. „Ai băut aproape treizeci de ani”, a zis el. „O treabă ca asta afectează foarte tare părerea omului despre sine. Părerea asta se va îmbunătăți treptat, însă numai cu condiția să nu mai bei.” După aia mi-a zis să ard listele, că așa o să mă simt mai bine.

— Și te-ai simțit?

— Oricât ar părea de ciudat, da, m-am simțit mai bine. Și uite așa ajungem la ce mi-a cerut Randy să fac luna asta.

— Mai degrabă, ce ți-a ordonat să faci... așa mi se pare mine, a zâmbit

ușor Jamieson.

Și-a împăturit ziarul și l-a pus alături.

A zâmbit și Jack.

— Mi se pare că ați început să vă prindeți de dinamica relației dintre sponsor și alcoolicul pe care îl îndrumă. Ei bine, Randy mi-a spus că a venit timpul să trec la Pasul nr. 5.

— Adică?

— Adică să recunosc față de Dumnezeu, față de mine însumi și față de alt om natura exactă a greșelilor făcute, a răspuns Jack, desenând ghilimele în aer cu degetele. I-am zis că bine, că o să fac o listă și o să i-o citesc. Și că o să mă audă și Dumnezeu atunci. Adică împușc doi iepuri dintr-un foc.

— Îmi imaginez că nu a fost de acord.

— N-a fost. Mi-a spus că trebuie să abordez o persoană complet necunoscută. Mi-a sugerat să vorbesc cu un preot, dar eu n-am mai călcat în vreo biserică de când aveam doișpe ani și nu simt deloc nevoia să o fac acum. Habar n-am în ce am ajuns să cred, dar pentru asta nu simt nevoia să mă așez într-o strană și să mă rog.

Jamieson a dat din cap – nici el nu se ducea la biserică.

— Și Randy mi-a zis: „Du-te în Grant Park sau în Washington Square Park sau în Central Park, intră în vorbă cu cineva și cere-i să te asculte în timp ce-ți enumeri faptele rele din întreaga viață. Oferă-i câțiva dolari, dacă trebuie. Și nu te lăsa descurajat dacă primul om întâlnit o să te refuze, vorbește și cu alții până ai să dai peste cineva dispus să te asculte.” Mi-a spus că cel mai greu va fi să conving pe cineva să facă asta și a avut dreptate.

— Și eu sunt...

Prima ta victimă? a vrut Jamieson să-l întrebe în primul moment, dar s-a răzgândit repede, dându-și seama că nu era tocmai corect.

— ...sunt prima persoană pe care ai abordat-o?

— A doua. Ieri mi-am încercat norocul cu un taximetrist ieșit din tură, dar m-a trimis la plimbare.

Jamieson și-a adus aminte de un banc vechi despre newyorkezi: „Un tip, venit în vizită la New York, îl oprește pe altul pe Lexington Avenue și îl întreabă: „Poți să-mi zici cum ajung la City Hall? Că la dracu' știu să mă duc și singur.” Însă și-a zis că nu o să-l trimită la dracu' pe individul ăsta care părea a fi fan al echipei Yankees. Îl va asculta cu răbdare, iar când va lua prânzul cu amicul lui, Alex, (alt pensionar) va avea ce să-i povestească.

— În regulă, dă-i drumul!

Jack a vârât mâna în buzunar, a scos o hârtie și a despăturit-o.

— Când eram în clasa a IV-a...

— Dacă ai de gând să-mi spui povestea vieții, cred că ar fi mai bine să-mi dai ăia douăzeci de dolari.

Jack s-a repezit să scoată banii cu cealaltă mână – cea în care nu ținea lista cu faptele lui reprobabile. Dar Jamieson i-a făcut semn să stea cuminte.

— Am glumit, omule!

— Sigur?

— Da. Dar să nu dureze prea mult. Trebuie să fiu într-un loc la opt și jumătate.

Evident că nu era adevărat, iar Jamieson s-a bucurat că el nu are probleme cu alcoolul, pentru că aflase de la televizor că sinceritatea era o mare chestie pentru ăia care aveau și voiau să se lase.

— Să-i dau viteză, am priceput. Încep. În clasa a IV-a m-am bătut cu un alt puști. I-am spart nasul și buza. Când ne-au dus la cancelarie, eu am spus că m-am luat de el pentru că a înjurat-o pe mama. Normal că el a negat, dar ne-au trimis pe amândoi acasă cu muștrări scrise. Părinții trebuiau să ia cunoștință de ele și să le semneze. În cazul meu, doar mama – că tata ne părăsise când eu aveam doi ani.

— Și treaba cu înjurătura?

— O minciună. Aveam o zi proastă și m-am gândit că o să mă simt mai bine dacă mă iau la bătaie cu băiatul ăla pe care nu puteam să-l sufăr. Nu mai știu de ce nu-l înghițeam, trebuie să fi fost un motiv, dar nu mi-l mai amintesc. Însă incidentul ăla a fost primul dintr-un lanț lung de probleme și minciuni. M-am apucat de băut pe la treispe sau paispe ani. Maică-mea își ținea sticla de vodcă în frigider. Beam din ea și după aia puneam apă. M-a prins până la urmă și și-a luat vodca din frigider. Știam unde a pus-o – pe raftul de sus de deasupra aragazului – dar nu m-am mai atins de ea. În fond, probabil că era deja doar apă chioară. Îmi puneam deoparte banii de buzunar și ăia câștigați din diferite treburi pe care le mai făceam prin cartier și i-i dădeam unui bețiv bătrân ca să-mi cumpere sticlute cu tărie. Îmi lua patru și ținea una pentru el. Adică l-am ajutat să bea în continuare. Așa ar zice sponsorul meu.

Și Jack a clătinat cu tristețe din cap.

— Nu știu ce s-a ales de el. Ralph – așa îl chema. Numai că eu îi ziceam „Jigăritul”. Da, tare răi sunt copiii. Posibil să fi murit deja, iar eu să am o

parte de vină pentru moartea lui.

— Nu-i cazul să te ambalezi atât, a spus Jamieson. Sunt sigur că mai ai și alte motive pentru care să te simți vinovat, fără să vii cu unele imaginare.

Jack s-a uitat la el și a schițat un zâmbet. Iar Jamieson i-a văzut lacrimile din ochi. Nu-i curgeau încă pe obraji, dar nici mult nu mai aveau.

— Acum vorbești exact ca Randy.

— Și asta-i de bine?

— Cred că da. Cred că am avut noroc să vă întâlnesc. Și – culmea! – Jamieson și-a dat seama că și el se simțea norocos că tipul ăsta dăduse peste el.

— Ce mai ai pe listă? Că timpul trece cam repede.

— Am studiat la Universitatea Brown și am absolvit *cum laude*, dar aproape tot timpul am copiat și am mințit. Că la minciuni mă pricepeam cel mai bine. Plus că – asta-i bomba – în ultimul an am avut un îndrumător care era dependent de cocaină. N-o să încep acum să vă spun cum am aflat, pentru că trece timpul și vă grăbiți. Dar am aflat și i-am propus un aranjament. El îmi dă recomandări foarte bune, iar eu îi dau un „geamantan” de praf alb. Evident că trebuia să plătească drogurile. Doar nu eram vreun filantrop.

— Ce înseamnă un „geamantan”? Un kilogram? a întrebat Jamieson, cu sprâncenele ridicate.

— Exact! L-am adus din Canada, ascuns în roata de rezervă de la bătrânul meu Ford. Încercam să las impresia că n-aș fi decât un oarecare student venit din vacanță de la Toronto, unde s-a distrat la maximum și a frecventat bordelurile. Numai că-mi bubuia inima în piept și sunt sigur că aveam tensiunea foarte mare. M-am speriat îngrozitor de tare când am văzut cum vameșii au scotocit peste tot în mașina din fața mea, dar am avut noroc – mie mi-au cerut doar permisul de conducere și mi-au făcut semn că pot să trec. Sigur, regulile nu erau atât de stricte pe vremea aia.

S-a întrerupt puțin, după care a adăugat:

— I-am cerut mai mulți bani și pe kilul ăla de coca. Și am ținut diferența pentru mine.

— Dar de cocaină nu te-ai atins?

— Nu, drogurile n-au fost niciodată genul meu. De ce să mint... am mai fumat puțin din când în când, dar ce îmi trebuia mie – și încă îmi trebuie – e tăria. Mi-am mințit șefii, dar s-au prins în cele din urmă. Nu mai era ca la

facultate și nu mai era nimeni pentru care să aduc cocaină. Sau n-am găsit eu pe nimeni.

— Dar, mai precis, ce anume ai făcut?

— Am falsificat facturile. Am inventat întrevederi inexistente, ca să-mi justific absența din zilele când eram mult prea mahmur. Am măsluit deconturile. Prima slujbă – asta despre care vorbesc – a fost una foarte bună. Șansele de avansare erau infinite. Și am scrântit-o. După ce m-au dat afară, mi-am dat seama că aveam neapărată nevoie să schimb peisajul, cum se zice, să mă mut în alt oraș. În limbajul Alcoolicilor Anonimi chestia asta cu mutatul se cheamă „tratament geografic”. N-are niciodată efect, dar eu nu știam asta la vremea respectivă. Acum mi se pare foarte logic: dacă urci un cretin într-un avion pe aeroportul din Boston, tot un cretin coboară din el în L.A. Sau în Denver. Sau în Des Moines. Am dat-o în bară și cu a doua slujbă, nu la fel de bună ca prima, dar bună... ce să zic. Asta a fost în San Diego. Iar atunci mi-am spus că trebuie neapărat să mă însor și să mă așez la casa mea. Mi-am spus că *asta* mi-ar rezolva problema. Așa că m-am căsătorit cu o fată drăguță, care merita un soț mult mai bun decât mine. Căsnicia noastră n-a durat decât doi ani, timp în care eu am mințit în permanență în legătură cu dependența mea de alcool. Doi ani în care am inventat tot felul de întâlniri de afaceri ca să explic de ce ajungeam târziu acasă, doi ani în care am inventat tot felul de simptome de gripă – evident că eram sănătos tun – ca să explic de ce mă duceam târziu la culcare lângă ea sau mă culcam în altă cameră. Atâtea mentosane am mâncat în perioada aia, că aș fi putut să-mi cumpăr acțiuni la oricare dintre firmele care le produc. Dar am reușit oare s-o păcălesc?

— Cred că nu, a zis Jamieson. Mai ai multe de povestit?

— Nu. Încă cinci minute. Pe cuvânt!

— Bine.

— Certurile erau din ce în ce mai dese și din ce în ce mai urâte. Se rosteau cuvinte grele, foarte grele... și nu doar de către ea. Odată am venit acasă cam pe la miezul nopții – beat muci, firește – și ea s-a luat de mine. Știți despre ce vorbesc: că nu fac aia, că nu fac ailaltă, că sunt vai de steaua mea, un bețiv ordinar... vorbe din astea. Și totul era adevărat. Atunci am avut senzația că trage în mine cu săgeți otrăvite și nu ratează nici măcar o dată.

Jack își privea din nou mâinile. Atât de tare i se arcuiseră în jos colțurile gurii, că lui Jamieson i s-a părut că seamănă cu Emmett Kelly, cel mai trist

clown din lume.

— Și știți la ce mă gândeam când zbiera la mine? La Glenn Ferguson, băiatul ăla pe care l-am bătut în clasa a IV-a. Mi-am adus aminte cât de bine m-am simțit atunci... habar n-am cum să vă explic. Știți senzația aia de satisfacție pe care o ai atunci când storci puroiul dintr-o bubă infectată? Ei, senzația aia am avut-o eu atunci, în clasa a IV-a. Și acum mi-am zis că o să mă simt la fel de bine dacă o să-mi bat *nevasta*, plus că n-o să mă mai trimită nimeni acasă cu o mustrare scrisă pe care s-o semneze mama de luare la cunoștință, pentru că mama murise la un an după ce am absolvit eu facultatea.

— Ușurel! a exclamat Jamieson.

Nu-l mai încânta deloc să asculte această confesiune, pe care nu el o ceruse. Iar acum nu se mai simțea în largul lui. Nu mai era sigur dacă-și dorea să audă și continuarea.

— Am plecat, a spus Jack. Însă atât de speriat eram, că mi-am dat seama că trebuie să fac ceva în legătură cu dependența mea de băutură. Atunci m-am înscris prima oară la AA. În San Diego. Am reușit să mă abțin până m-am întors la New York, dar abținerea asta nu a durat. Am mai încercat o dată și tot n-a funcționat. Și nici a treia oară. Dar acum îl am pe Randy și poate acum o să reușesc. Iar asta vi s-ar datora în egală măsură. Și a întins mâna.

— Ce să zic? Cu plăcere, a spus Jamieson.

Și a întins și el mâna.

— Mai este ceva, a adăugat Jack.

Îl strângea foarte tare de mână pe Jamieson. Îl privea drept în ochi și zâmbea.

— Am plecat atunci, dar după ce i-am tăiat gâtul afurisitei ăleia. Nu am renunțat la băutură, ba chiar m-a făcut să mă simt mai bine. Așa cum m-a făcut să mă simt mai bine cafteala aia de i-am tras-o lui Glenn Ferguson. Îl mai ții minte pe bețivul ăla bătrân de care ți-am zis? M-am simțit mai bine și când l-am călcat în picioare. Nu știu dacă l-am omorât, dar sunt convins că l-am făcut terci.

Jamieson a încercat să se smulgă din strânsoare, dar nu a reușit. Jack și-a vârât cealaltă mână în buzunarul hanoracului cu logoul echipei Yankees.

— Zău că vreau să mă las de băut și nu pot depăși Pasul nr. 5 fără să recunosc că îmi place extrem de mult să... Ceva ca un fulger alb și fierbinte

a trecut printre coastele lui Jamieson. Jack și-a tras din pieptul lui dalta însângerată și și-a vârât-o în buzunar. Jamieson și-a dat seama că nu mai poate să respire.

— ...să omor oameni. Este un cusur al meu, știu asta. Și mai știu că probabil de aici mi se trag toate relele.

S-a ridicat de pe bancă.

— Îți mulțumesc, domnule. Nu știu cum te cheamă, dar mi-ai fost de un real ajutor.

A pornit spre zona de vest a parcului, s-a oprit, a întors capul și s-a uitat la Jamieson, care bâjbâia după ziarul împăturit alături... de parcă ar fi crezut că totul ar reveni la normal dacă ar arunca ochii peste articolele de la rubrica de cultură și divertisment.

— O să te pomenesc diseară în rugăciunile mele, a mai spus Jack.

WILLIE CEL NEBUN

Părinții lui Willie își spuneau că fiul lor era un copil mai ciudat, pentru că îi plăcea să examineze cu multă atenție păsările moarte și să colecționeze gândaci morți și să se uite câte o oră sau chiar mai mult la norii care pluteau pe cer. Însă doar Roxie o spunea cu glas tare. *Willie-Nebunu'*, așa i-a zis într-o seară la cină, când Willie făcea (de fapt, încerca să facă) o față de clovn din piureul de cartofi, cu sos de friptură în loc de ochi. Willie avea zece ani. Roxie avea doisprezece și începuseră să-i crească sânii, chestie de care era extrem de mândră. Mai puțin în momentele când Willie se holba la ei, ceea ce o speria de-a dreptul.

— Nu-i mai spune așa! a zis mama.

Pe mamă o chema Sharon.

— Da' e adevărat, a protestat Roxie.

A intervenit tata:

— Sunt sigur că s-a săturat să tot audă porecla asta la școală.

Pe tată îl chema Richard.

Uneori – destul de des – toți vorbeau despre Willie de parcă nici nu ar fi fost de față. Mai puțin bătrânul din capul mesei.

— *Chiar așa ți se spune la școală?* l-a întrebat bunicul. Și s-a frecat cu degetul sub nas – pentru că așa obișnuia să facă mereu după ce punea o întrebare (ori răspundea la una). Pe bunic îl chema James. În mod normal, nu vorbea deloc în timpul mesei. Pe de-o parte pentru că era tăcut de felul lui, pe de altă parte pentru că mâncatul devenise un chin. Și acum făcea eforturi să înghită bucățele din friptura de vită. Își pierduse aproape toți dinții.

— Nu știu, a răspuns Willie. Câteodată, parcă.

Stătea cu ochii la piureul din farfurie. Rânjetul clovnului era lucios și maroniu, cu picături de grăsime în loc de dinți.

După cină, Sharon și Roxie au strâns masa. Lui Roxie îi plăcea să spele vasele împreună cu mama ei. Evident că aceasta era o diviziune a muncii bazată pe criterii sexiste, însă așa puteau să discute nestingherite despre probleme importante. De exemplu, despre Willie.

— *Pe bune că-i aiurit, a zis Roxie. Nu vezi? Din cauza asta e la școala*

ajutătoare.

Sharon s-a uitat în jur ca să se asigure că nu le aude nimeni. Richard ieșise la plimbare, iar Willie se retrăsese în camera bunicului împreună cu omul căruia Rich îi zicea uneori „bătrânul” și alteori „chiriașul”. Niciodată „tăticul” sau „tatăl meu”.

— Willie nu-i ca alți băieți, a spus Sharon, dar noi tot îl iubim. Nu-i așa?

Roxie s-a gândit puțin.

— Probabil că-l iubesc, dar nu pot să zic că-mi și *place* de el. Ține un borcan plin cu licurici în camera lu' tata-mare. Că cică îi place să se uite la ei cum se sting atunci când mor. *Asta-i tare ciudat*. Parcă-i un studiu de caz dintr-o carte care să se cheme *Copilăria criminalilor în serie*.

— Să nu mai spui niciodată asta! a admonestat-o Sharon. E chiar drăguț câteodată.

Roxie nu avusese niciodată parte de „drăgălășenia” asta, dar și-a zis că-i mai bine să tacă din gură. Plus că rămăsese cu gândul la licuricii ăia din borcan și parcă vedea cum li se sting luminițele una câte una.

— Și tata-mare se uită cu el. Stau tot timpul acolo și vorbesc întruna. Nouă abia dacă ne zice vreun cuvânt tata-mare.

— Bunicul tău a avut o viață grea.

— Nici nu-i bunicul meu. Nu suntem rude de sânge.

— Dar ar putea să fie. Tata-mare James și mama-mare Elsie l-au adoptat pe tatăl tău când era doar un bebeluș. Nu e ca și cum ar fi trăit în vreun orfelinat și a fost adoptat la doispe ani.

— Tata zice că tata-mare abia dacă a mai vorbit cu el după ce a murit bunica Elsie. Zice că au fost zile în care nici șase cuvinte nu schimbau. De când stă cu noi, se bagă în cameră cu Willie și încep să trăncănească amândoi.

— Se înțeleg bine, a spus Sharon, deși se încrunta la apa cu detergent din chiuvetă. Cred că asta îl ține pe bunicul tău ancorat în realitate. Este foarte bătrân. L-au adoptat târziu pe tatăl tău – și James, și Elise trecuseră deja de cincizeci de ani pe atunci.

— Nu cred că bătrânilor ar trebui să li se permită să adopte, a spus Roxie.

— Nu știu care sunt regulile, a zis mama.

A scos dopul de la chiuvetă, iar apa cu detergentul de vase a început să se scurgă cu bolboroseli destul de sonore. Aveau o mașină de spălat vase, însă se stricase, iar tata – Richard – tot amâna s-o repare. Nu se descurcau prea

bine de când venise bunicul să locuiască la ei, pentru că el nu putea să contribuie la cheltuielile casei decât cu pensia lui infimă. De asemenea, Roxie aflase că mama și tata începuseră deja să pună deoparte bani pentru toate cheltuielile cu facultatea ei. Probabil că doar pentru a ei, nu și pentru a lui Willis – că doar nu-și imagina cineva că o să ajungă să facă studii superioare, când abia dacă se descurca la clasa ajutătoare. Lui îi plăceau norii și păsările moarte și licuricii în agonie, dar nu-l ducea capul la învățătură.

— Mie mi se pare că tati nu îl place prea mult pe tata-mare, a șoptit acum Roxie.

Mama i-a răspuns pe un ton și mai scăzut, atât de scăzut că abia dacă i se mai puteau desluși vorbele de gâlgâitul apei din chiuvetă.

— Nu, nu-l place. Dar... Rox?

— Ce?

— Asta înseamnă familia. Să ții minte pentru atunci când o să ai și tu una.

Roxie nu intenționa să aibă copii, însă, dacă va avea, iar unul dintre ei va semăna cu Willie, probabil că va fi tentată să-l ducă în cea mai deasă și mai întunecată pădure din câte există, să-l dea jos din mașină și să-l lase acolo. Ca o mamă vitregă și rea dintr-un basm. S-a întrebat în treacăt dacă nu cumva și *ea* era o aiurită pentru că se gândea la așa ceva, dar a ajuns la concluzia că nu, nu era. Plus că odată îl auzise pe tati zicându-i mamei că Willie va avea o carieră de succes ca angajat la un supermarket.

James Jonas Fiedler – zis și „bunicul”, zis și „tata-mare”, zis și „bătrânul” – își părăsea camera (căreia Sharon îi zicea „odăiță”, iar Richard îi zicea „bârlog”) doar ca să ia masa și să iasă câteodată pe prispa din spatele casei, unde fuma o țigară (doar trei pe zi). Însă, de obicei, rămânea în dormitorul acela micuț unde fusese biroul mamei până în urmă cu un an. Uneori se uita la micul televizor pus pe comodă (doar trei canale, fără cablu). În cea mai mare parte a timpului ori dormea, ori stătea cuminte pe unul din cele două scaune din răchită și se uita pe fereastră.

Însă, atunci când venea Willie pe la el, închidea ușa și începea să vorbească. Iar Willie îl asculta și îi puneă întrebări la care tata-mare răspundea întotdeauna. Willie știa foarte bine că majoritatea răspunsurilor

erau niște minciuni și își dădea seama că majoritatea sfaturilor pe care i le dădea bunicul erau proaste – Willie nu era la școala ajutătoare pentru că nu l-ar fi dus capul, ci pentru că asta îi oferea mai mult timp în care să se poată gândi la lucrurile cu adevărat importante. Și nu-i păsa că oamenii îl credeau într-o ureche – în fond, era mai bine așa.

În seara aceea, în vreme ce mama și sora lui vorbeau despre ei în bucătărie, Willie l-a rugat din nou pe bunic să-i spună – doar ca să vadă dacă povestea de acum se potrivea cu cele de dinainte – cum a fost vremea în timpul Bătăliei de la Gettysburg^{19}.

Bunicul s-a frecat sub nas, ca și cum s-ar fi așteptat să descopere acolo niște țepi de mustață. Și a stat puțin pe gânduri.

— Prima zi – înnorat și vreo douăzeci și ceva de grade. Deloc rău. Ziua a doua, parțial noros și douăzeci și șapte de grade. Nici acum nu era rău. Ziua a treia, aia în care a avut loc atacul lui Pickett, treizeci de grade, cu un soare care ne bătea în moalele capului ca un ciocan. Nu uita că purtam toți uniforme din lână. Putea peste tot a transpirație.

Se potrivea cu prognoza meteo de atunci. Până acum totul era în regulă.

— Chiar ai fost acolo, bunicule?

— Da, a răspuns bunicul fără nicio ezitare.

Și-a trecut iarăși degetul pe sub nas, după care s-a apucat să se scobească cu unghia îngălbenită între cei câțiva dinți pe care-i mai avea, scoțând dintre ei niște firisoare de friptură.

— Și am supraviețuit. Mulți n-au avut norocul ăsta. Vrei să-ți povestesc despre Ziua Independenței? Despre 4 Iulie?

N-a așteptat răspunsul lui Willie.

— Ploua cu găleata, noroi până la genunchi, bărbați în toată firea plângeau ca niște bebeluși. Lee călare pe calul lui...

— Traveller.

— Da, Traveller, așa îl chema. Stătea cu spatele la noi. Avea pete de sânge pe pălărie și pe turul nădragilor. Dar nu sângele lui. Nu era rănit. Omul ăla era diavolul în carne și oase.

Willie a luat borcanul de pe pervaz (pe eticheta decolorată se mai distingeau cuvintele „Heinz Relish Murături”) și l-a înclinat într-o parte și în alta, încântat de foșnetul uscat făcut de licuricii morți. Își imagina că așa foșnește și vântul prin iarba cimitirului într-o zi fierbinte de vară.

— Povestește-mi despre băiatul cu steagul.

Bunicul și-a frecat din nou pielea de sub nas.

— Ți-am zis povestea asta de vreo douăzeci de ori.

— Spune-mi doar sfârșitul. Ăla îmi place.

— Avea doișpe ani. Urca dealul alături de mine, drapelul confederat flutura deasupra noastră. Capătul bățului era înfipt într-o cutiuță de tablă pe care o agățase la centură. Amicul meu, Micah Leblanc, o făcuse. Mai aveam de urcat jumătate din Dealul Cimitirului, când băiatul a fost împușcat drept în gât.

— Spune-mi cum i-a țâșnit sângele!

— A desfăcut buzele. Strângea din dinți. Probabil de durere. I-a țâșnit sângele printre ei.

— Și strălucea...

— Așa este.

Degetul a mai făcut o scurtă incursiune sub nas, după care a revenit la dinți, între care mai rămăsese un firisor enervant de carne.

— Strălucea la fel ca...

— La fel ca rubinele în bătaia soarelui. Și tu chiar ai fost acolo.

— Păi, nu așa ți-am zis? Eu am ridicat de pe jos drapelul confederat când s-a prăbușit băiatul ăla. Am alergat încă vreo douăzeci de pași cu el în mână, înainte să fim respinși la nicio aruncătură de băț de zidul din piatră în spatele căruia se ascundeau nordiștii. Am fugit la vale tot cu steagul în mâini. Am încercat să sar peste cadavre, dar n-am putut să sar peste toate, că erau foarte multe.

— Spune-mi despre ăla gras.

Bunicul și-a frecat obrazul – *scârț-scârț* – după care din nou sub nas – *hârr*.

— A tras un pârț când l-am călcat pe spate.

Chipul lui Willie s-a schimonosit într-un hohot mut de râs și și-a încolăcit brațele în jurul trupului. Așa făcea mereu când se distra; și, ori de câte ori îi vedea strâmbăturile astea și observa că se ține singur în brațe, Roxie știa *precis* că fratele ei era nebun.

— Gata! a exclamat bunicul, scoțând dintre dinți o fibră lungă de carne de vită. Dă-o la licurici!

Willie a luat-o și a aruncat-o peste licuricii morți din borcan.

— Acum povestește-mi despre Cleopatra.

— Care parte?

— Aia cu corabia.

— Aha, aia îți place, da?

Acum bunicul s-a mângâiat sub nas cu unghia – *scârț!*

— N-am nimic împotriva. Nilul era atât de larg, că abia dacă zăream celălalt mal, însă în ziua aceea apele lui erau mai calme decât niște copii care dorm duși. Eu stăteam la cârmă...

Fascinat, Willie s-a aplecat spre el.

Într-o zi, la puțină vreme după cina cu friptură de vită și cu piureul de cartofi transformat într-o față de clovn, Willie ședea pe bordura trotuarului. Abia se potolise ploaia și din nou Willie pierduse autobuzul spre casă, dar nu conta. Se uita la o cârțiță moartă în rigolă și aștepta să vadă dacă apa o s-o împingă în canal. Pe trotuar veneau doi băieți mai mari, care-și trăgeau pumni în glumă, vorbeau urât și râdeau în hohote. L-au observat pe Willie și s-au oprit.

— Uite la ăla cum se ia singur în brațe! a exclamat unul dintre ei.

— Păi, nicio fată cu minte în cap n-ar face-o, a zis celălalt.

— E oligofrenu' ăla, a spus primul. Uite-i ochișorii roz.

— Și păru', a adăugat al doilea. Parcă i l-a cioplit cineva cu dalta. Alo, handicapatule!

Willie a lăsat brațele în jos și s-a uitat la ei.

— Ai o mutră de zici că-i curu' meu, a observat primul și a bătut satisfăcut palma cu amicul lui.

Willie s-a uitat înapoi la cârțița moartă. Aluneca spre canal, dar foarte încet. Nu credea că o să ajungă până acolo dacă nu se pornea din nou ploaia.

Primul miștocar i-a tras un șut în șold și s-a decis să-l ia la cafteală.

— Lasă-l în pace! a intervenit al doilea miștocar. Îmi place de sor-sa. Are țâțe.

Au plecat pe drumul lor. Willie a așteptat până nu i-a mai văzut, după care s-a ridicat, și-a dezlipit de fund pantalonii uzi și s-a dus acasă. Mama și tatăl lui erau la serviciu. Probabil că Roxie se distra pe undeva cu vreo prietenă. Tata-mare era la el în cameră și se uita la televizor, unde se difuza o emisiune-concurs. Dar l-a închis imediat ce a intrat Willie.

— Mi se pare mie sau mergi cam strâmb? l-a întrebat tata-mare.

— Ce?

— Șchiopătezi, șchiopătezi. Haide pe prispă! Vreau să trag o țigară. Ce-ai pățit?

— Un puști mi-a tras un șut, a răspuns Willie. Mă uitam la o cârțiță. Una moartă. Voiam să văd dacă ajunge în canal.

— Și a ajuns?

— Nu. Dacă nu cumva a ajuns după ce-am plecat eu, dar nu prea cred.

— Ți-a tras un șut, ei?

— Da.

— Aha! a mai zis tata-mare, încheind astfel discuția pe această temă.

Au ieșit pe prispa din spatele casei. S-au așezat pe scaune. Tata-mare și-a aprins o țigară, a tras din ea și a început să tușească.

— Povestește-mi despre vulcanul de la Yellowstone, i-a cerut Willie.

— Iarăși?

— Te rog!

— Păi, vulcanul ăla e unul mare. Poate cel mai mare. Și o să erupă într-o bună zi. Și atunci o să îngroape în lavă tot statul Wyoming, plus o parte din Idaho și mare parte din Montana.

— Dar nu-i doar asta, a intervenit Willie.

— Nu, nu e, l-a aprobat tata-mare, fumând și tușind. O să arunce în atmosferă cam un miliard de tone de cenușă. Și atunci o să distrugă toate recoltele din toată lumea. Și o să moară *oameni* în toată lumea. Și o să se aleagă praful de internetul ăsta pe care-l ridicăți toți în slăvi.

— Și ăia care nu o să moară de foame o să moară asfixiați, a adăugat Willie.

Îi sclipeau ochii. S-a apucat de gât și a făcut *hhhîîî*.

— Ar putea să ducă la o extincție în masă cum a fost atunci când au murit toți dinozaurii. Numai că acum *noi* o să murim.

— Corect, a spus tata-mare. Atunci băiatul ăla n-o să mai tragă șuturi nimănui. O să urle după maică-sa.

— Dar mama lui o să fie moartă.

— Corect, l-a aprobat și acum tata-mare.

În iarna aceluiași an, o boală din China, care nu fusese până atunci decât o informație printre multe altele la știrile de seară, s-a transformat într-o epidemie care a început să omoare oameni din toată lumea. Spitalele și morgile erau arhipline. Europeanii stăteau închiși în case și își puneau măști atunci când erau obligați să iasă. Și mulți americani purtau măști, mai ales

când se duceau la supermarketuri. Ce se întâmpla nu era la fel de letal ca o erupție masivă a vulcanului din Parcul Național Yellowstone, dar lui Willie tot i se părea o chestie foarte tare. Ținea socoteala morților pe telefon. Școlile s-au închis mai devreme. Roxie a plâns pentru că nu se mai organiza serbarea de sfârșit de an. Dar lui Willie nu-i păsa. La școala ajutătoare nu există serbări de sfârșit de an.

În martie – același an – tata-mare a început să tușească și mai rău și chiar scuipa sânge din când în când. Tata l-a dus la doctor, unde, din cauza celui virus care omora oamenii, au fost nevoiți să aștepte în parcare până le-a venit rândul. Și mama, și tata erau convinși că tata-mare a luat virusul, care probabil intrase în casa lor adus ori de Roxie, ori de Willie. Dar copiii nu-l luau, așa se părea. Sau îl luau, dar nu făceau o formă *foarte* gravă a bolii. Însă puteau să îl transmită mai departe, iar bătrânii infectați mureau. Așa se întâmpla în majoritatea cazurilor. La știri se spunea că spitalele din New York băgau cadavrele în camioane frigorifice. Cele mai multe erau cadavre de oameni bătrâni, așa ca tata-mare. Willie își dorea să afle cum arătau pe dinăuntru camioanele alea. Oare morții erau înfășurați în cearșafuri sau fuseseră vârați în saci? Dacă unul dintre ei trăia încă, dar urma să moară înghețat? Willie credea că ar ieși un film foarte bun din treaba asta.

S-a dovedit că tata-mare nu avea virusul. Avea cancer. Doctorul a spus că începuse în pancreas și se întinsese până la plămâni. Mama i-a povestit totul lui Roxie în timp ce spălau vasele, iar Roxie i-a povestit lui Willie. În mod normal, nu ar fi făcut-o, pentru că nu obișnuia să-i spună ce vorbea cu mama. Dar acum o mânca limba și neapărat trebuia să-i zică lui Willie- Nebunu' că iubitul lui bunicuț era cu un picior în groapă.

— Tati a întrebat dacă trebuie să-l interneze, i-a zis ea lui Willie, și doctorul a zis că ar fi mai bine să-l ia acasă, dacă vrea să mai trăiască încă vreo șase luni sau un an, nu doar două săptămâni. Că spitalul e plin de microbi și toți de acolo trebuie să se îmbrace ca personajele din filmele SF. De-aia a venit acasă.

— Aha! a spus Willie.

Roxie i-a tras un ghiont.

— Nu-ți pare rău? Că doar e singurul prieten pe care-l ai, nu? Sau poate te-ai împrietenit cu niște ciudați ca tine de la școala aia. Da' acum e închisă, la fel ca a mea.

Și Roxie a oftat prelung și foarte sonor.

— Ce-o să facă atunci când n-o să mai poată să se ducă la baie? a vrut să știe Willie.

— Păi, tot o să facă pipi și caca până o să moară. Numai că acum o să facă în pat. O să poarte *scutece*. Mama a zis că l-ar duce la un cămin pentru bolnavi ca el, numai că n-avem bani de asta.

— Aha, a repetat Willie.

— De ce nu *plângi*? s-a mirat Roxie. Ar trebui să plângi. Chiar că ești nebun.

— Pe vremuri, tata-mare a fost polițist într-un oraș care se cheamă Selma, i-a destăinuit Willie. Îi bătea pe Negri^{20}. Zice că nu voia, dar n-avea încotro. Că ordinul era ordin.

— Sigur că da, a spus Roxie. Și pe vremuri, pe vremurile alea și mai de demult, avea urechi ascuțite și pantofiori din ăia cu vârful întors și lucra în atelierul lui Moș Crăciun.

— Ba nu, a contrazis-o Willie. Moș Crăciun nu există.

Roxie s-a luat cu mâinile de cap.

Bunicul nu a mai trăit încă un an, nici șase luni, nici măcar patru. S-a stins mult mai repede. La mijlocul primăverii era deja ținut la pat și purta pampersi pentru adulți și cămașă de noapte. Bineînțeles că lui Sharon îi revenea sarcina de a-i schimba scutecele. Richard spunea că nu poate suporta mirosul.

Când Willie a rugat-o să-i arate cum se face, pentru că voia să o ajute, mama s-a uitat la el ca la un nebun. Sharon purta mereu masca atunci când intra în cameră să-l schimbe sau să-i dea mâncarea pasată în blender. Nu de virus îi era ei teamă, pentru că tata-mare nu avea așa ceva. O îngrozea mirosul urât. Îi zicea „duhoare”. Dar lui Willie îi cam plăcea duhoarea aia. Nu *foarte mult*, asta ar fi o exagerare, dar îi plăcea – i se părea interesantă combinația aia de pipi și de unguent mentolat și de descompunere lentă, la fel cum interesante i se păreau și păsările moarte sau cârțița dusă de apă în canal – ca la o înmormântare în ralanti. Erau două scaune din răchită în cameră, însă acum doar unul dintre ele era folosit. Willie îl trăgea lângă pat, se așeza și începea să vorbească cu tata-mare.

— Cât mai ai? l-a întrebat el într-o zi.

— Nu prea mult, a răspuns bunicul.

Și-a trecut degetul pe sub nas. Acum degetul îi tremura. Acum degetul era galben. Toată pielea i se îngălbenise, pentru că nu doar de cancer

suferea, ci și de ceva ce se chema „gălbinare”. A trebuit să renunțe la fumat.

— Te doare?

— Când tușesc.

Vocea bunicului era acum groasă și răgușită, ca un mârâit de câine.

— Pilulele alea mă ajută cât de cât, dar, când tușesc, am senzația că mă rup tot pe dinăuntru.

— Și când tușești ai un gust urât în gură, ca de rahat, a comentat Willie, pe un ton perfect normal.

— Corect.

— Ești trist?

— Deloc. Sunt pregătit.

Sharon și Roxie erau în grădină. Se aplecaseră ca să îi poată auzi fără să fie văzute. Dar Willie le vedea fundurile. Nu-l deranja.

— O să știi când o să mori?

— Dacă o să fiu treaz, cred că da.

— Și care ai vrea să fie ultimul lucru la care să te gândești?

— Nu sunt sigur. Poate băiatul ăla cu steagul de la Gettysburg.

Willie a fost puțin dezamăgit că nu la el se va gândi bunicul.

— Mă lași să mă uit?

— Dacă ai să fii aici, i-a răspuns tata-mare.

— Că vreau să văd.

Bunicul nu a spus nimic.

— Crezi că o să apară o luminiță?

Bunicul a căzut pe gânduri și și-a frecat buza de sus.

— Probabil. Este reacția chimică produsă atunci când se deconectează creierul. Se amăgesc singuri ăia care își imaginează că o să vadă cum se deschide o ușă spre minunata viață de apoi.

— Dar *există* o viață de apoi, bunicule, nu-i așa?

James Jonas Fiedler s-a frecat din nou sub nas cu degetul acela descărnat și galben, după care și-a dezvelit puținii dinți rămași într-un zâmbet larg.

— Firește.

— Povestește-mi cum a fost atunci când i-ai văzut țâțele Cleopatrei.

— Nu. Sunt prea obosit acum.

Într-o seară, cam după o săptămână, Sharon a fript niște cotlete de porc și le-a cerut celorlalți să se bucure de ele – *să savureze fiecare duminică*, așa le-

a zis.

— Că n-o să mai mâncăm o vreme cotlete din astea. Și nici bacon. Fabricile de procesare a cărnii de porc se vor închide din cauză că aproape toți muncitorii au virusul. Și prețurile o să explodeze.

— *O zi în care nu moare niciun porc!*^[21] a exclamat Roxie, năpustindu-se asupra fripturii.

— Ce-i asta? a vrut să știe tata.

— O carte. Am făcut un referat despre ea. Am luat 9.

Și-a vârât în gură o bucățică de carne și s-a hlizit la Willie.

— Tu ce abecedar bun ai citit în ultimul timp?

— Lasă-l în pace! a intervenit mama.

Tata se apucase să construiască căsuțe pentru păsări. Un magazin de suveniruri din oraș i le-a acceptat în regim de consignație și chiar a reușit să vândă câteva. Prin urmare, după cină s-a dus în atelierul micuț din garaj ca să mai facă una. Mama și Roxie au intrat în bucătărie ca să spele vasele și să stea la taclale. Sarcina lui Willie era să strângă masa. După ce a terminat, a intrat în camera bunicului. James Fielder ajunsese un schelet îmbrăcat în piele galbenă și cu figură de craniu. Willie și-a spus că o să moară de foame gândacii ăia care o să intre în sicriul lui. Mirosul de boală încă se simțea, însă dispăruse aproape de tot mirosul de bunic în descompunere. Tata-mare a ridicat mâna și i-a făcut semn să se apropie. Willie s-a așezat lângă pat, iar tata-mare i-a făcut semn să se apropie și mai mult, ca să-l poată auzi.

— A venit, a șoptit el. Ziua cea mare.

Willie și-a tras scaunul și mai aproape. S-a uitat în ochii bunicului.

— Și cum e?

— Bine, a răsuflat tata-mare.

Willie s-a întrebat dacă bunicul îl mai vede, dacă nu cumva i se părea că se îndepărtează tot mai mult și imaginea lui devine tot mai încețoșată. Că așa văzuse el într-un film.

— Mai aproape.

Scaunul era lipit de pat, așa că Willie s-a aplecat până a ajuns cu urechea lângă buzele veștede ale bunicului, care i-a șoptit:

— Vreau să te văd cum pleci. Vreau să fiu ultimul lucru pe care îl vezi.

Și a repetat:

— Vreau să te văd cum pleci. Vreau să fiu ultimul lucru pe care îl vezi.

A ridicat mâna și l-a apucat de ceafă pe Willie. L-a strâns incredibil de tare. Și-a înfipt unghiile (unghiile alea îngălbenite) în carnea lui. Și a tras.

— Vrei să știi cum e moartea? Ia de-aici!

După câteva minute, Willie s-a oprit lângă ușa care dădea în bucătărie. A stat și a ascultat.

— Gata, mâine îl ducem la spital, a spus Sharon cu glasul înăbușit de lacrimi. Nu-mi pasă cât costă. Nu mai pot să fac asta.

Roxie a murmurat ceva.

Willie a intrat în bucătărie.

— Nu mai trebuie să-l duci la spital, a spus el. A murit.

S-au întors și s-au holbat la el – ambele la fel de șocate și parcă însuflețite de speranță.

Mama l-a întrebat:

— Ești sigur?

— Da, a răspuns Willie și și-a mângâiat cu degetul pielea de sub nas.

COȘMARUL LUI DANNY COUGHLIN

1

Este un vis urât. Danny a mai avut câteva și înainte – în fond, tuturor ni se mai întâmplă să avem câte un coșmar din când în când – numai că ăsta a fost cel mai rău. La început nu se întâmplă nimic deosebit, dar asta nu îl liniștește cu nimic; pentru că atât de puternic este sentimentul catastrofei iminente, că parcă îi și simte gustul – gust metalic și scârbos, ca de monede coclite. Merge pe marginea unui drum neasfaltat, cu pământul bătătorit și cu găurile astupate, ca să nu se ridice praful. Este noapte. Pe cer a apărut semiluna. Lui Danny i se pare că seamănă cu un zâmbet batjocoritor. Sau cu un rânjel. Trece pe lângă un indicator pe care ar trebui să scrie F – DRUM COMUNAL. Numai că cineva a dat cu vopsea albă peste literele D, R, M și COMU, a scris T în locul unde a fost M și A în locul în care a fost COMU, așa că noul indicator anunță că FUT ANAL. Ca să se asigure că e bine înțeles, tipul ăla a lăsat ca amintire și câteva găuri de gloanțe.

De o parte și de cealaltă a drumului se întind lanuri de porumb, nu chiar înalte cât casa, ci poate doar de vreun metru și un pic – de unde se poate ajunge la concluzia că vara este abia la început. Drumul Comunal F merge tot înainte și urcă o colină blândă (așa cum sunt majoritatea colinelor în Kansas). Pe culme este o casă mare și neagră, care îi provoacă lui Danny o groază irațională. Și aude niște pocnete ca de tablă – poca-poca-poc. Vrea să se oprească, nu vrea să aibă nimic de-a face cu hardughia aia neagră, dar picioarele nu îl ascultă și îl duc mai departe. Nu poate să le împiedice. Nu poate să și le mai controleze. O adiere de vânt stârnește niște pâraiture ca de oase bătrâne printre tulpinile de porumb. Obrajii și fruntea îi sunt reci, dar simte că transpiră. Transpiră în vis!

Când ajunge în vârful colinei (ar fi aiurea să-i spună „culme”), încă este suficientă lumină ca să deslușească ce scrie pe firma de pe casa din piatră: HILLTOP TEXACO. În față sunt două insule din beton (crăpat acum) unde au fost odată pompele de benzină. Poca-poca-poc-ul ăla vine de la tablele ruginite de pe stâlpul din față. Pe una scrie STANDARD 1,99 \$ pe alta – FĂRĂ PLUMB 2,19 \$, iar pe cea de jos scrie PREMIUM 2,49 \$.

N-am niciun motiv să-mi fac griji, și-a spus Danny, n-am de ce să mă sperii. Și nici nu-și face griji. Și nici nu este speriat. Este îngrozit.

Și tăblițele cu prețuri de demult continuă să facă poc-poca-poc. Geamul mare de la ghișeu este spart, la fel și geamul de la ușă, iar Danny vede cum cresc buruienile în jurul cioburilor și mai vede cum se reflectă în ele lumina lunii și înțelege că au fost sparte de foarte multă vreme. Huliganii ăia – cel mai probabil niște puști plictisiți de viața de la țară – și-au făcut numărul și au tulit-o de acolo.

Și Danny o tusește. Dă ocol benzinăriei abandonate. Nu că ar vrea, dar trebuie s-o facă. Nu mai răspunde de reacțiile lui. Acum aude și altceva: ceva ca niște scârțâieli și găfâieli. Nu vreau să văd de unde vin, își spune el în gând. Dacă ar fi rostit vorbele astea cu voce tare, probabil că nu s-ar fi auzit decât un geamăt cavernos.

Ocolește latura, lovește cu piciorul câteva cutii goale de ulei de motor (Havoline, produs de compania Texaco) și le dă la o parte din drum. Un tomberon din metal ruginit s-a răsturnat acolo, iar din el s-au împrăștiat pe jos alte cutii goale și sticle de bere și tot felul de gunoaie pe care vântul nu le-a luat încă. În spatele benzinăriei, o corcitură de câine murdar și slab sapă în pământul stropit cu ulei și benzină. Îl aude pe Danny și se uită în jur. În lumina lunii, ochii lui seamănă cu niște cercuri argintii. Își încrețește botul și scoate un mârâit care nu poate fi tradus decât într-un singur fel: al meu, al meu.

— Nu-i pentru tine, îi spune Danny, gândind: Mi-aș dori să nu fie nici pentru mine, dar cred că este.

Câinele pare că ar vrea să se repeadă la el, dar lui Danny nu-i este frică (de potaia asta nu-i e frică). Acum locuiește la oraș, dar a crescut într-un sătuc din Colorado, unde dădeai peste câini la tot pasul. Plus că știe să recunoască o amenințare deșartă. Se apleacă și ia o cutie de ulei – atât de real este visul acesta, atât de detaliat, că realmente simte pe degete unsoarea scursă pe o latură. Nici măcar nu trebuie s-o arunce în câine, a fost suficient doar s-o ridice de pe jos. Potaia face stânga-mprejur și fuge șchiopătând de acolo – ori are o problemă la una dintre etichete din spate, ori și-a rănit vreo pernă.

Picioarele îl poartă mai departe pe Danny. Acum vede după ce săpa câinele: o mână și o bucată dintr-un antebraț de om. Din două degete n-au mai rămas decât oasele. A dispărut și carnea din palmă, iar acum se află în

burta potăii. În jurul încheieturii este o brățară cu talismane – necomestibilă, prin urmare de niciun folos pentru un câine flămând.

Danny trage aer în piept și deschide gura și...

2

...zbiară și se trezește și se ridică repede în capul oaselor. Niciodată n-a mai făcut așa ceva. Slavă Domnului că locuiește singur și nu l-a auzit nimeni. În primele clipe nici nu-și dă seama unde se află – benzinăria aia părăsită pare a fi realitatea, iar lumina zorilor care se strecoară printre draperii pare a fi visul. Chiar și acum își mai freacă degetele de tricoul pe care nu l-a scos de pe el înainte de culcare (tricou cu logoul echipei de baseball Royals) ca să se șteargă de unsoarea cu care s-a mânjit când a luat cutia de Havoline de pe jos. I s-a făcut toată pielea de găină. I s-au chircit testiculele și s-au făcut tari ca niște castane. Abia acum vede că se află în propriul lui dormitor și înțelege că nu a fost nimic adevărat, indiferent cât de real i s-a părut lui.

Își scoate tricoul, își dă jos chiloții și intră în micuța baie a rulotei ca să se bărbierească și să facă un duș – poate așa va scăpa de amintirea aceluia vis. În timp ce se dă pe obraji cu spumă de ras, își spune că visele urâte au și o parte bună: nu durează niciodată prea mult. Visele seamănă cu vata de zahăr – se topesc imediat.

3

Însă acesta nu se topește. Își păstrează claritatea și în timp ce face duș, și în timp ce se îmbracă cu haine curate, și în timp ce-și prinde la curea inelul cu chei, și în timp ce face drumul până la liceu în vechea lui camionetă Toyota, care încă merge bine, deși kilometrajul o va lua iar de la zero foarte curând. Poate chiar în toamna asta.

Sunt aproape goale ambele parcuri de la Liceul Wilder – și cea a elevilor, și cea a profesorilor – pentru că școala s-a terminat cu câteva săptămâni înainte. Danny merge în spate și parchează în locul lui obișnuit, acolo unde întoarce autobuzul școlii. Nu există nicio plăcuță care să anunțe că locul este rezervat pentru administratorul-șef, însă știe toată lumea că al lui este.

Este perioada din an care îi place cel mai mult, pentru că nu se strică

nimic din ce faci... nu se strică imediat. O săptămână de acum înainte o să tot strălucească pardoseala holului – poate chiar două. Acum poți să răzui guma de mestecat lipită pe podelele din vestiarele fetelor și ale băieților (Danny habar nu are de ce fetele sunt cele mai neglijente cu guma aia) și nu trebuie s-o mai faci până în august. Ferestrele proaspăt spălate nu se umplu imediat cu amprente de adolescenți. Din punctul de vedere al lui Danny, vacanța de vară este ceva absolut minunată.

La Liceul Hinkle, aflat în comitatul vecin și unde sunt trei oameni de serviciu cu normă întreagă, se țin cursuri de vară. Din punctul de vedere al lui Danny, n-au decât să țină ce cursuri vor ei. Pe perioada verii, la liceul lui lucrează doi copii – fac și ei un ban cinstit. Copilul cel bun, Jesse Jackson, este deja în magazie. Celălalt nu se vede pe nicăieri – oricum, după părerea lui Danny, celălalt copil nu face nici cât o ceapă degerată.

Din senin, îi vin în minte cuvintele: *Hilltop Texaco*.

— Unde-i Pat?

Jesse ridică din umeri. Este Negru, înalt și slab și agil.

Cu constituție de jucător de baseball și de baschet, nu de fotbalist.

— Nu știu. Nu i-am văzut mașina. Poate a vrut să înceapă mai devreme weekendul.

Asta ar fi o idee foarte proastă, își zice Danny, dar știe că Pat Grady este genul de băiat care are tot felul de idei proaste.

— Azi o să ceruim toate sălile de clasă din aripa cea nouă. Începi cu Sala 12. Muți toate pupitrele la perete. Două câte două, unele peste altele. După aia faci la fel și în Sala 10. Eu vin în urma ta cu ceara. Dacă Pat catadicsește să apară, pune-l să te ajute.

— Am înțeles, domnule Coughlin.

— Nu mă „domni”, puștiule. Spune-mi „Danny” și atât. Crezi că ai să ții minte?

Jesse zâmbește.

— Da, „domnule”.

— Ce-am vorbit noi? Haide, du-te la treabă! Sau poate vrei să bei o cafea înainte ca să ai mai mult elan?

— Am băut una pe drum.

— Bravo! Acum trebuie să mai verific ceva la bibliotecă și după aia vin și eu.

— Vreți să aduc eu aparatul de ceruit?

Danny zâmbește. Puștiul ăsta îi place din ce în ce mai mult.

— Vrei o mărire de leafă?

Jesse începe să râdă.

— Nu cred că am să văd așa ceva.

— Și crezi bine. Că sunt republicanii la putere aici, în comitatul Wilder, și ăștia sunt strânși la pungă. Da, sigur, ia aparatul și du-l până la Sala 12. Ia stai puțin, că am tot vrut să te întreb dacă nu cumva părinții tăi s-au gândit la celălalt Jesse Jackson, ăla celebru^{22}, când ți-au dat numele ăsta.

— Da, domnule. Adică „da, Danny”.

— O să ajungi și tu ca el, puștiule. Am încredere în tine.

Danny își ia termosul cu cafea și se duce în bibliotecă – alt avantaj al vacanței de vară.

4

Deschide unul dintre computere și îl accesează folosind codul bibliotecarei. Elevii folosesc o parolă care nu le permite să intre pe site-uri pornografice și nici pe platformele de social media. În schimb, cu parola doamnei Golden poți să faci absolut orice, nu că Danny ar avea de gând să se uite acum la vreun film porno. Deschide Firefox și tastează *Hilltop Texaco*, Ezită înainte să apese „enter”, se mai gândește puțin, după care adaugă și *Drumul Comunal F*. Visul este și acum la fel de limpede ca atunci când s-a trezit; și îl agasează (de fapt, chiar îl sperie puțin, în ciuda razelor de soare care intră prin ferestre). Speră că, dacă nu va găsi nimic pe internet, o să termine odată pentru totdeauna cu toată povestea asta.

Apasă tasta și imediat apare pe ecran o clădire din piatră cenușie. Este nouă în fotografia asta, nu veche – așa cum i-a apărut lui în vis; iar firma Texaco nu este deloc pătată. Toate geamurile sunt intacte. Pompele scipplesc de curățenie. Prețurile de pe tablile sunt 1,09 \$ pentru benzina standard și 1,21 pentru cea fără plumb. Se pare că la Hilltop Texaco nu te puteai alimenta cu premium atunci când a fost făcută poza, adică în urmă cu foarte mulți ani. Mașina oprită la pompe este un Buick, iar drumul din față are două benzi și este asfaltat, nu acoperit cu țărână îmbibată de ulei. Danny presupune că tipul ăla de Buick ieșea pe poarta fabricii din Detroit pe la începutul anilor '80.

Drumul Comunal F se află într-un oraș care se numește Gunnel și de care Danny nu a auzit niciodată; însă nu-i deloc de mirare: Kansasul e mare și

probabil că în el sunt sute de orașele de care nu a mai auzit. Foarte posibil ca Gunnel să se afle chiar dincolo de graniță, în statul Nebraska. Programul benzinăriei este 6 A.M. – 10 P.M. Tipic pentru benzinăriile de la țară. Sub orar este scris cu roșu un singur cuvânt: ÎNCHIS.

Danny privește lung la visul lui devenit realitate. Atât de mare este consternarea care l-a cuprins, încât seamănă cumva cu frica. La naiba, poate chiar frică *este!* Nu a vrut decât să se asigure că Hilltop Texaco (și mâna care ieșea din pământ, să nu uite de mâna aia) nu a fost decât altă aiureală inventată de mintea lui adormită. Și acum... uite chestia asta. Uită-te la ea!

Nu poate însemna decât ca am trecut pe acolo la un moment dat, încearcă el să gândească în mod logic. Precis asta e, n-are ce altceva să fie. N-am citit eu undeva că un creier nu uită niciodată nimic, ci doar depozitează toate fleacurile vechi pe rafturile din spate?

Se apucă să caute mai multe informații despre Hilltop Texaco, dar nu găsește niciuna. Mai există Brutăria Hilltop (în Des Moines) și Hilltop Subaru (în Denver, Massachusetts) și încă zeci de alte Hilltop-uri, printre care și o grădină zoologică cu animale domesticite în New Hampshire. La toate aceste rezultate ale căutării, internetul a șters cu o linie cuvintele *Texaco Drumul Comunal F*, dând de înțeles că nu a fost găsit niciun rezultat care să corespundă acestor parametri de căutare. La urma urmei, de ce s-ar găsi? Că doar nu-i decât o amărâtă de benzinărie de pe coclauri, cum zicea tatăl lui. O franciză a companiei Texaco, intrată în faliment poate chiar din anii '90.

Deasupra rezultatelor de pe ecranul computerului sunt trecute alte câteva opțiuni: ȘTIRI, VIDEOCLIPURI, CUMPĂRĂTURI... și IMAGINI. Dacă click pe IMAGINI și se holbează la ecran – nu crede să mai fi fost vreodată în halul ăsta de stupefiat. Au apărut o mulțime de fotografii cu diferite afaceri care au în denumire și cuvântul Hilltop, dintre care patru sunt benzinării Texaco. Prima este un duplicat al celei de pe pagina principală; însă în alta benzinăria este abandonată: nicio pompă, geamuri sparte, gunoaie peste tot. Aici a fost el în vis, chiar aici. Nu există nicio îndoială. Singura întrebare este dacă se află – sau nu – vreun cadavru îngropat în pământul îmbibat cu ulei.

— Ce pana mea?

Nu știe ce altceva să spună. E ditamai omul de treizeci și șase de ani, absolvent de liceu – dar nu și de facultate –, divorțat, fără copii, cu un loc

de muncă stabil, fan al echipei Royals, fan al echipei Chiefs, fără probleme cu poliția după beția aia de mai demult care a dus – oarecum – la despărțirea de Marjorie. Are o camionetă veche, se duce la serviciu și își face bine treaba, își ia leafa, se mai uită câteodată la filme pe Netflix, își vizitează uneori fratele (Stevie), nu urmărește știrile, nu-l interesează politica, nu-l interesează fenomenele paranormale. N-a văzut niciodată vreo fantomă, filmele despre demoni și vrăjitori i se par o pierdere de vreme și nu ar ezita deloc dacă ar trebui să traverseze un cimitir după lăsarea întinericului dacă pe acolo ar ajunge mai repede la destinație. Nu merge la biserică, nu crede în Dumnezeu, nu crede în lumea de dincolo, își trăiește viața de aici așa cum este, nu a pus niciodată la îndoială ce a văzut cu ochii lui.

Însă în dimineața asta o face. Din greu.

Zgomotul unei mașini cu toba de eșapament defectă (sau fără așa ceva) îl scoate brusc din starea asta care seamănă destul de mult cu hipnoza. Ridică ochii de la ecran și vede pe geam că un Mustang foarte vechi intră în parcare rezervată elevilor. Deci, Pat Grady, celălalt ajutor al lui pe perioada verii, a binevoit în cele din urmă să-i onoreze cu prezența. Danny se uită la ceas și vede că e deja opt fără un sfert.

Nu te enerva, își spune el și se ridică de pe scaun. Bun sfat, deoarece a mai dat de belea din cauza ieșirilor lui nervoase. Din cauza lor a stat o noapte după gratii și tot din cauza lor s-a lăsat de băutură. Cât despre căsnicie... asta s-ar fi terminat oricum, deși poate ar mai fi trenat încă un an sau doi.

Se duce la ușa din capătul noii aripi. Jesse a adus deja unealta de ceruit și acum mută pupitrele din Sala 12. Danny îi face cu mâna și Jesse îi răspunde.

Pat abia dacă-și târâie picioarele, ca om fără nicio grijă pe lume. Poartă blugi cu turul lăsat, un tricou fără mâneci și o șapcă cu cozorocul întors la spate. Danny îl așteaptă. Își ține nervii în frâu, dar atitudinea de „mi se rupe” a puștiului îl irită foarte tare. Îl mai deranjează și bocancii ăia de motociclist cu care s-a încălțat, pentru că precis o să zgârie podelele.

— Salut, Dan! Care-i treaba?

— Ai întârziat, răspunde Danny Asta-i treaba. Programul începe la șapte jumate. Acum e aproape opt.

— Scuze, zice Pat.

Ridică din umeri și trece pe lângă el.

— E a treia oară.

Pat se întoarce. I s-a șters de pe buze zâmbetul indolent.

— Am dormit prea mult, am uitat să-mi pun ceasul să sune, ce vrei să-ți zic?

— Uite ce-ți zic *eu*. Încă o dată dacă mai întârzii, nu mai ai ce căuta aici. Ai priceput?

— Faci mișto de mine? Pentru doar douăj' de minute?

— Miercurea trecură ai întârziat o jumătate de oră. Și nu, nu fac mișto de tine. Pontează și du-te să-l ajuți pe Jesse să mute pupitrele în aripa nouă.

— Păi, da, pupincuristu' ăla nu se descurcă singur, bombăne Pat, dându-și ochii peste cap.

Danny se face că nu aude, pentru că orice ar spune în momentul ăsta ar fi ceva greșit. Puștii cu care lucrează pe perioada verii sunt plătiți de școală, iar el nu vrea să facă sau să spună ceva ce i-ar da ocazia lui Pat Grady (sau părinților lui) să-l reclame la director pentru hărțuire. Prin urmare, n-o să-i zică lui Pat că e o jigodie puturoasă. Probabil nici nu trebuie, pentru că Pat îi vede expresia de pe chip, își saltă blugii cu o mână și se duce repede la magazie să ponteze. Danny nu vede dacă nu cumva își ține cealaltă mână în dreptul pieptului, cu degetul mijlociu ridicat. Dar nu s-ar mira să fie așa. *N-o să facă mulți purici aici, m-aș mira să reziste până în iulie*, își zice Danny. *Iar eu am alte probleme, nu?*

Jesse stă în pragul Sălii 12. Danny ridică din umeri spre el. Jesse schițează un zâmbet precaut și se întoarce la pupitre. Danny bagă în priză unealta de ceruit. Când apare și Pat – cu același mers indolent – Danny îi cere să se apuce de treabă și să mute la perete toate pupitrele din Sala 10. Dacă lui Pat îi trece prin mintea aia neroadă să caște gura și să comenteze în vreun fel, o să-l concedieze imediat. Dar Pat nu spune absolut nimic.

Poate că nu-i chiar atât de nerod.

Danny își ține telefonul în torpedou ca să nu fie tentat să se uite la el în timpul programului (le-a spus și băieților să facă același lucru – lui Jesse nu a fost nevoie să-i spună decât o singură dată, lui Pat – de mai multe ori). În pauza de prânz, se duce la camionetă și stă acolo mai mult timp, ca să caute orașul Gunnel pe telefon. Se află în comitatul Dart, la aproximativ o sută patruzeci și cinci de kilometri spre nord. Nu chiar dincolo de granița cu Nebraska, dar aproape lipit de ea. Danny ar putea să jure că n-a călcat în viața lui prin comitatul Dart. Nici măcar în comitatul Republic n-a ajuns, care-i tot în nord, dar puțin mai jos. Dar precis că a fost la un moment dat

pe acolo. Ce altă explicație să fie? Își pune telefonul înapoi în torpedou și se îndreaptă spre măsuta de lemn de la umbra sălii de sport, unde mănâncă Jesse – cu telefonul în mână, desigur.

— Ai uitat să-ți încui mașina. Nu s-a auzit bipul. Danny zâmbește.

— N-au ce să-mi fure din ea. Ca să nu mai spun că și-a cam trăit traiul. Are la bord aproape două sute de mii de kilometri.

— Da-s sigur că ții la ea. Tata își iubește la nebunie camioneta aia veche. E un Ford.

— Mda, și eu o cam iubesc pe a mea. L-ai văzut pe Pat? Jesse ridică din umeri.

— O mânca în mașină. Nu-i vine să se dezlipească de Mustangul lui rablagit. Ar trebui să aibă mai multă grijă de el – părerea mea. Terminăm azi aripa nouă?

— O să încercăm, răspunde Danny. Dacă nu, o s-o terminăm luni.

5

În seara aceea își sună fosta soție, că așa făcea din când în când. Ba chiar s-a dus până în Wichita în aprilie, de ziua ei. I-a dăruit atunci o eșarfă – albastră, care să i se asorteze cu ochii – și a mâncat o felie de tort și înghețată împreună cu actualul ei iubit. Se înțelege mult mai bine cu Margie de când s-au despărțit. Uneori îi pare rău că au făcut-o. Alteori își zice că așa e mai bine.

Acum stau puțin de vorbă, despre una și despre alta, despre diverse cunoștințe comune, despre glaucomul mamei ei și despre cum se descurcă fratele lui Danny la noua slujbă (fantastic), după care o întreabă dacă au fost vreodată în nord – într-o excursie, sau așa ceva – poate până în Nebraska, poate până la Franklin sau Beaver City. N-au luat niciodată prânzul în Beaver City?

Margie râde – dar nu este chiar râsul ăla răutăcios al ei de pe vremuri, râsul ăla care îl scotea din minți de-a dreptul. Dar nici prea diferit nu e.

— N-aș fi mers niciodată cu tine în Nebraska, Danno. Nu mă plictiseam destul în Kansas?

— Ești sigură?

— Foarte sigură, zice Margie.

Apoi îi spune că are impresia că Hal – iubitul ei de acum – o s-o ceară în căsătorie curând. Oare Danny ar dori să vină la nuntă?

Danny răspunde că ar veni cu mare plăcere. Ea îl întreabă dacă are grijă de el – adică dacă se abține în continuare de la băutură. Danny îi spune că da, o roagă să se uite în stânga și în dreapta înainte să traverseze strada (asta-i o glumă veche de-a lor) și închide.

N-aș fi mers niciodată cu tine în Nebraska, Danno – așa i-a zis.

Danny a fost de vreo două ori la Lincoln și o dată la Omaha, însă orașele astea sunt la vest de Wilder, iar Gunnel este la nord. Totuși trebuie să fi fost odată pe acolo și a uitat. Poate pe vremea când bea? Numai că nu se urca niciodată la volan când era mangă, pentru că îi era teamă ca nu cumva să-și piardă carnetul sau – Doamne ferește! – să calce pe cineva.

Dar am fost acolo. Precis am fost cândva, pe vremea când drumul era asfaltat, nu acoperit cu pământ tasat.

Se duce la culcare mai târziu decât de obicei și se sucește pe toate părțile înainte să-l ia somnul. Se teme să nu aibă din nou visul ăla. Nu-l are. Însă, de dimineață, îi este la fel de clar în minte: benzinăria părăsită, semiluna, maidanezul, mâna ieșită din pământ, brățara cu talismane.

6

Spre deosebire de majoritatea bărbaților de vârstă și condiția lui, Danny nu bea (nu *mai* bea), nu fumează, nu folosește nici măcar tutun de mestecat. Îi place sportul de performanță și se mai întâmplă uneori să parieze câte cinci dolari la Super Bowl, doar ca să-i mai crească nivelul de adrenalină când urmărește meciurile. Însă, în rest, nu are nicio treabă cu jocurile de noroc – nici măcar în ziua de leafă nu dă doi dolari pe lozul ăla răzuibil care-ți promite câștiguri astronomice. Și nici după femei nu umblă. În parcul de rulote locuiește o doamnă pe care o vizitează din când în când. Becky este o femeie disponibilă – parcă așa li se spune – dar legătura dintre ei poate fi considerată mai degrabă o amiciție ocazională și nu o „relație adevărată”, cum se zice la emisiunile difuzate în timpul după-amiezii.

Câteodată rămâne la Becky peste noapte. Uneori îi face cumpărăturile sau are grijă seara de fițița ei, dacă Beck are treabă în oraș sau are programare la coafor. Se înțeleg foarte bine, dar nici vorbă să fie amorezați unul de altul. Sâmbătă dimineață, Danny își pune în caserolă două sandviciuri și o felie din checul pe care i l-a adus Becky după ce a reparat țeava de eșapament de la vechea ei Honda Civic. Își umple termosul cu

cafea fără zahăr și pornește spre nord. Crede că o să-și recapete pofta de mâncare dacă n-o să vadă nimic în spatele benzinăriei abandonate. Mai puțin probabil că o să fie în stare să mănânce ceva dacă vede acolo ce a văzut în vis.

GPS-ul de pe telefon îl duce la Gunnel înainte să se facă zece și jumătate. Ziua este una tipică pentru statul Kansas: caniculară, înăbușitoare, senină și deloc interesantă. În orașelul ăla uitat de lume nu există decât o băcănie, o prăvălie cu unelte agricole, o cafenea și un turn de apă – ruginit ca vai de el – pe latura căruia scrie cu litere mari GUNNEL. La zece minute după ce iese din localitate, ajunge la Drumul Comunal F și intră pe el. Dar este asfaltat, nu acoperit cu pământ bătătorit. Cu toate astea, i se strânge stomacul și își simte bătăile inimii în gât și în tâmpile.

Sunt lanuri de porumb pe ambele părți ale drumului. Porumb furajer, nu porumb dulce. La fel ca în vis, nici lanurile aste nu sunt înalte cât casa, dar arată destul de bine pentru sfârșit de iunie și precis că vor ajunge la doi metri până în august.

Drumul ăsta-i asfaltat, nu cum era în visul ala afurisit, își spune el. Dar asfaltul se termină după doar trei kilometri și începe pământul tasat. Mai merge încă un kilometru și jumătate, după care se oprește brusc în mijlocul drumului (nu contează, că nu-i deloc trafic pe acolo). În dreapta, chiar în fața lui, este un indicator rutier care a fost acoperit cu vopsea în așa fel încât literele rămase formează cuvintele FUT ANAL. Sub nicio formă nu ar fi putut să viseze așa ceva, dar așa s-a întâmplat. Drumul începe să urce. După ce o să facă încă patru sute de metri, poate chiar mai puțin, o să dea cu ochii de benzinăria aia părăsită.

Întoarce, se îndeamnă el. *Nici nu vrei și nici nu te obliga nimeni să te duci acolo. Așa ca întoarce frumușel mașina și pornește spre casă.*

Însă nu poate. Îl macină mult prea tare curiozitatea. Plus că mai este și câinele. Dacă e cu adevărat acolo, până la urmă tot o să dezgroape cadavrul, făcând și mai mult rău fetei sau femeii care deja a avut parte de răul suprem – a fost omorâtă. Nepăsarea lui de acum o să-l bântuie și mai rău – și mai multă vreme – decât visul.

Oare este convins că mâna aia aparține unei femei? Da, din cauza brățării. Oare este convins că a fost omorâtă? Din ce alt motiv ar fi fost îngropată în spatele unei benzinării părăsite, situate undeva la nord, cam pe la dracu-n praznic?

Și merge mai departe. Benzinăria este la locul ei. Tăblițele ruginite din

față te anunță că un litru de benzină standard costă 1,99 \$, unul fără plumb costă 2,19, iar pentru unul premium trebuie să plătești 2,49 \$. Exact ca în visul lui. Adie ușor vântul aici, pe culme, iar tăblițele alea fac *poc-poca-poc* atunci când se lovesc de stâlpul de care sunt agățate.

Danny oprește pe aleea cu betonul crăpat și plin de buruieni. Are grijă să nu se apropie de cioburile geamurilor. Nu are anvelope noi, iar cea de rezervă este atât de cheală, că i se văd până și fibrele de rezistență de dedesubt. Ultimul lucru care i-ar mai lipsi acum ar fi să rămână blocat aici.

Se dă jos din camionetă, trănțește portiera și tresare speriat de zgomotul pe care îl face. O tâmpenie cât casa, dar nu se poate controla. Nu-i chiar speriat de moarte, dar nici mult nu mai are. Aude un tractor din depărtare. La fel de bine tractorul ăla s-ar putea afla chiar și pe altă planetă, pentru că Danny nu știe să se mai fi simțit vreodată atât de singur și neajutorat.

Are sentimentul că pășește din nou în vis atunci când dă ocol benzinăriei; din nou i se mișcă picioarele de capul lor, fără nicio comandă de la dispecerat. Dă un șut într-o cutie în care a fost ulei. Ulei de motor Havoline, bineînțeles. Vrea să se oprească la colțul clădirii din piatră, doar atât cât să-și dea seama că nu vede nimic în față, absolut nimic. Numai că picioarele nu sunt de acord și îl duc mai departe. Nu au pic de milă. Uite tomberonul ruginit și răsturnat. Uite mizeriile care se rostogolesc din el. Uite și câinele. Stă la marginea lanului de porumb și se zgâiește la el.

Pe mine mă aștepta javra asta, își zice Danny. Știa că o să vin.

Mare tâmpenie să gândească așa, dar nu crede că se înșală. Se află la kilometri depărtare de orice ființă omenească (mai bine spus, de orice ființă omenească *în viață*) și știe că nu se înșală. A visat câinele, iar câinele l-a visat pe el. Simplu.

— Marș de-aici! strigă Danny și bate din palme. Câinele îi aruncă o privire ucigătoare, dar se retrage șchiopătând în lanul de porumb.

Danny se uită în stânga și vede mâna... sau ce a mai rămas din ea. Și mai vede ceva. Potaia n-a pierdut vremea. A dezgropat complet antebrațul. Nu prea mai are multă carne pe el – a fost mâncată de potaia aia jigărită și de gândacii care mișună acum pe osul dezvelit din loc în loc. Însă a mai rămas destulă piele pentru ca Danny să-și dea seama că persoana îngropată aici este albă și că are un tatuaj deasupra brățării cu talismane. Seamănă cu o frânghie sau cu un cerc de sârmă ghimpată. Și-ar da mai bine seama dacă s-ar apropia mai mult, numai că nu-i vine deloc să o facă. Nu vrea decât să se care naibii de aici.

Dar câinele o să se întoarcă dacă el pleacă. Danny nu-l vede acum, dar știe că este aproape. Și că îl pândește. Așteaptă să rămână singur cu prânzul lui.

Se întoarce la camionetă, își scoate telefonul din torpedou și se uită la el. Dacă îl folosește, o să se creadă că el e criminalul. Dar trebuie să facă ceva în privința afurisitului ăluia de câine!

Îi vine o idee. Oricum, tomberonul este răsturnat deja, îl golește de toată mizeria dinăuntru (slavă Domnului că nu sunt și șobolani!). Sub stratul de rugină se vede oțelul masiv din care-i făcut. Probabil cântărește vreo treișpe, cînșpe kile. Îl ridică în brațe, simte cum începe să-i curgă transpirația pe obraji și se duce la locul de unde ies mâna și antebrațul. Pune jos tomberonul și face un pas în spate. Își dă cu mâna pe tricou ca să se curețe cât de cât de rugină. Oare va folosi la ceva sau o să-l răstoarne câinele? Greu de spus.

Danny se duce în partea din față a benzinăriei și smulge două bucăți măricele din betonul spart. Se întoarce și le pune peste tomberonul întors cu fundul în sus. O fi bine? Crede că da. Măcar pentru un timp. Dacă o să-i treacă prin cap potăii să se împingă în el ca să-l dărâme și să ajungă la ce este dedesubt, probabil că o să-i cadă în cap una dintre bucățile alea.

Pe asta am rezolvat-o. Și acum?

7

I se mai limpezește mintea până ajunge înapoi la camionetă și acum are o vagă idee despre cum ar trebui să procedeze în continuare. Pornește motorul, dă cu spatele și întoarce ca să pornească spre sud. Și acum are grijă ca nu cumva să calce pe cioburi. Prin fața lui trece un camion agricol care merge către nord. Transportă cherestea în remorca deschisă și nu prea mare. Șoferul, cu o șapcă îndesată până aproape de urechi, se holbează îndârjit doar în față și nici nu-l bagă în seamă pe Danny. Foarte bine. Când camionul trece în cealaltă parte a colinei, Danny pleacă de la benzinăria părăsită și pornește înapoi, pe același drum pe care a venit.

La periferia orașelului Thompson, oprește la Dollar General, un magazin cu prețuri mici, intră și întreabă dacă acolo se vând și telefoane cu cartelă preplătită. N-a cumpărat niciodată vreunul – în filmele polițiste la care se uită e ceva de rău – și crede că vânzătorul o să-l trimită în altă parte, poate

la Walmartul din Belleville.

Însă tipul întinde un deget și îi arată raionul. Acolo sunt o mulțime de telefoane cu cartelă, dar cel mai ieftin pare a fi Tracfone – fără taxă de activare și cu instrucțiuni de utilizare.

Danny își scoate portofelul din buzunarul de la pantaloni. Vrea să plătească cu cardul Visa, dar se oprește și se întreabă dacă-i prost din naștere sau dacă s-a tâmpit între timp. Pune la loc portofelul și scoate din alt buzunar câteva bancnote. Cu ele își plătește telefonul. Vanzătorul este un tânăr cu acnee și o țăcălie încâlcită și – așa arată – murdară. Îi zâmbește larg și fals lui Danny și îl întreabă dacă are de gând să își facă rost de gagici pe Tinder sau pe vreo altă aplicație asemănătoare. I se adresează lui Danny cu „frățicule”.

Danny habar nu are despre ce vorbește tipul ăla, așa că-i spune doar că nu are nevoie de pungă.

Tânărul nu mai zice nimic, ci doar înregistrează vânzarea și îi dă chitanța. Danny iese din magazin și aruncă chitanța într-un coș de gunoi. Nu vrea să rămână nicio dovadă a acestei tranzacții. Tot ce vrea este să sune la poliție și să anunțe că există un cadavru acolo. Restul îi privește pe anchetatori, că doar din asta își câștigă pâinea. Cu cât va termina mai repede cu toată povestea asta, cu atât mai bine. Nu-i trece deloc prin cap să renunțe. Mai devreme sau mai târziu, potaia aia – poate împreună cu alte javre ca el – va răsturna tomberonul ca să ajungă la cărnița de dedesubt. Și Danny nu poate îngădui una ca asta. Pentru că acolo, în spatele acelei benzinării părăsite, este îngropată fiica sau soția cuiva.

8

După vreo trei kilometri, vede un popas pe marginea drumului. Cu doar două mese și o toaletă ecologică. Atâta tot. Danny oprește acolo, deschide pachetul din plastic în care este ambalat telefonul și citește instrucțiunile. Sunt destul de simple, iar bateria este pe jumătate încărcată. După doar două minute este gata de folosire. Danny se întreabă dacă nu ar fi mai bine să scrie un mesaj, dar își spune că nu este nevoie. O să fie foarte concis și nu-l va putea localiza nimeni.

Mai întâi s-a gândit să sune la poliția din Belleville, numai că asta se află în alt comitat, iar el știe numărul de urgență al poliției rutiere din Kansas –

este afișat atât în secretariatul Liceului Wilder, cât și pe holurile din aripa veche și cea nouă. Probabil așa se procedează în toate școlile din stat, crede Danny. Nu zice nimeni că le-ar fi de folos în cazul unui atac armat, pentru că nu este nevoie de această explicație.

Formează *47. Sună o singură dată.

— Poliția rutieră Kansas. Ce urgență aveți?

— Vreau să vă informez despre un cadavru îngropat. Cred că este victima unui asasinat.

— Cum vă numiți, domnule?

Cât pe ce să-i răspundă. Ei, cât de prost poate să fie?

— Cadavrul se află în orașul Gunnel, în spatele unei benzinării Texaco părăsite.

— Domnule, vă rog să-mi spuneți cum vă numiți.

— Mergeți pe Drumul Comunal F. Ajungeți la o colină. Benzinăria este pe culmea ei.

— Domnule...

— Ascultați-mă. Cadavrul este în spatele benzinăriei, da? Un câine a mâncat carnea de pe mâna persoanei îngropate acolo. O femeie sau poate o fată. I-am acoperit-o cu un tomberon, dar câinele o să-l dărâme curând.

— Domnule, trebuie să-mi spuneți cum vă numiți și de unde sunați...

— Gunnel. Drumul Comunal F, cam la cinci kilometri de autostradă. În spatele benzinăriei Texaco. Luați-o de acolo. Vă rog. Probabil i-a anunțat cineva dispariția.

Și închide. Îi bate inima ca un baros. Îi curge transpirația șiroaie pe față și i s-a făcut learcă tricoul. Gâfâie de parcă ar fi alergat la un maraton. Telefonul îi arde mâna de parcă ar fi radioactiv. Se duce la coșul de gunoi dintre cele două mese, îl aruncă, stă puțin pe gânduri, îl scoate de acolo, îl șterge foarte bine de tricou și îl aruncă din nou. A făcut deja opt kilometri când își aduce aminte – probabil tot dintr-un serial a aflat chestia asta – că poate ar fi trebuit să scoată și cartela SIM. Ce-o mai fi și *aia*. Dar nu are de gând să se întoarcă. Nu crede că poliția poate localiza apelurile date de pe telefoane cu cartelă și nici nu vrea să riște și să se întoarcă la locul crimei.

Ce crimă? Chiar tu ai raportat o crimă, ce Doamne iartă-mă?!

Acum nu mai vrea decât să se ducă acasă, să se așeze la televizor și să uite toată povestea. Își aduce aminte de sandviciurile din caserolă, dar nu are deloc poftă de mâncare.

De când nu mai bea, Danny nu mai doarme până târziu nici măcar în weekenduri. Duminică se trezește la șase și jumătate, mănâncă un bol cu cereale și deschide televizorul ca să urmărească știrile de la ora șapte de pe postul KSNB. Reportajul principal se referă la un ambuteiaj cu nouă mașini de pe autostrada I-70, la vest de Wilson. Absolut nimic despre vreun cadavru descoperit în spatele vreunei benzinării abandonate. Tocmai vrea să închidă televizorul, când crainicul știrilor de duminică – un tinerel care probabil trebuie să prezinte actul de identitate dacă vrea să bea o bere într-un bar – spune:

— Știre de ultimă oră. Chiar acum am fost anunțați că s-a descoperit un cadavru îngropat în spatele unei clădiri părăsite din localitatea Gunnel, situată în apropierea graniței cu statul Nebraska. Poliția a închis un drum local din nordul orașului și a fost demarată o anchetă. Vă vom ține la curent cu desfășurarea evenimentelor pe website-ul nostru și în cadrul următoarelor programe de știri.

În cursul dimineții, Danny intră de câteva ori pe site-ul postului KSNB, dar și pe site-ul postului KAAS din orașul Salina. La ora 12:15, pe website-ul postului KAAS este postată o înregistrare video de patruzeci de secunde cu mașinile de poliție care blochează accesul pe Drumul Comunal F. Și a apărut o informație în plus față de cele de la știrile de dimineață: cadavru aparține unei femei. Nicio noutate pentru Danny.

Traversează parcul de rulote până la Becky. Fetița ei – o drăgălașă de nouă ani, pe care o cheamă Daria Jean – îl îmbrățișează cu mult drag. Becky îl întreabă dacă nu vrea să se ducă până la Snack Shack și să cumpere niște burgeri.

— Poți să iei mașina mea, adaugă femeia.

— Vreau și eu să merg! exclamă Darla Jean.

— Bine, zice Becky, dar mai întâi te duci și-ți schimbi tricoul. Țsta de pe tine e foarte pătat.

— Nu trebuie să se schimbe, intervine Danny. Nu ne dăm jos din mașină.

Cumpără burgerii, plus niște cartofi prăjiți și limonadă. Mănâncă toți trei la umbra rulotei lui Becky. Este tare plăcut acolo. Becky a plantat un copac – jacaranda se cheamă – pe care trebuie să-l ude în permanență. Pentru că „arborele ăsta e de la tropice, nu din Kansas”. Îl întreabă pe Danny dacă îl

preocupă ceva, pentru că trebuie să repete tot ce-i spune.

— Ori te gândești la altceva, ori începi să te senilizezi.

— Mă gândesc la treburile pe care le am săptămâna asta, răspunde el.

— Ești sigur că nu la Margie?

— Am vorbit vineri seară cu ea. Crede că iubitul o s-o ceară de nevastă.

— Tot o mai iubești? Asta-i problema?

Danny începe să râdă.

— Nici vorbă!

— Danny! strigă Darla Jean. Uită-te la mine cum fac roata!

Și Danny se uită.

10

În seara aceea, o reporteră de la KSNB transmite de la fața locului. Nu pare deloc sigură pe ea – clar că este trimisă pe teren doar în weekenduri, când reporterii cu experiență se odihnesc acasă la ei. Stă în fața mașinilor de poliție care blochează Drumul Comunal F.

— În urma unei informații anonime, în după-amiaza zilei de ieri, polițiștii din Kansas au descins la o benzinărie părăsită din orașul Gunnel. Acolo au descoperit cadavrul unei femei... a cărei identitate nu este cunoscută încă... îngropat în spatele benzinăriei, care...

Se oprește ca să se uite pe notițe și ca să-și dea la o parte părul căzut în ochi.

— ...care s-a închis în 2012, când Route 119 a fost lărgită la patru benzi de circulație. Nu se știe dacă poliția a identificat femeia. Cu siguranță că identitatea acesteia nu va fi comunicată presei până nu îi va fi înștiințată familia. Poliția nu vrea să ne spună nici dacă este vorba despre o crimă, dar, ținând cont de acest loc izolat...

Și reporterița ridică din umeri. Cu alte cuvinte, *despre ce altceva să fie vorba?*

— Legătura înapoi în studio, la Pete.

Va fi identificată foarte curând, crede Danny. Chestia cea mai importantă este că *el* nu a fost identificat. Nu-i decât un „informator anonim”.

Fapta mea bună pe anul ăsta, își spune el. *Cine zice că nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită?*

Și, pentru liniștea lui sufletească, bate în lemn.

În următoarea săptămână, Pat Grady nu mai întârzie deloc. Danny ar vrea să spere că Pat s-a învățat minte, dar, din păcate, nu va munci niciodată la fel de mult ca Jesse Jackson. Puștiul ăla se pricepe al naibii de bine să frece menta, cum se zicea pe vremuri.

Între timp, ies la iveală informații despre fata moartă – a cărei mână a văzut-o mai întâi în vis și apoi în realitate. Deși nu i se divulgă numele, se spune că are douăzeci și patru de ani și că este din Oklahoma City. După spusele unei prietene, această fată se săturase să mai locuiască cu părinții și se săturase de facultate și își pusese în gând să facă autostopul până la Los Angeles, unde să se înscrie la niște cursuri de coafură și – poate – să facă figurație în filme sau seriale. Nu a ajuns decât până în Kansas.

Cadavrul era îngropat acolo de ceva timp – polițiștii nu spuneau de cât anume, dar de destul de mult ca să ajungă într-o „avansată stare de descompunere”.

Poate că și-a adus contribuția și potaia aia, își spune Danny.

După informațiile furnizate de sursa din cadrul poliției, se pare că tânăra fusese înjunghiată de mai multe ori. De asemenea, fusese supusă unor agresiuni de natură sexuală – expresie vag mai blândă pentru cuvântul „viol”.

Însă ce l-a deranjat cel mai mult pe Danny a fost finalul aceluia reportaj de joi seara. Reporterul era mai în vârstă decât tipa de duminică, era bărbat și, evident, unul dintre cei mai buni angajați ai postului TV. Se afla în fața benzinăriei, unde drumul era îngrădit cu banda galbenă a poliției.

— Detectivii Biroului de Investigații Criminale din statul Kansas îl caută și acum pe bărbatul care le-a spus unde anume se găsea cadavrul. Dacă îl cunoaște cineva, este rugat să anunțe poliția. Sau dacă îi recunoaște cineva vocea. Ascultați.

Pe ecran au apărut atunci mai multe siluete estompate. Apoi Danny și-a auzit vocea. Incredibil de clară, aproape deloc distorsionată: *Cadavrul se află în orașul Gunnel, în spatele unei benzinării Texaco părăsite... Mergeți pe Drumul Comunal F, cam la cinci kilometri de autostradă. În spatele benzinăriei Texaco. Luați-o de acolo. Vă rog. Probabil i-a anunțat cineva dispariția.*

Începe să-i pară rău că s-a băgat în povestea asta. Numai că nu ar fi putut – doar gândul la mâna aia ieșită din pământ l-ar fi obsedat până la moarte. A

închis televizorul și a murmurat:

— Ce-mi doresc eu cel mai mult și mai mult este să nu fi avut niciodată visul ăla blestemat.

A ezitat puțin, după care a adăugat:

— Și sper să nu mai am niciodată vreunul.

12

Este vineri după-amiaza. Danny șterge tuburile de neon din cancelarie cu un mop cu coadă telescopică. Chiar acum un sedan bleumarin oprește în parcare rezervată cadrelor didactice. De la volan coboară o femeie cu bluză albă și pantaloni albaștri. Își pune pe umăr o geantă cât un ghiozdan. Din dreapta coboară un bărbat îmbrăcat cu un sacou sport și jeanși cu talie înaltă, cum se purtau în trecut. Danny îi vede apropiindu-se de intrarea liceului și își zice: *m-au prins*.

Pune mopul în colț și le iese în întâmpinare. Singurul lucru care îl surprinde în legătură cu această situație este că nu se simte absolut deloc surprins. De parcă se aștepta la așa ceva.

Se aude vag muzica rock de la difuzoarele din sala de sport. Acolo sunt Jesse și Pat. Curăță mizeria care iese mereu la iveală când sunt strânse gradenele și duse lângă perete. Lunea viitoare urmează să lăcuiască parchetul, treabă care-i dă întotdeauna dureri de cap lui Danny. Marți, adică pe 4 Iulie, vor lăsa geamurile deschise întreaga zi, ca să se aerisească bine înăuntru. Acum se întreabă dacă o să mai fie aici săptămâna viitoare. Își spune că-i ridicol. Își spune că n-a făcut nimic rău. Dar nu-l prea ajută. Își amintește de o replică celebră dintr-un sitcom foarte vechi: *Ai niște explicații de dat*^{23}.

Femeia deschide ușa și îl lasă pe bărbat să intre înaintea ei. Danny iese din cancelarie și o ia pe coridorul principal. Cei doi sunt în hol, lângă vitrina cu trofee deasupra căreia este agățat un banner albastru cu auriu: HAI AI NOȘTRI! Femeia, care pare să aibă treizeci și un pic de ani, are părul negru strâns într-un coc la spate. În stânga curelei are un pistol cu patul în exterior. În dreapta este insigna, colorată în albastru și galben, cu literele KBI în mijloc. Femeia este destul de atrăgătoare, are o frumusețe rece, severă, însă bărbatul este cel care îi atrage atenția lui Danny, chiar dacă la început nu-și dă seama de ce. Mai târziu va înțelege că își recunoaște instinctiv adversarul

atunci când îți apare în viață. Va încerca să respingă ideea asta, va încerca să-și spună că-i o mare tâmpenie, dar știe foarte bine ce i-a trecut prin minte atunci când se apropia de ei: *Ferește-te de tipul ăsta!*

Partenerul femeii este mai în vârstă decât aceasta, dar lui Danny nu-i este prea clar cu cât anume. Și de obicei se pricepe să ghicească vârsta oamenilor, cu diferență de doar câțiva ani. Însă tipul ăsta este o enigmă. Ar putea să aibă vreo patruzeci și cinci de ani. Dar la fel de bine ar putea să fie foarte aproape de vârsta pensionării. Ar putea să fie bolnav sau doar obosit. Un smoc de păr aspru și creț, în formă de V, cu fire roșcate și cărunte, îi ajunge până la primul rid de pe frunte. Smocul ăsta este pieptănat pe spate și lui Danny i se pare că seamănă cu freza lui Dracula – mai puțin culoarea. Scalpul de un alb imaculat îi lucește într-o parte și alta. Ochii negri și cu pungi dedesubt îi sunt înfundați în orbite. Sacoul negru este cam decolorat la coate, ca și cum a fost în vizită la curățătorie de foarte multe ori. Și el are la cureaua o insignă a Biroului de Investigații Criminale din Kansas. Dar nu și armă. Danny crede că o armă la cureaua i-ar trage în jos nădragii ăia demodați și i-ai vedea boxerii largi de moșneag. N-are burtă, nici șolduri mari nu are și probabil că nici cu cine știe ce buci nu se laudă, își zice Danny. Majoritatea albilor slăbănogi din Midwest așa arată. Nu-i mai lipsesc decât resturile de tutun mestecat de pe buza inferioară.

Tipul face un pas spre el și îi întinde mâna.

— Daniel Coughlin? Sunt detectivul Franklin Jalbert, de la Biroul de Investigații Criminale Kansas. Ea este partenera mea, doamna detectiv Ella Davis.

Jalbert are mâna puternică și fierbinte, parcă arde de febră. Danny i-o strânge de formă și îi dă drumul. Femeia nu-i întinde mâna, dar îi aruncă o privire lungă și iscoditoare. Ca și cum îl vede deja plângând în hohote când va sta cu cătușele la mâini în fața camerelor de luat vederi. Însă privirea lui Jalbert îl deranjează cel mai mult pe Danny. Pare ușor plictisită, de parcă tipul ăsta a mai văzut de mii de ori până acum infractori ca Danny.

— Știți de ce am venit? îl întreabă Ella Davis.

Danny știe ce înseamnă întrebarea asta la care nu există niciun răspuns corect – este ca și cum l-ai întreba pe unul dacă își bate și acum nevasta.

— Ce-ar fi să-mi spuneți voi?

Dar nu apucă niciunul să-i răspundă, pentru că se aude un scrâșnet prelung de balamale. S-a deschis ușa de la aripa veche. Jesse a deschis-o.

— Am terminat cu măturatul pe sub bănci, Danny. Să fi văzut ce...

Dă cu ochii de bărbatul cu sacoul decolorat la coate și de femeia cu pantaloni albaștri și își înghite limba.

— Jesse, ce-ar fi să...

Ușa scârțâie din nou înainte ca Danny să termine ce avea de spus. Acum apare Pat, tot cu blugii ăia cu turul lăsat, tot cu cozorocul de la șapcă întors la spate, tot cu aerul ăla de parcă vine de pe altă lume. Se oprește în spatele lui Jesse, se uită lung la cei doi străini. Vede arma femeii, observă insignele și începe să zâmbească.

Danny mai încearcă o dată.

— Ce-ar fi să plecați acum și să veniți mai devreme în weekend? N-o să spun nimănui. Și vă pontez eu la patru.

— Pe bune?! se miră Pat.

Jesse îl întreabă dacă e sigur. Pat îi trage în umăr un pumn care vrea să spună *tacă-ți fleanca*. Zâmbetul nu i s-a șters încă de pe buze și precis nu se bucură pentru că va veni sâmbătă cu o oră mai devreme la muncă. Îi place la nebunie ideea că șeful lui ar putea avea necazuri cu gaborii.

— Pe foarte bune. Luați-vă și lucrurile din magazie.

Puștii pleacă. Jesse îi mai aruncă o privire peste umăr și pe Danny îl impresionează grija din ochii lui. Ușa se închide, iar el se întoarce cu fața la Jalbert și Davis și repetă întrebarea:

— Ce-ar fi să-mi spuneți voi?

Davis evită răspunsul.

— Avem câteva întrebări pentru dumneavoastră, domnule Coughlin. Vă rugăm să ne însoțiți. Nu durează mult. Poliția din Manitou a avut amabilitatea să ne pună la dispoziție o cameră unde să putem discuta în liniște. Nu facem nici douăzeci de minute până acolo.

Danny clatină din cap.

— Le-am promis băieților că-i pontez eu la ora patru. Hai să discutăm în bibliotecă!

Ella Davis se uită la Jalbert, care ridică din umeri și își dezvelește dinții într-un zâmbet fugar. Dinți albi – *decî nici vorba sa mestece tutun*, își zice Danny –, dar foarte mici, ca niște bonturi. *Scrâșnește din ei*, pricepe Danny. *Așa i se tocesc*.

— Foarte bine. Să mergem în bibliotecă, spune Jalbert.

— Pe aici.

Danny pornește pe coridor, dar nu ca și cum i-ar conduce într-acolo; pentru că Jalbert merge în stânga lui și Davis în dreapta. După ce se așază

toți trei la una dintre mesele din bibliotecă, Davis îl întreabă pe Danny dacă este de acord să înregistreze discuția. El îi răspunde că nu-l deranjează deloc. Tipa își scoate telefonul din geantă și îl pune pe masă, în fața lui Danny.

— Să știți că nu sunteți *obligat* să ne răspundeți la întrebări, îl informează ea. Aveți dreptul să nu spuneți nimic. Orice spuneți poate fi...

Jalbert pocnește din degete și femeia amuțește imediat.

— Nu cred că trebuie să-i aducem domnului Coughlin la cunoștință... îmi permiteți să vă tutuiesc?

Danny ridică din umeri.

— Mi-e indiferent.

— Nu cred că trebuie să-i spunem ce drepturi are. Sunt sigur că le știe, nu-i așa, Danny?

— Le știu.

Și ar vrea să adauge: *cu acordul lui Margie, acuzațiile au fost retrase, iar eu deja încetasem să mai beau și să mă mai cert cu ea*. Dar bănuiește că Jalbert cunoaște întreaga poveste. Bănuiește că amândoi știau de ceva vreme cine dăduse telefonul ăla anonim. De destul de multă vreme ca să-i dezgroape trecutul, de destul de multă vreme ca să afle că Margie obținuse un ordin de protecție împotriva lui.

Cei doi așteaptă să mai spună ceva. Nu o face. Atunci Davis cotrobăie în geanta ei mare cât un ghiozdan și își scoate tableta. Îi arată fotografia de pe ecran. Este un telefon Tracfone într-o pungă de plastic cu o etichetă pe care sunt trecute data la care a fost găsit și numele polițistului – *G.S. Laing, Criminalistică KBI* – care l-a descoperit.

— Ai achiziționat telefonul acesta de la magazinul Dollar General de pe Byfield Road, din orașul Thompson? îl întreabă Davis.

Nu are niciun rost să mintă. Probabil că ăștia doi i-au arătat vânzătorului de acolo poza pe care i-au pus-o la dosar atunci când a fost arestat pentru încălcarea ordinului de protecție.

— Da, oftează el. Știam eu că trebuie să scot cartela aia din el.

— Nu ar fi avut nicio importanță, spune Jalbert.

Nu se uită la Danny. Se uită pe fereastră, la Jesse și la Pat, care se strică de râs. Îi mai trage lui Jesse un pumn în umăr și se duce spre mașină.

— Pentru că polițista care ți-a preluat apelul a văzut numărul pe ecran, iar turnul de telefonie mobilă l-a localizat.

— Aha! La asta nu m-am gândit.

— Nu, Danny, nu te-ai gândit.

Davis se uită lung și serios la el. Nu zâmbește, dar îi dă de înțeles că *ar putea* să zâmbească dacă el va mărturisi mai mult.

— Parcă ți-ai fi dorit să fii descoperit. Asta ai vrut?

Danny reflectează puțin și ajunge la concluzia că este o întrebare stupidă.

— Nu. Pur și simplu nu m-am gândit.

— Dar recunoști că tu ai dat telefonul, da? Cel despre locul unde se afla Yvonne Wicker? Așa se numea femeia moartă.

— Da.

A dat de belea și este conștient de asta. Nu crede că îl pot aresta pentru crimă. Asta-i o idee absurdă. Cel mai rău lucru pe care l-a făcut vreodată în viața a fost să stea în fața casei în care se afla femeia care urma să divorțeze de el peste foarte puțin timp și să zbiere până când a venit poliția din Wichita. Primele două dăți i s-a cerut doar să plece de acolo. A treia oară – asta s-a întâmplat după ce Margie obținuse ordinul de protecție – l-au încătușat și și-a petrecut noaptea în arest.

Cei doi așteaptă ca el să continue. Danny își încrucișează brațele la piept și nu mai spune nimic. Normal că are niște „explicații de dat”, dar îi este groază de asta.

— Ai fost la benzinăria Texaco din Gunnel? îl întreabă Jalbert.

— Da.

— De câte ori?

De două, îi răspunde Danny în gând. *Prima oară în somn și a doua când eram treaz.*

— O dată.

— Tu ai acoperit cu tomberonul rămășițele biete fete ca să nu o *devasteze* animalele? îl întreabă Jalbert pe un ton prietenos, care-l îndeamnă la confidențe.

Lui Danny nu i se pare că verbul *devasta* s-ar potrivi în acest context, dar înțelege despre ce este vorba.

— Da. Era un câine acolo. Știți ce s-a întâmplat cu el?

— A fost *anihilat*, răspunde Ella Davis, folosind și ea un cuvânt nepotrivit. Polițiștii care au ajuns la locul faptei nu au reușit să-l alunge și nu voiau să aștepte până la venirea celor de la Protecția Animalelor din Belleville, așa că...

Jalbert pune mâna pe brațul ei – gest plin de *blândețe* –, iar femeia tace imediat, ba chiar se și îmbujorează puțin. *Nu te apuci să oferi informații unui suspect, înțelege Danny. Pentru el asta sunt, dar ea nu știe încă.* Și își repetă: *Ferește-te de tipul ăsta!*

Davis atinge ecranul tabletei cu degetul, probabil ca să ajungă la o altă fotografie.

— Deții o camionetă albă, Toyota Tundra, fabricată în 2011?

— Da, în 2011. O țin parcată în spate, lângă autobuzele școlii.

Adică nu au putut s-o vadă, dar știu ce marcă este și în ce an a fost fabricată. Iar *el* știe ce o să vadă în poza aia încă înainte de a-i fi arătată. Camioneta lui, în fața magazinului Dollar General, de unde a cumpărat telefonul. Plăcuța de înmatriculare se distinge foarte bine.

— Cameră de supraveghere?

— Da. Mai am și alte fotografii, în care apari și tu. Vrei să le vezi?

Danny clatină din cap.

— În regulă, dar uite una care s-ar putea să te intereseze. Acum îi arată o poză alb-negru cu niște urme de roți de pe drumul din pământ de la benzinărie. Este mărită și se văd foarte bine toate detaliile.

— Când le vom compara cu anvelopele tale, crezi că vor corespunde?

— Cred că da.

Nici nu i-a trecut prin cap că ar lăsa urme, dar ar fi trebuit să se gândească și la asta. Pentru că, după ce se termină asfaltul, Drumul Comunal F este din pământ. Acum își spune că poți să fii al naibii de neglijent și să nu-ți acoperi urmele – la propriu, în cazul de față – dacă nu ai comis nicio crimă.

Davis dă din cap.

— De asemenea, domnul Delroy Ferguson, un fermier care trecea pe acolo, a văzut o camionetă albă în fața benzinăriei. A văzut-o în aceeași zi în care ai dat telefonul acela din Thompson. Domnul Ferguson a sunat la poliție și a anunțat prezența unui străin, care ori voia să fure ceva, ori s-a oprit ca să se drogheze.

Danny suspină. Ar fi putut să jure că fermierul ăla cu remorca plină de lemne nu și-a luat nicio clipă ochii de la drumul pustiu de țară. Și își repetă: *m-au prins.*

— Da, camioneta mea era. Da, am fost acolo. Da, am cumpărat telefonul ăla și, da, eu am sunat la poliție. Așa că hai să lăsăm vrăjeala și să trecem la

subiect. Întrebați-mă ce-am căutat acolo și o să vă răspund.

Se gândește să adauge *deși n-o să mă credeți*, dar nu i se pare că ar fi nevoie. Cine ar putea să creadă așa ceva?

Își închipuie că Davis o să-i pună întrebarea, însă intervine bărbatul în sacou negru.

— O chestie ciudată apropo de telefonul ăla. A fost șters de amprente.

— Da, eu l-am șters. Deși înțeleg că l-ați fi găsit oricum.

— Mda, mda. Pe de altă parte, l-ai plătit cu bani gheață, nu cu cardul, spune Jalbert, de parcă nu mai știe ce să zică și vrea să tragă de timp. Deșteaptă treabă! Dacă nu era camera aia de supraveghere, ar fi durat mai mult până să dăm de tine. Poate nici nu te-am fi descoperit.

— V-am spus că nu m-am gândit bine.

Este răcoare în bibliotecă, dar Danny a început să transpire. Și să se coloreze la față. Își dă seama cât de prost a putut să fie. Este adevărat că nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

Jalbert se uită din nou pe fereastră, la mașina lui Pat Grady care demarează cu zgomote puternice de motor și împrôscând ulei. Apoi își ațintește ochii plictisiți asupra lui Danny.

— Ai vrut să fii prins, nu-i așa?

— Nu, răspunde Danny.

Dar ba apărut o fărâmă de îndoială în suflet. Privirea lui Jalbert este atât de intensă. *Știi că am dreptate*, îi spune ea. *Fac meseria asta de mult timp, băiete, și știi când am dreptate.*

— N-am vrut să fiu nevoit să explic de unde știam de cadavrul femeii. Eram convins că n-o să mă creadă nimeni. Dacă ar fi s-o iau de la capăt, aș trimite o scrisoare anonimă.

Se întrerupe, se uită în jos și își mușcă buzele. După care ridică ochii și mărturisește adevărul:

— Ba nu. Aș face exact la fel. Din cauza câinelui. A mâncat din ea. Și ar mai fi mâncat în continuare. Și poate ar mai fi venit și alți câini ademeniți de mâna aia care ieșea din pământ. Ademeniți de mirosul de... Acum se oprește din nou. Jalbert îl ajută:

— ...de mirosul de cadavru. Cadavrul sărmanei Yvonne.

— N-am vrut să se întâmple așa ceva.

Încă încearcă să se obișnuiască cu numele. Yvonne.

Drăguț nume.

Ella Davis se uită la el de parcă e convinsă că ar fi bolnav la cap. Însă privirea lui Jalbert rămâne la fel de plictisită. Și îl îndeamnă:

— Haide, spune-ne! Cum de știai despre existența cadavrului?

Și atunci Danny le povestește visul. Le povestește despre indicatorul cu litere șterse în așa fel încât să anunțe FUT ANAL. Le povestește despre lună, despre *poc-poca-poc*-ul făcut de tăblițele cu prețuri când se izbeau de stâlp. Le spune că picioarele l-au purtat înainte de parcă ar fi avut propria lor voință. Le spune despre mână, despre brățara cu talismane, despre câine. Le spune absolut tot, însă nu este în stare să spună ceva care să-i facă să înțeleagă cât de *clar* a fost visul, cât de *real*.

— Credeam că o să dispară după ce mă trezesc, așa cum fac visele. Dar nici vorbă de așa ceva. Și m-am dus până acolo pentru că am vrut să mă conving cu ochii mei că îmi intrase un film de groază în cap, unul de care nu mai puteam să scap. Numai că... ea era acolo. Câinele era acolo. Așa că am dat telefon la poliție.

Cei doi nu spun nimic. Se uită lung la el. Îl examinează. Ella Davis nu îi spune: *Chiar crezi că o să înghițim povestea asta?* Nu i-o spune, pentru că nici nu trebuie. Expresia de pe chipul ei este mai mult decât elocventă. Tăcerea se prelungește. Danny știe că el ar trebui să o rupă, el ar trebui să încerce să-i convingă că nu-i minte, el ar trebui să le dea mai multe amănunte. Și ei se așteaptă să-l audă cum se bâlbâie, cum își caută cuvintele și nu le găsește. Dar rămâne tăcut. Și nu-i este deloc ușor.

Jalbert zâmbeste. Este ceva surprinzător, pentru că zâmbetul lui este plăcut. Este cald. Nu însă și privirea. Asta nu s-a schimbat.

— Ești un medium! Ca Miss Cleo aia din reclame!

Davis își dă ochii peste cap.

Danny îl contrazice:

— Ba nu.

— Ba da! Ba da! Așa ești! Pun pariu că ai ajutat poliția și în alte anchete, așa cum au făcut Nancy Weber sau Peter Hurkos. Poate că știi și ce gândesc oamenii!

Se lovește ușor în tâmpla scofâlcită, unde îi pulsează un ghem de vinișoare albastre.

Danny schițează un surâs vag și arată spre Ella Davis.

— Habar n-am cine e și cu ce se ocupă Nancy Weber. Și nici Peter Hurkos. Dar știu ce gândește *ea*. Că spun numai tâmpenii.

Lui Davis nu-i vine să râdă.

— Ai perfectă dreptate.

Danny se întoarce spre Jalbert.

— N-am mai ajutat niciodată poliția înainte.

— Nu?

— Nici n-am mai avut vreodată vreun vis ca ăsta.

— Și n-ai primit niciodată niciun semnal parapsihic? Nu ți-ai avertizat vreun prieten că-i ceva pe scara de la pivniță și să aibă grijă nu cumva să se împiedice și să cadă în cap?

— Nu.

— Nu care cumva să iasă din casă pe doisprezece mai, sau pe cincisprezece august, sau pe nu știu cât octombrie?

— Nu.

— Și nu i-ai zis că inelul ăla pe care-l caută de atât de multă vreme este pe dulăpiorul din baie?

— Nu.

— Deci doar de data asta! exclamă Jalbert, încercând să sune peste măsură de surprins.

Numai că nu este strop de surprindere în ochii lui, care îl cercetează atent pe Danny. Și el are senzația că parcă îl apasă privirea aia.

— O singură dată!

— Da.

Jalbert clatină cu putere din cap – și mai uluit – și se uită la partenera lui.

— Ce facem noi cu tipul ăsta?

— Ce-ar fi să-l arestăm pentru asasinarea lui Yvonne Wicker? Ce zici?

— Zău așa! Doar v-am spus unde era cadavrul. De ce s-o fi făcut dacă eu am omorât-o?

— Pentru publicitate? răspunde cu mult dispreț femeia. Ca să ajungi în centrul atenției? Ce zici de chestia asta? Piromanii o fac mai mereu. Dau foc, anunță incendiul, ajută la stingerea lui, le apare poza în ziar. Și sunt fericiți. Pe neașteptate, Jalbert se apleacă și îl apucă de mână pe Danny. Degetele lui sunt atât de uscate, atât de fierbinți. Danny încearcă să se smulgă din strânsoare, dar Jalbert nu-i permite.

— Te juri? îl întreabă el în șoaptă, de parcă i-ar fi teamă că-l mai aude cineva. Te juri, te juri, *te juri* pe ce ai tu mai sfânt – de trei ori, o dată și încă de două – că nu tu ai ucis-o pe Yvonne Wicker?

— Mă jur! strigă Danny și reușește să-și tragă mâna.

La început a fost rușinat și puțin speriat; acum a intrat în panică. Se

întreabă dacă nu cumva Franklin Jalbert este dus cu capul. Probabil doar se prefăce ca să-l intimideze și mai mult. Dar dacă nu?

— Am visat locul în care era cadavrul, atâta tot!

— Ști ceva? zice Ella Davis. Am auzit multe alibiuri la viața mea, care de care mai penibile. Dar ăsta le întrece pe toate. E mult mai bun decât ăla cu „mi-a mâncat câinele tema”.

În tot acest timp, Jalbert clatină decepționat din cap, dar privirea nu i se schimbă. Continuă să examineze cu atenție chipul lui Danny.

— Cred că trebuie să-l scoatem din culpă pe domnul acesta, Ella.

— Dar a știut unde era cadavrul!

Ăștia doi nu mai respectă scenariul, își zice Danny. Zău că nu.

Jalbert clatină mai departe din cap.

— Nu... nu... trebuie să-l disculpăm. Trebuie neapărat să-l scoatem din culpă pe omul ăsta de serviciu care a avut o singură premoniție în toată viața lui de până acum.

— Sunt *administrator*, intervine Danny și imediat îi este rușine de reacția lui.

— Scuzele mele... acest administrator care a avut o singură premoniție. O putem face pentru că bărbatul care a violat-o pe Yvonne nu a purtat prezervativ, așa că a lăsat un adevărat tezaur de ADN. Ne permiți să-ți luăm o probă, Danny? Ca să te putem elimina definitiv din anchetă? Nu trebuie să faci nimic, n-o să te doară deloc. Doar îți vom lua o mostră de salivă din gură. În regulă?

Abia acum își dă seama Danny cât de încordat a stat pe scaun.

— Da! Sigur că da!

Davis începe să cotrobăie din nou în geantă. Este pregătită pentru orice. Scoate un pachetel cu bețișoare pentru prelevarea probelor de salivă. Danny se uită la Jalbert și acum vede în ochii lui – poate doar i se pare – un vag licăr de dezamăgire sinceră. Danny nu este deloc sigur, dar crede că Jalbert a mers la cacealma și că violatorul/asasin a purtat o căciuliță.

— Gura mare, domnule Administrator-Medium! îi cere Davis.

Danny cascadează gura, iar Davis îi ia o mostră de salivă de pe interiorul obrazului. Se uită bine să vadă dacă bețișorul și-a făcut treaba, după care îl pune în tubul steril din plastic.

— Celulele o să ne spună adevărul, zice ea. O fac întotdeauna.

— Au venit să ridice mașina, spune Jalbert.

Danny se uită pe fereastră și vede că în parcare intră un autocamion cu platformă. Ella Davis îi aruncă o privire întrebătoare lui Jalbert. Acesta dă din cap și femeia începe din nou să cotrobăie prin geantă. Scoate de acolo două teancuri subțiri de hârtii capsate.

— Mandate de percheziție. Unul pentru camionetă și unul pentru locuința ta de la...

Se uită pe documente și citește:

— ...Aleea Stejarilor, 919. Vrei să le citești?

Danny clatină din cap. La ce altceva să se fi așteptat? Jalbert îi ordonă lui Davis:

— Du-te și spune-le că trebuie să tragă în spate, pentru că acolo este camioneta. Filmează-i când o încarcă, nu cumva administratorul nostru să susțină că i-am plantat în ea vreun dispozitiv de ascultare sau mai știu eu ce.

Davis își ia telefonul și se ridică în picioare. Ezită. Jalbert îi zâmbește, dezvelindu-și bonturile alea de dinți și face un semn spre ușă.

— E totul în regulă, Danny, da?

— Dacă așa zici tu...

— Cheile? îl întreabă femeia.

— Sub scaun, răspunde el și le atinge pe cele care-i atârână din inelul de la curea. Am destule, nu-mi mai trebuie și altele. N-am încuiat camioneta.

Plus că, măcar acum, și-a luat telefonul la el.

Davis dă din cap și iese. După ce se închide ușa în urma ei, Jalbert îi spune lui Danny:

— Autocamionul ăla o să-ți ducă mașina la Great Bend și acolo o să fie percheziționată de la cap la coadă. Te întreb acum: oare vom găsi ceva care să-i fi aparținut lui Yvonne?

— Dacă voi nu plantați nimic acolo, nu, nu o să găsiți.

— Vreun fir de păr de-al ei? Un singur fir de păr blond?

— Nu, dacă...

— Dacă nu îl plantăm noi, da. Până la urmă, tot o să facem plimbarea aia împreună. Dar nu la sediul poliției din Manitou. Acasă la tine. Sunt curios, cresc stejari în parcul ăla de rulote care se cheamă „Dumbrava Stejarilor”? Câți? Patru? Cinci? Poate doar trei?

— Nu.

— Așa îmi imaginam și eu. O să ne aștepte acolo niște criminaliști. Cheia de la casă e tot pe brelocul din mașină?

— Da, dar ușa e descuiată.

Jalbert ridică din sprâncenele cu fire cărunte și roșcate, la fel ca frizura aia de Dracula.

— Măi, ce suflet naiv ai!

— O încui doar seara. Ziua...

Și ridică din umeri.

— ...n-ar avea ce să-mi fure.

— Nu pui prea mare preț pe bunurile materiale, nu? Nu ești doar medium, ci și adept al lui Thoreau^{24}!

Danny habar n-are cine-i ăla. Nici măcar ce-i Tinder nu știe. Presupune că Jalbert și-a dat seama de asta. Pentru că nu-și dezlipește ochii de chipul lui. Ca un negustor care-și evaluează marfa. Danny înțelege acum de ce i s-a părut plictisită privirea detectivului, de ce i s-a părut oarecum prăfoasă. Pentru că nu există nicio lumină, nicio sclipire în ea, ci doar un fel de aviditate. *Ca foșnetul tăcerii într-o cameră goală*, își spune el. Neobișnuită comparație, dar i se pare destul de corectă. Se întreabă dacă lui Jalbert i se întâmplă să viseze.

— Vreau să-ți pun o întrebare, Danny, una pe care ți-am pus-o deja și la care mi-ai răspuns. Dar, de data asta, trebuie să te informez asupra drepturilor pe care le ai. Ai dreptul să nu spui nimic. Dacă decizi să vorbești – ține minte că nu ești obligat, dar, dacă o faci – orice spui poate fi folosit împotriva ta în instanță. Ai dreptul la un avocat. Dacă nu-ți poți permite un avocat, ți se va asigura unul din oficiu.

Se întrerupe. Zâmbește. Apar bonturile albe.

— Sunt sigur că ai mai auzit toate astea.

— Da.

Danny își dă acum seama că, atunci când va ajunge la rulota lui împreună cu Jalbert, poliștii vor fi deja acolo. Și vecinii lui care nu sunt la muncă îi vor vedea și vestea va merge din gură în gură – *rulota lui Danny Coughlin era percheziționată de poliție*. Până diseară, vor afla toți cei din Dumbrava Stejarului.

— Ai înțeles ce drepturi ai?

— Da. Dar văd că nu mă înregistrezi. Doamna a plecat cu telefonul.

— N-are nicio importanță. Discuția asta rămâne doar între noi doi.

Jalbert se ridică de pe scaun, se apleacă și se sprijină cu mâinile pe masa bibliotecii. Îl privește iscoditor pe Danny și îl întreabă:

— Deci încă o dată. Tu ai ucis-o pe Yvonne Wicker?

— Nu.

Acum zâmbetul lui Jalbert pare autentic. Pe un ton scăzut și aproape tandru, îi spune:

— Ba eu cred că tu ai ucis-o. *Știi* că tu ai ucis-o. Ești sigur că nu vrei să vorbești despre asta?

Danny se uită la ceas.

— Ce vreau eu acum este să pontez ora de încheiere a programului pentru puștii ăia. Și pentru mine.

13

În Dumbrava Stejarilor lucrurile se desfășoară exact așa cum s-a așteptat Danny. Două mașini de poliție și o dubiță albă de la criminalistică sunt parcate în fața rulotei sale. Șase vecini s-au strâns acolo ca să vadă mai bine ce se petrece. Acolo este și Ella Davis, împreună cu patru polițiști în uniformă și doi tipi de la criminalistică, îmbrăcați în combinezoane albe, cu mănuși și botoșei din plastic peste pantofi. Danny crede că detectiva l-a convins pe șoferul autocamionului cu platformă s-o aducă până în parcul de rulote, prin urmare a fost văzută și de vecini. Bravo! Slavă Domnului că Becky nu-i aici! Lucrează cu jumătate de normă la Spălătoria lui Freddy, așa că se duce acolo luna, miercurea și vinerea. O ia și pe Darla Jean cu ea – micuța colorează sau citește o carte cu mai multe poze decât texte, în vreme ce Becky golește mașinile de spălat și uscătoare, ajută clienții să schimbe bancnotele în monede pentru mașinile alea și împăturește hainele.

Dar va afla. Danny este convins de asta. *Sunt pe aici destui care abia așteaptă s-o pună la curent cu ce am pățit. Probabil vreo tipă plictisită de viața ei și foarte slobodă la gură, cum e Cynthia Babson.*

Deși rulota lui este descuiată, polițiștii nu au intrat, ci l-au așteptat pe Jalbert. Davis se apropie de mașină. Îl vede pe Danny coborând de pe locul din față și nu de pe bancheta din spate și se încruntă la Jalbert. Acesta ridică din umeri.

Davis îl întreabă:

— Vom găsi înăuntru vreo armă, domnule Coughlin? Deci s-a terminat cu „tu, Danny”. Plus că detectiva vorbește foarte tare – precis vrea să fie auzită de toți cei care s-au strâns acolo ca muștele la miere. Oare intenția este să le transmită că Danny Coughlin este bănuit de o infracțiune extrem de serioasă? Normal că da.

— Un revolver semiautomat, calibrul .38. Pe noptieră. Colt Commander.

Vrea să adauge că are tot dreptul să dețină o armă de apărare în casa lui. Și vrea să mai spună că nu a fost niciodată găsit vinovat pentru vreo infracțiune deosebit de gravă. Însă nu spune nimic din toate astea. Îl vede pe Bill Dumfries lângă rulota lui. Stă cu brațele alea musculoase încrucișate la piept și are o mină indiferentă. Danny își zice că trebuie să discute cu Bill când va avea ocazia.

— Încărcat?

— Da.

— Vom găsi droguri, seringi sau alte accesorii folosite la traficul sau consumul de droguri?

— Doar niște aspirine.

Davis face un semn din cap spre criminaliști. Aceștia își iau trusele și intră în rulotă, urmați de un polițist cu o cameră video. Și el poartă botoșei din plastic și mănuși din nitril, dar nu e îmbrăcat în combinezon.

— Pot să intru și eu? întreabă Danny.

Davis clatină din cap.

— Lasă-l să se uite măcar, intervine Jalbert. O să stea în ușă. N-are ce rău să facă.

Davis se mai încruntă o dată la el, dar Danny este aproape convins că au mai jucat scena asta și înainte. Sau măcar au avut o repetiție generală. Nu e șmecheria aia veche cu „polițistul cel bun și polițistul cel rău”, ci una nouă: „polițistul cu atitudine agresivă și polițistul cu atitudine neutră”. Însă nu i se pare că atitudinea lui Jalbert ar fi chiar neutră. Și nici cea a lui Davis.

Danny urcă treptele din beton. Au trecut deja trei ani de când locuiește aici și tot mai crede că rulota asta de pe Alea Stejarilor este ceva temporar. Însă sunt straturi de flori pe ambele laturi. A rugat-o pe Becky să-i cumpere semințele. Apoi le-a plantat împreună cu Darla Jean. Stă în prag și se uită la criminaliștii care îi percheziționează spațiul personal. Îi scotocesc prin toate sertarele și dulapurile. Se uită în frigider, în cuptorul aragazului, în cuptorul cu microunde de pe blat. Îl enervează la culme. Își tot spune: *Asta pățești când vrei să dai o mână de ajutor, asta pățești.*

Aude din spate vocea scăzută a lui Jalbert:

— Îți vor da chitanțe pentru toate obiectele pe care le iau ca să le testeze.

Danny tresare. Nu l-a auzit pe Jalbert apropiindu-se. Ticălosul ăsta nu face niciun zgomot când se furișează lângă tine.

Până la urmă, nu îi iau decât arma și un cuțit pentru carne. Unul dintre tipii de la criminalistică le pune în pungi, în vreme ce celălalt le fotografiază – se pare că înregistrarea video nu le este de ajuns. Danny are și trei cuțite de feliat, dar pe astea nu le iau. Presupune că lamele lor zimțate nu s-ar potrivi cu rănila descoperite pe trupul lui Yvonne Wicker.

Danny coboară. Davis și Jalbert s-au îndepărtat puțin și discută în șoaptă. Davis îi spune ceva lui Jalbert, care o ascultă fără să-și ia ochii de la Danny. Jalbert dă din cap, murmură și el ceva, după care se întorc amândoi la Danny. Toată lumea se uită la ei. Nu din cauză că descinderile poliției ar fi ceva ieșit din comun în acest parc de rulote, însă este prima oară când Danny este cel vizat.

Pe un ton nonșalant, de parcă ar vorbi despre starea vremii, Ella Davis îl întreabă:

— Ai mai omorât și alți oameni, Danny? Și te-au apucat remușcările? Nu este vorba despre dorința de publicitate, ci despre sentimentul de vină? Tânăra Wicker a fost picătura care a umplut paharul?

Danny o privește drept în ochi și îi răspunde:

— Nu am omorât pe nimeni.

Davis zâmbeste.

— Trebuie să vii mâine la sediul poliției din Manitou. Mai vrem să-ți punem niște întrebări. Ora zece îți convine?

Exact așa visam să-mi petrec dimineața de sâmbăta, bombăne Danny în gând.

— Și dacă refuz?

Detectiva se uită uimită la el.

— Faci cum dorești. Deocamdată. Însă, normal ar fi să vrei să-ți clarifici situația dacă n-ai făcut nimic altceva decât să anunți despre existența cadavrului.

— Și gata, punem punct, intervine Jalbert. Deci ne vedem la zece, da?

— Nu știu dacă mai țineți minte, dar mi-ați luat camioneta.

— Trimitem o mașină după tine, spune Jalbert.

— Poate ar fi mai bine să închiriez una și să vă aduc nota de plată.

— Nu cred că ai căpăta banii înapoi, îi zice Jalbert. Birocrația ne omoară. Bonturile albe sclipesc o fracțiune de secundă, apoi zâmbetul i se stinge.

— Dar tu poți să încerci.

Davis îl avertizează:

— Ar fi bine să rămâi aici în seara asta. Ai voie să pleci din oraș, dar nu

și din comitat.

Și îi surâde cu subînțeleș:

— O să stăm cu ochii pe tine.

— N-am nicio îndoială că așa veți face.

Danny șovăie o clipă, după care mai spune:

— Dacă așa vă purtați cu cineva care vă face un serviciu, zău că n-aș vrea să văd cum vă purtați cu ăla care face o porcărie.

— Dar *știm*...

Numai că Danny s-a săturat s-o mai asculte:

— Nu știți nimic, doamnă detectiv Davis. Acum cărați-vă de-aici! Amândoi!

Deloc deranjată de vorbele lui, femeia deschide buzunarul lateral al genții ei uriașe, scoate o carte de vizită și i-o întinde.

— Ai aici numărul meu de telefon. Îl țin deschis mereu. Sună-mă dacă te răzgândești în privința interogatoriului de mâine-dimineață. Dar eu nu te-aș sfătui.

Se urcă împreună cu Jalbert într-un sedan bleumarin. Se îndreaptă către intrarea în parcul de rulote, pe lângă tăblița pe care scrie: REDUCEȚI VITEZA NE IUBIM COPIII.

Danny se apropie de Bill Dumfries, care îl întreabă:

— Ce naiba a fost *asta*?

— Am descoperit cadavrul unei fete ucise într-un orășel de la nord, Gunnel. Am încercat să-i anunț de pe un telefon cu cartelă și fără să-mi dau numele. Au aflat cine sunt. Acum ăștia cred că eu sunt criminalul. Pe scurt, asta-i toată povestea.

— Isuse! exclamă Bill și clatină din cap. Polițiști bătuți în cap!

Sună bine și poate că îndoiala din ochii lui Bill nu există decât în imaginația lui Danny. Însă nu îi pasă. Bill a lucrat la o firmă de antreprenoriat până în urmă cu trei ani și, dacă este cineva în Dumbrava Stejarilor care să cunoască un avocat bun în zonă, atunci Bill este persoana aia. Îl întreabă, Bill se uită în telefon, iar Danny obține numele și numărul avocatului înainte ca sedanul bleumarin să intre pe autostradă. Notează în agenda telefonului său informațiile primite.

— Mă mir că nu mi l-au luat și pe ăsta, spune el. Ar fi la ei acum dacă l-aș fi lăsat în torpedou, așa cum obișnuiesc.

Bill este de părere că le-ar fi trebuit un mandat separat pentru telefon, după care adaugă:

— Deși s-ar putea să ți-l ceară mâine. Dacă ai în el chestii despre care nu vrei să se afle, ai face bine să le ștergi chiar acum.

— N-am așa ceva, protestează Danny, puțin cam prea tare.

Oamenii încă se uită la el, iar ușa de la rulotă a rămas deschisă. Se simte pângărit și, indiferent de câte ori și-ar repeta că-i o mare prostie, sentimentul ăsta nu dispare. Pentru că nu-i deloc o prostie.

— Billy!

Este doamna Dumfries, care stă în ușa casei lor mobile – una cu două corpuri, cea mai luxoasă din parcul lor.

— Hai înăuntru, ți se răcește cina!

Bill nici nu se uită la ea, dar îi face lui Danny un semn de încurajare. Tot mai bine decât nimic.

14

În rulota lui, în spatele ușii închise, pe Danny îl apucă din senin tremuratul. Și atât de tare se zguduie că trebuie să se așeze. Sunt primele convulsii pe care le are de când s-a lăsat de băut. Înainte, făcea asemenea crize în diminețile de după câte o beție cruntă, până își bea prima cafea. Și lua primele aspirine. Evident că la fel a făcut și când s-a trezit în arestul din Wichita, unde nu avea nici cafea și nici aspirine ca să-și revină. Atunci a ajuns la concluzia că trebuie neapărat să termine cu băutura, dacă nu voia să aibă parte de probleme mult mai mari. Așa că a încetat să mai bea și uite în ce rahat a ajuns acum. Nicio faptă bună... și așa mai departe. Nu-și bate acum capul cu cafeaua, pentru că are în frigider un bax de Pepsi. Bea pe nerăsuflăte o sticlă, scoate un râgâit sonor și tremuratul începe să-l mai lase. Pe avocat îl cheamă Edgar Ball și este din localitate. Nu se așteaptă să-i răspundă la telefon – că doar e trecut de cinci după-amiază și mai e și vineri –, dar mesajul înregistrat îi dă un alt număr de telefon la care poate să sune dacă este o problemă urgentă. Danny îl formează.

— Alo?

— Domnul Edgar Ball? Domnul avocat?

— Eu sunt și tocmai mă pregăteam să-mi duc soția la cină, la Happy Jack's. Spuneți-mi pe scurt de ce mă sunați.

— Numele meu este Daniel Coughlin. Mi se pare că poliția crede că am ucis o tânără.

Se gândește mai bine și spune:

— Nu, nu mi se pare, știu că așa cred polițiștii. Dar nu eu am făcut-o. Eu doar le-am spus unde era cadavrul. Trebuie să mă duc mâine-dimineață la poliția din Manitou pentru interogatoriu.

— Poliția din Manitou v-a chemat...

— Nu, nu cei de acolo. Biroul de Investigații Kansas. Poliția din Manitou doar le pune la dispoziție o încăpere unde să mă interogheze. M-au lăsat să mă perpelesc în seara asta, dar cred că s-ar putea să mă aresteze mâine. Am nevoie de avocat. Bill Dumfries mi-a dat numele dumneavoastră.

Se aude o voce de femeie care zice ceva. Ball îi răspunde că vine cât ai zice pește. Apoi i se adresează lui Danny:

— Bill nu v-a spus că sunt avocat de drept imobiliar? Nu m-am ocupat de nicio cauză penală de când mi-am deschis cabinetul. Și chiar și înainte de asta n-am avut de-a face decât cu furturi mărunte și conducerea mașinii sub influența alcoolului sau a altor substanțe.

— Dar nu cunosc pe nimeni altcineva...

— La ce oră e interogatoriul?

— M-au chemat la zece.

— La sediul poliției din Manitou, pe Rampart Street, da?

— Dacă așa spuneți dumneavoastră...

— O să fiu prezent la interogatoriu. Atâta lucru pot să fac.

— Vă mulțu...

— Și, după aceea, dacă nu renunță la acuzații, o să vă recomand un avocat specializat în dreptul penal.

Danny vrea să-i mai mulțumească o dată și să-l întrebe dacă are amabilitatea să-l ducă cu mașina la secția de poliție, dar Bell a închis deja.

Nu a obținut cine știe ce, dar tot a rezolvat ceva. O sună pe Becky.

— Bună, Beck! zice el când femeia îi răspunde. Am o mică problemă și mă întreb dacă...

— Știu ce problemă ai, îi spune Becky, și nu mi se pare deloc mică. Tocmai ce am vorbit cu Cynthia Babson.

Mi se pare absolut normal comentează Danny în gând.

— Zice că poliția crede că tu ai omorât-o pe fata aia pe care au găsit-o în nord.

Și se oprește, așteptându-l să nege, să spună că-i o acuzație ridicolă. Însă nu ar trebui să se dezvinovățească în fața ei. Îl cunoaște de trei ani, fac sex o dată sau de două ori pe săptămână, îi ia fetița de la școală, deci nu ar trebui

să se dezvinovățească în fața ei. Și cu asta basta.

După o pauză lungă, Becky spune:

— Voiam s-o duc mâine pe DJ la muzeul ăla cu mașinuțe de curse. Știi cât de mult îi plac.

Danny știe despre ce vorbește, deși el nu a fost niciodată acolo. Știe, de asemenea, că Darla Jean nu și-a exprimat vreodată nici cel mai vag interes pentru mașinile alea liliputane de curse. Cel puțin, nu față de el. Ar fi înțeles dacă era vorba despre un muzeu al păpușilor.

— În regulă. Nicio problemă.

— N-ai avut nicio legătură cu fata aia, nu-i așa?

Danny oftează.

— Nu, Beck. Pur și simplu am știut unde este. Atâta tot.

— De unde? De unde ai știut?

— Dintr-un vis pe care l-am avut.

Acum a devenit curioasă:

— La fel ca Letitia, din *Inside View*^{25}?

— Da. Exact ca ea. Trebuie să închid acum, Becky.

— Ai grijă de tine, Danny!

— Și tu, Beck!

Măcar ea a crezut explicația cu visul, își zice Danny. Însă adevărul este că Becky crede cam tot ce citește în tabloidul ei preferat, inclusiv aberația aia cu fantoma reginei Elisabeta care bântuie prin Castelul Balmoral, plus aiurelile despre oamenii-furnică, extrem de inteligenți, care trăiesc în adâncurile pădurii amazoniene.

15

Ella Davis oprește mașina în fața hotelului din Lyons. Jalbert își ia servieta veche și zgâriată – tovarășa lui de încredere în douăzeci și ceva de ani de anchete de-a lungul și de-a latul statului Kansas – și îi spune că se vor întâlni la nouă dimineață la sediul poliției din Manitou. Și că el o să vină cu mașina personală. O să recapituleze planul de bătaie până la zece, când o să apară Coughlin. Davis se duce la Great Bend, unde locuiește sora ei. Trebuie să organizeze o petrecere importantă. Fiica Ellei va împlini foarte curând opt anișori.

— Avem suficiente probe ca să-l arestăm, Frank?

— Să vedem ce au descoperit criminaliștii în camionetă.

— N-ai nicio îndoială că el este criminalul?

— Absolut niciuna. Ai grijă cum conduci, Ella! Femeia pleacă. Jalbert îi face cu mâna, după care își mângâie în treacăt mașina – un Chevy Caprice – și intră în hotel. La fel ca servieta, și mașina asta l-a însoțit la rezolvarea multor cazuri, dintr-un capăt în celălalt al statului Kansas.

Apartamentul de două camere, departe de a fi unul elegant, este tipic pentru Kansas. Miroase a dezinfectant și, mai vag, a mucegai. Toaleta se înfundă după ce tragi apa, dacă nu apeși maneta de mai multe ori. Aparatul de aer condiționat scoate un pârâit ușor. Jalbert a locuit în camere de hotel mult mai bune, dar și în unele mult mai nasoale. Își trânteste servieta pe pat și îi deschide încuietoarea cu cifru. Scoate din ea un dosar pe care scrie WICKER. Se asigură că draperiile sunt bine trase. Pune lanțul la ușă și încuie yala. Apoi se dezbracă complet, își împăturește pe rând fiecare articol vestimentar și le pune în teanc peste servietă. În pielea goală, se așază pe scaunul de lângă ușă.

— Unu.

Se duce la scaunul de lângă biroul mititel (și mai deloc util) și se așază.

— Unu plus doi, adunat cu trei: șase.

Se duce la pat și se așază lângă servietă și teancul de haine.

— Unu, doi, trei, patru, cinci și șase fac douăzeci și unu.

Intră în baie și se așază pe capacul de la toaletă. Plasticul este rece și i se face pielea de găină pe fesele sfrijite.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă și zece fac cincizeci și cinci.

Revine la primul scaun. Penisul pipernicit i se leagănă ca un pendul în ritmul pașilor. Se așază din nou.

— Plus unsprezece, doisprezece, treisprezece, paisprezece și cincisprezece dau o sută douăzeci.

Mai face o tură completă, ca să se simtă mulțumit. Uneori trebuie să facă zece sau chiar douăzeci de asemenea ture până să-l asigure mintea că este suficient. Abia acum își îngăduie să urineze, că se ține de mult timp. Își spală mâinile până numără la șaptesprezece. Nu știe de ce șaptesprezece i se pare numărul perfect pentru spălatul mâinilor – pur și simplu așa crede el. Numărul ăsta merge și la spălatul pe dinți. Pe de altă parte, încă din adolescență spălatul pe cap durează până numără la douăzeci și patru.

Își scoate valiza de sub pat și se îmbracă cu haine curate. Cele purtate și deja împăturite ajung în valiză. Valiza ajunge înapoi sub pat. Se pune în

genunchi și zice:

— Doamne, prin voia ta îi slujesc eu pe cetățenii din Kansas. Și tot prin voia ta, Doamne, mâine îl voi aresta pe cel care a ucis-o pe sărmana domnișoară Yvonne.

Ia dosarul și se așază pe scaunul de lângă biroul inutil. Îl deschide. Se uită la fotografiile lui Yvonne. Le frunzărește de cinci ori (unu lângă cinci fac cincisprezece). Arată îngrozitor; îngrozitor, îngrozitor. Fotografiile astea ar frânge și cea mai împietrită inimă. Revine iar și iar la poza cu brățara – i se pare că lipsesc câteva talismane. Se uită lung la fotografia în care se vede mai bine țărâna din părul tinerei. Biata fată! Violată și ucisă la doar douăzeci de ani! Cât de mult trebuie să fi suferit! Cât de speriată trebuie să fi fost! Preotul de la biserica la care merge Jalbert susține că toate spaimile și durerile pământești dispar atunci când ajungi în rai, tărâmul fericirii eterne. Superbă idee, dar Jalbert nu este prea sigur că așa ar sta lucrurile. Jalbert este de părere că există anumite traume care pot trece și dincolo de moarte. Însăpăimântător gând, însă nu crede că se înșală. Se uită la raportul medicului legist, unde este indicată o problemă. Scrie că tânăra Yvonne a stat cel puțin zece zile în pământul îmbibat cu ulei, până să fie dezgropată de poliție. Și că nu se poate stabili cu certitudine data la care a fost ucisă. Coughlin ar fi putut s-o îngroape imediat în spatele benzinăriei abandonate sau ar fi putut să țină o vreme cadavrul într-un alt loc – ori pentru că nu se putea hotărî unde anume să-l abandoneze, ori din vreun motiv născocit de mintea lui de psihopat. În lipsa unei date mai exacte a morții, Coughlin nici măcar nu are nevoie de alibi. E o țintă în plină mișcare.

— Pe de altă parte, spune Jalbert, adresându-se camerei de hotel, vrea să fie prins. Din cauza asta ne-a anunțat unde era îngropat cadavrul. Parcă-i o pițipoancă din alea care zic „nu, nu, nu” din gură și „da, da, da” din ochi.

Evident că nu ar putea să facă o astfel de comparație în discuțiile cu alți oameni – cu atât mai puțin în cele cu Ella Davis. Mai cu seamă în această epocă a feminismului exacerbat.

Cred în tânăra Yvonne, își spune el.

Deloc nu-i convine că nu au mai multe informații și îi trece prin cap să facă din nou turul cu scaunele. Dar se abține. În loc de asta, iese din hotel și se duce la Snack Shack ca să-și ia un cheeseburger și un shake. Își numără pașii și îi adaugă la totalul de dinainte. Nu obține același efect ca la scaune, dar tot se liniștește puțin. Stă apoi în camera banală din Kansas, pe care o va

uita de îndată ce va ieși pe ușă, așa cum a uitat multe alte camere de hotel în care nu a rămas decât o noapte sau două. Își mănâncă burgerul. Își bea shake-ul până paiul începe să bolborosească la fundul paharului. Se gândește la ce a declarat Coughlin – cum că ar fi visat locul unde se afla tânăra Yvonne. Partea aceea din el își dorește să mărturisească. Va recunoaște ce a făcut și gata.

16

Danny se uită la un film pe Netflix, dar nu este deloc atent la ce se întâmplă în el. Îi sună telefonul. Aruncă o privire la ecran, vede că este Becky și își spune că s-a răzgândit și că o să-i împrumute totuși mașina. Însă nici vorbă de așa ceva. Femeia îl anunță că ar fi bine să o lase mai moale o perioadă, să păstreze distanța. Doar până când va fi absolvit de orice vină în cazul Wicker, ceea ce precis că se va întâmpla foarte curând.

— Uite care-i chestia, Danny. Andy mă tot amenință că o să mă dea în judecată... sau cum s-o zice... ca să obțină custodia Darlei Jean. Și dacă avocatul lui o să spună că am avut o relație cu cineva suspectat de... povestea cu fata aia... ar putea să-l convingă pe judecător să i-o încredințeze lui.

— Serios, Becky? Nu tu mi-ai zis că n-a mai plătit alocația de șase luni? Nu cred că există vreun judecător care s-o încredințeze pe DJ unui tată fără bani, nu?

— Știu, dar... te rog, Danny, încearcă să înțelegi... dacă o primește pe Darla Jean, nu ar mai *trebui* să plătească nicio alocație. Ba chiar... nu știu exact cum e legea, dar e posibil să fiu *eu* obligată să-i plătesc *lui*.

— Când a luat-o ultima oară pe DJ la el în weekend?

Și acum Becky are un răspuns, altă minciună cusută cu ață albă, iar el se întreabă de ce tot insistă. Că doar nu a fost niciodată vorba despre dragoste, ci doar despre un aranjament între doi oameni singuri, ajunși la jumătatea vieții și care locuiesc într-un parc de rulote. Nu vrea să se implice? Foarte bine, să nu se implice. Dar lui îi va fi dor de Darla Jean, care l-a ajutat să planteze florile care înfrumusețează un pic treptele alea din beton de la căsuța lui pe roți. Dj este o dulceată. Și...

Îi vine brusc o idee. Foarte neplăcută, foarte plauzibilă, foarte plauzibilă într-un mod extrem de neplăcut.

— Te temi că i-aș putea face ceva lui DJ, Becky? Că aș fi în stare s-o molestez, să-i fac vreun rău? Despre asta-i vorba?

— Nu, sigur că nu!

Însă îi aude răspunsul sincer în inflexiunile vocii – sau i se pare că îl aude. În fond, e același lucru.

— Ai grijă de tine, Beck!

— Danny...

Dar el închide telefonul și rămâne cu ochii zgâiți la ecranul televizorului, unde un fraier îi spune unei fraiere că situația este complicată.

— Ai dreptate, tipule, murmură Danny și închide televizorul. Se uită lung la ecranul negru și își spune: *N-o să-mi plâng de milă. Am făcut o mare prostie când am anunțat poliția despre ce am găsit în spatele benzinăriei și n-o să-mi plâng de milă.*

Își aduce aminte de privirea scrutătoare a lui Jalbert.

— Trebuie să mă feresc de tipul ăsta, zice el.

Și, pentru prima oară după doi ani de abțință, ar vrea să bea o bere.

17

Jalbert stă țeapăn pe pat. Ascultă vuietul vântului de prerie de afară, se gândește la interogatoriul de a doua zi. Nu vrea să se gândească la el, vrea să doarmă ca să poată fi odihnit și cu mintea limpede. *Coughlin* este cel care ar trebui să nu aibă somn, să se foiască pe toate părțile. Însă câteodată nu poți să te scoți din priză.

Se ridică în capul oaselor, se așază pe marginea patului, își ia telefonul și îl sună pe George Gibson, care conduce de șapte ani serviciul de criminalistică din cadrul KBI. Gibson a venit cu avionul de la Wichita imediat ce judecătorul a aprobat mandatele de percheziție și urma să se apuce de lucru de îndată ce primea camioneta lui Coughlin. Nu-i bine să-l sune, îl va suna Gibson *pe el* în cazul în care găsește ceva. Însă Jalbert nu-i în stare să se abțină. I se întâmplă uneori – în momente ca acesta, de pildă – să înțeleagă cum se simt persoanele dependente de droguri.

— Frank sunt, George. Ai aflat ceva? Vreo dovadă că fata a fost în camioneta lui?

— Nimic deocamdată, îi răspunde Gibson, dar nu am terminat încă.

— Vezi că nu-mi închid telefonul. Sună-mă dacă descoperi ceva concret. Oricât de târziu ar fi. Nu contează.

— Bine. Pot acum să mă întorc la treaba mea?

— Da. Scuze. Doar că... știi bine că noi pentru tânăra aceea lucrăm, George. Pentru domnișoara Yvonne. Noi suntem...

— Apărătorii ei. Nu-i nevoie să-mi amintești mereu de asta.

— Scuze. Scuze. Te las să-ți vezi de treabă.

Jalbert închide telefonul și se culcă. Începe să numere și să facă adunări. Unu și cu doi fac trei, cu încă trei egal șase, plus încă patru dă zece, cu încă cinci egal cincisprezece. Până ajunge la șaptesprezece și la totalul de o sută cincizeci și trei, începe să se mai relaxeze. Și îl ia somnul când ajunge la douăzeci și opt și la totalul de patru sute șase.

18

La ora două îl trezește telefonul. Gibson.

— Dă-mi o veste bună, George.

— Ți-aș da, dacă aș avea de unde, îi răspunde Gibson, cu o voce sfârșită. Camioneta e curată. Mă duc acasă cât mai sunt în stare să-mi țin ochii deschiși.

Jalbert se ridică brusc în capul oaselor.

— *Nimic?* Îți arde de bancuri?

— Nu glumesc niciodată după miezul nopții.

— Ai pus-o pe elevator? I-ai verificat șasiul?

— Ce faci, Frank? Mă înveți cum să-mi fac treaba?

Gibson pare pe punctul de a-și pierde cumpătul. Jalbert știe că trebuie să înceteze. Nu poate.

— A spălat-o, așa e? Nenorocitul ăla a spălat-o și probabil a dus-o undeva să-i fie curățată ca lumea.

— Nu în ultima vreme, nu. Încă are urme de pământ de la drumul până la Gunnel. Nici urme de clor n-am găsit – nici în cabină și nici în spate.

Jalbert se aștepta la mai mult. Se aștepta la ceva. Chiar se aștepta.

Gibson continuă:

— Ar fi fost ideal să găsim amprente ale fetei, fire de păr, vreun articol de îmbrăcăminte... așa ceva ar fi fost aur curat... dar asta nu înseamnă că nu a ținut-o acolo. Ori i-a curățat-o vreun meseriaș, ori...

— Ori fata nu a fost niciodată în camionetă, continuă Jalbert.

Îl apucă durerea de cap. Probabil că îi va fi imposibil să mai adoarmă.

— Poate a transportat-o în altă mașină. Are relații apropiate cu o femeie

din parcul ăla de rulote. Poate a folosit mașina ei. Dacă nu mărturisește de bunăvoie, atunci va trebui să...

— Există și a treia posibilitate, spune Gibson.

— Care? se răstește Jalbert.

— Poate este nevinovat.

Atât de uluit este Jalbert, că rămâne mut câteva secunde. După care începe să râdă în hohote.

19

În dimineața următoare, când ajunge la secția de poliție din Manitou – îmbrăcat cu jeanși demodați, o cămașă curată și același sacou negru, despre care el crede că i-ar purta noroc – Jalbert dă cu ochii de Ella Davis care îl așteaptă la intrare și fumează. Îl vede, aruncă țigara, o strivește sub talpă. Îi trece prin cap să îi spună că pare obosit, își dă seama că nu ar fi bine, așa că îl întreabă ce a aflat despre camioneta lui Coughlin.

— E curată, răspunde Jalbert și își pune jos servieta, între picioarele încălțate cu pantofi negri, rezistenți și practici. Ceea ce înseamnă că mai avem puțin de lucru.

— Ar mai putea să însemne și că Yvonne Wicker nu a fost prima lui victimă. Te-ai gândit la asta?

Bineînțeles că s-a gândit. Criminalii în serie fac multe greșeli la primul omor, greșeli din care au ocazia să învețe apoi, în cazul în care nu sunt prinși. Ar putea să-i spună lui Davis că nu s-au descoperit urme de clor în camionetă, adică suspectul lor nu a folosit așa ceva ca să șteargă sângele, sau alte fluide, sau ADN-ul. Însă nici nu se gândește la asta, pentru că nu are niciun fel de importanță. Coughlin a ucis-o. Povestea aia cu visul a fost ori o încercare prostească de a face pe grozavul – la fel ca un piroman care ajută la stingerea incendiului declanșat de el însuși, așa cum a spus Davis – ori a inventat-o din cauză că nu mai poate îndura sentimentul de vină și vrea să mărturisească. Jalbert crede că a doua variantă este cea corectă și îl va ajuta cu dragă inimă în această privință.

— Pe 31 mai, tânăra Yvonne a înnoptat la un adăpost din Arkansas City, spune Jalbert. Apare semnătura ei în registru. În dimineața următoare, își ia o cafea și un sandvici de la o benzinărie Gas-n-Go din apropierea intersecției dintre autostrada I-35 și... Care-i șoseaua aia?

— Șoseaua 166, zice Davis. Apare pe înregistrările camerelor de supraveghere. Nu există absolut nicio îndoială că ea este. Vânzătorul i-a văzut poza în ziarul *Oklahoman* și a anunțat poliția. Bravo lui! Jalbert dă din cap.

— Pe 1 iunie, imediat după ora opt dimineată. Apoi iese pe șoseaua 35 și face autostopul. Și nimeni nu a mai văzut-o de atunci pe tânăra Yvonne până când se duce Coughlin în Gunnel și anunță descoperirea cadavrului. De acord până aici?

Davis dă din cap.

— Prin urmare, atunci când îl interogăm pe Coughlin, trebuie să-l întrebăm unde a fost și ce a făcut în perioada dintre 1 și 24 iunie, când a sunat el la poliție.

— O să spună că nu mai ține minte. Și ar fi perfect normal. Numai în filme își aduc aminte oamenii unde au fost și ce-au făcut la o anumită dată. Pe mine dacă m-ai întreba unde am fost pe 5... sau pe 10... n-aș ști să-ți spun. Nu cu certitudine.

— Tipul pontează la liceul unde este angajat, iar asta acoperă o parte din timp.

Vede că Davis vrea să spună ceva și ridică două degete ca să o oprească.

— Știu ce crezi: că un aparat de pontaj nu are de unde să știe ce faci după ce ajungi la serviciu, numai că sunt și băieții ăia doi care lucrează cu el. O să stăm de vorbă cu ei. Așa vom putea afla dacă i-a lăsat vreodată singuri vreme de câteva ore sau chiar o zi întreagă.

Davis scoate un carnetel din geanta ei uriașă și începe să scrie ceva. Fără să ridice ochii, îi spune:

— Încă se țineau cursuri în prima săptămână din iunie. Abia după aia a început vacanța. Înseamnă că ar fi trebuit să-l vadă mult mai mulți oameni.

— O să discutăm cu toți, decide Jalbert. Doar noi doi, Ella. O să aflăm cât mai multe despre ce a făcut și unde a fost Coughlin în alea trei săptămâni. O să descoperim unde sunt nepotrivirile. Contradicțiile. Te simți în stare?

— Sigur că da.

— Evident, presupunând că nu-și va recunoaște fapta în dimineata asta. Deși eu am sentimentul că o va face.

— O singură chestie mă deranjează, spune Davis. Expresia pe care a avut-o atunci când i-ai pomenit despre urmele de spermă lăuate de făptaș. Ce i-am citit eu pe față – și ce am descifrat din limbajul trupului lui – a fost

o mare ușurare. Aproape o mare bucurie. Parcă ardea de nerăbdare să-i iau mostra aia de salivă pentru testul ADN.

Jalbert ridică mâinile cu palmele deschise, de parcă ar vrea să respingă ideea.

— De ce să-și facă vreo grijă cu ADN-ul? Doar știa că mergem la cacealma, pentru că își pusese prezervativul înainte să o violeze pe sărmana fată.

Davis nu spune nimic, dar privirea ei îl face să se încrunte.

— Ce mai e acum?

— S-a simțit realmente ușurat, repetă femeia. Ca și cum *n-ar fi știut* despre prezervativ. Ca și cum ar fi crezut că testul ADN va dovedi că este nevinovat.

Jalbert râde:

— Unii dintre ticăloșii ăștia sunt actori extraordinar de buni. Ted Bundy avea o iubită. Dennis Rader^{26} și-a mințit soția. *Ani de zile*.

— Ai dreptate, numai că n-a dat dovadă de prea multă inteligență când a folosit telefonul ăla cu cartelă, nu?

Încruntătura reapare.

— Haide, Ella, e clar că a vrut să-l găsim. Spune, o să-i facem dreptate tinerei Yvonne în dimineața asta?

Femeia se gândește cum să-i răspundă. Jalbert lucrează la KBI de douăzeci de ani. Ea – doar de cinci. Are încredere în instinctul lui. Plus că povestea aia cu visul este mult prea trasă de păr.

— Da, o să-i facem.

Jalbert o bate pe umăr.

— Bravo! Ai grijă să nu uiți!

20

Ultimul lucru de care are nevoie Danny acum este să mai apară o altă mașină de poliție lângă rulota lui; așa că, la nouă și jumătate, iese în fața parcului Dumbrava Stejarilor și, cu mâinile în buzunare, îi așteaptă pe cei care îl vor duce la secția din Manitou. Se gândește la cât de multe tâmpenii a făcut cu telefonul ăla cu cartelă. Voia să fie de folos, să dea un pont anonim, dar n-a reușit decât să intre în rahat. Se gândește la Jalbert. Femeia nu îl sperie, nu, deloc. Însă Jabert, da. Pentru că Jalbert este ferm convins că tot ce poate spune el în apărarea lui este povestea aia cu visul pe care ar

crede-o foarte puțini oameni (mai ales cititori ai tabloidului *Inside View*, așa cum este și Becky).

Sigur, mai are încă un lucru de spus în apărarea sa: nu el a ucis-o pe tânără.

Ar fi putut să aștepte și la rulotă, pentru că vine să-l ia o mașină fără însemne de poliție. Tipul de la volan poartă uniformă, dar și-a descheiat primul nasture de la cămașă și și-a lăsat cascheta pe scaunul de alături. Arată ca un ins oarecare.

Acum deschide geamul din dreapta:

— Coughlin?

— Da. Pot să stau în față, lângă dumneavoastră?

— Nu prea știu ce să zic, răspunde polițistul.

Este tânăr, până în douăzeci și cinci de ani. Și are o atitudine degajată și pozitivă, ca de tip pasionat de surfing. Surfing în inima Kansasului, ce chestie!

— Ai de gând să mă ataci?

Danny zâmbește.

— Nu-mi stă în obicei să atac pe nimeni înainte de ora patru după-amiază.

— În regulă, stai în față, dar ține-ți mâinile în așa fel încât să le pot vedea tot timpul.

Danny se urcă în mașină. Își pune centura. Computerul de bord este închis, dar se aud încontinuu bolboroseli din stația de emisie-recepție.

— Așa deci... O să fii interogat de KBI în secția noastră mică. Ce tare!

— Nu și pentru mine, spune Danny.

— Ai omorât-o pe fata aia pe care au găsit-o în Gunnel? Pe cuvânt că n-o să zic nimănui.

— Nu.

— Păi, ce altceva să spui? râde polițistul.

Îi vine și lui Danny să râdă și se întreabă ce l-o fi apucat.

— De unde știai că-i acolo, dacă nu tu ai omorât-o?

Danny oftează. Oricum a aflat deja toată lumea. Cum zice Elvis în cântecul ăla – „dacă-i copilul tău, tu să-l legi”^{27}.

— Dintr-un vis. M-am dus să văd dacă-i adevărat și așa am dat de ea.

Se așteaptă ca polițistul să-i spună că n-a auzit în viața lui o tâmpenie mai mare, dar se înșală.

— Se întâmplă tot felul de chestii ciudate, murmură tânărul. Ai auzit de Red Bluff? E la vreo nouăzeci și cinci de kilometri mai spre vest.

— Am auzit, dar n-am trecut niciodată pe acolo.

— O bătrână s-a dus la poliție și a declarat că a avut o vedenie în care un băiețel cădea într-un puț vechi. Asta a fost acum șase sau, poate, opt ani. Și știi ceva? Copilul chiar era în puțul ăla. Și încă trăia. Știrea s-a difuzat în toată țara. Să le zici tipilor de la KBI s-o caute pe Google. Red Bluff, copil în puț. O să găsească toate detaliile. *Dar...*

— Dar ce?

— Rămâi la povestea ta, dacă nu tu ai omorât-o pe fata aia. Nu te apuca s-o schimbi, că ești mâncat.

— Mi se pare mie sau nu prea îi ai la suflet pe ăia de la KBI?

Polițistul ridică din umeri.

— În linii mari, sunt în regulă. În ochii lor suntem niște înapoiați. Dar, în fond, nu ăsta-i adevărul? O secție de doar șase oameni, cu doar un amărât de radar la marginea orașului. O să fii interogat în sălița în care ne mai relaxăm noi din când în când. Ofițerul de serviciu i-a condus deja acolo pe detectivii ăia de la centru. Când este cazul, folosim și noi sălița pentru interogatorii, așa că e dotată și cu cameră de filmat și cu microfon.

Oprește în fața secției. Se deschide ușa și apare Jalbert. Rămâne în capul scării și se uită la Danny. Este îmbrăcat tot cu sacoul negru, decolorat la coate.

— Încă ceva, domnule Coughlin. Toți știm ce reputație are Frank Jalbert. Nu renunță niciodată. Sunt mulți polițiști care îl venerază de-a dreptul, e o legendă vie pentru ei. Și mi se pare că nu crede în vise.

— Am aflat deja asta, spune Danny.

21

Danny urcă treptele. Jalbert îi întinde mâna. După o scurtă ezitare, Danny i-o strânge. Mâna detectivului este la fel de uscată și fierbinte ca în urmă cu o zi.

— Îți mulțumesc pentru că ai acceptat să vii, Danny. Haide să intrăm și să lămurim lucrurile, bine? Ofițerul de serviciu a pus deja de cafea.

— Nu încă.

Jalbert se încruntă.

— Este zece fără cinci, spune Danny. Trebuie să mai vină cineva.

— Da?

— Un avocat.

Jalbert ridică din sprâncene.

— De regulă, apelează la avocat doar cei care se știu vinovați de ceva.

— Sau cei cu minte la cap.

La asta Jalbert nu mai are ce replică să dea.

Edgar Ball își face apariția la zece fix. Călare pe o matahală de motocicletă Honda Gold Wing. Atât de silențios este motorul, că de la difuzoarele din bord se aud chiar foarte clar acordurile unui cântec vechi – „Take It On the Run” al trupei REO Speedwagon. Ball parchează, își proptește motocicleta pe cricul central și se dă jos de pe ea. Danny îl simpatizează din prima clipă, pe de-o parte datorită motocicletei uriașe, pe de altă parte pentru că este un tip de vârstă mijlocie, care vine la o întâlnire oficială de la secția de poliție îmbrăcat cu un tricou de golf, mulat pe țățele cam mari, și cu un șort kaki, vechi și lăbărtat, care-i flutură în jurul genunchilor. În niciun caz nu ți-ar putea trece prin cap că este ditamai avocatul, specializat în dreptul imobiliar.

— Să înțeleg că dumneata ești Daniel Coughlin, spune el și îi întinde mâna cam durdulie.

— Eu sunt, răspunde Danny și i-o strânge. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Ball se uită acum la bărbatul în sacou negru.

— Sunt Eddie Ball, avocat. Iar dumneavoastră, domnule, sunteți...?

— Detectiv Franklin Jalbert, Biroul de Investigații al statului Kansas, răspunde acesta, privind în gol la strada aproape pustie din față și prefăcându-se că nu vede mâna întinsă a lui Ball.

— Să intrăm. Avem mai multe întrebări pentru Danny.

— *Dumneavoastră* puteți să intrați, zice Ball. Vom veni și noi imediat. Deocamdată aș dori să discut cu clientul meu între patru ochi.

Jalbert se încruntă.

— Nu avem toată ziua la dispoziție. Vreau să lămurim odată toată povestea și sunt sigur că și Danny vrea același lucru.

— Desigur, însă este o problemă foarte serioasă, spune Ball, pe același ton amabil. Dacă o să dureze toată ziua, asta e situația. Am tot dreptul să vorbesc cu clientul meu înainte de interogatoriu. Ar trebui să știți asta, dacă lucrați la KBI. Spuneți mai bine „mersi”, domnule detectiv, că sunt dispus să o fac aici, la intrarea în sediul poliției, și nu-l urc pe motocicletă ca să-l duc la biroul meu.

— Cinci minute, atât aveți, spune Jalbert.

Apoi se întoarce spre Danny:

— Îți înrăutățești situația, băiete.

— Offf, dar vă rog, intervine Ball, fără să-și schimbe tonul, scutiți-ne de amenințări deșarte.

Jalbert își dezvălește bonturile albe într-un rânjel fugitiv și – evident – fals. *Cred că asta este el, cel adevărat*, își zice Danny

Jalbert intră înapoi în secția de poliție, iar Ball spune:

— Tare țăfnos e omul asta, nu?

Danny nu prea știe ce înseamnă cuvântul, dar își dă totuși seama că nu-i ceva prea laudativ.

— E mare figură, ce pot să spun? Adevărul e că mă sperie. Mai ales pentru că nu eu am omorât-o pe fata aia și el se încapățânează să creadă că eu am făcut-o.

Ball ridică repede mâna.

— Oprește-te! Nu te pripi cu declarațiile! Scuză-mă că te tutuiesc, dar cred că așa o să ne înțelegem mai bine și mai repede. Am spus că ești clientul meu, deși nu ești – cel puțin, nu încă. Onorariul meu pentru această dimineață este patru sute de dolari. Ar trebui să-ți cer doar două sute, pentru că am uitat foarte multe lucruri din dreptul penal, dar este sâmbătă și aș fi preferat să fiu acum pe terenul de golf. Îți convine suma?

— Da, dar nu am carnetul de cecuri la mi...

— Măcar un dolar ai?

— Da.

— Ăsta-i avansul. Dă-l încoace!

După ce Danny îi dă bancnota, Ball continuă:

— Bravo! Acum ești clientul meu. Spune-mi absolut tot ce s-a întâmplat și explică-mi de ce i s-a pus pata pe tine lui Jalbert, pentru că e clar că i s-a pus. Nu intra în amănunte neesențiale și nu omite nimic din ce s-ar putea să-ți facă rău mai încolo.

Danny îi povestește visul. Îi povestește cum s-a dus până la Gunnel și a descoperit benzinăria Texaco. Îi povestește despre câine. Îi povestește despre mâna ieșită din pământ și despre tomberon. Evident că toate astea par niște aiureli, dar nu se înroșește la față de rușine decât atunci când îi spune lui Ball ce prostie cât casa a făcut când a vrut să facă sesizarea aia anonimă la poliție.

— După cum văd eu lucrurile, mi se pare că treaba asta e în avantajul

tău, spune Ball. Nu știai cum să procedezi. Și este perfect de înțeles faptul că-ți doreai să rămâi anonim, având în vedere modul în care ai aflat de existența cadavrului.

— Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine, spune Danny. Am presupus... și știi ce se zice despre...

— Da, da, presupunerea e mama eșecului. Veche zicală, dar încă valabilă. Spune-mi, Daniel, ai mai avut vreo experiență paranormală înainte de asta?

— Nu.

— Gândește-te foarte bine. N-ar fi deloc rău să mai fi avut și alte experiențe anterioare...

— Nu. Doar asta.

Ball oftează și se leagănă ușor de pe vârfuri pe călcâie și invers. Poartă ghete de motociclist și ciorapi compresivi trei sferturi, care, alături de șortul ăla XL, alcătuiesc un tablou care îl amuză pe Danny.

— În regulă, spune acum avocatul. Asta e și n-ai ce-i face.

Din secția de poliție iese acum Ella Davis.

— Ascultă, Danny, dacă nu vrei să pierzi două ore pe drum până la Great Bend ca să ne răspunzi acolo la întrebări, ai face bine să intri și să-i dăm drumul la treabă.

Ball zâmbește:

— Și dumneavoastră sunteți...?

— Detectiv Davis, KBI, și încep să-mi pierd răbdarea. La fel și Frank.

— Vai, în niciun caz nu ne dorim *așa ceva*, nu? exclamă Ball. Și, pentru că timpul dumneavoastră este atât de prețios, cum prețios este și timpul clientului meu, sunt sigur că Daniel vă va ajuta bucuros la anchetă, ca să-și poată vedea apoi de treburile sale de weekend.

22

În sala de relaxare a poliției din Manitou zbârnâie un automat cu sucuri. Pe blat sunt o cafetieră și un carton cu câteva pateuri. Pe un perete este o plachetă pe care scrie PROTEJĂM ȘI SERVIM CETĂȚENII. Pe altul este un poster cu O.J. Simpson și Johnnie Cochran^{28}. Dedesubt scrie: DACĂ MĂNUȘA NU SE POTRIVEȘTE, NU AVEȚI NICIO DOVADĂ^{29}. În mijlocul încăperii este o masă cu câte două scaune de-o parte și de cealaltă a ei, cu un microfon în centru. Între automatul cu sucuri și blatul cu pateuri

este un trepied de pe care o cameră de filmat clipește din ochiul ei roșu.

Jalbert întinde mâinile spre două dintre scaune. Danny și noul său avocat se așază. Se așază și Ella Davis vizavi de ei și scoate un blocnotes din geantă. Jalbert rămâne deocamdată în picioare. Ca să se înregistreze, spune cu voce tare data, ora și numele celor prezenți. Apoi îi enumeră din nou lui Danny toate drepturile de care beneficiază și îl întreabă dacă a înțeles.

— Am înțeles, răspunde Danny.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva, zice Ball. Eu mă ocup mai mult de cazuri din domeniul imobiliar. Vânzări de terenuri. Colaborez cu mai multe bănci locale, organizez proceduri de vânzare și de cumpărare, întocmesc contracte, din când în când mai redactez și testamente. Nu sunt nici Perry Mason și nici Saul Goodman^{30}. Mă aflu acum aici doar ca să mă asigur că vă purtați respectuos și corect cu domnul Coughlin.

— Cine-i Saul Goodman? vrea să știe Jalbert, uitându-se bănuitor la el. Ball oftează.

— Un personaj. Dintr-un serial. Nu contează. Începeți interogatoriul. Jalbert spune:

— Dacă tot ați vorbit de respect, vă zic eu cine ar fi meritat așa ceva – Yvonne Wicker. În schimb, a fost violată, înjunghiată în mod repetat și ucisă.

Acum este prima oară când Ball se încruntă.

— Nu sunteți procuror, domnule. Dumneavoastră doar anchetați acest caz. Scutiți-ne de pledoarii din astea și întrebați ce aveți de întrebat, ca să putem pleca mai repede de aici.

Jalbert își dezvălește din nou bonturile – probabil că așa își imaginează el că arată un zâmbet seducător.

— Vreau doar să înțelegeți, domnule Ball. Să înțelegeți și să țineți minte. Discutăm despre asasinarea cu sânge rece a unei tinere lipsite de apărare.

— Am priceput.

Ball nu pare deloc intimidat – cel puțin, Danny nu are senzația asta –, însă i-a dispărut surâsul amabil de pe buze.

Jalbert face un semn din cap spre partenera lui. Ella Davis spune:

— Cum te mai simți în dimineața asta, Danny? Ești bine?

Danny își zice: *Până la urma, tot schema aia cu polițistul cel bun și polițistul cel rău o fac ăștia doi.*

— În afară de faptul că toți vecinii mei cred că aș avea necazuri cu

poliția, pot să spun că fac bine. Tu ce mai faci?

— Mulțumesc, bine.

— Vor afla curând despre ce necazuri este vorba, nu-i așa?

— Nu de la noi, spune femeia. Nu discutăm despre cazuri decât atunci când sunt finalizate.

Dar Becky discută, își zice Danny. Imediat ce-i va spune Cynthei Babson, numai despre asta va vorbi toată lumea.

— Am dori să-ți verificăm telefonul, continuă Davis. O chestiune de rutină. Ne dai voie?

Îl privește drept în ochi și îi zâmbeste. Apoi adaugă:

— Dacă reușim să stabilim unde anume te-ai aflat în perioada respectivă, te-am putea scoate din cauză. Noi am câștiga timp, iar tu ai scăpa de probleme.

— Nu-i o idee bună, îi spune Ball lui Danny. Mi se pare că au nevoie de un mandat special ca să-ți poată umbla la telefon, altminteri ar fi făcut-o deja.

Prefăcându-se că nu-l aude pe avocat și păstrându-și zâmbetul care îl îndeamnă pe Danny să aibă *încredere* în ea, Davis continuă:

— Evident că trebuie să-l deblochezi mai întâi. Compania Apple ține extrem de mult la confidențialitatea datelor.

Jalbert s-a retras lângă blatul cu pateuri; se mulțumește deocamdată să lase interogatoriul în seama polițistului cel bun. Acum își toarnă niște cafea și spune:

— Asta ne-ar ajuta foarte mult să câpătăm încredere în tine, Danny.

Lui Danny îi vine să-i răspundă: *O să ai tu atâta încredere în mine câtă am eu într-un orb să mă treacă strada.* Dar se abține. N-are nevoie să-l audă pe Ball – un tip foarte simpatic, dar clar depășit de problemă – dăscălindu-l și zicându-i că ar fi bine să vorbească cât mai puțin posibil. Replicile ostile sau sarcastice nu au cum să-i fie de folos, indiferent cât de tare l-ar mânca limba. Ar putea să spună adevărul; pentru că adevărul nu i-ar crea probleme. Dar încercarea de a *explica* adevărul i-ar crea.

Danny își scoate telefonul din buzunar și se uită la el. Sa făcut deja 10:23. *Cum mai zboară timpul când te distrezi atât de bine*, își spune el. Apoi îl bagă la loc.

— O să mai aștept, până vedem cum merge cu interogatoriul.

— Nici nu avem nevoie de mandat special, zice Jalbert.

Și-a luat cafeaua și s-a pus în fața posterului cu O.J. și avocatul lui.

— Sunt sigur că nu-i adevărat, spune Ball, dar aş putea să sun un coleg și să-l întreb. Ce ziceți, domnule detectiv, doamnă detectiv? Să-l sun?

— Sunt convinsă că Danny va lua decizia corectă, spune Davis.

A dispărut femeia dură și intransigentă care a venit cu Jalbert la Liceul Wilder. Cea de acum este parcă mai tânără și parcă mai drăguță și parcă toată atitudinea ei îi transmite: *sunt de partea ta*.

Cel puțin, asta ar vrea să cred eu, își zice Danny.

— Camioneta ta nu este echipată cu un dispozitiv de monitorizare a datelor, spune Davis. Știi ce-i ăla, da?

Danny știe.

— Amărâta aia nici cameră marșarier nu are. Când vrei să dai cu spatele, trebuie să întorci capul și să te uiți pe geamul din spate.

Femeia încuviințează.

— Asta înseamnă că trebuie să ne spui tu pe unde ai fost în ultimele săptămâni. Crezi că poți?

— Nu prea am ce să vă spun. În primul weekend după terminarea cursurilor, m-am dus în vizită la fratele meu, care stă în Boulder. Cu avionul m-am dus.

— Asta ar fi în zilele...?

Jalbert se uită la calendarul din telefon.

— 3 și 4 iunie?

— Parcă așa. Fratele meu lucrează la supermarketul Table Mesa King Soopers.

Simte nevoia să mai adauge ceva, pentru că este tare mândru de Stevie. Dar renunță.

Privindu-l cu afecțiune și încă surâzându-i cu sinceritate, Ella Davis spune:

— Încearcă să fii mai precis, Danny. Este foarte important.

Crezi că nu știu? se revoltă Danny pe dinăuntru. *Doar e în joc viața mea!*

— Am plecat vineri după-amiază. Cu o cursă de la United. M-am întors duminică. Avionul a avut întârziere, plus drumul de la aeroportul din Great Bend, așa că am ajuns acasă după miezul nopții. Înseamnă că era deja luni dimineață.

— Mulțumesc. Vom verifica. Alte drumuri ai mai făcut?

Danny se gândește bine.

— Într-o duminică, m-am dus cu mașina până la Wichita, în vizită la fosta soție. Asta a fost înainte de vis.

Jalbert pufnește în bătaie de joc.

Acum se uită și Ball la calendarul din telefon și spune:

— Cumva pe 11 iunie?

— Probabil, răspunde Danny. În rest, am stat doar aici. M-am dus la liceu, m-am dus la magazin, am luat-o pe DJ de la școală de câteva ori...

— DJ? nu pricepe Davis.

— Darla Jean. Fetița prietenei mele, Becky. Tare drăguță și cuminte.

Acum chiar nu se mai poate abține și adaugă:

— Mulțumită vouă, probabil că n-am s-o mai văd mult timp de-acum încolo.

Davis se face că nu l-a auzit.

— Ca să ne înțelegem, spui că te-ai dus la Wichita ca să-ți vizitezi fosta soție, Marjorie Coughlin, pe 11 iunie?

— Un-spre-ze-ce, accentuează Jalbert.

Și mai repetă o dată, ca să nu existe nicio îndoială.

— M-am dus la Margie, da. Dar să știi că a revenit la numele de domnișoară, Gervais.

Mi-a zis că s-a săturat s-o mai cheme „cough-cough-Coughlin”^{31}. Odată ce îți spui că nu mai trebuie să dai chiar totul pe goarnă, devine mult mai ușor să-ți ții gura.

— Nu cumva ai fost arestat odată pentru hărțuire? Nu ea te-a reclamat? Îl întreabă Davis pe un ton nepăsător. Ball începe să se foiască, dar Danny îi pune repede mâna pe braț și avocatul nu mai spune nimic.

— Nu. Am fost arestat pentru încălcarea ordinului de protecție pe care l-a obținut împotriva mea. Și pentru deranjarea ordinii și liniștii publice. Acuzațiile au fost retrase. Ea le-a retras.

— Bine, bravo, și acum vă înțelegeți de minune! exclamă bucuroasă Davis, de parcă tocmai ce ar fi aflat despre încheierea unui acord de pace între Rusia și Ucraina.

Danny ridică din umeri.

— Oricum mai bine decât în ultimul an de căsnicie. În ziua aia am luat prânzul împreună și eu i-am reparat semnalizatoarele. Sărise o siguranță. Deci da, ne înțelegem acum.

— În regulă, asta-i bine, e foarte bine, spune Davis, cu aceeași căldură în glas și uitându-se la el cu aceeași simpatie. Acum, ne poți lămuri și pe noi

cum se face de au ajuns pe tabloul de bord al camionetei tale amprentele lui Yvonne Wicker?

Danny se gândește și la întrebare și la locul unde se află el acum – adică într-o cameră de interogatoriu, nu într-o celulă de pușcărie. Îi zâmbește cu subînțeleles lui Davis și îi spune:

— Vezi că a început să-ți crească nasul.

— Te crezi mare șmecher, nu? îl întreabă Jalbert, fără să plece din fața posterului.

Davis se uită la el. Jalbert ridică din umeri și pocnește din degete spre ea, îndemnând-o să continue. Apoi spune, fără nicio legătură cu absolut nimic (cel puțin, așa i se pare lui Danny):

— Unu, trei, șase.

— Poftim?

— Nimic. Du-ți povestea până la capăt.

Accentuând ușor cuvântul „poveste”.

Davis îl întreabă:

— Mi se pare că ești cam coleric din fire, nu-i așa, Danny?

— Pe vremea aia obișnuiam să beau. M-am lăsat.

— Acesta nu este răspunsul unui om responsabil de acțiunile sale, îi reproșează ea. Dacă o vom întreba pe fosta soție – și fii convins că o vom face – ce ne va spune ea despre temperamentul tău?

— O să vă spună că am avut niște probleme, că am reacționat coleric, exact cum ai zis și tu. Numai că la timpul trecut.

— Aha, la timpul trecut? Așa să fie?

Femeia îl așteaptă să-i răspundă. Danny nu spune nimic.

— Ai bătut-o vreodată?

— Nu.

Și acum se forțează să adauge, pentru că vrea să spună tot adevărul:

— O singură dată am apucat-o mai strâns de braț. I-am făcut o vânătaie. Asta s-a întâmplat înainte să mă dea afară din casă.

— De gât n-ai strâns-o niciodată? îl întreabă Davis, continuând să-i zâmbească, îmbiindu-l din privire să i se destăinuie și asigurându-l că secretul lui va fi în siguranță. Știi ce spune Biblia: „Buzele mincinoase sunt urâte Domnului, dar cei ce lucrează cu adevăr îi sunt plăcuți.”

— Nu.

— Și nici nu ai violat-o vreodată?

— Hei, încetați, vă rog! intervine Ball. Puțin respect! Doar am vorbit

despre asta.

— Trebuie să întreb, protestează Davis. Tânăra Wicker a fost violată.

— Nu mi-am violat niciodată soția, spune Danny.

Și nu pentru prima dată este cuprins de sentimentul că nimic din ce trăiește el acum nu este real – nu poate fi real. Și își repetă: *V-am ajutat. Dacă nu eram eu, fata aia ar fi ajuns în burta unui câine maidanez.*

— Când ai fost ultima oară în Arkansas City?

Schimbarea subiectului este atât de neașteptată, că îl ia cu amețală.

— Ce? N-am fost în viața mea acolo.

— Vorbesc despre Arkansas City, din statul *Kansas*. Lângă granița cu Oklahoma.

— Niciodată.

— Nu? Evident că nu putem verifica dacă spui adevărul folosindu-ne de dispozitivul de monitorizare din camionetă, nu? Pentru că abia de curând au început să instaleze chestiile astea în camionetele Toyota Tundra. Dar *putem* să verificăm datele din telefonul tău, nu-i așa? Danny repetă:

— Să vedem cum merge cu interogatoriul.

— Dar la Hunnewell? Este tot în Kan...

Danny clatină din cap.

— Am auzit de orașul ăsta, dar n-am fost niciodată acolo.

— Dar la benzinăria Gas-n-Go, la intersecția dintre autostrada I-35 și șoseaua 166? Acolo ai fost vreodată?

— Chiar la aceea cred că nu, dar seamănă toate între ele, nu-i așa?

— *Crezi* că nu? Haide, Danny! Nu-i deloc de glumă.

— Dacă în Hunnewell e benzinăria aia, atunci nu, nu am fost niciodată acolo.

Davis notează ceva în carnețel, după care îi aruncă o privire plină de reproș.

— Dacă ne-am putea uita în telefonul tău...

Danny s-a săturat până peste cap de toate insinuările astea. Își scoate telefonul din buzunar și i-l împinge. Jalbert se repede și îl ia, de parcă s-ar teme ca nu cumva Danny să se răzgândească.

— Parola e 7813. Și vă anunț că o să-l rog pe IT-istul meu să-l verifice după ce mi-l dați înapoi. Vreau să fiu sigur că nu îmi plantați voi ceva în el.

Evident că este o minciună. Danny nu cunoaște niciun IT-ist.

— Noi nu procedăm astfel, se revoltă Davis.

— Îhî, îhî. Și nici nu mințiți în legătură cu amprente. Face o pauză și apoi adaugă:

— Și nici în legătură cu ADN-ul din spermă.

Preț de o clipă, Davis pare depășită de situație. După care se apleacă din nou peste masă și îi aruncă iar surâsul acela care îl îndeamnă: *Mie poți să-mi spui orice, ai încredere.*

— Bine. Haide acum să discutăm despre visul pe care l-ai avut, de acord?

Danny nu spune nimic.

— Ți se întâmplă des să ai asemenea fantezii?

Acum este rândul lui Ball să protesteze:

— Zău așa. Nu a fost niciun fel de fantezie dacă acolo ați găsit cadavrul. Alt pufnet batjocoritor din partea lui Jalbert.

— Ce să spun, trebuie să recunoști și tu că este o justificare extrem de convenabilă, spune Davis.

— Nu și din punctul meu de vedere, zice Danny. Uită-te unde am ajuns, cucoană!

— Vrei să ne povestești încă o dată acest... *vis* al tău, Danny?

Le povestește visul. Îi este foarte ușor, pentru că nu s-a estompat absolut deloc și, chiar dacă s-a dus și în viața reală acolo și a văzut exact aceleași lucruri, visul și realitatea nu se amestecă între ele. Visul este de sine stătător, la fel de concret ca pateurile de pe blat. La fel de concret ca frizura aia de Dracula a lui Jalbert și ca ochii lui avizi, dar lipsiți de lumină.

După ce termină de povestit, Davis îl întreabă – probabil ca să se consemneze în mod oficial, presupune Danny, din moment ce a mai răspuns la întrebarea asta – dacă a mai avut anterior visului și alte asemenea experiențe paranormale. Danny răspunde că nu, nu a mai avut.

Abia acum Jalbert se așază pe scaunul de lângă colega lui. Vâră telefonul lui Danny în buzunarul sacoului său negru.

— Ești dispus să faci testul poligraf?

— Cred că da. Ar trebui să mă duc până la Great Bend pentru asta, nu? Deci ar trebui să fie la sfârșitul programului de lucru. Și aș avea nevoie și de camionetă, desigur.

— În momentul ăsta, ultima ta grijă ar trebui să fie frecatul podelelor și spălatul geamurilor, spune Jalbert.

— Am terminat? vrea să știe Ball. Mi se pare că domnul Coughlin v-a

răspuns la toate întrebările. Și aș adăuga că a dat dovadă de mai multă politețe decât aș fi făcut-o eu în locul lui. Și vă cer să-i înapoiați imediat telefonul.

— Doar câteva întrebări mai avem, spune Davis. Uite, Danny, ne putem interesa în legătură cu drumul tău până în Colorado și cel până la Wichita. Însă mai avem multe zile neacoperite în intervalul întâi-douăzeci și trei, de acord?

Danny răspunde:

— Uitați-vă la ce indică telefonul. Când nu sunt acasă, îl țin în torpedoul de la camionetă. Iar cei doi băieți cu care lucrez la liceu vă pot confirma că am fost acolo în fiecare zi, de la șapte și jumătate dimineața până la patru după-amiaza. Asta mi se pare că acoperă foarte mult din perioada aia despre care ziceți că nu știți nimic.

Nu o fi Edgar Ball avocat de drept penal, dar clar că nu-i deloc prost. Se uită la Jalbert și exclamă:

— Vai de mine! Habar n-aveți când a fost ucisă tânăra aia, nu-i așa? Nici măcar când a fost răpită nu știți.

Jalbert îi aruncă o privire ca de gheață. Eliei i se aprind obraji.

— Nu are nicio relevanță pentru discuția noastră de acum. Încercăm să-l eliminăm pe Danny din lista de suspecți.

— Ba nu. Nu asta faceți, o contrazice Ball. Încercați să-l prindeți cu mâța-n sac, numai că nu prea aveți probe, nu-i așa? Mai ales că nu cunoașteți nici măcar ora morții.

Jalbert îi întoarce spatele și se duce din nou la posterul cu O.J. și Johnnie Cochran. Davis îl întreabă pe Danny cum îi cheamă pe cei doi băieți care lucrează împreună cu el.

— Pat Grady și Jesse Jackson. Ca pe politicianul ăla din anii șaptezeci.

Davis își notează numele în carnețel.

— Poate iubita ta ar putea să ne ajute să stabilim perioadele când...

— E prietena mea, nu iubita.

Probabil că acum nici măcar prietenă nu-mi mai e.

— Și s-o lăsați în pace pe DJ. E doar un copil.

Jalbert pufnește în râs.

— Nu ești în măsură să ne dai ordine.

— Ascultă-mă, Danny! intervine Davis.

Danny întinde degetul spre ea.

— Știi ceva? Nu-mi place deloc să te aud spunându-mi pe nume. Nu suntem prieteni, *Ella*.

De această dată, Ball este cel care îl apucă de braț.

Davis continuă de parcă Danny nu ar fi spus nimic. Îl privește cu seriozitate și nu mai zâmbește.

— O povară îți apasă sufletul. Parcă o și văd. Acesta este motivul pentru care ai inventat povestea cu visul. El tace.

— Și trebuie să recunoști că este teribil de bizară. Zău, încearcă să te pui în locul nostru. Probabil că nici măcar avocatul tău nu te crede.

— Nu fiți așa de sigură, spune Ball. Sunt mai multe lucruri în cer și pe pământ decât cele visate de filosofia ta. Țasta e un citat din Shakespeare.

— Rahat! exclamă Jalbert de lângă poster. Iar acum mă citez singur.

Danny privește fix în ochii femeii. Jalbert reprezintă o cauză pierdută. Poate nu și Davis, în ciuda atitudinii ei intransigente.

— Ai muștrări de conștiință, știi că ai. Din cauza asta ai pus tomberonul peste mâna lui Yvonne, ca să nu ajungă câinele la ea.

Danny nu spune nimic. Dacă femeia chiar crede asta, înseamnă că și ea este o cauză pierdută. Din milă a făcut el ce a făcut, nu pentru că l-ar fi torturat remușcărilor. I-a fost milă de femeia moartă, cu brățară cu talismane la încheietura sfârtecătă de colții câinelui. Însă Davis este în vervă, așa că o lase să se desfășoare.

— Te putem ajuta să scapi de povara aceasta. Îți va fi mult mai ușor după ce vei începe să vorbești. Și mai există un bonus. Dacă îți recunoști fapta, dacă îți descarci sufletul în fața noastră, te-am putea ajuta. În Kansas încă se mai aplică pedeapsa capitală și...

— Nu s-a mai folosit de peste patruzeci de ani, o întrerupe Ball. Ultimele execuții de aici au fost cele ale lui Hickock și Smith^{32}, despre care a scris Truman Capote^{33}.

— Dar s-ar putea aplica în cazul asasinării fetei, nu se lasă Davis.

Lui Danny i se pare interesant că *tânăra* a devenit *fetița*. Evident că așa va spune procurorul când se va vorbi despre ea: sărmana fetiță. O fetiță lipsită de apărare.

— Dar, dacă îți mărturisești crima, cred că nici nu se va lua în calcul pedeapsa cu moartea. Ușurează-ți situația. Spune-ne ce s-a întâmplat în realitate.

— V-am spus, zice Danny. Am avut un vis. M-am dus acolo ca să-mi

dovedesc mie însumi că era doar un vis, dar am dat peste cadavru. Am anunțat poliția. Nu mă credeți. Înțeleg că nu mă credeți. Dar vă spun adevărul. Hai să terminăm odată și spuneți clar ce aveți de gând să faceți. Mă arestați?

Tăcere. Davis se mai uită puțin la el cu aceeași seriozitate cordială. Apoi privirea i se schimbă. Nu devine glacială, ci inexpressivă. Profesională. Pragmatică. Se sprijină de spătarul scaunului și se uită la Jalbert.

— Nu astăzi, răspunde acesta.

Iar ochii lui fără pic de luciul îl avertizează: *Însă curând, Danny! Curând!*

Danny se ridică. Își simte picioarele exact cum și le-a simțit în vis – de parcă nu și le mai poate controla și îl vor duce unde au ele chef. Se ridică și Ball. Se îndreaptă împreună spre ușă. Danny crede că ori se clatină puțin când merge, ori e prea palid, pentru că avocatul încă îl ține de braț. Nu vrea nimic altceva decât să iasă cât mai repede din camera asta. Dar se întoarce și se uită la Davis.

— Cel care a omorât-o pe femeia aceea încă este în libertate, spune el. Cu dumneavoastră vorbesc, doamnă detectiv Davis, pentru că nu are niciun rost să vorbesc cu colegul dumneavoastră. El și-a dat deja verdictul. Dumneavoastră vorbiți mai frumos, dar nu sunt sigur dacă nu cumva și dumneavoastră ați ajuns la concluzia fermă că eu aș fi vinovatul. Prindeți-l, da? Nu vă mai holbați atât la viața mea și căutați-l pe cel care a ucis-o. Înainte să ucidă din nou.

Și parcă vede ceva pe chipul femeii. Sau poate doar i se pare.

Ball îl trage de mână.

— Hai, Danny! Să mergem!

23

După ce rămân singuri, Jalbert închide camera de filmat și microfonul.

— Interesant, nimic de zis.

Davis dă din cap.

Jalbert o privește cu multă atenție.

— Ai vreun dubiu?

— Nu.

— Pentru că mi s-a părut de câteva ori că era pe punctul să te convingă.

— Nu, n-am niciun dubiu. Știa unde se află cadavrul pentru că el l-a

îngropat acolo. Asta este logica. Povestea cu visul e un scenariu TV.

Jalbert scoate telefonul lui Danny din buzunar. Introduce parola, se uită peste diferitele aplicații, după care îl închide la loc.

— O să-l ducem imediat criminaliștilor, iar ei o să-l examineze în amănunt. O să afle nu doar pe unde a fost începând cu întâi iunie și până acum, ci o să-i verifice și e-mailurile, și mesajele, și fotografiile. O să afle ce a căutat pe internet. O să-l doneze și o să i-l înapoieze mâine sau luni.

— Ni l-a dat prea ușor, spune Davis, nici nu mă așteptam la asta. Așa că nu cred că vom găsi mare lucru.

— Al naibii de sigur de sine e ticălosul ăsta, dar este posibil să fi omis totuși ceva. Și un singur SMS ne-ar fi suficient.

Davis își aduce aminte că Jalbert a spus aproximativ același lucru când s-a referit la un singur fir de păr descoperit în camioneta lui Coughlin. Și acela ar fi fost suficient. Însă nu s-a găsit nimic.

— O să aflăm că a făcut drumul până la Gunnel, spune ea acum. Știi asta, da? Pun pariu că și-a lăsat în rulotă telefonul și când a omorât-o, și când a îngropat-o – fie că a făcut lucrurile astea în aceeași zi, fie la interval de mai multe zile.

Jalbert spune:

— Patru.

— Poftim?

— Nimic. Gândeam cu voce tare. O să-i venim noi de hac, Ella. Încrederea aia a lui... aroganța... o să-i fie fatale.

— Ai vorbit serios când l-ai amenințat cu testul poligraf?

Jalbert scoate un hohot de râs, deși este limpede pentru oricine că numai de râs nu-i arde acum.

— Ori este sociopat, ori un psihopat așa cum scrie la carte. Nu ți-ai dat seama?

Femeia se gândește puțin, după care îi răspunde:

— Nu, nu prea.

— Ei bine, *eu* sunt sigur. Am mai văzut indivizi ca el. În nouă cazuri din zece, reușesc să fenteze poligraful. Adică n-ar avea niciun rost să ne complicăm.

Ies amândoi din cameră și merg pe coridor. Se întâlnesc cu polițistul cel tânăr care l-a adus pe Coughlin la interogatoriu. Acesta îi întreabă cum a mers.

— Am strâns șurubul, răspunde Davis.

Lui Jalbert îi place expresia și o bate pe umăr.

După ce ies din clădire, Davis își scoate pachetul de țigări și îi oferă una lui Jalbert. El refuză, dar îi spune că nu are nimic împotrivă dacă ea fumează, deoarece fumatul nu este interzis în aer liber. Davis aprinde țigara și trage cu poftă din ea.

— Avocatul ăla are dreptate. Nu avem nicio probă solidă, nu?

Jalbert privește în lungul străzii principale din Manitou, unde niciodată nu se întâmplă nimic deosebit.

— Dar vom avea, Ella. Fii sigură de asta. Mai presus de orice altceva, Coughlin își dorește să mărturisească. Aproape l-ai prins. Începuse deja să ezite.

Davis nu crede că Danny ar fi ezitat, dar își păstrează părerea pentru ea. Jalbert era de mult timp în branșă și avea mai multă încredere în intuiția lui decât în a ei.

— Însă tot nu-mi dau pace două chestii, spune ea.

— Care chestii?

— Cât de ușurat a părut atunci când i-ai zis că ai probe cu ADN-ul făptașului și cum a zâmbit atunci când eu i-am spus că am găsit amprente pe bordul camionetei. Știa că mint.

Jalbert își trece mâna prin ce i-a mai rămas din părul cu fire albe și roșcate.

— Știa că mergi la *cacealma*.

— Dar reacția lui la povestea cu ADN-ul... a fost atât de...

— Cum?

— Atât de *naturală*. De parcă își imagina că este scos din cauză.

Jalbert se uită lung la ea.

— Gândește-te la vis, Ella. L-ai crezut? Fie chiar și pentru o clipă?

Femeia îi răspunde fără pic de șovăială.

— Nu. Mințea. N-a avut niciun fel de vis.

Jalbert dă din cap.

— Repetă-ți asta mereu și totul o să fie în regulă.

Jalbert are în Lawrence o fermă mică, cu o casă cu doar cinci camere, la

o aruncătură de băț de sediul central al KBI din Kansas City. Însă nu se va întoarce acolo până când Coughlin nu va fi arestat, pus sub acuzare și cazul trimis în instanță. Apartamentul cu două camere pe care îl deține în Lyons se află destul de aproape și de Manitou și de Great Bend. În fine... cât de apropiate pot fi două locuri în Kansas. Pentru că este un stat mare, al treisprezecelea ca mărime din America. Lui Jalbert îi place să fie la curent cu ierarhizări de genul ăsta. În seara acelei zile de sâmbătă, stă la fereastră, se uită la cerul de pe care dispare treptat lumina roșiatică a amurgului și se gândește la interogatoriul lui Coughlin. Ella s-a descurcat de minune. Nici el n-ar fi făcut-o mai bine. Cu toate astea, nu este deloc mulțumit de rezultat. Nu se aștepta ca suspectul să vină cu un avocat. Se aștepta să mărturisească.

Data viitoare, își promite el. Trebuie doar să insistăm mai mult, să-l constrângem să-și recunoască fapta.

Se pricepe la asta, numai că nu are cum să o facă în această seară. Nu are nimic de făcut acum. Nu se uită la televizor și a făcut deja două tururi de scaune. Și-a cumpărat doi cheeseburgeri congelați de la prăvălia de vizavi și i-a băgat la cuptorul cu microunde. Trei minute, 180 de secunde, suma numerelor întregi de la 1 la 18 este 171, rest 9. Lui Jalbert nu-i plac resturile, dar trebuie câteodată să le accepți și pe ele. Burgerii nu sunt prea buni la gust, iar Jalbert își poate deconta cheltuielile, însă nici măcar nu se gândește să-și comande ceva de la room-service. De ce ar face-o? Mâncarea nu este nimic altceva decât combustibil pentru organism.

Nu a fost căsătorit niciodată, nu are niciun prieten (ține la Davis, însă, pentru el, aceasta nu este și nu va fi niciodată altceva decât o colegă), nu are niciun animal de companie. A avut un papagal în copilărie, dar a murit. Nu are absolut niciun viciu, dacă nu cumva se ia în considerare și masturbarea, pe care o practică o dată pe săptămână. Nu-i dă pace problema cu Coughlin. I se pare că seamănă cu una dintre muștele alea enervante, care îți scapă mereu când vrei să le plesnești cu ziarul. Așa că Jalbert se decide să meargă la culcare. Evident că se va trezi pe la patru, dar nu-l deranjează. Îi place să se scoale înainte de răsăritul soarelui și atunci poate va avea mintea mai odihnită și își va da seama cum să-l pună pe Coughlin cu botul pe labe. Se dezbracă încet, numărând până la 11 de fiecare dată când își dă jos câte un articol de îmbrăcăminte. Doi pantofi, două șosete, pantalonii, chiloții, cămașa, maioul. Adică 88. Nu-i un număr bun – este numărul preferat de

neonaziști. Își ia valiza de sub pat, scoate din ea șortul pe care îl poartă în pat și îl trage pe el. Așa ajunge la 99. Se așază pe scaunul de la birou ca să mai adune unu și să facă o sută. O sută este un număr bun, un număr pe care te poți baza. Intră în baie. Nu vede niciun cântar. O să ceară mâine să i se aducă unul. Se spală pe dinți, numărând descrescător mișcările periutei de la 17 la 1. Urinează, se spală pe mâini și se pune în genunchi lângă pat. Îl roagă pe Dumnezeu să-l ajute să-i facă dreptate sărmanei Yvonne. Apoi se culcă. Stă în întuneric cu mâinile împreunate pe pieptul îngust, în așteptarea somnului.

Nu avem nicio probă solidă – așa a spus Ella, și avea dreptate. Amândoi știu că el este criminalul, dar nu au găsit nimic în camionetă, nu au găsit nimic în rulotă și el și-a luat avocat. Nu unul foarte bun, dar nu asta contează. Poate vor afla ceva din telefon, dar ținând cont de ușurința cu care l-a predat Coughlin...

— Dar nu l-a predat de la bun început, spune Jalbert acum cu voce tare. S-a gândit ceva vreme, nu? A vrut să se convingă de faptul că telefonul ăla nu-l poate incrimina.

De ce să-și ia avocat? Oare e posibil să nu-și recunoască fapta decât după ce va avea parte de cele cincisprezece minute de celebritate? Când toată lumea va vorbi despre cum a visat el locul unde era îngropat cadavrul? Să nu-și dorească nimic altceva decât publicitate?

— Dacă asta vrea, atunci asta o să-i dau, zice Jalbert. Și adoarme.

25

Pentru Danny, săptămâna cu 4 Iulie este o săptămână infernală.

Pat Grady nu se prezintă la lucru luni dimineată. Danny îl întreabă pe Jess dacă Pat e bolnav.

— Habar n-am, răspunde Jesse. Nu ne vedem decât aici, nu suntem prieteni. Și-o fi zis că avem liber și azi, dacă mâine e 4 Iulie.

Danny nu se miră. Jesse Jackson este un tânăr care va realiza ceva în viață. Pat Grady este un tânăr care și-o va irosi – probabil prin cărciumile din Manitou, odată ce va împlini vârsta legală la care are voie să bea. Și sunt destul de multe cărciumi acolo. Danny știe prea bine asta, doar le-a fost client fidel pe vremuri.

Pat își face apariția pe la ora zece, începe să înșire o poveste despre cum

a trebuit să-și ajute tatăl la niște treburi, iar Danny îl anunță că este concediat. Șocat, Pat cascadează ochii la el.

— Nu poți să faci asta!

Danny îl contrazice:

— Ba pot și tocmai am făcut-o.

Pat îi aruncă o privire nesigură. S-a înroșit la față, i s-au aprins coșurile de pe frunte. Pornește spre ușă. Când ajunge la ea, se întoarce brusc și zbiară:

— Du-te dracu'!

— Ba du-te tu! îi răspunde Danny.

Pat trânteste ușa în urma lui. Danny se întoarce și îl vede pe Jesse cu mopul și găleata lângă ușile sălii de sport. Se oprește doar cât să-i facă un semn de aprobare. Danny zâmbeste larg. Pat iese din parcare în urletele îndurerate ale motorului de la șarmanul lui Mustang. Accelerează în scârșnet de cauciucuri. *O să te lase curând anvelopele, dacă mai mergi așa de repede*, îl avertizează Danny în gând. Dar bine măcar că a scăpat de o grijă – una pe nume Pat Grady.

Când ajunge acasă în după-amiaza aceea (îl aduce Jesse cu mașina), își găsește camioneta în fața rulotei. Toată cabina e plină de pete albe de la pulberea pentru prelevarea amprentelor și miroase a eter, probabil de la soluția aia pe care o folosesc ca să descopere urmele de sânge. Cheile sunt în suportul pentru pahar, iar telefonul este pe scaunul din dreapta.

Măști – adică Măreța Zi de 4 Iulie – Danny doarme până mai târziu. Apoi, în timp ce mănâncă niște cereale, își amintește că și-a luat cheile, dar că și-a lăsat telefonul în camionetă. Se duce după el, pentru că vrea să vadă dacă a primit vreun SMS de la Margie, poate ceva în spiritul sărbătorii. Dar nu găsește nicio felicitare din partea ei, nu a primit niciun e-mail, dar are un mesaj vocal de la avocatul lui, care îl roagă să îl sune. Danny își cam închipuie despre ce este vorba. Sună, îi urează lui Ball o zi de sărbătoare cât mai plăcută. Ball îi răspunde cu aceeași urare.

— Probabil m-ai sunat în legătură cu onorariul, dar abia ieri mi-au înapoiat camioneta.

Își dă seama că este o scuză asemănătoare cu cele folosite de Pat Grady și nu-i place deloc de el în momentul ăsta.

— Trec după-masă pe la cabinetul tău și îți las cecul.

— Nu-i ăsta motivul pentru care te-am sunat. Ai ajuns în ziare.

Danny se încruntă.

— Despre care ziare vorbești? Despre ăsta din Belleville?

— Nu. Despre *Plains Truth*.

Danny dă la o parte bolul cu cereale.

— Fițuica aia? Aia care se dă gratis? Aia plină cu cupoane de reduceri? N-am citit-o niciodată.

— Chiar aia. M-a anunțat Sarah, asistenta mea, așa că am luat-o de dimineață când mi-am cumpărat gogoșile. Gazeta asta trăiește doar din reclame, de-aia e gratuită. Probabil că face mulți bani din publicitate, pentru că o găsești peste tot – în fiecare piață, la fiecare prăvălie, la fiecare magazin de furaje și la fiecare benzinărie din patru comitate. Nu-i cine știe ce de capul ei, dar are rubrică de sport, editoriale cu influențe conservatoare și două sau trei pagini cu rubrica „Scrisori de la cititori” – de la cititorii scandalagii, aș adăuga eu. Nu le pasă ce fel de știri publică. Iar în ultimul număr au publicat numele femeii moarte.

— L-au publicat?

— Da. Yvonne Wicker din Oklahoma City. Ascultă chestia asta: „Poliția a primit un pont anonim care a condus-o la mormântul nefericitei tinere, săpat la mică adâncime în spatele unei clădiri abandonate din Gunnel – un orașel din apropiere de granița cu statul Nebraska. *Plains Truth* a aflat dintr-o sursă sigură că a fost identificată persoana care a dat informația anonimă și că este vorba despre Daniel M. Coughlin, în prezent administrator la Liceul Wilder. Se spune că acum colaborează cu detectivii de la KBI la descoperirea criminalului”.

Danny este consternat.

— Au voie să facă asta? Să-mi facă public numele dacă nu am fost acuzat de nimic?

— Nu-i o practică acceptată în presa scrisă, dar *Plains Truth* nu-i un ziar serios, ci mai degrabă un fel de maculatură, unul din alea pe care le răsfoiești pe toaletă. Și mai e ceva. Uite ce zice în continuare: „Când am întrebat de unde cunoștea domnul Coughlin locul în care se afla cadavrul, sursa noastră a amuțit brusc.” Nu îi explică cititorului cum să tragă și singur concluzia, dar nici nu trebuie. Nu crezi?

— Jalbert, murmură Danny.

Posibil să-i plesnească telefonul în mână, atât de tare îl strânge.

— Să zicem că sunt de acord cu tine – ori el, ori Davis.

— Nu. Nu ea. El a fost.

— ...dar nu avem cum să dovedim asta. Știau și cei șase polițiști de la secția din Manitou. Ne-au văzut când am venit. Plus ăla care te-a adus cu mașina. Și mai sunt și vecinii tăi din parcul de rulote. Și ei și-au cam dat seama ce căuta poliția acolo.

Normal că da. Plus că Becky știa totul chiar din gura lui. I-a povestit până și visul. Și totuși...

— Nu are suficiente probe ca să mă aresteze, așa că recurge la manevre din astea murdare.

— Nu ne ajută deloc să tragem concluzii pripite...

— Zău așa! De unde „pripite”? L-ai văzut cum s-a purtat? L-ai auzit?

Ball oftează.

— Ascultă, Danny, cred că ai nevoie de un avocat mult mai priceput decât mine. Un avocat de drept penal.

— Deocamdată rămân cu tine. Poate o să se termine repede.

— Poate că da.

Doar astea trei cuvinte le-a spus Ball, dar Danny înțelege din ele că avocatul nu este deloc sigur. Ba chiar că o asemenea ipoteză i se pare absurdă.

26

În ziua de miercuri a acelei săptămâni infernale, Danny află că o să-și piardă locul de muncă.

În pauza de prânz, se duce la camionetă ca să-și ia mâncarea și apoi să se așeze lângă Jesse, la una dintre mesele din spate. Își scoate telefonul din torpedou, verifică e-mailurile și își pierde instantaneu pofta de mâncare. A primit trei e-mailuri. Unul de la ziarul din Belleville – *Telescope* – și unul de la *Plains Truth*. În ambele i se cere să explice ce legătură are cu asasinarea lui Yvonne Wicker. E-mailul de la *Plains Truth* îl mai roagă și să confirme sau să infirme „zvonurile care spun că ați văzut într-un vis locul în care a fost îngropată tânăra Wicker”.

Le șterge pe amândouă. Al treilea este de la Inspectoratul Școlar al comitatului Wilder. Și îl informează că, din cauza reducerilor bugetare, postul lui de administrator-șef la Liceul Wilder a fost desființat. I se cere să lucreze până la finalul săptămânii, dar atâta tot. Pentru că, de luna următoare, nu va mai avea această slujbă.

„Din cauza caracterului neprevăzut al acestei decizii regretabile”, continuă e-mailul, „vă vom plăti în continuare salariul pe toată luna iulie și pe prima săptămână a lunii august”.

Și, dacă are vreo întrebare, să ia legătura cu Susan Eggers, inspector-șef adjunct și contabil-șef al tuturor instituțiilor de învățământ din comitat. Sunt trecute acolo un număr de telefon și un link pentru Zoom. Ca să fie sigur că înțelege, Danny citește de mai multe ori e-mailul plin cu formulări seci și stereotipe care, în esență, îl scot din pâine și îi recomandă să se ducă dracului. După care aruncă telefonul înapoi în torpedou, o ia prin sala de sport și iese în curte, unde își ia prânzul

— Vrei niște chili? îl întreabă băiatul. Că mama îmi pune mereu prea mult. L-am încălzit la microunde.

— Cred că am să te refuz. Mi-am adus niște lebăr și niște brânză.

Jesse strâmbă din nas de parcă doar cuvintele astea îi miros urât.

— Ca să nu mai spun, continuă Danny, că am fost pus pe liber.

Jesse scapă din mână lingura din plastic.

— *Ce?!*

— Ai auzit bine. Vineri e ultima zi.

— *De ce?*

Tânărul se gândește puțin, apoi îl întreabă:

— Din cauza fetei?

— Ai aflat și tu?

— Toți au aflat.

Bineînțeles că au aflat, își zice Danny.

— Cei de la inspectorat nu spun că asta ar fi cauza, dar nici n-ar putea, nu? Din moment ce eu n-am făcut decât să anunț poliția despre existența cadavrului. Pretind că au luat decizia asta din cauza nu știu căror reduceri bugetare.

Se așteaptă ca Jesse să-l asalteze cu întrebări despre cadavru și despre cum l-a găsit, însă probabil că băiatul ăsta este singurul om din Wilder sau chiar din comitatul Republic care nu arde de nerăbdare să afle detalii despre visul lui. Alte griji are Jesse acum. *Fii binecuvântat, Jesse, ca ești un copil tare bun*, îi spune Danny – însă doar în gând.

— Aoleu! Trebuie să dăm cu lac pe parchetul din sala de sport! Nu pot să fac singur treaba asta! Habar n-am cum!

— Liniștește-te, că nu-i fizică cuantică! O să-l lăcuim mâine. Chestia cea

mai importantă e că, dacă te apuci de treabă, nu ai voie să te mai oprești. Și încă ceva: trebuie să ne acoperim gura și nasul cu ceva – cu o basma sau o mască din aia de protecție, cum purtam când era pandemia de Covid. Evident că o să deschidem toate geamurile, dar tot o să miroasă foarte tare.

— Nu se poate să mă lase singur aici! țipă Jesse.

Dar nu plânge. Nu încă.

— N-am nicio *cheie* de nicăieri! Și nici nu vreau să am! Pe bune, Danny, sunt *Negru*! Dacă se întâmplă ceva... dacă dispar produsele alea de curățenie sau nu știu ce chestii de la cantină... pe cine o să se dea vina?

— Te înțeleg foarte bine și crede-mă că o să aflu ce intenții au, zice Danny. Mi-au dat un număr de telefon la care să sun dacă sunt probleme. Dacă pot, o să am grijă de tine.

— Da' au dreptul să facă asta? N-ai putea să faci ceva... nu știu... să-i dai în judecată?

— Nu prea cred, răspunde Danny. În Kansas angajatorul are dreptul să te concedieze când i se năzare lui și fără niciun fel de preaviz. Asta înseamnă că inspectoratul nu este obligat să-mi ofere un motiv întemeiat pentru desfacerea contractului de muncă.

— Dar e nedrept!

Danny zâmbește.

— Pentru care dintre noi?

— Pentru amândoi, omule! Suntem într-un mare căcat.

— M-am răzgândit. Îmi dai să gust niște chili?

27

Nu o sună pe Susan Eggers, ci ia legătura cu ea pe Zoom. Vrea să o privească drept în ochi atunci când vor discuta. Dar, mai întâi, intră pe site-ul comitatului Wilder și verifică bugetul alocat pe anul trecut și pe anul în curs. Rezultatul este exact acela la care se aștepta. Eggers este o femeie trecută de vârsta mijlocie, cu părul cărunț și scurt aproape lipit de cap, ochelari cu rame aurii și suptă la față. *Înfățișare tipică de contabil*, își spune Danny. Cucoana stă la birou. Pe peretele din spate este o reproducere uriașă a copertei cărții *Căsuța din prerie*^{34}, cu cele două fete speriate de moarte în spatele căruței cu coviltir.

— Domnul Coughlin, da? întreabă ea.

— Chiar el. Omul pe care tocmai l-ați concediat.

Eggers își încrucișează mâinile și se uită fix în obiectivul camerei de la computer.

— Vi s-a reziliat contractul de muncă, domnule Coughlin. Și, cu toate că nu eram obligați, v-am oferit un motiv întemeiat...

— Reduceri bugetare. Da. Însă bugetul liceului nu este mai mic anul acesta, este chiar cu zece la sută mai mare. Am verificat.

Femeia schițează un zâmbet superior, care pare a-i spune: *Oh, voi, cei săraci cu duhul.*

— Inflația a crescut mai mult decât bugetul.

Danny spune:

— Ce-ar fi să lăsăm la o parte scuzele astea ieftine, doamnă Eggers. Nu mi-ați reziliat contractul, m-ați dat afară. Și nu din motive bugetare. Din cauza unor zvonuri aberante despre o crimă pe care nu eu am comis-o și de care nu am fost acuzat. Recunoașteți naibii odată că ăsta-i adevărul!

Evident că Susan Eggers nu este deloc obișnuită să i se vorbească astfel. I se urcă sângele în obraji și un rid vertical îi brăzdează fruntea care fusese netedă doar cu o clipă mai devreme.

— Chiar doriți să purtăm această discuție? Foarte bine. Am primit anumite informații destul de supărătoare despre dumneavoastră, domnule Coughlin. Pe lângă problema curentă, am aflat că ați încălcat un ordin de protecție obținut de fosta dumneavoastră soție. Din câte am înțeles, ați fost în închisoarea din Wichita.

Partea cu închisoarea este adevărată, însă a stat doar o noapte la răcoare și asta din cauză că fusese beat și tulburase liniștea publică. Își dă seama că nu i-ar fi de niciun folos dacă s-ar apuca acum să-i povestească doamnei de la inspectorat cum au stat lucrurile atunci. Își dă seama că nimic nu i-ar fi de vreun folos.

— Ați discutat cu un individ pe nume Jalbert, nu-i așa? Dumneavoastră sau inspectorul-șef? Știți despre cine vorbesc? Un detectiv de la KBI? Cu sacou negru și jeanși lăbărțați?

Femeia nu răspunde, dar clipește surprinsă. Danny nici nu are nevoie de vreun alt răspuns.

— Domnule Coughlin, după părerea mea, inspectoratul a fost mai mult decât generos cu dumneavoastră. Vă plătim întreaga lună iulie, deși...

— Și prima săptămână din august, nu uitați.

— Da, întreaga lună iulie și prima săptămână din august, deși nu veți mai

lucra deloc.

Acum ezită puțin, evident întrebându-se dacă ar fi înțelept să continue, dar Danny a provocat-o. Dacă vrea neapărat să știe adevărul, atunci o să i-l spună ea acum pe tot.

— Să spunem, de dragul discuției, că... și situația dumneavoastră actuală... a jucat un rol. V-a apărut numele în ziare, în legătură cu o crimă abominabilă. *Dumneavoastră* ce ați face dacă vi s-ar aduce la cunoștință că administratorul unui liceu din subordinea dumneavoastră, un bărbat care se află zilnic în preajma adolescențelor, a fost acuzat de faptul că și-a maltratat soția, iar acum este interogat de poliție într-un caz de viol urmat de crimă?

Danny i-ar putea spune că Margie nu l-a acuzat niciodată că ar fi maltratat-o, că nu a vrut decât să nu-l mai audă răcnind la două dimineața sub geamul ei – *întoarce-te la mine, Margie, am să mă schimb*. I-ar putea spune că nu știe cine a ucis-o pe Yvonne Wicker. I-ar putea spune că este sigur că tipii care scot fițuica aia gratuită i-au aflat numele de la detectivul Jalbert, deoarece Jalbert știa că nu vor avea niciun fel de scrupule și îl vor publica. Nimic din toate astea nu ar conta câtuși de puțin pentru Susan Eggers.

— Am terminat, domnule Coughlin? Am de lucru.

— Nu chiar, pentru că nu mi se pare că v-ați gândit ce se va întâmpla cu liceul după plecarea mea. Nu v-ați gândit la... cum se zice?... la ramificații. Cine mă va înlocui? Am un băiat care lucrează acolo pe perioada vacanței de vară. Jesse Jackson îl cheamă. E un puști tare bun și pune osul la treabă, dar nu poate să facă singur tot ce e de făcut. În primul rând, pentru că nu știe cum. În al doilea, pentru că nu are decât șaptesprezece ani. Prea tânăr pentru o asemenea responsabilitate. În al treilea rând, se va întoarce la cursuri în septembrie.

— Vom renunța și la el, spune Eggers. Vineri, la sfârșitul programului, să încuiați peste tot și să înapoiați cheile domnului director Coates. Mi se pare că locuiește chiar în Manitou.

— Jesse va fi și el plătit pe iulie și prima săptămână din august?

Danny știe răspunsul, dar vrea să-l audă din gura femeii.

Nici vorbă să pară cumva stânjenită. În schimb, îi zâmbește cu indulgență.

— Mă tem că nu.

— Are nevoie de banii ăștia. Își ajută familia.

— Sunt sigură că îşi va găsi altă slujbă.

O nimica toată, nu? De parcă în comitatul Wilder s-ar găsi așa ceva la tot pasul. Acum femeia ia o foaie de hârtie de pe birou, citește ceva de pe ea, o pune la loc.

— Mi se pare că mai era un băiat care lucra acolo. Patrick Grady. Părinții lui au făcut o plângere împotriva dumneavoastră. L-au sunat pe domnul Coates și i-au spus că fiul lor a demisionat deoarece l-ați amenințat.

Atât de uluit și de înfuriat este Danny că nici nu-și găsește cuvintele. Încearcă să se calmeze și apoi spune:

— L-am dat afară pe Pat Grady pentru că întârzia în fiecare zi și pentru că făcea o treabă de mântuială. Nu l-am amenințat deloc. Puștiul ăsta este un chiulangiu și atâta tot. Și Jesse o să vă spună același lucru dacă o să-l întrebați, dar mă îndoiesc că o veți face.

— Nu trebuie să-l întrebăm. Este doar un alt aspect al unui tablou deloc frumos. Un tablou al caracterului dumneavoastră, domnule Coughlin. Fiți mulțumit că vă desfacem contractul de muncă din motive de natură bugetară. O să dea mai bine pe CV-ul dumneavoastră atunci când vă veți căuta alt loc de muncă. Iar acum vă rog să mă scuzați, sunt destul de ocupată...

— Adică n-o să facă nimeni reparații în liceu pe toată perioada verii?

Danny nu suportă să se gândească la asta. Liceul Wilder este bătrân și se produc multe stricăciuni în timpul anului școlar. Este începutul lui iulie și el abia s-a apucat de treabă.

— Și la toamnă? La toamnă cine o să se ocupe de el?

— Nu vă privește pe dumneavoastră, spune Eggers. Vă mulțumesc pentru teledon, domnule Coughlin. Sper să vă rezolvați problemele. La revedere!

— Stați puțin...

Inutil. Susan Eggers a închis deja.

28

În primele ore ale serii de joi din acea săptămână infernală, Danny își face cumpărăturile săptămânale la supermarketul IGA din Manitou. Îi place să se ducă acolo joia, pentru că nu este atât de aglomerat – majoritatea oamenilor care au un loc de muncă își încasează leafa vinerea și atunci dau năvală în magazine. Măine își va depune banii de pe cecul lui de salariu –

unul dintre ultimele cinci sau șase – în contul de la banca Citizens National. Mai are și vreo trei mii și ceva de dolari puși deoparte, dar care nu îl vor ține prea mult. Bine măcar că nu trebuie să-i plătească pensie alimentară lui Margie – asta chiar că l-ar fi adus la sapă de lemn – însă tot îi trimite câte cincizeci, șaizeci de dolari la una sau două săptămâni. Măcar cu atât s-o despăgubească pentru toate necazurile pe care i le-a făcut. Însă nici banii ăștia nu va mai fi în stare să-i trimită și îi este groază de pe acum de telefonul pe care va fi nevoit să i-l dea ca să-i explice în ce situație este. Deși probabil că ea a aflat deja. Veștile bune merg cu viteza melcului, alea proaste iau avionul cu reacție. Și nu va mai putea să-l ajute pe Stevie. Fratele lui mai mic locuiește și acum la adăpostul social din Melody Heights, cu toate că este foarte posibil să câștige mai mulți bani decât Danny. *Poate o să ajungă el să mă ajute pe mine*, își zice Danny. *Ei, cât de tare ar fi asta?*

Acum este la raionul de carne și încearcă să se decidă dacă să ia unul sau două pachete cu câte o jumătate de kilogram de carne tocată de vită (e cea mai ieftină), când aude o voce din spate:

— Daniel Coughlin? Trebuie să-ți mai pun câteva întrebări.

Jalbert. Normal că Jalbert este. Numai că, în seara aceasta, și-a înlocuit sacoul ponosit cu un hanorac albastru, cu literele KBI imprimate deasupra inimii. Chiar dacă Danny nu are cum să vadă și spatele hanoracului, știe că acolo sunt imprimate aceleași litere, însă mai mari. Firește că Jalbert ar fi putut să se apropie discret de el și să-i vorbească pe un ton normal. Dar la fel de bine ar fi putut să aleagă și parcare pentru scena asta pe care o face. Ceilalți clienți de la raionul de carne se uită curioși la ei. Exact asta își dorește Jalbert.

— V-am răspuns deja la toate întrebările, zice Danny, aruncând în cărucior un pachet cu jumătate de kilogram de carne, că doar trebuie să înceapă să facă economii. Dacă mai ai ceva de întrebat, trebuie să fie și avocatul meu de față.

— Ai acest drept, spune Jalbert, la fel de tare ca să-l audă cel puțin jumătate din magazin.

Lui Danny i se pare acum că părul roșcovan al individului seamănă destul de bine cu un vârf de săgeată sau cu capătul unei sulite ruginite. Ochii ăia adânciți în orbite se holbează la Danny ca la o specie nouă de insectă.

— Ai dreptul la un avocat. Dar ai să-l aștepți la secția de poliție.

La fel de tare – parcă ar avea un megafon în gât. Oamenii au început să se strângă la capetele raionului de carne, unii prefăcându-se că-și verifică listele de cumpărături, alții căscând gura fără jenă.

— Sau putem discuta aici. Este alegerea ta.

Hm, aici, unde ne aude toată lumea, își zice Danny. Ți-ar conveni, nu?

— Hai să facem un compromis. Ieșim și discutăm afară.

Danny nu-i dă lui Jalbert ocazia să obiecteze, ci pornește spre ieșire (înfrânându-și dorința de a-l izbi în umăr când trece pe lângă el). Detectivul nu are cum să-l împiedice; Danny are vreo douăzeci și cinci de kilograme în plus față de el, iar Jalbert nu este înarmat – nu are decât insigna agățată de curea. Și legitimația atârnată de gât. Danny nu întoarce capul ca să se asigure că Jalbert vine după el.

Nici casieritele nu-și mai fac treaba acum. Pe două dintre ele Danny le știe pentru că au învățat la Liceul Wilder. Cunoaște mulți oameni care au învățat la liceul ăla, pentru că numai acolo a lucrat el de când a plecat din Wichita. Ușile se deschid și el iese în noaptea fierbinte. Abia acum își dă seama că nu l-a salutat nimeni în magazin, cu toate că s-a întâlnit cu destul de multe persoane cunoscute, printre care și câțiva profesori.

Se întoarce cu fața la Jalbert abia după ce trece dincolo de vitrinele luminate care dau spre trotuar.

— Mă hăituiеști.

— Îmi rezolv cazul. Hăituită a fost sărmana domnișoară Yvonne, nu tu. Tu ai hăituit-o și ai ucis-o. Nu-i așa?

— Am mai răspuns la întrebarea asta.

— Ți-am verificat telefonul. Sunt multe discrepanțe în legătură cu locurile unde te-ai aflat. Vreau să mi le explici pe fiecare în parte. Dacă ești în stare.

— Nu.

Jalbert ridică din sprâncenele – la fel de lănoase și încâlcite ca părul care a început să-și ia adio de la el. Lui Danny îi trece prin minte o idee năstrușnică: *M-o hăitui el, dar poate ca și eu îi răspund cu aceeași monedă. Mi se pare că cearcănele alea pe care le are sub ochi sunt acum mai adânci și mai negre.*

— Nu? Nu? Nu vrei să te scoatem din cauză, Danny?

— Tu nu vrei. E ultimul lucru pe care ți-l dorești pe lumea asta.

Întinde degetul spre emblema galbenă cu KBI de pe pieptul hanoracului.

— Nu atrăgeai mai multă atenție nici dacă țineai un panou publicitar

deasupra capului. Ia stai, ai slăbit un pic sau mi se pare mie?

Jalbert se străduiește din greu să nu pară surprins de întrebarea asta total neașteptată. Însă Danny are impresia că l-a șocat de-a dreptul. Să fie doar o iluzie? Poate.

— Nu vreau decât să completezi spațiile rămase libere, Danny. Cât mai multe...

— Nu.

— În cazul ăsta, o să mă vezi foarte des. Știi, da?

— De ce să nu fac testul poligraf? Mi-ați dat înapoi camioneta și voi putea să vin oricând mă chemați, din moment ce ai avut personal grijă să mă dea afară de la serviciu.

Jalbert își dezvălește bonturile care-i țin loc de dinți. *Probabil mănâncă doar alimente foarte moi*, își spune Danny.

— Mi se pare interesant cum oamenii ca dumneavoastră – sociopații, asta vreau să zic – sunt capabili să dea vina pe ceilalți pentru toate necazurile lor.

— Testul poligraf, domnule detectiv. Cum rămâne cu testul poligraf?

Jalbert flutură din mână de parcă ar vrea să alunge o muscă enervantă care vrea cu tot dinadinsul să i se așeze pe nas.

— Sociopații fentează poligraful de cele mai multe ori. Este un fapt dovedit.

— Sau poate vă este teamă că ar arăta că spun adevărul.

— Douăzeci și unu, spune Jalbert.

— Poftim?

— Nimic.

— Vă simțiți bine?

Tare mult îi mai place lui Danny să-i pună întrebarea asta. Nu-i pasă cât de neobrăzată este, nu-i pasă cât de josnică este, pentru că el tocmai ce a fost făcut de râs în fața oamenilor din orașul lui. Mă rog, din fostul lui oraș.

— Tu ai ucis-o! nu se lasă Jalbert.

— Ba nu.

— Haide, mărturisește! Scapă de povara asta, Danny. Ai să te simți mai bine. Nu suntem decât noi doi aici. Nu port niciun microfon, așa că ai să poți să negi mai târziu că mi-ai fi spus ceva. Fă-o pentru mine și fă-o pentru tine. Descarcă-ți sufletul!

— Nu am ce să mărturisesc. Am visat. M-am dus în locul unde era îngropată. Am anunțat poliția. Asta-i tot.

Jalbert râde.

— Trebuie să recunosc că ești extrem de încăpățânat, Danny. Dar și eu sunt.

— Uite ce zic eu: dacă tu chiar crezi că eu sunt criminalul, atunci arestează-mă, îi sugerează el, renunțând la orice politețe.

Jalbert nu-i răspunde.

— Dar nu poți, nu-i așa? Pun pariu că ai discutat cu procurorul din Wilder City și ți-a spus că nu ai suficiente probe. Nici probe de natură criminalistică, nici probe video, nici vreun martor ocular. Nu ai decât declarația unui moș care m-a văzut la benzinăria aia, însă asta a fost în ziua în care am anunțat eu poliția, deci nu are cum să-ți fie de vreun folos. Una peste alta, domnule detectiv, cam ești în budă.

Chestie destul de nostimă, își dă seama Danny, pentru că și el tot în budă este. A avut Jalbert grijă de asta. Jalbert rânjește și îl arată cu degetul. Rânjetul lui îi amintește lui Danny de semiluna din vis.

— Tu ai ucis-o! Eu știu asta, tu știi asta, douăzeci și opt. Danny îl anunță:

— Acum o să intru să-mi termin de făcut cumpărăturile. Poți să vii după mine, dacă așa vrei. Nu te pot împiedica, iar răul a fost deja făcut. De când le-ai dat numele meu tipilor de la fițuica aia.

Jalbert nu neagă și nu intră înapoi în supermarket. Și-a terminat treaba. Toată lumea se holbează la Danny. Unii clienți chiar își trag repede cărucioarele la o parte din drumul lui.

29

Se întoarce la rulota lui din Dumbrava Stejarilor. Își scoate cumpărăturile din pungi. Și-a îngăduit să-și cumpere o cutie cu Nabisco Pinwheels – biscuiții lui preferați – și se gândea să mănânce câțiva în timp ce se va uita la televizor. Acum nu-i mai arde nici de televizor și nici de biscuiți. Crede că o să-i rămână în gât dacă va încerca să guste unul. Nu a mai fost atât de furios din gimnaziu, când s-a luat un băiat mai mare de el. Și niciodată nu s-a mai simțit atât de... atât de...

— Atât de încolțit, murmură el.

Oare o să poată dormi la noapte? Doar dacă va reuși să se calmeze. Și vrea să se calmeze, vrea să-și revină. Jalbert pare nedormit de multă vreme și probabil că vrea ca și Danny să-și piardă somnul. *Haide, Danny, ce-ar fi*

să ai mințile vraște de la oboseală și stres? Ce-ar fi să nu te mai poți stăpâni și să faci o tâmpenie? Să sari la bătaie, de pildă? Să-mi tragi un pumn în barbă? Ia gândește-te cât de bine te-ai simți după asta! Hai, încearcă!

Oare există ceva care să-l mai liniștească? S-ar putea. Își scoate portofelul și caută în el. A primit de la fiecare detectiv câte o carte de vizită cu numerele de telefon și interiorul de la KBI pe o parte și cu numerele de mobile pe cealaltă. Să le aibă pentru orice eventualitate. În cazul că se satură de aiureala aia neverosimilă cu visul și se decide să le spună ce anume s-a întâmplat în realitate. Lasă în portofel cartea de vizită a lui Jalbert și o sună pe Davis pe mobil. Îi răspunde imediat, dar abia o aude din cauza zgomotelor din jurul ei – multe voci de copii care zbiară, imaginându-și că așa se cântă „Mulți ani trăiască”.

— Bună seara, doamnă detectiv Davis! Danny Coughlin la telefon.

Tăcere de la celălalt capăt al firului, de parcă femeia nu știe cum ar trebui să reacționeze la acest apel primit la șapte seara de la suspectul principal în cazul pe care îl investighează. Danny crede că a luat-o prin surprindere, la fel cum l-a luat Jalbert pe el – chestie absolut echitabilă, dacă se gândește mai bine... cel puțin, în starea de draci pe care o are acum. Tăcerea se prelungește, iar Danny apucă să audă și *cine să trăiască, Laurie să trăiască! La mulți ani!* După care Davis îi spune:

— O secundă.

Apoi se adresează copiilor de la petrecere (așa presupune Danny: că vocile sunt ale unor copii și că acolo este o petrecere):

— Trebuie să răspund.

Corul de copii se aude tot mai încet – înseamnă că femeia se duce într-un loc mai liniștit, de unde să poată vorbi cu omul care a sunat-o din senin. Danny are câteva secunde în care să se gândească la verbe – pe care anume îl va folosi? *Am vorbit?* Nu. *Am discutat?* Nu, asta nu merge deloc. *M-a interogat?* Așa a fost... dar tot nu merge. Apoi îi vine ideea cea bună.

— Cu ce te pot ajuta, Danny?

— Acum o jumătate de oră, partenerul tău m-a urmărit și m-a atacat verbal la supermarket, unde mă dusesem la cumpărături.

Altă pauză. Apoi:

— Mai avem să-ți punem niște întrebări legate de locurile în care te-ai aflat în cele trei săptămâni care ne interesează. Eu am luat legătura cu fratele tău, care mi-a confirmat că ai fost la el în primul weekend al lunii

iunie. Suferă cumva de autism?

Danny și-ar dori s-o întrebe dacă l-a supărat pe Stevie – se supără foarte repede atunci când iese din zona lui de confort –, dar nu vrea să o lase să-l îndepărteze de la subiect.

— Nu mai purta sacoul ăla negru, ci un hanorac cu sigla KBI și pe piept și pe spate. N-avea megafon la el, dar nici nu-i trebuia, că răcnea să trezească și morții. Joi seara magazinul ăla nu-i prea aglomerat, dar ăia care erau acolo au auzit tare și clar toată istoria. Și m-au văzut foarte bine – și din față, și din profil.

— Ești puțin cam paranoic, Danny.

— Care-i paranoia când treizeci de oameni cască gura la tine în timp ce ești agresat verbal? Când mi-am dat seama de intențiile lui, l-am convins să ieșim din magazin. Și știi ceva? N-a avut nicio întrebare de pus. Când am ajuns pe trotuar, a luat-o de la capăt cu același refren: că mărturisește, că tu ai făcut-o, că o să te simți mai bine după aia.

— Dar ai să te simți mai bine, îi zice ea, pe un ton serios. Are dreptate.

— Te-am sunat ca să-ți pun *eu* câteva întrebări.

— Nu sunt obligată să-ți răspund, Danny. Tu ești obligat să-mi răspunzi mie.

— Stai puțin, că întrebările mele nu au nicio legătură cu cazul. Mai bine zis, nu au nicio legătură directă. Mai degrabă, sunt întrebări de natură procedurală. Prima este asta. Dacă ai fi fost îmbrăcată cu un hanorac de uniformă, *tu* m-ai fi acostat în supermarket și te-ai fi asigurat că toată lumea aude ce-mi spui?

Davis nu-i răspunde.

— Zău, doamnă, e o întrebare ușoară! M-ai fi făcut de râs în fața vecinilor mei?

De data aceasta reacția ei este promptă și furioasă – chiar dacă îi vorbește cu glas scăzut, să nu o audă copiii.

— Tu ai făcut ceva mult mai rău! Ai *violat-o* pe Yvonne Wicker. Ai *ucis-o*!

— Păi, cum rămâne cu prezumția de nevinovăție, doamnă detectiv Davis? Eu doar am găsit cadavrul. Iar o luăm de la capăt? Iar ne învărtim în jurul cozii? Ce spui dumneata n-are nicio legătură cu ce te întreb eu. Să repet, că poate nu m-ai înțeles: te-ai fi purtat la fel ca Jalbert, mai cu seamă că nu avea nicio întrebare nouă pentru mine? Nicio probă?

Aude acum – dar foarte slab – larma petrecerii. Și o aude pentru că Davis are nevoie de ceva timp până să-i răspundă.

— Fiecare detectiv are propriile lui tehnici de lucru.

— Țsta-i răspunsul dumitale? Femeia râde nervos.

— Nu eu sunt în boxa acuzaților. Tu nu ai dreptul să mă interoghezi pe mine. Din moment ce nu ai nimic important de zis, o să închei acum această...

— Numele Peter Andersson îți spune ceva? Andersson cu doi de „s”.

— De ce mi-ar spune?

— Pentru că este ziarist la o fițuică gratuită care se cheamă *Plains Truth*. Fițuica asta a făcut public numele tinerei Wicker. *Asta* este procedura uzuală? Să comunici presei numele victimelor înainte de a le anunța familia?

— Dar... i-am *anunțat* familia!

Bine măcar că acum Davis pare cât de cât neliniștită.

— Încă de săptămâna trecută!

— Dar *Telescope* nu știa numele. Sau poate îl știa, dar nu l-a publicat. Nu l-a publicat decât *Plains Truth*. Și numele meu? A apărut și el în fițuica aia. Scrie cumva în regulamentul KBI că trebuie să dați presei numele oamenilor care nu au fost acuzați de nimic?

Din nou se așterne tăcerea la celălalt capăt al firului. Danny aude un pocnet slab. Își spune că s-o fi spart unul dintre baloanele din camera unde se distrează copiii.

— Numele tău? Pretinzi că ți l-au publicat?

— Ia-ți un exemplar de la orice prăvălie și convinge-te singură. Și știm amândoi foarte bine cine l-a divulgat, nu? Și știm și de ce. Nu are nicio probă concretă, doar o poveste pe care refuză să o creadă. Pe care nu e în stare să o creadă. Nu are suficientă imaginație ca să o creadă. Nici tu nu crezi, dar măcar tu nu ai dat numele meu singurei fițuici care ar fi fost de acord să-l publice. Țsta-i motivul pentru care te-am sunat.

— Danny, îmi...

Dar se întrerupe brusc, înainte să spună *pare rău*. Danny nu știe precis că asta ar fi urmat să-i zică, dar este destul de sigur.

Davis o ia de la început:

— Oricine ar fi putut să dea numele tău acelei publicații. Cel mai probabil, vreunul dintre vecinii tăi din parcul de rulote. Este de-a dreptul absurdă ideea că Frank Jalbert te-ar hărțui.

— Oare?

— Da, așa este.

— Hai să-ți spun ce știu eu despre *Plains Truth*, zice Danny Am luat un exemplar când mă întorceam acasă de la lucru. Este penultima mea zi de muncă. Am fost dat afară. Tot vouă trebuie să vă mulțumesc și pentru asta.

Femeia nu comentează în niciun fel.

— Maculatura aia e plină de reclame și are doar câteva știri locale... plus articole despre tot felul de infracțiuni, sunt înnebuniți după astea. De la un simplu furt al vacii nu știu cui și până la incendieri premeditate.

— Ascultă, Danny, mi se pare că discuția asta a durat destul de mult.

Dar el continuă:

— La *Plains Truth* nu lucrează niciun ziarist de investigații. Nu umblă nimeni de acolo după știri despre scandaluri și cazuri de corupție. Andersson și încă vreo câțiva ard gazul de pomană și așteaptă să vină știrile la ei. În situația de față, numele lui Wicker și numele meu. Cineva a sunat la redacție și le-a dat numele astea.

— Îți dai seama că nu am cum să aflu cine a fost persoana respectivă, dacă asta vrei să mă rogi. Ziariștii își protejează sursele.

Danny râde:

— Tare nostimă ești! Le zici *ziariști* ăloră de la fițuica asta! La fel de bine ai putea să zici că este un viitor Einstein un puști de clasa a V-a, care habar n-are să facă cea mai simplă adunare. Eu cred că Peter Andersson o să-ți dea un nume, presupunând că îl știe. Nu trebuie decât să-l prezezi puțin. Așa cum ai făcut cu mine.

Tăcere, dar Davis nu a închis telefonul. Danny încă aude zgomotele petrecerii, dar foarte stins. Oare Laurie este fiica ei? Nepoata?

— *Un* nume, nu *numele*, continuă Danny. Dacă – și-l subliniez pe *dacă* – Andersson a vrut să știe cu cine stă de vorbă, este foarte posibil ca Jalbert să-i fi răspuns că este un simplu polițist de la secția din Manitou sau de la rutieră. Și să fi închis imediat. Un ziar respectabil nu ar fi publicat o informație anonimă fără s-o fi verificat în prealabil din altă sursă, dar ăștia au făcut-o bucuroși, fără să le pese de consecințe. El a fost, doamnă detectiv. Sunt convins de asta și cred că și tu știi că el a fost.

— La revedere, Danny! Să nu mă mai suni decât dacă ai de gând să-ți recunoști fapta.

A venit momentul ca Danny să mai încerce ceva. Știe că merge la

nimereală, dar trebuie să o facă.

— L-ai auzit vreodată spunând aiurea tot felul de numere? În timpul discuției? Numere fără niciun fel de legătură cu nimic?

Niciun răspuns.

— Să înțeleg că nu vrei să vorbești despre asta? În regulă. Te rog, urează-i sărbătoritei...

Dar nu mai are pe cine să roage să-i transmită urarea. Davis a închis.

Îl sună imediat pe Stevie în Boulder. Fratele lui răspunde pe același ton și cu aceleași cuvinte ca întotdeauna – parcă ar fi un mesaj înregistrat:

— Ați sunat la Steven Albert Coughlin.

— Bună, Stevie, sunt...

— Știu, știu, râde Stevie. Ești Danny-Danny-hai-cu-renii-că-ne-prinde-toiul-iernii. Ce mai faci, fratele meu?

Danny nu mai are nevoie să-l întrebe absolut nimic. Îi este clar că Ella Davis nu i-a spus lui Stevie că fratele lui mai mare este suspect de crimă. Detectiva a fost... atentă? Poate mai mult decât atât. Poate *diplomată* este cuvântul pe care îl caută. Danny nu vrea să-i placă de ea, parcă o place un pic pentru felul în care s-a purtat.

Stevie are anumite competențe deosebite și – de-a lungul timpului – a învățat și să se descurce în preajma altor oameni, însă este extrem de fragil din punct de vedere emoțional.

— Bine fac, Stevie. Te-a sunat cumva prietena mea, Ella Davis?

— Da, doamna aia. Mi-a zis că-i detectiv de poliție și că tu o ajuți să rezolve un caz. Ajuți poliția să rezolve un caz, Danny-Danny-hai-cu-renii?

— Mă străduiesc, răspunde el și schimbă repede subiectul.

Vorbesc în continuare despre Nederland, micuța localitate montană de la sud-vest de Boulder, unde îi place lui Stevie să meargă în excursie în weekend. Vorbesc despre ceaiul dansant unde s-a dus Stevie cu prietena lui, Janet, și despre cum s-au sărutat de trei ori pe drumul spre casă. Nu se știe cine a dat muzica prea tare și Stevie strigă la persoana respectivă să o dea mai încet, lucru pe care nu l-ar fi făcut niciodată în adolescență; pe vremea aceea doar ar fi început să-și dea cu pumnii în cap până când l-ar fi oprit cineva.

Danny îi spune că trebuie să închidă. I-a trecut mare parte din furia de mai devreme. Întotdeauna se calmează când stă de vorbă cu Stevie. Fratele lui îi răspunde că bine, după care rostește replica obișnuită de final:

— Întreabă-mă ceva!

Danny este pregătit:

— Cafea Folgers Special Roast.

Stevie râde. Scoate niște sunete minunate, niște sunete pline de bucurie. Stevie nu știe să simuleze fericirea – când este fericit, este fericit și cu asta, basta.

— Raionul 5, raftul de sus, la dreapta când te duci spre raionul de carne, doisprezece dolari și nouă cenți. Și se cheamă „Classic Roast”.

Acum coboară vocea, de parcă cine știe ce secret vrea să-i împărtășească:

— Folgers Special Roast nu se mai produce.

— Bravo, Stevie! Acum chiar trebuie să închid.

— În regulă, Danny-cu-renii. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Se bucură că Davis a vorbit cu Stevie. Simplul gând că ar fi putut s-o facă Jalbert – simplul gând că Jalbert s-ar fi putut apropia în vreun fel de fratele său – îl scoate din minți pe Danny.

30

Ella Davis își vâără telefonul în buzunarul de la pantaloni și se întoarce la petrecere. Sora ei împarte farfurii cu tort și înghețată celor șase fete cu coifuri multicolore. Fiica lui Davis, sărbătorita și vedeta petrecerii din această seară, tot aruncă priviri curioase și lacome spre mormanul de cadouri de pe bufet. Laurie împlinește astăzi opt ani. Darurile vor fi deschise curând și la fel de curând vor fi date uitării – poate cu excepția Adorei, păpușa care a costat-o pe Davis patruzeci de dolari, câștigați cu sudoarea frunții. Fetele, pline de energie de la consumul de dulciuri și abia așteptând să înceapă distracția, se vor juca în living și țipetele lor vor umple întreaga locuință a surorii ei. Pe la opt li se va face somn în timp ce se uită la televizor, la a nu știu câta reluare a filmului *Regatul de gheață*.

— Cine era? o întreabă sora ei. Ceva în legătură cu cazul?

— Da.

S-a răsturnat deja o farfurioară cu înghețată. Mitzi, cățelușa beagle a Reginei, o înfulecă imediat.

— *El a* fost, nu-i așa? șoptește Regina. Coughlin?

După care revine la tonul normal:

— Folosește furculița, Olivia!

— Nu, o minte Davis.

— Când o să-l arestați?

— Nu ști...

— *Pe CINE să arestezi?* zbiară una dintre fetițe.

O cheamă Mary sau Megan. Ella nu mai ține minte.

— *Pe CINE, pe CINE, pe CINE?*

— Pe nimeni, îi răspunde Regina. Vezi-ți de treaba ta, Marin!

— Nu știu, Reg. Decizia asta nu intră în atribuțiile mele.

După ce toată lumea a primit și tort și înghețată, iar fetițele încep să mănânce, Davis se scuză și iese în curtea din spate ca să fumeze o țigară. Și să se gândească. O supără ideea că Frank l-a abordat pe Coughlin la magazin, atrăgând asupra lui atenția tuturor clienților și angajaților. La fel de bine le-ar fi putut spune: *El este criminalul, el a ucis-o pe fata aia, uitați-vă bine la el!* Și mai mult o supără ideea că Jalbert ar fi putut să divulge numele lui Coughlin singurei publicații care l-ar fi tipărit. Nu vrea să creadă că a făcut-o și nici nu prea crede, dar nu are niciun strop de îndoială că lui Frank i s-a pus pata pe Coughlin. Că este obsedat de omul ăsta. *Nu, nu-i corect*, se contrazice ea în gând. *Corect e să spun că este* dedicat trup și suflet rezolvării cazului.

Dar cel mai tare și mai tare o supără Coughlin. *Chiar* că a părut ușurat atunci când Frank i-a zis că au probele ADN și n-a avut absolut nimic împotriva să le ofere o mostră din propriul ADN ca să le poată compara. A știut că ea îl minte în legătură cu amprente fetei descoperite pe bordul camionetei lui. Dar poate le ștersese și așa a știut că nu mai era nimic acolo. Sau poate a știut pentru că Wicker – „sărmana domnișoară Yvonne”, cum îi zice Jalbert – nu s-a aflat niciodată în cabina camionetei; poate i-a înfășurat cadavrul într-o prelată și a pus-o în spate. Dacă a scăpat cumva de prelata aia, așa s-ar explica de ce nu au găsit niciun fir de păr, nicio amprentă sau nicio urmă de ADN în camionetă. Dar de ce să scape de prelată, când ar fi putut s-o îngroape *în ea?*

Sau poate Yvonne Wicker nu a fost niciodată în camionetă – nici în cabină și nici în spate.

Nu, refuz să cred așa ceva.

De asemenea, Coughlin s-a oferit să facă testul poligraf, mai avea puțin și se ruga de ei în genunchi să-l ducă să facă testul. Frank nu a fost de acord și a avut motive întemeiate să nu fie de acord, dar...

Sora ei iese din casă.

— Laurie o să-și deschidă cadourile, spune ea pe un ton ușor înțepat. Nu vrei să participi și tu?

Cum rămâne cu prezumția de nevinovăție, doamnă detectiv Davis?

— Ba da, zice Ella și își stinge țigara. Normal că vreau.

Reggie o ia de după umeri.

— Nu prea pari în apele tale, draga mea. *El* a fost la telefon?

— Da, oftează Davis.

— Susținea sus și tare că-i nevinovat?

— Da.

— Ai să te simți mai bine când o să ajungă după gratii, nu?

— Da.

Mai încolo, după ce fetițele și-au pus pijămăluțele și s-au îngrămădit pe podeaua livingului ca să asculte, la fel de captivate ca întotdeauna, cântecul „După-atât amar de vreme”^{35}, al surorilor Elsa și Anna, Ella o întreabă pe Reggie dacă a avut vreodată vreo experiență paranormală. De exemplu, un vis care apoi s-a adevărit.

— Eu nu, dar Ida, prietena mea, a visat că Horst o să facă infarct și chiar *a făcut*, două săptămâni mai târziu.

— Pe bune?

— Da!

— Deci tu crezi că sunt posibile asemenea lucruri.

Reggie se gândește bine, apoi îi răspunde:

— Nu cred că Ida m-a mințit, dar poate că aș fi crezut-o și mai mult dacă mi-ar fi povestit visul *înainte* de infarctul lui Horst. Deși, la cât de gras este, nu s-a mirat nimeni când a pățit ce a pățit. Uită-te la fătucă ta, Els! Uite cât de mult îi place păpușa aia!

Laurie o strânge tare la piept pe Adora, păpușa cu păr castaniu. Davis se uită, dar vede cu totul și cu totul altceva: vede un lan de porumb. În lanul ăsta este Danny Coughlin, care o înjunghie pe Yvonne Wicker iar și iar și iar, după care se urcă peste ea și o violează, cu toate că tânăra sângerează foarte tare, cu toate că tânăra este în pragul morții. Davis și Jalbert știu că totul s-a petrecut acolo, pentru că au găsit mătase de porumb în părul fetei.

Dacă a făcut asta, atunci merită absolut toate acuzațiile lui Frank, își spune ea. Și, în timp ce stă cu sora ei în pragul ușii, își dă seama că este pentru prima oară când folosește cuvântul *dacă* – cuvântul acesta periculos și trădător... da, și trădător.

Mai este ceva și este dispusă să recunoască – dar numai față de ea însăși – că asta a tulburat-o cel mai tare. *L-ai auzit vreodată spunând aiurea tot felul de numere? În timpul discuției? Numere fără niciun fel de legătură cu nimic?* Da, Frank chiar a făcut asta de câteva ori, parcă și mai des de când au început să lucreze la cazul Wicker. Probabil că nu înseamnă nimic, dar a slăbit destul de mult și este atât de obsedat de Coughlin...

Nu mai folosi cuvântul ăsta! Nu este obsedat, este dedicat trup și suflet rezolvării cazului. Este apărătorul lui Wicker, vrea să îi facă dreptate.

Dar dacă totuși cuvântul corect este... *dacă?*

31

Cam pe la jumătatea drumului înapoi la Lyons, Jalbert intră în parcare cu asfaltul crăpat și spart din fața unui centru comercial lăsat în paragină. Are senzația că o să explodeze dacă nu se dă imediat jos din mașină ca să numere puțin. Nu s-a înnoptat încă – este vară și se întunecă târziu, cam pe la nouă. Nu prea departe de locul unde a oprit el, niște fete se distrează uitându-se la *Regatul de gheață*.

— Trage de timp, șoptește Jalbert. Nemernicul ăla trage de timp și mă scoate din minți.

Capul! Cât de tare îl doare capul! Își trece degetele ambelor mâini prin ciuful în formă de săgeată. Își simte pielea capului udă de transpirație. Trebuie neapărat să numere. Număratul o să-l liniștească. Întotdeauna îl liniștește. O să facă turul scaunelor când se va întoarce în apartamentul lui de două camere de la hotelul Celebration Centre. Pentru că n-o să fie în stare să doarmă dacă nu face și turul scaunelor. Jocul de altădată, inventat ca un fel de leac împotriva plictiselii, a devenit ceva fără de care nu mai poate trăi.

Se apropie de ușa unei case de amanet – și aceasta abandonată, și aceasta într-o stare jalnică. Treizeci și trei de pași, adică șaptesprezece și șaisprezece. Se întoarce – cincisprezece și paisprezece. Se duce din nou spre casa de amanet: treisprezece, doisprezece, unsprezece pași – ultimii trei foarte mici, pentru că totalul trebuie să fie treizeci și șase. Începe să se simtă mai bine. Zece pași, nouă, opt și șapte îl aduc înapoi la mașină. Strânge pumnul și dă cu el în capotă de douăzeci și una de ori, numărând în șoaptă loviturile.

Deocamdată nu îl poate aresta pe Coughlin. Nu procurorul i-a interzis-o, ci directorul KBI. Jalbert este de acord că directorul are dreptate, deși nu-i convine deloc. Sigur că-i absurdă povestea aia cu visul, dar, fără nicio probă concretă, chiar și un avocat de provincie ca Edgar Ball ar putea să-l convingă pe judecător să respingă un asemenea caz.

Sau poate că *nu*. Dacă procurorul comitatului ar fi atât de prost și ar accepta cazul și s-ar ține procesul, Coughlin ar fi declarat nevinovat și nu ar putea să fie din nou judecat pentru aceeași infracțiune: așa scrie în lege. Caz închis. Jalbert trebuie să găsească o modalitate prin care să-l facă pe Coughlin să-și dea arama pe față, astfel încât toată lumea să-l poată vedea pe psihopatul care se ascunde în spatele acelei măști inocente, în spatele declarațiilor lui cum că ar fi nevinovat. Trebuie să-l preseze, să-l încolțească. Trebuie să strângă șurubul. Jalbert se hotărăște acum să dea ocol centrului comercial. Începe să numere de la unu. La douăzeci și șase (cu un total de 351), ajunge din nou în față și vede lângă Fordul lui fără însemne o patrulă de poliție, cu semnalele luminoase în funcțiune. Prin stația de emisie de la umăr, un agent transmite la secție numărul de înmatriculare al mașinii. Aude pașii lui Jalbert și se întoarce, ducând instinctiv mâna la revolverul Glock de la centură. Apoi vede inițialele KBI de pe hanoracul detectivului și se relaxează.

— Bună seara, domnule! V-am văzut mașina aici și...

— Și ți-ai făcut datoria. Ai vrut să verifici. Douăzeci și șase. Foarte bine. Acum am să-mi bag mâna în buzunar și am să-mi scot legitimația.

Agentul clatină din cap și zâmbește.

— Nu este nevoie. Sunteți Frank Jalbert, da?

— Da.

Îi întinde mâna. Agentul i-o strânge și i-o scutură ușor de trei ori — numărul corect.

— Cum te numești, agent?

— Henry Calten, domnule. Dumneavoastră anchetați uciderea acelei fete, da?

— Da, tânăra Yvonne, răspunde Jalbert, clătinând cu tristețe din cap. Sărmana domnișoară Yvonne. Am oprit aici ca să mă mai dezmořesc puțin și să mă gândesc cum ar fi mai bine să procedez în continuare.

— Tipul ăla care a descoperit cadavrul e vinovatul, spune agentul Calten. Părerea mea.

— Și a mea, agent, dar nu mai vrea să declare absolut nimic, spune

Jalbert, clătinând iarăși din cap. Sincer vorbind, mi se pare că râde de noi.

— Îmi pare rău.

— Trebuie să-l presăm. Să găsim o metodă prin care să strângem șurubul.

— Vă las acum să vă gândiți în liniște, spune Calten. Dar, știți ceva? Dacă vă pot fi de folos în vreun fel... știu că-i puțin probabil, dar...

— Nu chiar, zice Jalbert. Orice este posibil în lumea asta. Șaisprezece.

Calten se încruntă.

— Poftim?

— Un număr plăcut, atâta tot. Că tot a venit vorba, dă-mi numărul tău de telefon.

Calten se entuziasmează:

— Sigur că da, imediat.

Scoate din buzunarul de la piept o carte de vizită cu logoul poliției rutiere din Kansas și notează pe spatele ei numărul telefonului personal.

— Știți... mă gândeam să încerc și eu să mă angajez la KBI.

— Câți ani ai? îl întreabă Jalbert, luând cartea de vizită.

— Douăzeci și patru.

— De trei ori opt, bravo! Vrei un sfat de la mine? Nu aștepta prea mult. Nu amâna. O noapte bună îți urez!

— O noapte bună și dumneavoastră! Și... dacă v-aș putea ajuta cumva...

— O să țin minte. S-ar putea chiar să te sun.

Agentul Calten vrea să se urce în mașină, se oprește și se uită la Jalbert cu un zâmbet fioros.

— Prindeți-l, domnule detectiv!

— Exact asta intenționez.

32

Odată ajuns la hotel, Jalbert se oprește la recepție și întreabă dacă au scaune pliante. Receptionerul spune că da, în sala de conferințe. Jalbert îl roagă să-i trimită trei la camera 521.

— Ba nu, o să le iau singur, se răzgândește Jalbert și se duce în sala respectivă.

Sunt vreo zece, poate și mai multe asemenea scaune sprijinite de perete, așa că își ia patru. Patru este un număr bun, mai bun decât trei. Greu de spus care ar fi motivul, dar numerele pare sunt mai tari decât alea impare. Cu

câte două în fiecare mână, se duce la ascensor, prefăcându-se că nu bagă în seamă privirea mirată a recepționarului.

Desface două scaune și le pune în micuțul living, iar pe celelalte două le pune în dormitor. Acum are opt scaune (pentru că pune la socoteală și patul și colacul de toaletă). Suma numerelor de la unu la opt inclusiv este treizeci și șase, de la unu la douăzeci și patru inclusiv este trei sute, de la unu la patruzeci inclusiv este opt sute douăzeci. Oamenii (*cei mai mulți* oameni) nu ar înțelege, dar ce face el acum este un lucru absolut minunat, un fel de schemă piramidală care îți aduce o mulțime de beneficii – dar nu în bani, ci în limpezimea minții.

Nu mai are mult și termină al cincilea tur de scaune. Dar deja știe care-i va fi următoarea mișcare. Strânge scaunele aduse din sala de conferințe și le pune bine lângă micuțul birou. S-ar putea să-i mai fie de folos și cu altă ocazie. Își scoate valiza de sub pat și o deschide. Ia din buzunar o pereche de mănuși din latex, apoi le pune. A venit momentul să preseze. Îi dă telefon agentului Calten. A venit momentul să strângă încă puțin șurubul.

33

Înainte de zorii zilei de vineri din săptămâna infernală, pe Danny îl trezește un zăngănit puternic, urmat de zgomotele unui motor de mașină cu amortizorul defect, ori fără amortizor. Se uită la ceasul de pe noptieră și vede că este 2:19. Se dă jos din pat, ia lanterna pe care o ține pentru situațiile în care cade curentul, și se duce la geamul camerei de zi. Nu vede nimic afară – doar un roi de fluturi de noapte care se rotesc în jurul felinarului dintre biroul administrației și spălătorie. Toată lumea doarme buștean în parcul de rulote „Dumbrava Stejarilor” (unde însă nu crește niciun stejar).

Zăngănitul ăla puternic nu l-a trezit decât pe el, pentru că doar lui îi era *adresat*.

Danny deschide ușa de la rulotă. Mai uită câteodată s-o încuie noaptea, dar probabil că va trebui să fie mai atent acum, după povestea aia cu *Plains Truth* și după circul făcut de Jalbert seara trecută în supermarket. Coboară treptele din beton, își aprinde lanterna și se uită în jur după sursa acelui zgomot. O găsește destul de repede. O crăpătură în învelișul din aluminiu al rulotei, chiar sub geamul din sticlă jivrată al băii. Danny bănuiește că geamul ăla îl țintea musafirul lui nocturn.

Vede o pată roșiatică în partea cea mai adâncă a crăpăturii. Danny coboară lanterna și descoperă o cărămidă pe pietrișul din fața rulotei. O cărămidă de care este prinsă cu sârmă o bucată de hârtie. Știe că este un bilet și știe ce scrie în el, dar tot se lasă pe vine și îl desface. Mesajul este scurt, scris cu carioca neagră sau cu creion negru.

PLEACĂ DE AICI CRIMINAL BLESTEMAT. SAU AI SĂ REGREȚI.

Primul gând al lui Danny este: *Nici în ruptul capului.* Urmează al doilea: *Pe bune? Se filmează? Cine ești, Clint Eastwood?*

Însă acum, plecarea din Manitou nu pare doar logică, ci și ispititoare. Pentru că uite-l cum stă la două noaptea în fața rulotei, cu un bilet de amenințare într-o mână și cu cărămida/poștaș la picioare. Prietena lui, Becky – prietenă și parteneră de sex ocazional – a terminat-o cu el și o să facă tot posibilul să o împiedice pe scumpa și drăgălașa DJ să se mai apropie vreodată de el, de parcă ar vrea s-o ferească de un bolnav de ciumă bubonică. Plus că și-a pierdut și slujba. Bașca jumătate din oraș pare să fi făcut Covid. Nu-i convine deloc ideea că este izgonit la fel cum a fost Cain după ce și-a ucis fratele – numai că, hai să fim serioși, parcul ăsta de rulote nu are nici în clin, nici în mână cu Raiul. Poate că a venit vremea să afle cum s-ar simți în Colorado. Crede că lui Stevie i-ar plăcea să-l știe lângă el.

Se întreabă dacă nu cumva era Mustangul lui Pat Grady mașina aia zgomotoasă pe care a auzit-o mai devreme. Poate că aia era. Dar ce mai contează acum?

Danny intră în rulotă și se culcă la loc. Dar, mai întâi, are grijă să încuie ușa.

În ultima lui zi de lucru în calitate de angajat al Inspectoratului Școlar Wilder, Danny mută cărțile din depozit în fosta cancelarie, care acum a fost transformată în sala folosită de catedrele de istorie și engleză. Cărțile vor rămâne acolo până în septembrie, când vor fi distribuite elevilor la începutul cursurilor... și când Danny speră că se va afla cât mai departe posibil de comitatul Wilder.

Jesse vine repede pe coridorul dinspre aripa cea nouă, unde a curățat plintele. Dă nas în nas cu Danny chiar în fața bibliotecii și îi spune:

— Vezi că vine polițistul ăla care a mai fost aici. Ăla cu părul... caraghios.

Și Jesse își freacă două degete de frunte, încercând să descrie frizura de Dracula a lui Jalbert.

— Am văzut că și-a lăsat mașina în spate.

— Femeia e cu el?

— Nt! E singur.

— Mulțumesc, Jesse.

— Chiar că i s-a pus pata pe tine, nu?

— O să vin să te ajut după ce duc toate cărțile astea la locul lor.

Dar Jesse nu se lasă.

— N-o să te aresteze, nu?

Danny schițează un zâmbet cam strâmb.

— Nu cred că are suficiente probe și asta îl scoate din minți. Haide, du-te și vezi-ți de treabă! Să muncim cu spor în ultima noastră zi aici!

Jesse pleacă. Jalbert este în holul de la intrare, tot cu ochii la vitrina cu trofee, la fel ca prima dată. Într-o mână ține ceva ce seamănă cu un ziar făcut sul.

Poate vrea să-mi tragă o bătaie cu el, își zice Danny. Amuzant gând, dar nu-i poate alunga din suflet spaima pe care o simte la vederea lui Jalbert. Știe că exact asta este intenția detectivului. Danny nu vrea să-i fie teamă, nu vrea să-i facă pe plac, dar nu poate. Se întâlnesc la jumătatea coridorului.

— Te-ai distrat pe 4 Iulie? vrea să știe Jalbert.

Danny îi ignoră întrebarea.

— Ce cauți aici de unul singur?

Și, spre marea lui mirare, detectivul chiar catadicsește să-i răspundă.

— Fetița partenerei mele nu se simte bine. Probabil a mâncat prea mult tort și prea multă înghețată. Vreau să vii după-amiază la Great Bend.

— Mă arestezi?

Jalbert își dezvelește bonturile.

— Nu încă. Trebuie să dai o declarație oficială. Pentru dosar. Despre *visul* pe care spui că l-ai avut. Odată ce *visul* tău va ajunge în atenția opiniei publice, sunt sigur că o să se bată pe tine toate posturile de televiziune. O să ai parte de toată publicitatea la care ai *visat* tu vreodată. Păcat că Jerry Springer^{36} a murit, că te-ai fi potrivit de minune cu toate curvele și toți ratații care veneau în emisiunea lui.

— Tocmai tu mă acuzi că aș fi avid de publicitate? Tocmai tu, care ai dat numele meu presei? Îmi imaginam eu că ești un om josnic, dar nici chiar în halul ăsta.

— Nu am fost eu, spune Jalbert, continuând să zâmbească. Nu fac așa ceva. Probabil a fost vreunul dintre vecinii tăi.

Danny i-ar putea spune acum că unul dintre vecinii lui (sau poate Pat Grady) a aruncat noaptea trecută cu o cărămidă în rulotă, ba chiar îi poate arăta și biletul de amenințare (că îl are în buzunar), dar știe prea bine că n-ar avea niciun rost.

Așa că îl întreabă pe Jalbert de ce a așteptat atâta timp până să-i ceară o declarație scrisă.

— Pentru că sperai la mai mult, nu? Pentru că îți doreai o mărturisire, nu o declarație. Numai că șefilor tăi nu le-ar conveni prea mult mărturisirea mea. Ia gândește-te la asta, domnule detectiv Jalbert. Nu știu nici unde a fost înjunghiată, nici de câte ori, nici cu ce.

— Te apucase un delir ucigaș, spune Jalbert.

Crede în vinovăția lui Danny cu același fanatism cu care mama lui Danny credea în Isus Mântuitorul pe vremea când trăia.

— Este o manifestare obișnuită a maniacilor cu tendințe criminale. Asta-i o expresie mai veche, probabil considerată discriminatorie în vremurile de acum, dar mie îmi place. Te descrie perfect.

— Nu eu am omorât-o. Eu doar am găsit-o.

Din nou Jalbert își dezvelește cioturile.

— Mai bine spune-mi povestea cu Moș Crăciun, Danny. Tare mult îmi place.

— Termin programul la ora patru. Asta înseamnă că nu pot să ajung în Great Bend mai devreme de șase și jumătate, dacă merg cu viteza legală. Și exact asta intenționez să fac.

— Am să te aștept. O să fie și Ella Davis acolo. Și ea o să te aștepte. Pe de altă parte, ai putea să pleci puțin mai devreme, că doar este ultima ta zi de lucru.

Danny s-a săturat până peste cap de individul ăsta.

— Cred că ai vrea să vezi și asta, adaugă Jalbert și desface ziarul.

Este *Oklahoman*. Detectivul îl deschide, caută o anumită pagină, o găsește, îi dă ziarul lui Danny. Titlul articolului este FATA ASASINATĂ SE ÎNTOARCE ACASĂ. Dedesubt este o fotografie. Asta vrea Jalbert să vadă. Iar Danny crede că acesta este adevăratul motiv pentru care Jalbert a venit la el.

În fotografia aceea este înfățișată chintesența suferinței omenești. Tatăl lui Yvonne Wicker își ține în brațe soția, care și-a îngropat fața în cămașa lui. Bărbatul ține capul ridicat spre cer. Colțurile gurii i s-au strâmbat într-o grimasă de durere. I se văd tendoanele încordate ale gâtului. Ține ochii strâns închiși. În spatele lor, lângă un Cadillac lung și negru, pe latura căruia scrie SERVICII FUNERARE HEARST, este un tânăr îmbrăcat cu o geacă de liceu, cu sigla unei echipe sportive pe piept. Pe cap are o șapcă de baseball. Nu i se vede prea bine chipul din cauza cozorocului. Danny presupune că este fratele mai mic al lui Yvonne.

I se pare că se uită la ceva ce nu se vede decât rareori în filmele și seriarele mult prea superficiale pentru așa ceva: birul pe care ți-l cere viața. Tăvălugul suferinței și absurditatea pierderii. Cenușa.

I se umplu ochii de lacrimi. Se mai uită o dată la fotografie și la titlul FATA ASASINATĂ SE ÎNTOARCE ACASĂ, apoi se uită la Jalbert. Și este șocat să vadă că *zâmbește*.

— Ia te uită! Asasinul plânge! Ca într-o operă italienească!

Lui Danny îi vine să-i tragă un pumn. În mintea lui chiar i-l *trage*, îi sparge nasul lui Jalbert și sângele i se prelinge pe lângă gură, aidoma unei mustăți subțiri și roșii, cum purtau asiaticii în filmele vechi. Singurul lucru care îl reține este faptul că știe că exact asta vrea Jalbert. Așa că își șterge ochii și încearcă să se calmeze.

— Măcar spune-mi că familia ei nu a aflat despre câine. Măcar atâta spune-mi.

— Habar n-am, răspunde Jalbert, pe un ton aproape vesel. Nu eu i-am

înștiințat de moartea sărmanei tinere; un detectiv din Oklahoma City s-a ocupat de asta. Eu mă ocup doar de caz, Danny. Adică de *tine*.

Danny încă are în mână ziarul. S-a mototolit. Îl netezește și i-l arată lui Jalbert.

— Vrei să mai vezi și alți părinți într-o poză ca asta? Pentru că e foarte posibil ca ăla care a ucis-o să nu-și fi terminat treaba. E foarte posibil să mai facă încă două sau trei victime în timp ce tu ești obsedat doar de mine.

Jalbert face un pas în spate, de parcă Danny ar fi dat din mână sub nasul lui.

— Nu sunt obsedat, sunt dedicat rezolvării cazului. Știu că tu ești criminalul, Danny. N-a existat niciun fel de vis. N-ai avut nevoie de vreun vis care să te îndrume spre locul unde era îngropată, pentru că tu ai îngropat-o. Dar hai să trecem peste toată discuția asta în contradictoriu. Să fii prezent în Great Bend cel mai târziu la șase jumătate, dacă nu vrei să dau patrulelor rutiere numele tău și numărul de înmatriculare al camionetei. Adu-ți și avocatul, dacă vrei. Și poți să păstrezi ziarul. Poate vrei să te mai bucuri văzând nefericirea pe care ai provocat-o familiei ei. Patru victime ai făcut, nu doar una singură.

Se întoarce și pleacă repede spre ieșire. Poalele sacoului negru îi flutură ușor.

— Domnule detectiv Jalbert!

Se răsucesce pe călcâie. Ridică din sprâncene la Danny. Pielea scalpului din dreapta și stânga frizurii de Dracula este galbenă și fără luciu.

— Scrâșnești din dinți?

Acum Jalbert se încruntă.

— Ce?

— Dinții. Sunt tociți. Poate ar trebui să-ți iei o gutieră din aia dentară, de cauciuc. Am văzut că au la Walgreens.

— Nu dantura mea este subiectul discu...

— Te ajută dacă numeri?

Este prima dată când Danny îl vede pe Jalbert sincer șocat.

— M-am uitat de dimineață pe internet, înainte să vin la muncă, spune Danny. Se cheamă „aritmomanie”^{37}. Faci tot felul de calcule? Le faci când te trezești din somn în toiul nopții pentru că scrâșnești din dinți?

Și tot pentru prima dată Danny vede acum o vinișoară albastră care pulsează în tâmpla dreaptă a lui Jalbert: tica-tica-tica!

— Te crezi tare deștept, nu? îi răspunde detectivul. Tu ai omorât-o. O

știm amândoi și ai să plătești pentru asta. Pleacă. Danny rămâne pe loc, cu ziarul mototolit în mână. Încearcă să se adune. Fiecare nouă confruntare cu Jalbert este și mai rea decât precedentă. Își șterge ochii cu mâneca de la cămașă. După care se duce să se ocupe de mutatul cărților. Este ultima zi. Vrea să facă totul așa cum trebuie.

35

În pauza de prânz merge să-și ia telefonul din camionetă. Trebuie să o sune pe Margie și să-i spună că și-a pierdut slujba, iar Kansasul și-a pierdut farmecul – pentru el, cel puțin. Și că se gândește să se mute în Boulder. Precis îl va înțelege, lui Margie îi este drag Stevie. Dacă are nevoie de bani, probabil că va putea să-i mai dea puțini... dar nu prea mulți. Până își va găsi de lucru acolo va fi obligat să strângă cureaua. Plus că ea se căsătorește, nu-i așa?

Deschide portiera din dreapta, amintindu-și că trebuie să-i plătească și onorariul lui Edgar Ball. Scoate telefonul din torpedou. Stă cu spatele spre clădirea liceului, cu capul în jos. Se uită după SMS-uri noi. Se oprește brusc. Și-a adus aminte ce i-a spus Jesse: *Am văzut că și-a lăsat mașina în spate*. De ce să fi făcut Jalbert așa ceva, când parcareă este mult mai aproape? Lui Danny nu-i vine în minte decât un singur motiv.

Se întoarce la camionetă. Se uită în spate. Acolo nu este decât lada lui cu scule, pe care o ține mereu încuiată. Însă cabina nu o încuie niciodată și probabil că Jalbert a observat. Ba poate chiar el le-a spus asta lui și lui Davis. Nu mai ține minte.

Scotocește prin toate prostiile din torpedou – ciudat cum strânge omul toate nimicurile. Nu se așteaptă să găsească ceva și are dreptate. Jalbert nu i-ar fi pus nimic acolo. Mai cu seamă când știe că în torpedou își ține telefonul. Un loc mai nimerit i se pare consola din centru, dar nici acolo nu-i nimic... deși găsește o punguță cu bombonele M&M, pe care voia să i-o dea lui DJ cu prima ocazie când fetița va mai lua nota zece la o lucrare de control. Ceea ce se întâmplă foarte des, pentru că micuța este tare isteasă.

Caută în buzunarele de la portiere. Nimic. Se uită sub scaunul din dreapta. Tot nimic. Se uită sub scaunul de la volan și – da! – acolo este: un plic transparent în care se află un praf alb, care nu poate fi decât cocaină, heroină sau fentanil. Danny știe că statul Kansas are toleranță zero față de droguri. Se organizează tot timpul adunări unde li se țin tinerilor prelegeri

despre efectele nocive ale consumului de stupefiante. Sigur, în pliculețul ăsta e o cantitate prea mică de droguri pentru a fi vorba despre „intenția de a le distribui”, însă în Kansas chiar și posesia de droguri este considerată o infracțiune extrem de serioasă, care te poate băga la închisoare pentru doi ani. Oare chiar vrea Jalbert să-l vadă la pușcărie doar pe o perioadă de doi ani – poate chiar mai puțin de un an, dacă ajunge la un penitenciar local – pentru acuzația de posesie de droguri? Nu, nu pe o perioadă atât de scurtă. Dar, da, vrea să-l vadă la pușcărie, pentru că acolo l-ar putea constrânge (prin diverse metode) să mărturisească ce își dorește să audă. Și gardienii s-ar alia cu Jalbert. Și ei l-ar constrânge să spună ce vrea detectivul să audă – tot prin diverse metode, care mai de care mai brutale. În spatele scaunului este un loc unde se strâng tot felul de gunoaie. Vede acolo o pungă mototolită de la McDonald's. În ea sunt un ambalaj din hârtie de la un hamburger și unul de carton de la o felie de plăcintă cu mere. Asta are dimensiunile potrivite. Danny ia cu vârful degetelor punga cu droguri și o vâra înăuntru, îndoină și apăsând apoi cartonul ca să șteargă orice amprente ar fi lăsat pe ea. Bagă cartonul înapoi în punga de la McDonald's și pune punga în caserola în care și-a adus prânzul. Se întoarce la liceu și îl vede pe Jess la măsuța de afară.

— Vin și eu acum, îi spune Danny și intră.

Pune punga pe raftul de sus din magazie, în spatele unor recipiente cu tot felul de produse pentru curățenie. După care îl sună pe Edgar Ball.

— Mai ești avocatul meu?

— Încă mai sunt și am să fiu până o să se împrăstie treaba și o să ai nevoie de un expert în drept penal, îi răspunde Bell. Mi se pare extrem de interesant ce se întâmplă.

Discută puțin. Edgar Ball îi promite că o să treacă în jurul orei două pe la liceu și că va veni la secția KBI din Great Bend la șase jumătate. Danny îi promite că o să-i dea un cec pentru patru sute de dolari.

— Mai bine cinci sute, având în vedere ce-mi ceri, spune Ball.

Danny este de acord. I se pare corect, deși o să-i facă o gaură și mai mare în economii. O sună pe Margie și îi spune că este posibil să nu o mai poată ajuta financiar o vreme, pentru că și-a pierdut slujba. Ea îl asigură că îl înțelege.

— Trimite-i pe polițiștii ăia la mine, îi zice ea. O să-i conving eu că ești ca un câine care latră, dar nu mușcă... știi cum se zice, da? Tu doar faci scandal, nu ești în stare să vâri cuțitul în nimeni. Chiar ideea că ai fi putut să

omori pe cineva mi se pare culmea absurdului.

Danny îi spune că este o dulceață. Margie (căreia Stevie îi zice „Margie-Margie-mărgeluță”) îi răspunde că normal că este. Danny își ia sandviciul și termosul cu cafea, se duce la măsuța din curte și mănâncă împreună cu Jesse. Se simte mult mai liniștit acum.

— O să-mi fie dor de locul ăsta, spune Jesse. Știu că pare aiurea, dar e adevărat. Și o să-mi fie dor să lucrez cu tine. Ești un șef tare mișto, Danny.

— O să-ți găsești altceva, zice Danny. Ți-aș scrie o scrisoare de recomandare, dar... în situația de față... îți dai și tu seama că...

— Mda, râde Jesse. Îmi dau seama.

Edgar Ball ajunge pe la două și un sfert. Danny îi dă cecul și punga de la McDonald's.

— Ești sigur că vrei să procedezi așa? O să întinzi prea mult coarda.

— Deja am întins-o, răspunde Danny. Mai are puțin și se rupe.

36

Își termină programul la trei și jumătate, cu o jumătate de oră mai devreme decât de obicei. Danny încuie pentru ultima oară toate cele șapte uși ale liceului. Jesse îl strânge tare în brațe – așa cum se strâng în brațe bărbații adevărați. Danny îi răspunde în același fel și îl bate de câteva ori pe spate. Apoi îi spune să aibă grijă de el și să țină legătura. Jesse îi spune același lucru.

Danny se întoarce la Dumbrava Stejarilor. Stă cu ochii pe oglinda retrovizoare, așteptându-se să vadă niște mașini de poliție care îl urmăresc. Nu vede niciuna. Ajunge acasă și găsește un bilet lipit de ușă. Este scurt și la obiect: *Pleacă. Nu te vrem aici.* Îl ia de pe ușă, îl aruncă în coșul de gunoi din bucătărie, face repede un duș și își pune haine curate. Apoi o sună pe Ella Davis.

— Davis Coughlin sunt, doamnă detectiv.

— Cu ce te pot ajuta?

— Acordându-mi puțină încredere.

Și Danny îi spune ce vrea de la ea. Femeia nu spune „da”... dar nici „nu” nu spune.

Pleacă spre Great Bend și, după vreo cincizeci de kilometri, o mașină a poliției rutiere iese de pe un drum de țară și o ia după el, cu semnalele luminoase pornite. Polițistul acționează și sirena, gest deloc necesar,

deoarece Danny deja trage pe dreapta și coboară geamul. Apoi își pune ambele mâini pe volan, la vedere.

Pe polițist îl cheamă H. Calten. Se apropie de Danny ținând o mână pe patul revolverului. A desfăcut deja brida de siguranță de la toc.

— Prezentați permisul și certificatul de înmatriculare, vă rog.

— Am permisul în portofel, spune Danny. O să bag mâna în buzunar și o să-l scot de acolo.

Așa și face, cu mișcări foarte încete. După ce-i dă carnetul de conducere polițistului Calten, spune din nou:

— Acum o să întind mâna la torpedou și o să iau certificatul de înmatriculare.

— Aveți vreo armă în torpedou?

— Nu.

— În consolă?

— Nu.

— Vă rog.

Mișcându-se și acum cu încetinitorul, Danny deschide torpedoul și scoate certificatul de înmatriculare.

— Aveți dovada că mașina este asigurată?

— Da.

Și vrea să întindă din nou mâna la torpedou.

— Lăsați cardul de asigurare. Rămâneți aici, domnule Coughlin.

Calten se întoarce la mașina lui și vorbește în stația de emisie-recepție. Danny nu se mișcă. Trec cinci minute. O să ajungă mai târziu la Great Bend, dar nu are nicio importanță. Oricum Jalbert nici nu crede că o să vină.

După ce a verificat dacă lui Daniel Coughlin îi aparține acea Toyota Tundra din 2011 pe care a tras-o pe dreapta – Danny este sigur că polițistul deja știa asta – Calten se întoarce la camionetă, cu toate actele în mână. Însă nu i le dă înapoi lui Danny.

— Știți de ce v-am oprit, domnule Coughlin?

Danny răspunde că nu, nu știe.

— Mergeați în zigzag pe șosea.

Danny știe că nu este adevărat, dar nu spune nimic.

— Ați băut ceva astăzi, domnule Coughlin?

— Dacă despre alcool mă întrebați, răspunsul este nu.

— Ce părere aveți despre un etilotest? Sunteți de acord să faceți unul?

— Da.

— Dar droguri? Droguri ai consumat? Iarbă? Ecstasy? Cocaină?

— Nu.

— Ați fi de acord cu percheziționarea camionetei?

— Nu vă trebuie un mandat pentru asta?

— Nu și dacă v-am văzut conducând într-un mod periculos. Puteți să fiți de acord cu percheziția sau vă pot reține vehiculul.

— Bine, spune Danny, deschizând portiera. Trebuie să ajung undeva la o anumită oră, așa că puteți să vă faceți percheziția acum.

Polițistul Calten dă dovadă de un exces de zel absolut caraghios când se prefăce că ar percheziționa camioneta. Evident că știe că nu va descoperi nimic în locurile pe unde-și vârstă nasul. Și evident că abia la sfârșit se uită și sub scaunul șoferului. Și stă mult timp cu ochii acolo, ba chiar se duce la mașină după lanternă. În cele din urmă, trânteste portiera și îi aruncă lui Danny o privire goală, inexpressivă.

— Cum rămâne cu etilotestul? vrea să știe Danny.

— Faceți pe deșteptul cu mine, domnule?

Danny nu-și dă seama dacă tânărul polițist s-a înroșit la față sau dacă este ars de soare.

— Nu. Dar nu mergeam deloc în zigzag. Amândoi știm asta.

— O să vă dau o amendă pentru conducere imprudentă, domnule Coughlin.

Danny s-a cam săturat de tot teatrul ăsta ieftin și renunță la pronumele de politețe.

— Eu n-aș face asta dacă aș fi în locul tău. Dacă mă amendezi, o să te dau în judecată. Și, la proces, avocatul meu o să te întrebe dacă ai vorbit cu detectivul Jalbert de la KBI înainte să mă tragi pe dreapta. Și atunci va trebui să decizi dacă vrei să spui adevărul sau dacă vrei să faci o declarație mincinoasă după depunerea jurământului. Iar comiterea acestui sperjur ar putea să-ți aducă o condamnare. Chiar vrei așa ceva?

Calten se gândește dacă merită într-adevăr să meargă până la capăt cu toată povestea asta. Nu, nu este ars de soare; clar că acum e roșu la față – de nervi? de rușine? Danny se simte destul de bine și se bucură că măcar de data asta n-a mai jucat în apărare. Calten îi înapoiază permisul și certificatul de înmatriculare.

— Încercați să vă mențineți doar pe banda dumneavoastră de acum încolo, domnule.

Lui Danny îi vine să meargă puțin mai departe, îi vine să-l întrebe pe Calten dacă nu-i dă măcar un avertisment, dar își dă seama că a fost de ajuns. Calten este înarmat și încă nu și-a pus brida de siguranță la loc, peste patul armei de serviciu.

— Așa voi face, domnule polițist.

— Plecați acum!

Încă vreo opt kilometri se mai ține Calten după el. Merge chiar în spatele lui, aproape bară la bară. Apoi întoarce. Danny parcurge fără alte incidente restul drumului până la Great Bend.

37

Edgar Ball îl așteaptă deja la capătul parării de la secția KBI. Îl întreabă pe Danny cum a fost drumul. Danny îi relatează întâmplarea cu polițistul Calten.

— Incredibil! exclamă Ball. Ești sigur că vrei înapoi drogurile alea?

— Ar trebui să nu mai fie nicio problemă, că Jalbert și-a ratat ocazia.

Danny speră că nu se înșală și mai speră să nu fie arestat de detectiva Davis mai încolo.

Ball deschide portbagajul mașinii și îi dă lui Danny punga de la McDonald's. Danny o bagă în consola dintre scaune și, de această dată, încuie portiera camionetei.

— Haide să intrăm! zice Danny. Fii atent ce față o să facă Jalbert când o să mă vadă. O să ți se pară foarte interesant.

Dar nu-i deloc așa. Doar un foarte vag licăr de surpriză – vag și fulgerător. Încăperea, dotată cu aparatură de înregistrare audio-video, este plină de oameni. Pe lângă Jalbert și Davis, mai sunt acolo un tip bondoc și chel, pe care îl cheamă Albert Heller, și un bărbat bine și elegant, care se numește Vernon Ramsey.

Heller este procurorul comitatului Wilder. Ramsey este detectiv din Oklahoma City. O cămăruță mică, în care se înghesuie șase oameni – cum să nu te apuce claustrofobia? Probabil că există o sală de ședințe mai mare în clădirea asta, dar nu o ședință își doresc acum Jalbert și Heller. Ei nu își doresc decât să-l facă praf pe Danny. Pentru că acum pot, pentru că acum a venit pe teritoriul lor.

Se fac prezentările. Se strâng mâinile. (Danny și Jalbert sar peste etapa asta). Află din nou ce drepturi are, acum i le înșiră procurorul. Ca să se

consemneze, Heller adaugă și că „Domnul Coughlin este însoțit de avocatul dânsului”.

Tot Haller este cel care începe interogatoriul, punându-i lui Danny aceleași întrebări pe care i le-au pus detectivii. Stau față în față. Edgar Ball stă lângă Danny, iar Ella Davis stă lângă Heller. Cu o expresie impasibilă, Ramsey se sprijină de perete. Jalbert stă în colț, cu mâinile încrucișate la piept.

În timpul interogatoriului, Danny își povestește visul. Povestește cum a mers până la benzinăria părăsită din comitatul Dart. Povestește despre încercarea lui eșuată de a-și păstra anonimatul când a anunțat poliția de existența cadavrului. Heller îl întreabă de ce a simțit nevoia să sune la poliție și Danny îi povestește despre câine.

— Voia s-o dezgroape. Mânca din ea. Sunt convins că ați văzut fotografiile.

Heller îi spune că vor să știe mai multe despre locurile unde s-a aflat în primele trei săptămâni din iunie.

Danny răspunde că va face tot posibilul să îi ajute, însă nu ține o agendă în care să-și noteze programul pe zile.

Heller termină cu întrebările și începe acum Vernon Ramsey – detectivul din Oklahoma City.

— Tu ai ucis-o pe Yvonne Wicker?

— Nu.

Ramsey nu mai zice nimic. Nu mai are alte întrebări. Jalbert îi spune ceva la ureche și Ramsey dă din cap. Expresia îi rămâne la fel de impasibilă.

Heller încheie interogatoriul, aducându-i la cunoștință lui Danny că ar fi de dorit să nu plece din comitat. Danny clatină din cap.

— De fapt, chiar am intenția să plec din comitat și din stat. Mi-a apărut numele într-o gazetă gratuită. Sunt suspectul principal și a avut cineva grijă ca toată lumea din centrul Kansasului să afle despre asta.

Și Danny aruncă o privire spre Jalbert. Jalbert se uită plictisit la el.

— Te pot asigura că nicio persoană implicată în anchetarea acestei crime nu a dezvăluit presei numele tău, spune Heller. Sigur, este regretabil ce s-a petrecut, dar ar fi o idee extrem de proastă să pleci din Manitou, ca să nu mai spun din Kansas. Ar apărea consecințe ne...

— Atunci, arestați-mă, zice Danny. Arestați-mă dacă vreți să mă țineți în Kansas.

Heller se holbează la el. Ella Davis își privește mâinile încrucișate pe masă. Ramsey pare să fi descoperit ceva foarte interesant pe tavan. Jalbert este singurul care îi aruncă priviri pline de ură.

— Dar nu puteți, nu? continuă Danny. N-aveți nicio dovadă că eu aș fi ucis-o pe Yvonne Wicker, pentru că nu eu am făcut-o. Eu doar am anunțat unde se află cadavrul. Așa că nu-mi vorbiți mie despre consecințe.

— De fapt, ar putea să fie anumite consecințe, intervine Ball, pe un ton plin de regret. Un proces pentru arestare fără temei legal. Intentat de mine.

— Te sfătuiesc cu toată seriozitatea să nu pleci de aici, îi spune Heller lui Danny. Ai lăsa impresia că ești vinovat.

Din colțul lui, Jalbert murmură:

— *Este vinovat.*

Danny scoate din buzunarul de la spate o hârtie împăturită și o întinde peste masă, dar nu lui Heller, ci lui Davis.

— „Pleacă de aici criminal blestemat. Sau ai să regreti.” Așa scrie. Hârtia asta era înfășurată pe o cărămidă. Cineva a aruncat cărămida aia în rulota mea în toiul nopții. *Asta* este una dintre consecințele faptului că mi-a apărut numele în ziar, domnule Heller. Sămânța neîncrederii a fost deja sădită.

Aruncă din nou o privire spre Jalbert.

— Următoarea cărămidă s-ar putea să mă nimerească drept în cap.

Ramsey îl întreabă:

— Și unde vrei să te duci?

— Cred că în Colorado. Fratele meu este acolo și mi-e dor de el, că ne vedem foarte rar.

— Nu contează unde te duci, intervine Jalbert. Tânăra Yvonne se va ține după tine ca un miros urât, de care nu poți să scapi. Oricât ai încerca.

Danny își dă seama că așa s-ar putea să fie. Se uită la Ramsey.

— Mai aveți și alți suspecți? Măcar unul singur? Poate fata se despărțise de iubitul ei și tipului nu i-a convenit asta. Poate avea o situație complicată acasă?

Ramsey îi răspunde:

— Direcția de Investigații Criminale a poliției din Oklahoma nu are obiceiul de a oferi asemenea informații suspecților.

Danny nici nu se aștepta la un alt răspuns. Părerea lui este că poliția din Oklahoma nu are alți suspecți. De ce să aibă? El crede că nu există nicio legătură între Yvonne Wicker și asasinul ei. Fata făcea autostopul, a oprit mașina nepotrivită și a plătit cu viața pentru asta.

Se ridică în picioare.

— Plec.

Nu îl împiedică nimeni. Doar Jalbert îi spune:

— Ai să te întorci!

38

Când ajung în parcare, Danny și Edgar Ball își strâng mâinile. Avocatul a venit din Manitou cu o Honda uriașă. În afară de chestia aia cu arestarea neîntemeiată, nu a zis nimic altceva cât au stat înăuntru. În fond, ce ar fi fost de zis?

— Sigur vrei să-ți încerci norocul cu Davis? îl întreabă Ball acum.

Danny ridică din umeri.

— Crezi că o să mă aresteze pentru posesie de droguri când îi arăt pliculețul ăla cu cocaină? Ăsta-i un risc neînsemnat în comparație cu acuzația de crimă.

Ball se leagănă ușor pe călcâie.

— Dacă n-ai omorât-o tu, înseamnă că ești cel mai mare mincinos din câți am cunoscut eu vreodată. Mai mare chiar și decât Red, unchiul meu, iar așa ceva mi se părea de-a dreptul imposibil înainte.

— Nu eu am omorât-o.

Danny s-a cam săturat să repete asta.

— Stai puțin, să iau din camionetă cecul cu banii tăi.

— Mai ține-l, spune Ball. După cum cred că ți-am mai zis, mi se pare extrem de interesantă toată povestea asta.

39

Locul unde trebuie să se întâlnească cu Ella Davis este la doar trei sau patru kilometri de sediul KBI, dar Danny preferă să o ia pe un drum ocolit prin centrul săracăcios al orașului Great Bend, cu ochii mereu în oglinda retrovizoare, încercând să se asigure că nu este urmărit. Când ajunge la Coffee Hut, s-a făcut deja ora opt și jumătate. În fața cafenelei este o parcare mică și asfaltată. În spate este un teren viran. Acolo oprește Danny, lângă o autoutilitară RAV4. Este destul de sigur că lui Davis îi aparține mașina asta. Pe locul din dreapta este o păpușă, pe care o recunoaște

imediat. Și Darla Jean are una la fel. Este Elsa Oldenburg, personajul din *Regatul de gheață*. Intră în cafenea și o vede pe Davis în separeul din spate, unde nu poate fi observată din parcare principală.

— Nu credeam că mai vii, îi spune ea. Tocmai mă pregăteam să plec.

— Am vrut să mă asigur că nu mă urmărește nimeni.

Femeia ridică din sprâncene.

— Chiar că ești paranoic.

— E spre binele amândurora. Nu cred că lui Jalbert i-ar conveni să afle că te întâlnești cu mine fără știrea lui. Apariția unei chelnerițe o scutește de răspuns. Danny, care nu a mai mâncat nimic altceva în afară de sandviciul de la prânz, își comandă niște jambon cu sos și o Cola.

— Toată grăsimea aia o să-ți înfunde arterele, îl avertizează Davis când rămân singuri.

— Mai bine decât să-mi tragă cineva cu o cărămidă în cap.

— Frank Jalbert crede că tu ai scris biletul ăla de amenințare.

— Normal că așa crede.

— De ce m-ai chemat aici, Danny? A trebuit să angajez o bonă să stea cu fetița, și bonele sunt scumpe.

Danny îi spune despre vizita lui Jalbert la liceu, chipurile ca să-l anunțe că trebuie să dea o declarație oficială. Și ca să-i arate fotografia din *Oklahoman* cu familia îndurerată a lui Yvonne Wicker.

— Dar a avut și un alt motiv. Iar eu nu mi-aș fi dat seama dacă nu mi-ar fi zis Jesse – puștiul cu care lucrez – că detectivul și-a lăsat mașina în spate, când intrarea în clădire este la doar câțiva pași de la parcare, parcare goală acum, că-i vacanța de vară. Și așa am intrat eu la bănuieli. M-am uitat în camionetă și am descoperit un pliculeț din plastic ascuns sub scaunul șoferului. Împinge spre ea cartonul de la McDonald's.

— E înăuntru. S-ar putea să fie heroină, dar eu cred că-i cocaină.

Este pentru prima dată când Danny observă niște fisuri în morga profesională a lui Davis. Desface cartonul la un capăt și se uită înăuntru.

— Am avut grijă să-l țin doar de colțuri. Deși mă cam îndoiesc că ar fi lăsat amprente, că-i mult prea deștept. Dar poate ar fi bine să verifici, în caz că i-a scăpat vreuna.

Davis își revinde repede.

— Să vedem dacă am înțeles bine. Îl acuzi pe Frank Jalbert, detectiv KBI de mai bine de douăzeci de ani și căruia i s-au acordat șase distincții, dintre care două pentru fapte de curaj deosebite, că ar fi ascuns droguri în

camioneta ta.

— Sunt sigur că-i un polițist foarte bun, dar acum e convins că eu aș fi omorât-o pe fata aia. Nu, nu-i bine, nu-i suficient.

— E obsedat, așa e. Și tare m-aș mira să nu fi observat și tu asta.

— Puteai să pui tu plicul ăsta acolo, Danny. Și să dai vina pe el.

— Stai, că n-am terminat.

Îi povestește cum a fost oprit pe șosea, dintr-un motiv inventat. Și îi spune că polițistul Calten s-a uitat sub scaunul ăla foarte mult timp, probabil neînțelegând de ce nu găsește nimic.

— Prin toate celelalte locuri a căutat în fugă, superficial... pentru că știa foarte bine unde ar fi trebuit să găsească drogurile. Cât despre ideea ta, cum că eu aș fi pus plicul acolo... întreabă-l pe Jesse Jackson dacă Jalbert și-a lăsat mașina în spate sau nu. O să-ți spună el. Apare chelnerița cu mâncarea lui Danny. Davis împinge cu latul palmei cartonul cu plicul în geantă. Când rămân din nou singuri, face un semn spre farfuria lui și zice:

— Arată ca o vomă de câine.

Danny râde și se apucă să mănânce.

— Bravo! Acum vorbești ca un om normal.

— *Sunt* un om normal. Dar unul care lucrează la Biroul de Investigații Criminale din statul Kansas, iar asta mă face un fel de Toma Necredinciosul.

— Jalbert a divulgat numele meu fițuicii *Plains Truth*.

— Așa zici *tu*. Spui că e obsedat de tine. Și tu ești obsedat de el.

— Trebuie să fiu. Vrea să-mi pună în cârcă o crimă pe care nu am comis-o. Cum să-i ripostez? Să-i sparg roțile? Să-i lipesc pe spatele sacoului său negru un bilețel pe care să scrie TRAGE-MI UN ȘUT ÎN FUND? Tot ce pot să fac este să vorbesc cu tine. Și ăsta-i un mare risc. Avocatul mi-a zis că ai putea să mă arestezi pentru deținere de droguri.

— N-am s-o fac.

Se joacă cu cruciulița de aur de la gât și se uită la el cum mănâncă.

— De dragul discuției, hai să zicem că Frank a divulgat numele tău singurului ziar care l-ar fi publicat și că tot Frank ți-a plantat cocaina aia în camionetă. Sigur, presupunând că în plic nu-i talc sau zahăr pudră. De dragul discuției, să zicem și că aș fi de acord că așa a făcut. Dovedește vreunul dintre lucrurile astea că nu ai violat-o și nu ai ucis-o pe Yvonne Wicker? Eu nu cred.

Danny nu are niciun contraargument.

— O să duc la laborator pliculețul ăsta, să aflăm ce este înăuntru. Și o să discut cu tipul ăla de la *Plains Truth*. Andersson, da? Să-mi trimiți numărul de telefon al puștiului care a lucrat cu tine și o să iau legătura cu el. Trebuie să plec acum.

Și dă să se ridice de la masă.

— Cruciulița aia din aur – o porți doar de ochii lumii sau chiar ești credincioasă?

— Mă duc la biserică, spune ea pe un ton prudent.

— Deci în Dumnezeu poți să crezi, dar nu crezi că am visat unde era îngropat cadavrul fetei. Corect?

Davis își atinge din nou cruciulița de la gât.

— Isus a înfăptuit treizeci de minuni, Danny. Tu ai avut un singur vis. Cel puțin, așa pretinzi. Plătește tu aici. Eu n-am băut decât o cafea.

Danny nu se lasă.

— Habar n-ai tu cât de mult îmi doresc să nu fi avut niciodată nenorocitul ăla... nu, *blestematul* ăla de vis.

Ella Davis se oprește. Schițează un zâmbet.

— Ești un tip simpatic, Danny. Rezonabil. Prietenos. Cel puțin, ăsta-i chipul pe care îl arăți celor din jur. Nu știu ce se află dedesubt. Dar am să-ți spun un secret.

Își sprijină palmele pe masă și se apleacă spre el. Cruciulița i se leagănă ușor la gât.

— *Aș vrea să te cred. Poate chiar aș putea s-o fac, numai că ăsta-i singurul vi spre cognitiv pe care l-ai avut tu vreodată. Și nu pot să nu mă întreb: de ce tocmai tu?*

— Bună întrebare, spune Danny. Probabil și-o pun și tipii ăia care câștigă la loterie. Numai că acum e invers. Nu știu de ce tocmai eu am avut blestematul ăla de vis. Ți-e mai ușor să crezi că eu am omorât fata, nu?

— Mult mai ușor.

— Fă-mi un serviciu, te rog. Ai grijă cu Jalbert. Mi se pare un om periculos. Și nu-i vorba aici doar de faptul că mi-a pus drogurile alea în mașină sau că a dat ziarului ăluia numele meu. E tare ciudată treaba aia cu numărutul. M-am uitat pe internet. Se cheamă...

— Aritmomanie, zice Davis.

Și imediat îi pare rău că a vorbit gura fără ea. Se întoarce și pleacă. Geanta aia uriașă îi atârnă de umăr. Chelnerița revine și îi spune lui Danny:

- Să lași loc și pentru niște plăcintă cu afine, drăgălașule.
— O să încerc, îi răspunde Danny.

40

Pe drumul spre hotel, Jalbert sună pe cineva de pe telefonul cu cartelă.

— Nici urmă de droguri în camionetă, îl anunță Calten. Nici sub scaun, nici nicăieri.

— În regulă, spune Jalbert, deși numai în regulă nu este. A găsit plicul și a scăpat cumva de el, atâta tot. Ca un lup care a adulmecat capcana. Iar tu, polițist Calten, nu știi nimic despre treaba asta, da? L-ai oprit doar pentru că mergea în zigzag.

— Da, zice Calten.

— Ar fi bine să ștergi convorbirea asta.

— Am înțeles, domnule detectiv. Îmi pare rău că nu a mers.

— Apreciez ce ai făcut.

Jalbert închide și pune sub scaun telefonul cu cartelă. O să-l mai țină o vreme, poate încă zece zile (cinci plus cinci, patru plus șase etc.), după care o să-l arunce la gunoi și o să-și ia altul.

Oare Coughlin știe că el a pus drogurile acolo? Normal că știe. Poate face ceva în această privință? Nu. Poliția ar spune că el a pus drogurile acolo. Dar să le găsească... nu, Jalbert nu se aștepta la asta. Coughlin chiar că seamănă cu un lup care poate adulmece o capcană indiferent cât de bine ar fi ea ascunsă. O să ucidă din nou dacă nu îl oprește cineva. *Trebuie* să fie oprit. Și nu doar pentru sărmana domnișoară Yvonne, dar și pentru celelalte fete care ar avea neșansa de a-i ieși în cale.

Și l-am pierde din ochi dacă ar pleca în Colorado, își zice Jalbert. Fiarele știu cum să se ascundă. Cum să dispară în umbră.

Trebuie obligat să rămână aici, în Kansas.

— Arestați-mă, șoptește Jalbert și dă cu pumnul în volan – *poc!* Câtă aroganță! Câtă insolență! Dar, știi ceva, domnule Coughlin? Nu am terminat. Nici pe departe.

Își amintește expresia de pe chipul lui Coughlin. Își amintește dezmințirile lui ipocrite și neobrăzate. Își amintește *tupeul* lui.

Arestați-mă!

Jalbert trebuie să se calmeze ca să își poată pregăti următoarea mișcare. Trebuie să numere.

Recepționerul de la Celebration Centre răsfoiește o broșurică extrem de ciudată după aspect, plină cu reclame, care se numește *What on Earth*. Chiar acum admiră un tricou pe care scrie: PENTRU URȘI, OAMENII ÎN SACI DE DORMIT SUNT CA NIȘTE TACO MOL. Este întrerupt de un client care se apropie de biroul său... și nu este orice client, ci chiar detectivul de la KBI. Și pare furios – foarte furios. Roșu la față, până sus pe scalpul golaș pe ambele părți ale smocului de păr ciufulit și caraghios... nu că recepționarului i-ar veni să râdă. Ochii detectivului sunt aproape ieșiți din orbite și congestionați. Recepționarul se grăbește să vâre sub birou broșura cu reclame cam porno și îl întreabă cu ce îi poate fi de folos.

— Au dispărut scaunele.

— Care scaune, domnule?

— Scaunele *pliante*. Aveam patru scaune pliante pe care le-am luat din sala de conferințe sau cum s-o chema. Le-am aranjat exact așa cum îmi place și acum au dispărut!

— Probabil că femeia care face curățenie...

— *Am pus pe ușa anunțul cu Nu Deranjați!* zbiară Jalbert.

O femeie care se îndreaptă spre magazinul cu suveniruri îi aruncă o privire speriată.

— Cartoanele alea sunt destul de vechi, spune recepționarul, întrebându-se dacă detectivul are vreo armă la el. Se mai întâmplă să se rupă și să cadă și femeile de serviciu nu observă că...

— *N-a căzut!*

Jalbert habar nu are dacă a căzut sau nu; este mult prea furios. Se baza pe scaunele alea.

— O să trimit pe cineva să vă adu...

— Nu te deranja, o să mi le iau singur.

Jalbert se căznește să-și coboare tonul, dându-și seama că reacția lui a fost mult prea exagerată; dar și așa... a intrat în cameră și n-a mai găsit scaunele! Ce șoc a avut! Se duce în sala de conferință și acum ia cinci scaune de acolo. Două într-o mână și trei în cealaltă. Nu, nu-i bine. Nu-i simetric. Se întreabă dacă nu ar fi mai bine să-l ia și pe al șaselea sau să pună unul la loc. Grea alegere, pentru că se gândește doar la Coughlin, la cât de insolent a fost atunci când le-a spus *Arestați-mă, dacă vreți să mă*

țineți în Kansas. Și le-a închis gura cu vorbele alea care l-au scos realmente din minți: *Dar nu puteți, nu?* Și l-au scos din minți pentru că acesta era adevărul. *Însă doar pentru moment,* își spune el.

Până la urmă, Jalbert se hotărăște să ia doar patru scaune. Numără în șoaptă și din patru în patru pașii până la ascensor:

— *Unu doi-trei-patru, doi doi-trei-patru, trei doi-trei-patru.*

Știe prea bine că treaba asta cu număratul este neobișnuită, dar nu face rău nimănui. Nu este decât o metodă prin care își amuțește gândurile negative și își limpezește mintea. Ajunge în fața recepției la *nouă* doi-trei-patru – adică treizeci și șase în total.

— Am fost deplasat, îmi cer scuze, îi spune el recepționarului.

— Nicio problemă, îi răspunde acesta, uitându-se apoi cum se îndreaptă spre ascensor.

Parcă detectivul mormăie ceva în șoaptă. Recepționarul trage concluzia că mare este grădina lui Dumnezeu. Și asta i se pare o idee extrem de originală. Poate că ar da bine scrisă pe un tricou.

42

Jalbert aranjează scaunele pliante în apartamentul lui simplu și mic, după care se apucă să le facă turul. Este conștient de faptul că face cam des asta în ultimul timp, poate chiar prea des. Dar îl ajută. Efectiv îl ajută. Poate că făcea circuitul scaunelor la fel de des și înainte de Coughlin, poate că are o problemă – cu scaunele și cu număratul. La fel de conștient este și de faptul că are doar numere în cap în ultima vreme – numere pe care le adună, numere pe care le împarte între ele – și că asta s-ar putea să fie o formă de dependență. Câteodată când numără, îi iese pe neașteptate din gură un anumit număr, exact ca un fel de Hopa-Mitică. Așa s-a întâmplat când l-a cunoscut pe Calten și, cu toate că nu mai ține bine minte, posibil să fi fost la fel și când a încercat să discute cu recepționarul de la hotel. Evident că tipul ăla și-o fi zis că are o fixație cu scaunele pliante. Neapărat trebuie să facă ceva în privința asta, înainte de a-i scăpa situația de sub control. Oare ar fi bine să recurgă la hipnoză? Precis o va face imediat ce Coughlin va fi acuzat de asasinarea tinerei Yvonne. Însă, până atunci, trebuie să-și pregătească următoarea mișcare. Iar număratul îl ajută. Turul scaunelor îl ajută.

Se ridică de pe un scaun pliant și se duce la pat. Patru pași. Se ridică de

pe pat și se duce pe toaletă – adică încă unsprezece. Cincisprezece în total, adică 1 și cu 2 și cu 3 și cu 4 și cu 5. Apoi se mută pe scaunul de lângă biroul mic din living. Încă paisprezece pași. Adică...

Preț de o clipă, nu știe care este totalul și îl apucă un fel de panică. Sărmana domnișoară Yvonne depinde de el, familia ei depinde de el și, dacă el nu-i în stare să facă o adunare simplă, cum ar putea să...

Douăzeci și nouă. Și îl copleșește un sentiment de ușurare.

Doar Coughlin este de vină pentru toată starea asta de tulburare a lui.

— Arestați-mă, murmură Jalbert, stând țeapăn pe unul dintre scaunele pliante. Nu puteți. Nu puteți.

Cum să părăsească statul? Așa ceva nici nu i-a trecut prin cap, chiar dacă numără întruna. Cum ar putea el, detectivul Frank Jalbert, să-l strângă cu ușa pe Coughlin, dacă acesta își adună catrafusele și își ia tălpășița?

Numără. Face adunări. Și împărțiri din când în când. Îi vine ideea să-l omoare pe Coughlin – și nu-i prima oară când se gândește la asta. Este convins că, dacă va fi foarte atent și precaut, nu ar afla nimeni că el este asasinul, plus că astfel le-ar salva pe biete tinere care ar putea să aibă aceeași soartă ca Yvonne. Însă, fără probe concludente care să ateste vinovăția lui Coughlin – o mărturisire ar fi și mai bună –, nemernicul ăla o să rămână liber ca pasărea cerului.

Iar așa ceva este pur și simplu de neconceput.

Jalbert se mută de pe un scaun pe altul, apoi pe pat, pe un scaun pliant, pe colacul de la toaletă, pe alt scaun pliant. Se culcă, sperând că va reuși să adoarmă sau măcar să se odihnească puțin. Dar când închide ochii vede mutra sfidătoare a lui Coughlin. *Arestați-mă! Nu puteți, nu-i așa?*

Sare din pat și începe să facă din nou turul scaunelor. *E ultima oară*, își promite el. *După aia o să dorm. Și, când mă voi trezi, voi ști ce trebuie să fac în continuare.*

Când ajunge pe colacul de la toaletă, își acoperă fața cu palmele și șoptește:

— Pentru tine fac asta, tânără Yvonne. Tot ce fac este doar pentru tine.

O minciună, iar el știe asta. Tânăra Yvonne nu mai poate fi ajutată de nimeni. În vreme ce Danny Coughlin este în viață. Și este liber.

Fetița ei stă pe bancheta din spate, cu centura pusă. Nu-și ia ochii de la iPadul Mini primit de ziua ei. Ella i-a spus lui Danny Coughlin că ar avea o bonă și că bonele costă mult. L-a mințit, dar nu are remușcări. În fond, și el minte în legătură cu Yvonne Wicker, iar minciuna lui este mult mai gravă decât a ei. *Ești sigură că minte? Ești ferm convinsă?*

Ella și micuța Laurie locuiesc acasă la Regina, în Great Bend. Reggie are și ea o fetiță, chiar de vârsta lui Laurie, iar petrecerea a fost ideea ei. O iubește la nebunie pe Laurie și îi face plăcere să aibă grijă de ea când Davis trebuie să se ducă la serviciu.

Ești sută la sută sigură?

Își spune că da, este. Dar nu este la fel de sigură că remușcărilor l-ar fi împins să anunțe locul unde se afla cadavrul, nu crede că și-ar fi dorit să fie pedepsit pentru crima abominabilă pe care a comis-o. Dacă așa ar sta lucrurile, ar fi mărturisit deja. Acum Davis se întreabă dacă nu este vorba despre un fel de aroganță din partea lui.

— Se joacă cu noi, vrea să vadă cine cedează primul, murmură ea.

— Ce zici, mami?

— Nimic, scumpo.

— Am ajuns?

— Mai avem câțiva kilometri.

— Bine. Câștig la Beer-Pong.

— Pong și mai cum?

— Dau cu degetul pe ecran ca să arunc niște mingiuțe în pahare de bere.

Când nimeresc, se aude un *pleosc* și eu primesc puncte.

— Drăguț joc, Laurie!

Își spune: *Beer-Pong. Fetița mea de opt ani joacă un joc cu pahare de bere!*

Și își mai spune: *Dar dacă nu minte? Dar dacă într-adevăr a avut visul ăla?*

Le spune aceeași poveste de fiecare dată, fără schimbări semnificative și fără vreuna dintre manifestările acelea inconștiente ale mincinoșilor, pe care ea a fost instruită să le sesizeze: privirea furișată spre stânga, umezirea buzelor, ridicarea tonului – de parcă dacă ar vorbi mai tare ar convinge-o că spune adevărul. Nici nu exagerează cu explicațiile, ca nu cumva să riște să se încurce în propriile lui minciuni. Oare să se fi convins singur că acesta este adevărul? Oare, îngrozită de fapta comisă, mintea lui și-a construit propria-i realitate alternativă? Oare spune adevărul?

De dimineață a sunat la familia Jackson din Manitou și l-a întrebat pe Jesse dacă ar fi dispus să-i răspundă la câteva întrebări. Băiatul a acceptat imediat, iar acum oprește în fața casei lui. Nu a venit aici pentru că l-ar crede pe Danny. A venit pentru că îl crede *oarecum* în legătură cu Jalbert. Dacă Frank a făcut ce pretinde Danny că ar fi făcut, asta le-ar putea distruge tot cazul. Plus că este ceva grav. Nu așa se comportă un polițist corect. Partenerul ei o îngrijorează din ce în ce mai tare. Îi vine chiar să se supere pe el.

Aiurea, deja ești supărată pe el.

— Așa este, murmură ea.

— Ce zici, mami?

— Nimic, Lore.

Doamna Jackson pune niște rufe la uscat în curte. Un băiețel, cam de aceeași vârstă cu Laurie, se dă în leagăn și lăläie cântecul ăla oribil cu puiul de rechin. Când Davis deschide portiera din spate și Laurie se dă jos din mașină, puștiul sare de pe leagăn și dă fuga la ele. Laurie stă lipită de Ella, cu o mână pe piciorul ei. Doamna Jackson se apropie și le salută.

— Bună ziua! Sunt detectiv Ella Davis și am venit să vorbesc ceva cu Jesse.

— Tocmai ce-a intrat în casă. *Jesse! Ți-au venit musafirele!* Băiețelul zice:

— Pe mine mă cheamă Luke. Ți-l dau un iPad Mini?

— Da, îi răspunde Laurie. L-am primit de ziua mea.

— Super!

— Pe mine mă cheamă Laurie Rose Davis. Am opt ani.

— Și eu, spune Luke. Vrei să te dai în leagăn?

Laurie se uită la Ella.

— Îmi dai voie, mami?

— Da, dar ai grijă. Și vezi să nu-ți spargi iPadul.

— Nu-l sparg!

O iau la goană amândoi spre leagăn.

— Drăguță mititica! spune doamna Jackson. Eu n-am decât băieți. Aș da orice să am și eu o fată.

— E tare neastâmpărată câteodată, zice Ella.

— Nu cred că-i mai zvăpăiată decât Luke.

Și femeia se întoarce la rufele ei.

Jesse iese din casă. E în blugi și tricou alb. Se apropie de Davis cu pași

fermi și îi strânge mâna.

— Vorbesc cu dragă inimă cu dumneavoastră despre Danny. Dar, sincer, nu cred că a făcut ce zice poliția că ar fi făcut. Danny este un om bun.

Davis a auzit asta de mai multe ori, până și Becky Richardson, fosta lui iubită, i-a spus același lucru. Evident că acum femeia nu mai vrea să aibă de-a face cu el, dar continuă să declare că „îți dă impresia că-i cel mai drăguț om de pe lumea asta”. Și Becky Richardson crede povestea cu visul.

— Nu despre Danny Coughlin vreau să vorbim, spune Davis. Cel puțin, nu doar despre el. Este adevărat că detectivul Frank Jalbert a trecut ieri pe la liceu ca să discute ceva cu el?

— Mda. Nu-mi place tipul.

— Nu? De ce?

— Pentru că în mintea lui nu mai există nicio îndoială că Danny e vinovat. Mi-am dat seama de asta după cum se uita la el.

Păi, nici în mintea mea nu mai există vreo îndoială în privința asta, își zice ea. Nu-i așa?

— Danny spune că l-ai văzut pe detectivul Jalbert când și-a lăsat mașina în spate.

— Da, l-am văzut. De ce?

— Și-a lăsat-o lângă camioneta lui Danny?

— Nu, lângă autobuzele liceului, dar tot destul de aproape. Auziți? A pus ceva în mașina lui Danny? Ca să-i însceneze cine știe ce? L-aș crede în stare. Avea o mutră înverșunată, parcă era gata să se ia la bătaie.

— Dar l-ai văzut punând ceva în camioneta lui Danny?

— Nu...

— L-ai văzut apropiindu-se de camioneta lui Danny. Uitându-se la ea? Știi tu cum... așa cum se uită bărbații la mașini?

— Nu, imediat ce am văzut că s-a dat jos din mașina lui, m-am dus să-l anunț pe Danny. După aia m-am întors la lucru. Danny zicea că nu trebuie să ne lăsăm pe tânjală doar pentru că era ultima noastră zi acolo.

— Îmi pare rău că ți-ai pierdut slujba din cauza lui Coughlin.

Jesse se încruntă la ea.

— Nu din cauza lui. Fricoșii ăia de la administrație au decis să scape de Danny și, cu ocazia asta, m-au dat și pe mine afară. Au inventat tot felul de abureli cretine...

— Ia vezi cum vorbești, Jesse! strigă mama lui. Doamna e polițistă.

— Mi-e silă de ei. Probabil au inventat cine știe ce tâmpenii pentru că n-

aveau cum să-l zboare din cauza fetei. Cum rămâne cu prezumția de nevinovăție?

Tot aud întrebarea asta, își zice Ella.

— L-au pus pe liber, așa că a trebuit să plec și eu, continuă Jesse. Pricep asta. Sunt doar un puști. Dar aveam nevoie de banii ăia pentru facultate.

— O să-ți găsești altă slujbă, spune Davis.

— Mi-am găsit. La fabrica de cherestea, se strâmbă Jesse. Leafa e mai bună. Toată chestia e să nu-mi tai vreo mână.

— Păi, să ai grijă! intervine din nou mama lui. Ai nevoie de mâini.

Laurie și Luke s-au săturat de leagăn. Acum stau la umbra singurului copac din curtea aceea mică și se uită concentrați la ecranul iPadului. Davis îi vede chicotind la desenele de pe ecran. Și, dintr-odată, chiar îi pare bine că a venit aici. După atât de mult timp petrecut în compania lui Jalbert, are sentimentul că a evadat dintr-o cameră murdară și urât mirositoare și a ieșit la aer curat.

— Stai să văd dacă am înțeles bine, spune ea acum, scoțându-și carnețelul. L-ai văzut pe detectivul Jalbert lăsându-și mașina în spate...

— Da, cu toate că parcare din față e mult mai aproape de clădire.

— Dar nu ai văzut să se fi apropiat de camioneta lui Danny Coughlin și nici să o fi atins în vreun fel.

— V-am spus, trebuia să mă întorc la treabă.

— În regulă, am priceput.

Îi zâmbește și îi întinde cartea de vizită.

— Dacă îți mai aduci aminte de ceva...

— Păcat că nu l-ați văzut și dumneavoastră! izbucnește Jesse. Cum flutura ziarul ăla sub nasul lui Danny! Ca un nebun! După ce Danny v-a făcut un mare serviciu! Nici nu cred că tipului ăstuia îi pasă cine-i criminalul. Nu vrea decât să-l bage pe Danny la pârnaie!

— Destul, Jesse! spune mama lui. Fii politicoși!

— Da' Jalbert ăla n-a fost deloc politicoși! protestează Jesse.

Davis își spune că băiatul are dreptate. Însă Jalbert avea o scuză. Uiți de orice politețe atunci când stai față în față cu un asasin-violator.

— Mulțumesc pentru că ai acceptat să discuți cu mine. Haide, Laurie, plecăm acum!

— Da' abia *am ajuns!* se văicărește Laurie. Mă joc *Corgi Hop* cu Luke! E așa de distractiv!

— Încă cinci minute, cedează Ella.

Fostul ei soț pretinde că ar răsfăța-o pe micuță și Ella crede că are dreptate. Însă doar pe Laurie o are, fetița este *toată viața* ei. Iar gândul că Danny Coughlin și-ar putea pune mâinile alea murdare de sânge pe ea – sau pe oricare altă fată – o scoate din minți.

— Doamnă Jackson, îmi dați voie să vă ajut la întinsul rufelor cât timp îi aștept peăștia mici să-și termine jocul?

— Dacă doriți, răspunde doamna Jackson, surprinsă și încântată totodată. În punga aia sunt cârligele.

Împreună, cele două femei termină repede cu întinsul rufelor – și colaborează la ultimele două cearșafuri. În tot acest timp Davis se gândește că Jalbert și-a lăsat mașina lângă camioneta lui Coughlin. Nu crede – nu poate să creadă – că Danny Coughlin a visat locul în care a fost îngropată fata ucisă, dar începe să creadă că Frank Jalbert, detectiv decorat, a plantat în ea niște droguri, iar apoi a pus un polițist să-l oprească pe Danny pe drumul către Great Bend. Chestia e că nu poate să dovedească asta, la fel cum nici ei nu pot dovedi că Danny Coughlin a omorât-o pe Yvonne Wicker.

Nu-ți mai bate capul, își zice ea în timp ce pune ultimul cârlig pe ultimul cearșaf.

Probabil e un sfat bun, însă nu îl va urma. Nu poate sta cu mâinile în sân dacă Jalbert a întrecut măsura. Și mai trebuie să vorbească cu cineva. Poate discuția aia nu va duce la nimic, dar măcar va ști că a încercat.

— Doriți un pahar cu ceai rece? o întreabă doamna Jackson, luând de jos coșul în care au fost rufe.

— Da, chiar că aș avea poftă, răspunde Ella și merge cu ea în casă.

De un singur lucru este sigură: aceasta este ultima anchetă pe care o face alături de Frank. Lăsând orice altceva la o parte, Danny are dreptate într-o singură privință – este de-a dreptul sinistră povestea aia cu numărul încontinuu, aritmomania aia. Și nu pare să-i treacă deloc, ba chiar dimpotrivă.

Duminică dimineată, la ora zece și jumătate, cineva bate în ușa rulotei lui Danny. El se așteaptă să dea cu ochii de Jalbert sau Davis, dar este Bill Dumfries, antreprenorul retras din afaceri, care i l-a recomandat pe Edgar

Ball. Pare stingherit acum, stă cu mâinile încrucișate peste pieptul dolofan, evită să-l privească în ochi. Danny își dă seama că nu a venit ca să-l invite la cină.

— Salut, Danny!

— Salut! Cu ce-ți pot fi de folos?

Dumfries oftează cu amărăciune.

— N-am cum să te iau pe ocolite, așa că ți-o zic direct. Majoritatea oamenilor de aici sunt de părere că ar fi bine dacă te-ai muta.

Danny deja și-a pus în minte să plece, așa că nu ar trebui să-l deranjeze ce aude – să nu-l deranjeze *prea mult*. Dar îl deranjează.

— Nu vrei să intri să bei o cafea? Să discutăm puțin despre asta?

— Mai bine nu, spune Dumfries, aruncând o privire spre rulota lui.

Danny o vede pe trepte pe Althea Dumfries, care nu-i scapă din ochi. Probabil vrea să se asigure că Danny n-o să scoată de undeva cuțitul ăla criminal ca să-l vâre în soțul ei. Nostimă idee – în fine, cât de nostim mai poate fi ceva într-o asemenea situație. Pentru că Danny este aproape sigur că Bill l-ar face bucăți dacă ar îndrăzni să îl atace în vreun fel.

— Am avut un fel de întrunire aseară, spune Dumfries, începând să se înroșească pe gât și pe obraji. Ceilalți locatari voiau să facă o petiție, dar eu le-am zis: „Stați, fraților, în banca voastră, că o să vorbesc eu cu el. Și o să-i zic cum stă treaba, o să-i explic eu dincotro bate vântul.”

Danny se gândește la mama lui, care avea câte o vorbă pentru orice ocazie. Una dintre ele era *vântul rău aduce numai nenorociri*. Ăsta era vântul ăla și el cunoștea numele vrăjitorului malefic care îl stârnise. Oricât de supărat ar fi fost pe Jalbert, Danny nu-i dorea răul. Asta n-ar fi făcut decât să-i îngreuneze și mai mult situația. Nu voia decât să iasă din sfera lui de influență. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Spune-le să nu-și facă griji, zice Danny.

Îi face cu mâna soției lui Dumfries, abia reușind să se abțină să nu-i arate degetul mijlociu. Femeia nu-i răspunde.

— O să plec curând. Voi nu mă vreți aici, iar eu nu vreau să rămân. Mama ar zice că asta dovedește doar că nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

— N-ai ucis-o tu.

— Nu, Bill. Nu eu am ucis-o. Și singurul om care dă semne că m-ar crede este avocatul recomandat de tine.

Nu știu dacă treaba asta poate fi considerată o ironie a sorții sau nu.

— Și unde te duci?

Nu este nevoie ca Bill Dumfries să știe că Danny nu s-a hotărât încă. Dar, pentru că Bill a avut măcar curajul să discute cu el (sigur, evitând să-l privească în ochi), Danny închide ușor ușa rulotei, în loc să i-o trântască în nas.

Revine în cameră, intră pe FaceTime și îl sună pe fratele lui, știind că la ora asta trebuie să fie în pauză. Stevie și-a făcut un program foarte strict și se supără dacă intervine ceva și îl scoate din ritm. *În privința asta*, își spune Danny, *parcă ar fi o variantă pozitivă a lui Jalbert*.

Stevie stă pe o cutie cu role de hârtie igienică și mănâncă un Twinkie. Se luminează la față când îl vede pe Danny pe ecranul telefonului.

— Care-i treaba, Danny-cu-renii?

— Mă gândesc să mă mut în Colorado, spune el. Tu ce părere ai?

Stevie nu prea dă semne că ar ști ce părere are – parcă e încântat, parcă e îngrijorat.

— Păi... poaaaate. Dar de ce? De ce să te muți aici?

— Pentru că m-am săturat de Kansas, îi răspunde Danny

Și nu minte absolut deloc. Dar pricepe de ce Stevie pare îngrijorat și nu-și mai mănâncă prăjiturică. Stevie Coughlin este un om cu tabieturi, pentru că tocmai aceste tabieturi îi oferă o viață ferită de pericole. Deviza lui este: trebuie să vezi doar partea plină a paharului, nu și pe cea goală. Se ocupă de relațiile cu clienții la King Soopers, ba chiar are și o plăcuță cu funcția lui pe ușa biroului. Își iubește camera de la cămin. Își iubește prietenii de acolo.

— Nici prin cap nu-mi trece să ne mutăm împreună, se grăbește să spună Danny. Poate nici măcar n-o să mă stabilesc în Boulder. M-am uitat pe internet la niște locuri în Longmont...

Stevie scoate un oftat lung de ușurare și zâmbeste larg.

— Longmont e super!

Danny nu prea crede că fratele său a ajuns vreodată pe acolo.

— Așa am auzit și eu. Și chiriile sunt mici. Mă rog... *mai* mici. Am putea să ieșim la cină din când în când... poate și la un film... ai putea să mă duci cu tine în drumețiile alea.

— În Magnolia de Vest! Mud Lake! Tare mult mi-ar plăcea să le vezi! O să facem niște drumeții extraordinare! Câte plante, câte animale! O să fac atât de multe poze, că ai să te miri de mine. Mud Lake... Lacul Noroios,

sună nasol, dar zău că-i drăguț!

— Grozav! spune Danny și adaugă încă ceva, adevărul-adevărat. Mi-e dor de tine, Stevie!

Iar acum, pentru că a aflat că nu va trebui să plece de la căminul unde se simte atât de bine – și poate nu va trebui nici să se despartă de Janet – Stevie pare în culmea fericirii.

— Și mie mi-e dor de tine, Danny-cu-renii. Neapărat să vii aici! În Munții Stâncoși, în Co-lo-raaaaado!

— Așa o să fac. O să-ți zic cum stau treburile când o să știu mai multe.

— Bine. Foarte bine. Acum, hai, întreabă-mă ceva! Dar repede, că mi se termină pauza.

Danny este pregătit:

— Sardine „King Oscar”.

Stevie începe să râdă.

— Capătul raionului 6, raftul de sus din stânga, chiar înainte de vitrina cu reduceri. Patru cutii, nouă dolari și nouăzeci și nouă de cenți.

— Ești cel mai tare, Stevie! Mare noroc au cu tine.

— Știu, spune Stevie.

Și chicotește.

45

Luni, Jalbert este chemat la sediul din Wichita al KBI ca să dea raportul despre stadiul în care se află ancheta în cazul Yvonne Wicker. Vor fi prezenți acolo toți șefii mari, plus procurorul general din comitatul Wilder. Nu și din comitatul Dart, pentru că acesta nici măcar *nu are* un procuror general – așa îi spune Jalbert lui Davis.

— Vrei să vin și eu? îl întreabă Ella.

— Nu. Ce *vreau* eu de la tine este să-l silești pe Coughlin să-ți spună unde a fost în perioadele alea din primele săptămâni din iunie despre care nu știm nimic. Și mai trebuie să discuți cu vecinii lui din parcul de rulote. Cu Becky Richardson...

— Am vorbit cu...

Jalbert face un gest violent cu mâna ca să o oprească – un gest care nu-i stă deloc în fire.

— Vorbește din nou! Și cu fata ei. Întreab-o dacă Danny Coughlin a făcut-o vreodată să se simtă stânjenită. Dacă a atins-o în anumite locuri.

— Dumnezeu mare, Frank!

— *Ce?* Doar nu crezi că a făcut-o pentru prima oară cu sârmana domnișoară Yvonne? Precis au mai fost asemenea manifestări. Lucrăm împreună sau nu?

— Da, sigur.

— Bravo! Nouăsprezece!

— Poftim?

— Singurul număr prim cu adevărat bun, răspunde Jalbert și face iarăși gestul acela brutal de mai devreme. N-are importanță. Vorbește cu vecinii lui. Află *ceva folositor*. Nu-i putem permite să plece din comitat, ca să nu mai zic din stat. Mă descurc eu în Wichita.

— O să-i convingi să ne permită să-l arestăm pe Coughlin?

— O să încerc, spune Jalbert, dar nu-ți face speranțe prea mari.

Și pleacă. Davis se duce în Dumbrava Stejarilor și începe să bată la uși – nu și la ușa lui Coughlin, doar la ale vecinilor săi. După discuția de la Coffee Hut, nu se simte pregătită să vorbească din nou cu el. Becky Richardson este acasă, dar deja pe picior de plecare și o informează pe Davis că trebuie să se ducă să își ajute o prietenă. Plus că oricum nu are nimic nou de spus, doar că a avut o relație cu Coughlin și acum nu mai are.

Fetița ei, Darla Jean, stă în fața televizorului și se zgâiește la Davis, care nici nu încearcă măcar să-i pună vreo întrebare.

La ora unsprezece, după mai multe dialoguri infructuoase, din care nu a aflat decât că Danny este de acord să plece din parcul de rulote, dă telefon la ziarul *Plains Truth*. Se așteaptă să audă un mesaj înregistrat, dar îi răspunde un tânăr.

— *A-lou!*

— Aș dori să vorbesc cu Peter Andersson, vă rog.

— La telefon.

— Domnule Andersson, numele meu este Ella Davis și sunt detectiv în cadrul Biroului de Investigații Kansas. Aș dori să vă pun niște întrebări în legătură cu Daniel Coughlin.

Tânărul nu spune nimic, iar tăcerea se prelungește destul de mult. Davis chiar crede că nu mai este la telefon, dar îi aude imediat vocea, parcă mai tânără decât la început.

— Am primit un pont bun și l-am publicat, atâta tot. Nu știam că greșesc dacă îi dau numele.

Necunoașterea legii nu este o scuză, își zice Davis. Dar în cazul acesta

nu se aplică niciun fel de lege – este vorba doar despre practica uzuală.

— Dar dacă următorul nostru articol a conținut informații false, presupun că aş putea să public o dezmințire. Desigur, în cazul în care nu-i adevărat ce am scris acolo.

Care următor articol? se întreabă Davis și își propune să ia de la magazin ultimul număr al ziarului *Plains Truth*.

— Domnule Andersson, eu vreau doar să aflu cine v-a dat informația.

— Un polițist, îi răspunde Andersson, după care își dă drumul la gură. Cel puțin, asta mi-a zis că este. Și l-am crezut pentru că știa prea multe detalii ale anchetei. Și mi-a spus că tipul o să fie obligat să mărturisească dacă îi public numele.

— Știți cum se numește acest polițist?

— Nu...

— Dar tot ați publicat articolul.

— Păi, de ce să nu-l fi publicat, dacă-i adevărat ce scrie în el? exclamă Andersson, încercând să adopte un ton belicos. Nu pe Coughlin ăsta îl anchetați pentru asasinarea fetei?

— Cred că ar fi mai bine să vin la redacție și să discutăm față în față, domnule Andersson, spune Davis.

— Aoleu, scâncește el, acum cu o voce ca de copil mic.

— La ce oră v-ar conveni?

— Cred că aş putea să mai rămân aici un pic. Știți adresa? În Cathcart. Târgul ăla mic.

— O știu.

— Eu mă ocup de *Plains Truth*. Așa că vă rog să-mi spuneți un singur lucru: am încălcat vreo lege când i-am publicat numele?

— Din câte știu eu, nu ați încălcat niciuna, îi răspunde Davis. Nu ați comis o faptă ilegală, dar ați făcut un lucru foarte urât. O să trec pe la dumneavoastră în după-amiaza asta.

46

Danny habar nu are unde se va stabili – poate în Denver, poate în Longmont, poate în Arvada. Dar știe sigur că doar două valize mici nu-i vor ajunge pentru toate lucrurile pe care le-a strâns în cei aproape trei ani cât a locuit în Dumbrava Stejarilor. Așa că se hotărăște să facă un drum până la

magazinul de băuturi din Manitou și să vadă dacă nu poate să capete de acolo câteva cutii de carton în care să-și pună hainele. Probabil că nu ar fi recunoscut de vânzători, pentru că obișnuia să bea mai ales bere în perioada aceea de tristă amintire din viața lui.

După prânz, deschide ușa rulotei și iese pe prima treaptă. Darla Jean Richardson și-a pus căsuța de păpuși pe asfalt, la umbra clădirii unde se află administrația parcului. O căsuță mare, aproape cât un castel. Tare greu trebuie să-i fi fost să o care până acolo. I-a cumpărat-o mama ei de pe Amazon când a făcut șapte ani. Și tot atunci a apucat-o disperarea pe Becky când și-a dat seama că trebuie să fie asamblată. Danny a construit-o, ajutat de DJ, care-i dădea piesele componente. Și amândoi fredonau cântecele de la radio. Ce zi frumoasă! DJ are nouă ani acum, iar el nu a mai văzut căsuța aia mare cât un hotel de mai bine de un an. Presupunea că fetița se joacă doar în camera ei cu ea. Sau poate a crescut și nu-i mai place. Dar cu siguranță că a avut un motiv întemeiat s-o târască până aici de la rulotă.

— Bună, DJ, ce mai zici?

Mereu îi zâmbea când auzea întrebarea asta. Însă nu și astăzi. Astăzi fetița îi aruncă o privire serioasă.

— Poți să ieși, că a plecat tipa aia.

Danny n-are nevoie s-o întrebe pe DJ despre care „tipă” vorbește. Ella Davis a fost mai devreme acolo și a discutat cu oamenii care erau acasă. S-a așteptat să treacă și pe la rulota lui când a terminat, însă nu a făcut-o; doar și-a scos masca de Covid și a plecat.

— Unde-i mama ta?

— Îi ține locu' lu' Marielle la bodegă. Că Marielle are der-ma-to-ză, răspunde DJ, rostind cuvântul complicat pe silabe. A zis că să fiu cuminte și o să-mi aducă o felie de tort. Nu vreau tort, nu-mi pasă dacă n-o să mai mănânc niciodată tort. Mi-a zis că n-am voie să vin la tine, așa că am venit aici. Ca să te văd când ieși.

Danny coboară treptele, face câțiva pași spre DJ și se oprește. Ușile căsuței de păpuși sunt larg deschise și îi vede înăuntru pe Barbie și Ken, care stau la masa din bucătărie. Picioarele lui Barbie sunt întinse și țepene, pentru că nu se îndoaie de la genunchi. Mai de mult, a discutat pe larg cu DJ despre problema asta, precum și despre alte caracteristici stupide ale păpușilor – piele din plastic, păr oribil.

— De ce stai acolo? îl întreabă DJ.

Pentru că simte că este privit, de aia. Bărbatul acuzat de crimă și fetița

fără apărare. Majoritatea oamenilor sunt la serviciu, dar unii sunt acasă – cei cu care a discutat detectiva Davis – și aceștia stau cu ochii pe el. Poate că n-ar trebui să-i pese, dar îi pasă.

Înainte să găsească un răspuns potrivit, fetița continuă:

— M-a întrebat mami dacă m-ai *molestat* vreodată. Știu ce înseamnă, adică e atunci când nu tre' să vorbești cu străini pe stradă, că o să-ți facă rău. Da eu i-am zis că Danny nu m-ar *molesta* niciodată, pentru că-i *prietenul meu*.

Darla Jean începe să plângă.

— DJ, zău, te rog... Isuse...

— N-ai omorât-o tu pe fata aia.

Niciun dubiu în glasul ei.

La naiba cu toți ăia care nu-l scapă din ochi! Se apropie și se ghemuiește lângă ea.

— Nu. Dar așa cred polițiștii, pentru că am visat unde era îngropată, dar nu eu am omorât-o.

DJ se șterge cu mâneca la ochi.

— Mami zice că nu mai am voie să vin la tine și că tu nu o să mă mai iei de la școală. Zice că ori o să te aresteze, ori o să pleci de aici. O să te aresteze?

— Nu, pentru că nu am greșit cu nimic.

— O să pleci?

— Trebuie. Nu mai am serviciu și nu vrea nimeni să mă mai vadă aici.

— Da' vreau *eu!* Dacă mami se împacă cu Bobby? Că *ăla* nu știe să repare nimic! Nu pot să-l sufăr! M-a trimis odată la mine în cameră fără să mă lase să mănânc și mami nu l-a oprit!

Începe din nou să plângă. Să mă pupe undeva toți ăștia care se uită la noi, își zice Danny și o strânge în brațe pe fetiță. Îi simte obrazul, umed și fierbinte, lipit de tricoul lui, dar îi place. Foarte mult îi place.

— N-o să-l primească înapoi pe Bob, spune el. S-a învățat minte.

Habar n-are dacă ăsta-i adevărul, dar speră să nu se înșele. Nu l-a cunoscut pe predecesorul său și este foarte posibil să nu fie decât un contabil ochelarist și slăbănog, care se excită când trimite fetițele în camerele lor. Numai că altfel și-l imaginează el acum: un mitocan mătăhălos, cu părul tuns periută și o mulțime de tatuaje. O huidumă care sperie orice copil.

— Ia-mă cu tine! șoptește DJ, cu capul îngropat în tricoul lui.

Danny râde și îi ciufulește părul blond-închis.

— Păi, chiar m-ar aresta dacă aş face una ca asta.

Copila ridică ochii și schițează un zâmbet nesigur. Chiar în momentul acesta, iese Althea Dumfries din rulota ei.

— Ia-ți mâinile de pe fetiță! zbiară ea. Ia-ți mâinile de pe fetiță chiar acum sau chem poliția!

DJ se ridică fulgerător în picioare. Încă mai plânge, dar asta nu o împiedică să țipe:

— *Dracu' să te ia! DRACU' SĂ TE IA, SCROAFO!*

Danny este de-a dreptul înspăimântat, dar și plin de admirație față de micuță. Și, chiar dacă își dă seama că Darla Jean tocmai ce a dat de o mare belea, își spune că nici el n-ar fi putut s-o pună mai bine la punct pe cucoana aia grasă și afurisită.

47

Ella Davis nu crede că mai există pe undeva târguri vechi, așa cum este Cathcart, nici măcar în centrul Kansasului. Este un orașel mizer, cu un singur semafor, situat la vreo șaizeci de kilometri la nord de Manitou. Vizavi de castelul de apă ruginit este o prăvălie (pe fațada căreia scrie BINE AȚI VENIT ÎN CATHCART, UNDE ORICE VIAȚĂ CONTEAZĂ!). Davis își cumpără de acolo o cola și ia de pe raftul de lângă casa de marcat un exemplar al ziarului *Plains Truth*. Articolul despre Danny Coughlin este pe prima pagină, înghesuit între o reclamă la Royal Tires și una la Depozitul de Mobilă, „unde fiecare zi este zi de reduceri”. Titlul este SUSPECTUL PRETINDE CĂ „TOTUL NU A FOST DECÂT UN VIS”.

Davis dă drumul la aerul condiționat din mașină și citește articolul. Abia după aceea se va duce la sediul ziarului. Articolul este semnat de Peter Andersson, care se pare că ar scrie tot ce apare în *Plains Truth*, cu excepția știrilor sportive. Davis nu crede că tânărului i se va oferi prea curând un post la *The New York Times*. N-a reușit să fie deloc ironic – dacă asta îi era intenția –, ci doar a dat dovadă de un scepticism grosier. Articolul ăsta chiar o face să-și dorească să îl creadă pe Danny. Se enervează și aruncă pe bancheta din spate fițuica aia penibilă.

Redacția se află la parterul unei clădiri simple și anoste de la jumătatea

străzii principale, între un magazin cu marfă ieftină („Dollar General”) și unul cu piese de mașină, răposat de multă vreme. Clădirea are mare nevoie de zugrăveală proaspătă. Plus că panourile de la stradă sunt desfăcute, iar din cuie curg șiroaie de rugină roșie. Ușa este încuiată. Își face mâinile căuș de-o parte și de alta a feței și se uită pe geam. Vede o încăpere mare și dezordonată, în care tronează un computer vechi, aidoma unui zeu din Antichitate. Scaunul din fața biroului pare destul de nou, dar restul mobilierului ori a fost luat de la talcioc, ori de la groapa de gunoi. Pe un perete este un panou mare, plin până la refuz cu ciorne de reclame și cu articole vechi, unele îngălbenite și încrețite de timp.

— Salutare, salutare! sunteți Davis, nu-i așa?

Se întoarce și dă cu ochii de un tânăr foarte înalt, cam de doi metri și cinci – poate chiar zece – centimetri. Și slab ca un biscuit pe dungă. Și șocant de palid în această perioadă a anului, când majoritatea locuitorilor din Kansas sunt cât de cât mai bronzăți. Peste un ochi îi atârna un zuluful de păr negru, exact ca al lui Hitler. Și-l împinge spre spate, dar îi cade la loc.

— Da, eu sunt, răspunde ea.

— Stați nițel, stați nițel, să descui.

Descuie și intră amândoi. Înăuntru miroase puternic a odorizant de cameră, însă Davis simte și niște note vagi de marijuana.

— Am dat o fugă până la mama. Stă puțin mai încolo, tot pe strada asta. Are diabet. Anul trecut i-au amputat laba de la un picior. Vreți ceva rece de băut? Cred că mai avem în fri...

Davis îi arată sticla de cola.

— Aha. Bine, în regulă, super. Din păcate n-am ce gustări să vă ofer, că dulapul e gol.

Și începe să râdă. Mai bine zis, începe să se hlizească, tot încercând să-și facă zuluful ăla să nu-i mai cadă pe frunte. Și degeaba încearcă.

— Scuze că-i atât de cald aici. S-a bulit aerul condiționat. Mereu se întâmplă câte ceva nasol, nu? Toată viața împingem la bolovani, ca Sisif, nu?

Davis habar nu are despre ce vorbește tânărul, dar își dă seama că toată logoreea i se trage de la faptul că face pe el de frică. Foarte bine.

— N-am venit pentru gustări.

— Nu, sigur că nu. Pentru Coughlin, pentru articolul despre Coughlin. De-asta ați venit.

— Sunt *două* articole.

— Două, da, corect, două sunt. V-am spus și la telefon că am crezut că primesc informațiile de la cineva care se ocupă de anchetă. De fapt, chiar a zis asta. Că-i de la poliția din Kansas.

— Nu de la KBI? De la Biroul de Investigatii Crimi...

— Nu, nu, nu, de la poliția rutieră. Sunt sigur. Totalmente sigur. Sunt convins, foarte convins. Zuluful cade. Andersson îl împinge înapoi.

— Și tot el v-a dat informațiile despre vis?

— Daaa! Normal că da, absolut! Ba chiar mi-a sugerat să le țin pentru articolul următor. Mi-a zis că așa aș putea să dețin exclusivitatea și s-o iau înaintea celorlalte ziare. Și mi s-a părut o idee excelentă.

— Obișnuți să urmați sfaturile primite de la informatorii anonimi, domnule Andersson?

Tânărul scoate din nou râsul ăla nervos. Lui Davis i-ar fi mai ușor să-și închipuie că el a ucis-o pe Yvonne, nu Coughlin; într-un serial polițist, el ar fi criminalul în serie, cunoscut sub numele de Ziaristul.

— Rareori mi se întâmplă să *primesc* informații atât de importante din surse anonime, doamnă Davis. Noi scoatem o publicație bazată mai mult pe publicitate și...

— Sunt doamna *detectiv* Davis, îl corectează ea, dar nu pentru că i-ar fi prea dragă titulatura, ci pentru că vrea ca tânărul să nu uite cu cine stă de vorbă.

— Va întreb încă o dată, doamnă detectiv Davis: am publicat eu ceva neconform cu adevărul?

— Nu sunt în măsură să vă răspund și nu despre asta este vorba. Cu toate că, dacă nu aș fi citit articolul, nici prin cap nu mi-ar fi trecut că ați fi putut da dovadă de atât de multă iresponsabilitate.

— Stați puțin, stați puțin, mi se pare un pic prea...

— Presupun că nu ați înregistrat convorbirea cu informatorul anonim, nu?

Nu că și-ar face prea mari speranțe.

Tânărul se holbează la ea și se hlizește din nou.

— Înregistrez absolut *tot*.

Davis crede că nu a auzit bine:

— Tot? Serios? Toate apelurile?

— Trebuie. Asta e o afacere cu buget limitat, doamnă... doamnă detectiv. Așa că sunt nevoit să lucrez cu jumătate de normă la depozitul de cherestea de lângă oraș. Probabil că ați trecut pe acolo când ați venit. „Wolf Lumber”?

Femeia nu-și amintește să-l fi văzut. Se gândea doar la Jalbert. Așa că îi face semn lui Andersson să continue.

— Când sunt la depozit sau am grijă de mama – că nu se prea descurcă singură –, se înregistrează automat toate apelurile și intră direct în Cloud. Majoritatea sunt despre reclame, dar mai sună și Hurd Conway – ăsta-i tipul care se ocupă de rubrica sportivă.

— Și nu le ștergeți?

Se hlizește. Din nou.

— De ce să-mi bat capul? Că e suficient spațiu de stocare în Cloud. „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri^{38}, după cum zice Cartea Sfântă. „Pe legea mea, aici mai poate răsufla un om”^{39}. Asta o zice Shakespeare. Aranjamentul ăsta al nostru n-ar funcționa la un ziar mare, dar la noi merge. Hai să vă arăt!

Andersson își trezește computerul și tastează o parolă. Davis nu-i deloc o persoană obsedată de ordine, dar ecranul este atât de plin de iconuri, că o dor ochii doar uitându-se la el. Andersson dă click pe simbolul telefonului. Un mesaj se aude din boxele aflate în cealaltă parte a încăperii. Și se aude foarte tare, mai are puțin și le sparge timpanele. Tânărul se strâmbă și reduce volumul.

„Ai sunat la *Plains Truth*, vocea din inima Kansasului și cea mai bună sursă de informații publicitare. Suntem un săptămânal neangajat politic, cu știri locale și știri sportive, distribuit *gratuit* în peste șase mii de locuri din șase comitate.”

Aoleu, ce mincinoși! își zice Ella.

„Dacă aveți vreo informație, apăsați tasta 5. Dacă vreți să ne transmiteți un rezultat sportiv, apăsați 4. Dacă vreți să anunțați producerea unui accident, apăsați 3. Dacă doriți să publicați o reclamă, apăsați 2. Dacă aveți întrebări despre tarife, apăsați 1. Deci 5 pentru informații, 4 pentru sport, 3 pentru accidente, 2 pentru reclame, 1 pentru tarife. Și nu vă faceți probleme că s-ar putea întrerupe legătura!”

Urmează chicotitul acela pe care Davis îl știe deja mult prea bine.

„Aici este *Plaaaaaiins Truth*, unde doar adevărul contează!”

Acum Andersson se întoarce cu fața la ea.

— Bună introducere, nu? Cu toate dichisurile. Acoperă toate domeniile.

În alte împrejurări, Davis – curioasă din fire – l-ar întreba pe Andersson ce profit face *Plains Truth* doar din publicitate. Însă nu este acum momentul.

— Puteți să găsiți apelul ăla anonim?

— Da, sigur. Doar să-mi ziceți ce dată să caut.

Davis nu știe.

— Încercați între 30 iunie și 4 iulie.

Andersson deschide un fișier.

— Sunt o groază de apeluri în perioada asta, dar poate...

Se încruntă. Îi cade zuluful pe frunte.

— Ne-a anunțat un tip ceva în legătură cu un incendiu la un coș de fum. Cred că după asta a fost. Aproape sigur.

Andersson dă click, ascultă, clatină din cap, dă din nou click. În cele din urmă găsește o voce tărăgănată, ca de fermier în vârstă, care spune că a văzut un „hogeac arzând dăparte-dăparte, pă Farm Road 17”. Andersson îi face semn lui Davis că totul e în regulă și trece la mesajul următor. Detectiva și-a tras un scaun și s-a așezat lângă el.

— Sună mai aiurea, pentru că...

— *Sssst!*

Andersson mimează că își trage fermoarul la gură.

Da, chiar sună aiurea, dar asta din cauză că persoana respectivă folosește un dispozitiv de modificare a vocii, poate un vocoder. La început pare voce de bărbat, după aia de femeie, după aia iar pare voce de bărbat.

— Bună, *Plains Truth*. Lucrez la Poliția Rutieră din Kansas. Nu am nicio legătură cu ancheta privind asasinarea lui Yvonne Wicker, dar am văzut rapoartele. Poate cititorii voștri ar dori să știe că bărbatul care a descoperit cadavrul se numește Daniel M. Coughlin. Este administrator la Liceul Wilder. Locuiește în parcul de rulote Dumbrava Stejarilor...

— N-am publicat adresa, zice acum Andersson. Mi s-a părut că ar fi pre...

— *Sssst!* Dați înapoi!

Anderson tresare și mișcă din mouse.

— ...Liceul Wilder. Locuiește în parcul de rulote Dumbrava Stejarilor din Manitou. Ar trebui să publicați chiar acum informația asta.

O pauză scurtă. Și apoi:

— Este suspectul principal al detectivilor de la KBI pentru că pretinde că ar fi avut un vis care i-ar fi arătat unde este îngropat cadavrul. Detectivii nu îl cred. Ar fi bine să păstrați informația asta pentru un al doilea articol. Părerea mea.

Altă pauză. Apoi vocea aceea transformată de vocoder spune:

— Cincisprezece. La revedere!

Se aude un păcănit, după care vocea altcuiva anunță publicația *Plains Truth* că festivitățile de 4 Iulie din comitatul Wilder au fost amânate până pe 8 iulie – cu părere de rău. Andersson dă volumul la zero și se uită la Davis.

— Vă simțiți bine, doamnă?

— Da, îi răspunde ea.

Dar nu se simte bine deloc. Îi vine să vomite.

— Vreau să mai aud încă o dată ce a zis.

Își scoate telefonul și apasă tasta de înregistrare.

48

În mașină, cu aerul condiționat dat la maximum, Davis ascultă din nou înregistrarea. Apoi închide telefonul și se uită prin parbriz la strada murdară și tristă a Cathcartului. Se gândește la un caz din primăvară, la care a lucrat împreună cu Jalbert. Era vorba despre o incendiere premeditată în Lindsborg, un orașel de provincie. Pe drumul către locul respectiv, au trecut pe lângă un câmp pe care pășteau câteva vaci. Ella se plictisea, așa că le-a numărat cu voce tare.

— Șapte, a spus ea.

— Douăzeci și opt, a reacționat instantaneu Jalbert. S-a uitat mirată la el, iar detectivul i-a zis că douăzeci și opt este suma numerelor de la unu până la șapte. Și i-a mai zis că asemenea adunări îi ocupă timpul atunci când nu are altceva de făcut și îi mențin agerimea minții. Ella s-a întrebat atunci dacă nu cumva partenerul ei are un început de tulburare obsesiv-compulsivă. Ba chiar a căutat pe telefon denumirea celui impuls incontrollabil, după care nu s-a mai gândit la el. În fond, toți avem ticurile noastre mărunte, nu? Uite, de pildă, ea nu poate să se ducă la culcare dacă nu știe că toate vasele sunt spălate și puse la locurile lor... dar niciodată nu i-a trecut prin cap să le *numere*.

Iar acum, în timp ce stă în mașină pe strada murdară și dezolantă, se gândește la mesajul de întâmpinare înregistrat de Peter Andersson. Cinci opțiuni. Și, dacă aduni unu cu doi cu trei cu patru și cu cinci, îți dă...

— Cincisprezece, murmură ea. El *a fost*. Rahat! *Rahat!*

Mai stă puțin aici, încercând să se convingă că se înșală. Nu izbutește. Așa că dă telefon la poliția rutieră a statului Kansas, se prezintă și roagă să fie sunată de polițistul Calten cât mai repede posibil, în timp ce stă cu

spaima în suflet, așteptând să sune telefonul, se întreabă ce va face în continuare.

49

Danny capătă de la magazinul de băuturi fine exact atâtea cutii de carton câte îi trebuie. Mai primește și o sticlă de Jim Beam de 0,7 litri. La ora patru după-amiază, cutiile sunt îngrămădite în dormitor, iar sticla cu whisky este pe masa din bucătărie. Stă cu mâinile încrucișate și se uită lung la ea. Încearcă să-și aducă aminte când a băut ultima oară așa ceva. Nu, nu în seara în care a fost arestat pentru că zbiera în fața casei lui Margie; în seara aia se îmbătase doar cu bere. Între Manitou și Wichita, dăduse pe gât aproape douăsprezece sticle de Coors. Încă își amintește că le-a vomitat pe toate în toaleta din aluminiu a celulei în care l-au închis și după aceea s-a culcat pe jos, lângă patul de scânduri – de parcă dormitul pe cimentul rece ar fi fost vreun fel de penitență.

Știe că ultima oară când s-a făcut mangă a fost în ziua în care s-a dus la pescuit cu Deke Mathers. Erau amândoi atât de trotilați, încât n-au reușit să găsească ieșirea spre Route 327 decât atunci când era aproape întuneric și amândoi aveau câte o mahmureală cât casa și se tot jurau să nu mai pună în viața lor gura pe băutură. Danny nu știe dacă Deke și-a respectat jurământul, pentru că n-a mai ținut legătura cu el după ce s-a mutat în Dumbrava Stejarilor, dar el nu s-a mai atins de tărie de atunci încolo. De câțiva ani a renunțat și la bere.

Sticla de Jim Beam n-o să-i rezolve problemele, e conștient de asta. Problemele tot acolo vor fi și când se va trezi din somn marți dimineață – bașca o mahmureală cumplită. De parcă nu s-ar simți deja ca naiba. Însă ar putea să-i șteargă din minte chipul trist al lui DJ, măcar pentru câteva ore. I-a zis: *Dacă mami se împacă cu Bobby?* I-a mai zis: *Că ăla nu știe să repare nimic!* Și i-a zis (însă habar nu are de ce asta l-a durut cel mai tare) *Nu vreau tort, nu-mi pasă dacă n-o să mai mănânc niciodată tort.*

— Visul ăla, șoptește Danny acum. Blestematul ăla de vis!

Numai că nu visul este de fapt problema. Jalbert este problema. Jalbert a pulverizat pesticid peste viața lui amărâtă. Încearcă să otrăvească totul în jur, inclusiv pe fetița care avea senzația că o duce foarte bine: mama ei avea un iubit care îi plăcea și ei, care nu țipa la ea și nu o trimitea nemâncată la

culcare.

Jalbert.

Toate relele doar din cauza lui Jalbert se întâmplă.

Danny desface capacul, apropie sticla de nas și miroase lichidul dinăuntru. Își aduce aminte cum se strica de râs cu Deke Mathers în ziua aia, pe malul râului, când totul i se părea bine și frumos și la vară cald. Apoi își amintește cum înjurau amândoi când se chinuiau să treacă printre rugii de mur ca să ajungă la drum și cât de zgâriați erau și cum le curgea transpirația în zgârieturile alea și cum îi ustura de mama focului.

Cât de mult i-ar mai plăcea lui Jalbert să te îmbeți acum, și-a zis el. Să te îmbeți și să faci o tâmpenie.

Se duce la baie, toarnă băutura în closet și trage apa. Se întoarce în cameră și se apucă să-și pună hainele în cutiile de carton. Dacă doar plecând îl poate învinge pe Jalbert, atunci exact asta o să facă. Plus că o să petreacă mai mult timp cu Stevie, care știe unde se află fiecare produs din supermarketul Table Mesa King Soopers. Cât despre Darla Jean... copila va trebui să învețe să se descurce singură. La urma urmei, mai toți copiii o fac. Așa își spune el acum.

50

Nu sunt furios, își tot repetă Jalbert pe drumul înapoi la hotelul din Lyons. Doar supărat.

Ședința din Wichita nu a mers bine. A adus toate argumentele necesare pentru reținerea lui Coughlin. Doar pentru patruzeci și opt de ore. Doar ca măsură preventivă. Dați-mi voie să-l interoghez așa cum trebuie. Așa cum știu eu. O să-mi spună și ce lapte a supt de la maică-sa. De-abia așteaptă să mărturisească. Știu asta.

Măsură preventivă împotriva cui? – întrebarea asta i-a pus-o Tishman, directorul. Neville, directorul-adjunct, stătea lângă el și bââia din cap ca o marionetă. A asasinului? Coughlin susține că nu l-ar cunoaște. Susține doar că știe unde era cadavrul pentru că l-a văzut în vis. Atunci Jalbert i-a întrebat pe toți ceilalți prezenți – printre care se afla și Ramsey, detectivul flegmatic și rezervat din Oklahoma – dacă vreunul dintre ei credea povestea lui Coughlin cu visul. Răspunsul a fost unanim: nu credea absolut nimeni. Toți erau convinși că asasinul a fost Coughlin. Dar, în lipsa mărturisirii faptei și în lipsa oricăror probe materiale care să facă legătura între el și

crimă...

Și așa mai departe.

Jalbert simte nevoia să numere. Asta o să-l calmeze. Când va avea mintea limpede va fi în stare să decidă ce anume va face în continuare. Când va ajunge la hotel, va da o tură pe scaune, va face un duș și o va suna pe Ella. Poate a descoperit o pistă în parcul de rulote. Sau poate Coughlin s-a dat cumva de gol. Deși e puțin probabil. Este un individ tare șmecher – a scăpat de droguri, nu? –, dar acum suportă consecințele. A rămas fără slujbă, iar vecinii nu mai vor să-l știe în preajma lor. Precis că toate astea l-au înfuriat la culme, iar oamenii furioși fac greșeli.

Dar eu nu sunt furios. Doar supărat. De ce? Pentru că el este criminalul și va ucide din nou.

— De ce nu pricep și ei asta? strigă Jalbert și dă cu pumnul în volan. Chiar atât de orbi să fie?

Răspuns: nu, nu sunt orbi.

Au fost examinate și reexamineate toate înregistrările camerelor de supraveghere dintre Arkansas City – unde tânăra Yvonne și-a petrecut ultima noapte – și benzinăria Gas-n-Go, unde a fost văzută ultima oară. Au fost observate câteva camionete Toyota Tundra, dar niciuna albă și toate mai noi decât rabla lui Danny.

A folosit alt vehicul când a răpit-o, își spune Jalbert. Țasta-i motivul pentru care n-am găsit în camioneta lui nicio urmă de ADN sau vreo altă probă. E deștept, foarte deștept.

La început, Jalbert a crezut – la fel și Ella – că Danny își dorea ori să ajungă vedetă în presa scrisă și cea audiovizuală ori să mărturisească. Poate Ella încă mai crede asta, dar nu și Jalbert. *Totul este doar un joc pentru el. Ne provoacă – hai, dovediți că eu am fost, dovediți-o, arestați-mă, arestați-mă, ha-ha-ha, nu puteți, nu-i așa? Știți bine că vă înșir numai minciuni, dar nu puteți să faceți nimic în privința asta.*

Jalbert mai trage un pumn în volan.

În urmă cu cincisprezece, ba chiar zece ani, jocul ăsta se desfășură după alte reguli. Coughlin s-ar fi aflat într-o cameră strâmtă cu Jalbert și Davis, care ar fi scos și untul din el. N-ar fi contat cât dura interogatoriul – zece ore, douăsprezece. De la capăt. Încă o dată. Și iar de la capăt. Și pleosc și trosc și pleosc. Ei erau apărătorii sărmaneii Yvonne și ai tuturor tinerelor care ar fi putut avea aceeași soartă, așa că l-ar fi sleit de puteri, l-ar fi

îngenuncheat în încăperea aia fără ceas până când ar fi mărturisit. *Probabil că ți-e foame. Spune-ne ceva și vom trimite după mâncare. Îți plac burgerii? E un Burger King în apropiere. Burger mare și succulent, cartofi prăjiți, shake de ciocolată. Ce părere ai? Cel puțin spune-ne când ai îngropat-o. Ziua sau noaptea? Nu? În regulă, o luăm de la început.*

Așa ar fi fost pe vremuri.

Ca să-i treacă timpul mai repede, Jalbert se apucă să numere hambarele și silozurile și fermele pe lângă care trece. A ajuns la douăzeci și trei (care, în progresie aritmetică, dă un total de 276), când îi sună telefonul. Este Ella. Se așteaptă s-o audă întrebându-l cum a mers treaba în Wichita, dar nu o face. În schimb, îl întreabă când crede că va ajunge înapoi la hotel. Ella vorbește repede și pe un ton încordat, care nu-i stă deloc în fire. Oare din cauza entuziasmului? Oare a descoperit ceva? *Un singur indiciu, de atât am nevoie. Și vom merge pe urmele lui. Vom merge chiar și prin iad, dacă trebuie.*

— În patruzeci de minute. Ce-ai aflat?

— Am plecat din Manitou. Ne întâlnim la hotel.

— Haide, spune! exclamă Jalbert, trecându-și nerăbdător degetele prin frizura de forma unei peninsule. Ți-a zis Coughlin ceva?

— Nu la telefon.

— Ajung în jumătate de oră, o anunță Jalbert și apasă pedala de accelerație.

51

Când Frank ajunge la hotel, Ella îl așteaptă deja în holul de la intrare. Femeii îi este groază de discuția care va urma, dar va face ce trebuie. Și mai greu i-ar fi dacă l-ar simpatiza. A încercat s-o facă și n-a reușit, dar, până zilele trecute, măcar îl respecta. Într-un fel, încă îl respectă și acum. Pentru că este dedicat trup și suflet meseriei sale, pentru că se înverșunează să-i facă dreptate femeii căreia el îi zice „sărmana domnișoară Yvonne”. Însă acest devotament al lui a depășit măsura și s-a transformat în altceva.

Frank îi zâmbește, dezvelindu-și dinții ăia tociți, care chiar ar trebui acoperiți cu o coroană. Frizura triumfiulară este ciufulită, de parcă și-ar fi tot trecut mâinile prin ea. Poate chiar s-a tras de păr.

— Hai să mergem în așa-zisul apartament! Nu-i grozav – ferestrele dau în parcare –, dar atât îmi permit cu diurna pe care o am.

Ella îl urmează. Nu înțelege de ce Frank a dezvoltat o conexiune atât de puternică și de îndârjită cu Yvonne Wicker – sau poate cu Coughlin? –, dar știe că asta scoate la lumină un cusur din personalitatea lui. Îl amplifică. Fisura de dinainte s-a transformat acum într-o breșă.

Frank deschide ușa. Ella intră prima și privește mirată în jur.

— Ce caută scaunele asta pliante aici?

— Nimic. Mă... nimic.

Se repede și le strânge pe cele două din living. Se duce în dormitor și se întoarce cu încă două. Le sprijină de peretele de lângă televizor.

— Trebuie să le duc înapoi la sala de conferințe. Am tot amânat. Vrei un suc? Sunt de toate felurile în minibar.

— Nu, mulțumesc.

— Despre Coughlin e vorba? A lăsat să-i scape ceva?

— Nu am vorbit cu el.

Jalbert se încruntă.

— Ți-am cerut foarte clar să discuți din nou cu el, Ella.

Se gândește la ceva și îi dispar cutele de pe frunte.

— Înseamnă că ți-a zis Becky ceva? Iubita lui? Sau fiica ei! Ți-a...

— Ascultă-mă, Frank! Nu am cum să-ți spun altfel ce am de spus. Trebuie să te retragi din caz. Asta în primul rând.

Jalbert schițează un zâmbet derutat. Habar n-are la ce se referă.

— După care trebuie să ieși la pensie. Ai o vechime de douăzeci... douăzeci și ceva de ani.

— Nu pricep...

— Și după aia trebuie să te consulte un psihiatru.

Zâmbetul nu i-a dispărut de pe buze.

— Ce-i cu aiurelile astea, Ella? Nici vorbă să mă pensionez. Nici măcar nu mă gândesc la asta. Dar ce intenționez să fac – ce vom face *împreună* – este să-l arestez pe Danny Coughlin și să-l bag după gratii pe viață.

Pe Ella o miră furia care a cuprins-o, dar, mai târziu, își va da seama că nu a apărut din senin.

— Nu *faci* decât să distrugi orice șansă am avea să găsim probe împotriva lui! Tu i-ai dezvăluit numele tipului de la *Plains Truth*!

Zâmbetul începe să se șteargă.

— De unde ți-a venit ideea asta trăsnită?

— Nu-i deloc trăsnită. Asta-i realitatea. L-ai dat în vileag și te-ai deconspirat și pe tine când ai făcut treaba aia cu adunarea. Ai spus

„cincisprezece” la finalul mesajului. N-avea nicio legătură cu nimic... decât cu suma opțiunilor din meniu – dacă aduni numerele de la unu la cinci, îți dă cincisprezece.

Acum zâmbetul a dispărut cu totul.

— Și pe baza unui *singur număr* ai tras concluzia că eu...

— Se întâmplă câteodată să-ți scape câte un număr din gură – de cele mai multe ori chiar fără să-ți dai seama. Așa a fost și în înregistrarea aia pe care mi-a pus-o Peter Andersson. Da, am auzit tot ce ai spus. O poți asculta și tu, dacă vrei. O am în telefon.

Rânjește, dezvelindu-și din nou dinții ăia deteriorați.

Precis scrâșnește din ei, își spune Ella. *Evident că asta face.*

— Nu vreau să te raporteze superiorilor pentru aceste acuzații calomnioase, Ella. Am colaborat foarte bine cu tine, nici că aș fi vrut vreo parteneră mai bună. Dar mă obligi să o fac, dacă te încăpățânezi să insiști cu absurditățile astea. În niciun caz n-ai fi avut cum să recunoști vocea din înregistrare – *nimeni* n-ar fi putut s-o recunoască – pentru că era transformată de un dispozitiv.

— Da. Era. Dar *tu* de unde știi?

Jalbert clipește surprins și parcă ezită o fracțiune de secundă. După care răspunde:

— Pentru că l-am întrebat. Pe Andersson. Am discutat cu el.

— Te-ai dus singur la el, fără mine.

— Nu, am vorbit la telefon.

— Va confirma asta?

— Îți confirm eu chiar acum.

— Îl voi întreba și pe el. Dacă mă obligi. Și știm amândoi ce-mi va răspunde, da?

Jalbert nu mai zice nimic. Se uită la ea ca la o necunoscută. *Probabil că exact asta simte acum.*

Ella întinde degetul spre scaune.

— Și pe astea le numeri? Sau le pui la distanță unele de altele și numeri pașii dintre ele?

— Cred că ar fi bine să pleci acum.

— Ți se mișcă involuntar buzele când numeri. Am văzut. Și am aflat că tulburarea asta psihică are un nume. Aritmomanie.

— Ieși afară! Gândește-te la ce ai spus și o să discutăm atunci când nu o

să mai fii... atât de surescitată.

Davis se simte dintr-odată atât de obosită, că abia se mai ține pe picioare. Cine ar fi știut cât de epuizante pot fi confruntările de felul ăsta? Se așază pe un scaun și își pune pe birou poșeta deschisă. Înăuntru este telefonul. Care înregistrează întreaga discuție.

— Ai ascuns droguri în camioneta lui Coughlin. Când te-ai dus la liceu. Ca să faci să se creadă că le-ar consuma sau le-ar trafica.

Jalbert tresare ca la un pumn primit în nas.

— Nu-ți permit să mă acuzi de o faptă atât de josnică!

— Josnic este ce ai făcut tu. Coughlin a intrat la bănuieli când puștiul ăla care lucrează cu el te-a văzut lăsându-ți mașina în spate, nu în parcare din fața liceului. Și-a verificat camioneta, a găsit punga cu droguri și mi-a dat-o mie.

— Ce?! Când?

— M-am întâlnit cu el la o cafenea din Great Bend imediat după ce ne-a provocat să-l arestăm. Ceea ce nu puteam s-o facem atunci și nu putem nici acum, după cum sunt convinsă că ai aflat și tu în Wichita.

— Minte! Și tu m-ai lucrat pe la spate! Mulțumesc frumos, *partenero!*

Ella se face roșie la față.

Jalbert își trece nervos degetele prin părul încâlcit.

— Dacă au fost într-adevăr droguri în camionetă, înseamnă că el le-a pus acolo, ca să dea vina pe mine. E tare viclean, aoleu, ce viclean e! Și tu chiar l-ai crezut?

Jalbert clatină din cap. Tonul îi este compătimitor, dar Ella deslușește în privirea lui o furie primitivă, nedisimulată. *Ai grija cu omul ăsta*, își spune ea. *Danny a avut dreptate.*

— N-am știut că ești atât de credulă, Ella. Te-a convins și că-i adevărată povestea aia cu visul? Acum ai trecut de partea lui?

— Am discutat și cu polițistul Calten.

Jalbert amuțește brusc.

— Coughlin i-a reținut numele de pe ecuson. L-am sunat și i-am spus că știu cine a pus la cale toată afacerea cu plantarea drogurilor și cu percheziția. I-am promis că n-o să-i fac probleme dacă îmi spune care a fost rolul lui. Și mi-a spus.

Jalbert se duce la fereastră, se uită afară, se întoarce.

— N-am vrut să-l arestez pentru droguri, ci pentru tânăra Yvonne. N-am vrut decât să-l văd închis undeva ca să pot să strâng șurubul. Unde-s

drogurile alea?

— La loc sigur.

Această ultimă întrebare a neliniștit-o un pic. Nu crede că Frank i-ar face vreun rău, dar evident că nu mai judecă normal.

Jalbert se duce din nou la fereastră și se întoarce iarăși. Mișcă din buze. Numără. Oare își dă seama ce face? Davis nu crede.

— A ucis-o. A violat-o și a ucis-o. Coughlin. Știi că el este criminalul.

Ella își aduce aminte de întrebarea lui Coughlin despre cruciulița de la gâtul ei – dacă o poartă doar de ochii lumii sau dacă este cu adevărat credincioasă. După care a întrebat-o cum poate să creadă în Dumnezeu, dar nu și în visul lui.

— Ascultă-mă bine, Frank. În situația de față nu mai are niciun fel de importanță dacă el este criminalul sau nu. Tot ce contează acum și aici este că tu îmi vei promite că ai să-i scrii un e-mail lui Don Tishman, în care să-l anunți că, din motive personale, ești nevoit să-ți iei un concediu și că ai intenția să ieși la pensie.

— Niciodată!

Jalbert își încheștează pumnii, apoi și-i relaxează. Iar și-i încheștează, iar și-i relaxează.

— Ori faci cum spun eu, ori mă duc la Tishman și îi povestesc ce ai făcut. Nu cred că te-ar da afară pentru că l-ai sunat pe Andersson, dar precis treaba aia cu drogurile din camionetă o să-ți încheie cariera de detectiv. Și, în plus, va compromite atât de tare orice fel de acuzații pe care le-am aduce împotriva lui Danny Coughlin, că l-ar putea scoate basma curată chiar și un avocatul de provincie ca Edgar Ball.

— Ai face tu una ca asta?

— *Tu* ai făcut-o! țipă Davis, ridicându-se de pe scaun. Tu ai distrus ancheta, tu singur te-ai nenorocit și m-ai nenorocit și pe mine!

— Nu-l putem lăsa să scape, spune Jalbert, privind în jur, dar fără să vadă ceva. El e criminalul.

— Dacă ești convins de asta, atunci nu te mai amesteca. Poate vom reuși să dovedim că el este. Acum o să plec. Știu că îți cer să iei o decizie extrem de importantă. Odihnește-te, dormi puțin. Poate o să vezi lucrurile într-o altă lumină mâine-dimineață.

— Să dorm? începe el să râdă. Auzi, să dorm!

— Te sun mâine. Să aflu ce ai hotărât. Deși este clar că nu poate exista decât o singură opțiune. Dacă te retragi din anchetă, ar fi posibil să mai

putem construi un caz împotriva lui Coughlin. Fără să se afle de porcăria aia cu plantatul probelor, iar tu nu ți-ai pierde pensia.

— *Tu crezi că de pensie îmi arde mie?* răcnește Jalbert.

I se văd tendoanele încordate ale gâtului. Ella nu-și dezlipește ochii de ai lui. Îi este teamă să se uite în altă parte.

— Poate nu-ți pasă acum, pentru că ești prea tulburat. Dar îți va păsa mai târziu. Și crede-mă că știu că vrei să-i faci dreptate lui Yvonne Wicker. Gândește-te bine, Frank! Dacă te retragi din anchetă, nu voi spune nimănui ce ai făcut. Dar va ieși totul la iveală dacă nu o faci. Și vai de tine cât de grave vor fi repercusiunile!

Se îndreaptă spre ușă. Este unul dintre cele mai lungi drumuri din viața ei, pentru că se tot așteaptă ca Jalbert s-o atace pe la spate. Dar nu o atacă. Iese pe coridorul hotelului, închide ușa în urma ei și răsuflă prelung. Nici nu și-a dat seama că și-a ținut respirația. Vrea să tragă fermoarul la geantă și chiar atunci aude un zgomot din camera lui Jalbert. Ca de ceva care se sparge. Vrea să afle ce anume? Nu, nu vrea. Ella pleacă de acolo cu pași calmi și hotărâți.

Se urcă în mașină, lasă capul în jos și începe să plângă. A fost un moment, doar un moment, când chiar a crezut că o s-o omoare.

52

De-a lungul carierei sale de detectiv, Franklin Jalbert a locuit în sute de camere de hotel, răsfirate pe toată suprafața statului Kansas. În aproape toate aceste camere există pahare din plastic în pungi sigilate, pe care scrie de obicei: DEZINFECTAT PENTRU SIGURANȚA TA. Întâmplarea face ca paharele de pe minibarul din apartamentul de la Celebration Centre să fie din sticlă adevărată. Cântărește unul în mână. Este prea târziu ca să se mai oprească – și probabil nici nu s-ar opri. Îl aruncă în ușa pe care a ieșit Davis. Paharul se face țândări.

Mai bine paharul decât ea, își spune el. *Nu că i-aș face vreodată vreun rău.*

Firește că nu i-ar face. L-o fi trădat ea acum, dar au lucrat mult timp împreună. Și au lucrat bine. Au prins mulți răufăcători. El a învățat-o pe Ella tot ce știe acum și tare mult îi mai plăcea să învețe cât mai multe. Dar, din păcate, se pare că nu a învățat suficient. Nu înțelege cât de periculos este Coughlin. Jalbert se întreabă dacă nu cumva, după ce Ella l-a trădat și

s-a întâlnit cu Coughlin la cafeneaua aia, s-or mai fi dus împreună și în altă parte. Poate la vreun motel?

Nu, nu, n-ar face niciodată așa ceva. Nu cu suspectul principal într-un caz de crimă.

Niciodată? Pe bune? Niciodată?

Coughlin nu arată prea rău și are și mutra aia inocentă, cu ochi mari, care par a-ți spune *ăsta-i adevărul-adevărat, nu te mint*. Există femei pe lumea asta care l-ar putea considera atrăgător. Dar este absolut imposibil ca ea... și cu el... Sau nu? Să fie oare posibil ca între ei... să se fi înfiripat ceva oarecum asemănător cu Sindromul Stockholm^{40}?

Da, Ella l-a înjunghiat pe la spate, dar tot nu poate să creadă că s-ar fi înjosit în halul ăsta. Oricum, Ella nu mai contează acum. Ella nu mai există pentru el. Întrebarea este ce anume are de gând să facă în privința lui Coughlin.

Iar răspunsul este... nimic. Ella Davis l-a scos din joc. *Păi, da, afurisitul ăla de polițist fără coloană vertebrală a simțit nevoia să dea totul pe goarnă, nu?*

Și ideea aia absurdă cu pensionarea? De-a dreptul sinistă. Nici nu se poate gândi la ea. Dacă ar face-o, ar avea senzația că este împins spre marginea prăpastiei. Nu vrea să-și imagineze cum ar fi să cadă în gol. Nu are niciun hobby, în afară de dezlegarea careurilor de cuvinte încrucișate din cotidianul la care este abonat și, uneori, mai rezolvă și câte un puzzle. În toate concediile lui n-a făcut nimic altceva decât să cutreiere aiurea într-o rulotă închiriată, prin locuri care nu-l interesează și făcând poze la care nu se mai uită după aceea. În toate concediile lui i s-a părut că o oră este lungă cât trei. Iar pensionarea ar multiplica de o mie de ori aceste ore lungi, apoi de două mii, după aia de zece mii de ori. Iar în fiecare oră s-ar tortura singur gândindu-se la Danny Coughlin, care a ajuns deja într-un alt stat și a pus deja ochii pe altă fată care face autostopul.

Dar ce pot să fac?

Păi, măcar un lucru ar putea să facă: să adune de pe jos cioburile paharului. Ia un coș de gunoi, se pune în genunchi și se apucă de treabă. Foarte curând ajunge la 57 de cioburi – adică 1.653, în progresie aritmetică. *Nu i-aș fi făcut niciun rău Ellei, niciunul. Dar a fost o clipă când...*

Simte o înțepătură în buricul degetului mare. Vede acolo un strop de sânge. Își dă seama că a pierdut șirul. Se întreabă dacă ar fi bine s-o ia de la început.

Ultima săptămână petrecută de Danny Coughlin în Manitou, Kansas, îl umple de tristețe, dar îi aduce și un sentiment de ușurare.

Mărți găsește în cutia poștală un morman de rahat de câine. Își pune mănușile de cauciuc, folosite la lucru, îl scoate de acolo și spală bine interiorul. Poate va mai folosi cineva cutia aia după plecarea lui.

Miercuri se duce la supermarketul Food Town ca să-și mai ia câteva provizii, printre care și o bucată de mușchi de vită, pe care vrea să o mănânce vineri seară, ca un fel de cină de rămas-bun. Chiar dacă nu stă prea mult timp în magazin, când iese, își găsește roțile de la camionetă dezumflate.

Bine măcar că nu sunt tăiate, își zice el. Probabil că ăla care i le-a dezumflat nu avea cuțitul la el. Îl sună pe Jesse, pentru că are numărul lui în agendă și pentru că nici nu știe pe altcineva care ar putea să-i dea o mână de ajutor. Jesse îi spune că tatăl lui a lăsat o grămadă de scule acasă atunci când s-a decis să-și părăsească familia și printre ele este și o pompă Hausbell pentru anvelope.

— Ajung în zece minute, zice Jesse.

Danny îl așteaptă lângă camionetă. Toți cei care trec pe acolo îi aruncă priviri dușmănoase. Jesse vine în Chevroletul lui rablagit și umflă roțile din spate ale camionetei cât ai bate din palme. Danny îi mulțumește cu glas stins din cauza lacrimilor care amenință să se reverse.

— Nicio chestie, îi răspunde Jesse, întinzându-i mâna. Uite, omule, simt eu nevoia să-ți mai zic o dată. Știu că nu ai omorât-o tu pe fata aia.

— Îți mulțumesc și pentru asta. Cum e viața la fabrica de cherestea? Am trecut într-o zi pe acolo și am văzut cum încărcai lemne într-o remorcă.

Jesse ridică din umeri.

— Câștig și eu niște bănuți. Ție cum îți mai merge, Danny? Ce faci?

— Plec din oraș în weekendul ăsta. Mă gândesc să mă duc mai întâi în Nederland. Am un cort bunicel și o să stau în el. O să-mi caut ceva de lucru. Și o să-mi închiriez o cameră.

Jesse oftează.

— Probabil așa e cel mai bine, în situația asta. Dă-mi un mesaj când te stabilești undeva.

Și îi aruncă o privire sfioasă, de adolescent bine-crescut.

— Știi ce zic, să ținem legătura.

— Așa o să fac, spune Danny. Și tu ai grijă să nu-ți tai vreun deget la fabrica aia.

Jesse zâmbeste larg.

— La fel zice și mama. Că cică eu sunt acum stâlpul casei.

Joi – după ce și-a împachetat aproape toate lucrurile și i se pare că rulota golită a căpătat un aer deprimant – primește un telefon de la Edgar Ball tocmai când își bea prima ceașcă de cafea. Iar Ball îl anunță:

— Am vești proaste, vești bune și vești foarte bune. Cel puțin așa mi se par mie. Pe care să ți le zic mai întâi?

Danny pune repede ceașca pe masă. A început să-i tremure mâna.

— L-au prins? Pe ăla care a ucis-o?

— Din păcate, nu chiar atât de foarte bune, spune Ball. Vestea proastă e că ai mai apărut și în alte ziare acum, pe lângă *Plains Truth*. Sunt articole despre tine în *Telescope*, în *Wichita Eagle*, *Kansas City Star* și *Oklahoman*. Ți-au publicat și poza.

— La dracu'! exclamă Danny.

— Vestea bună este că poza aia e veche de vreo zece ani, dacă nu și mai mult. Ai părul lung până la umeri și mustață de motociclist. Pare să fie făcută în fața unui bar sau poate așa mi se pare mie, pentru că ai câte o sticlă de bere în fiecare mână.

— Probabil „Golden Rope” din Kingman. Mă duceam foarte des să beau acolo înainte să mă însor cu Margie. Mi se pare că a ars.

— Habar n-am, spune Ball pe un ton plin de optimism. Important e că poza aia nu-ți seamănă deloc. Ești pregătit să auzi și vestea foarte bună?

— Te ascult.

— Am aflat-o de la o prietenă care face muncă de birou la sediul poliției rutiere din Kechi, lângă Wichita. Am avut o oarecare relație cu doamna respectivă, dar asta a fost într-o altă viață. Știe că sunt avocatul tău. Așa că m-a sunat aseară și mi-a spus că Frank Jalbert își ia concediu. Și că se zvonește că o să se pensioneze.

Pe buzele lui Danny apare un zâmbet larg. Primul zâmbet autentic de când a avut visul ăla blestemat. Jalbert i-a bântuit toate gândurile. Nici măcar când a vorbit cu Stevie n-a putut să și-l alunge complet din minte. Detectivul ăla îi sugerează lui Danny un animal – poate un jder? – despre care se spune că nu-și descleștează colții de pe prada lui decât după ce este moartă.

— Chiar că-i o veste bună.

— Vrei să ne întâlnim la Dabney să sărbătorim? Luăm un mic-dejun cu toate cele. Fac eu cinste.

Localul lui Dabney se află în orașul învecinat, așa că n-ar trebui să-și facă probleme, mai cu seamă dacă poza din ziare este din perioada când Danny își dorea să arate ca Singuraticul Dave Peverett, din trupa Foghat.

— Bună idee! Poate vin însoțit de cineva. Puștiul ăla cu care am lucrat la liceu.

Însă, oricât de mult i-ar plăcea să meargă cu el, Jesse se vede obligat să refuze invitația. Programul de la fabrică începe la ora opt.

— Plus că maică-mea s-a cam supărat că te-am ajutat ieri. Degeaba îi tot zic eu că n-ai făcut ce spun ăia că ai fi făcut, pentru că ea spune că nu asta contează, că eu sunt doar un copil și sunt și Negru, iar tu ești... știi ce vreau să zic...

— Un alb acuzat de crimă, spune Danny. Da, înțeleg.

— Mda, așa e mama. Da' zău că aș veni dacă n-ar trebui să mă duc la lucru.

— Îți mulțumesc, Jess, dar poate că mama ta are dreptate.

Se duce la Dabney. Ball a ajuns deja. Își comandă multă mâncare – cam prea multă pentru micul-dejun – și o mănâncă pe toată. Danny se oferă să-și plătească partea, însă Ball nici nu vrea să audă. Îl întreabă pe Danny ce intenționează să facă în continuare. Danny îi spune că va pleca în Colorado, ca să fie alături de fratele lui. Și îi mai spune că fratele lui este autist, dar este înzestrat cu un talent excepțional, despre care psihologul care l-a consultat când avea în jur de optsprezece ani a zis că se numește „recunoaștere totală”.

— În esență, înseamnă că vede și ține minte unde se află fiecare obiect.

Și discută amândoi o vreme despre asta.

— Mă tot gândesc la ceva, spune Ball când ies din local. Încă de la prima confruntare cu enervantul ăla de Jalbert mă gândesc la asta. Dar după aia am citit comentariile din *Eagle* și *Telescope* și mi-am zis că s-ar putea să meargă.

— Nu înțeleg despre ce vorbești. Care comentarii?

— Presupun că nu le citești. Sunt ca scrisorile către redacție de pe vremuri. După ce termini de citit articolul, poți să și faci comentarii pe marginea lui. Și sunt o groază de comentarii la articolele despre tine.

— Spânzurați-l imediat, ardeți-l pe rug, murmură Danny.

— Da, evident că sunt și din astea, dar o să te surprindă câți oameni cred

că tu chiar ai visat locul unde se afla cadavrul. Fiecare – sigur, fiecare din ăia care te cred – are câte o povestioară despre cum știa bunica lui că o să explodeze butelia de la aragaz și s-a grăbit să-și scoată familia din casă; sau despre cum a știut el că o să se prăbușească avionul, așa că a plecat cu o altă cursă...

— Astea se cheamă vise premonitории, îl întrerupe Danny, care s-a informat de pe net. Nu-i același lucru.

— Da, dar mai sunt acolo și comentarii de la oameni care au visat unde se află inelul pe care nu-l mai găseau, sau unde e câinele pierdut, ba chiar și copilul pierdut – asta a fost un singur caz. O femeie susține că a visat cum a căzut băiețelul din vecini într-un puț vechi și, culmea!, chiar acolo era. Nu ți s-a întâmplat doar ție, Danny. Și oamenilor le plac chestiile astea pentru că le dă sentimentul că există mult mai multe lucruri în lumea asta decât știm noi sau decât ne poate explica știința. Se oprește câteva clipe. Apoi continuă:

— Bineînțeles că sunt și oameni convinși că mănânci rahat.

Danny începe să râdă, deși nu-i deloc nostim.

Ajung lângă camionetă și Ball spune:

— Deci, uite la ce mă gândesc eu. S-ar putea să fie rost și de ceva bani, dar nu asta-i important. S-ar putea să existe un mod de a riposta.

— Te gândești să... să ce? Să intentăm un proces?

— Exact. Pentru hărțuire. Cineva a aruncat cu o cărămidă în rulota ta, corect?

— Da, dar...

— Ai găsit rahat de câine în cutia poștală, te-ai trezit cu roțile dezumflate...

— Cam slăbuț, spune Danny. Și parcă polițiștii au protecție legală împotriva unor asemenea lucruri. Nu contează că Jalbert o să iasă la pensie, tot un detectiv stimat de toată lumea era atunci când a început să mă ancheteze.

— De acord, dar el ți-a plantat drogurile alea în camionetă, zice Ball. Și, dacă putem să-l chemăm ca martor la proces pe polițistul ăla care te-a oprit pe șosea și ți-a făcut probleme și, sub jurământ... Auzi? Ce-ar fi să mergem la tine acasă și să discutăm mai pe larg? Ai vreo altă treabă?

— Nu prea, recunoaște Danny. Sigur, hai să mergem! Se întoarce la Dumbrava Stejarilor. Ball vine în spate, călare pe motocicletă lui mare. Danny oprește lângă rulotă și vede că pe treptele din beton stă cineva – cu

capul în jos, cu mâinile atârând moi între genunchi. Danny coboară din camionetă, închide portiera și... încremenește. Are o senzație de *déjà vu*. Nu doar că o are, se simte aproape copleșit de ea. Musafirul lui poartă o geacă de liceu, cu sigla unei echipe pe piept – unde a mai văzut geaca aia? Honda lui Ball oprește în spatele camionetei. Puștiul se scoală în picioare și ridică ochii. Iar Danny îl recunoaște. Este băiatul din poza publicată în ziarul pe care i l-a arătat Jalbert, cel care stătea lângă dric, în spatele părinților săi îndurerați.

— Mi-ai omorât sora, ticălosule! spune puștiul. Bagă mâna în buzunarul gecii de liceu și scoate un revolver.

Motorul motocicletei Honda se oprește, iar Ball se dă jos de pe ea. Însă toate astea se întâmplă într-un alt univers, nu în cel al lui Danny.

— Stai un pic, băiete! Eu n-am...

Atât apucă să spună înainte ca puștiul să tragă. Danny are impresia că l-a lovit un pumn în burtă. Face un pas în spate și abia acum simte durerea, cea mai nasoală indigestie din viața lui. Durerea i se urcă până în gât și coboară până la picioare. Bâjbâie după mânerul portierei de la camionetă și aproape nici nu-l simte când dă de el. I se înmoaie picioarele. Se roagă de ele să-l mai țină. Ceva foarte cald i se prelinge pe abdomen. Îi apar pete mari și roșii pe tricou și pe jeanși.

— Hei! strigă Ball din celălalt univers. Vezi că-i *înarmat*!

Nu zău! își zice Danny. Se agață de portieră cu toată greutatea și aceasta se deschide. Doar geamul coborât îl împiedică să se prăbușească. L-a deschis pe drumul înapoi de la localul lui Dabney. Cât de răcoros și proaspăt era aerul dimineții. Parcă într-o altă viață s-a bucurat de dulceața lui. Acum își vâra cotul prin geam, trece mâna pe lângă tocul portierei și se rotește ca un stripper care dansează la bară. Puștiul trage încă o dată și se aude un *poc* atunci când glonțul se izbește de portieră, chiar sub geam.

— *Armă! ARMĂ!* zbiară Ball.

Următorul glonț trece prin geamul deschis și vâjâie chiar pe lângă urechea dreaptă a lui Danny. Mai apucă să vadă că băiatul are obraji uzi de lacrimi. Mai apucă să vadă că Althea Dumfries a ieșit în pragul rulotei – *cea mai fițoasă din parc*, își spune el. Câte aiureli îți pot trece prin minte când te împușcă cineva. Și mai apucă să vadă că doamna Dumfries ține în mână ceva ce seamănă cu o felie de pâine prăjită din care a mușcat o dată.

Apoi Danny cade în genunchi. Durerea din burtă este cumplită. Mai aude un *poc* când alt glonț lovește portiera deschisă a camionetei. Și se

prăbușește de tot. Acum vede picioarele puștiului. Poartă bascheți Converse. Vede și revolverul care cade din mâna băiatului. Ball continuă să strige. *Ball urla tare de tot*, își spune el. Iar apoi lumea se cufundă în beznă.

54

Când își revine, își dă seama că este întins pe o targă. Edgar Ball se uită în jos spre el. Are ochii mari de spaimă și e mânjit cu noroi pe obraji și frunte. Spune ceva – poate *rezistă, amice* – după care targa se izbește de ceva și explodează durerea. Toată lumea lui este făcută doar din durere. Încearcă să țipe, dar abia dacă scoate un geamăt stins. O fracțiune de secundă vede un colț de cer, iar apoi doar un plafon și își spune: *probabil că sunt într-o ambulanță, cum de a ajuns atât de repede, cât timp am fost inconștient*.

O voce îi zice:

— O să simți o înțepătură și după aia o să-ți fie mai bine.

Simte înțepătura. Și se face din nou întuneric.

55

Se trezește și vede lumini care glisează pe deasupra lui. Parcă-i o secvență dintr-un film. Printr-un difuzor, cineva strigă după doctorul Broder. *Domnul doctor Broder este chemat de urgență*. Danny încearcă să vorbească, încearcă să spună *e doctor bun, e ăla de la televizor*, pentru că vrea să facă o glumă, dar nu-i iese decât câteva sunete înăbușite, din cauză că are un fel de mască pusă peste gură și nas. Ușile se dau de perete. Ajunge undeva unde lumina este și mai puternică, iar pereții sunt acoperiți cu faianță verde. Presupune că este vorba despre o sală de operații și vrea să spună că nu știe dacă își poate permite costul pentru că tocmai ce și-a pierdut slujba. Este luat pe sus și, Isuse Cristoase, cât de tare îl doare.

O înțepătură. Și se face beznă.

56

Acum este întins pe un pat. Precis un pat de spital. Este lumină, dar nu lumina aia nemiloasă din sala verde, care îți dă de înțeles că o să fii tăiat. Nu, aceasta este lumina zilei. Iar lângă pat stă Margie, fosta lui soție. Este

foarte elegant îmbrăcată și Danny înțelege că probabil o să moară, pentru că ea nu s-a dichisit niciodată pentru el. Își simte abdomenul țeapăn. Ca o scândură. Poate de la bandaje. De un stativ atârână un tub de perfuzii, iar el își zice: *poate ea n-o să mor dacă vâra în mine chestia aia*, Margie îl întreabă:

— Cum te simți, Danno?

Danno – așa cum îi spunea pe vremuri, când încă le era bine împreună. Și încearcă să-i răspundă, dar nu poate. Se face beznă.

57

Deschide ochi și acum lângă patul lui stă Edgar Ball. Nu mai este mânjit de noroi pe față, ceea ce înseamnă că s-a spălat. Cât timp o fi trecut? Danny nu are nici cea mai vagă idee.

— A fost cât pe ce, dar o să te faci bine, îl informează Bell.

Iar Danny își zice: *păi, ce altceva să zică doctorii ăia?* Pe de altă parte, poate că este adevărat.

— Bine că te-ai ascuns în spatele portierei. Dacă arma era de un calibru mai mare, ar fi străpuns-o gloanțele. Dar era de .32.

— Puștiul, reușește Danny să bâiguie.

— Albert Wicker, zice Ball. Fratele lui Yvonne Wicker.

Știam, încearcă să spună Danny

— A tras de trei sau patru ori, a aruncat arma, a plecat trecând chiar pe lângă mine. A ieșit pe stradă, s-a așezat pe bordură și a așteptat poliția. Dacă eram într-un film, îți dai seama că m-aș fi repezit la el și l-aș fi doborât, dar adevărul e că m-am pus pe burtă lângă motocicletă la primul foc. Scuze.

— Nimic, murmură Danny. Nu-i... nimic.

— Mulțumesc, ești tare bun la suflet. Dar uite că acum avem un motiv *real* pentru proces. Ne ocupăm de el imediat ce ai să te simți mai bine.

Danny încearcă să zâmbească. Închide ochii. Se face beznă.

58

Oare Jesse îl vizitează după aceea? Sau visează? Vâră tot felul de sedative în el, așa că nu poate fi sigur. Dar este convins (*aproape* convins) că vede o mână cafenie peste mâna lui albă.

Când se trezește data următoare, dă cu ochii de Ella Davis. Acum se simte puțin mai în putere, iar ea pare puțin mai tânără îmbrăcată așa ca acum: în blugi prespălați și un tricou mai decoltat. Plus că nu și-a mai prins părul. Plus că acum zâmbește.

— Danny? Te-ai trezit?

— Da.

Ca un măcăit de rață suferindă.

— Apă. Ai...

Detectiva îi ține paharul din care iese un pai curbat. Danny bea și gâtlejul lui are sentimentul că a ajuns în rai.

— Danny, l-am prins.

— Pe puști?

Parcă vorbește mai bine acum.

— Parcă Edgar a spus polițiștilor...

— Nu pe puști, pe *el* l-am prins. Pe bărbatul care a ucis-o pe Yvonne Wicker. Și a... Danny, mă auzi? Înțelege ce-ți spun?

— Da.

Se simte oare ușurat? Disculpat? Nu-și dă seama. Nu-și dă seama nici măcar cât de grav este rănit sau dacă se va mai face vreodată bine. Dacă va fi nevoit să-și ducă tot restul vieții răhățindu-se într-o pungă?

— A mărturisit, Danny. A mărturisit că a ucis-o pe Wicker și pe alte două fete. Polițiștii din Illinois și Missouri le caută acum cadavrele.

— Bine, spune Danny.

Se simte îngrozitor de obosit. Vrea ca Ella Davis să plece și să-l lase în pace.

— M-am dus la biserică și m-am rugat pentru tine.

— Asta ajută doar dacă crezi, zice Danny.

Simte că îl ia de mână, îi simte pielea rece. Crede că ar trebui să-i spună că nu o consideră vinovată pentru ce a pățit el, dar conceptul de vinovăție pare să nu mai aibă niciun sens acum. Întoarce capul. Se îndepărtează.

Beznă.

Au trecut trei zile, îl doare foarte rău, dar măcar este mai conectat la

realitate. Înțelege că se află la Spitalul Regional din Great Bend și că o să mai stea aici cel puțin încă o săptămână, poate zece zile. Glonțul i-a perforat stomacul. A fost reparat și cusut, dar Border – doctorul care se ocupă de el – spune că rana i s-ar putea deschide dacă încearcă să meargă fie și până la toaletă.

— Zi mersi că n-a fost un glonț cu vârful moale și de calibru mai mare. Rana ar fi fost *mult* mai gravă. O vreme ai să mănânci doar alimente foarte ușoare și moi. Sper că-ți plac ouăle jumări și iaurtul.

Pentru că este obligat să stea la pat, înseamnă că trebuie să folosească plosca. Îi este rușine, sigur că da, însă rușinea asta este cumva atenuată de faptul că a scăpat de sondă și de punga de colostomie. Află că lui Margie i s-a permis să-l viziteze în primele zile doar pentru că a pretins că i-ar fi soție – ceea ce nu mai e adevărat. Edgar Ball a fost lăsat să-l viziteze pentru că a spus că este avocatul lui – ceea ce e adevărat. Ella Davis a putut să intre în rezerva lui pentru că este detectiv KBI și pentru că a spus că are să-i dea vești bune – foarte bune. Și Jesse? Poate că a fost doar o halucinație provocată de toate sedativele din el, dar Danny nu-i prea convins de explicația asta. El crede că Jesse a reușit cumva să se strecoare înăuntru și l-a ținut de mână. Va trebui să-l întrebe la un moment dat dacă așa a fost.

Bine că Stevie nu a aflat ce s-a întâmplat. L-ar fi tulburat foarte tare. Bineînțeles că va trebui să-i spună, dar o va face mai târziu.

În după-amiaza zilei a patra, lui Danny i se permite să stea pe un scaun lângă fereastra rezervei – doar doi pași sunt până acolo, dar îi face sprijinit de doi infirmieri. În timp ce se bucură de lumina soarelui, apare din nou Edgar Ball. Se așază pe pat și îl întreabă cum se simte.

— Nu prea rău. Calmantele astea sunt marfă.

— Ce vrei să știi?

— Tot.

— Asta o să-mi pună la grea încercare capacitatea de sinteză. Că doar douăzeci de minute am voie să stau cu tine. După aia trebuie să te bage înapoi în pat și să-ți irige rana. Nici nu vreau să știu ce înseamnă asta.

— Mi-a zis Davis că l-au prins pe tipul care a ucis-o pe Yvonne Wicker, dar mi-am pierdut cunoștința și n-am mai apucat să aflu toate detaliile. Poți să începi de aici.

— Îl cheamă Andrew Iverson, fără domiciliu stabil. Un meseriaș itinerant. Mergea spre vest cu o camionetă mică și albastră, pe care scria ANDY I. INSTALAȚII SANITARE ȘI DE ÎNCĂLZIRE. A apărut pe

camerele de supraveghere din Arkansas City, unde a stat peste noapte Wicker, și pe cea de la Gas-n-Go, unde a fost văzută ultima oară. A mai apărut pe imaginile înregistrate și de camerele din Great Bend, Manitou și Gawker City.

— Cawker e aproape de comitatul Dart, nu-i așa?

— Da. Probabil că avea cadavrul lui Wicker în spatele camionetei când a trecut pe acolo. Căuta un loc izolat unde s-o îngroape.

— Și a găsit unul.

— Poza lui Iverson ar trebui să fie pusă în enciclopedie lângă definiția pentru criminalii în serie. Deci merge cu camioneta aia a lui, se oprește puțin, își cumpără câte ceva – doar cu bani gheață. Le-a și declarat polițiștilor că banii lichizi nu te dau de gol.

— De la Davis ai aflat toate astea?

— Da. Am stat mult de vorbă. Se simte îngrozitor de prost pentru tot ce s-a întâmplat.

Nu-i singura, își zice Danny.

— Iverson a omorât o tânără în Illinois și o alta în Missouri. Și pe ele le-a îngropat în locuri izolate, departe de orașe. Polițiștii au descoperit-o pe una dintre ele și încă o caută pe cealaltă. Tipul a luat o altă fată care făcea autostopul în Wyoming, lângă un orașel care se cheamă Glenrock. A oprit pe un drum de țară și a vrut s-o violeze. Fata avea un cuțit ascuns în gheață. Cât timp își dădea el jos nădragii, ea l-a înjunghiat de patru ori.

— Bravo ei! spune Danny, aducându-și aminte de câinele care rodea din brațul lui Yvonne Wicker. Excelentă treabă!

— Davis spune că-i o fătucă tare dură și curajoasă. După aia l-a aruncat din camionetă, s-a așezat la volan, a condus spre Casper, până a avut semnal la telefon și a sunat la poliție. Nu l-au mai găsit în locul unde îl aruncase, dar au mers după dâra de sânge până la un grajd din apropiere. Zăcea fără cunoștință într-o boxă. Pierduse foarte mult sânge. Davis zice că o să-și revină.

— A mărturisit? Mi-a spus că a mărturisit. Sau poate am visat partea asta.

— Nu, n-ai visat. Acum știi și tu cât de dureroase pot fi rănilor. Ai fost împușcat o singură dată. Iverson a fost înjunghiat de patru ori: o dată în obraz, o dată în umăr, o dată în coaste și a patra oară în picior. Urla după analgezice. Polițiștii voiau informații. Toți au primit ce și-au dorit.

— De la Davis știi toate astea?

— Da. Și m-a rugat să-ți spun și ție. Mi se pare că-i e rușine să mai dea ochii cu tine.

— Înțeleg. Dar, în fond, nu și-a făcut decât meseria.

— L-a înfruntat pe Jalbert, dacă asta vrei să spui. Însă o să-ți povestesc într-o altă zi cum a fost. Mi s-au cam terminat minutele. Mai ții minte brățara cu talismane pe care o avea Yvonne Wicker la mână?

Evident că și-o amintește. A văzut-o de două ori: o dată în vis și o dată în realitate.

— Iverson avea două talismane din alea în geanta frigorifică. Probabil le considera trofee. Mai avea și alte lucruri acolo. De la celelalte fete.

— Unde-i puștiul care a tras în mine?

— Albert Wicker este într-un motel din Manitou, împreună cu părinții lui. A fost eliberat pe cauțiune. Îțau plătit-o părinții. Îl cunosc pe avocatul care l-a reprezentat când a fost pus sub acuzare. Și mi-a spus că soții Wicker au fost obligați să-și ipotecheze locuința ca să facă rost de bani.

Danny cade pe gânduri. Fiica moartă, fiul acuzat de tentativă de omor, părinții probabil în pragul falimentului. *Iar eu sunt în spital cu o gaură în stomac*, își spune el. Instalatorul ăla pribeag a făcut foarte mult rău, iar cercul durerii s-a extins în jurul acelei tinere pe care Jalbert se încapățâna să o numească „sărmana domnișoară Yvonne”. Lui Danny îi pare rău că tânăra care a scăpat – legendara supraviețuitoare – nu l-a înjunghiat pe Iverson și în testicule.

— Nu vreau să depun plângere, spune Danny.

Edgar Ball zâmbește.

— Oare mă surprinde răspunsul tău? Deloc. Însă nu depinde numai de tine. Wicker o să stea un timp la închisoare, dar se bucură de circumstanțe atenuante, așa că n-o să rămână prea mult după gratii.

O asistentă își vâra capul pe ușă.

— Domnule, vă rog acum să-mi lăsați prietenul să se odihnească. Ca să nu mai spun că trebuie să-i facem niște lucrări de întreținere și, credeți-mă, nu vreți să fiți de față.

— Irigare, mormăie amărât Danny. Chestia asta nu ți-o arată în filmele polițiste.

— Încă cinci minute, zice Ball. Vă rog.

— Doar trei, îi răspunde asistenta și pleacă.

— M-am întâlnit cu Don Tishman, care, în teorie, conducea ancheta

KBI. I-am prezentat situația cu Jalbert, dar m-am gândit că e mai bine să nu divulg numele polițistului care te-a oprit și a căutat drogurile alea în camioneta ta.

— Tare ocupat ai mai fost. La fel sunt toți avocații de litigii imobiliare din provincie?

Danny a vrut să facă o glumă, dar Ball se face roșu la față și se uită stingherit în jos.

— Ar fi trebuit să mă reped la puștiul ăla și să-l împiedic să tragă. Și aș fi putut s-o fac, că doar la tine se uita. Și ce-am făcut în schimb? M-am culcat la pământ.

Danny îi spune din nou că, în viața reală, lucrurile nu se petrec ca în filmele de la televizor.

Ball ridică ochii.

— Ai dreptate, dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Niciun bărbat de pe lume nu vrea să creadă despre el însuși că e laș. Mai cu seamă unul care merge cu un motor de-ăla șmecher.

— N-aș zice că o Honda Gold Wing e o motocicletă șmecheră, Edgar. Harley Softail, da, aia motocicletă șmecheră!

— Cum zici tu. Ideea e că am ajuns la un compromis. Așa cred eu. Tu nu spui absolut nimic despre Jalbert – care chiar și-a depus cererea de pensionare, așa să știi – iar, în schimb, toate cheltuielile medicale îți vor fi plătite de statul Kansas. Și îți va mai rămâne și ție ceva. Nu o sumă exorbitantă, dar destul de substanțială. Din cinci cifre. O să-ți fie de folos când te muți în Colorado, dacă încă te gândești la asta.

Acum asistenta nu se mai mulțumește să-și vâre capul pe ușă. Intră și întinde degetul spre Ball.

— Acum nu vă mai rog. Vă *cer* să plecați!

— Plec, plec, zice Ball și se ridică de pe pat. Știi că este posibil să-ți primești înapoi slujba. Sigur, când ai să te faci bine și ai să-ți recapeți forțele.

— Mă bucur.

Evident că nu are de gând să rămână. Cineva a aruncat cu o cărămidă în rulota lui. Cineva i-a umplut cutia poștală cu rahat. Bill Dumfries i-a transmis din partea oamenilor cumsecade din Dumbrava Stejarilor că i se cere să se care dracului de acolo – firește, nu cu aceste cuvinte. Pe celălalt taler al balanței nu este decât imaginea aceea care i s-a întipărit în minte: Darla Jean stând în țărână, lângă căsuța pentru păpuși, cu lacrimile șiroindu-

i pe obraji. Însă nu cântărește atât de mult cât să aplece balanța în favoarea ei. Danny are un frate în Colorado și, atunci când treci atât de aproape pe lângă moarte, ajungi să înțelegi cât de puțin timp ai la dispoziție pe lumea asta și îți dorești din tot sufletul să ți-l petreci alături de cei dragi.

— Și toate astea din cauza unui vis, murmură el cu amărăciune. Nici măcar n-a folosit la prinderea criminalului.

— Dar gândește-te la toate aventurile pe care le-ai avut.

Danny îi arată degetul mijlociu.

— Sunt convins că doamna asistentă este de aceeași părere, zice Ball și își ia la revedere.

61

Pe când Albert Wicker își petrece prima după-amiază în închisoarea comitatului Wilder, fără să înțeleagă prea bine din ce motiv a ajuns acolo (pentru că își amintește ca prin ceață de ultimele zile și nu știe deloc ce a făcut în dimineața asta), Franklin Jalbert stă în sufrageria casei sale. Este în halat de baie și rezolvă un puzzle cu o mie de piese.

La final, va obține un colaj de afișe de filme clasice – *Casablanca*, *O viață minunată*, *Fălci*, cam vreo douăzeci cu totul. Jalbert ține socoteala pieselor pe care le-a pus la locurile lor. După zece piese, face un pas (pe loc, dar ca și cum ar merge, ca să se poată așeza din nou pe scaun). După douăzeci, face doi pași – unul în fața scaunului și unul înapoi. A ajuns la 800 de piese, mai are puțin și termină, când îi sună telefonul. Se uită și vede pe ecran numele H. Allard. Hank Allard este un prieten de-ai lui, căpitan în poliția rutieră a statului Kansas. Jalbert nu știe ce să facă mai întâi: să-i răspundă lui Hank sau să facă următorii pași, ajungând la un total al numerelor adunate de la unu până la optzeci inclusiv.

Se decide să facă pașii. 3.240 – un total foarte mare! Pornește de la 80 și numără descrescător. Tot pășind și numărând, ajunge afară, în curtea micuței lui ferme, după care se întoarce și continuă să numere. Observă că drumurile anterioare au făcut o cărare prin iarbă – o brazdă, mai bine zis. Este conștient de faptul că i-a scăpat și mai mult de sub control toată treaba asta cu numărul pașilor – și cu turele date pe scaune... da, și cu astea – de când nu a reușit să îl aresteze pe Danny Coughlin. Davis zice că se numește „aritmomanie”. În timp ce face pașii pe care îi asociază cu piesele de

puzzle, Jalbert se gândește adeseori că este ca un hamster care aleargă într-o roată, și aleargă și tot aleargă și își face nevoile din fugă și nu ajunge niciodată nicăieri. Dar nu contează. Ce nu poate să priceapă Davis este că această nebunie mărunță îl ferește de nebunia mult mai mare, în care ar trebui să mediteze la un viitor fără slujbă. Câte puzzle-uri ar mai fi în stare să rezolve înainte de a accepta că viața lui nu mai are niciun sens și își va vârî în gură țeava pistolului de serviciu? Poc și gata. Dumnezeu știe că n-ar fi primul care ar recurge la un asemenea gest. Dumnezeu știe că s-a gândit la asta. Încă se gândește. Se întoarce când ajunge la cinci. La zero, este în bucătărie. Acum o să mai așeze încă zece piese, după care va număra înapoi de la 81. Poate la început doar numerele impare, apoi pe cele pare. După aceea va mânca de prânz și va dormi puțin. Îi place să doarmă. Da, somnul... dulce uitare!

Telefonul este pe masă, alături de jocul aproape terminat (mai are de pus câteva piese la *Cele zece porunci*, pe care în niciun caz nu-l poate considera un film clasic). Hank Allard i-a lăsat un mesaj vocal, iar tonul lui pare destul de entuziasmat: „Sună-mă. Am noutăți. O să-ți placă.” Jalbert nu-și poate imagina ce fel de noutăți i-ar mai plăcea acum, dar îl sună. Allard răspunde imediat și intră direct în subiect:

— Coughlin ăla al tău a fost împușcat.

— *Ce?*

Jalbert sare de pe scaun, se lovește de masă și aproape răstoarnă jocul. Mai multe piese se rostogolesc pe jos. Allard râde:

— Fratele lui Yvonne Wicker l-a împușcat pe nemernicul ăla. Uite că tot există dreptate pe lumea asta!

— A murit?

— Să sperăm. Primul polițist care a ajuns la locul faptei zice că era mult sânge pe jos și camioneta ticălosului avea găuri de gloanțe. L-au luat cu ambulanța și l-au dus la Spitalul Regional, în loc să-l panseze la dispensarul ăla din Manitou – că numai spital nu e. Deci cred că era grav. Poate a murit pe drum.

Jalbert ridică pumnul spre tavan, spunându-și: *S-a terminat s-a terminat, ce sentiment încântător!*

— A făcut Dumnezeu ce nu am putut eu să fac, spune el cu o voce nu tocmai fermă.

— Cred și eu! exclamă Allard.

— Ține-mă la curent cu ce se mai întâmplă. Știi că mie nu-mi mai spune nimeni nimic.

— Cea mai nasoală chestie din lumea asta întoarsă cu fundu-n sus, zice Allard. Stai liniștit, normal că o să-ți zic ce mai aflu.

În aceeași seară, Jalbert se duce la barul Buliwinkles și se îmbată pentru prima oară după douăzeci de ani. Nu mai numără pașii, ceea ce este o mare ușurare. Număratul pașilor și turele pe scaune sunt treburi grele. Atât de multe numere de ținut minte, atât de ușor ar putea să le piardă șirul. Presupune că nimeni nu l-ar crede, însă este purul adevăr. Dacă pierzi șirul, trebuie să o iei de la început.

Este la al doilea pahar de whisky cu apă minerală, când sună din nou Allard. Acum Jalbert trebuie să țipe ca să se facă auzit peste vacarmul făcut de televizor, zbieretele care ies din tonomat și hărmălaia studenților de la cursurile de vară organizate de Universitatea Kansas.

— *E mort?*

— Nu! Stare gravă. Rană la stomac!

În primul moment, Jalbert se simte dezamăgit. După care îl cuprinde bucuria. Păi, clar că e mai bine așa decât să fie la pușcărie, unde ar primi trei mese pe zi, ar avea televizor în celulă și ar face sport în curte. Al naibii de rău doare o rană în burtă. Îți vine să mori de durere – așa a auzit Jalbert. Plus că este foarte posibil să nu se vindece niciodată – în funcție de calibrul glonțului.

— *Poate-i mai bine așa!* strigă el în telefon.

— Pricep unde bați, amice, spune Allard. Și, după ce se aude în jurul tău, pricep și unde ești. Bea un pahar și pentru mine.

— O să beau două, răspunde Jalbert și începe să râdă. Primele lui hohote sincere de râs după foarte mult timp, așa că nud deranjează mai deloc mahmureala de a doua zi. Ba chiar i se pare justificată. Face o plimbare lungă, dar fără să mai numere pașii. Și speră – se roagă – ca Danny Coughlin să scape cu viață, dar să facă o infecție severă. Poate chiar să fie nevoie să i se scoată tot stomacul. Mai trăiește omul după aceea? Și, dacă da, nu-i așa că trebuie să se hrănească printr-un tub până la sfârșitul vieții? În acest caz, nu ar fi și mai crâncenă pedeapsa?

Jalbert este de părere că da, așa ar fi.

Mahmureala îi trece până la prânz. Mănâncă bine și cu poftă și nici măcar nu-i mai trece prin cap să își continue jocul de puzzle cu filmele clasice. Tocmai se întreabă dacă n-ar fi frumos din partea lui să-i trimită lui

Coughlin un buchet de flori (cu o felicitare pe care să scrie *Nu te însănătoși prea curând*) când sună telefonul. Este fosta lui parteneră.

— Am vești extraordinare, Frank.

— Le-am aflat deja. Coughlin a luat un glonț în burtă. E în spi...

— L-au prins!

Jalbert clatină din cap, neînțelegând la cine anume se referă Davis.

— Vorbești despre fratele lui Yvonne Wicker, ori ai găsit niște probe împotriva lui Coughlin? Asta e? Ai găsit?

Nu poate decât să spere. Cât de minunat ar fi să se ducă *și la pușcărie* cu burta deja făcută zdren...

— Tipul care a omorât-o! L-au prins în Iowa! Îl cheamă Andrew Iverson!

Jalbert se încruntă. Îl apucă din nou durerea de cap.

— Habar n-am ce zici tu acolo. *Coughlin* a omorât-o pe sărmana...

— Iverson a vrut să violeze și să ucidă o altă fată! Ea l-a lovit cu cuțitul și a scăpat!

Davis îi spune repede toată povestea, păstrând informația cea mai tare pentru la urmă: cele două talismane din brățara lui Yvonne Wicker descoperite în geanta frigorifică a lui Iverson.

— Am hăituit un om nevinovat absolut degeaba, încheie ea. Pentru că nu am fost în stare să îl credem.

Jalbert se îndreaptă de spate. Îi plesnește capul de durere. Trebuie să facă ceva să-i treacă. Să ia niște aspirine. După care să dea o tură pe scaune.

— Nu l-am *hăituit*, Ella. L-am *urmărit*. Și aveam tot dreptul să o facem, având în vedere ce știam la momentul respectiv. Era de datoria noastră.

— Nu mai vorbi la *plural*, Frank.

Davis și-a pierdut tonul exaltat de mai devreme. Acum pare doar agasată.

— Nu *eu* i-am divulgat numele acelui ziar gratuit și nu *eu* i-am pus droguri în camionetă. Tu *singur* ai făcut toate astea. Și nu din cauza *mea* a fost împușcat.

— Nu mai gândești limpede.

— Tu nu mai gândești limpede, nu eu. I-am spus că m-am dus la biserică și m-am rugat pentru el. Știi ce mi-a răspuns? „Asta ajută doar dacă crezi.” Toată viața mea o să țin minte vorbele astea.

— Atunci ar trebui să pleci din poliție și să-ți cauți pe undeva un job de... de preoteasă voodoo sau ceva de genul ăsta.

— Nu simți nici cea mai mică urmă de remușcare, Frank?

— Nu. O să închid acum, Ella. Să nu mă mai suni. Și închide. Face turul scaunelor. Pune zece piese în puzzle, după care numără pași în curtea din spate: descrescător, de la 81 până la 1. Total: 3.321. Un număr bun, dar tot îl mai doare capul.

62

La masa de seară de după vizita lui Edgar Ball, Danny primește o zeamă verde care arată ca mucii lichizi și are gust de suc de fructe stricate. Adică foarte nasol. O înghite oricum pe toată, deoarece acum îi este foame pentru prima oară de când a ajuns în spital. De fapt, pentru prima oară de când a fost în orașelul Gunnell, din comitatul Dart. S-a schimbat situația. Se simte în afara pericolului.

La ora nouă, apare o asistentă cu două analgezice. Îi spune că nu are nevoie de ele, cel puțin pentru moment. Femeia ridică din sprâncene.

— Chiar așa? Crezi că ai să dormi?

— Da. Lasă-mi-le pe noptieră, în caz că o să le vreau mai încolo.

Asistenta i le lasă, îi verifică bandajele să vadă dacă nu cumva există scurgeri, vede că totul este în regulă și îi urează noapte bună. Danny îi urează același lucru. Încă îl doare tot abdomenul, dar este mai degrabă o durere surdă dacă nu cumva face o mișcare bruscă. Acum ia telecomanda, schimbă câteva canale, după care închide televizorul. Își amintește ce i-a spus Edgar Ball – că ar putea să-și recapete slujba, dacă vrea. Și îl doare gândul acesta. Pentru că există oameni în Manitou care vor crede întotdeauna că el este vinovat de *ceva*. Bârfa seamănă cu deșeurile radioactive. Este la fel de toxică și durează la fel de mult.

Stevie i-a trimis un e-mail la care a atașat câteva oferte de închirieri din Nederland și Longmont. Cu doar o săptămână în urmă nu și-ar fi permis niciuna dintre locuințele acelea; dar, dacă Edgar Ball are dreptate și el, Danny, ar putea să primească o mică despăgubire... Adoarme tot gândindu-se la asta și făcându-și calcule. Este primul somn odihnitor și liniștit pe care îl are din noaptea de dinaintea visului acelui inexplicabil.

Și somnul durează până la 1:20 am, când începe al doilea vis.

Dacă nu lucrează la vreun caz – și, mulțumită Ellei Davis, nu mai are la ce lucra – Jalbert se duce la culcare la nouă și jumătate în fiecare seară. A citit el pe internet că este cel mai sănătos să te culci la ora asta. Numai că acum nu este în stare să adoarmă.

Doar acum? Bine ar fi. Abia dacă a reușit să așipească puțin de când a aflat că un instalator ambulant, pe numele lui Andrew Iverson, a fost arestat pentru uciderea lui Yvonne Wicker și a altor două tinere.

Și atunci, cine este personajul negativ în toată povestea asta? Frank Jalbert, desigur! Și cine este învinsul în toată povestea asta! Evident, că tot Frank Jalbert!

Douăzeci și ceva de ani, șase decorații, toate aruncate la WC într-o clipită. Și-a dedicat viața unui singur scop, iar acum scopul acesta nu mai există. Numele i-a fost împrășcat cu noroi. A fost discreditat. În timp ce Danny doarme buștean în Great Bend, Jalbert stă treaz în Lawrence. I se revoltă propria-i minte, care latră la el și îl mușcă și îl mârâie, aidoma unui câțel râios care își tot înfige colții în pulpe până la sânge.

După ce se tot foiește de pe o parte pe alta vreme de nouăzeci de minute, se dezvelește și se dă jos din pat. Trebuie să meargă, trebuie să numere. O să înnebunească dacă nu o face. Îl bate din nou gândul să-și bage țeava pistolului în gură. Îl ispitește gândul acesta. Însă, dacă o face, nu înseamnă oare că-i va oferi pe tavă victoria lui Coughlin? Și Ella! Ella, care a zis: *Am hăituit un om nevinovat absolut degeaba... pentru că nu am fost în stare să îl credem*. Mare prostie, ca să nu mai spună că întreaga ei atitudine ilustra extrem de bine înțelesul proverbului „după război mulți viteji se arată”, nu? Ce voia? Să arunce pe fereastră ani întregi de anchete bazate pe fapte concrete doar pentru că un administrator de liceu le-a declarat că a avut un *vis*? Când Covidul făcea ravagii în America, li s-a spus să respecte știința. Când ești polițist, trebuie să respecți logica. Chiar nu mai înțelege nimeni asta? Chiar a înnebunit toată lumea?

— Și Ella a crezut că el e criminalul, spune Jalbert, ieșind din casă în noaptea aceasta fierbinte de vară. A crezut la fel cum am crezut eu.

Încălțat cu papucii de casă, merge pe West 6th Street, trece pe lângă farmacia Walgreens și supermarketul HyVee, pe lângă un market Dillons și o cafenea Starbucks și localul Big Biscuit – toate închise și cu luminile

stinse. Merge pe lângă restaurantul Six Mile Chop House și pe lângă complexul rezidențial Alvadora Apartments, unde a arestat mai demult un criminal, care acum își ispășește sentința la închisoarea din El Dorado. Merge pe jos tot drumul până la șoseaua care dă în Autostrada 40. Își numără pașii. A ajuns la 154, cu un total de 11.932 după adunarea succesivă. Și, chiar atunci, îi vine brusc o idee – o idee genială tocmai prin *logica* ei.

Fata aia din Wyoming a scăpat de Andrew Iverson? De acel Andrew Iverson cu camioneta de instalator?

Da. Jalbert crede asta.

Andrew Iverson a mai ucis și alte două fete, una în Illionis și alta în Missouri?

Poate să creadă și asta.

În geanta frigorifică a lui Andrew Iverson s-au găsit cele două talismane de la brățara sărmanei domnișoare

Yvonne?

Bine, să zicem că acolo s-au găsit. *Să mai zicem și că Danny Coughlin le-a pus acolo.*

Dacă renunți la toate vrăjelile alea hipiote, îți dai seama că este perfect logic. Poate că Ella crede acum în tâmpeniile astea, dar Jalbert nu a crezut și nu va crede niciodată. Ține-te de știință, ține-te de logică.

Coughlin și Iverson se cunoșteau. Jalbert este convins că se cunoșteau. E la mintea cocoșului. Și mai este convins de un lucru: că niciodată nu se va face o anchetă riguroasă care să scoată la iveală legătura dintre cei doi. De ce și-ar mai bate capul cu asta vreun detectiv de la KBI când cazul este rezolvat? Când probabil că Danny Coughlin va fi considerat un erou care a încercat doar să-și facă datoria de bun cetățean? Mda, un erou – un erou cu aptitudini *paranormale*!

Singura întrebare pe care și-o pune Jalbert acum, când stă cu ochii la mașinile care trec rar pe Autostrada 40 la această oră târzie din noapte, este dacă Iverson a imobilizat-o pe sărmana domnișoară Yvonne cât timp a violat-o Coughlin sau dacă Danny Coughlin a ținut-o cât timp a siluit-o Iverson.

Oare au fost ei primul duo de violatori/asasini din istorie? Nu, bineînțeles că nu. Au mai fost și alții. Ian Brady și Myra Hindley. Kenneth Bianchi și Angelo Buono. Dick Hickock și Perry Smith^{41}, ultimii doi chiar

de aici, din Kansas.

O mașină trece pe șosea și o voce de tânăr strigă la el:

— Hei, tataie, vezi c-ai ieșit în *pija-maaaaa!*

Hohotele de râs se aud din ce în ce mai stins. Jalbert nu le ia în seamă. Îmbină concluziile la care a ajuns la fel cum a îmbinat piesele din puzzle-ul cu afișe de filme clasice, și se potrivesc toate.

Iverson l-a sunat pe Coughlin din locul în care a luat-o în mașină pe sărmana domnișoară Yvonne – probabil că pe lângă benzinăria aia Gas-n-Go de la sud – și l-a întrebat dacă nu vrea să se distreze nițel (adică el, Coughlin). După ce și-au făcut mendrele, Coughlin a rupt două talismane din brățara sărmaneii domnișoare Yvonne și i-a zis lui Iverson... i-a zis...

— Ia-le tu pe astea, murmură Jalbert. Să te uiți la ele când faci laba.

Fără aiureli din alea cu visele, doar logică pură.

Și Coughlin și-o fi zis: „Nu doar că o să mă distrez violând-o și ucigând-o, dar o să mă acopăr și de glorie pentru că eu voi fi cel care o găsește.

Perfect logic. De o logică aproape *dumnezeiască*. Pentru că Danny Coughlin a știut mereu că poliția va descoperi sursa acelui apel anonim – anonim și extrem de ridicol. Nu-i așa?

Lui Jalbert îi trece prin minte – acum se îndreaptă spre casă, dar a uitat cu totul de numărat – că ar putea să ancheteze cazul de unul singur. Să facă niște săpături. Să afle când și unde s-au intersectat viețile lui Coughlin și Iverson. Poate la școală. Iar după aceea au ținut legătura prin e-mailuri și SMS-uri. Iverson a ucis și alte fete; probabil și Coughlin.

Probabil? Spune mai bine *cu siguranță*.

Dar hai să fim serioși: Jalbert nu dispune de resursele necesare pentru o asemenea anchetă. Și, chiar dacă – prin absurd – le-ar avea, ar atrage atenția asupra lui și atunci KBI-ul, ziarele, toți ceilalți i-ar vâri pumnul în gură. Pentru că ei au deja povestea lor de spus, poveste plină de tot felul de chestii fantasmagorice, așa că nimeni n-o să-l creadă pe el. *Ia-ți pensia și taci din gură*, i-ar zice. *Spune mersi că ți-o mai dăm după tot ce ai făcut.* Și atunci? Unde ar mai fi dreptatea pentru sărmana domnișoară Yvonne? Cine ar mai vorbi în numele ei? Lui Jalbert răspunsul i se pare evident.

El însuși trebuie să se ocupe de Danny Coughlin. Neîntârziat. Chiar la noapte. Măine-dimineață spitalul unde este internat va fi plin de oameni; însă este aproape pustiu înainte de răsăritul soarelui. Iar Coughlin nu este păzit; de ce ar fi, din moment ce cretinii ăia orbi de la KBI cred că asasinul

sărmanei domnișoare Yvonne este prins cu cătușe de un alt pat de spital, din Wyoming? În fond, Coughlin este *eroul* cu abilități paranormale! Odată ajuns acasă, Jalbert se dezbracă de pijama și își pune jeanșii și sacoul negru – cel pe care îl purta întotdeauna la lucru. Își agață și insigna la curea – chestie teoretic ilegală acum, când e la pensie, dar îi va fi de folos dacă la spital îl va lua la întrebări cineva din tura de noapte.

Își ia și arma de serviciu.

64

La două fără un sfert dimineța, Charles Beeson, infirmierul de la etajul al doilea al Spitalului Regional, joacă *Fruit Ninja* pe telefon.

— Chuck? Chuck?

Se întoarce și rămâne cu gura căscată când îl vede pe Danny Coughlin șchiopătând spre el. Halatul de spital îi flutură în jurul genunchilor. Este în picioarele goale. Se ține cu o mână de burtă. Îi curg lacrimi pe obraji. Lacrimi de durere, dar și de spaimă.

— Vai, domnule Coughlin, dar nu trebuie să vă dați jos din pat până când nu vă spune domnul doctor că...

— Telefonul, gâfâie răgușit Danny. E în sertar, dar i-a murit bateria. Trebuie neapărat să-l încarc. Ajută-mă, te rog. Trebuie să sun pe cineva.

Durerea nu era prea puternică atunci când s-a culcat, dar mersul pe coridor a reactivat-o. Se strâmbă și e cât pe ce să cadă. Chuck îl apucă de după umeri, dar nu reușește să-l susțină. Așa că îl ia în brațe și îl duce înapoi în rezervă. Îl pune în pat și îi întinde telefonul lui.

— Poftim! Folosiți-l pe al meu, dacă e atât de important. Danny clatină din cap. Acum îi curg pe obraji și stropi de transpirație, care se contopesc cu lacrimile. I s-a lipit părul de frunte.

— Am nevoie de agenda din telefonul meu. Acolo i-am trecut numărul. Chiar și doi la sută din baterie ar fi de ajuns. Trebuie să o sun.

65

În timp ce telefonul lui Danny se încarcă în camera asistentelor, Jalbert este deja pe Route 65 și se îndreaptă spre Great Bend. Ar ajunge mai repede dacă ar lua-o pe autostradă, dar pe șoseaua asta sunt mai puține șanse să dea peste o patrulă rutieră, așa că accelerează cât poate de mult. GPS-ul îl

anunță că drumul ar trebui să dureze aproximativ trei ore și jumătate, la viteza maximă legală. Însă autostrada este aproape pustie la ora aceasta, așa că merge cu aproape 140 de kilometri la oră. Era douăsprezece și jumătate când a plecat din Lawrence. Se așteaptă să ajungă în Great Bend cel târziu la 3 a.m. Asta înseamnă 150 de minute, adică suma numerelor de la 1 la 17 adunate succesiv. Sigur, cu un rest de trei, dar cine mai stă să socotească?

Este extrem de important să îl pedepsească el pe Coughlin, pentru că nimeni altcineva nu o va face. Acesta va fi sacrificiul lui suprem, așa le va salva pe toate fetele și femeile care i-ar putea ieși în cale lui Coughlin. În consola de lângă scaun se află telefonul cu cartelă de pe care l-a sunat pe Andersson. Înainte să plece de acasă pentru ultima oară, a programat un apel la secția de poliție din Great Bend. Sună acolo la 2:15, fără să-și ia ochii de la lumina farurilor pe asfalt. Nu mai are dispozitivul de modificare a vocii pe care l-a folosit cu Andersson, iar când îi răspunde centralista din tura de noapte – „Poliția Great Bend, cu ce vă putem ajuta?” – Jalbert încearcă să vorbească mai pițigăiat. Speră că așa pare mai degrabă un adolescent, deși oricum nu are nicio importanță. Vor răspunde sesizării lui. Sunt *obligați* să reacționeze în urma unui asemenea apel.

— O să aibă loc o explozie la liceu. O explozie mare. Cam pe la ora când vin copiii.

Și iar vorbește gura fără el:

— Trei.

— Domnule, vă rog să-mi spuneți de unde suna...

— Trei bombe, improvizează el repede. Trei. Vor să distrugă toată școala.

— Domnule...

Jalbert închide. Aruncă telefonul pe geam fără să încetinească deloc. Poate îl vor găsi și îi vor descoperi amprente, dar nu contează. Nu se va mai întoarce din această misiune și se simte foarte ușurat când se gândește la asta.

66

Infirmerul Chuck îi aduce telefonul lui Danny. Bateria este cinci la sută încărcată. Ar trebui să-i ajungă.

— Uite ce te rog, Chuck. Ia-le pe asistentele de noapte – pe Karen și pe cealaltă, cea blondă, am uitat cum o cheamă – și coborâți toți la primul etaj.

— Cum? De ce?

— Ai încredere în mine. Nu mai avem timp.

Danny se uită la ceasul de pe noptieră. 2:10 A.M. Chuck stă tot în pragul ușii și se uită suspicios la el.

— Du-te. E o problemă de viață și de moarte. Nu glumesc.

— N-ai cumva o reacție secundară la sedative?

Credință, își spune Danny. *Totul se rezumă doar la credință, nu-i așa?*

— Nu, nu am. Coborâți la primul etaj. Toți trei. Într-o oră o să se termine totul într-un fel sau altul. Până atunci, stați departe de etajul ăsta. Puneți-vă la adăpost. Deschide agenda din telefon. O fracțiune de secundă se sperie crezând că nu are numărul lui Davis acolo, că doar *i s-a părut* că l-ar fi copiat de pe cartea de vizită pe care i-a dat-o. Dar îl găsește și o sună, rugându-se să nu aibă telefonul închis.

Sună de patru ori. Apoi de cinci. Tocmai când îl apucă disperarea, femeia îi răspunde. Vocea ei adormită și-a pierdut toate inflexiunile autoritare.

— A... lo? Cine...

— Danny Coughlin, spune el. Trezește-te, doamnă detectiv Davis. Ascultă-mă bine. Am avut un alt vis. De data asta unul premonitoriu. Înțelege ce-ți zic?

Un moment de tăcere. Când îi răspunde, pare mai lucidă.

— Vrei să spui că...

— Vine după mine. Dacă nu intervine ceva – sau cineva – înseamnă că o să fie multe focuri de armă pe etajul ăsta. Cred că în camera asistentelor. Și un urlet. El o să fie. Îmbrăcat la fel ca în ziua aia când ați venit la liceu. Sacou negru și blugi. Numai că atunci nu era înarmat. De data asta este.

— Sun la poliție, zice Davis. Dar dacă-i un banc prost...

— Ți se pare că-mi arde de bancuri? țipă Danny. Degeaba suni, că n-o să vină nicio poliție. I-a trimis el pe toți cei de la secție pe o pistă falsă, dar să nu mă întrebi de unde știu, că partea asta n-a fost în vis, dar...

— Exact așa ar proceda, spune femeia. Dacă vrea cu adevărat să pună mâna pe tine și să se răzbune... da, așa ar face.

Acum pare complet trează.

— O să sun la secțiile de poliție din Dundee și Pawnee Rock și am să vin și eu. Sunt acasă la sora mea, la doar zece kilometri de spital.

Acest al doilea vis îi este la fel de clar în minte ca primul – cel cu Drumul Comunal F, benzinăria Texaco și *poc-poca-poc*-ul neconținut făcut de tăblițele cu prețurile când se lovesc de stâlpul ruginit. Este la fel de real cum a fost și câinele ăla și cum a fost și brațul pe jumătate ieșit din pământ.

S-au auzit – *se vor auzi* – focuri de armă din camera asistentelor, urmate de un singur urlet. Un urlet de bărbat, probabil al infirmierului Chuck. După aceea, bărbatul în sacou negru și blugi demodați a apărut – *va apărea* – în pragul de la rezerva lui. Cu un aer *amenințător*. Cu frizura aia de Dracula, cu pielea aia foarte palidă, cu ochii ăia istoviți și adânciți în orbite.

Asta este din partea sărmanei domnișoare Yvonne, va spune el, ridicând pistolul. Și, chiar în clipa în care trage, Danny se întoarce pe cealaltă parte. Se uită la ceasul de pe noptieră.

— I-am zis infirmierului să ducă asistentele la primul etaj, dar nu o face, îi aud cum vorbesc aici, lângă mine. Nu mă cred. La fel cum nici el nu m-a crezut. La fel cum nici tu nu m-ai crezut.

În vis s-a uitat la ceas; se uită și acum.

— Nu mai suna la secțiile din Dundee și Pawnee Rock, doamnă detectiv. Sunt prea departe. Va începe să tragă la ora trei fără un minut. Mai ai doar treizeci și nouă de minute la dispoziție să îl oprești.

67

Regina, sora Ellei, este singură în dormitorul mare. Soțul ei este plecat într-una dintre numeroasele lui călătorii de afaceri. Davis are bănuielile ei în legătură cu aceste călătorii și presupune că nici Regina nu crede că ar fi vorba doar despre afaceri. Însă problema asta va fi dezbătută cu altă ocazie. Ceasul digital de lângă patul Reginei arată ora 2:24.

— Reg! Reggie! Trezește-te!

Regina se mișcă puțin și deschide ochii. Davis este deja îmbrăcată: jeanși, teniși – dar fără șosete – și un tricou cu sigla Universității Kansas. Se vede limpede că nu a mai avut vreme să-și pună sutienul. Dar arma de la sold și legitimația atârnată de gât sunt cele care o trezesc complet.

— Ce...

— Trebuie să plec. Chiar acum. Mă întorc înainte să se scoale Laurie.

Cel puțin, așa speră.

— A apărut o problemă.

— Ce problemă?

— N-am timp să-ți explic, Laurie. Sper să fie doar o alarmă falsă.

Nici măcar ea nu crede ce spune. Acum îl crede pe Coughlin. În absolut toate privințele. Speră doar să nu fie prea târziu.

— O să te sun după ce rezolv problema.

Reggie strigă după ea, îi pune tot felul de întrebări. Dar Ella pleacă. Coboară în fugă scara și își ia cheile din coșulețul de lângă ușă. Mașina personală este pe alee și, mama mă-sii, uite că Regina și-a lăsat-o pe a ei chiar în spate și a blocat-o. Davis dă înainte, până când începe să răcnească avertizorul de coliziune și se izbește de terasă cu bara de protecție. Trage de volan și dă cu spatele pe lângă mașina lui Reggie, o lovește în bara de protecție și o face să se clatine pe arcuri. Iese tot cu spatele în stradă, trecând la doar câțiva centimetri de cutia poștală. Se uită la ceasul de pe bord. Este 2:28 a.m.

Orașul este pustiu la ora asta, așa că ignoră indicatoarele rutiere care-i cer să se oprească și doar încetinește puțin ca să se uite în ambele direcții după farurile altor mașini. O ia pe 7th Street, ceea ce se dovedește a fi o greșală. Pentru că strada este închisă pentru reparații, iar în mijlocul ei se observă o groapă. Luminile de atenționare strălucesc portocaliu în întunericul nopții. Ella intră pe aleea unei case de pe margine, întoarce și o apucă pe 8th Street. Îi este teamă că va întârzia. Scoate telefonul din buzunar și, când ajunge la semaforul de la intersecția cu McKinley Street, îi cere lui Siri să sune la secția de poliție din Great Bend.

Davis se prezintă și anunță dispeceratul că are informații conform cărora este posibil ca un bărbat înarmat să intre în Spitalul Regional și că trebuie să trimită acolo toți agenții disponibili. Dispecera îi spune că nu are pe cine să trimită. Cineva a sunat mai devreme și a anunțat că va avea loc un atentat cu bombă la liceu – cu *trei* bombe, mai exact – iar cei câțiva polițiști din tura de noapte s-au dus urgent acolo ca să închidă străzile din jurul clădirii. Curând va ajunge și Brigada Antitero din Wichita.

— Nu-i nicio bombă, zice Davis. Cel care a sunat vrea să țină agenții ocupați până își termină el treaba.

— Doamnă... detectiv... de unde știți asta?

Ceasul de pe bord arată 2:39. Ella își spune că neîncrederea este blestemul inteligenței. Fără să închidă, aruncă telefonul pe scaunul din dreapta și intră pe McKinley. Accelerează, dar imediat apasă cu ambele picioare pe frână când îi iese în cale un boschetar care împinge un cărucior plin cu gunoaie. Claxonează. Boschetarul ridică degetul mijlociu la ea, după care își vede de drum fără să se grăbească. Davis îl ocolește și accelerează din nou.

Ajunge, în sfârșit, pe Cleveland Street, unde se află spitalul. Se ghidează după indicatorul roșu pe care scrie UNITATEA DE PRIMIRI URGENTE.

Este 2:46. *Am ajuns înaintea lui*, își spune ea. *Dacă Danny nu s-a înșelat în privința orei, înseamnă că am ajuns înă...*

Un SUV roșu îi apare în oglinda retrovizoare. Se strecoară pe lângă ea, mai să o lovească, după care țâșnește înainte. David abia dacă apucă să vadă chipul persoanei de la volan. Însă îi este suficient. Frizura aia de Dracula este inconfundabilă. SUV-ul oprește în fața intrării principale. Din el coboară Jalbert: sacou negru, blugi largi și demodați. Chiar dacă este foarte speriată, chiar dacă i se pare că acum *ea* este cea care visează (în fond, n-a trecut decât o oră de când a fost trezită din somn de sunetul telefonului), are sentimentul straniu că asistă la un miracol. Pentru că Danny a avut tot timpul dreptate, iar acum înțelege ce a simțit el atunci când și-a văzut visul transformat în realitate.

Nu încetinește deloc și izbește SUV-ul în spate. Jalbert se întoarce fulgerător. Are ochii bulbucați de uimire. Duce mâna după armă. Ella apasă claxonul cu mâna dreaptă – *treziți-vă, treziți-vă, treziți-vă* – și deschide portiera cu stânga.

Își scoate și ea pistolul. Doar două speranțe mai are acum – că nu va fi obligată să tragă în fostul ei partener și că fostul ei partener nu va trage în ea. Are o fetiță mică de crescut.

— Frank! Oprește-te! Nu intra!

— Ella? Ce cauți aici?

Cât de rău arată, își zice ea. *Atât de tras la față, atât de dezorientat*. Și atât de periculos.

— Pune arma la locul ei, Frank.

Au început să iasă oameni din spital. Asistente în uniforme din viscoză bleu și roz; doi infirmieri în uniforme albe; un chirurg în uniformă sterilă, de culoare verde; doi pacienți de la ambulatoriu, unul dintre ei cu brațul într-o fașă elastică.

— Minte, Ella. Evident că minte. Cum de nu-ți dai seama?

Stau față în față, cu Glock-urile în mâini, ca doi pistolari în scena finală a unui western. Gloanțele folosite de aceste arme pot ucide de la o distanță atât de mică. Dacă încep să tragă, aproape sigur va muri unul dintre ei. Poate chiar amândoi.

— Nu, Frank. L-au prins pe criminal în Wyoming. Îl cheamă Andrew...

— Iverson, da, zice Jalbert, dând din cap. Cred asta, dar au fost complici. Nu pricepi? Ia-te după logică, Ella. Erau o echipă de comando! Folosește-ți creierul. Cum să-i crezi povestea? Ești prea deșteaptă! De șaisprezece ori

mai deșteaptă! De optsprezece ori mai deșteaptă!

Au mai ieșit și alți oameni din spital. Se îngrămădesc pe trepte. Davis ar vrea să le ceară să intre înapoi, însă nu îndrăznește să-și ia ochii de la Jalbert. Acum se aude și o sirenă. Care se apropie. Însă tot este departe, prea departe.

— De ce crezi tu că sunt eu aici, Frank? Cum crezi că am *ajuns* aici?

Pentru prima oară, Jalbert dă semne de ezitare.

— Nu... nu știu.

— M-a sunat Danny. Știa că ai să vii aici. A visat.

— Ridicol! E o minciună! O poveste de adormit copiii!

— Dar uite-mă. Cum altfel îți explici asta?

O asistentă – o femeie corpolentă, într-un halat albastru – a ieșit din Camera de Gardă și acum se apropie pe furiș de Jalbert. Ella ar vrea să-i spună că este o idee proastă, *cea mai proastă* idee, dar nu îndrăznește. Jalbert ar crede că încearcă să-i distragă atenția și ar trage.

— Nu pot să-mi explic, îi răspunde el. N-ar trebui să fii aici. Nici nu cred că *ești* aici. Ești doar o halucina... Femeia corpolentă îl apucă pe Jalbert pe la spate și îi imobilizează brațele. Probabil că este cu vreo treizeci de kilograme mai grea decât el, însă reacția lui este fulgerătoare. O calcă cu toată puterea pe picior. Femeia țipă de durere. Își slăbește strânsoarea. Jalbert reușește să-și elibereze un braț și o izbește cu cotul în gât.

Asistenta se clatină pe picioare, face un pas în spate, pare că se sufocă. Jalbert se întoarce cu fața la ea și cu spatele la Davis.

— *Frank, lasă arma! NU TRAGE NU TRAGE NU TRAGE!*

Dar nu pare să o audă. Asistenta stă încovoiată, cu mâinile la gât. Jalbert ridică pistolul. Foarte, foarte încet. Atât de încet, că Ella are timp să se gândească la toate drumurile pe care le-au făcut împreună prin Kansas și la toate mesele pe care le-au luat în localurile de pe marginea șoselelor. Și la cât de temeinic se pregăteau înainte de procese. Și la toate ședințele nesfârșite. Acum ar fi momentul să tragă în el, pentru că are timp. Dar nu poate. Nu poate decât să se uite la el cum își ridică arma. Dar nu spre asistentă o îndreaptă, ci spre propria lui tâmplă.

— Nu, Frank! Te rog! Nu!

— Tot ce am făcut a fost doar pentru sărmana domnișoară Yvonne. Trei, doi, unu.

Și apasă pe trăgaci.

Trece aproape o oră până când Ellei i se permite să intre în rezerva lui Danny Coughlin. La ușă stau de pază doi polițiști. Detectivei i se pare că aceasta este o ilustrare perfectă a expresiei „încuie grajdul după ce a fugit calul”. Înăuntru sunt infirmierul Chuck și un doctor. Ella își spune că trebuie să fie cel pe care l-a văzut pe trepte în timpul confruntării, dar s-ar putea să se înșele.

Uniformele alea verzi îi fac pe toți să semene între ei. Danny poartă halatul de spital și pare să fi slăbit vreo douăzeci de kilograme. Este la fel de tras la față ca Jalbert, numai că privirea îi este limpede și pe deplin ancorată în realitate.

Ella nu șovăie câtuși de puțin. Se duce la el și îl îmbrățișează.

— Iartă-mă, iartă-mă. Îmi pare rău pentru tot.

— Nu-i nimic, îi spune Danny.

O mângâie pe păr. Pare un gest nelalocul lui. Dar pare și cel mai potrivit.

Ella se desprinde din brațele lui.

— Doamnă, îi spune doctorul, pacientul acesta a avut parte de suficiente emoții. Trebuie să se odihnească.

— Știu. Plec imediat. Dar, Danny... de ce tocmai tu ai avut visul ăla? *De ce?* Ai vreo idee?

Danny râde. Dar râsul lui pare trist.

— De ce același om poate fi lovit de două ori de fulger?

Ella clatină din cap.

— Habar n-am.

— Nici eu.

Și se uită atent la gâtul ei.

— Văd că porți cruciulița.

Ella duce mâna la ea.

— O port mereu.

— Sigur. Dar este ușoară. Credința este mai grea, nu?

Își pune capul pe pernă, își acoperă ochii cu mâinile – ca și cum ar dori să alunge ambele lumi, și cea văzută, și cea din spatele ei, care se dezvăluie atât de rar – și repetă:

— Credința este mai grea.

Lasă mâinile jos. Se privesc fără să mai vorbească. Nu mai este nimic de

spus.

FINN

Finn a început cu stângul încă de la naștere. A alunecat din mâinile moașei care ajutase la nașterea a sute de copii și a scos primul țipăt din viață atunci când a căzut pe podea. Într-o zi, când avea cinci ani, vecinii de alături au dat o petrecere. I s-a permis să iasă din casă ca să asculte muzica (trupa The Pogues^{42} răcnea din difuzoarele portabile montate pe stâlp), însă doar cu condiția ca nu cumva să traverseze strada. Era vară, el era desculț, unul dintre cheflii a aruncat o petardă aprinsă care a aterizat pe piciorul stâng al lui Finn și l-a lăsat fără degetul mic.

Așa ceva nu vezi nici într-o mie de ani, a zis bunica lui atunci.

La șapte ani, se juca într-o zi cu surorile lui în Parcul Pettingill. Bunica stătea pe o bancă din apropiere, ba tricotând puțin, ba dezlegând cuvinte încrucișate. Lui Finn nu-i plăcea să se dea în leagăn, nu-l interesa deloc scrânciobul și îl durea undeva de carusel. Doar Twisty îi plăcea – un tobogan în spirală, din plastic albastru, înalt de șase metri și foarte mișto. Twisty avea o scăriță, dar Finn prefera să urce pe el în patru labe, în sus și în cerc, în sus și în cerc. Odată ajuns în vârf, se așeza în fund și se lăsa să alunece în jos, până la pământul bătătorit de la bază. Niciodată n-a avut vreun accident pe Twisty.

— Ia mai potolește-te, măi! i-a zis bunica într-o zi. Numai pe Twisty te dai. Încearcă și tu ceva nou! Du-te și te cațără pe barele alea! Fă și tu ca maimuțele! Uite cum fac surorile tale!

Colleen și Marie stăteau atârinate de bare și se legănau ca... păi, exact ca niște maimuțe. Prin urmare, ca să o mulțumească pe Buni, s-a cățărat pe bare, a alunecat atunci când atârna cu capul în jos, a căzut și și-a rupt mâna.

Învățătoarea lui din anul acela, drăgălașa domnișoară Monahan, încheia fiecare zi de școală spunând: *Ce-am învățat noi astăzi, copilași?* În timp ce i se puneau osul la loc în Camera de Gardă (acadeaua pe care a primit-o după aceea nu a compensat cu nimic durerea îndurată), Finn și-a zis: *astăzi am învățat să nu mă mai dezlipesc de Twisty.*

La paisprezece ani, fugea într-o zi spre casă de la prietenul lui, Patrick, printr-o furtună puternică. Un fulger a lovit strada chiar în spatele lui, atât de aproape că i-a părilit părul și spatele gecii. Finn a căzut, s-a lovit cu capul de bordură, a suferit o contuzie, a zăcut inconștient în pat vreme de două

zile, după care s-a trezit și a întrebat ce s-a întâmplat. Deirdre Hanlon, o vecină de vizavi (și una dintre participantele la petrecerea de demult, cu muzica la difuzoare, dar nu ea aruncase petarda), îl observase, traversase repede și reușise să-l scoată din rigolă, așa leșinat cum era.

— Credeam că e mort, bietul Finn, a zis ea.

Regretatul lui tată spunea că Finn se născuse într-o zodie nefastă. Buni (care nu și-a cerut niciodată scuze pentru că-l trimisese în ziua aia să se cațare pe bare) era de altă părere. Și i-a zis lui Finn că, pentru fiecare ghinion pe care îl ai, Dumnezeu îți oferă câte două șanse. Finn s-a gândit bine la vorbele bunicii și apoi a spus că n-a avut parte de absolut niciun noroc până atunci, dacă nu cumva se pune la socoteală faptul că fulgerul nu l-a lovit drept în inimă.

— Ar trebui să *te bucuri* că n-ai avut noroc, i-a zis Buni. Poate o să vină tot dintr-odată și ai să câștigi la loterie. Sau poate o să moară o rudă bogată și o să-ți lase toată averea.

— N-am rude bogate.

— Nu *știi* tu că ai avea, l-a contrazis Buni.

Era genul de femeie care ținea să aibă întotdeauna ultimul cuvânt.

— Când lucrurile o să meargă rău, adu-ți aminte și repetă-ți: Dumnezeu mi-e *dator*. Iar Dumnezeu își plătește mereu datoriile.

Însă nu și le-a plătit suficient de repede pentru gustul lui Finn. Deocamdată îl așteptau ghinioane și mai mari.

La nouăsprezece ani, Finn a venit în fugă acasă de la prietena lui, dar acum nu din cauză că ar fi plouat, ci pentru că toate pipăielile și pupăturile alea îl excitaseră peste măsură de tare – în așa hal, încât nici nu mai băga în seamă durerea dintre picioare. Simțea că o să explodeze de-a dreptul dacă nu o să înceapă să alerge. Purta o geacă de piele, jeanși, o șapcă a echipei Cabinteely^{43} și un tricou vintage cu logoul unei trupe de demult – Nazareth^{44}. A cotit ca să intre pe Peeke Street și s-a ciocnit de un tânăr care fugea în cealaltă direcție. Au căzut amândoi. Finn s-a ridicat și a vrut să-și ceară scuze, dar n-a mai avut cui, pentru că tânărul acela o luase din nou la goană, tot uitându-se în urmă. Și el purta tot jeanși, o șapcă și un tricou. Lui Finn nu i s-a părut deloc că ar fi fost vreo coincidență; cam aceasta era uniforma tinerilor de ambele sexe din oraș.

Tot frecându-și cotul julit în cădere, Finn a continuat să alerge pe Peeke Street. Spre el venea o dubă de livrat marfa, cu farurile stinse. Finn nici nu

s-a sinchisit, până când duba nu a încetinit pe lângă el și din spate au sărit câțiva bărbați – cel puțin patru – chiar înainte să oprească de tot.

Doi dintre ei l-au înșfăcat de brațe. Finn a mai apucat să zică doar „Hei!”.

Al treilea bărbat i-a răspuns:

— Exact!

Și i-a tras un sac peste cap.

A simțit o înțepătură în braț, chiar deasupra cotului julit. Și-a dat seama că nu mai atingea asfaltul cu tălpile, că era luat pe sus. După care n-a mai știut nimic.

Când Finn și-a venit în simțiri, stătea întins pe un pat de campanie, într-o cameră mică cu tavanul înalt. Într-un colț era o lampă de birou, dar fără vreun birou sub ea. În celălalt colț era o toaletă. O toaletă din plastic albastru, exact ca toboganul Twisty din Parcul Pettingill. Nimic altceva. În tavan era o lucarnă, dar fusese acoperită cu vopsea neagră de un zugrav neglijent și neîndemânatic. Finn s-a ridicat în capul oaselor și s-a strâmbat. Nu că l-ar fi durut capul, dar avea gâtul îngrozitor de țeapăn și îl durea brațul la fel ca după vaccinul anti-Covid. L-a cercetat și a observat că cineva i-a pus un leucoplast pe julitura de la cot. L-a dezlipit și a văzut o rană mică, rotundă și roșie.

Finn a încercat ușa. Evident că era încuiată. A ciocănit în ea, apoi a bătut cu pumnii. Nu i-a răspuns decât răcnetul de vreo două mii de decibeli al trupei AC/DC: „Fapte murdare la un preț de nimic”. Finn și-a dus repede mâinile la urechi. Răcnetele s-au oprit abia după vreo douăzeci sau treizeci de secunde. A ridicat ochii și a văzut trei boxe montate pe tavan. I se părea că seamănă cu cele făcute de compania Bose, adică foarte scumpe. Obiectivul unei camere de supraveghere se holba în jos la el din colțul de deasupra lămpii de birou care n-avea birou sub ea.

Nu-și mai amintise nimic după ce aproape că fusese lovit de fulger. Dar acum ținea minte tot ce se întâmplase în acele câteva secunde de dinainte de a-și pierde cunoștința. Și știa despre ce era vorba. Despre ceva absurd, dar deloc ieșit din comun. Această răpire era doar un alt exemplu al ghinioanelor de care avea parte Finn Murrie.

A început din nou să dea cu pumnii în ușă și să strige. Nu i-a răspuns nimeni, așa că a făcut un pas în spate și s-a uitat la camera de supraveghere.

— E cineva acolo? Te uiți la mine? Dacă da, te rog eu mult de tot să vii

și să mă scoți de aici. Cred că ai dat-o-n bară. Pe tipul celălalt îl căutai.

Aproape un minut întreg a stat Finn și a așteptat un răspuns. Nu a primit niciunul, așa că s-a întors spre patul de campanie ca să se întindă pe el până va catadicsi cineva să vină și să-și ceară scuze pentru greșeala asta mai mult decât evidentă. Dar chiar atunci au început din nou să zbiere boxele. Lui Finn îi plăcea trupa Ramones, dar nu să o asculte la un asemenea volum apocaliptic, într-o cameră atât de mică. De această dată, ofensiva sonoră a durat aproximativ două minute, după care s-a oprit la fel de brusc ca înainte.

A stat întins pe pat și tocmai ce îl luase somnul când au început să zbiere băieții de la Cheap Trick. După douăzeci de minute le-au luat locul cei de la Dexys Midnight Runners^{45}.

Și tot așa destul de mult timp. Probabil câteva ore. Finn n-avea de unde să știe precis. Tipii care-l răpiseră îi luaseră și ceasul când fusese în stare de inconștiență.

Moțăia când s-a deschis ușa. Au intrat doi bărbați. Finn nu era sigur dacă ei îl imobilizaseră, dar lui așa i se părea. Unul avea o pleoapă căzută. Și chiar el l-a întrebat:

— Ai de gând să ne faci probleme, Bobby-O?

— Nu și dacă o să îndreptați lucrurile, a răspuns Finn. Abia dacă a băgat de seamă că tipul i se adresase cu „Bobby-O”. Și-a zis că era un fel de apelativ argotic, la fel ca Daddy-O, sau cum zicea tată lui de fiecare dată când vedea câte un bețiv poticnindu-se pe stradă: „Ia uite-l și pe Paddy O'Reilly”.

— De tine depinde, i-a zis al doilea bărbat.

Acesta avea o mutră îngustă și ochi negri, ca de nevăstuică.

Au ieșit toți trei din cămăruța aceea cu tavan înalt. Finn mergea între cei doi bărbați, amândoi în pantaloni kaki și cămăși albe. Partea bună era că nu aveau arme, dar Finn și-a zis că partea proastă era că l-ar fi pus la pământ într-o clipită dacă i s-ar fi năzărit să facă pe viteazul. Erau zdraveni și cu mușchi pe ei. El era înalt, dar slăbănog.

Camera în care au intrat avea rafturi pe toți pereții. Rafturi goale. Lui Finn i se părea că arată ca o cămară sau mai degrabă – că era cam prea mare – ca o magazioară. „Magazioară” era un cuvânt folosit de bunica lui, care în tinerețile ei fusese „fată în casă”. Din cămara aia au trecut în cea mai mare bucătărie văzută vreodată de Finn. Pe blat erau două boluri cu linguri. După resturile rămase pe fund, Finn a presupus că în ele fusese supă. I-au

ghiorțait mațele. Nu știa cât timp trecuse de când mâncase ultima dată. Îi făcuse Ellie niște ouă înainte să înceapă să se giugiulească și să se pupe, dar era sigur că le digerase deja. Sigur, cu condiția ca digestia să nu înceteze brusc atunci când ești leșinat. Și-a zis că n-are cum. Organismul omului își vede de treburile lui indiferent de situație.

Apoi au intrat într-o sufragerie, în care era o masă din mahon lăcuit care părea lungă cât un teren de shuffleboard. Ferestrele erau complet acoperite de draperii grele, de culoare violet. Finn și-a ciulit urechile ca să audă traficul de afară. Nu a auzit nimic.

Au străbătut un coridor, iar tipul cu pleoapa căzută a deschis ușa din dreapta. Cel cu mutră de nevăstuică l-a împins ușor pe Finn înăuntru. Acolo se afla un birou simandicos. Toți pereții erau acoperiți cu rafturi pline cu cărți și dosare. Fereastra din spatele biroului fusese acoperită cu alte draperii – însă acestea colorate într-un roșu-închis, lipsit de luciu. La birou stătea un bărbat cu părul alb pieptănat pe spate, așa cum și-l purta Cliff Richard^{46} la începutul carierei. Chipul bronzat îi era brăzdat de riduri. Nu părea mult mai în vârstă decât fusese tatăl lui Finn când murise.

— Stai jos!

Finn s-a așezat în fața bărbatului cu părul alb. Domnul Pleoapă-Căzută s-a postat într-un colț. Domnul Nevăstuică – în celălalt. Și-au împreunat mâinile în fața cataramelor de la curele.

Pe birou, în fața bărbatului cu părul alb, era un dosar – unul mult mai subțire decât cele îndesate de-a valma pe rafturi. L-a deschis, a scos din el o foaie de hârtie, s-a uitat la ea și a oftat.

— Putem să alegem calea ușoară sau cea grea, domnule Feeney. Numai de tine depinde.

Finn s-a aplecat spre el.

— Vedeți dumneavoastră, asta nu-i numele meu. Ați greșit persoana.

Bărbatul cu părul alb a afișat o expresie interesată. A pus foaia de hârtie înapoi în dosar și l-a închis.

— Nu mai spune?! Nu ești Bobby Feeney?

— Numele meu este Finn Murrie. Se scrie cu *ie* la sfârșit, nu cu *ay*.

Avea senzația că doar de acest detaliu era nevoie ca să-l convingă pe bărbatul cu părul alb. Pentru că era un detaliu foarte concret.

— Serios?! a exclamat bărbatul cu părul alb. Nu se mai termină cu minunile!

— Vă zic eu ce s-a întâmplat. Ce *cred* că s-a întâmplat. Când am cotit pe

Peeke Street, m-am ciocnit de un tip care alerga din direcție opusă. Am căzut amândoi. Tipul ăla s-a ridicat și a fugit mai departe pe drumul lui. *Eu* m-am ridicat și am continuat să alerg pe drumul meu. Țștia doi...

Și a întins degetul spre cei doi bărbați din colț.

— ...probabil că pe tipul celălalt îl urmăreau, pe Bobby Feeney. Era îmbrăcat la fel ca mine.

— Îmbrăcat la fel, spui? Șapcă de la echipa Cabinteely? Tricou cu trupa Nazareth? Geacă de piele?

— Nu știu ce avea pe tricou, dar mi-aduc aminte de șapcă. S-a întâmplat totul foarte repede, dar sigur pe el îl căutați. Mi se întâmplă mereu chestii din astea.

Bărbatul cu părul alb s-a aplecat puțin către el și a strâns dosarul subțire în mâini (mâini acoperite cu cicatrici de la răni sau arsuri vechi). Părea și mai interesat decât la început.

— Adică ești mereu luat cu forța de pe stradă?

— Nu. Despre ghinion vorbesc. Tot timpul am parte numai de ghinioane.

Și i-a povestit bărbatului cu păr alb despre cum a căzut pe podea la naștere, și despre petardă, și despre cum și-a rupt mâna pentru că se lăsase convins de bunica lui să nu se mai dea pe Twisty, și despre fulger. Mai putea adăuga și altele, dar a crezut că e mai bine să se oprească după ce a vorbit despre lovitura de fulger și traumatismul cu care s-a ales de pe urma ei. I se părea că seamănă cu punctul culminant al unui basm pentru copii.

— Prin urmare, vedeți acum că nu sunt băiatul pe care-l căutați.

— Îhî.

Bărbatul cu părul alb s-a sprijinit de spătarul scaunului, și-a dus mâna la burtă, de parcă l-ar fi durut, și a oftat. Lui Finn i-a venit o idee.

— Gândiți-vă, domnule. Dacă aș fi vrut să fug de oamenii ăștia ai dumneavoastră, n-aș fi luat-o în direcția lor, nu? Dar le-am căzut drept în brațe, ca să zic așa. De ei a fugit tipul celălalt, Bobby Feeney ăla.

— Nu tu ești Bobby Feeney?

— Nu, domnule.

— Ești Finn Donovan.

— Finn *Murrie*. Cu *ie* la sfârșit.

Credea că lămuriseră deja asta. Se părea că nu încă, iar faptul acesta îl cam speria pe Finn.

— Ai actul de identitate pe undeva? Poate ți l-ai vârat în fund, că doar acolo n-am căutat când am vrut să-ți găsim portofelul.

Din reflex, Finn a dus mâna la buzunarul din spate. Apoi și-a amintit.

— L-am uitat la prietena mea. Stăteam întins pe canapea... și Ellie era peste mine... și mă jena la fund, așa că l-am scos și l-am pus pe masă, lângă halbele noastre cu bere. Probabil că l-am uitat acolo.

— L-a uitat, a rânjit Domnul Nevăstuică.

— Mi se pare logic, a zis Domnul Pleoapă-Căzută, rânjind și el.

— Vezi tu, asta înseamnă că avem o problemă, a spus bărbatul cu părul alb.

Lui Finn i-a venit altă idee. Se pare că situația nasoală în care se afla – o situație de-a dreptul incredibilă, deși se vedea nevoit să admită că nu era un vis urât – îi dădea tot felul de idei.

— Aveam în buzunar cardul Odeon. L-am pus acolo în caz că Ellie ar fi avut chef să meargă la cinemato... Și-a pipăit buzunarul. Cardul nu era acolo.

Bărbatul cu părul alb a deschis dosarul, a frunzărit cele câteva file din el și a scos un card portocaliu.

— Țsta este?

— Da, ăsta. Vedeți numele de pe el?

Și a întins mâna. Bărbatul cu părul alb s-a ferit. Dl Nevăstuică și Dl Pleoapă-Căzută și-au încordat brațele, gata să se repeadă asupra lui, dacă ar fi impus-o situația. Bărbatul cu păr alb și-a apropiat cardul mult de ochi, de parcă ar fi suferit de miopie.

— Aici scrie Finn Murray. Cu *ay* la sfârșit.

Finn a simțit că-i iau foc obrazii, de parcă ar fi fost prins cu minciuna. Nu mințise deloc, dar așa se simțea acum.

— Tot timpul oamenii scriu greșit numele altora. Pe tata îl chema Stephen, cu *ph*, dar mulți i-l scriau mereu cu *v* sau chiar cu *f*.

Bărbatul cu păr alb a pus cardul Odeon înapoi în dosar.

— Ți-a plăcut muzica pe care ți-am pus-o în cameră?

— Știu de ce faceți asta. Am văzut la televizor. E un fel de tactică. Se folosește pentru inducerea stării de panică.

— Aha, din *cauza asta* o facem? Tu știai că de asta o facem, Pando?

— Greu de zis, a răspuns Dl Nevăstuică, ridicând din umeri. Eu am auzit că muzica îmblânzește și cel mai fioros animal, deși nu cred că asta răspunde la întrebare.

— Dacă vrei, o să-ți punem niște muzică de la Nazareth, a spus bărbatul cu părul alb. Înțeleg că ești fan.

Și a adăugat pe un ton care suna ridicol de infatuat:

— Avem Spotify!

— Vreau să mă duc acasă, a spus Finn.

Deloc nu-i plăcea tremurul pe care-l avea în glas, dar nu și-l putea reprima.

— Ați făcut o greșeală și eu vreau să mă duc acasă. Gata, nu vă mai spun nimic!

Dar i-a părut imediat rău că a rostit aceste cuvinte. Așa ziceau mereu cei răpiți de răufăcători și nu le era de niciun folos. Tot de la televizor aflase și chestia asta.

— Putem să aranjăm să te întorci acasă cât ai bate din palme. Dar, mai întâi, trebuie să-mi răspunzi la o singură întrebare, Bobby. Ce ai făcut cu servieta? Cea cu documente? Că nu o aveai la tine când ai fost adus aici.

Câteva lacrimi i-au înțepat ochii lui Finn.

— Domnule...

— Dacă vrei, poți să mi te adresezi cu „domnule Ludlum”. Obişnuiam să folosesc numele „Deighton”, dar m-am săturat de el.

— Domnule Ludlum, eu nu sunt Bobby Feeney și nu am avut nicio servietă. Niciodată. Nu eu sunt cel pe care-l căutați. Vă pierdeți timpul interogându-mă și îi permiteți tipului cu care *aveți treabă* să se pună la adăpost.

— Deci, numele tău este Bobby Murrie. Cu *ie* la sfârșit.

— Da. Adică nu! Finn Murrie mă cheamă. *Finn*.

— Doc, a spus bărbatul cu păr alb – domnul Ludlum –, făcând un semn din cap către zdrahonul cu pleoapa căzută, ajută-l pe acest tânăr să-și aducă aminte cum îl cheamă.

Doc s-a apropiat de el. Pando – alias Dl Nevăstuică – l-a apucat pe Finn de umeri. Doc și-a scos de pe deget un inel mare și greu, l-a pus în buzunarul pantalonilor și i-a tras o palmă puternică lui Finn peste față. Apoi l-a mai palmuit o dată, mai tare, pe celălalt obraz. Lui Finn i-a sărit salivă din gură. Îl durea rău, dar uluirea lui era mai intensă decât durerea. Da, era uluit. Și îi era rușine. N-avea absolut niciun motiv să-i fie rușine, dar îi era.

— Deci... a spus domnul Ludlum, sprijinindu-se confortabil de spătarul scaunului și încrucișându-și mâinile la piept, cum te cheamă?

— Finn! Finn Mur..

Domnul Ludlum i-a făcut un semn lui Doc, iar acesta i-a mai tras două palme zdravene.

Lui Finn i-au țiuit urechile. Îl ardeau obrajii. A început să plângă.

— Nu face asta! *De ce faci asta? Tu ai greșit!*

— O fac pentru că *pot*.

Domnul Ludlum a deschis dosarul, a scos din el o broșură subțire, pe care a împins-o spre Finn.

— Lovirea cu palma deschisă reprezintă un procedeu nou de interogatoriu, acceptat în întreaga lume. Cred că ar trebui să citești cu atenție tot ce scrie aici înainte de următoarea noastră discuție. Vezi ce alte tehnici s-ar putea să folosim, în caz de nevoie. Duceți-l înapoi! Domnul Bobby Donovan trebuie să se documenteze.

— Nici măcar nu știi cu cine...

Dar a fost brusc ridicat de pe scaun. Pando îl ținea de un braț și Doc de celălalt. Pando a luat broșura și a îndesat-o în cureaua de la jeansii lui Finn.

— Haide, Bobby-O! a zis el.

— Pa-pa! a spus domnul Ludlum. Poartă-te frumos și o să ne purtăm și noi frumos cu tine.

Și cei doi l-au îmbrâncit pe Finn afară din birou. Îl usturau obrajii. Îi șiroiau lacrimile.

Odată ajuns în camera lui – în *celula* lui – Finn a scos broșura și s-a uitat la ea. Câteva foi împăturite unele peste altele; nici lipite între ele, nici măcar capsate. Pe prima fusese imprimat titlul, cu litere ușor cam strâmbe și cu tușul cam întins: PROCEDEZE AVANSATE DE INTEROGARE APROBATE ÎN ÎNTREAGA LUME.

— Mă luați la mișto sau ce? a șoptit Finn.

Vorbea în șoaptă ca să nu-l recepteze microfoanele, pentru că era sigur că erau și microfoane instalate acolo, nu doar camera de supraveghere. Primul lui gând a fost că „broșura” ăia era un banc prost. Numai că palmele nu fuseseră deloc un banc. Și acum îl usturau obrajii.

Prima pagină a broșurii: LOVITURI CU PALMA DESCHISĂ, **PERMISE!**

A doua pagină: PROCEDEIE PENTRU CA SĂ NU MAI DOARMĂ (MUZICĂ DATĂ TARE, EFECTE SONORE ETC.), **PERMISE!**

A treia pagină: AMENINȚĂRI (LA FAMILIA LUI, LA FEMEILE CU CARE FACE SEX ETC.), **PERMISE!**

A patra: CLISME, **PERMISE!**

A cincea: IMPUNERE POZIȚII INCONFORTABILE, **PERMISĂ!**

A șasea: SIMULARE DE ÎNEC, **PERMISĂ!**

A șaptea: LOVITUL CU PUMNUL, CĂLCATUL ÎN PICIOARE, ARDEREA (CU ȚIGĂRI SAU BRICHETE), VIOLUL & ABUZUL SEXUAL), **NE PERMISE!**

A opta: DACĂ NU SUNT MENȚIONATE AICI ÎN MOD SPECIFIC, **PROBABIL PERMISE!**

Restul paginilor erau albe.

— Nici măcar să scrie corect nu știu ăștia, a șoptit Finn. Dar, dacă nu era o eroare sau o glumă sinistră a unui nebun, înseamnă că el era acum în mâinile unor psihopați. Iar gândul ăsta era mult mai înspăimântător decât presupunerea că ar fi fost confundat cu o altă persoană. Pentru că *asta* se putea rezolva.

Și-a adus aminte de unul dintre aforismele bunicii sale (care știa foarte multe): *Majoritatea oamenilor vor fi rezonabili dacă le vorbești calm și le dai ocazia să se explice.*

Pentru că n-avea altă idee mai bună, a aruncat broșurica pe jos, s-a ridicat și s-a uitat în obiectivul camerei de supraveghere. A început să vorbească pe un ton calm:

— Mă numesc Finn Murrie. Locuiesc pe Rowan Tree Road, la numărul 19, împreună cu bunica și cu cele două surori ale mele, Colleen și Marie. Mama este plecată într-o călătorie de afaceri, dar poate fi contactată la telefon, numărul mobilului ei este...

Și a spus numărul.

— Toate vă vor spune că sunt cine spun că sunt. După asta...

După asta... ce?

— După asta îmi puteți pune un sac pe cap, puteți chiar să-mi mai faceți o injecție sau să-mi dați una să mă lăsați fără cunoștință, dacă așa vi se pare că trebuie, și să mă abandonați apoi la un colț de stradă. Nu contează unde. Pentru că nu știu cine sunteți și nu știu unde mă aflu acum. Nu știu nimic de nicio servietă și nu știu nimic de niciun fel de documente. Dar, vă rog, fiți rezonabili. Vă rog...

De câte ori o fi zis „vă rog”? Pierduse deja șirul.

Finn s-a întors și s-a culcat pe patul de campanie. A început să picotească. Când mai avea puțin și adormea de-a binelea, din boxe s-a dezlănțuit trupa Anthrax^{47}. „Madhouse”.

Aproape s-a rostogolit de pe pat. Și-a acoperit urechile. Muzica a încetat

abia după două minute, lungi cât o veșnicie. Lui Finn nu-i mai era somn, dar îi era foame. **O** să-i dea ceva de mâncare oamenii ăia? Poate nu. În broșură nu era menționată în mod specific înfometarea prizonierului, prin urmare era **PROBABIL PERMISĂ!** Așa că s-a culcat și a dormit.

Patru ore l-au lăsat în pace.

Apoi au venit să-l ia.

Finn nu și-a dat seama dacă erau Doc și cu Pando sau alții. Nici n-a apucat să se dezmeticească din somn, că s-a pomenit ridicat cu brutalitate de pe pat. Apoi i-au tras un sac peste cap. Mirosea vag a găinaț. L-au îmbrâncit cu putere și s-a izbit de ușă.

— Hopa! Scuze! a zis cineva. Ai ieșit nițel de pe drum, Bobby.

A fost smucit îndărăt și împins din nou. Îi curgea sânge din nas, probabil că și-l spărsese. Și l-a tras, i-a intrat sângele în gât, s-a înecat, a început să tușească. Îl săltau cu o viteză criminală, abia dacă atingea podeaua cu tălpile. Au ajuns la scară și l-au dus în jos pe ea, așa cum duci un porc la tăiere. Aproape de capăt, i-au dat drumul la mâini și unul dintre ei l-a îmbrâncit cu putere. Finn a zbierat în interiorul sacului, imaginându-și că se va prăbuși treizeci, șaizeci, nouăzeci de metri, își va rupe toate oasele, iar la aterizare îl va aștepta însăși moartea.

Însă nu au fost decât două sau trei trepte. S-a împiedicat de ultima și a căzut. L-au înșfăcat din nou și l-au adunat de pe jos. De fiecare dată când încerca să inspire, îi intra în gură sacul ăla și simțea gustul propriului sânge, proaspăt și încă destul de cald, condimentat cu un pic de găinaț.

— *Gata!* a zbierat el. *Terminați! Nu pot să respir!*

— Nu te cred, Bobby, a zis unul dintre bărbați. Partea cu sufocatul vine mai încolo.

Finn s-a lovit cu genunchii de un obiect tare. A primit o lovitură cu latul palmei în ceafă și a căzut cu capul înainte pe ceva ce i se părea că seamănă cu o bancă.

— Tre' să întorc omleta să nu se ardă, a zis o voce binedispusă.

Și a fost întors cu fața în sus. S-a zbatut și a atins cu mâna ceva moale.

— Ia-ți laba de pe organul meu, poponarule, a spus o altă voce.

Și posesorul acelei voci l-a palmuit peste sac.

— Doar iubițica mea are voie să puie mâna acolo.

— Te rog, a bâiguit Finn.

Plângea în hohote acum și făcea tot posibilul să nu se înece cu sângele

care-i curgea pe gâtlej. Nasul îl dureau ca o măsea infectată.

— Te rog, nu mai da! Te rog, încetează! Nu sunt eu tipul ăla! Nu sunt Bobby Donovan...

Cineva i-a tras o palmă foarte puternică.

— Bobby *Feeney*, jigodie ce ești!

Au pus ceva peste sacul de pe capul lui. I se părea că ar fi fost o bucată de pânză.

— Uite că vine, Bobby! *Fleeoșc!*

Apa caldă a curs pe bucata aia de pânză, apoi pe sac, apoi pe fața lui Finn. I-a intrat în nas și a suflat ca să o dea afară. Și-a ținut respirația. Apa curgea în continuare peste el. La un moment dat, a trebuit totuși să respire.

Dar nu aer a inhalat el, ci apă. I-a intrat pe gât, s-a înecat cu ea, a scuipat-o, a înghițit alta. Dar nu și aer. Nu mai era aer. Aerul devenise acum doar o amintire dragă a vremurilor de demult. Finn se îneca.

A început să se zvârcolească. Apa a continuat să curgă prin sacul de pe cap. Nu simțea că ar începe să-și piardă contactul cu această realitate nemiloasă, nu simțea decât apa aceea care-i inunda toate fibrele ființei. Și-a dorit să-și piardă cunoștința, dar și-a dorit în zadar. Nu a avut parte decât de apă, deși numai apă nu-și dorea.

În cele din urmă, apa s-a oprit. L-au întors pe o parte. A vomitat în sacul de pe cap. Unul dintre tipii ăia l-a bătut ușurel peste el.

— Na, că ți-am pus o mască cu borătură! a exclamat tipul respectiv. Și am făcut-o moca!

L-au întors pe spate și i-au scos sacul. I-au eliberat și o mână ca să se poată șterge pe față. Tușea încontinuu. Când i s-a mai limpezit vederea, l-a observat pe domnul Ludlum uitându-se de deasupra la el.

— Ești Bobby Feeney sau Finn Murrie? l-a întrebat acesta.

Finn tușea mult prea tare ca să-i răspundă imediat. Când i s-a mai potolit puțin tușea, a reușit să spună:

— Sunt cine vrei tu să fiu. Pe cuvânt. Numai să nu mai torni apă pe mine. Te rog.

— Să zicem că am făcut o investigație și că, spre satisfacția tuturor, am ajuns la concluzia că tu ești Murrie, nu Feeney. Unde este?

— Cine?

Domnul Ludlum a dat din cap. Unul dintre bărbații de lângă el – dar nu Doc, și nici Pando, că nu erau acolo – i-a tras o scatoalcă lui Finn. Din gură

i-a țâșnit un amestec de vomă cu apă.

— Feeney, Feeney, *Feeney!* Unde este?

— Nu știu!

— Unde-i fabrica de bombe? Asta-i ultima ta șansă, băiete. După asta o să te botezăm din nou.

Finn a tușit, s-a înecat, a întors capul, a icnit, a scuipat.

— Ziceai ceva despre... niște documente. Într-o servietă.

— Dă-le naibii de documente. Unde-i fabrica de bombe?

— *Nu știu nimic despre nicio...*

Domnul Ludlum a făcut un semn din cap. Cârpa udă i-a acoperit fața lui Finn. Apa a început să curgă. Imediat și-a dorit să moară. Își dorea asta mai mult decât orice altceva. Dar nu a murit. Într-un final a fost târât înapoi în celulă, pe jumătate leșinat și cu sacul plin de vomă pe cap. Nu îi mai era foame. Măcar atât.

Ultimele cuvinte pe care i le-a zis domnul Ludlum înainte să închidă ușa au fost:

— Nu trebuie să fie așa, Finn. Spune-ne ce a făcut Feeney cu planurile și terminăm.

Chiar dacă nu mai urla niciun fel de muzică din boxe, Finn nu a reușit să adoarmă. De fiecare dată când îl lua somnul, îl trezea brusc și brutal un alt acces de tuse. Ultimul a fost atât de violent, că a crezut că își va pierde cunoștința, ceea ce ar fi fost o mare fericire. Orice, doar să scape din coșmarul ăsta. Câteva fărâme de lumină difuză se strecurau printre dărele de vopsea neagră trase alandala peste lucarnă. Era zi afară – într-o lume din care el nu mai făcea parte. Poate era dimineață, poate după-amiază. Însă, indiferent de oră, acolo erau oameni care își vedeau de treburile lor fără să le treacă prin minte că, în celula asta, un tânăr urmărit de ghinion aproape că își dădea duhul tușind ca să-și scoată apa din plămâni.

Pentru fiecare ghinion pe care îl ai, îi spusese bunica, Dumnezeu îți oferă câte două șanse.

— Nu cred, a cârâit Finn.

Și, în sfârșit, a adormit.

A visat Parcul Pettingill. Colleen se dădea în carusel. Marie atârna de bare cu capul în jos și se scobește în nas – obicei de dezgustător, de care nu o putea dezvăța nimeni. Buni spunea că Marie o să se scobească în nas și pe

patul de moarte. Bătrâna stătea pe o bancă din apropiere, cu andrelele și ghemul de lână în poală, încruntându-se la ultima definiție din careul de cuvinte încrucișate. Finn sa urcat în patru labe pe Twisty, după care s-a pus în fund și s-a lăsat să alunece la vale iar și iar și iar.

Niciun episod de muzică răcnită nu i-a întrerupt visul acesta frumos, care s-a topit la un moment dat, așa cum le stă în obicei viselor noastre. Mai târziu – Finn habar n-avea cât timp trecuse – l-au trezit doi bărbați. Unul era Doc, iar celălalt era un tip pe care nu-l mai văzuse, mai bătrâior decât ceilalți. L-au smuls de pe pat și l-au îmbrâncit iarăși pe coridor, prin bucătărie și sufragerie, până în biroul unde îl aștepta Ludlum, domnul cu părul alb. Domnul Ludlum părea puțin cam morocănos în dimineața asta (că pentru Finn asta era – dimineată). Avea pleoapele inflamate și roșii, iar pe cămașă avea ceva ce semăna cu o pată de muștar. Și acum își ținea mâinile împreunate pe birou și lui Finn i s-a părut că articulațiile degetelor lui nu erau doar zgâriate, ci și umflate. Și pline de pete. Oare pete de sânge erau alea?

Domnul Ludlum s-a holbat la el. Finn s-a holbat și el, amintindu-și de altă emisiune de la televizor. Una dintre dezbaterile alea plictisitoare și interminabile de la BBC, care-i plăceau extrem de mult mamei lui din motive pe care nu le puteau pricepe nici el și nici surorile lui și nici Buni (care se uita doar la serialele *Coronation Street*, *EastEnders* și *Doctor Who*). În emisiunea de care și-a adus el aminte acum se discutase despre îmbunătățirea tehnicilor de interogare (adică despre tortură), iar unul dintre participanții la dezbateri – un tip cu bărbie dublă, care arăta cam ca prințul Andrew după un an întreg petrecut închis într-o cameră fără televizor, timp în care n-ar fi băut decât milkshake-uri și n-ar fi mâncat decât cheesburgeri – a zis că n-ar fi eficiente în nicio situație.

„Pentru că, dacă amărâtul ăla nu știe ce vor... *hmmm...* să afle interlocutorii lui, atunci o să... o să... *hmmm...* inventeze ceva. E la mintea cocoșului!

Evident că era la mintea cocosului și evident că Finn era un puști inventiv – suficient cât să scape basma curată din multe pățanii de acasă, de la școală și din cartier. Dar, indiferent cât l-ar fi dus mintea, nu putea să născocească niciun fel de poveste care să-l mulțumească pe domul Ludlum

și să-l ferească pe el de un alt înec. Finn ar fi putut să scornească o istorioară despre servieta dispărută, ar fi putut chiar să pomenească și de planurile alea, dar oare ar fi trebuit să spună că respectivele planuri erau într-o servietă, care servietă se afla în fabrica de bombe? Ce-ar fi urmat după asta? L-ar fi întrebat despre piesele furate din nu știu ce submarin? Sau dacă a spart bazele de date ale oligarhilor ruși și le-a aflat parolele de la conturile bancare?

Domnul Ludlum continua să se holbeze la el.

— Mi-e foame, a exclamat Finn. Aș putea să mănânc ceva, domnule?

Domnul Ludlum se holba în continuare. Tocmai când Finn a ajuns la concluzia că nu o să vorbească, probabil din cauză că se afla într-un fel de transă, domnul Ludlum l-a întrebat:

— Ce părere ai despre un mic-dejun cu adevărat irlandez, domnule Herlihy?

Finn a rămas cu gura căscată la el. Domnul Ludlum a început să râdă.

— Te tachinez, Finn. Finn te cheamă și Finn o să te cheme întotdeauna. Ce zici de un așa mic-dejun, cu toate cele? Ouă, bacon, ciupercuțe și un cârnat bun și grăsuț? Ornate cu o roșie?

Lui Finn i-au chiorăit mâțele. Domnul Ludlum a auzit și din nou a râs.

— Nici că mai am nevoie de alt răspuns, aș zice eu. Nu-i așa, măi, Finny-Finn-Finn? Ei? Ei?

— Te simți bine, domnule Ludlum?

Tare ciudată întrebare din partea lui Finn, mai cu seamă în situația dată; însă omul părea să fi *bolunzit*, cum spunea Buni când vreun concurent de la un concurs televizat nu reușea să găsească răspunsul corect în timp util.

— Mă simt *minunat*, i-a răspuns domnul Ludlum. Țsta sunt eu, un tip minunat, care se simte minunat. Iar tu, Finn, o să ieși micul-dejun, dacă ai să fii în stare să-mi spui cum se cheamă trei cântece ale regretatului Elvis Presley.

Finn nu l-a întrebat de ce – evident că omul nu mai era în toate mințile – așa că s-a gândit la uriașa colecție de viniluri pe care o avea bunica lui. Unul dintre discurile ei preferate, ascultat de atâtea ori încât șanțurile căpătaseră un aspect albicios și foarte ciudat, de parcă ar fi fost trasate cu cretă, se numea *50.000.000 Elvis Fans Cant Be Wrong*. Colleen și Marie erau de părere că milioanele alea de fani *chiar* se înșelau. Când Buni își pune discul, ele se strâmbau și își acopereau ostentativ urechile. Dar se

sinchisea Buni de tot cercul ăla al lor? Nu, nici vorbă.

Așa că a răspuns:

— Și pe bune că o să-mi dai de mâncare?

Domnul Ludlum și-a dus mâna la inimă – și, da, aproape sigur alea de pe degetele lui erau pete de sânge – și i-a zis:

— Pe cuvânt de onoare.

— În regulă, a spus Finn. *I Got Stung*. Țasta-i unul. *One Night of Sin*. Al doilea. Și *A Bigga-Bigga-Hunka Love*. Țasta-i al treilea.

— Foarte bine!

Bărbatul mai bătrân stătea în colț, cu mâinile împreunate în față. Domnul Ludlum a întors capul spre el și i-a spus:

— Marm, micul-dejun pentru prietenul nostru, Finn! A dat răspunsul corect!

Marm a ieșit. Doc a rămas. Lui Finn i se părea că Doc arată obosit și – poate – abătut.

— Cunoști cântecele lui Elvis, a spus domnul Ludlum, aplecându-se peste birou și uitându-se lung la Finn. Acesta a observat acum că bărbatul cu păr alb avea și ochii injectați, nu doar pleoapele inflamate.

— Dar pe *Elvis* îl cunoști? Îl cunoști pe Regele Rock-and-Rollului?

Finn a clătinat din cap. Despre Elvis nu știa decât că fusese un poponaut de pe vremuri care murise pe closet. Și că Buni îl iubea. Probabil că, în tinerețe, zbierase cât o țineau plămânii la concertele lui.

— Avea un frate *geamăn*, a găfăit emoționat domnul Ludlum, iar mirosul de alcool – poate scotch, poate whisky – a ajuns până în nasul lui Finn. A avut un frate *geamăn*, dar numai el a fost născut. Cum îți explici acest paradox?

— Nu știu.

— Am să ți-l explic eu. Cel care avea să devină Regele Rock-and-Rollului și-a înghițit fratele *geamăn in utero*. L-a mâncat, într-un act de canibalism fetal!

Atât de tare l-a șocat pe Finn această informație, că a uitat pentru moment de propriile-i probleme. Era sigur (*destul* de sigur) că *geamănul* lui Elvis era la fel de fictiv ca servieta plină cu documente furate sau ca presupusa fabrică de bombe. Dar, oricât de bizar ar fi fost, ideea de canibalism fetal exercita o fascinație inexplicabilă asupra lui.

— Chiar se poate întâmpla așa ceva?

— Se poate și s-a întâmplat, i-a răspuns domnul Ludlum. Scumpa mea mamă era o femeie foarte manierată, dar obișnuia să spună o glumă vulgară despre domnul Presley. Zicea că el era Elvis-Pelvis, iar pe geamănul lui ar fi trebuit să-l cheme Enos-Penis. Ai prins poanta, Finn?

Finn a dat din cap și și-a spus: *Sunt ținut prizonier și torturat de un om care crede că eu aș ști unde se află o fabrică de bombe și care este convins că Elvis Presley și-a înfulecat fratele geamăn când se aflau amândoi în burta mamei.*

— Mie Elvis mi s-a părut mereu nițeluș cam *homo*, a continuat domnul Ludlum, pe un ton meditativ. Are cântecele acelea... *Teddy Bear* ar fi unul, *Wooden Heart* – altul... în care cântă într-un fel de falset abia șoptit. Este lesne să ți-l imaginezi cum fredonează în surdină, în timp ce *țopăie* prin studioul de înregistrări, cu brațele întinse și mișcând domol din degete. Probabil i-ai vedea chiar și pantofii de lac. N-am crezut niciodată bârfa aia despre Elvis și Nick Adams, cum că ar fi fost parteneri de sex... o prostie cât casa... Dar costumele alea cu ștrasuri de la finalul carierei... și eșarfele... se zvonea că ar fi purtat o *burtieră*... da, chiar așa. Și mai era ceva, ceva *latent*...

Și...

S-a oprit, a oftat și și-a acoperit fața cu mâinile. După o secundă, le-a dat jos și a spus:

— M-au părăsit doi oameni, Finn. Au fugit. Și-au luat tălpășița. Au dat bir cu fugiții. Am încercat să vorbesc cu ei, să-i conving să rămână, dar ei spun că se apropie dușmanii. *La putain de bougnoule*^{48} ca să zic așa.

Și-a închis una dintre pleoapele inflamate, chipurile încercând să-i facă cu ochiul.

— Prin urmare, nu prea mai avem timp. Acum o să fii dus înapoi, în odaia ta, ca să-ți iei micul-dejun. Dar gândește-te foarte bine. Sunt convins că nu-ți dorești să mai ai parte de vreun disconfort. Tot ce vrem să aflăm este unde ai pus traducerea. Și, desigur, cheia de decriptare. Vom avea nevoie și de ea. Doc, ești bun să-l conduci pe tânărul nostru prieten?

Doc s-a dus la ușă și i-a făcut un semn lui Finn. Acesta s-a ridicat și s-a apropiat de el.

— O să fii cuminte? l-a întrebat Doc.

Finn, care nu se mai gândea acum decât la bacon și la ouă și la ciupercuțe și la un cârnat grasuț, a dat din cap, confirmând că va fi cuminte. Cel mai cuminte. A mers cu Doc până la bucătărie, unde l-a văzut pe tipul

mai în vârstă – Marm – luând cu cleștele din tigaie un cânat fript la perfecție și așezându-l frumos pe o farfurie unde mai erau deja două ouă (bine prăjite, așa cum îi plăceau lui Finn), patru fâșii de bacon, ciuperci încă sfârâind în unt și o felie de roșie. Finn a virat-o direct spre farfuria aceea, ca un ac de busolă spre nordul magnetic. Doc l-a tras înapoi.

— Ușurel, băiete! i-a zis el. Nu pune laba!

Apoi i s-a adresat lui Marm:

— Mă ocup eu mai departe. Te-a chemat în birou.

Marm a dat din cap, i-a făcut cu ochiul lui Finn și a plecat spre biroul domnului Ludlum.

Doc a luat farfuria vârfită cu bunătați foarte bogate în colesterol, dar, de îndată ce a ieșit Marm pe ușă, a pus-o la loc și l-a tras în dreapta pe Finn, departe de cămară și de încăperea de lângă ea.

— Hei! a protestat Finn. Mâncarea mea!

Doc l-a strâns tare de cot. L-a împins la ușa dintre chiuvetă și frigider. Au ieșit pe ea și au ajuns într-o alee. Finn a tras în piept aerul proaspăt cu arome de benzină. Acolo se afla dubița de livrări, cu motorul pornit. La volan stătea Dl Nevăstuică. Când i-a văzut, s-a întors și s-a strecurat printre scaune. Ușile de la spate s-au deschis brusc.

— Grăbiți-vă, în puii mei! le-a șoptit Pando.

— Nu-ți face griji, s-a dus la budă, l-a anunțat Doc.

— Nu contează, că nu mai stă acolo cât stătea înainte și nici nu s-a tâmpit de tot la cap. Urcă-te, băiete!

Finn nu apucase decât să arunce o privire dezorientată la fâșia îngustă de cer de deasupra aleii, că imediat a fost împins în dubă. Încă avea picioarele amortite, așa că a căzut pe burtă – jumătate înăuntru și jumătate în afară. Pando l-a apucat de umeri și l-a tras. Apoi a scos un săculeț negru din buzunar.

— Pune-ți-l pe cap! Fără discuții. Nu-i momentul.

Finn și-a tras sacul peste cap. Îi tremurau mâinile. Unul dintre cei doi bărbați – parcă Doc – l-a împins cu umărul, el a căzut în fund și s-a pocnit atât de tare cu capul de latura dubiței, că a văzut stele verzi în interiorul negru al sacului. Ușile s-au închis cu un pocnet puternic.

— Dă-i bătaie! a mârâit Doc. Vezi să nu faci vreun accident!

Finn a auzit niște foșnete, niște mârâieli și niște bușituri înfundate – semn că Pando se întorcea la volan. Apoi a auzit scârțâit de arcuri când s-a așezat pe scaun. Duba s-a pus în mișcare. S-a oprit puțin – probabil la

capătul aleii – după care a făcut un viraj de aproape nouăzeci de grade la dreapta.

Doc s-a așezat lângă Finn și a oftat.

— Na, c-o făcutăram și pe-asta! a murmurat el. Ce oameni răi suntem!

De unde ți-o fi venit ideea că ați fi buni? s-a mirat Finn în gând. Apoi a spus cu voce tare:

— Mă duceți undeva ca să mă omorâți?

Ideea nu părea chiar atât de proastă. Mai ales în comparație cu gândul că va fi pus din nou cu capul în jos și cu o cârpă îmbibată cu apă peste față.

Doc a scos un mârâit scurt, ca un hohot înăbușit de râs.

— Te-aș fi lăsat să mănânci, dacă aș fi vrut să mori. Ciupercile erau otrăvitoare.

— Otrăvitoare, otrăvitoare! N-ai auzit de așa ceva, tembelule?

— Unde mă...

— Gura!

Duba a cotit la stânga, apoi la dreapta, apoi și la stânga, și la dreapta, când s-a rotit pe cel puțin două sensuri giratorii. S-a oprit – probabil la un semafor, a presupus Finn – și Pando a claxonat insistent când mașinile din față nu s-au mișcat cât de repede voia el.

— Termină, cretinule! i-a strigat Doc din spate.

Și-au continuat drumul. Alte viraje la stânga, alte viraje la dreapta. Apoi dubița a prins viteză, de unde Finn a tras concluzia că ajunseseră pe o stradă mai largă, dar nu se auzea suficient de mult zgomot ca să fi fost vorba de o autostradă. Minutele treceau. Finn a auzit un țcănit de brichetă, după care a simțit miros de fum de țigară.

— Nu ne lasă să fumăm la lucru, s-a justificat Doc.

Finn n-a spus nimic. Se gândea la ciupercile otrăvitoare. *Dacă* fuseseră cu adevărat otrăvitoare.

Mai târziu – poate după cincisprezece minute, poate după douăzeci – Doc și-a aprins o altă țigară și a spus:

— Crede că doar doi oameni a pierdut, dar toți ceilalți au șters-o astănoapte. Noi suntem ultimii, Pando și cu mine. Mai e și Marm. Dar Marm n-o să-l părăsească niciodată.

De la volan, Pando a explicat:

— Că-i la fel de nebun ca el.

— Ne-am riscat viața ca să te scoatem de-acolo, Finn, a spus Doc. Nu

mă aștept să ne fii recunoscător, dar vreau să știi.

Dar Finn i-a mulțumit. Îi tremura glasul, i se băteau involuntar picioarele. *Shake, shake, sugar, but you'll never shake me* [„Bătaie-te, iubito, bătaie-te cât vrei, dar de mine tot n-ai să scapi”], și-a zis el. Vorbele astea erau dintr-un cântec al lui Elvis, *Stuck on You*. Finn s-a întrebat dacă bunica lui știa că Elvis îl înfulecase pe Enos, fratele lui geamăn.

— Va mulțumesc mult de tot.

— Habar n-am dacă-i pasă cuiva de tine, da nu meriți să mori doar pentru că el este cum este acum. Ai văzut broșurica aia de care-i atât de mândru? Chiar el a scris-o. Numai că n-a fost mereu așa. Nu, nici vorbă. Am făcut multe treburi bune pe vremuri, nu-i așa, Pando?

— Am salvat afurisita asta de lume în '17, a răspuns Pando. Și nu cred că au știut mai mult de zece persoane. Dar *noi* am știut, puștiule. Am știut.

— Feeney pune ceva la cale, a zis Doc. De asta nu m-am îndoit niciodată. Tu n-ai avut niciun amestec, dar el n-a vrut să înțeleagă și să-ți dea drumul. Chiar dacă nu-și mai amintește *nimic*.

— Este...

— Taci! i-a cerut Doc. Ia fii tu băiețel cuminte și ține-ți gura aia păcătoasă. Dacă nu cumva vrei să te bage în și mai multe belele.

Din față, Pando a spus:

— Nu, n-a fost mereu așa. Mi-aduc aminte... ei, nu contează. Pentru o juma de coroană, te-aș omorî chiar eu.

După două ore – cel puțin două – au ajuns într-un alt oraș, unul ceva mai măricel, după zgomotul făcut de mașini și de camioane și după mulțimea de glasuri pe care le auzea Finn atunci când opreau la semafoare. Glasuri și râsete – cât de stranii i se păreau.

În cele din urmă, dubița s-a oprit și Doc a scos sacul de pe capul lui Finn.

— Aici cobori, băiete. Uite o despăgubire pentru necazurile îndurate.

Și a îndesat ceva în buzunarul lui Finn. Iar apoi, absolut din senin – probabil că nici nu și-a dat seama ce urmează să facă – l-a sărutat pe Finn pe frunte.

— Pomenește-mă în rugăciunile tale. O să am mare nevoie de asta.

A deschis ușile din spate. Mai mult împleticindu-se, Finn a coborât. Duba a demarat imediat. Finn s-a uitat în jur ca trezit dintr-un vis care i se păruse extrem de real. A auzit o sonerie de bicicletă și o voce care-i striga:

— Ferește! Dă-te la stânga, la stânga!

Finn a urcat repede pe trotuar, evitând să fie lovit din lateral de un moș cretin, cu mustață albă și nas mare cât prora unui distrugător. În dreapta lui era chioșcul de ziare de pe Randolph Street, de unde cumpăra de obicei rebusuri pentru Buni și, câteodată – dacă se simțea generos – câte o revistă *OK!* sau *Heat* pentru surorile lui.

Alături era birtul „Yor Best”, unde Finn cheltuisese o groază de bani în ultimii zece ani pe porții gustoase de pește cu cartofi prăjiți. Se afla la mai puțin de un kilometru jumătate de casă.

A mers încet, uitându-se atent în jur (majoritatea trecătorilor își fereau imediat privirile, evident imaginându-și că aveau de-a face cu un boschetar dus cu capul), uitându-se la cer, uitându-se în fiecare vitrină. *Trăiesc*, își zicea el. *Trăiesc, trăiesc, trăiesc*. De câteva ori s-a uitat și în spate, ca să se convingă că nu-l urmărește dubița aia neagră.

S-a oprit la colțul cu Peeke Street și s-a uitat după el, ca să se asigure că nu se va mai ciocni de Bobby Feeney, care vine în fuga mare cu documentele alea secrete sau cu planurile, îndreptându-se către fabrica de bombe. Nu a văzut pe nimeni. A vârât mâna în buzunarul de la pantaloni și a scos un teanc de bancnote verzi de câte o sută de euro: patruzeci sau chiar mai multe. A îndesat teancul înapoi în buzunar.

Pentru fiecare ghinion, ai câte două șanse, îi spusese Buni. Păi, acum avea cel puțin patru mii de euro – adică ăsta era un noroc. Și nu-și pierduse viața – ăsta era al doilea. Casa lui se afla la doar două străzi distanță. Precis că își făceau griji pentru el, posibil chiar ca mama să fi luat avionul și să fi venit mai devreme acasă de la chestia aia importantă de afaceri. Dar puteau să mai aștepte puțin. S-a întors pe Peek Street, de acolo a intrat pe Emberly și, de pe Emberly, pe Jane Street. La jumătatea acestei străzi era Parcul Pettingill. Probabil că era o zi de lucru și abia dacă trecuse de amiază, pentru că locul de joacă era aproape pustiu. Doar doi copilași într-un carusel erau împinși de o femeie, care le era ori mamă, ori bună. Finn s-a așezat pe o bancă.

S-a uitat la Twisty și și-a amintit ceva îngrozitor. În ultimul an de școală, domnul Edgerton le dăduse să citească o povestire a lui Ambrose Bierce^{49}. După ce o citiseră toți (probabil toți – că Finn nu avea prea mulți colegi de clasă pasionați de lectură), domnul Edgerton le-a pus un film de scurt metraj, bazat pe povestirea respectivă, în care era vorba despre spânzurarea unui proprietar de sclavi în perioada Războiului Civil American.

Proprietarul de sclavi este îmbrâncit de pe un pod, dar funia se rupe, el cade în apă, pleacă înot de acolo și scapă. Șpilul este ăsta: evadarea aceea neașteptată a avut loc doar în mintea lui, ca un fel de vis de o fracțiune de secundă, înainte de a fi *în realitate* împins de pe pod și ucis.

Poate că la fel mi se întâmplă și mie, și-a spus Finn. Au turnat prea multă apă pe mine și mă înec. Numai că nu-mi trece întreaga viață prin fața ochilor, așa cum chipurile ar trebui. Doar îmi imaginez că m-a scos Doc de acolo și că Pando ne-a adus până aici și că am ajuns din nou în parcul unde mi-a plăcut să mă joc când eram mic. Pentru că, hai să fim serioși, cât de verosimilă este evadarea mea? Cât de realistă? Sigur, în literatură ar mai merge. Dar în viața adevărată?

Dar oare asta era viața adevărată? Asta era?

Finn s-a ciupit de unul dintre obrajii încă sensibili în urma palmelor primite de la Doc înainte ca acesta să se răzgândească (total neverosimil). Și s-a ciupit tare. L-a durut și, preț de o clipă, s-a lăsat un fel de ceață peste Parcul Pettingill, de parcă nu ar fi fost decât un miraj. Dar și-a dat seama că asta era din cauza lacrimilor de durere.

Nu-i așa?

Și nu era ciudată doar schimbarea de atitudine a lui Doc. Mai era și domnul Ludlum – în trecut, domnul Deighton... mai era și broșura aia prost tipărită (și cu greșeli de ortografie, să nu uităm de ele)... și povestea aia despre fratele geamăn al lui Elvis... oare nu din astfel de aiureli sunt țesute visele? Dar dacă după ce s-a ciocnit de Bobby Feeney nu a căzut în fund, ci în cap? Dar dacă s-a lovit la cap în locul unde și-a pierdut cunoștința în ziua aceea de neuitat (nu că și-ar *aminti-o*) când fusese atins de un fulger? Păi, nu ăsta-i ghinionul lui Finn Murrie? Dacă acum zăcea în comă într-un spital, iar creierul lui deteriorat se chinuia să creeze un fel de realitate alternativă total aberantă?

Finn s-a ridicat de pe bancă și s-a apropiat agale de Twisty. De ani de zile nu se mai cățăraseră pe el, cam de pe vremea când era *de-o șchioapă*, cum ar fi zis Buni. Dar acum a început să se urce pe el, trăgându-se în sus de marginile înalte. Abia dacă încăpea pe el, dar s-a descurcat.

Mama sau bona nu-i mai împingea acum pe copii în carusel. Și-a dus mâna streășină la ochi și a strigat:

— Ce Dumnezeu vrei să faci? O să-l dă râmi, nătângule! Nu vezi cât ești de mare?

Finn nu i-a răspuns și nici nu a dă râmat toboganul. A ajuns în vârf, s-a

întors și s-a așezat cu picioarele înainte, pe prima curbă. Și-a spus: *Ori o să mai fiu aici când ajung la bază, ori nu. Simplu ca bună ziua.*

S-a uitat la femeia de la carusel și i-a zis:

— Elvis a părăsit clădirea.

Și s-a împins în jos.

PE DRUMUL SPRE HANUL TOBOGANULUI

Dinozaurul ăla de Buick al bunicului abia se târâie pe drum, cu treizeci de kilometri la oră. Frank Brown își ține ochii mijiți și buzele atât de strânse, încât n-a mai rămas din ele decât o dungă subțire și albă. Corinne, consoarta lui, stă pe scaunul din dreapta, cu iPadul deschis pe genunchi și, când Frank o întreabă dacă este convinsă că au luat-o pe drumul cel bun, ea îi răspunde că da, că este în regulă, că să aibă încredere în ea, că vor intra din nou pe șosea peste vreo nouă kilometri, cel mult doisprezece, iar de acolo vor ajunge imediat la autostradă. Nu îi spune însă că punctul albastru care le indica poziția a dispărut în urmă cu cinci minute și că aplicația cu harta s-a blocat. Sunt căsătoriți de paisprezece ani și Corinne cunoaște foarte bine expresia întipărită acum pe chipul soțului ei. Înseamnă că mai are puțin și o să-i sară țandăra.

Pe bancheta mare din spate, Billy Brown și Mary Brown stau de-o parte și de cealaltă a bunicului, care și-a proptit picioarele încălțate cu pantofi uriași, negri și vechi de protuberanța sub care se află arborele de transmisie. Billy are unsprezece ani. Mary are nouă. Tata-mare are șaptezeci și cinci. Din punctul de vedere al fiului său, nu este decât o mare pacoste pentru cei din jur, plus că-i prea bătrân ca să aibă nepoți așa de mici. Dar asta-i situația.

De când au plecat din Falmouth spre Derry, la sora lui Tata-mare, aflată pe patul de moarte, el vorbește încontinuu – mai ales despre punga sigilată de pe banchetă. În ea sunt suvenirurile din baseball ale lui Nan. Că era nebună după baseball, le zice Tata-mare acum. Sunt acolo cartonașe de baseball care ar valora o mică avere fiecare (Frank Brown nu crede asta nici în ruptul capului), mănua pe care a purtat-o când juca softball în facultate, semnată de nimeni altul decât Dom DiMaggio^{50}. Și, cireașa de pe tort, o bătă Louisville Slugger, semnată de Ted Williams^{51}. Nan a câștigat-o la o tombolă organizată de fundația caritabilă Jimmy Fund, cu doar un an înainte de retragerea „Magnificului Exterminator^{52}”.

— După aia Teddy Ballgame^{53} s-a dus în Coreea, le povestește Tata-mare celor doi nepoți. I-a bombardat pe *gălbejiții* ăia de le-a sunat apa-n cap.

— Nu cred că-i bine să învețe cuvântul ăsta, spune Corinne.

Dar nu-și face iluzii că ar avea sorți de izbândă. Socrul ei a trăit într-o perioadă în care abundau discriminările și injuriile de tot felul și nu s-a dezbărat nici acum de acest comportament. I-a trecut mai devreme prin cap să-l întrebe ce nevoie ar avea o octogenară aflată într-o stare semicomatoasă de o mănușă și o bătă de baseball, dar nu a spus nimic. Donald Brown nu a vorbit niciodată prea mult despre sora lui – nici de bine, nici de rău –, dar probabil că ține la ea, din moment ce a insistat să meargă până acolo. De asemenea, a insistat și asupra Buickului. Pentru că este mai spațios și pentru că știa el o scurtătură puțin cam denivelată. Și uite că a avut dreptate în ambele privințe.

Și-a pus în geantă mai multe dintre cărțile lui vechi, cu benzi desenate. „Ca să aibă ăștia mici ceva de citit pe drum”, a zis el. Pe Billy îl doare fix undeva de cărțile vechi cu benzi desenate, așa că acum joacă un joc pe telefon. Dar Mary s-a pus în genunchi, a tras fermoarul genții lui Tata-mare și a scos un teanc de cărțicele. Cele mai multe sunt nasoale, dar sunt și câteva destul de bune. În cea pe care o citește acum, Betty și Veronica se bat ca să-l câștige pe Archie, se păruiesc, își trag palme și tot restul.

— Știți voi că pe vremuri puteai să te duci până la Fenway cu benzină de doar trei dolari? zice Tata-mare. Și mai puteai să te duci și la meci, să-ți iei un hotdog și o bere...

— Și să mai primești și rest de la o bancnotă de cinci, mormăie Frank, de la volan.

— Da! strigă Tata-mare. Chiar așa! În primul meci pe care l-am văzut cu soră-mea, Ellis Kinder era la aruncare și Hoot Evers^{54} era mijlocăș. Măi, frate, cât de bine lovea băiatul ăla! A doborât gardul din dreapta terenului și Nan și-a vărsat popcornul, atât de tare l-a ovaționat!

Și de baseball îl doare fix undeva pe Billy Brown.

— Auzi, Tata-mare? De ce-ți place să stai între noi? Că n-ai loc să-ți întinzi picioarele.

— Îmi aerisesc biluțele, îi răspunde bunicul.

— Ce biluțe? nu înțelege Mary.

Și se uită urât la Billy când îl aude râzând înfundat.

Corinne întoarce capul la ei.

— Ajunge, bunicule! îi spune ea. Te ducem să-ți vezi sora și am luat mașina ta cea veche, că așa ne-ai rugat, prin urmare...

— Și halește la benzină de nici nu-ți vine să crezi, adaugă Frank.

Dar Corinne nu-l bagă în seamă; vrea neapărat să aibă *ea* ultimul cuvânt.

— Ți-am făcut un hatâr. Așa că te rog să îmi faci și tu unul și să ții vorbele alea urâte doar pentru tine.

Tata-mare promite că așa va face, că scuze, după care își dezvelește proteza dentară într-un rânjel batjocoritor, care vrea să spună că va face exact ce are el chef să facă.

— Ce biluțe? nu se lasă Mary.

— Mingile de baseball, că sunt mici, zice Billy. Tata-mare se referea la mingile de baseball. Așa că citește-ți aiureala aia de cârticică și taci din gură. Nu mă mai ține de vorbă. Am ajuns la nivelul cinci.

— Dacă Nan s-ar fi născut cu biluțe, ar fi jucat în ligă, spune Tata-mare. Tare bună era afurisita asta.

— Donald! aproape că urlă la el Corinne Brown. Ajunge!

— Păi, dacă era... mârâie îmbufnat bătrânul. A jucat softball în echipa Universității Maine la campionatul național. Până în etapa finală din Oklahoma City. Era să fie luată pe sus de o tornadă!

Frank nu participă la această conversație, ci doar stă cu ochii ținți la drumul din față, drum pe care nu ar fi trebuit s-o ia. Slavă Domnului că a respectat dorința tatălui său și nu a luat Volvo-ul. Ia stai un pic – oare începe să se îngusteze, sau doar i se pare? Nu crede că i se pare. Oare sunt și mai multe hârtoape? Este convins de asta. Până și numele drumeagului ăsta i se pare prevestitor de rele. Cine să boteze un drum, chiar și un rahat ca ăsta, „Hanul toboganului”? Bunicul a zis că e o scurtătură până la Autostrada 196, iar Corinne și-a consultat harta de pe iPad și a fost de acord. Cu toate că lui Frank nu-i prea plac scurtăturile (lucrează la o bancă, deci știe că, de obicei, scurtăturile duc la dezastre), la început a fost încântat de bitumul negru și perfect neted care îl acoperea. Însă, foarte curând, bitumul neted s-a terminat și de acolo a început pământul tasat; iar, după alți doi sau trei kilometri, s-a terminat și cu pământul tasat și au început gropile și hârtoapele și fâgașele. De-o parte și de alta cresc buruieni înalte, sânziene și floarea-soarelui. Buickul trece acum peste o denivelare și se scutură ca un câine după baie. Lui Frank nu i-ar păsa câtuși de puțin dacă porcăria asta arogantă de mașină, cu kilometraj până la Lună și ahtiată după benzină s-ar scutura atât de tare că s-ar rupe în bucăți, dacă nu ar face-o chiar aici, în mijlocul pustietății.

Și acum – ce să vezi? – un șanț adânc ocupă jumătate de drum, iar domnul Brown trebuie să-l ocolească cu grijă prin stânga, abia reușind să-l

evite cu roțile de pe acea latură. Dacă ar fi avut loc să întoarcă, ar fi dat dracului totul și s-ar fi dus acasă. Numai că nu e loc.

Și reușesc să depășească șanțul. Cu greu.

— Cât mai avem? o întreabă Frank pe Corinne.

— Vreo opt kilometri.

Din moment ce i s-a blocat aplicația MapQuest, clar că habar n-are, dar este optimistă din fire. Ceea ce este un lucru bun, foarte bun. Cu ani în urmă a descoperit că nici căsnicia cu Frank și nici creșterea unor copii ca Billy și Mary nu erau așa cum își imaginase ea; iar acum, drept bonus de tot rahatul, îl mai au pe cap și pe ramolitul ăsta nesimțit, pentru că nu-și permit să-l țină într-un cămin de bătrâni. Numai optimismul o ajută să treacă peste toate necazurile astea.

Acum se duc în vizită la o bătrână care va muri foarte curând de cancer, dar Corinne Brown speră că, într-o bună zi, se va duce într-o croazieră și va bea ceva dintr-un pahar în care va fi și o umbreluță din hârtie colorată. Speră că va avea o viață mai bogată și mai împlinită atunci când va da Dumnezeu și se vor face mari copiii și vor pleca la casele lor. Și-ar mai dori și să aibă ocazia să facă amor nebun cu un salvamar bronzat și cu pătrățele și cu un zâmbet strălucitor și alb. Însă înțelege că între speranță și fantezie este o prăpastie uriașă.

— Tata-mareee... se miorlăie Mary, de ce i se zice Hamul Toboganului? I-a pus cineva ham la tobogan? Cine?

— E „Han”, cu *n*, nu cu *m*, îi răspunde bunicul. Era unul foarte frumos aici pe vremuri, avea chiar și teren de golf. Da a ars din temelii. Tare rău s-a mai stricat drumul ăsta de ultima oară când am mers cu mașina pe el. Atunci era neted ca un poponeț de bebeluș.

— Adică acum câți ani, tată? îl întreabă Frank. Înainte de 1960? Pe vremea când Ted Williams încă mai juca la Red Sox? Pentru că acum e vai si-amar de steaua lui.

Trec peste o groapă mare. Buickul se zdruncină. Frank scrâșnește din dinți.

— Hopa-hopă-Penelopa! strigă Tata-mare.

Billy îl întreabă ce înseamnă asta, iar bunicul îi răspunde că așa se zice când treci peste un hârtop ca ăla.

— Nu, Frank? Ziceam tot timpul așa, nu?

Domnul Brown nu catadicsește să-i răspundă.

— Nu?

— Ba da, tată. Hopa-hopă-Penelopa.

— Frank! exclamă Corinne, pe un ton muștrător.

Mary se hlizește. Billy râde înfundat. Tata-mare își dezvelește proteza într-un alt rânjete ironic.

Măi, cât de bine ne distrăm! își zice Frank. *Ce păcat că drumul nu durează mai mult! Ce păcat că nu durează toată viața, că nu ne mai săturăm de el!*

Necazul cu ticălosul ăsta bătrân, își zice Corinne, este că se mai bucură de viață chiar și acum, iar oamenii care se bucură de viață nu se grăbesc să dea colțul. Că le place bătrânețea.

Billy se întoarce la jocul de pe telefon. A ajuns la nivelul șase. Mai are un nivel și gata.

— Billy, tu mai ai semnal la telefon? îl întreabă Frank.

Billy se oprește din joc și se uită.

— O singură bară, dar pâlpâie.

— Super! Excelent!

Altă denivelare zdruncină Buickul. Frank încetinește până la douăzeci de kilometri la oră. Se întreabă dacă ar putea să-și schimbe numele, să-și abandoneze familia și să-și facă rost de un loc de muncă la o bancă mică dintr-un oarecare orașel din Australia. Unde să învețe să se adreseze celorlalți cu „sal’tare, pretenaș”.

— Ia uitați-vă, copii! strigă Tata-mare.

S-a aplecat în față și astfel ar putea să spargă atât timpanul de la urechea dreaptă a fiului său cât și pe cel de la urechea stângă a nurorii sale. Amândoi tresar și se feresc de el. Și nu doar din cauza strigătului, ci și a respirației. Miroase de parcă în gură i-ar fi murit un animal, în timp ce se răhățea. În majoritatea dimineților, bunicul râgâie, după care scuiță bilă și plescăie din buze, ca și cum i-ar plăcea la nebunie gustul ăla. Sigur că are probleme de sănătate – probleme grave, probabil – și totuși degajă vitalitatea asta dezgustătoare. Sunt momente în care Corinne își spune: *Cred sincer că aș fi în stare să-l omor. Chiar cred asta. Însă copiii îl iubesc. Doar Dumnezeu poate înțelege de ce, dar ăsta-i adevărul.*

— Uite, uite-acolo!

Un deget deformat de artrită se vâra între domnul și doamna Brown. Gheara de la capătul lui aproape că-i zgârie obrazul doamnei Brown.

— Țăla-i hanul cel vechi – Hanul Toboganului. Mă rog, ce-a mai rămas din el. Uite, uite, chiar acolo! Am fost odată aici. Cu soră-mea, Nan, și cu

părinții. Ne-au adus micul-dejun în cameră!

Cei doi copii îl ascultă și privesc la ruinele Hanului Toboganului: câteva grinzi carbonizate și gaura unde a fost pivnița. Doamna Brown vede o dubiță ruginită și veche printre bălării și floarea-soarelui. Parcă și mai veche decât Buickul lui Tata-mare.

— Ce tare, Tata-mare! spune Billy și se întoarce din nou la jocul lui.

— Ce tare, Tata-mare! repetă Mary și se întoarce la cartea cu benzi desenate.

Ruinele hanului rămân în urmă. Frank se întreabă dacă nu cumva proprietarii l-au incendiat dinadins. Ca să încaseze asigurarea. Pentru că, hai să fim serioși, cine ar veni până aici ca să-și petreacă weekendul sau – Doamne ferește! – luna de miere? În Maine sunt o mulțime de locuri frumoase, dar ăsta nu face parte dintre ele. Nici măcar nu ți-ar conveni să treci pe aici ca să ajungi în altă parte, decât dacă n-ai avea încotro. Și ei ar fi putut să ocolească. Asta-l roade pe el acum.

— Tata-mare, da' dacă Tuși Nan moare înainte să ajungem noi? întreabă Mary.

A terminat cărticica. Următoarea este *Micuța Lulu*, dar n-are chef de ea. Micuța Lulu arată ca o răzgâiată cu rochiță.

— Atunci, o să ne întoarcem acasă, răspunde bunicul. După înmormântare, firește.

Înmormântarea. Offf, înmormântarea! Lui Frank nici nu i-a trecut prin cap că mătușa lui ar putea să fie deja moartă. La fel de posibil ar fi să dea în primire în timp ce sunt ei acolo și, în cazul ăsta, ar trebui să rămână la înmormântarea băbăciunii. Iar el și-a adus un singur schimb de haine și...

— Ai grijă! țipă Corinne. Oprește!

Frank pune frână chiar în ultima clipă. Pe drum s-a făcut o altă groapă în urma inundațiilor. Numai că acum este chiar în mijloc și e lată de aproape un metru. Dar cine știe cât de adâncă o fi?

— Ce-i, tati? îl întreabă Billy, oprindu-se iarăși din joc.

— Ce-i, tati? îl întreabă Mary, oprindu-se din căutarea unei alte cărticele despre aventurile lui Archie.

— Ce-i, Frankie? îl întreabă și Tata-mare.

Preț de o secundă, Frank Brown stă cu mâinile încleștate pe volan, holbându-se dincolo de capota lungă a Buickului. „Ce bine se făceau drăcoveniile astea pe vremuri” – așa îi place tatălui său să comenteze uneori. Adică în vremurile alea când o femeie respectabilă nu s-ar fi dus la

cumpărături fără corset și fără ciorapi cu portjartier; adică în vremurile alea când homosexualii trăiau în permanență cu frica-n sân; adică în vremurile alea când existau niște prăjituri delicioase, care se chemau „negrese”. Nimic din ce există acum nu se poate compara cu vremurile alea bune, nu, domnule, nici vorbă!

— La naiba cu scurtătura ta blestemată! răspunde el. Uite în ce rahat ne-ai băgat!

— Frank... îl admonestează Corinne.

Dar n-o mai aude, pentru că a coborât din mașină și acum stă și se uită la groapa din mijlocul drumului. Billy se apleacă peste genunchii bunicului ca să-i poată șopti la ureche lui Mary:

— La naiba cu scurtătura ta blestemată!

Fetița își acoperă gura cu mâinile și începe să chicotească. Bravo! Chicotește și Tata-mare. Și mai bine! Uite de ce-l iubesc ei!

Coboară și Corinne și se duce în fața măștii rânjite a Buickului, lângă soțul ei. Se uită și ea în groapa adâncă din mijlocul drumului și ce vede acolo nu-i dă nicio speranță.

— Ce crezi că ar trebui să facem?

Se dau jos din mașină și copiii și se duc lângă ei – Mary lângă mama, iar Billy lângă tata. Apoi apare și bunicul, care-și târâie picioarele încălțate cu pantofii ăia imenși și negri. Pare binedispus.

— Nu știu, le răspunde Frank, dar sunt convins că nu mai putem să mergem pe aici.

— Tre' să dăm cu spatele, zice Tata-mare. Până la drăguțu ăla de Han al Toboganului. Poți să întorci acolo. Că nu se supără nimeni.

— Isuse! exclamă Frank, luându-se cu mâinile de cap. În regulă. O să hotărâm când o să ajungem la șosea dacă ne continuăm drumul spre Derry sau dacă ne întoarcem acasă.

Bunicul pare scandalizat de ideea întoarcerii, dar, după ce se uită atent la fiul lui – și-i observă petele roșii de pe obraji și dunga și mai roșie săpată de-a curmezișul frunții – își dă seama că-i mult mai bine să-și țină gura.

— Toată lumea înapoi în mașină, le ordonă Frank, dar acum să stai ori într-o parte ori în alta, tată. Ca să văd pe unde merg, nu să-ți văd ție capul.

Dacă am fi luat Volvo-ul, își zice el, aș fi putut să folosesc camera marșarier. Dar nu... nu am luat mașina aia bună... am luat porcăria asta enormă.

— Am să merg pe jos, spune Tata-mare. Nu-s nici două sute de metri

până acolo.

— Vin cu tine! exclamă Mary.

— Și eu! se grăbește să spună Billy.

— Bine, zice Frank. Doar ai grijă să nu cazi și să-ți rupi ceva, tată. Ar fi o încheiere minunată a unei zile absolut superbe.

Bunicul și copiii pornesc înapoi, la vale, către aleea hanului făcut scrum. Mary și Billy îl țin de câte o mână. Frank se uită după ei și are impresia că s-ar uita la un tablou al lui Norman Rockwell^{55}: *Iar un ticălos bătrân le va arăta drumul.*

Se urcă la volanul Buickului. Corinne se urcă lângă el. Pune mâna pe brațul lui și îi zâmbește drăgăstos, de parcă ar vrea să-i spună *te iubesc, uriașul meu puternic*. Frank nu-i nici uriaș, nici cu puterea nu se prea poate lăuda și nici trandafirul căsniciei lor nu o duce prea bine (s-a cam veștejit un pic trandafirul ăsta, au început să i se îngălbenească petalele pe la margini), dar Corinne știe că trebuie să-l calmeze cumva, ca să-l scoată din starea asta de iritare, și a învățat de-a lungul anilor ce trebuie să facă.

Frank oftează cu ciudă și bagă Buickul în marșarier.

— Vezi să nu-i calci! spune Corinne, privind peste umăr.

— Nu mă ispită! zice Frank și începe să dea încet înapoi. De-o parte și de cealaltă a drumeagului ăstuia îngust sunt șanțuri adânci și, dacă nu-i atent și intră cu partea din spate în vreunul, dracu' o să-i ia.

Bunicul și copiii ajung la han înainte ca Frank să ajungă măcar la jumătatea colinei. Bătrânul se uită în jur și vede urme pe pământ, printre buruieni. Duba aia ruginită pare să fie aici de ani buni, dar bunicul nu prea crede. Poate cineva s-a decis să-și facă acolo tabăra vreme de câteva zile. E singura idee care-i vine în minte. Că-i limpede ca bună ziua că nu a mai rămas nimic de furat printre ruinele alea arse – orice cretin își dă seama de asta.

Donald Brown își iubește fiul și Frankie face o grămadă de lucruri așa cum trebuie (deși lui Tata-mare nu-i vine niciunul acum în minte), dar n-ar reuși în veci să dea cu spatele Buickul ăla Estate Wagon. Fundul mașinii se leagănă dintr-o parte în alta exact ca o coadă de câine bătrân. E cât pe ce să intre în șanțul din stânga, se redresează, e cât pe ce să intre în șanțul din dreapta, se redresează din nou.

— Băi, frate, habar n-are! zice Billy.

— Tacă-ți gura! îl repede Tata-mare. Se descurcă foarte bine.

— Pot să mă duc cu Mary să ne uităm la hanul de pe tobogan?

— Hanul Toboganului, îl corectează Tata-mare. Sigur, duceți-vă să vă uitați un pic. Fuga-fuguța și să veniți înapoi repede! Tăticul nu-i tocmai în toane bune.

Copiii o iau la goană pe aleea năpădită de buruieni.

— Să nu care cumva să cădeți în pivniță! răcnește Tata-mare după ei.

Și, tocmai când vrea să le mai spună să stea unde poate să-i vadă, se aude un scârțait, un claxonat scurt și șuvoiul de înjurături scoase de fiul său. Uite, la asta se pricepe el foarte bine!

Tata-mare își ia ochii de la copiii care aleargă de colo-colo și vede că, după ce a reușit să coboare colina fără să iasă de pe drum, Frank tot a reușit să intre în șanț când a încercat să întoarcă mașina.

— Taci naibii, Frankie! zbiară Tata-mare. Nu mai înjura și oprește motorul înainte să se oprească singur!

Probabil că oricum a rămas fără țeava de eșapament, dar n-are niciun rost să-i reproșeze asta tocmai acum.

Frank oprește motorul și coboară din mașină. Coboară și Corinne, dar mult mai greu. Trebuie să împingă tare portiera ca să rupă buruienile care o blochează. Și reușește în cele din urmă. Partea din dreapta-spate a mașinii a intrat în șanț până la bara de protecție, iar partea din față este ridicată în stânga.

Frank se apropie de tatăl său.

— S-a surpat terenul când întorceam!

— Ai luat virajul prea strâns, spune bătrânul. De-aia nai intrat decât cu roata dreaptă din spate.

— Îți spun că s-a surpat terenul!

— Ai virat prea strâns.

— S-a surpat, în puii mei!

Corinne observă acum cât de mult seamănă unul cu celălalt și, chiar dacă a mai remarcat de nenumărate ori asemănarea dintre ei, parcă are o revelație în dimineața asta de tot rahatul. Își dă seama că soțul ei se află pe banda rulantă a timpului și, înainte să fie descărcat la cimitir, se va *transforma* în tatăl lui, dar fără umorul sec și destul de plăcut uneori al acestuia. Sunt momente în care se simte sătulă până peste cap. De Frank, desigur, dar și de ea. Oare ea o fi mai bună? Și-ar dori să creadă că așa este, dar nu-i prea iese.

Se uită în jur, după Billy și Mary, apoi se încruntă la Tata-mare.

— Donald? Unde-s copiii?

Copiii examinează dubița de pe culme, în apropiere de locul unde se înălța Hanul Toboganului pe vremuri. Pneul din partea volanului este dezumflat. Mary se duce în față ca să se uite la plăcuța de înmatriculare (că Tata-mare a învățat-o un joc în care să se uite mereu după plăcuțele astea ca să vadă din ce stat sunt), iar Billy se apropie de marginea gropii mari, unde a fost odată hanul. Se uită în jos și vede că-i plină de apă neagră. Din ea ies grinzi carbonizate. Și un picior de femeie. Piciorul ăsta este încălțat cu un pantof albastru de sport. Băiatul încremenește cu ochii la el, apoi face un pas în spate.

— Billy! îl strigă Mary. E din Delaware! E prima din Delaware pe care o văd!

— Așa-i, drăguță, spune cineva. Chiar din Delaware este.

Billy ridică ochii. Vede doi bărbați în cealaltă parte a gropii de fundație. Tineri amândoi. Unul este înalt, cu păr roșcat, unsuros și încâlcit. Are o groază de pistrii.

Celălalt este scund și gras. Într-o mână are o geantă care seamănă cu aia în care-și ține Tata-mare bila de bowling și pe care scrie BUBUIT DE TUNET cu litere albastre odinioară, dar decolorate acum. Însă pe geanta asta nu scrie nimic. Cei doi bărbați îi zâmbesc.

Încearcă și Billy să le zâmbească. Nu-și dă seama dacă expresia de pe chipul lui este una surâzătoare sau dacă nu cumva arată ca un puști speriat, care își înăbușă țipătul de spaimă. Speră că totuși le zâmbește. Nu vrea ca tipii ăia doi să știe că se uita în groapa unde a fost pivnița.

Mary apare din spatele dubitei cu roata dezumflată. Surâsul ei nu este deloc prefăcut. Păi, de ce să se prefacă? Că doar e fată și, din câte a aflat ea până la vârsta asta, fetițele sunt îndrăgite de toată lumea.

— Bună! zice ea. Pe mine mă cheamă Mary. ăsta-i fratele meu, Billy. Mașina noastră a intrat în șanț.

Și întinde mâna spre poalele colinei, unde tata și cu Tata-mare se uită la partea din spate a Buickului, iar mama se uită în sus la ei.

— Bună, Mary! îi răspunde roșcatul. Încântat de cunoștință!

— Bună și ție, Billy! zice tânărul celălalt – grăsanul.

Și pune mâna pe umărul băiatului. Billy nu se aștepta la gestul ăsta, numai că este prea speriat să mai poată tresări. Se forțează cu disperare

să-și păstreze zâmbetul ăla strâmb pe buze.

— Da, avem o problemuță aici, zice grasul, uitându-se în vale.

Iar când Corinne le face semn cu mâna, tipul face la fel, răspunzându-i astfel la salut.

— Crezi că-i putem ajuta, Galen?

— Sigur că da, răspunde roșcatul. După cum vedeți, avem și noi problemele noastre.

Și întinde degetul spre pneul spart.

— N-avem roată de rezervă.

Se apleacă la Billy. Are ochii albaștri și strălucitori. Dar goi.

— Te uitați în groapa aia, Billy? E foarte mare.

— Nu, răspunde repede Billy.

Încearcă să vorbească normal, ca și cum l-ar fi lăsat rece întrebarea tânărului, dar nu știe dacă reușește sau nu.

Are impresia că o să leșine. Și își dorește – Doamne, cât își mai dorește – să nu se fi uitat în groapa aia. Să nu fi văzut pantoful ăla albastru.

— Mi-a fost frică să nu cad.

— Isteț puști! comentează Galen. Nu crezi că-i isteț, Pete?

— Foarte isteț, îl aprobă grăsanul și îi mai face o dată cu mâna lui Corinne.

Acum și Tata-mare se uită în sus la ei. Frank stă cu umerii căzuți și încă se holbează la fundul mașinii intrat în șanț.

— Ăla slab e tăticul tău? o întreabă roșcatul (Galen) pe Mary.

— Îhî. Și ăla-i Tata-mare. E bătrân.

— Serios? Nu m-aș fi prins, zice Pete.

Încă stă cu mâna pe umărul lui Billy. Băiatul se uită în jos și vede sub unghia de la arătătorul lui Pete ceva ce seamănă cu niște sânge uscat.

— Păi, știi ceva? spune Galen, aplecându-se și adresându-i-se lui Mary, care zâmbește cu toată gura la el. Pun pariu că suntem în stare să urnim măgăoaia aia veche de aici. Și, după aia, poate tăticuțul tău o să fie drăguț și o să ne ducă într-un loc unde să fie un atelier auto. Să luăm de-acolo o roată pentru dubița noastră.

— Ești din Delaware? vrea să știe Mary.

— Am trecut și pe-acolo, spune Pete.

Schimbă o privire cu Galen și încep amândoi să râdă.

— Hai să ne uităm un pic la mașinuța voastră! zice Galen. Vrei să te duc

în brațe, scumpete?

— Nu, nu trebuie, răspunde Mary, iar zâmbetul parcă începe să i se stingă. Pot să merg și singură.

— Frățiorul tău nu-i prea vorbăreț, nu? zice Pete. Continuă să stea cu o mână pe umărul lui Billy – cu mâna aia în care nu ține geanta de bowling (dacă asta este).

— De obicei nu-i tace gura, spune Mary. E limbut, așa zice Tata-mare.

— Poate s-a speriat pentru că a văzut ceva și de-asta a amuțit, spune Galen. Vreun bursuc sau vreo vulpe. Sau altceva.

— N-am văzut nimic, murmură Billy.

Se teme că va începe să plângă și își tot spune că nu trebuie, nu trebuie.

— Hai să mergem! spune Galen.

O ia pe Mary de mână – și fetița îl lasă măcar atât să facă. Apoi încep să coboare aleea năpădită de buruieni. Pete merge lângă Billy, tot cu mâna pe umărul lui. Nu că l-ar strânge, dar băiatul crede că l-ar strânge (și încă foarte tare) dacă ar încerca s-o ia la fugă. Este aproape sigur că tipii ăștia doi l-au văzut că se uită în groapa plină cu apă. Și mai crede că au dat cu toții de necaz – și el, și Mary și mama, și tata, și Tata-mare.

— Salut! Bună ziua, doamnă!

Tonul lui Galen este la fel de luminos ca o dimineată de iulie.

— Mi se pare că aveți o problemuță aici. Să vă dăm o mână de ajutor?

— Ooo, ar fi extraordinar! exclamă Corinne.

— Super! zice și Frank. S-a surpat afurisitul ăsta de drum tocmai când voiam să întorc mașina.

— Ai luat virajul prea strâns, insistă Tata-mare.

Frank se uită urât la el, după care se întoarce cu fața la tinerii necunoscuți și reușește (cu greu!) să schițeze un zâmbet.

— Sunt convins că vom reuși s-o scoatem din șanț cu ajutorul vostru, că sunteți tineri și în putere.

— Cu siguranță, zice Pete.

Frank întinde mâna.

— Eu sunt Frank Brown. Doamna este soția mea, Corinne; iar acesta este tatăl meu, Donald.

— Pete Smith, se prezintă tânărul cel gras.

— Galen Prentice, se prezintă și tânărul roșcat.

Își strâng mâinile.

— 'm pare bine! mormăie Tata-mare, dar abia dacă se uită la ei.

Pentru că toată atenția lui este concentrată asupra lui Billy.

— Ce-ar fi să te urci la volan, doamnă? spune Galen. O s-o împingem noi, eu și cu Pete și cu bărbățul ăsta chipeș al dumitale.

— Nu... nu știu dacă... zice Corinne.

— Conduc eu, intervine Tata-mare. Că doar e mașina mea. De pe vremuri. De când știau să le facă să țină. Tonul bunicului este morocănos, iar Billy își pierde și bruma de speranță pe care o mai avea. Credea că Tata-mare o să-și dea seama care-i treaba cu tipii ăștia, dar vede că s-a înșelat.

— Nu, tataie. Matale trebuie să ne dirijezi. Sunt sigur că doamna lui Frank o să se descurce. Da?

— Presupun... murmură Corinne.

Galen îi face un gest de încurajare.

— Precis că te descurci! Voi, copilași, să stați la o parte, cu tataie al vostru.

— Tata-mare îl cheamă, zice Mary. Nu „tataie”.

Galen rânjește.

— Cum spui tu. Tata-mare. Tata-mare, pic de astâmpăr nu are.

Corinne se urcă la volanul Buickului și își trage scaunul mai în față. Billy se gândește doar la piciorul care ieșea din apa întunecată din groapă. Piciorul ăla cu un pantof albastru de sport.

Galen și Pete se poziționează în spatele mașinii, la stânga și la dreapta.

— Pornește-o, cucoană! strigă Galen.

Corinne pornește motorul, iar cei trei bărbați se proptesc bine pe picioare, se apleacă și pun mâinile pe spatele plat al mașinii.

— În regulă! Acu' demarează! Da' ușor, nu tare!

Motorul se ambalează. Tata-mare se apleacă la Billy. Îi miroase groaznic răsuflarea, dar este răsuflarea lui Tata-mare și pe Billy nu-l deranjează.

— Ce s-a întâmplat, copile?

— O femeie moartă, șoptește Billy și nu-și mai poate stăpâni lacrimile. O femeie moartă în groapa aia de-acolo.

— Încă puțin! răcnește Pete-cel-Gras. Mai dă-i niște benzină!

Corinne mărește turația motorului, iar bărbații împing mașina. Roțile din spate încep să se învârtă – mai întâi în gol, după care Buickul se urnește. Și iese pe drum.

— Gata! Stop! Stop! strigă Galen.

Din senin și fără să înțeleagă de ce, Billy își dorește ca mama să nu oprească, să meargă în continuare, să plece de lângă ei și să ajungă într-un

loc unde să fie în siguranță. Dar Corinne oprește, trage frâna de mână și se dă jos. Își ridică puțin tivul rochiei ca să nu-l murdărească de la noroiul de pe caroserie.

— Floare la ureche! țipă Galen. Înapoi pe drum și aproape ca nouă! Numai că noi încă avem problema aia. Nu-i așa, Pete?

— Ba da, spune Pete. Pană de cauciuc la dubiță și nexam roată de rezervă. Om fi călcat p-un cui pe drum încoace.

Își umflă obrazii și așa umflați de la grăsime – și nerași, și lucioși de la transpirație – și scoate un fâsâit prelung:

— *Fâââșșșș!*

Și-a lăsat jos geanta când a trebuit să împingă Buickul. Acum o ia. Și îi trage fermoarul.

— Aoleu, spune Frank. Deci n-aveți roată de rezervă, nu?

— Nu că-i nașpa? exclamă Galen.

— Dar ce treabă aveți acolo sus? vrea să știe Corinne.

A lăsat Buickul cu motorul pornit și cu portiera deschisă. Se uită la soțul ei, care și-a lipit pe buze zâmbetul ăla larg (și fals) de bancher. Apoi se uită la cei doi copii ai ei. Fetița pare în regulă, dar Billy e alb ca varul la față.

— Facem camping, răspunde Pete.

Și-a băgat deja mâna în geanta aia care numai geantă de bowling nu este.

— Îhî, zice Frank. Înseamnă că...

Dar nu mai termină, poate nici nu știe cum. Și se pare că nimeni altcineva nu are idee cum ar trebui să continue această conversație. Păsările ciripesc în copaci. Greierii fac *cri-cri-cri* prin buruienile înalte – adică singurul univers pe care îl cunosc ei. Cei șapte oameni stau într-un cerc neregulat în spatele Buickului cu motorul pornit. Frank și Corinne se uită unul la altul, iar în ochii lor se citește aceeași întrebare: Ce naiba se petrece aici?

Dar Tata-mare știe ce se petrece. A mai văzut oameni ca tipii ăștia. În Vietnam i-a văzut. Dezertori, care trăiesc doar din ce găsesc prin gunoaie. Unul a fost încolțit și împușcat lângă un gard de lemn chiar de un camarad de-al lui. Asta s-a întâmplat imediat după Ofensiva Tet, o mare porcărie despre care probabil că nu vor citi niciodată în manualele lor de istorie nepoții ăștia pe care este mult prea bătrân ca să-i mai aibă.

Frank se trezește la viață exact ca o jucărie întoarsă cu cheița. Îi reappare

pe buze zâmbetul ăla larg care spune „ți s-a aprobat împrumutul”. Acum își scoate portofelul din buzunarul de la spate.

— Sigur că mi-aș dori să vă pot duce la un atelier auto, dar, după cum vedeți, am mașina plină...

— O ții eu în brațe pe cucoana ta, spune Pete, ridicând cu subînțeleș din sprâncene.

Frank preferă să facă abstracție de mitocănia individului.

— Dar uite la ce mă gândesc: imediat ce ajungem în prima localitate, o să trimitem pe cineva de acolo să vă aducă o roată. Până atunci însă, ce părere aveți de câte zece dolari de fiecare? Pentru că ne-ați ajutat.

Deschide portofelul. Cu un gest plin de blândețe, Galen i-l ia din mână. Frank nu încearcă să-l împiedice. Stă și se holbează la mâinile lui goale, de parcă încă ar avea portofelul acolo. De parcă încă i-ar putea simți greutatea, deși este invizibil acum.

— Ce-ar fi să iau tot ce ai aici? zice Galen.

— Dă-i-l înapoi! strigă Corinne.

Simte cum Mary își strecoară mâna în mâna ei și o strânge tare.

— Nu-i al tău!

— Ba acum e.

Tonul îi este la fel de blând cum i-a fost și gestul de mai devreme.

— Ia să vedem ce avem noi aici.

Deschide portofelul. Frank face un pas înainte. Pete scoate mâna din geanta care numai geantă de bowling nu este. În mână are un revolver. Lui Tata-mare i se pare că ar fi de calibrul .38.

— Stai cuminte, Frankie-Wankie! spune Pete. Avem puținică treabă.

Galen scoate un teanc subțire de bancnote. Îl îndoaie, îl vâără în buzunarul de la spate al blugilor, după care îi aruncă portofelul lui Pete, care îl bagă în geantă.

— Hai, tataie, dă-ni-l și pe al tău!

— Niște tâlhari nenorociți! zice Tata-mare. Asta sunteți!

— Corect, îi dă dreptate Galen, pe tonul lui blând. Acum, fă bine și dă-mi portofelul, dacă nu vrei să-i trag o scatoalcă zdravănă puștiului ăstuia.

Asta-i picătura care umple paharul lui Billy. Se scapă pe el. I se udă pantalonii. Începe să plângă – și de rușine, dar și de frică.

Din buzunarul stâng din față al pantalonilor lui lăbărțați, Tata-mare își scoate portofelul vechi și jerpelit și i-l întinde. Este foarte plin, dar cu cărți de vizită și poze și rețete mai vechi de cinci ani. Galen găsește o bancnotă

de douăzeci și câteva de un dolar, și le vâra în buzunar și îi aruncă portofelul lui Pete. Care îl bagă în geantă.

— Ar trebui să-l mai cureți, tataie, îl sfătuiește Galen. Că tare jegos mai e.

— Zice ăla care nu s-a mai spălat pe cap de mai bine de un an, ripostează Tata-mare.

Fulgerător – ca un șarpe veninos care țâșnește dintre ierburi –, Galen îi trage o palmă peste față. Mary izbucnește în plâns și își lipește capul de șoldul mamei.

— Încetează! strigă Frank, de parcă fapta nu a fost deja comisă, de parcă tatălui său nu a început deja să-i curgă sânge din buză și dintr-o nară.

Și imediat, fără să stea să respire:

— Taci din gură, tată!

— Nu-mi place când e cineva obraznic cu mine, zice Galen, nici măcar dacă-i bătrân. Bătrânii ar trebui să aibă mai multă minte. Acum tu, Corinne. Hai să-ți scoatem poșeta din mașină. Poate să vină și fetița cu noi. O ia pe Mary de mână și își înfinge degetele în carnea ei fragedă.

— Las-o în pace! îi cere Corinne.

— Nu tu ești șefa aici, îi spune Galen. O singură dată dacă-mi mai zici ce să fac, o să-ți pocesc mutra. Pete, pune-i pe Frank și pe taică-su să stea unul lângă altul. Umăr la umăr. Dacă mișcă vreunul...

Pete gesticulează cu revolverul. Tata-mare își târâie picioarele până la locul în care se află fiul lui. Frank respiră sacadat și sonor pe nas. Tata-mare nu s-ar mira deloc dacă ar leșina.

— Ai priceput cum stă treaba, da? îl întreabă Pete pe Billy. Hai, ciripește.

— N-am văzut nimic, spune Billy printre hohotele de plâns.

Știe că orăcăie ca un bebeluș, dar nu se poate opri. Pantoful ăla albastru...

— O să-ți crească nasul, dacă mai minți, zice Pete, râzând și ciufulindu-i părul.

Galen se întoarce. Își vâra alte bancnote în buzunar. N-o mai ține de mână pe Mary. Fetița stă agățată de mama ei. Corinne pare buimăcită.

Tata-mare nu pierde vremea uitându-se la rudele lui. Stă cu ochii pe cei doi, pentru că vrea să vadă ce-și comunică aceștia. Și, da, vede cam ce se aștepta să vadă – n-are niciun sens acum să spună că nu s-a gândit la asta. Tipii ăștia doi ori vor lua Buickul și îi vor abandona aici pe cei din familia Brown, ori vor lua Buickul și îi vor omorî pe cei din familia Brown. În caz

că vor fi prinși, vor fi condamnați la închisoare pe viață, indiferent câte victime au făcut.

— Mai sunt, zice Tata-mare.

— Ce să mai fie? îl întreabă Galen.

El este cel vorbăreț. Tovarășul lui de fărădelegi pare tipul de om gras și taciturn.

— Bani. Chiar destul de mulți. Vi-i dau dacă ne lăsați în pace. Luați mașina și lăsați-ne în pace.

— Cât de mulți? vrea să știe Galen.

— Nu știu precis, dar aş zice că în jur de trei mii trei sute. În geanta mea de voiaj.

— Ce naiba să facă un boșorog ca tine cu trei mișoare și ceva în mijlocul pustietății?

— Ne duceam la Derry, s-o mai vedem o dată pe sora mea, Nan, înainte să moară. Nu mai are mult de trăit, dacă nu cumva a și murit deja. Are cancer. I s-a extins în tot corpul.

Pete a pus iarăși jos geanta aia care numai geantă de bowling nu este. Acum își freacă două degete și zice:

— Uite atât de mult îmi pasă mie de asta. Inima-mi plânge cu lacrimi de pișat de mila ta.

Tata-mare nu-l ia în seamă.

— Mi-am scos aproape toți banii din ajutorul social ca să-i pot plăti înmormântarea. Că Nan n-are niciun sfanț și ți se face o reducere dacă plătești cu bani gheață.

Și îl bate ușor pe Billy pe umăr.

— Băiețelul ăsta al nostru mi-a spus. Zice că așa a citit el pe internet.

Billy n-a făcut așa ceva, dar nici nu spune nimic. Doar mai scoate unul sau două suspine adânci. Îi pare rău acum că a urcat cu Mary până la Hanul Toboganului. Își dorește să nu o fi făcut niciodată. Și, când se uită prin ceața lacrimilor la tatăl său, se simte cuprins de un sentiment de ură. *E doar vina ta, tată. Tu ai băgat mașina în șanț și tipii ăștia ne-au furat banii și acum o să ne omoare pe toți. Tata-mare știe că așa o să fie. Îmi dau seama că știe.*

— Și unde ți-e geanta de voiaj? vrea să știe Galen.

— În spate, cu celelalte bagaje.

— Du-te și ia-o!

Tata-mare se duce la mașină. Deschide portbagajul, simte un junghi în

șale și geme. Primul te lasă spatele, ultimul te lasă cocoșelul, toate celelalte între ele – așa obișnuia să zică tătâne-su.

Geanta seamănă cu cea a lui Pete – tot cu fermoar în partea din sus, doar că-i mai lungă. Arată mai degrabă ca o raniță, nu ca o geantă de bowling. Trage fermoarul și o deschide.

— N-ai nicio armă acolo, tataie, nu? îl întreabă Galen.

— Nu, nu, cu armele se joacă băieții tineri ca voi, da ia uite la asta.

Și Tata-mare scoate din geantă o mănășă veche și deteriorată de softball.

— Mai ții minte când ți-am zis de soră-mea? A ei a fost asta. I-am adus-o ca s-o mai vadă o dată, în caz că nu a plecat încă pe lumea ailaltă. Sau că nu-i în comă. A purtat-o în Okie City, la campionatul național pentru fete. Juca softball, ai înțeles? Pe post de inter. Înainte de al Doilea Război Mondial, dacă-ți vine să crezi. Și uite la ea!

Răsuțește mănășa pe toate părțile.

— Auzi, tataie? zice Galen. Cu tot respectul, da mă doare undeva de zdreanța asta.

— Bine, da uită-te pe spate, se încapățânează Tata-mare. Vezi? E semnată de Dom DiMaggio. Fratele lui Joltin' Joe^{56}. Ai auzit de el, da?

Lasă mănășa la o parte și începe din nou să scotocească prin geantă.

— Am vreo două sute de cartonașe de baseball, unele din ele sunt semnate și valorează...

Pete îl apucă de mână pe Billy și i-o răsuțește la spate. Billy țipă de durere.

— Nu! țipă și Corinne. Nu-i face rău!

— Din cauza lui sunteți în rahatu' ăsta, îi spune Pete. Că și-a vârât nasul unde nu-i fierbe oala.

Apoi lui Tata-mare:

— Ni se rupe de cartonașele tale de baseball!

Mary plânge, Corinne plânge, Billy se uită la tatăl lui și înțelege că o să leșine în curând, iar lui Tata-mare nu-i pasă de ei. Tata-mare s-a refugiat în lumea lui.

— Dar cărticelele cu benzi desenate? Nici astea nu vă plac? îi întreabă el.

Scoate câteva și le flutură deasupra capului.

— Alea cu Archie și Casper nu-s bune de nimic, da' avem câteva cu Superman... din alea vechi... și una sau două cu Batman, aia în care se bate cu Joker...

— Dacă mai tragi de timp, să știi că am să-i spun lui Pete să-l împuște pe

fii-tu, îl oprește Galen. Ai bani acolo, sau nu?

— Da, da, zice Tata-mare, la fund sunt banii, da? Mai am ceva ce cred că v-ar putea interesa.

— Pe mine nu mă mai interesează nimic, spune Galen, făcând un pas înainte. O să iau și singur banii ăia. Dacă nu ne-ai mințit și chiar sunt acolo. Dă-te la o parte din drumul meu!

— Hei, hei, gândește-te puțin! exclamă Tata-mare. Ce am eu aici v-ar aduce de două ori mai mulți bani.

Și scoate din geantă bâta Louisville Slugger.

— Chiar Ted Williams a semnat-o. Magnificul Exterminator! Dacă o puneți pe eBay, o să vă aducă șapte mii. Cel puțin șapte.

— Și de unde o are sor-ta? îl întreabă Galen, care acum dă oarece semne de interes.

Vede semnătura pe mâner – cam ștearsă, dar încă lizibilă.

— Păi, n-a trebuit decât să-i zâmbească și să-i facă cu ochiul când a trecut prin mulțimea de suporteri ca să le ofere autografe, răspunde Tata-mare și învârte demonstrativ bâta de baseball.

Și... îl lovește pe Galen drept în tâmplă. Scalpul i se rulează exact ca o jaluzele. Îi țâșnește sângele. Strânge din ochi și de durere și de surprindere. Se clatină, întinde o mână și începe să dea din ea, încercând să-și păstreze echilibrul.

— Pălește-l pe ălălalt, Frankie! strigă Tata-mare. Pune-l jos!

Frank nu se mișcă. A încremenit cu gura căscată.

Șocat, Pete se holbează la Galen preț de câteva secunde extrem de valoroase. Dar care trec repede. La fel și șocul lui Pete, care îndreaptă revolverul către Tata-mare. Billy se repede la el.

— Nu! zbiară Corinne. Billy, nu!

Billy îl apucă de braț pe Pete și i-l trage în jos, iar când acesta apasă pe trăgaci, glonțul intră în pământ, între picioarele lui. Galen se ține de capacul portbagajului și se îndreaptă de mijloc. Ignorând urletul de protest al spatelui său, Tata-mare se răsucește și îl izbește pe roșcat în coaste cu bâta grea din lemn dur, de frasin din Kentucky. Lui Galen i se înmoaie genunchii și acum strigătul lui – „Împușcă-l pe porcu' ăsta, Pete!” – este aproape la fel de stins ca o șoaptă. Tata-mare ridică bâta. Se aude un alt foc de armă, dar nu îl nimerește (cel puțin, el nu crede asta) și îi lovește cu toată puterea pe Galen în cap. Roșcatul se prăbușește cu nasul într-unul dintre fâgașele făcute de roțile Buickului.

Pete încearcă să scape de Billy, dar băiatul se ține încleștat de el, ca un dihor – un dihor cu ochi bulbucăți și care-și mușcă până la sânge buza inferioară. Revolverul se mișcă încoace și încolo, trage a treia oară și trimite glonțul spre cer.

— Acu' e rândul tău, scârnăvie! mârâie Tata-mare.

În cele din urmă, Pete reușește să scape din strânsoarea lui Billy, însă, înainte să ridice arma, Tata-mare îi trage una cu bâta și îi rupe încheietura mâinii. Pete face stânga-mprejur și fuge de acolo, dar fără să-și mai ia de jos geanta aia care numai geantă de bowling nu este. Cei doi copii se reped la Tata-mare și îl îmbrățișează cu atât de mult entuziasm, că aproape îl dărâmă. Bunicul îi împinge de lângă el. Bătrâna lui inimă îi bubuie în piept și nu s-ar mira deloc dacă l-ar lăsa tocmai acum.

— Du-te și ia geanta grăsanului, Billy! Eu nu cred că mai pot să mă aplec și sunt toate lucrurile noastre în ea. Băiatul nu se duce – poate l-au asurzit focurile de armă. Dar se duce fetița. Ia geanta și o aruncă în spatele Buickului, după care își șterge mâinile pe tricoul ei cu un unicorn roz.

— Frank, ia vezi dacă roșcatul mai trăiește! zice Tata-mare.

Frank nu se clintește din loc, dar se duce Corinne și se pune în genunchi lângă Galen. După câteva secunde ridică ochii care par foarte albaștri acum în contrast cu fruntea ei palidă.

— Nu mai respiră.

— Ei, pagubă-n ciuperci! exclamă Tata-mare. Billy, du-te de ia arma! Vezi să nu atingi trăgaciul!

Billy ridică revolverul de pe jos. El întinde tatălui său, dar Frank doar se uită lung la el fără să-l atingă. Îl ia Tata-mare și îl bagă în buzunarul în care își ținea portofelul. Frank nu face nimic – doar stă acolo, uitându-se la Galen care zace în buruieni, cu fața în jos și cu creștetul zdrobit.

— Tata-mare! Tata-mare! strigă Billy trăgându-l de mână pe bătrân.

Băiatului îi tremură buzele, îi curg lacrimi pe obraji și muci pe buza superioară.

— Da' dacă ăla grasu' mai are o armă în dubiță?

— Da' dacă am pleca noi naibii de-aici? N-ar fi mai bine? zice Tata-mare. Conduci tu, Corinne, că eu nu pot. Copii, voi urcați în spate.

Nu-i sigur nici măcar dacă o să fie în stare să stea jos, că și-a distrus spatele într-un hal fără de hal, dar va trebui să o facă, indiferent cât de tare îl doare.

Corinne închide portbagajul. Copiii mai aruncă o privire la drumul

năpădit de bălării ca să vadă dacă nu cumva se întoarce Pete, după care dau fuga la mașină. Tata-mare se apropie de fiul său.

— Ai avut ocazia să faci ceva, da' ai rămas stană de piatră. Puteam să mor din cauza ta. Toți puteam să murim din cauza ta.

Și Tata-mare îl pălmuiește pe Frank la fel cum și el (Tata-mare) a fost pălmuțit de omul care acum zace mort la picioarele lor.

— Urcă-te-n mașină, fiule! Poate că ești prea bătrân ca să te mai poți schimba.

Ca un somnambul, Frank se duce la portiera din stânga și se urcă în Buick. Tata-mare o deschide pe cea din spate și își dă seama că nu se mai poate îndoi de mijloc. Așa că se prăbușește pe banchetă și, scâncind de durere, își trage picioarele înăuntru. Îl doare rău de tot și când Mary se cațără peste el ca să închidă portiera. Nu-i vorba doar despre spate; are impresia că și-a făcut praf toate organele interne.

— Te simți bine, Tată-mare? îl întreabă Corinne.

Ea a întors capul spre el. Frank – nu. Frank stă cu mâinile pe genunchi și se holbează drept înainte prin parbriz.

— Da, bine, răspunde Tata-mare, deși numai bine nu se simte.

Și-ar dori să aibă vreo șase sedative din alea pe care precis că le capătă de la oncolog sora lui. Însă Nan este la o sută cincizeci de kilometri distanță și el nu prea crede că vor ajunge la ea astăzi. Nu, în niciun caz astăzi.

— Pornește!

— Da' chiar aveai banii ăia, Tata-mare? îl întreabă Billy.

În timpul ăsta, mama lui o ia înapoi pe același drum pe care au venit, mergând cu viteză mai mare decât a avut curaj Frank să conducă. Pentru că-și dorește din tot sufletul să lase cât mai repede în urmă Hanul Toboganului. Și drumul care duce la el – da, și pe acela.

— Sigur că nu, răspunde Tata-mare.

Șterge lacrimile nepoței lui și o strânge în brațe. Nu contează că îl doare.

— Tata-mare! exclamă fetița. Ai uitat să iei bâta aia de baseball. Ziceai că-i un cadou special pentru Tuși Nan.

— Ai dreptate, spune Tata-mare, mângâind-o pe părul transpirat și încurcat. Poate o s-o luăm mai încolo.

Și uite că Frank se hotărăște să deschidă gura.

— Am trecut pe lângă o prăvălie de pe șoseaua 196, chiar înainte să o luăm pe scurtătura aia. O să sun la poliție de acolo.

Se întoarce și se uită la bătrân. Palma primită de la tatăl lui i-a lăsat o urmă roșie pe obraz.

— E numai vina ta, tată. Numai și numai vina ta. A trebuit să luăm mizeria asta de mașină, nu? Dacă am fi luat Volvo-ul...

— Tacă-ți gura, Frank! îi cere Corinne. Te rog. Măcar de data asta. Și Frank nu mai spune nimic.

Cu gândul la Flannery O'Connor^{57}

ECRANUL ROȘU

Wilson are parte de o dimineață tare proastă. Se taie când se bărbierește și tocmai ce și-a șters sângele de pe bărbie cu un șervețel, când Sandi bagă capul pe ușă ca să-l certe pentru că lasă ridicat colacul de la toaletă și pentru că nu pune la loc dopul de la tubul cu pastă de dinți. Varsă suc pe cravată și trebuie să și-o schimbe. Abia așteaptă să plece la serviciu, dar trebuie să îndure mai întâi un alt șuvoi de critici: a aruncat sticlele de bere în gunoi, nu în recipientul pentru reciclare și a uitat să-și clătească bolul de înghețată înainte să-l pună în mașina de spălat vase. Sandi mai turuie ceva, dar acum chiar că-i intră pe-o ureche și îi iese pe cealaltă. Concluzia? Că nu-i decât un nesimțit și un puturos și o mare dezamăgire. Oare a început să cam uite în ultima vreme? Oare a devenit mai neglijent? Sau ea s-a făcut mai irascibilă în ultimele șase sau opt luni? Wilson nu știe răspunsul și oricum este prea devreme pentru asemenea întrebări. Și totuși, după ce se urcă în mașină și dă cu spatele ca să iasă pe stradă, îi vine o idee care-i îmbunătățește starea de spirit. Dacă există cu adevărat chestia aia care se cheamă „karma proastă”, este foarte posibil ca el să fi scăpat de cea pentru ziua de astăzi, așa că de-acum încolo...

— Totul o să fie bine! exclamă el și se servește cu o țigară din pachetul pe care îl ține în torpedou.

Acest gând optimist durează cam cincisprezece minute. Pentru că primește un telefon care-l anunță că trebuie să se ducă în Queens, pe 34th Avenue. I se spune că este așteptat de polițiști, iar asta numai karma bună nu se cheamă că este.

Cinci ore mai târziu, când normal ar fi să se gândească la ce are poftă să mănânce la prânz, Wilson se uită printr-un geam-oglină într-o cameră mică de interogatoriu. Acolo sunt două scaune și o masă. Pe un scaun stă un bărbat care se numește Leonard Crocker. Este prins cu cătușe de o bară montată pe latura mesei. Poartă un maiou și pantaloni de lucru de culoare kaki. A avut și cămașă, dar aceasta este acum într-o pungă sterilă care va ajunge la laboratorul de criminalistică. Când îi va veni rândul să fie analizată (va mai dura ceva până atunci, pentru că tipii de acolo mereu rămân în urmă cu probele), se va identifica grupa de sânge și se va compara

ADN-ul. Însă este doar o formalitate, pentru că Leonard Crocker a recunoscut deja că el a comis crima. Foarte curând va înlocui maioul și pantalonii kaki cu salopeta portocalie a pușcăriașilor.

Wilson își atârână legitimația de gât. Își pune și un zâmbet pe buze atunci când intră în cameră.

— Bună ziua, domnule Crocker! Mă mai ții minte?

Leonard Crocker pare foarte în largul lui, parcă nici n-ar avea cătușe.

— Ești detectivul ăla.

— Corect!

Wilson se așază pe scaunul din cealaltă parte a mesei.

— Cum ți se zice: Len, Lennie sau Leonard?

— Mai mult Lennie. Așa mă strigă băieții de la atelierul de instalații.

— Atunci tot „Lennie” am să-ți spun și eu. Dacă ești de acord, acum vom avea un fel de discuție preliminară. Ți s-au citit drepturile, da?

Zâmbetul lui Lennie sugerează că a înțeles că-i o întrebare capcană.

— Mai întâi mi le-au spus polițiștii care au venit la locul faptei, după aia mi le-ai înșirat și tu. Dar știi că eu am sunat la poliție. Eu i-am chemat acolo.

— Excelent! Dar nu strică să recapitulăm: orice vei spune...

— Poate fi folosit împotriva mea.

Zâmbetul lui Wilson se lăbărțează.

— Foarte bine! Dar despre dreptul la un avocat? Partea asta o mai ții minte? Să știi că se înregistrează tot ce vorbim noi aici.

— Dacă vreau, pot să fiu reprezentat de un avocat. Dacă nu-mi permit unul, o să-mi dați voi unul din oficiu. Așa scrie la lege.

— Foarte corect! Deci vrei unul? Nu trebuie decât să-mi spui.

Și o să mă duc și eu la masă, continuă Wilson în gând.

— Nu mă deranjează să discut doar cu dumneata, domnule detectiv, dar o să am nevoie de avocat la proces, nu-i așa?

— Doar în cazul în care nu cumva vrei să te aperi singur. Dar acuzatul care se reprezintă singur...

Lennie apleacă puțin capul într-o parte și ridică două degete – gest mai degrabă de elev, decât de instalator.

— ... este propriul client bătut în cap.

Wilson râde și aprobă.

— Bravo! exclamă el.

După care redevine serios, își sprijină bărbia în mâini și se uită în ochii

lui Lennie.

— Ce-ar fi să trecem la subiect? Ți-ai ucis soția în dimineața asta, nu-i așa? Ai înjunghiat-o de trei ori în abdomen și ai lăsat-o să sângereze. Așa le-ai spus polițiștilor, da? Și mie.

Lennie clatină din cap.

— Adu-ți aminte – cuvintele mele au fost: *Eu am făcut-o*.

— Adică ți-ai ucis soția. Pe Arlene Crocker.

— Nu era soția mea.

Wilson își scoate carnetelul din buzunarul interior al sacoului și se uită în el.

— Arlene Crocker nu este soția ta?

— Astăzi nu. Nici anul trecut n-a fost.

Se gândește mai bine și adaugă:

— Poate de mai mult timp. Greu de spus.

— Vrei să zici că ai ucis o persoană străină? Care doar seamănă cu femeia cu care ai fost căsătorit vreme de nouă ani?

— Da.

Lennie se uită cu multă răbdare la Wilson, de parcă i-ar spune: *Până la urmă tot ai să-mi pui întrebarea corectă, dar n-am de gând să te ajut*.

— Prin urmare... când vom analiza sângele de pe cămașa ta și din bucătărie, vom descoperi că nici grupa și nici ADN-ul nu corespund cu cele ale victimei?

— Probabil că vor corespunde, spune Lennie, pe un ton precaut. Sunt aproape sigur că așa va fi. Deși sper că savanții ăia ai voștri vor căuta niște... hmmm...

Se încruntă căutând expresia potrivită.

— *Componente neobișnuite*. Nu cred că vor descoperi ceva, dar nu-i rău să încerce. Mă aștept să intru la închisoare din cauză că am omorât creatura aia, dar firește că aș dori să nu fie cazul.

Wilson pricepe acum. Crocker s-a pregătit deja să invoce un episod de nebunie temporară atunci când se va apăra la proces.

— Ce vrei să-mi spui, Lennie? Că soția ta era posedată? Ajută-mă să înțeleg.

Lennie se gândește mai bine.

— Nu cred că așa se numește. Când cineva este posedat – să mă corectezi dacă greșesc, domnule detectiv – apare un spirit, sau un demon, care preia controlul. Dar persoana aia încă există undeva, înăuntru. Și e

prizonieră. La asta te gândești dumneata?

Wilson a văzut *Exorcistul* și alte câteva filme asemănătoare, așa că dă din cap.

— Cam da. Nu la fel a pățit și soția ta?

— Nu. A murit atunci când a intrat în ea. Toți mor.

— Toți? Cine sunt ăștia?

— Deocamdată, nu sunt prea mulți în comparație cu populația lumii, care este acum de opt miliarde – caută pe Google și ai să vezi –, dar numărul lor crește în permanență. Pun stăpânire pe lume, domnule detectiv. Iar asta este deghizarea perfectă. *Noi* suntem deghizarea perfectă pentru ei.

Wilson se prefăce că ar cugeta profund la cele auzite. De fapt, își spune că interogatoriul ăsta nu-i va fi de niciun folos procurorului. Urmează o serie nesfârșită de aberații și de proceduri complicate – la care vor lua parte doi psihiatri desemnați de procuratură, plus specialistul de psihopupu al lui Crocker. Wilson nu s-ar mira deloc să afle că tipul are deja numărul unui doctor de nebuni în lista de contacte cu apelare rapidă.

— Extratereștri?

Expresia de pe chipul lui Crocker îl anunță: *Ți-a picat fisa!*

— Da. Extratereștri. Habar n-am dacă vin din spațiu sau din vreo lume paralelă. Părerile de pe internet sunt împărțite în privința asta. Eu cred că din spațiu. Mi se pare logic, din cauză că...

Se apleacă peste masă și spune cu toată seriozitatea:

— E vorba de viteza luminii.

— Ce-i cu ea?

Nu că i-ar păsa. Wilson începe să-și piardă interesul pentru discuția asta stupidă. Tot ce-l interesează acum este un sandvici cu șuncă și curcan de la fast-food-ul de lângă secție. Și un Marlboro pe care să-l fumeze după ce mănâncă.

— Navele spațiale nu o pot depăși, altminteri s-ar întoarce în timp sau s-ar dezintegra. E chestie de știință. Dar, dacă te *gândești bine*, domnule detectiv... *sunt în stare* să facă saltul. Numai că, odată ce ajung aici, au nevoie de trupuri. Probabil că ar muri fără ele. Acum suntem doar în faza preliminară a invaziei, dar, dacă nu se trezesc guvernele din toată lumea și nu le vine mintea la cap, o să năvălească peste noi cu miile, cu sutele de mii, cu *milioanele*.

Cât timp a vorbit, Crocker a stat aplecat peste masă și peste mâinile lui

încătușate. Acum se sprijină de spătarul scaunului.

— Găsești pe internet toate astea.

— Sunt convins, Lennie. La fel cum sunt convins și de faptul că unul dintre invadatorii ăștia este însăși Kamala Harris, care abia așteaptă s-o mierlească Amtrak Joe^{58} ca să pună ea mâna pe pârghiile puterii.

Wilson se ridică de pe scaun.

— Cred că mai bine ar fi să te întorci în celulă și să te gândești la ce-ai făcut înainte să fii pus sub acuzare. Și sfatul meu este să-ți găsești un avocat bun. Pentru că numai unul foarte bun ar putea să vândă toate aiurelile astea unui juriu la proces.

— Nu pleca încă, stai jos! spune calm Crocker. Trebuie să auzi asta.

Wilson se uită la ceas și își spune că îi mai poate oferi lui Leonard Crocker încă cinci minute. Poate chiar zece.

Poate va reuși să-și dea seama dacă individul ăsta este cu adevărat nebun, sau pur și simplu încearcă să-l ducă de nas. Ar trebui să reușească, că doar e detectiv, nu?

— Acum vreo cinci sau șase ani, cineva a înțeles ce se întâmplă. Chestia asta este pe Dark Web, domnule detectiv, și se răspândește de acolo pretutindeni. Cum se difuzează cerneala în apă.

— Sunt convins că așa este, spune Wilson, dar fără să mai zâmbească. La fel cum sunt convins și că democrații sug sângele națiunii, că singurul tratament pentru Covid sunt clismele cu clor, că sunt reale toate filmulețele alea cu acte de violență împotriva animalelor sau cu pornografie infantilă. Ți-ai omorât nevasta, Lennie. Ți-ai adevărul-adevărat. Trebuie să termini cu tâmpeniile și să te gândești puțin la ce-ai făcut. Ai înjunghiat-o cu un cuțit de carne și după aceea ai stat și te-ai uitat la ea cum moare.

— Se schimbă. Devin tot mai irascibili și mai critici și mai periculoși. Nu le mai ajunge doar să fie aici, acum vor și să ne stăpânească pe toți. Dar mai avem totuși o șansă, pentru că un tip care se pricepe la computere a descoperit o modalitate prin care îi putem identifica. Dacă o să supraviețuim, o să-i facem statui tipului ăstuia în toate țările din lume. Extraterestrii răspund doar la comenzi specifice, da? În mod automat. Fără greșală. Doar câțiva oameni știu despre asta, dar informația se răspândește. La asta-i bun internetul, la răspândirea informațiilor.

Și a nebuniei, își zice Wilson.

— O să fie o cursă, își cascadează ochii Lennie. O cursă contra cronometru.

— Hei, hei! Mai spune o dată! Ți-ai omorât nevasta pentru că a devenit recalcitrantă și a început să te critice mai mult?

Lennie zâmbește.

— Dă-ți jos ochelarii de cal, domnule detectiv. Majoritatea nevestelor sunt cicălitoare și nu le convine nimic din ce faci. Am aflat asta pe pielea mea, crede-mă. Dar la fel sunt și bărbații. E mai ușor să treci cu vederea primele indicii.

Acum își întinde mâinile cât de mult îi permit cătușele. Adică nu cine știe ce.

Wilson îi spune:

— După părerea mea, Arlene a avut o mulțime de motive să fie și critică, și irascibilă, din moment ce era măritată cu tine.

— Ea a început cu cicăleala, zice Lennie. Și m-a pisălogit și m-a pisălogit și m-a tot pisălogit. La început m-am întristat...

— Iar asta ți-a afectat părerea bună pe care o aveai despre tine, nu?

— Asta m-a făcut să intru la bănuieli.

— Și soția mea mă cicălește, zice Wilson. Îi place să-mi spună că mașina mea este o cocină pe roți, își iese din sărite dacă uit să las jos colacul de la WC. Dar nici nu mă gândesc să vâd un cuțit în ea.

— Am văzut ecranul roșu. Durează doar câteva secunde, ca să nu-l vadă și *ei*. Dar am înțeles tot când l-am văzut.

— Ei bine, ce înțeleg eu acum este că discuția noastră a luat sfârșit.

Wilson se întoarce spre oglinda de pe peretele din stânga și face semnul care spune: *Opriți înregistrarea*.

— Sunt foarte abili, continuă Lennie, aruncându-i o privire deopotrivă compătimitoare și superioară. Ca în povestea aia care te învață să fierbi o broască mărind treptat focul. Îți iau tot ce ai. Îți iau până și respectul față de tine însuși, iar atunci când nu mai ai nimic altceva de dat...

Își ridică brusc mâinile atât cât îi permit cătușele și mimează că se strânge de gât.

— ...îți iau și viața.

— Femeile, da?

— Și femeile, și bărbații. Nu e o chestie sexistă, nu te gândi la asta.

— Nu în *Exorcistul*, dar în *Invazia jefuitorilor de trupuri*⁽⁵⁹⁾...

Bărbatul care și-a ucis soția zâmbește larg.

— *Exact!*

— Continuă tu să spui povestea asta, Lennie. Să vedem dacă o să-ți meargă.

Wilson ajunge acasă la șapte fără un sfert. Sandi stă în living și se uită la știrile de seară. În bucătărie este pusă masa pentru o singură persoană. Are un aer nespus de stingher.

— Bună, iubito! strigă el.

— Ai mâncarea în cuptor. Cred că puiul s-a uscat deja. Ai zis că o să vii până la cinci.

— A intervenit ceva.

— La tine mereu intervine câte ceva.

Dar oare chiar i-a spus că o să ajungă acasă până la cinci? Wilson nu-și aduce aminte, oricât s-ar strădui. Dar și-l aduce aminte pe Crocker – care probabil că acum stă și așteaptă în centrul de detenție al FBI-ului – zicându-i *Sunt foarte abili*.

Își scoate din cuptor puiul și cartofii și își ia fasolea verde din oala sub presiune de pe aragaz. Cartofii i se par destul de buni, dar puiul și fasolea nu arată deloc apetisant.

— Ai luat hainele de la curățătorie?

El se oprește din tăiat pieptul de pui. Poate i-ar trebui un *fierăstrău*, nu un cuțit.

— Ce haine?

Sandi se ridică de pe canapea și apare în pragul ușii.

— *Ale noastre*. Aseară ți-am zis să te duci și să le iei de la curățătorie. Zău așa, Frank!

— Păi...

Îi sună telefonul. Îl ia de la curea și se uită la ecran. Ar închide dacă ar fi partenerul lui. Dar nu el este. Este căpitanul Alvarez.

— Trebuie să răspund.

— Evident că trebuie, spune ea și se întoarce în living ca să nu piardă ultimele informații despre numărul de decese în urma infectării cu Coronavirus. Pe cuvântul tău de *onoare*.

Îi trece prin cap să se ducă după ea, să încerce să o liniștească, dar la telefon este șeful lui, așa că apasă tasta de răspuns. Îl ascultă pe Alvarez, simte că-l lasă genunchii și se trânteste pe un scaun.

— Faci *mișto* de mine? *Cum?*

Tonul lui ridicat o aduce din nou pe Sandi în pragul ușii. Poziția lui gârbovită – telefonul la ureche, capul lăsat în pământ, antebrațul sprijinit pe picior – o convinge să înainteze până la masă.

Wilson mai ascultă puțin, după care închide. Își ia farfuria și aruncă la gunoi tot ce este pe ea.

— Nici că se putea să se termine mai bine ziua asta de tot rahatul.

— Ce s-a întâmplat?

Sandi îl apucă de braț. Are mâna foarte ușoară, dar îl face să se simtă mult mai bine.

— Am arestat un tip care și-a omorât nevasta. M-am dus și eu la locul faptei – greu de descris ce era acolo. Bălți de sânge în toată bucătăria, femeia zăcea într-una dintre ele. După aia, la secție, a fost interogatoriul preliminar. Criminalul ăla e nebun de legat! Susține că nevastă-sa era o extraterestră și că făcea parte dintr-o forță invadatoare.

— Dumnezeu mare!

— S-a sinucis, asta m-a anunțat căpitanul. Tocmai completau toate formularele alea de la închisoare. Și tipul a luat un pix, a rupt lăncișorul ăla de care era prins și și l-a împlântat în jugulară. Alvarez zice că poate a avut norocul prostului să nimerească din prima, dar sergentul de acolo spune că lui i s-a părut că tipul știa exact unde să-l înfigă.

— Poate că avea pregătire medicală.

— Era *instalator*, Sandi.

Vorbele lui o fac să râdă, iar hohotele ei îi stârnesc și lui Wilson râsul. Își lipește fruntea de a ei.

— Nu-i comic, spune Sandi, dar intonația ta a fost. *Instalator*.

Și iar pufnește în răs.

— Cică s-a luptat cu ei, așa mi-a spus Alvarez. S-a luptat cu ei chiar dacă îi curgea – îi *țâșnea* – sângele din jugulară. Când și-a pierdut cunoștința, l-au dus repede la spital, numai că a fost prea târziu. Pierduse mult prea mult sânge.

— Închide tu televizorul, îl roagă Sandi. O să-ți prăjesc niște ouă.

— Și niște bacon?

— N-o să-ți facă bine la colesterol, dar... de acord. Numai în seara asta.

În noaptea aceasta fac dragoste pentru prima oară după... vreo trei săptămâni? Nu, mai mult. Cel puțin o lună. Și e bine. După aceea, Sandi îl întreabă:

— Mai fumezi și acum?

Se gândește să o mintă. Se gândește la cuvintele instalatorului: *Ea a început cu cicăleala. Și m-a pisălogit și m-a pisălogit și m-a tot pisălogit.* Se gândește la cât de frumoasă a fost seara asta. Cât de diferită de toate serile din ultimele șase sau opt luni.

Se schimbă, așa a zis Lennie. Devin tot mai irascibili și mai critici și mai periculoși.

Nu o minte. Îi mărturisește că mai fumează, dar nu la fel de mult ca înainte. Cel mult o jumătate de pachet pe zi. Și se așteaptă să o audă spunându-i: *Chiar și atât te poate ucide.*

Dar ea nu-i spune asta. Spre marea lui mirare, îi cere ceva cu totul și cu totul neașteptat:

— Ai vreun pachet la îndemână? Dacă da, te rog să-mi dai și mie o țigară.

— Dar tu nu mai fumezi de...

— Trebuie să-ți spun ceva. Și tot amân de ceva vreme.

Dumnezeule! se sperie Wilson.

Aprinde veioza. Pe noptieră sunt cheile, portofelul, telefonul și câteva monede. Arma de serviciu și-a pus-o în sertar. Așa face întotdeauna. În spatele ei este un pachet de Marlboro și o brichetă Bic. Îi dă o țigară lui Sandi, spunându-și: *După atâția ani în care n-a fumat, probabil că primul fum o să-i facă foarte rău.*

— Fumează și tu una.

— Să știi că n-am scrumieră aici. Când vreau să fumez, mă duc la toaleta de serviciu.

— O să punem scrumul în paharul meu cu apă.

Mai întâi îi aprinde ei țigara, după care și pe a lui. Și fumează amândoi întinși în pat, ca atunci când erau tineri și proaspăt căsătoriți și își imaginau că vor avea doi copii și vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Au trecut doisprezece ani, nu au niciun copil, iar Wilson simte că n-o să mai apuce bătrânețea aia frumoasă.

— Nu vrei să-mi spui că te-ai decis să divorțezi, nu?

Glumește. Ba nu, nu glumește.

— Nu. Vreau să-ți spun de ce am capsă pusă și îți fac viața amară de atâta timp – încă din primăvară.

— În regulă...

Ea pușăie doar din țigară, nu trage în piept.

— Am schimbări de dispoziție.
— Nu pricep ce vrei să spui, Sandi.
— Vreau să spun că intru la menopauză, Frank. În curând n-o să mai am ciclu.

— Ești sigură?
Se uită urât la el, dar imediat începe să râdă.
— Mi se pare că eu ar trebui să știu mai bine, nu?
— Dar, iubito... n-ai decât treizeci și nouă de ani.
— Femeilor din familia mea le vine ciclul devreme și li se termină tot devreme. Sora mea, Pat, a intrat la premenopauză când avea doar treizeci și șase de ani. M-au năpădit tot felul de emoții și am reacționat în consecință. După cum prea bine ai observat și tu.

— Dar de ce nu mi-ai zis?
— Pentru că asta ar fi însemnat s-o recunosc față de mine însămi, oftează ea. Am avut ultimul ciclu serios acum patru luni și, de atunci încoace, doar câțiva stropi. Ca ăia care se mai preling în chiuvetă după ce ai închis robinetul.

Acum îi curge o lacrimă pe obraz – una singură. Aruncă în pahar țigara fumată doar pe jumătate și își acoperă ochii cu mâna.

— Mă simt *veștejită*, Frankie. Bătrână și terminată și nesuferită. Imposibil de iubit. Știu că m-am purtat urât cu tine și îmi pare rău.

Își stinge și el țigara. Apoi pune paharul pe noptieră și își ia soția în brațe.

— Te iubesc, Sandi. Te-am iubit întotdeauna și te voi iubi mereu.
— Îți mulțumesc, dragul meu.
Se întinde peste el, atingându-i obrazul cu sânul. Stinge veioza. Preț de o clipă – nu mai mult – ecranul telefonului lui Frank Wilson se face roșu.

Iar Sandi Wilson zâmbește în întuneric.

EXPERTUL ÎN TURBULENȚE

1

Când a sunat telefonul, Craig Dixon stătea în livingul apartamentului micuț al unui hotel Four Seasons, savura mâncarea de fițe comandată prin room-service și se uita la un film difuzat pe canalul cu plată al televizorului. Calmă doar cu o secundă înainte, inima lui și-a pierdut acum echilibrul și și-a întezit bătăile. Dixon nu avea soție, nu prinsese rădăcini nicăieri și un singur om știa că se afla aici, în hotelul ăsta de lux, situat vizavi de parcul din centrul orașului Boston. În primul moment, s-a gândit să nu răspundă, dar bărbatul pe care îl considera coordonatorul lui ar fi sunat din nou și ar fi tot sunat până când i-ar fi răspuns. Dacă refuza să o facă, ar fi avut de suportat anumite consecințe.

Nu sunt în iad, și-a spus el, că e prea frumos aici, dar mi-e clar că am ajuns în purgatoriu. Și nici n-am vreo șansă de a ieși la pensie mai curând.

A oprit sonorul televizorului și a luat telefonul. Nu a spus nici „bună”, nici „salut”, nici nimic de genul ăsta. A spus doar:

— Nu-i corect. Abia acum două zile m-am întors din Seattle. Încă încerc să-mi revin.

— Știu și îmi cer mii de scuze, dar a apărut problema asta și doar tu ești disponibil.

Scuze s-a auzit sscusse.

Coordonatorul avea vocea aia mângâietoare, vocea aia hipnotizantă a unui disc-jockey de la radio, în care se strecura din când în când câte un sâsâit ușor. Dixon nu-l întâlnise niciodată, dar și-l imagina ca pe un tip înalt și zvelt, cu ochi albaștri și un chip fără vârstă și fără riduri. Probabil că în realitate era gras, chel și negricios; însă Dixon credea că imaginea pe care și-o crease în minte nu se va schimba, pentru că nu se aștepta să-l vadă vreodată în persoană. De-a lungul anilor, avusese ocazia să cunoască mai mulți experți în turbulențe de la firmă – dacă era *într-adevăr* o firmă – și niciunul nu-l cunoscuse pe omul ăsta. Evident că toți experții care lucrau pentru el aveau riduri; chiar și cei de douăzeci sau treizeci de ani arătau ca trecuți de cincizeci. Însă nu din cauza serviciului, care presupunea uneori un program prelungit, însă munca nu era deloc solicitantă. Erau în stare *să-și*

facă treaba tocmai datorită acestui aspect al lor.

— Spune! i-a cerut Dixon.

— Allied Airlines, cursa 19. De la Boston la Sarasota, fără escală. Decolează diseară la 8:10. Ai timp să ajungi.

— Dar chiar nu mai ai pe *nimeni* altcineva? l-a întrebat Dixon, dându-și seama că a început să se vaite. Sunt obosit, măi, omule. *Epuizat*. Cursa aia de la Seattle a fost foarte nasoală.

— Locul obișnuit, a mai spus Coordonatorul, pronunțând *obisssnuit*.

Și a închis.

Dixon s-a uitat lung la peștele-spadă la grătar, de care nu mai avea nicio poftă. S-a uitat lung la ecranul televizorului, unde se difuza un serial cu Kate Winslet în rolul principal – serial al cărui ultim episod nu va mai apuca să-l vadă, cel puțin nu în Boston. S-a gândit – și nu pentru prima oară! – să-și ia catrafusele, să închirieze o mașină și să pornească spre nord, mai întâi în New Hampshire, după aia în Maine și apoi să treacă granița și să ajungă în Canada. Dar l-ar prinde oriunde s-ar duce. Este convins de asta. A auzit și el zvonurile despre ce au pățit experții care au fugit, iar zvonurile făceau referire la electrocutări, eviscerări, ba chiar și la cazuri în care dezertorii au fost fierți de vii. Evident că Dixon nu credea asemenea zvonuri... deși... ceva-ceva parcă tot ar fi crezut.

A început să-și strângă lucrurile. Nu că ar fi avut prea multe. Experții în turbulențe nu călătoreau cu multe bagaje.

2

Biletul îl aștepta la ghișeu. Întotdeauna locul lui era la clasa a doua, chiar în spatele aripilor din dreapta, la mijloc. Cum de se întâmpla întotdeauna să fie disponibil tocmai locul ăla era un alt mister – exact ca identitatea coordonatorului sau locul de unde îl suna sau ce fel de organizație era cea pentru care lucra. La fel ca biletul, și locul acela îl aștepta mereu.

Dixon și-a pus geanta pe raftul de deasupra și s-a uitat la persoanele alături de care urma să călătorească în seara aceasta: un bărbat cu înfățișare de om de afaceri, ochi roșii și respirație duhnind a gin – pe locul dinspre culoar; o cucoană de vârstă mijlocie, care arăta ca o bibliotecară – lângă geam. Când Dixon s-a strecurat pe lângă el, murmurând niște scuze, omul de afaceri a mârâit ceva neinteligibil. Individul citea o carte broșată, cu un

titlu fermecător: *Nu-i permite șefului să ți-o tragă*. Femeia care semăna cu o bibliotecară se uita pe geam la diferitele echipamente cărate într-o parte și cealaltă cu niște cărucioare, de parcă nu mai văzuse în viața ei ceva mai fascinant. În poală avea un ghem, două andrele și ceva ce lui Dixon i se părea a fi un pulover în fază incipientă.

Ea a întors capul, Ea zâmbit și i-a întins mâna.

— Bună! Sunt Mary Worth. La fel cum o cheamă pe fata aia din benzile desenate^{60}.

Dixon nu știa nicio fată din benzi desenate pe care să o cheme Mary Worth, dar i-a strâns politicoasă mâna.

— Craig Dixon. Îmi pare bine!

Omul de afaceri a mai mârâit o dată și a întors pagina din carte.

— Abia aștept să decolăm, a spus Mary Worth. De doisprezece ani n-am mai avut o vacanță adevărată. Am închiriat cu niște amicuțe o căsuță pe Siesta Key^{61}.

— „Amicuțe”! a mârâit din nou omul de afaceri. Probabil că era setat din fabrică să mârâie tot timpul.

— Da! s-a luminat la față Mary Worth. O să locuim trei săptămâni acolo. Nu ne-am întâlnit față în față până acum, dar suntem prietene adevărate. Și toate suntem văduve. Ne-am cunoscut pe o cameră de chat de pe internet. Minunată invenție mai e și internetul ăsta! Nu exista așa ceva când eram eu tânără.

— La fel cred și pedofilii, a comentat omul de afaceri și a întors încă o pagină.

Zâmbetul doamnei Worth a șovăit puțin, după care s-a reaprins, și mai strălucitor decât înainte.

— Sunt încântată să vă cunosc, domnule Dixon. Călătoriți de plăcere, sau în interes de serviciu?

— În interes de serviciu, a răspuns el.

S-a auzit un clinchet în difuzoare. Și apoi:

— Bună seara, doamnelor și domnilor! Va vorbește comandantul Stuart. Veți observa acum că ne îndepărtăm de poarta de îmbarcare și începem să rulăm spre Pista 3, unde vom aștepta să decoleze cele două avioane aflate înaintea noastră. Estimăm că zborul până la aeroportul internațional Sarasota Bradenton va dura două ore și patruzeci de minute, ceea ce înseamnă că veți ajunge pe tărâmul palmierilor și al plajelor aurii înainte de ora unsprezece. Acum vă rugăm să vă puneți centurile, să ridicați măsuțele

rabatabile, în caz că le-ați coborât...

— De parcă am și avut ce să punem *pe* ele, a mârâit omul de afaceri.

— ...și să vă puneți la loc sigur toate obiectele personale pe care le-ați folosit. Va mulțumim pentru că ați preferat să călătoriți cu compania aeriană Allied. Știm bine că ați avut multe alte opțiuni.

— Mănânci rahat! a mârâit omul de afaceri.

— N-aveți dumneavoastră treabă cu ce mănâncă el, vedeți-vă de cartea aia! i-a spus Dixon.

Iar omul de afaceri a holbat ochii la el.

Lui Dixon deja îi bubuia inima în piept, deja avea senzația aia oribilă de nod în stomac, deja i se uscaser gâtul. Pentru că știa ce va urma. Degeaba își tot repeta că totul va fi bine, pentru că așa era *mereu*. Nu-l ajuta cu nimic. Pur și simplu îl îngrozea abisul care se va deschide curând sub el.

Cursa Allied 19 a decolat la 8:13 p.m., cu o întârziere de doar trei minute față de ora anunțată.

3

Pe undeva, pe deasupra statului Maryland, pe culoarul dintre scaune a apărut o stewardesă cu un cărucior cu băuturi și gustări. Omul de afaceri a lăsat cartea din mână și a început să se foiască de nerăbdare. Când tânăra a ajuns în sfârșit în dreptul lui, și-a luat o cutie de Schweppes, două sticlute de gin și o pungă de chipsuri. A vrut să plătească mai întâi cu cardul Mastercard, numai că acesta nu a fost acceptat de sistemul POS. Apoi i-a întins stewardesei cardul Express, uitându-se urât la ea, de parcă fata ar fi fost de vină că nu i se acceptase celălalt card. Dixon s-a întrebat dacă nu cumva Mastercardul era aproape gol, iar domnul Om-de-afaceri îl folosea pe celălalt doar pentru urgențe. Posibil să fi fost așa. Pentru că era foarte urât tuns și părea cam jerpelit. Evident că pe Dixon nu-l interesau toate astea, dar măcar avea la ce să se gândească și să uite – fie și pentru o clipă – de groaza care-l măcina în permanență. Să nu se mai gândească la ce îl aștepta. Zburau acum la o altitudine de peste zece mii de metri, adică foarte, foarte sus.

Mary Worth a cerut o sticlută cu vin, pe care și l-a turnat cu grijă în pahărelul din plastic.

— Dumneavoastră nu vă luați nimic, domnule Dixon?

— Nu. Nu mănânc și nici nu beau în avion.

Domnul Om-de-afaceri a mârâit ceva. Își terminase deja primul pahar de gin cu apă tonică și și-l turna acum pe al doilea.

— Vă e frică să călătoriți cu avionul, nu-i așa? l-a întrebat Mary Worth pe un ton compătimator.

— Da.

N-avea niciun motiv să nu recunoască.

— Din păcate.

— Nu trebuie, a intervenit domnul Om-de-afaceri.

Probabil că îl revigorase băutura, pentru că acum rostea clar cuvintele, nu le mai bălmăjea printre mârâieli.

— E cea mai sigură metodă de a călători inventată vreodată. De un car de ani nu s-a mai prăbușit vreun avion de pasageri. Cel puțin, nu la noi în țară.

— Mie îmi place să călătoresc cu avionul, a spus Mary Worth.

Băuse deja jumătate din sticluța de vin și se îmbujorase puțin. Iar ochii îi scânteiau.

— De cinci ani nu m-am mai urcat într-un avion, de când a murit soțul meu. Dar obișnuiam să zburăm împreună de trei sau patru ori pe an. Mă simt mai aproape de Dumnezeu aici, sus.

Exact atunci s-a auzit un plânset de bebeluș.

— Nu vreau să ajung în rai, dacă e la fel de aglomerat și de zgomotos ca avionul ăsta, a comentat domnul Om-de-afaceri, măsurând din priviri mulțimea de pasageri din Boeing-ul 737.

— Se spune că este de cincizeci de ori mai sigur să zbori cu avionul decât să călătorești cu mașina, a spus Mary Worth. Poate și mai mult de atât. Poate chiar de o sută de ori.

— Mai degrabă de cinci sute, a zis domnul Funcționar. Și s-a aplecat peste Dixon, întinzând mâna spre Mary Worth. Se părea că ginul își înfăptuise magia și îl transformase dintr-un tip morocănos și acru într-unul amabil și deschis.

— Frank Freeman.

Femeia i-a zâmbit și i-a strâns mâna. Craig Dixon stătea țeapăn între ei și se simțea deprimat. Dar a dat mâna cu Freeman când acesta i-a întins-o și lui.

— Uau! a exclamat Freeman și – culmea-culmilor! – a început să râdă.

Chiar că *ești* speriat. Da' știi cum se zice: mâini reci, inimă caldă.

Și a dat pe gât restul de gin.

Cardurile bancare ale lui Dixon nu au fost respinse niciodată. Locuia în hoteluri de lux și își comanda cele mai bune feluri de mâncare. Uneori își petrecea câte o noapte în compania unei femei frumoase, pe care o plătea în plus ca să apeleze la niște procedee mai bizare care, dacă te luai după anumite site-uri de pe internet (pe care Mary Worth probabil că nu intra), nu erau deloc prea neobișnuite. Avea prieteni printre ceilalți experți în turbulențe. Formau o echipă sudată, nu doar prin prisma muncii lor, ci și a fricii care-i însoțea în permanență. Salariul era foarte bun – excelent, chiar. Mai aveau și tot felul de avantaje suplimentare... însă, în astfel de momente, nimic din toate astea nu mai conta, în astfel de momente, nu mai exista decât frica.

Va fi bine. *Întotdeauna* era bine.

Dar gândul acesta nu-i mai era de niciun folos acum, în timp ce aștepta să se declanșeze nebunia. Și, evident, asta îl făcea să fie atât de bun în meseria lui.

Peste zece mii de metri altitudine. Cât de departe era pământul!

4

Turbulențele de aer limpede^{62}.

Dixon le cunoștea bine, însă nu se simțea niciodată pregătit pentru ele. Acum s-au produs în timp ce cursa 19 Allied zbura pe deasupra statului Carolina de Sud. O pasageră tocmai ce se îndrepta spre toaleta de la spatele avionului. Un tânăr în blugi și cu bărbuță nerasă – așa cum cerea moda – stătea aplecat și discuta ceva cu o femeie așezată pe locul dinspre culoar, pe partea stângă. Râdeau amândoi. Mary Worth moțăia cu capul sprijinit de geam. Frank Freeman mai avea o jumătate din a treia sticlă de gin și a doua pungă de chipsuri.

Avionul s-a înclinat brusc spre stânga. Pocnea și bufnea și scârțâia din toate încheieturile. Femeia care voia să ajungă la toaletă a fost proiectată peste ultimul rând de scaune din partea stângă. Tânărul nebărbierit a fost săltat până la compartimentul pentru bagaje de deasupra, dar în ultima clipă a reușit să ridice o mână ca să amortizeze lovitura. Câțiva pasageri care își desfăcuseră centurile de siguranță s-au ridicat de pe scaune și au început să

plutească, exact ca într-un număr de levitație de la circ. Toată lumea urla.

Avionul a coborât apoi vertiginos, ca o piatră aruncată în fântână; după care s-a ridicat din nou, înclinându-se acum în cealaltă parte. Freeman tocmai își dusesse paharul la gură așa că și l-a vărsat pe el.

— Ce dracu'! a răcnit el.

Dixon a închis ochii și și-a așteptat moartea. Știa prea bine că nu va muri dacă își face treaba, că doar asta era motivul pentru care se afla aici. Dar mereu era la fel. Mereu se aștepta să moară.

S-a auzit sunetul difuzoarelor.

— Vă vorbește comandantul.

Tonul lui Stuart era de un calm imperturbabil.

— Se pare că am intrat într-o zonă de turbulențe. Așa că am...

Avionul a țâșnit din nou în sus, cu o viteză înspăimântătoare – șaizeci de tone de metal răsucindu-se prin văzduh ca o bucată de hârtie arsă în sobă. După care a coborât iarăși, în alte bufnete și pocnete și scrâșnete. Alte urlete și zbierete de spaimă. Femeia care voise să ajungă la toaletă s-a ridicat, s-a împleticit, a dat disperată din mâini și s-a prăbușit peste locurile de pe partea dreaptă. Domnul Bărbuță-Nerasă stătea ghemuit pe culoarul din mijloc, ținându-se cât putea el de bine de brațele scaunelor din ambele părți. S-au deschis două sau trei dintre compartimentele de deasupra și din ele sau rostogolit peste capetele pasagerilor tot felul de genți.

— Ce dracu'! a răcnit din nou Freeman.

— Așa că am aprins semnalul care vă cere să vă puneți centurile de siguranță, a reluat pilotul. Ne cerem scuze pentru acest inconvenient, oameni buni. Vom reintra într-o zonă fără turbulențe...

Avionul a început să se ridice și să coboare – iar și iar și iar – și se zguduia, parcă ar fi fost cuprins de convulsii, parcă ar fi fost o pietricică aruncată pieziș cu suprafața apei.

— ...în câteva minute, așa că țineți-vă bine.

Și din nou a luat-o în jos avionul, și din nou a luat-o în sus. Bagajele de mână de sub scaune s-au ridicat și au căzut și s-au rostogolit. Craig Dixon ținea ochii strâns închiși. Inima i se zbătea atât de tare în piept, că nu-i mai putea deosebi bătăile între ele. Gura i se umpluse de gustul acru al adrenalinei. A simțit cum o altă mână îl strânge de degete și a deschis ochii. Mary Worth se uita la el. Chipul îi era alb ca varul. Ochii bulbucăți parcă voiau să-i cadă din orbite.

— O să murim, domnule Dixon?

Da, i-a răspuns el în gând. De data asta chiar ca o să murim.

Și cu glas tare:

— Nu. Suntem în sigu...

Avionul parcă s-a izbit de un zid de cărămidă, împingându-i înainte sub presiunea centurilor de siguranță. Imediat după asta s-a înclinat spre stânga: treizeci de grade, patruzeci, cincizeci. S-a îndreptat chiar atunci când Dixon era convins că o să se dea peste cap. Oamenii urlau. Bebelușul plângea. Un bărbat striga:

— E totul în regulă, Julie, e normal, e în regulă!

Dixon a închis din nou ochii și a lăsat groaza să pună stăpânire pe el. Oribilă senzație, dar era singura metodă. Și-a imaginat cum se înclină din nou avionul, dar acum nu se mai redresează, ci se rostogolește complet. A văzut cum avionul uriaș își pierde locul în misterul acela termodinamic care-l ținuse până atunci la înălțime. A văzut cum i se ridică botul foarte repede, apoi ezită, încetinește, după care o ia în jos ca o mașinuță de montagnes russes gata să sară de pe șine. A văzut cum avionul își începe ultimul picaj, a văzut cum se lipesc de tavan pasagerii care nu avuseseră centurile puse, a văzut cum măștile galbene de oxigen dansează o tarantelă frenetică deasupra scaunelor. A văzut cum bebelușul își ia zborul, dispare la clasa întâi, dar încă i se aud plânsetele. A văzut cum avionul se prăbușește, cum din botul lui și din clasa întâi nu mai rămâne decât un mănunchi imens de fiare în flăcări. A văzut cum focul se întinde spre cabina de clasa a doua și cum țâșnesc din el cabluri și bucăți de plastic și membre sfârtecate. Și a văzut cum explodează restul avionului, tocmai când el trage în piept ultima gură de aer din viața lui, iar aerul acesta îi aprinde plămânii de parcă ar fi făcuți din hârtie.

Și a văzut toate astea în doar câteva secunde – poate treizeci, cel mult patruzeci. Iar totul a părut incredibil de real. Apoi, după încă un salt ciudat, avionul s-a redresat, iar Dixon a deschis ochii. Mary Worth se holba în continuare la el. Și plângea.

— Am crezut că o să murim, a murmurat ea. Am știut că o să murim. Am văzut cum murim.

Și eu, și-a spus Dixon.

— Prostii!

Chiar dacă tonul îi era jovial, Freeman arăta ca o stafie și îi dădea

impresia că o să leșine de spaimă în secunda imediat următoare.

— Avioanele astea sunt foarte bine făcute și rezistente, ar putea să zboare și printr-un uragan. Sunt...

Însă dizertația i-a fost întreruptă de un râgâit umed. Freeman a smuls o pungă igienică din buzunarul de pe spătarul scaunului din față, a deschis-o și și-a vârât gura în ea. Zgomotele care au urmat i-au sugerat lui Dixon o râșniță de cafea mică, dar foarte eficientă. Freeman s-a oprit câteva secunde, după care a luat-o de la început. Din nou sunetul difuzoarelor.

— Scuze, oameni buni, le-a spus comandantul Stuart, vorbind și acum pe un ton de un calm absolut. Din când în când se mai întâmplă să nimerim peste astfel de fenomene meteo pe care noi le numim „turbulențe”. Vestea bună este că am anunțat la bază și toate celelalte curse vor fi în așa fel direcționate încât să ocolească zona aceea cu probleme. Vestea și mai bună este că vom ateriza în patruzeci de minute și că vă garantez eu că veți avea parte de un zbor lin până la destinație.

Mary Worth a râs. Însă nu părea deloc amuzată.

— La fel a zis și data trecută.

Frank Freeman împăturea gura pungii în care vomitase. Știa cum să o facă, deci mai trecuse și înainte prin asta.

— Să nu credeți că de frică am dat la eu la boboci. Nu. Nici vorbă. Am rău de mișcare, atâta tot. Mă apucă greața și când stau pe bancheta din spate a mașinii.

— O să mă întorc cu trenul la Boston, a spus Mary Worth. Nu mai vreau *asta ceva*. Mulțumesc frumos, dar mi-a ajuns.

Dixon se uita la stewardesele care se asigurau mai întâi că erau în regulă pasagerii care nu avuseseră puse centurile de siguranță, după care îndepărtau bagajele răsturnate pe culoarul dintre scaune. Acum toți vorbeau fără șir și scoteau hohote speriate de râs. Dixon s-a uitat la ei și i-a ascultat. Inima lui a reînceput să bată normal. Era epuizat. Mereu se simțea epuizat după ce salva de la prăbușire un avion plin cu pasageri.

Restul zborului a fost o simplă rutină, exact așa cum le promisese comandantul.

5

Mary Worth s-a grăbit să-și ia bagajele, care urmau să sosească pe banda rulantă nr. 2 de la parterul aeroportului. Neavând decât o singură valiză

mică, Dixon s-a oprit să bea ceva la Dewar's Clubhouse, lângă terminal. L-a invitat pe domnul Om-de-afaceri să i se alăture, dar Freeman a clătinat din cap:

— Mi-am borât și maștele din mine pe undeva pe deasupra graniței dintre Carolina de Sud și Georgia. Cred că am să te refuz, că vreau să-mi revin. Baftă la afacerea pe care o ai în Sarasota, domnule Dixon!

Dixon, care-și rezolvase deja afacerea deasupra aceleiași granițe dintre Carolina de Sud și Georgia, a dat din cap și i-a mulțumit. Tocmai ce își termina paharul de whisky cu apă minerală, când a primit un SMS. Era din partea coordonatorului său și conținea un singur cuvânt: **Felicitări!**

A coborât cu scara rulantă. La baza ei era un bărbat în costum negru și cu șapcă de șofer, care ținea în mână o hârtie cu numele lui.

— Eu sunt, a zis Dixon. Unde am rezervarea?

— La Ritz-Carlton, i-a răspuns șoferul. E foarte frumos acolo.

Firește că era, plus că-l aștepta un apartament luxos, probabil cu vedere la golf. În garajul hotelului îl va aștepta o mașină închiriată, în caz că va dori să se ducă la vreo plajă din apropiere sau să viziteze obiectivele turistice din zonă. În cameră va găsi un plic în care va fi o listă cu diferite agenții de escorte, la care însă nu avea de gând să apeleze în această seară. Nu-și dorea decât să doarmă.

Când a ieșit cu șoferul pe trotuar, a văzut-o pe Mary Worth. Era singură și părea puțin cam abătută. Pe asfalt, în dreapta și în stânga ei, era câte o valiză (amândouă din stofă ecosez și, evident, în culori asortate). Era cu telefonul în mână.

— Doamnă Worth! a strigat-o Dixon.

Ea a ridicat ochii și i-a zâmbit.

— Bună, domnule Dixon! Ei, uite că am supraviețuit, nu-i așa?

— Da. Trebuia să vă aștepte cineva? Vreuna dintre amicușele dumneavoastră?

— Da, ar fi trebuit să vină doamna Yeager... Claudette... dar nu-i pornește mașina. Tocmai voiam să-mi chem un Uber.

Dixon și-a amintit ce spusese femeia atunci când s-au domolit turbulențele – la finalul celor patruzeci de secunde lungi cât patru ore. „Am știut că o să murim. Am văzut cum murim.”

— Nu este nevoie. Vă ducem noi la Siesta Key.

Și i-a arătat limuzina de lângă bordură, după care s-a întors spre șofer.

— Putem s-o ducem pe doamna, da?

— Desigur, domnule.
Mary Worth a ezitat.
— Sunteți sigur? E foarte târziu.
— Este plăcerea mea, i-a răspuns Dixon. Să mergem!

6

— Vaai, ce frumos e! a exclamat Mary Worth, așezându-se pe scaunul confortabil din piele și întinzându-și picioarele. Nu știu cu ce vă ocupați, domnule Dixon, dar îmi dau seama că vă aduce mulți bani.

— Spuneți-mi Craig, bine? Hai să ne tutuim! Tu ești Mary, eu sunt Craig. Ar trebui să ne spunem pe numele mic și să ne tutuim, pentru că vreau să discut ceva cu tine.

A apăsă un buton și s-a ridicat paravanul de sticlă care-i separa de șofer.

Mary Worth a părut cam speriată de gestul acesta și a făcut ochii mari la Dixon.

— Doar n-ai de gând să... să te dai la mine, nu?

El a zâmbit.

— Nu, nici vorbă. Ești în siguranță aici. Ai zis că vrei să te întorci cu trenul. Ai vorbit serios?

— Categorie. Ții minte că am spus și că zborul cu avionul mă face să mă simt mai aproape de Dumnezeu?

— Da.

— Ei, uite că nu m-am simțit deloc aproape de El atunci când eram învârtiți ca o salată la o înălțime de zece sau doisprezece kilometri. Deloc, deloc. Doar de moarte m-am simțit aproape în secunde alea.

— Crezi că ai să mai călătorești *vreodată* cu avionul?

Femeia s-a gândit bine la întrebarea lui. Stătea cu ochii pe geam și se uita la palmierii și la reprezentanțele auto și la fast-food-urile de pe marginea șoselei Tamiami Trail.

— Presupun că da. Să zicem că am vreo rudă pe moarte și trebuie să ajung repede la ea. Numai că nu știu care ar putea fi ruda aceea, pentru că nu prea am rude. N-am avut copii, mi-au murit ambii părinți și nu mai am decât câțiva veri cu care nici măcar prin e-mailuri nu prea comunic, darămite să mă duc să-i văd.

Din ce în ce mai bine, și-a spus Dixon.

— Dar ți-ar fi teamă.

— Da, i-a răspuns ea, făcând ochii mari. Chiar am fost sigură că o să murim. Ori în aer, dacă acolo se făcea bucăți avionul; ori la sol, dacă ne prăbușeam. Și n-ar mai fi rămas din noi decât niște bucățele carbonizate.

— Permite-mi să-ți prezint o ipoteză, a spus Dixon. Încearcă să nu râzi și gândește-te serios la ea.

— Bineee...

— Să zicem că ar exista o organizație a cărei misiune este să protejeze zborurile cu avionul.

— Păi, chiar există, a zâmbit Mary Worth. Parcă Administrația Federală a Aviației se cheamă.

— Dă-i încolo pe ăia! Hai să spunem că ar exista o organizație în stare să anticipeze care avioane ar da peste turbulențe neașteptate și severe în timpul zborului.

Zâmbind și mai larg, Mary Worth a bătut ușor din palme. Dixon reușise să-i capteze atenția.

— Cu siguranță că organizația asta ar angaja doar prezicători! Adică oameni care...

— Care văd ce se întâmplă în viitor, a spus Dixon. Posibil. Verosimil, chiar. Cum altfel să fi obținut coordonatorul toate informațiile?

— Dar haide să mai zicem și că talentul lor de a vedea viitorul se limitează doar la asta.

— De ce? De ce n-ar fi în stare să prezică și cine ar câștiga alegerile... sau scorurile de la fotbal... sau numele calului care va câștiga Derby-ul Kentucky...

— Nu știu, a răspuns Dixon.

Deși... poate că puteau. Poate că acești profeți ipotetici angajați de coordonator puteau să prezică tot felul de lucruri. Însă lui nu-i păsa.

— Haide să mergem puțin mai departe. Haide să presupunem că domnul Freeman s-a înșelat și că turbulențele de genul aceloră cu care ne-am confruntat noi în seara asta sunt mult mai serioase decât ar crede sau ar fi dispus cineva să creadă – și mă refer inclusiv la companiile aeriene. Să zicem că se poate supraviețui acestui tip de turbulențe doar dacă în fiecare avion care ar avea de trecut printr-o asemenea situație ar exista cel puțin o persoană cu abilități speciale, dar și realmente îngrozită de tot ce se întâmplă.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Și să mai zicem că, în avionul din această seară, eu am fost respectiva persoană.

Mary Worth a izbucnit în hohote vesele de râs, dar s-a oprit când a văzut că el nu râde.

— Dar, Craig, atunci cum rămâne cu avioanele care ajung în mijlocul uraganelor? Parcă domnul Freeman a zis ceva despre ele înainte să vomite. Avioanele *acelea* reușesc să scape din situații probabil mai grave decât cea prin care am trecut noi astăzi.

— Cei care le pilotează știu la ce să se aștepte, i-a răspuns Dixon. Au o pregătire psihologică. La fel se întâmplă și în cazul multor curse de pasageri. Înainte de decolare, comandantul face anunțul ăsta: „Scuze, oameni buni, dar ne așteaptă un zbor puțin mai agitat în seara asta, așa că vă rog să nu vă desfăceți centurile de siguranță.”

— Înțeleg, a spus femeia. Pasagerii care sunt pregătiți din punct de vedere psihologic ar putea apela la... cred că se zice „forță telepatică”, sau – mai bine – „forță colectivă telepatică” prin care să poată ține avionul în aer. Doar în caz de turbulențe *neașteptate* ar fi nevoie de prezența unei persoane deja pregătite pentru asta. Un pasager îngrozit și... hmm... nu știu cum s-ar numi un asemenea om.

— Expert în turbulențe, a spus încet Dixon. Așa li s-ar zice. Așa mi s-ar zice.

— Glumești!

— Deloc. Și sunt convins că acum îți spui că te afli într-o mașină alături de un bărbat cu severe tulburări psihice și abia aștepti să cobori. Dar îți spun adevărul. *Asta* este meseria mea. Sunt bine plătit...

— De către cine?

— Nu știu. Mă sună cineva. Un bărbat. Noi, adică eu și ceilalți experți în turbulențe – suntem câteva zeci –, îi spunem „Coordonatorul”. Câteodată trec mai multe săptămâni fără să primim vreun telefon de la el. Odată au trecut chiar două luni. Acum au trecut doar două zile. Am venit la Boston de la Seattle și, deasupra Munților Stâncoși...

Și-a șters buzele de salivă, nedorind să-și amintească. Dar tot și-a amintit.

— Să spunem că a fost foarte rău. Câțiva pasageri și-au rupt mâinile.

Limuzina a făcut un viraj. Dixon s-a uitat pe geam și a văzut un indicator

rutier pe care scria SIESTA KEY, 3 KM.

— Dacă spui adevărul, a zis Mary Worth, atunci de ce o faci, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pentru că leafa este bună. Am parte de multe avantaje. Îmi place să călătoresc... mă rog, îmi plăcea. După vreo zece ani, toate locurile ajung să semene între ele. Dar, mai ales...

S-a aplecat și a luat-o de mână. Credea că femeia o să se smulgă, o să se ferească de atingerea lui. Însă nu a făcut-o.

— ...pentru că salvez vieți. În seara asta au fost în avion peste o sută cincizeci de oameni. Numai că știi ce cuvânt folosesc companiile aeriene? Le zic *suflete*, nu „oameni”. Și așa este corect să le spună. În seara asta am salvat peste o sută cincizeci de suflete. Mii de suflete am salvat de când am început să practic meseria asta.

S-a întrerupt, a clătinat din cap și s-a corectat:

— Ba nu – zeci de mii.

— Dar ești speriat de fiecare dată. Te-am văzut cum erai, Craig. Speriat de moarte. La fel eram și eu. Spre deosebire de domnul Freeman, care a vomitat pentru că avea rău de altitudine.

— Freeman n-ar fi în stare să facă ce fac eu, a spus Dixon. Nu poți s-o faci dacă nu ești convins că ai să mori de fiecare dată când încep turbulențele. Ești convins, chiar dacă știi bine că tu ești cel care o să împiedice asta.

Din interfon s-a auzit vocea domoală a șoferului.

— Ajungem în cinci minute, domnule Dixon.

— Da, trebuie să recunosc că a fost o discuție absolut fascinantă, a spus Mary Worth. Îmi permiți să te întreb cum de ai ajuns să-ți găsești slujba asta?

— Am fost recrutat, a răspuns Dixon. La fel cum te recrutez și eu acum.

Femeia doar a zâmbit, nu a mai râs.

— În regulă, intru în joc. Să zicem că mă recrutezi, da? Ce-ți iese ție la afacerea asta? O primă?

— Da, i-a răspuns Dixon.

Pentru că i s-ar fi redus cu doi ani perioada de lucru, asta era prima. Ar fi fost cu doi ani mai aproape de ieșirea la pensie. Nu mințise atunci când vorbise despre motivele lui altruiste – își dorea să poată salva vieți, să poată salva *suflete* –, însă nu mințise nici când spusese că îl epuizau toate

călătoriile astea. La fel cum îl seca de vlagă și salvarea sufletelor, pentru că prețul pe care-l plătea pentru asta erau acele câteva secunde nesfârșite de teroare absolută din aer.

Oare să-i spună că, odată ce accepți, nu mai poți da înapoi? Să-i spună că totul seamănă cu un pact încheiat cu diavolul? Ar trebui. Dar nu o s-o facă.

Au intrat pe aleea circulară din fața unui bloc de locuințe de pe faleză. Acolo îi așteptau două doamne – fără doar și poate, amicuțele lui Mary Worth.

— Vrei să-mi dai numărul tău de telefon? a întrebat-o Dixon.

— De ce? Ca să mă suni tu? Sau ca să-l dai șefului tău? *Coordonatorului* tău?

— A doua variantă, a zis Dixon.

Femeia a căzut pe gânduri. Doamnele mai că ȝopăiau de emoție. Mary Worth și-a deschis poșeta și a scos o carte de vizită. I-a întins-o lui Dixon.

— Ȃsta-i numărul meu de mobil. Poți să mă suni și la Biblioteca Publică din Boston.

Dixon a început să râdă.

— *Știam* eu că ești bibliotecară.

— Toată lumea își dă seama de asta când mă vede, a zis ea. E o slujbă cam plictisitoare, dar măcar am o leafă.

A deschis portiera. Când au văzut-o, amicele au început să chirăie de parcă ea ar fi fost o vedetă rock, iar ele, niște fane înfocate.

— Există meserii mai palpitante, a spus Dixon.

Mary Worth s-a uitat la el. Acum era foarte serioasă, îi dispăruse zâmbetul de mai devreme.

— Este o mare diferență între ceva care ȝi se pare palpitant vreme de câteva secunde și teama de moarte, Craig. O știm amândoi.

Nu o putea contrazice în privința asta, dar bine măcar că nu-i spusese de la obraz că nu o interesează propunerea lui. S-a dat jos din mașină și l-a ajutat pe șofer să-i scoată valizele din portbagaj. Mary Worth s-a dus și le-a îmbrăȝșat pe cele două văduve cunoscute pe o cameră de chat de pe internet.

7

În seara când i-a sunat telefonul, Mary era din nou acasă, în Boston, și aproape îl uitase pe Craig Dixon. A răspuns și a auzit vocea ușor peltică a

unui bărbat. Au stat de vorbă destul de mult timp.

În ziua următoare, Mary Worth s-a îmbarcat în cursa 694 Jetaway, care zbura fără escală de la Boston la Dallas. Avea loc la clasa a doua, chiar în spatele aripii din dreapta. La mijloc. Când a venit stewardesa cu gustările, nu și-a luat nimic de mâncare sau de băut. Turbulențele au început să se producă deasupra statului Oklahoma.

LAURIE

1

Sora lui Lloyd Sunderland a făcut drumul de la Boca Raton la Rattlesnake Key ca să-și viziteze fratele. Trecuseră șase luni de când acesta o pierduse pe cea care îi fusese soție vreme de patruzeci de ani. I-a dus un cățeluș de culoare gri-închis, despre care i-a spus că este un metis de Border Collie cu Mudi. Lloyd nu mai auzise de rasa Mudi și nici nu-l interesa să afle ceva despre ea.

— Nu vreau niciun câine, Beth. Numai un câine îmi mai lipsește acum. Abia dacă sunt în stare să am grijă de mine.

— Asta se vede și cu ochiul liber, a comentat sora, desfăcând lesa micuță a cățelului. Cât ai slăbit?

— Nu știu.

L-a măsurat din priviri.

— Eu zic că vreo șase sau șapte kile. Nu-i rău că le-ai dat jos, dar trebuie să te oprești aici. O să-ți frig niște cârnați. Cu pâine prăjită. Ouă ai?

— Nu vreau cârnați, a protestat Lloyd, cu ochii la cățelul care stătea în fund pe covorașul alb și mișos. S-a întrebat cât va mai dura până își va lăsa cartea de vizită acolo. Covorașul ăla trebuia să fie și el aspirat, probabil chiar spălat, dar măcar nimeni nu făcuse pipi pe el până acum. Cățelul se uita fix la el cu ochisorii lui de culoarea chihlimbarului.

— Ai ouă, sau n-ai?

— Am, dar...

— Și cârnați? Nu, normal că n-ai. Probabil că trăiești doar din supă la cutie și vafe congelate. O să cumpăr eu câțiva de la Publix. O să mă uit înainte în frigider să văd ce mai trebuie să-ți iau.

Era cu cinci ani mai mare decât el, ea îl crescuse după ce le murise mama și, în copilărie, nu fusese niciodată în stare să-i țină piept. Acum erau amândoi bătrâni și tot nu era capabil să i se împotrivească, mai ales că nu o mai avea pe Marian lângă el. I se părea că are un gol în suflet de când murise ea. Poate că își va recăpăta pofta de viață (și de mâncare) la un moment dat; sau poate că nu. La șaiszeci și cinci de ani, așa ceva e cam puțin

probabil. Dar câinele ăsta... nu, nu va accepta acest câine. Ce Dumnezeu a fost în mintea lui Bethie?

— Nu vreau să-l țin, a anunțat-o el.

Dar ea îi întorsese deja spatele și se ducea spre bucătărie, pășind apăsător pe picioarele ei ca de barză.

— Tu l-ai cumpărat, tu să-l ții.

— Nu l-am cumpărat. Mama lui e din rasa Border Collie, dar a scăpat de acasă și s-a împerecheat cu un câine din vecini. Țăla e rasa Mudi. Proprietarul a reușit să găsească stăpâni pentru trei dintre cățeluși, numai că fetița asta e prea pipernicită și n-o vrea nimeni. Și proprietarul – omul are o grădină de legume și zarzavaturi – tocmai voia s-o ducă la adăpost când am trecut eu pe acolo și am văzut anunțul lui lipit de un stâlp de telefon. CINE VREA UN CÂINE – asta scria pe el.

— Și te-ai gândit la mine.

Lloyd tot cu ochii la cățelușă stătea – și cățelușă tot la el se uita. Parcă urechile alea ciulite erau cea mai mare parte din trupul ei.

— Da.

— Sunt în *doliu*, Beth.

Era singura persoană căreia îi putea vorbi atât de deschis despre ce simte.

— Știu.

Beth a început să cotrobăie prin frigider. Lloyd îi vedea pe perete umbra când se apleca și punea în ordine lucrurile dinăuntru. Chiar că e o barză, și-a spus el, o barză cu înfățișare de om, care probabil că o să trăiască veșnic.

— O persoană aflată într-o asemenea suferință după moartea cuiva drag trebuie să facă ceva ca să-și ocupe mintea. Trebuie să aibă grijă de ceva. La asta m-am gândit când am văzut anunțul ăla. Nu-i vorba dacă vrei sau nu un câine, e vorba dacă ai nevoie de un câine. Și tu ai nevoie. Ai înțeles? Dumnezeule mare, frigiderul ăsta-i plin de mușegai! Parcă faci nu știu ce experiment științific. M-a apucat greața.

Cățelușă s-a ridicat în picioare, a făcut un pas șovăielnic spre Lloyd, după care s-a răzgândit (sigur, presupunând că avea minte cu care să se răzgândească) și s-a așezat din nou în fund.

— Ține-o tu.

— În niciun caz. Jim e alergic.

— Dar aveți două pisici, Bethie. La ele nu-i alergic?

— Ba da. Este. Și nu-i mai trebuie și un câine. Ne ajung pisicile. Dacă ești sigur că n-o vrei, o s-o duc la adăpostul din Pompano Beach. O s-o țină

trei săptămâni și, dacă n-o adoptă nimeni în timpul ăsta, o s-o eutanasieze. E foarte drăgălașă și are blănița asta fumurie. Probabil că o s-o adopte totuși cineva.

Lloyd și-a dat ochii peste cap, chiar dacă sora lui nu-l vedea. Făcuse asta de multe ori pe când avea opt ani și Beth îl amenința că o să-l bată la fund cu racheta de badminton dacă nu-și făcea curățenie în cameră. Uite cum unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Faceți-vă bagajele, a mormăit el. Pe Beth Young au apucat-o remușcările și vrea să ne ducă într-un voiaj pe banii ei.

Femeia a închis frigiderul și s-a întors în living. Cățelușa i-a aruncat o singură privire, după care s-a uitat din nou cu atenție la Lloyd.

— Acum o să mă duc la Publix. Mă aștept să cheltuiesc peste o sută de dolari acolo. O să-ți aduc bonul de la casă și o să mi-i dai înapoi.

— Și eu ce să fac până te întorci?

— Ce-ar fi să încerci să te împrietenești cu cățelușa asta lipsită de apărare și pe care tu vrei s-o trimiți în camera de gazare?

S-a aplecat și a mângâiat-o pe cap.

— Uită-te câtă speranță e în ochișorii ăștia frumoși!

Însă tot ce vedea Lloyd în „ochișorii frumoși” era doar o evaluare rece.

— Și ce-o să fac dacă se pișă pe covor? Marian l-a cumpărat, chiar înainte să se îmbolnăvească.

Beth i-a arătat lesa subțire de pe taburet.

— Scoate-o la plimbare. Fă-i cunoștință cu straturile de flori ale lui Marian... alea care-s acum năpădite de buruieni. Și, apropo, covorul ăsta e foarte jegos.

Și-a luat poșeta și a pornit spre ușă, pășind țănoș cu picioarele ei lungi și subțiri. Și bătrâne.

— Un animal de casă este cel mai neinspirat cadou din câte există, nu s-a lăsat Lloyd. Am citit eu treaba asta pe internet.

— Sigur, acolo găsești numai adevăruri absolute, nu-i așa?

S-a oprit și s-a uitat la el. Lumina nemiloasă a soarelui de pe coasta de vest a Floridei i s-a revărsat pe față, dezvăluind dărele mici de ruj din ridurile din jurul gurii și dând la iveală felul în care începuse să i se lase pielea de sub ochi și cât de firave păreau venele care îi pulsau la tâmplă. Curând va împlini șaptezeci de ani. Sora lui, femeia aceasta plină de viață și încăpățânată și robustă și cu gură mare și vehementă era bătrână. Și el era

bătrân. Iar ei doi erau dovada a faptului că, în esență, viața nu este decât un vis scurt dintr-o după-amiază de vară. Numai că Bethie încă-și avea soțul alături, plus doi copii în toată firea, plus patru nepoți – că așa i-a plăcut naturii să se reproducă în cazul lor. El nu a avut-o decât pe Marian, dar Marian murise. Și nu avuseseră copii. Adică acum ar fi trebuit să-și înlocuiască soția cu un cățel corcit? Ideea i se părea la fel de siropoasă și de absurdă ca o felicitare de Crăciun.

— Nu vreau s-o păstrez.

Beth i-a aruncat aceeași privire pe care i-o aruncase și pe vremea când nu avea decât treisprezece ani – privire care-l amenința că va scoate imediat racheta de badminton dacă el n-are de gând să-și revizuiască atitudinea.

— Ba ai s-o păstrezi cel puțin până mă întorc eu de la magazin. Mai am și alte treburi, iar câinii mor dacă sunt lăsați în mașină pe căldura asta. Mai ales căteii așa de mici.

A ieșit și a trântit ușa în urma ei. Lloyd Sunderland, pensionar și văduv de șase luni, deloc interesat în ultimul timp de mâncare (sau de alte plăceri ale vieții), a rămas pe fotoliu, holbându-se la musafira nepoftită de pe covorul lui mișos. Cățelușa se holba și ea la el.

— La ce te zgâiești, prostuț? a întrebat-o el. Cățelușa s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de el. Mergea împleticit, de parcă ar fi trecut prin buruieni înalte. S-a pus din nou în fund, acum lângă piciorul lui stâng. Și a ridicat ochii la el. Lloyd a lăsat încet mâna în jos, așteptându-se să-l ciupească cu dinții de lapte. Dar nici vorbă de așa ceva – cățelușa l-a lins sfioasă pe degete. Așa că Lloyd a luat lesa și a prins-o de zgarda micuță și roz.

— Haide! Trebuie să te iau de pe afurisitul ăsta de covor până nu va fi prea târziu.

A tras de lesă. Cățelușa nu s-a mișcat: stătea în fund și se uita la el. Lloyd a oftat din rărunchi și a luat-o în brațe. Micuța l-a lins din nou pe mână. A scos-o afară și a pus-o pe iarbă. Iarba crescuse foarte mult și cățelușa aproape nici nu se mai vedea. Sigur că Beth avusese dreptate și în privința florilor. Arătau foarte rău, jumătate din ele păreau la fel de moarte ca Marian. I-a venit să zâmbească la comparația asta, deși știa că nu se cuvine să o facă. Mersul împleticit al cățelușei era și mai evident pe iarbă. A făcut vreo zece pași, după care și-a lăsat în jos poponețul și a făcut pipi.

— Bravo, fato! Da să știi că tot nu te păstrez.

Dar deja cam bănuia el că Beth nu va face drumul înapoi la Boca împreună cu micuța asta. Nu, musafira nepoftită va rămâne aici, cu el, în casa situată la opt sute de metri de podul basculant care lega insula Rattlesnake Key de continent. N-ar ști ce să facă cu ea, nu a avut niciodată un câine; dar, până când va găsi pe cineva dispus să o adopte, măcar va avea și altă ocupație în afara televizorului și a calculatorului – pe care juca *Solitaire* și intra pe site-uri care i se păruseră interesante în urmă cu câțiva ani, când ieșise la pensie, dar care acum îl plictiseau de moarte.

Beth s-a întors după aproape două ore și l-a găsit pe Lloyd așezat pe fotoliul lui. Cățelușa dormea pe covor. Sora lui, pe care o iubea foarte mult, dar care îl enervase întreaga viață, l-a enervat și astăzi cumpărând mult mai multe lucruri decât se așteptase el. A venit cu un sac măricel cu mâncare pentru cățeluși (evident, mâncare bio – cum altfel?) și cu o cutie mare cu iaurt simplu (care, adăugat la hrana cățelușului, ar fi trebuit să-i întărească articulațiile și cartilagiile din urechile alea cât niște antene parabolice). Beth a mai cumpărat și covorașe absorbante pentru căței, un pătuț pufos, trei jucării din cauciuc (două dintre ele piuiau exasperant de tare) și un ȕarc de joacă pentru copii. I-a explicat că trebuie să pună cățelușa în el seara, ca să nu se apuce să colinde prin toată casa.

— Isuse, Bethie, cât a costat ȕarcul ăsta?

— Era la reduceri la Target, a spus ea, evitând răspunsul în felul ei caracteristic. Nu trebuie să-mi dai nimic pentru el. E cadou din partea mea. Și acum, că am cumpărat toate astea, tot mai vrei s-o duc înapoi? Dacă da, să știi că tu trebuie să le returnezi la magazinele de unde le-am luat.

Lloyd era obișnuit să fie învins de sora lui.

— O să o ȕin puțin, de probă. Dar să știi că *nu* îmi place deloc să-mi pui în cârcă răspunderea asta. Mereu te-ai purtat ca o dictatoare cu mine.

— Da, a zis ea. A fost nevoie să mă port așa, că mama murise și tata dăduse în patima băuturii. Ei, ce zici? Îȕi prăjesc un cârnat cu niște ouă?

— Da.

— Asta mică a făcut pipi pe covor?

— Nu.

— O să facă, a decretat Beth, pe un ton care sugera că o amuză ideea. Ce nume vrei să-i pui?

Dacă-i pun un nume, înseamnă că este a mea, și-a zis Lloyd, deși presupunea că devenise deja a lui încă din clipa în care-l linsese pe mână

prima oară. Așa cum Marian fusese a lui încă de la primul sărut. Altă comparație tâmpită, dar poți oare să-ți controlezi mintea? Nu, nu poți, așa cum nici visele nu ți le poți controla.

— Laurie.

— De ce tocmai numele ăsta?

— Nu știu. Așa mi-a venit.

— Foarte bine, a spus Beth.

Laurie a mers după ei la bucătărie. Împleticindu-se din când în când.

2

Lloyd a acoperit covorul alb și mișos cu covorașele absorbante și a instalat țarcul în dormitor (și și-a zdrelit degetele cu ocazia asta), după care a intrat în biroul lui micuț, și-a pornit computerul și a început să citească un articol care se chema **Felicitări! Ți-ai luat un cățeluș!** Când a ajuns pe la jumătate, și-a dat seama că Laurie stătea în poponeț lângă piciorul lui și se uita în sus la el.

Și-a zis că-i momentul să-i dea de mâncare și a descoperit o baltă de pipi între bucătărie și living, la nici cincisprezece centimetri de ultimul covoraș. A luat-o pe Laurie în brațe, a dus-o acolo, a pus-o jos lângă băltoacă și i-a spus:

— Nu e voie să faci aici!

A luat-o iar și a pus-o acum pe covorașul imaculat.

— Aici să faci!

Laurie s-a uitat lung la el, după care s-a dus înapoi în bucătărie, cu același mers nesigur și împleticit de cățeluș. S-a culcat lângă aragaz, și-a pus boticul pe o lăbuță și a continuat să-l privească. Lloyd a rupt de pe rolă mai multe prosoape de hârtie. Presupunea că va folosi o grămadă în următoarea săptămână.

După ce a șters pișul de pe jos (bine măcar că fusese foarte puțin), a pus într-un bol un sfert de cană de bobite pentru căței – că asta era porția recomandată în articolul **Felicitări! Ți-ai luat un cățeluș!** — și le-a amestecat cu iaurt. Cățelușa s-a apucat să mănânce cu poftă. Lloyd stătea și se uita la ea. Chiar atunci i-a sunat telefonul. Era Beth, care oprise într-un popas pe undeva, prin pustietățile de lângă Alligator Alley.

— Neapărat s-o duci la veterinar, i-a ordonat ea. Am uitat să-ți spun.

— Știu că trebuie s-o duc, Bethie.

Așa scria și în **Felicitări! Ți-ai luat un cățeluș!**

Dar Beth a continuat ca și cum nu l-ar fi auzit, altă trăsătură a ei pe care Lloyd o cunoștea atât de bine.

— Probabil că are nevoie de vitamine și precis trebuie să fie deparazitată intern și extern – mi se pare că pentru purici și căpușe există o pastilă pe care i-o pui în mâncare. Plus că trebuie sterilizată. Castrată, asta vreau să spun. Dar probabil că abia peste câteva luni.

— Da, a zis el. Dacă o s-o păstrez.

Laurie terminase de mâncat și acum pornise spre living. Pentru că avea burtica plină, parcă mergea și mai împleticit. Ca și cum ar fi fost puțin cam beată – așa i se părea lui Lloyd.

— Nu uita s-o scoți la plimbare!

— Știu.

La fiecare patru ore – așa scria în **Felicitări! Ți-ai luat un cățeluș!** Chestie absolut ridicolă. Că doar nu o să se trezească la două dimineața ca să-și plimbe musafira asta nepoftită.

Un alt talent al surorii lui era citirea gândurilor.

— Probabil că sculatul în miez de noapte ți se pare un deranj prea mare.

— Recunosc că mi-a trecut prin minte.

Iarăși s-a făcut că nu-l aude, așa cum îi era obiceiul.

— Dar nu cred că o să-ți fie prea greu. Sigur, dacă-i adevărat că suferi de insomnie de când a murit Marian.

— Cât de înțeleghătoare ești! Și câtă grijă ai tu de mine!

— Nu spun decât să vezi cum merge, atâta tot. Dă-i micuței o șansă.

S-a întrerupt puțin. Și apoi, pe alt ton:

— Chiar că-mi fac griji în privința ta, Lloyd. Știi că am lucrat aproape patruzeci de ani la compania aia de asigurări și crede-mă când îți spun că bărbații de vârsta ta se îmbolnăvesc mult mai repede după decesul soțiilor. Și, desigur, pot muri mai repede.

El nu a mai spus nimic.

— Vrei?

— Ce să vreau?

De parcă n-ar fi știut ce-l întreba.

— Să-i dai o șansă.

Beth încerca să-l oblige să-și ia un angajament pe care el nu voia să și-l ia. S-a uitat în jur, de parcă și-ar fi căutat inspirația. Și a observat un răhățel

– unul singur și mic cât un cârnăcior – exact acolo unde fusese mai devreme băltoaca de pipi, la cincisprezece centimetri distanță de cel mai apropiat covoraș absorbant.

— Păi, fetița e aici acum, a mormăit el.

Nu știa ce altceva să-i spună.

— Ai grijă cum conduci.

— Merg cu o sută la oră. Și mă depășesc toți, ba chiar unii mă claxonează, dar mi-e frică să merg cu viteză mai mare, că reflexele mele nu mai sunt ce-au fost.

Lloyd și-a luat la revedere de la sora lui, a înșfăcat alte prosoape de hârtie și a cules cârnăciorul de pe jos. Laurie nu-l scăpa din ochi – din ochii ei de culoarea chihlimbarului. Lloyd a scos-o din nou afară, unde cățelușa nu a mai produs nimic. Douăzeci de minute mai târziu, când a terminat de citit articolul despre creșterea și educarea puilor de câine, a descoperit altă băltoacă de pipi. Și tot între bucătărie și living. Și tot la cincisprezece centimetri distanță de cel mai apropiat covoraș absorbant.

S-a aplecat la ea, s-a sprijinit cu mâinile pe genunchi, și-a auzit spatele pocnind în semn de avertizare.

— Nu-ți forța norocul, feto!

Fata s-a uitat la el.

3

În aceeași după-amiază – dar puțin mai târziu, adică după alte două băltoace de pipi, una chiar pe covorașul de lângă bucătărie – Lloyd i-a pus lui Laurie lesa și a scos-o afară. Firește că și acum a trebuit s-o ia în brațe și ținut-o la piept cu o mână, așa cum ții o minge de fotbal. A pus-o jos și a împins-o pe străduța care trecea prin spatele micului complex în care locuia. Strada ducea la un canal nu prea adânc, a cărui apă curgea pe sub podul basculant. Acum traficul era blocat acolo, din cauză că se ridicase podul ca să permită trecerea unei șalupe. Cățelușa mergea în felul ei caracteristic, adică împleticindu-se dintr-o parte în alta. Se oprea când și când ea să adulmece smocurile de iarbă, care probabil că pentru ea erau ca niște hățișuri dintr-o junglă întunecată.

Pe marginea canalului era o potecă din lemn, veche și crăpată, căreia localnicii îi spuneau „Cărarea de Zece Kilometri” (deși Lloyd nu pricepea în ruptul capului cum de se alesese cu numele ăsta când nu era mai lungă de

un kilometru și jumătate). Acum, acolo se afla vecinul lui, chiar între panourile pe care scria: NU ARUNCAȚI GUNOAIELE PE JOS și PESCUITUL INTERZIS. Puțin mai încolo era și cel cu FERIȚI-VĂ DE ALIGATORI; însă cuvântul ALIGATORI fusese șters și înlocuit cu EXTRATEREȘTRI.

Întotdeauna când îl vedea pe Don Pitcher cocârjat peste bastonul lui elegant, din mahon și trăgându-și în sus centura lombară, Lloyd se simțea cuprins de un sentiment inconfundabil de satisfacție meschină. Tipul ăla era ca o moară stricată cu opinii politice care nu interesau pe nimeni și un mare nesimțit care se bucura mereu de răul altuia. El afla primul când murea cineva din cartier. Tot el știa înaintea tuturor dacă vreun vecin avea probleme de natură financiară. Desigur că spatele lui Lloyd nu mai era la fel de puternic și flexibil ca pe vremuri; nici văzul și nici auzul nu mai erau ca în tinerețe. Însă tot mai avea destui ani până la baston și centură lombară. Cel puțin, așa spera el.

— Uite la iahtul ăla! a zis Don când Lloyd s-a apropiat de el pe potecă.

(Speriată de apă, Laurie trăgea cât putea ea de tare de lesă ca să plece de acolo.)

— Câți oameni din Africa ar putea să hrănească?

— Nu cred că ar fi cineva în stare să mănânce o barcă, Don. Oricât de înfometat ar fi.

— Știi ce-am vrut să... ia stai nițel, ce ai aici? Un cățel? Ți-ai luat un cățel? Ce drăguț e!

— E o „ea”, a spus Lloyd. Mi-a dat-o sora mea să i-o țin.

— Bună, scumpete! Ce mai faci? a spus Don, aplecându-se la cățelușă și întinzând mâna.

Laurie s-a tras și mai tare înapoi și a lătrat pentru prima oară de când o adusese Beth. A scos doar două hămăieli, dar foarte stridente. După care a tăcut.

Don s-a îndreptat de șale.

— Nu-i prea prietenoasă, nu?

— Nu te cunoaște.

— Își face nevoile prin casă?

— Nu prea, i-a răspuns Lloyd.

Un timp au stat amândoi cu ochii la iahtul care probabil că aparținea unuia dintre tinerii de bani gata din capătul nordic al Rattlesnake Key.

Laurie stătea în fund pe marginea potecii din lemne crăpate. Nu-l scăpa din ochi pe Lloyd.

— Nevastă-mea nu vrea să ne luăm un câine, a zis Don. Zice că nu-ți aduce decât bățai de cap și trebuie să cureți tot timpul după el. Eu am avut unul când eram mic, un collie drăguț. Tot fată. A căzut într-un puț. Din cauză că era capacul putred. A trebuit s-o scoatem de acolo cu o chestie din aia... cum îi zice?

— Serios?

— Da. Trebuie să ai mare grijă când mergeți pe lângă stradă. Dacă scapă și fuge în mijlocul ei, s-a terminat povestea. Uite cât de mare-i barca aia! Pe pariu că se împotmolește.

Dar iahtul nu s-a împotmolit.

Când a fost coborât podul și mașinile și-au reluat drumul, Lloyd s-a uitat în jos la cățelușă și a văzut că adormise întinsă pe o parte. A luat-o în brațe. Laurie a deschis ochii, l-a lins pe mână și s-a culcat la loc.

— Trebuie să ne întoarcem și să-i dau de mâncare. O zi bună, Don!

— Și ție. Și stai cu ochii pe ea, dacă nu vrei să-ți roadă totul prin casă.

— Am niște jucărioare. O să le roadă pe alea.

Don a zâmbit, dezvelindu-și dinții atât de strâmbi și de stricați, că pe Lloyd l-a luat cu fiori reci.

— O să-i placă mai mult mobila. Ai să vezi tu!

4

În seara aceea, în timp ce Lloyd se uita la programul de știri, Laurie s-a apropiat de fotoliul lui și din nou a scos două hămăieli ascuțite. Lloyd s-a uitat lung în ochii ei aurii, a cântărit avantajele și dezavantajele, după care a ridicat-o și și-a așezat-o pe genunchi.

— Fă tu pe mine și o să-ți pară rău.

N-a făcut pe el. A adormit cu boticul sub coadă. Lloyd o mângâia absent, stând cu ochii la televizor, unde se difuza o înregistrare video făcută cu telefonul în timpul unui atac terorist din Belgia. Când s-au terminat știrile, a scos-o afară, ținând-o și acum ca pe o minge de fotbal. I-a pus lesa și a plimbat-o pe Oscar Road, unde ea s-a pus pe vine și și-a făcut nevoile.

— Bravo! Aici trebuie să faci. Vezi să nu uiți!

La ora nouă, a așternut în țarc două straturi de covorașe absorbante – clar

că va trebui să mai cumpere mâine altele, plus prosoape de hârtie – și a băgat-o pe cățelușă înăuntru. Laurie s-a așezat în fund și s-a uitat la el. I-a adus niște apă într-o ceașcă de ceai, ea a lipăit destul de multă, după care s-a culcat. Dar tot cu ochii la el stătea. Lloyd s-a dezbrăcat, a rămas în chiloți și maiou și s-a culcat și el, dar fără să se învelească. Experiența ultimelor luni îl învățase că, la cât se zvârcolea și se foia el în timpul nopții, sărmana pătură ar fi ajuns cu siguranță pe jos. Însă în noaptea aceasta a adormit aproape imediat, iar la ora două l-au trezit niște schelălăieli subțiri.

Laurie stătea pe burtă, cu botul vârât printre barele țarcului, aidoma unui deținut în carceră. Pe covorașele absorbante se vedeau câțiva răhăței. Lloyd și-a spus că probabil strada este pustie la ora aia, așa că nu va scandaliza pe nimeni dacă va ieși doar în boxeri și maiou. Așa că și-a pus sabotii din cauciuc și și-a dus afară musafira (că tot așa îi spunea în mintea lui). A lăsat-o jos pe aleea acoperită cu pietriș decorativ.

Cățelușa s-a foit un pic în stânga și în dreapta, a mirosit un găinaț, apoi a făcut pipi pe el. I-a repetat că bine face. Laurie s-a pus în fund și s-a uitat la strada goală. Lloyd s-a uitat la stelele de pe cer. Și-a zis că nu a mai văzut niciodată atât de multe, apoi s-a contrazis singur – normal că a mai văzut, însă nu în ultima vreme. A încercat să-și aducă aminte când a mai ieșit din casă la două noaptea, dar n-a reușit. S-a uitat fascinat la Calea Lactee și s-a tot uitat... până când și-a dat seama că mai are puțin și adoarme de-a-n picioarele. A luat cățelușa și a dus-o înapoi în casă.

Laurie a stat cuminte și s-a uitat la el cum schimbă covorașele pe care făcuse caca (pe două dintre ele se vedeau și niște pete mici și galbene), dar a reînceput să orăcăie imediat ce Lloyd a pus-o în țarc. S-a gândit s-o ia în pat cu el, dar în **Felicitări! Ți-ai luat un cățeluș!** scria că asta este o idee foarte proastă. Autoarea articolului (o oarecare Suzanne Morris, cică medic veterinar) susținea la modul foarte clar: „Odată ce apuci pe calea aceea, îți va fi foarte greu să te mai întorci.” De asemenea, nici nu ardea de nerăbdare să se trezească de dimineață și să găsească un cârnăcior din ăla maroniu pe marginea patului unde dormise soția lui. Nu doar că ar fi fost un simbol al lipsei totale de respect, dar ar fi trebuit să schimbe și așternuturile, chestie care nu-i plăcea deloc. A intrat în camera unde Marian își amenajase „refugiul” – așa îi zicea ea. Mai toate lucrurile ei erau încă acolo pentru că, în pofida stăruințelor surorii lui, Lloyd nu se îndurase încă să facă curățenie. Ba chiar a evitat pe cât posibil să mai intre camera asta de la moartea lui

Marian. Nici să se uite la fotografiile de pe perete nu era în stare – atât de mult îl durea, mai cu seamă la ora două noaptea. I-a trecut prin cap că omul este mult mai emotiv în toiul nopții și că începe să redevină insensibil cam de pe la ora cinci, când răsare soarele.

Marian nu avusese niciodată un iPod (o cam lăsau rece toate invențiile astea noi), dar avusese un CD-player portabil, pe care îl lua cu ea de două ori pe săptămână, când se ducea la sala de fitness. Iar CD-playerul se afla acum pe raftul de deasupra micuței colecții de albume. Lloyd s-a uitat în compartimentul cu cele trei baterii AAA și a observat că nu sunt deloc corodate. S-a uitat la CD-uri, a zăbovit puțin când a dat peste Hall & Oates^{63}, dar, până la urmă, a ales *Joan Baez's Greatest Hits*^{64}. A pus CD-ul în player și a închis capacul. L-a luat cu el în dormitor. Laurie a dat cu ochii de el și s-a oprit din plâns. Lloyd a apăsat tasta „Play”, iar Joan Baez a început să cânte „The Night They Drove Old Dixie Down”. A pus CD-playerul pe unul dintre covorașele curate din țarc. Laurie l-a adulmecat, după care s-a culcat alături, cu botul foarte aproape de eticheta pe care scria MARIAN SUNDERLAND.

— Îți place? Sper că da.

S-a întors în pat și și-a vârât mâinile sub pernă, unde era mai răcoare. A ascultat muzica. A început să plângă la cântecul „Forever Young”. Atât de previzibil e textul ăsta, și-a spus el. Așa un clișeu! Și a adormit.

5

S-a sfârșit septembrie și a venit octombrie, luna cea mai bună a anului în nordul statului New York, unde locuise cu Marian până când ieșise la pensie. Totodată, după părerea lui Lloyd („după umila mea părere”, cum obișnuiau să zică ăia care postau pe Facebook), era și cea mai bună lună de aici, pe coasta de vest a Floridei, unde trăia el acum. Adică trecuse canicula, însă tot mai era cald pe timpul zilei și nopțile reci de ianuarie și februarie apăreau abia în calendarul anului viitor. Tot la începutul anului viitor vor da năvală aici pensionarii care fug de frigul din nord; și, în loc să se ridice și să se coboare de cincizeci de ori pe zi, Podul Oscar bloca acum traficul doar de vreo zece-cincisprezece ori. Plus că nu mai era atât de mult trafic de blocat.

Taverna cu specific pescăresc, „Rattler Fish House”, unde îi plăcea lui Lloyd să mănânce, s-a redeschis după o pauză de trei luni. Acum aveai voie

să te duci acolo cu câinele, pe care îl puteai lăsa în Curticica pentru Căței. Așa că Lloyd o lua deseori pe Laurie cu el și mergeau împreună pe „Cărarea de Zece Kilometri” de pe marginea canalului. O ridica în brațe ca să o treacă peste zonele unde scândurile erau năpădite de rogoz; pe de altă parte, mititica Țopăia fără probleme pe sub palmierii pitici, în timp ce Lloyd trebuia să se cocârjeze, să lase capul în jos, să întindă mâinile în față ca să se ferească de ramurile dese. Și îi era în permanență teamă că o să-i cadă în cap vreo veveriță, vreun șobolan sau ceva asemănător, deși nu i se întâmplase niciodată așa ceva. Când ajungeau la cherhana, cățelușa stătea la soare lângă el și, pentru că era cuminte, primea câte un cartofior prăjit din farfuria lui. Toate ospătărițele mureau de dragul ei și se îmbulzeau să-i mângâie blănița cenușie. Bernadette, angajata care îi conducea pe clienți la mesele lor, era topită după Laurie. „Uite ce *fățucă* are”, spunea ea mereu, de parcă acel cuvânt explica absolut tot. Se puneă în genunchi lângă cățelușă, oferindu-i astfel lui Lloyd o priveliște excelentă și savuroasă a decolteului ei. „Vaaai, ce *fățucă* drăgălașă!”

Laurie îi accepta mângâielile, dar nu părea înnebunită după ele. Pur și simplu ședea cuminte în popou, își studia puțin noua admiratoare, după care își concentra din nou toată atenția asupra lui Lloyd. Sigur că o parte din atenția asta avea de-a face cu cartofii prăjiți, însă nu toată; cățelușa îl privea la fel de stăruitor și când el se uita la televizor. Bineînțeles, până când adormea la picioarele lui.

A învățat repede unde să-și facă nevoile și, în ciuda prezicerii lui Don, nu a ros mobila. Dar și-a ros jucăriile, care s-au înmulțit: de la trei s-au făcut șase, iar de la șase s-au făcut douăsprezece. Lloyd a găsit un coș vechi în care să le pună. Laurie se ducea dimineața la coșul ăsta, se ridica, își sprijinea lăbuțele din față pe marginea lui și se apuca să studieze conținutul, exact ca un cumpărător care evaluează produsele dintr-un magazin. În cele din urmă, își alegea una, se ducea într-un colț și rodea la ea până când se plictisea. Apoi se întorcea la coș și își alegea alta. La sfârșitul zilei, toate jucăriile erau împrăștiate prin dormitor, prin living și prin bucătărie. Acum, ultima treabă pe care o avea de făcut Lloyd înainte de culcare era să le adune și să le pună înapoi în coș. Dar nu din cauză că l-ar fi deranjat dezordinea, ci pentru că micuța părea extrem de fericită când își admira averea în fiecare dimineață.

Beth îl suna foarte des ca să-l întrebe dacă are grijă de el și dacă

mănâncă așa cum trebuie. Îi aducea aminte de zilele de naștere și alte aniversări ale prietenilor vechi și ale rudelor bătrâne. Îl ținea la curent cu cine mai murise. Întotdeauna încheia întrebându-l dacă Laurie tot în perioadă de probă este. Iar Lloyd îi răspundea că da. Așa i-a răspuns până în ziua aceea de la jumătatea lui octombrie. Tocmai se întorseseră acasă de la cherhana, iar Laurie dormea pe spate în mijlocul livingului, cu lăbuțele întinse în cele patru puncte cardinale. Adierea care venea din aerul condiționat îi răvășea ușor blănița de pe burtă și Lloyd și-a dat seama că este frumoasă. Nu că l-ar fi încercat vreun sentiment anume; pur și simplu asta era realitatea. La fel simțea și în legătură cu stelele pe care le vedea noaptea, când o scotea să-și facă nevoile.

— Nu, i-a răspuns el acum lui Beth. Cred că am trecut de perioada de probă. Dar, dacă o să mor eu înainte, ori o iei acasă la tine – fac ceva pe alergiile lui Jim –, ori îi găsești un cămin bun, unde să fie fericită câte zile o mai avea de trăit.

— Am înțeles, să trăiți, domnule Rățoi!

Rățoiul cu pricina era o jucărie din cauciuc dintr-un cântecel vechi, din serialul cu păpușile Muppets, foarte îndrăgit de copii în anii '70. Lui Beth îi plăcuse la nebunie și îl ținea minte și acum. Altă trăsătură a ei, care lui Lloyd i se părea deopotrivă adorabilă și al naibii de enervantă.

— Mă bucur că vă înțelegeți, a spus ea și a coborât puțin tonul. Sincer, n-am crezut că o să iasă bine.

— Atunci, de ce mi-ai adus-o?

— Am mers la nimereală. Știam că ai nevoie de *ceva* care să te solicite mai mult decât un peștișor auriu. A început să latre?

— Mai mult chițăie. Și o apucă atunci când ne vizitează poștașul sau curierul sau Don la o bere. Și nu scoate mai mult de două hămăieli din astea ascuțite. Ham-ham și gata. Tu când mai treci pe-aici?

— Acum e rândul tău să vii la noi.

— Va trebui s-o iau și pe Laurie. Nici nu mă gândesc s-o las la Don și Evelyn Pitcher.

S-a uitat în jos, la cățelușa lui adormită și a înțeles că niciodată nu o va lăsa în grija nimănui. Chiar și atunci când se ducea doar până la supermarketul din apropiere, tot își făcea probleme în legătură cu ea... dacă e speriată, dacă s-a lovit cumva... și mereu râsufla ușurat când o vedea așteptându-l la ușă.

— Păi, vino cu ea! Aș vrea să văd cât a crescut.

- Și cum rămâne cu alergiile lui Jim?
- Fac ceva pe alergiile lui, a râs Beth și a închis.

6

După câteva minute în care s-a minunat entuziasmată la vederea lui Laurie – care, cu excepția unei singure opriri pentru un pipi scurt, dormise dusă pe bancheta din spate tot drumul până la Boca – Beth a revenit la apucăturile ei de soră mai mare. Cu toate că l-ar fi putut pisa la cap în legătură cu multe subiecte (era o adevărată expertă în privința asta), acum a decis să vorbească despre domnul doctor Albright și despre faptul că Lloyd trebuia neapărat să se ducă la el pentru un control de rutină – de fapt, ar fi trebuit să se ducă de multă vreme.

— Chiar dacă arăți bine. Mă văd nevoită să recunosc asta. Parcă te-ai și bronzat un pic. Vreau să sper că n-ai culoarea asta de la icter.

— M-a prins un pic soarele. O plimb pe Laurie de trei ori pe zi. Dimineata, pe plajă; pe „Cărarea de Zece Kilometri” până la cherhana, unde mănânc eu la prânz; și din nou pe plajă, seara. Când apune soarele. Pe ea n-o interesează, că-i câine și n-are simț estetic. Dar mie îmi place.

— Pe poteca aia din scânduri o plimbi? Aia de pe marginea canalului? Dumnezeuule, Lloyd, ce-i în capul tău? Scândurile alea sunt crăpate și putrezite și ar putea să se surpe sub voi într-o zi! Și o să cădeți amândoi în canal – și tu, și prințesica asta!

S-a aplecat și a mângâiat-o pe cap pe Laurie.

— Rezistă de mai bine de patruzeci de ani. Cred că o să dureze mai mult decât mine.

— Ți-ai făcut programarea la doctor?

— Nu încă, dar o s-o fac.

Beth i-a arătat telefonul.

— Ce-ar fi s-o faci chiar acum? Vreau să te aud cu urechile mele.

Lloyd s-a uitat la ea și și-a dat seama că Beth nu se aștepta deloc să o asculte. Iar asta a fost motivul pentru care a făcut-o. Și a mai fost încă unul. În anii trecuți, îi fusese realmente groază să se ducă la doctor; și tot se așteptase (evident, influențat de prea multele seriale de la televizor) la momentul acela când doctorul îl va privi cu o mină gravă și îi va spune: „Am o veste proastă.”

Însă acum se simțea bine. Sigur, avea picioarele țepele dimineața, când

se dădea jos din pat – probabil unde mergea atât de mult în ultima vreme. Plus că spatele îi trosnea mai tare ca oricând. Dar pe interior nu-l deranja nimic. Desigur că știa că există o grămadă de chestii rele pe care să nu le simți, dar care să se dezvolte încet-încet și să-și facă de cap într-un trup de om bătrân. Știa că există boli de care devii conștient abia atunci când este prea târziu. Însă nu primise niciun fel de semnal de alarmă: nici sânge în scaun sau în spută, nici vreo durere abdominală profundă, nici nu avea dificultăți la înghițire și nici dureri la urinare. Acum și-a spus că este mult mai ușor să mergi la doctor când organismul îți zice că nu ai motive să te temi.

— Ce te-a apucat să zâmbești?

Tonul lui Beth era cam suspicios.

— Nimic. Dă-mi telefonul!

Lloyd a întins mâna. Beth s-a ferit.

— Folosește-ți telefonul tău, dacă nu mă minți și chiar vrei să-ți faci programarea.

7

La două săptămâni după consultul general, doctorul Albright l-a chemat ca să-i prezinte rezultatele. Erau bune.

— Ai o greutate normală, tensiunea e bună, la fel și reflexele. Valorile colesterolului sunt mai bune decât ultima dată când ne-ai permis să-ți luăm sânge pentru analize...

— Știu că a trecut destul de mult timp de atunci, a spus Lloyd. Probabil prea mult.

— Categorie prea mult, nu „probabil”. În orice caz, ideea e că nu ai nevoie de vreun tratament cu lipide, ceea ce ar trebui să te bucure. Cel puțin jumătate dintre pacienții mei de vârsta ta îl urmează.

— Merg mult pe jos, a zis Lloyd. Mi-a dat sora mea un câine. Un cățeluș.

— Dumnezeu a inventat cățele când s-a gândit la un program perfect de mișcare. Și, în rest, ce mai faci? Te descurci?

Nu era nevoie ca doctorul să fie mai clar. Și Marian îi fusese pacientă, însă o pacientă mult mai conștiincioasă decât soțul ei în privința controalelor medicale semestriale – da, așa fusese Marian Sunderland,

energică și plină de inițiativă în toate privințele. Însă tumoarea care, mai întâi, i-a întunecat mintea și apoi a ucis-o i-a înfrânt și energia, și curajul. Pentru că a ajuns mult prea în adâncul ei. Probabil că Dumnezeu avusese ca model un glonț de calibrul .45 atunci când crease glioblastomul.

— Da, fac destul de bine, a răspuns Lloyd. Am început din nou să dorm. Oricum sunt rupt de oboseală când mă culc și cred că asta mă ajută.

— Cățelul este motivul pentru care faci atâta mișcare?

— Da.

— Ar trebui să-i mulțumești surorii tale, a zis Albright.

Lui Lloyd i s-a părut o idee bună. Așa că a sunat-o în aceeași seară și i-a mulțumit. Beth i-a răspuns că i-a făcut foarte, foarte multă plăcere să i-o dăruiască pe mititică. Lloyd a plimbat-o pe Laurie pe plajă. El a admirat apusul, iar Laurie a descoperit un pește mort și a făcut pipi pe el. Amândoi s-au întors mulțumiți acasă.

8

Ziua de șase decembrie a acelui an a început la fel ca toate celelalte, cu o plimbare pe plajă, urmată de micul-dejun: hrană umedă de la Gaines Burger pentru Laurie, un ou și o felie de pâine prăjită pentru Lloyd. Niciun fel de premoniție că tocmai atunci Dumnezeu își arma revolverul de calibrul .45. Lloyd s-a uitat la prima oră a programului de dimineață de la televizor, după care a intrat în micuțul birou al lui Marian. Își făcuse rost de ceva de lucru: ținea evidențele contabile pentru cherhana și pentru un magazin auto din Sarasota. O treabă comodă, care nu-l stresa și nu-i dădea dureri de cap. Și, cu toate că banii nu reprezentau o problemă, îi plăcea să lucreze din nou. A descoperit că se simțea mai bine în biroul lui Marian decât în al lui. Și muzica ei îi plăcea. Întotdeauna îi plăcuse. Probabil că Marian se bucura acum știind că îi folosește biroul.

Laurie a stat lângă scaunul lui și și-a ros, cu un aer gânditor, iepurașul din cauciuc; apoi a tras un pui de somn. La zece și jumătate, Lloyd a salvat documentul și s-a ridicat de la computer.

— E ora de gustare, fato.

Cățelușă l-a urmat în bucătărie și a căpătat un baton din piele pe care să-l roadă. Lloyd a băut o cană cu lapte și a mâncat două fursecuri din pachetul primit în avans de la Beth pentru Crăciun. Erau arse pe fund (un alt talent al lui Beth era să ardă fursecurile de Crăciun), dar comestibile.

A citit apoi un timp – tocmai ce se chinuia să-i dea de cap uneia dintre cărțile cât o cărămidă ale lui John Sandford – când a auzit un zornăit cunoscut. Era Laurie, care se dusesse la ușa de la intrare. Lesa era agățată de clanță și micuța împingea cu botul clema metalică de la capăt. Lloyd s-a uitat la ceas și a văzut că era douăsprezece fără un sfert.

— Bine, haide!

I-a pus lesa, s-a pipăit pe buzunarul stâng, ca să se asigure că are portofelul la el, după care a deschis ușa și Laurie l-a tras afară, în lumina puternică a amiezii. În timp ce mergeau spre „Cărarea de Zece Kilometri”, Lloyd a observat că Don se apucase deja să-și instaleze decorațiunile din plastic, vechi și urâte: o scenă cu Nașterea lui Isus (cu caracter religios), un Moș Crăciun uriaș și din plastic (cu caracter laic) și o colecție de pitici de grădină, pe care-i împopoțonase prea tare, încercând să-i facă să semene cu spiridușii Moșului (cu caracter SF). În curând, Don își va risca din nou viața urcându-se pe scară ca să întindă luminițele care scliffeau intermitent și care făceau ca locuința soților Pitcher să semene cu cel mai mic și mai vulgar cazino din lume. În anii trecuți, Lloyd se întrista când vedea toate ornamentele astea ale lui Don, dar astăzi a început să râdă. Trebuia să recunoască meritele ticălosului ăluia bătrân. Avea artrită și probleme cu spatele și nici cu vederea nu stătea prea bine, dar nu se dădea bătut. Pentru Don, ori era Crăciun, ori nu mai era nimic. Evelyn a ieșit pe terasa din spate. Purta un capot roz, încheiat strâmb, obrajii îi erau mânjiți cu un smac de culoarea untului, iar părul îi era zbârlit în toate părțile. Don îi destăinuise lui Lloyd că soția lui cam începuse să piardă contactul cu realitatea, iar astăzi chiar așa și arăta.

— L-ai văzut? a strigat ea.

Laurie a ridicat ochii și a salutat-o în felul ei caracteristic:

— *Ham-ham!*

— Pe cine? Pe Don?

— Nu! Pe John Wayne! Normal că pe Don!

— Nu l-am văzut, a zis Lloyd.

— Dacă-l vezi, spune-i să nu mai ardă gazul aiurea și să termine naibii de pus ornamentele alea. Becurile atârnă urât și nici n-a scos încă Magii din garaj! Cât de *prost* e omul ăsta!

— O să-i transmit, dacă-l văd.

Evelyn s-a aplecat peste balustradă – periculos de mult.

— Ia uite ce cățel drăguț ai! Cum ziceai că-l cheamă?

— Laurie, i-a răspuns Lloyd, pentru a 'nșpea mia oară.

— Aha! O fată, o fată, o fată! a exclamat Evelyn, cu un fel de pasiune de-a dreptul shakespeariană și apoi a scos un chicotit ca de cioară răgușită. Ce o să mă bucur când se termină afurisitul ăsta de Crăciun! Așa să-i mai zici!

S-a îndreptat de mijloc și a intrat în casă. Lloyd a răsuflat ușurat, pentru că nu credea că ar fi fost în stare s-o prindă dacă ar fi căzut peste balustradă. Laurie s-a ridicat în picioare și a pornit repede spre poteca din scânduri și spre aromele de cartofi prăjiți care veneau dinspre cherhana. Lloyd a mers după ea, poftind la un file de somon la cuptor, pe pat de orez. Parcă nu-i mai cădeau bine prăjelile.

Canalul șerpuia; la fel și poteca din lemn, cotind încoace și încolo, foarte aproape de malul năpădit de buruieni. Din loc în loc mai lipsea câte o scândură. Laurie s-a oprit ca să se uite la un pelican care a plonjat în apă și a ieșit imediat cu un pește zvârcolindu-i-se în ciocul cât un rucsac. Apoi și-au continuat drumul. Micuța s-a oprit din nou lângă un smoc de rogoz care ieșea dintre două scânduri deformate. Lloyd a ridicat-o de burtică și a trecut-o în cealaltă parte – se făcuse prea mare ca s-o mai poată lua în brațe ca pe o minge. Puțin mai încolo, chiar înaintea de următorul cot, un palmier pitic crescuse peste potecă, formând o arcadă joasă. Laurie era mică și putea să treacă pe sub ea, însă s-a oprit brusc, cu ochii înainte și capul înclinat într-o parte. Lloyd a ajuns-o din urmă și s-a aplecat să vadă la ce se uită. Era bastonul lui Don Pitcher. Cu toate că era făcut din mahon rezistent, acum era crăpat de jos, de la vârful de cauciuc, și până la jumătate.

Lloyd l-a ridicat și a observat trei sau patru stropi de sânge pe el.

— Nu-i în regulă. Cred că ar trebui să ne întoar...

Dar Laurie s-a și repezit înainte, smulgându-i lesa din mână. A dispărut pe sub bolta verde. Capătul lesei zăngănea și se răsucea în urma ei. Apoi a început lătratul, însă nu cele două hămăieli obișnuite ale ei, ci o salvă de lătrături insistente. Speriat, Lloyd a trecut pe sub palmierul pitic, mișcând bastonul în stânga și în dreapta ca să dea la o parte crengile. Dar crengile i-au ripostat cu furie și l-au zgâriat pe obraji și frunte. Pe unele dintre ele erau alți stropi și pete de sânge. La fel și pe scândurile potecii.

Laurie stătea bine proptită pe picioare, cu spatele încovoiat, cu botul aproape atingând scândurile. Lătra la un aligator. Un aligator verde-închis, lung de cel puțin trei metri – un ditamai monstrul. Și care se holba la micuța lătrătoare a lui Lloyd cu ochii lui parcă fără viață. Stătea întins peste trupul

lui Don Pitcher, cu botul cât o lopată sprijinit de gâtul bronzat al acestuia, cu labelle scurte și solzoase din față încleștate posesiv de umerii lui. Era primul aligator văzut de Lloyd de când fusese cu Marian la grădina zoologică din Sarasota, iar asta se întâmplase cu foarte mulți ani în urmă. Lui Don nu-i mai rămăsese prea mult din creștet. Iar Lloyd chiar putea să vadă așchii de os printre resturile de păr ale vecinului său. Pe obraz i se uscau niște dăre groase și cleioase, ca de sânge amestecat cu un fel de terci de ceva. Iar Lloyd și-a dat seama că se uită la niște resturi din creierul lui Don Pitcher. Parcă omenirea devenea complet lipsită de sens când îți spuneai că, poate doar cu câteva minute înainte, Don – un om, nu-i așa? – folosisese mîzga aia ca să gândească.

Capătul lesei lui Laurie căzuse de pe poteca din scânduri și intrase în canal. Cățelușa continua să latre. Aligatorul s-a uitat lung la ea, dar nu s-a mișcat. Parcă era tâmpit.

— Taci, Laurie! Taci naibii odată!

Și-a adus aminte cum stătea Evelyn Pitcher pe veranda din spatele casei, ca o actriță pe avanscenă, țipând *Aha! O fată, o fată, o fată!*

Laurie s-a oprit din lătrat, dar a continuat să mârâie gros, din gât. Parcă se făcuse de două ori mai mare, pentru că i se zbârlise blana cenușie pe tot trupul, nu doar la ceafă. Fără să-și ia ochii de la aligator, Lloyd s-a așezat într-un genunchi și și-a vârât mâna stângă în canal după lesă. A găsit-o, a scos-o, a apucat-o bine și s-a ridicat în picioare. A tras de ea. La început, parcă trăgea de un stâlp de telefon, nu de un cățel (atât de încordată era Laurie), dar apoi s-a întors cu fața la el. Și atunci, aligatorul și-a ridicat fulgerător coada și a plesnit puternic cu ea, împrôscând apă în jur și făcând să se cutremure scândurile potecii. Laurie s-a speriat și a sărit pe pantofii lui Lloyd. Tot fără să-și dezlipească ochii de la aligator, el s-a aplecat și a luat-o în brațe. Cățelușei îi vibra tot corpul, ca electrocutat. Atât de holbată era sărmana, că i se vedea albul ochilor. Lloyd nu apucase să se sperie înainte, pentru că fusese mult prea șocat la vederea aligatorului călare pe vecinul lui. Dar acum a simțit ceva, însă nu teamă, ci un fel de furie protectoare. A desfăcut lesa de la zgarda lui Laurie.

— Du-te acasă! Pricepi ce-ți zic? Du-te acasă! Vin și eu după tine.

S-a aplecat, tot cu ochii la aligatorul care și el continua să se uite ținută la el. De multe ori o dusesese în brațe pe Laurie când era mai mică; acum a împins-o printre picioarele lui (așa cum se face cu mingea la fotbalul american) și a trimis-o drept sub bolta făcută de palmierul pitic.

N-a avut timp să se uite după ea. Pentru că l-a atacat aligatorul. S-a repezit la el cu o viteză uluitoare, împingându-se cu picioarele din spate în cadavrul lui Don și trimițându-l la câțiva metri depărtare. A căscat botul, dezvelindu-și colții care semănau cu un gard de țărugi plini de jeg. Pe limba lui groasă, vineție, încă se vedeau bucățele din cămașa lui Don.

Lloyd și-a luat avânt și l-a lovit din lateral cu bastonul. L-a pocnit în cap, chiar sub unul dintre ochii ăia înspăimântător de inexpressivi. Bastonul s-a spart de-a lungul crăpăturii. Bucata desprinsă s-a ridicat în aer și apoi a căzut în canal. Aligatorul s-a oprit o clipă, parcă uimit de ce se întâmplase. Dar imediat și-a continuat atacul. Atât de aproape era acum, că Lloyd îi auzea pocnetul ghearelor pe scânduri. A căscat larg botul, foarte larg – falca de jos i se târa pe scânduri.

Lloyd nu s-a mai gândit la nimic. S-a abandonat acelor instincte animalice de supraviețuire pe care le ținem ascunse în străfundurile noastre. A întins ce mai rămăsese din bastonul lui Don și i-a împlântat capătul ascuțit în capul ca de lopată al fiarei. L-a strâns bine în ambele mâini și s-a împins în el cu toată greutatea. A reușit să miște aligatorul într-o parte. Și imediat, înainte ca acesta să se dezmeticească, s-a auzit o serie de pocnete seci, ca de gloanțe oarbe. O parte din vechea potecă din lemn s-a prăbușit în canal, ducând cu ea și jumătatea superioară a aligatorului. A început să izbească cu coada în scândurile putrezite și zguduind cadavrul lui Don. Apa din canal parcă dădea în clocot. Lloyd s-a chinuit să-și recapete echilibrul și a reușit să se dea un pas în spate exact în momentul când aligatorul și-a scos capul la suprafață. Clămpănea furibund din colți. Fără să mai țintească, Lloyd s-a repezit din nou la el cu bastonul și i l-a împlântat drept în ochi. Aligatorul s-a cambrat și, dacă Lloyd nu ar fi dat drumul la baston, l-ar fi tras după el în apă.

S-a întors și s-a repezit printre crengile palmierului pitic, cu mâinile întinse orbește, așteptându-se ca, dintr-o clipă în alta, să fie mușcat de spate, sau să fie aruncat în sus de aligatorul care înota pe sub poteca din scânduri și care apoi s-ar fi împins în fundul plin de mizerii al canalului, ar fi ieșit la suprafață și ar fi pornit după el. Dar a reușit să treacă pe sub palmier. Era mânjit de sânge – și de sângele lui Don, și de al lui, de la toate zgârieturile alea urâte. A constatat că Laurie nu se dusese acasă. Îl aștepta la doar trei metri distanță de palmier și, când l-a văzut, a luat-o la goană, și-a luat avânt și a sărit. Lloyd a prins-o (ca pe o minge trimisă în lung de linie la

campionatul mondial de fotbal american). Nici nu-și dădea seama că Laurie scheuna și i se zbătea în brațe și îl lîngea disperată pe toată fața. Deși își va aminti mai încolo de asta – și nu va mai zice că „l-a lins”, ci că „l-a pupat”.

Abia după ce a coborât de pe poteca din lemn și a ajuns pe alea cu pietriș decorativ, s-a oprit un pic și s-a uitat în spate, așteptându-se să vadă aligatorul năpustindu-se spre ei cu viteza aia năucitoare și foarte stranie pentru un animal atât de mare. L-au lăsat picioarele când a ajuns la jumătatea drumului și a trebuit să se așeze pe jos. Plîngea și tremura din tot corpul. Se tot uita în urmă după aligator. Laurie îl pupa în continuare, dar parcă nu mai era chiar atât de speriată ca mai devreme. Când s-a simțit în stare să meargă mai departe, s-a ridicat și s-a dus acasă. Tot cu Laurie în brațe. De două ori a simțit că îl ia cu leșin și a trebuit să se oprească.

În timp ce Lloyd abia își mai târa picioarele spre ușa din spatele casei sale, Evelyn a ieșit iarăși pe verandă.

— Știi că dacă îți tot duci câinele în brațe, n-o să mai vrea niciodată să meargă pe jos. Știi, da? L-ai văzut pe Don? Trebuie să termine de pus afurisitele astea de ornamente!

Oare chiar nu a văzut sângele? s-a întrebat Lloyd. Sau nu voia să-l vadă?

— A avut loc un accident.

— Ce fel de accident? Iar s-a izbit cineva de blestematul ăla de pod?

— Intră în casă, a îndemnat-o Lloyd.

A intrat și el, fără să mai stea să vadă dacă femeia face ce i-a spus. I-a turnat lui Laurie apă proaspătă în bol, iar cățelușa s-a repezit s-o lipăie. Cât timp micuța și-a potolit setea, Lloyd a sunat la Urgențe.

9

Probabil că polițiștii au ajuns acasă la familia Pitcher imediat după ce au recuperat cadavrul lui Don, pentru că Lloyd a auzit urletele lui Evelyn. N-au durat prea mult, dar lui așa i s-a părut. S-a întrebat dacă nu cumva ar fi bine să se ducă la ea, să încerce să o consoleze. Dar nu se simțea în stare. Nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atât de epuizat; nici măcar după antrenamentele de fotbal de la liceu, din după-amiezile caniculare de august, nu fusese în halul ăsta de vlăguit. Acum nu voia decât să stea pe fotoliu, cu Laurie pe genunchi. Cățelușa adormise deja, tot cu botul vîrât sub coadă, cum îi era obiceiul.

Au venit polițiștii și i-au cerut să le spună cum descoperise cadavrul. După ce i-au auzit povestea, i-au zis că avusese mare noroc să scape nevătămat de acolo.

— Dar, lăsând la o parte norocul, trebuie să vă felicit că v-a venit atât de repede ideea să vă folosiți de bastonul domnului Pricher, i-a spus unul dintre polițiști.

— Tot m-ar fi prins dacă nu s-ar fi năruit scândurile potecii sub greutatea lui, a spus Lloyd.

Probabil că ar fi prins-o și pe Laurie. Pentru că Laurie nu se dusesese acasă. Laurie îl așteptase.

În seara aceea, a luat-o în pat cu el. Cățelușa a dormit dusă pe partea lui Marian. Dar Lloyd nu a prea dormit. De fiecare dată când îl lua somnul, își amintea de aligatorul tolănit peste cadavrul lui Don. Își amintea de atitudinea lui posesivă. De ochii lui negri și goi. De botul uriaș, care parcă rânjea. De viteza uluitoare cu care se repezise asupra lui. Iar atunci întindea mâna și o mângâia pe cățelușa care dormea lipită de el.

Chiar a doua zi, Beth a venit în fuga mare de la Boca. Evident că l-a certat, dar mai întâi l-a îmbrățișat și l-a sărutat de multe ori, aducându-i aminte lui Lloyd de frenezia cu care-l pupase Laurie pe toată fața atunci când ieșise de sub ramurile dese ale palmierului pitic.

— Te iubesc, prostule, i-a zis Beth. Slavă Domnului că n-ai pățit nimic!

După care a luat-o în brațe și pe Laurie. Laurie i-a suportat cu multă răbdare manifestările – puțin cam exagerate – de dragoste, dar imediat ce Beth a pus-o jos, s-a dus repede să-și caute iepurașul din cauciuc. L-a găsit, s-a retras cu el într-un colț și a început să-l piuie la nesfârșit. Lloyd s-a întrebat dacă nu cumva micuța își imaginează că jucăria aia e aligatorul și că acum ea îl sfâșie în bucăți. Apoi și-a spus că Beth avea dreptate – tare prost mai era! Nu ai cum să transformi animalele în ceva ce nu pot fi. Nu citise asta în **Felicitări! Ți-ai luat un cățeluș!** Era unul dintre lucrurile acelea pe care trebuie să le afli singur.

10

A doua zi după vizita lui Beth, la Lloyd a venit un tip de la administrația fondului piscicol și cinegetic al statului Florida. Au stat în bucătărie și tipul ăla, pe care îl chema Gibson, a băut un pahar cu ceai rece. Laurie s-a distrat un timp mirosindu-i bocancii și tivul pantalonilor, după care s-a plictisit și

s-a făcut covrig sub masă.

— Am prins aligatorul, a spus Gibson. Mare noroc ai avut, domnule Sunderland. Că al naibii de mare era.

— Știu. A fost eutanasiat?

— Încă nu și nici nu este sigur că o să fie. Încă se dezbate problema. Pentru că își proteja ouăle.

— Avea cuibul acolo?

— Da.

Lloyd a strigat-o pe Laurie. Laurie a ieșit imediat de sub masă. Lloyd a luat-o în brațe și a început s-o mângâie.

— Și de câtă vreme era monstrul ăla acolo? Că aproape zilnic am mers cu cățelușa mea pe poteca aia spre cherhana.

— Perioada normală de incubație este de șaiszeci și cinci de zile.

— Adică dihania aia a fost acolo tot timpul?

Gibson a dat din cap.

— Da, mare parte din timp. A stat ascuns printre ierburi și rogoz.

— Și se uita la noi când treceam pe acolo.

— Și la dumneavoastră și la toată lumea care mergea pe poteca din scânduri. Probabil că domnul Pitcher a făcut ceva, ceva cu totul neintenționat, care l-a stârnit... a stârnit-o, pentru că-i femelă... și...

Gibson a ridicat din umeri.

— Nu cred că putem vorbi în cazul ăsta despre instincte materne, dar reptilele sunt programate genetic să-și protejeze cuibul.

— Probabil că a dat din baston în direcția ei, a spus Lloyd. Tot timpul dădea din bastonul ăla. Poate chiar a lovit-o. Sau a lovit cuibul.

Gibson și-a terminat ceaiul și s-a ridicat de pe scaun.

— Mi-am zis că poate vreți să știți care-i situația.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin. E tare drăguț câinele dumneavoastră. Metis de Border Collie cu ce?

— Mudi.

— Aha. Da, seamănă. Și a fost cu dumneavoastră în ziua aia.

— Mergea înaintea mea. Ea a văzut prima aligatorul ăla.

— Și ea are mare noroc că a scăpat teafără.

— Da.

Lloyd a mângâiat-o pe Laurie. Laurie a ridicat la el ochii de culoarea

chihlimbarului. Și Lloyd s-a întrebat, așa cum o făcea aproape întotdeauna, ce anume vedea mititica la fața boșorogului care se uita la ea. Era un mister, la fel ca stelele pe care le vedea când o scotea noaptea să-și facă nevoile. Dar nu-l deranja asta. Misterele sunt un lucru bun, mai cu seamă atunci când nu mai ai prea mult de trăit.

Gibson i-a mulțumit pentru ceai și a plecat. Lloyd a rămas un timp pe scaun, mângâind blana deasă și cenușie. După care a pus-o jos pe Laurie și a lăsat-o să-și vadă de treburile ei.

ȘERPII CU CLOPOȚEI

Iulie – august 2020

Deloc nu m-am mirat când am văzut-o pe bătrână împingând la căruciorul cu două locuri, dar fără niciun copil în el; fusesem avertizat. Asta se întâmpla pe Rattlesnake Road, care șerpuiește pe cei șase kilometri, cât se întinde țărmul micuței Rattlesnake Key^{65}. La sud sunt case și blocuri de locuințe; la nord, câteva vile luxoase.

Drumul face o curbă în „unghi mort” la vreo opt sute de metri distanță de conacul lui Greg Ackerman, unde locuiam eu în vara aceea, când mă simțeam trist și părăsit. De-o parte și de cealaltă a drumului, tufele dese, crescute alandala și mai înalte decât mine (iar eu am un metru nouăzeci) parcă se căzneau să sugrume mai tare străduța aia și așa destul de îngustă. Curba era marcată în ambele părți cu niște copii din plastic verde și fluorescent, iar de fiecare dintre ei era agățat câte un indicator pe care scria: REDUCEȚI VITEZA! LOC DE JOACĂ. Mă plimbam, dar trebuie să spun că, având vârsta de șaptezeci și doi de ani și fiind obligat să suport căldura înăbușitoare a unei dimineți de iulie, mă mișcăm destul de încet. Aveam intenția să merg până la bariera care desparte porțiunea privată a drumului de cea aflată în posesia statului, după care să mă întorc la casa lui Greg. Dar mă întrebam deja dacă nu cumva îmi făcusem un plan mult prea ambițios pentru puterile mele.

Nu prea crezusem ce-mi povestise Greg despre doamna Bell, dar acum am văzut-o cu ochii mei. Venea spre mine, împingând la căruciorul ăla supradimensionat. Una dintre roți era neunsă și scârțâia de-ți perfora timpanele. Femeia purta un șort lăbărțat, sandale, ciorapi trei sferturi și avea pe cap o pălărie de soare albastră. S-a oprit, iar eu mi-am adus aminte că Greg mă întrebase dacă eram sigur că „problema ei” – așa îi spusese – nu îmi va crea și *mie* vreo problemă. Îi răspunsesem că nu, dar acum nu mai eram chiar atât de sigur.

— Bună ziua! Cred că sunteți doamna Bell. Numele meu este Vic Trenton. Stau la Greg pe perioada verii.

— Ești prieten cu Greg? Vai, ce drăguț! Prieten vechi?

— Am fost colegi la agenția de publicitate din Boston. Eu mă ocupam cu crearea textelor și el...

— Cu grafica, știi. Înainte să dea de bani, a spus ea, împingând căruciorul dublu și mai aproape de mine – dar nu prea aproape. Orice prieten al lui Greg... la-la-la și toate alea. Încântată de cunoștință! Dacă tot o să fim vecini cât stai aici, te rog să mă tutuiești și să-mi zici Alita. Sau Allie, dacă-ți place mai mult. Te simți bine? N-ai niciun simptom al gripei asteia noi?

— Sunt bine. Nici nu tușesc și nici febră n-am. Presupun că și tu te simți bine.

— Să știi că da. Mare mirare, când am vârsta pe care o am, plus câteva probleme de sănătate pe care le au mai toți bătrânii. Unul dintre puținele lucruri bune care se întâmplă vara aici e că mai toți oamenii pleacă în alte părți. Am văzut de dimineață la știri că doctorul Fauci zice că o să avem o sută de mii de cazuri noi în fiecare zi. Poți să-ți imaginezi așa ceva?

I-am spus că și eu mă uitasem la știri.

— Ai venit aici ca să scapi?

— Nu. Am avut nevoie de o vacanță și mi s-a oferit posibilitatea de a sta aici, așa că am profitat de ea. Asta nu era nici pe departe întreaga poveste.

— Eu cred că ești nițel cam dus cu capul, domnule Trenton, de ți-a venit să-ți faci vacanța în partea asta de lume în perioada verii.

După părerea lui Greg, tu ești aia dusă cu capul, am comentat eu în gând. Și, dacă e să mă iau după căruțul ăla pe care-l plimbi, tind să cred că nu mă înșel.

— Te rog, spune-mi Vic, am zis eu cu glas tare. Că doar suntem vecini acum.

— Ai vrea să-i saluți pe gemeni? m-a întrebat ea, schițând un gest spre cărucior.

Pe unul dintre locuri era pus un șort de culoare albastră, pe celălalt era tot un șort, dar verde. Pe spătare atârnavă tricouri cu inscripții haioase. Pe unul scria OBRAZNIC, iar pe celălalt – ȘI MAI OBRAZNIC.

— Țasta de-aici e Jacob, a continuat bătrâna, arătând spre șortul albastru. Și ăstălalt e Joseph.

Și a atins tricoul cu ȘI MAI OBRAZNIC. N-a zăbovit cu mâna pe el, dar gestul a fost blând și iubitor. Îmi aștepta reacția cu o atitudine calmă, dar precaută. Mi se părea țăcănită? Da, sigur că da, însă nu mă simțeam prea stingherit. Din două motive. În primul rând, pentru că mă asigurase Greg că,

în toate celelalte privințe, doamna Bell era perfect sănătoasă la cap și cu picioarele pe pământ. Iar în al doilea, pentru că atunci când lucrezi întreaga viață doar în publicitate, ajungi să cunoști o mulțime de oameni plecați cu sorcova. Chiar dacă sunt normali atunci când intră în domeniul acesta, tot o iau puțin razna după o vreme.

Fii drăguț cu ea, mi-a spus Greg. E inofensivă. Plus că face cele mai bune fursecuri din fulgi de ovăz cu stafide pe care le-am mâncat vreodată în viața mea. Nu prea știam dacă să-l cred în legătură cu fursecurile – agenții de publicitate tind să exagereze, indiferent dacă mai lucrează sau nu în domeniu –, dar eram mai mult decât dispus să fiu drăguț.

— Salutare, băieți! am spus. Îmi pare bine de cunoștință!

Nu mi-a răspuns nici Jacob și nici Joseph. Cum să-mi fi răspuns, dacă nu erau acolo? Și, tocmai pentru că nu erau acolo, nu-i deranja canicula și nu aveau de ce să-și facă probleme în legătură cu Covidul sau cu cancerul de piele.

— Tocmai ce-au împlinit patru ani, m-a anunțat Allie Bell.

Tare bună scamatorie treaba asta cu o femeie atât de în vârstă, mamă a doi băieți atât de mici, mi-am spus eu, pentru că mi se părea să fie trecut de șaizeci și cinci de ani.

— Sigur că sunt destul de mari ca să meargă și singuri, dar sunt niște puturoși mici și le place să-i plimb eu în căruț. Îi îmbrac cu pantalonași de culori diferite pentru că până și eu îi confund câteodată, a râs doamna Bell. Te las să-ți vezi mai departe de plimbare, domnule Trenton.

— Spune-mi Vic, te rog.

— Bine. Vic. Până la zece o să se facă treizeci și trei de grade la umbră. Despre umiditate nici nu mai zic nimic ăia de la meteo. Hai, băieți, spuneți frumos „la revedere” lui nenea!

Probabil că mi-au zis. Le-am urat și eu o zi frumoasă și i-am spus lui Allie Bell că mi-a părut bine să fac cunoștință cu ea.

— La fel și mie, a răspuns ea. Iar gemenii sunt de părere că ești un om foarte cumsecade. Nu-i așa, băieți?

— Normal că sunt, le-am asigurat eu pe cele două locuri goale din cărucior.

Allie Bell a zâmbit fericită. Dacă toată povestea asta fusese un fel de test, se pare că-l trecusem cu brio.

— Îți plac fursecurile, Vic?

— Sigur că-mi plac. Greg zice că specialitatea ta sunt cele din fulgi de ovăz și stafide.

— *Spécialité de la maison, oui, oui*, a exclamat ea și a scos câteva hohote subțiri de râs, ca un tril de mierlă.

Ei, uite, râsul ăla avea în el ceva ce îți cam dă fiori. Sau poate așa mi s-a părut mie din cauza circumstanțelor. Doar nu în fiecare zi ți se întâmplă să faci cunoștință cu niște gemeni morți de foarte multă vreme.

— Dacă nu te deranjează, o să trec pe la tine curând ca să-ți aduc câteva.

— Nu mă deranjează deloc.

— Dar mai pe seară. Când se mai răcorește puțin. Am impresia că rămân fără aer în miezul zilei, deși toată căldura asta nu pare să-i deranjeze pe Jake și pe Joe. Și întotdeauna îmi iau parul cu mine.

— Parul?

— În caz că dau peste vreun șarpe, mi-a explicat ea. Pa-pa, mi-a făcut plăcere.

A împins căruciorul pe lângă mine, după care a întors capul.

— Dar să știi că nu acum e cea mai bună perioadă să te bucuri de Coasta Golfului. Doar în octombrie și noiembrie te simți bine aici.

— Am înțeles, am răspuns eu.

Inițial, am crezut că insula fusese botezată astfel din cauza formei sale, care seamănă extrem de bine cu un șarpe văzut de la înălțime – un șarpe care se contorsionează și se încolăcește. Dar Greg mi-a explicat că acolo chiar *au existat* șerpi cu clopoței, că a fost o adevărată invazie până pe la jumătatea anilor '80. Atunci a început să se construiască masiv pe insulele aflate la sud de Siesta și Casey. Până atunci, insulițele acelea nu fuseseră considerate importante și fuseseră lăsate într-o stare de hibernare.

— Șerpii ăia au fost un fel de eroare ecologică, mi-a spus Greg. Probabil că la început au fost doar câțiva care înotau până aici de pe continent... dar, stai... șerpii *înoată*?

— Da, înoată, i-am răspuns eu.

— Sau poate au făcut autostopul în cala vreunei nave de aprovizionare sau ceva de genul ăsta. Ce știm noi? Or fi făcut tot drumul pe iahtul vreunui bogătaș. Se reproduc în ierburi, acolo unde păsările nu pot ajunge la puii lor. Să știi că șerpii cu clopoței nu depun ouă. Ouăle rămân în femele și apoi ies

puii vii din ele, cam opt sau zece odată – adică suficient pentru multe perechi de cizme, crede-mă. Și nenorociții ăștia veninoși erau *peste tot*. Sute, poate chiar mii. Au fost alungați spre nord când a început dezvoltarea imobiliară a insulișelor din sud. Și, după aia, când au venit aici barosanii...

— Adică ăia ca tine, am intervenit eu.

— Mda, a murmurat el, făcând pe modestul. Ce să zic? Bursa a avut grijă de mine, mai cu seamă acțiunile de la Apple.

— Și de la Tesla.

— Corect! Ți-am vândut și ție pontul ăla, dar tu, ca un bostonian sadea ce ești...

— Hai, termină! l-am oprit eu.

— Deci... când au venit barosanii aici și s-au apucat să-și înalțe conacele...

— Cum e și ăsta al tău, am comentat eu.

— Haide, Vic! Mă lași? Spre deosebire de toate ororile alea din ciment și stuc care au împânzit partea asta a Floridei, vila mea chiar are o arhitectură agreabilă.

— Dacă zici tu...

— Și când barosanii au început să-și ridice casele, firmele de construcții la care au apelat au găsit șerpi din ăștia pretutindeni. *Mișunau* peste tot. Constructorii i-au omorât pe ăia de pe terenurile unde lucrau ei – de pe ambele țărmuri –, dar nu s-a organizat nicio *adevărată* vânatoare de șerpi decât după moartea gemenilor Bell. Nici chiar atunci administrația locală n-a vrut să ia vreo măsură, pretextând că partea de nord a insulei era proprietate privată, prin urmare constructorii au organizat o poteră și au plecat la vânatoare de șerpi. Pe vremea aia, eu încă lucram la Massads, plus că mă ocupam și de vânzarea acțiunilor, așa că n-am fost aici, dar am auzit că o sută de bărbați și femei – cel puțin o sută –, cu mânuși și cizme înalte, din cauciuc, au pornit din locul unde-i acum bariera și au luat-o către nord. Loveau și răscoleau tufele cu parii și omorau toți șerpii pe care-i vedeau. Cei mai mulți erau șerpi cu clopoței, dar au mai găsit și alții – șerpi negri, șerpi de iarbă, câțiva șerpi-mocasin. Și – incredibil, dar adevărat – chiar și un piton.

— Și pe cei neveninoși i-au omorât?

— Pe toți, a spus Greg. Și nu au mai fost văzuți prea mulți de atunci încoace.

M-a sunat în seara aceea. Stăteam afară, lângă piscină, savuram un pahar cu gin tonic și mă uitam la stele. Voia să știe dacă mă simt bine în casă și dacă îmi place. I-am răspuns că mă simt foarte bine și i-am mulțumit din nou pentru că mi-a permis să stau acolo.

— Păcat că nu-i tocmai cea mai bună perioadă de petrecut pe Rattlesnake Key, a comentat el. Mai ales că majoritatea atracțiilor turistice s-au închis din cauza Covidului. Cele mai bune luni sunt...

— Octombrie și noiembrie. Mi-a spus doamna Bell. Allie.

— Deci ai cunoscut-o.

— Da. Și pe ea, și pe gemeni. Jacob și Joseph. Mai bine zis, am făcut cunoștință cu pantalonii și tricourile lor.

Greg n-a spus nimic câteva secunde. Apoi:

— Și e totul în regulă? La Donna m-am gândit atunci când te-am invitat să stai la mine. Dar nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să-ți aducă aminte...

Chiar dacă trecuseră atât de mulți ani, eu tot nu voiam să discut despre asta.

— Totul e în regulă. Ai avut dreptate. În afară de treaba aia cu gemenii, Allie Bell pare o femeie foarte cumsecade. S-a oferit să-mi aducă niște fursecuri.

— O să-ți placă la nebunie.

Mi-am adus aminte de petele mici și roșii de pe obrazii ei.

— M-a asigurat că nu are Covid – ea îi zice „gripa cea nouă”. Și nu tușea, dar nici prea sănătoasă nu prea pare. Acum m-am gândit la căruciorul dublu, cu locurile goale.

— Din punct de vedere fizic, despre asta vorbesc. A zis ceva despre niște probleme de sănătate.

— Păi, are șaptezeci și ceva de ani...

— Serios?! Eu credeam că vreo șaizeci și ceva.

— Ea și cu soțul ei au fost primii care și-au ridicat o casă în partea de nord a insulei – și asta s-a întâmplat pe vremea când era Carter președinte. Vreau să spun că toate instalațiile din tine ies din perioada de garanție atunci când treci de șaptezeci de ani.

— Nu m-am mai întâlnit cu nimeni altcineva, dar n-au trecut decât trei zile de când am ajuns. Nici măcar nu mi-am desfăcut toate bagajele.

Nu că aș fi avut prea multe. Dar am preferat să citesc, pentru că asta îmi făgăduisem că voi face când voi ieși la pensie. Iar când mă uitam la

televizor, îi opream sonorul în timpul reclamelor. Aș fi foarte fericit dacă nu aș mai vedea niciuna câte zile mai am de trăit.

— Măi, prietene, e *vară*. Ca să nu mai spun că e și pandemia de Covid. Odată ce treci de barieră, nu poți să te întâlnești decât cu Alita. Și cu...

S-a întrerupt.

— Și cu gemenii, i-am terminat eu propoziția. Jake și Joe.

— Ești sigur că nu te deranjează? Mă gândesc la ce s-a întâmplat cu...

— Nu mă deranjează. Se mai întâmplă și lucruri foarte rele pe lumea asta câteodată. Și sunt copii care mor. Așa am pățit eu și cu Donna, așa a pățit și Allie Bell. Fiul nostru a murit acum mult timp. Era mic. Am trecut peste asta.

Minciună. Sunt lucruri peste care nu poți să treci niciodată.

— Dar vreau să te întreb ceva.

— Și eu vreau să-ți răspund.

Am început să râd. O fi fost acum Greg Ackerman mai bătrân și mai bogat, dar rămăsese la fel de haios și de șmecher ca în tinerețe. Când lucram la contractul cu compania de sucuri Brite, Greg a venit odată la o ședință cu o sticlă de Brite Cola, cu gâtul lung – semnul distinctiv al firmei – ieșindu-i prin șlițul desfăcut de la pantaloni.

— Ea știe?

— Nu înțeleg.

Ba eu credeam că înțelege chiar foarte bine.

— Știe că e gol căruciorul? Știe că băiețelii ei au murit acum treizeci de ani?

— Patruzeci, m-a corectat el. Dacă nu cumva și mai mulți. Da, știe.

— Ești convins, sau așa crezi?

— Sunt convins. Aproape convins.

Da, asta era o altă calitate a lui Greg. Își păstra întotdeauna o porțiță de scăpare.

Am continuat să privesc stelele și mi-am terminat ginul. Pe deasupra golfului bubuiau tunetele și se vedeau sclipiri de fulgere difuze, dar mi-am spus că nu sunt decât niște amenințări deșarte.

M-am apucat să-mi despachetez și a doua valiză, chestie pe care ar fi trebuit s-o fac de două zile. Când am terminat – adică peste doar cinci minute –, m-am dus la culcare. Era 10 iulie. Covidul făcea ravagii în tot

restul lumii; doar în Statele Unite erau peste trei milioane de cazuri. Greg îmi spusese că, dacă vreau, pot să stau la el până în septembrie. I-am răspuns că șase săptămâni mi se par suficiente ca să mă limpezesc la cap; însă acum, că mă mai liniștisem, mi-am zis că aș putea să stau mai mult. Să aștept până se termină cu boala aia îngrozitoare.

De-a dreptul minunată era liniștea de aici, întreruptă doar de murmurul valurilor pe plaja îngustă și cu pietriș a lui Greg. M-am gândit că ar fi bine să mă scol în zori și să mă plimb mai devreme decât astăzi... și poate așa să reușesc să o evit pe Allie Bell. Sigur că era o femeie plăcută și îi dădeam dreptate lui Greg care credea că era destul de normală la cap, dar... căruciorul ăla cu pantalonași de culori diferite pe locurile goale... da, ăla era cam sinistru.

— Unul Obraznic și altul Și Mai Obraznic, am șoptit eu.

Ușa glisantă a dormitorului principal era deschisă și o adiere de vânt a mișcat perdelele albe și subțiri, transformându-le în niște brațe.

Abia acum înțelegeam de ce pe Greg îl îngrijora reacția mea față de povestea cu gemenii-fantomă. M-am prins mai târziu, dar nu se spune că „mai bine mai târziu decât niciodată”? Când îmi povestise pentru prima dată despre ciudățenia Alitei Bell nu făcusem niciun fel de legătură cu viața mea. Dar legătura exista. Legătura era fiul meu, care murise și el, cam la aceeași vârstă ca Jacob și Joseph. Însă nu din cauza lui Tad simțeam eu nevoia să stau departe de New England cel puțin o perioadă. Durerea aceea era veche. Iar acum, în casa asta ridicol de mare și în săptămânile astea caniculare de vară, trebuia să mă ocup de una nouă.

Am visat-o pe Donna, așa cum mi se întâmpla deseori. În visul acesta stăteam amândoi pe canapeaua din fostul nostru living și ne țineam de mână. Eram tineri. Nu vorbeam. Atâta tot. ăsta a fost visul. Însă m-am trezit cu obraji uzi de lacrimi. Acum vântul bătea mai tare, un vând cald, dar care făcea perdelele să semene și mai mult cu niște brațe întinse. M-am dat jos din pat ca să închid ușa, dar, în loc de asta, am ieșit pe balcon. În timpul zilei, puteai să vezi tot golful din dormitoarele de la etaj (Greg îmi spusese că, dacă vreau, pot folosi dormitorul principal, prin urmare așa am și făcut); însă nu se vedea nimic noaptea – doar întunericul nepătruns. Și câte un fulger, pentru că acum fulgera mai des. Și tunetele erau mai puternice, iar amenințarea furtunii nu mai era deloc una deșartă.

Am stat lângă balustrada de deasupra piscinei și a curții pavate cu dale. Tricoul și boxerii îmi fluturau cam tare din cauza vântului. Aș fi putut să-mi spun că mă treziseră tunetele sau niște rafale mai puternice de vânt, dar ar fi fost o minciună. Evident că visul mă trezise. Visul cu noi doi, ținându-ne de mână pe canapea, dar incapabili să discutăm despre ce simțeam. Pierderea era prea mare, prea permanentă, prea *concretă*.

Nu, pe fiul nostru nu șerpii cu clopoței îl omorâseră. A murit din cauza deshidratării într-o mașină încinsă la soare. Nu mi-am învinuit niciodată soția pentru moartea lui; era să moară și ea împreună cu el. Nici măcar pe câinele ăla nu l-am învinuit – un Saint-Bernard, pe care îl chema Cujo și care, trei zile în șir, a dat târcoale mașinii noastre (un Ford Pinto stricat și care nu mai voia nicicum să pornească), în soarele nemilos al verii.

Există o carte pentru copii, scrisă de Lemony Snicket^{66} și care se cheamă *O serie de evenimente nefericite*. Cartea asta este o descriere perfectă a chinurilor prin care au trecut soția și fiul meu. Mașina ne-a murit – din cauza unei supape înfundate (problemă pe care un mecanic auto ar fi rezolvat-o în mai puțin de cinci minute) – în fața unei case aflate departe, în zona rurală. Plus că nu era nimeni acolo. În afară de câine. Iar câinele era turbat. Și îngerul păzitor al lui Tad era în concediu în acea lună de iulie.

Toate astea s-au petrecut cu mult timp în urmă. Cu decenii în urmă.

Am intrat înapoi în dormitor, am închis ușa glisantă și am și încuiat-o, doar ca să fiu sigur. M-am culcat la loc și aproape că adormisem când am auzit un fel de scârțâit slab. M-am ridicat brusc în capul oaselor și am ciulit urechile.

Știți și voi câte idei trăsnite îți pot trece prin cap, unele extrem de caraghioase la lumina zilei, dar destul de plauzibile în toiul nopții. Nu mai știam dacă încuiasem ușa de la intrare și îmi era foarte ușor să-mi închipui că Allie era mult mai nebună decât i se părea lui Greg și că acum se afla la parterul casei. Și că traversa livingul împingând la căruciorul ăla cu roata neunsă, ca să ajungă în bucătărie, unde voia să-mi lase o caserolă Tupperware plină cu fursecuri din fulgi de ovăz cu stafide. Împingea la căruciorul ăla, convinsă că gemenii ei, morți deja de peste patruzeci de ani, încă stăteau pe locurile lor.

Scârț! Pauză. Scârț! Pauză.

Da, o vedeam. Îi vedeam chiar și pe Jake, și pe Joe... pentru că *ea* putea să-i vadă. Însă, pentru că eu eram *eu*, nu *ea*, îmi dădeam seama că sunt morți. Piele galbenă. Ochi sticloși. Picioare și glezne umflate, pentru că

acolo fuseseră mușcați de șerpi.

Ridicol. O idioțenie cât casa. Îmi dădeam seama de asta, chiar dacă stăteam speriat în pat, cu cearșaful strâns la piept. Și totuși: *Scârț!* Pauză. *Scâârț!*

Am aprins veioza și am traversat camera, tot repetându-mi că nu sunt deloc speriat. Am aprins și lustra, apoi am deschis ușa, am întins mâna și am aprins și luminile de pe coridor și de pe scară, continuând să îmi repet că nu o să-mă înșface nimeni de degete când bâjbâi după întrerupător. Și că în niciun caz n-o să țip dacă totuși așa o să se întâmple.

Am ajuns până la jumătatea holului și m-am uitat în jos, peste balustrada care-mi ajungea până la brâu. Normal că nu era nimeni în living, însă acum am auzit primii stropi de ploaie pe geamurile de la parter. Și mai auzeam încă ceva.

Scârț! Pauză. *Scâârț!* Pauză

Uitasem să opresc ventilatorul din tavan. Ăla scârțâia. Nici nu-l auzeam în timpul zilei. Întrerupătorul era în capul scării. L-am închis. Ventilatorul a mai scârțâit o dată și s-a oprit. M-am întors în pat, dar am lăsat veioza aprinsă, la faza cea mai slabă. Nu știu dacă am mai visat ceva, pentru că nu mi-am mai amintit nimic de dimineață.

Am dormit până mai târziu – poate unde mă obosise spaima aia trasă în miez de noapte. Așa că am sărit peste plimbare. În următoarele trei zile m-am trezit devreme, când aerul era curat și dulce, iar păsările încă nu-și recăpătaseră graiul. M-am plimbat până la barieră și înapoi. Am văzut o mulțime de iepuri, dar niciun om. Am trecut pe lângă cutia poștală a familiei Bell, de la capătul unei alei înconjurată de rododendroni, dar abia dacă am putut să văd și casa, pentru că se afla pe malul golfului, iar între mine și ea erau foarte mulți copaci și alți rododendroni.

În timpul zilelor de lucru din săptămână, auzeam zgomotul făcut de suflantele de frunze și, atunci când mă duceam la băcănie, chiar vedeam uneori vreo două camionete de la niște firme de horticultură parcate în fața casei lui Allie. Însă tot cred că se simțea singură. La fel ca mine. Plus că amândoi ne pierduserăm partenerii de viață. Ăsta ar fi fost un subiect bunicel de comedie romantică (sigur, în caz că s-ar face comedii romantice despre bătrâni – *The Golden Girls* fiind excepția care confirmă regula), însă nu mă încânta absolut deloc ideea că aș putea să mă dau la ea. De fapt, mai

puțin decât deloc. Ce am face? Am împinge împreună căruciorul cu gemenii invizibili? Ne-am preface că le dăm să pape macaroane cu brânză?

Greg avea un om de serviciu, dar mă rugase pe mine să ud florile din ghivecele enorme de lângă ușile care dădeau spre alee și de lângă piscină. Exact asta făceam într-o seară, cam la vreo zece sau douăsprezece zile după ce mă mutasem aici. Am auzit scârțâitul roții și am oprit apa. Allie împingea căruciorul pe alee. Avea un fel de traistă lungă atârnată de umăr. Din ea ieșea un baston din inox, cu un cârlig în vârf. M-a întrebat dacă nu cumva am vreun simptom al „noii gripe”. I-am răspuns că nu și că mă simt bine.

— Și eu. Ți-am adus fursecuri.

— Ești foarte drăguță, am spus eu, deși nu m-aș fi supărat deloc dacă ar fi uitat.

În seara asta, pe unul dintre locuri era un șort roșu, iar pe celălalt unul alb. Tricourile erau puse pe spătare, la fel ca prima dată. Pe unul scria SEE YA LATER ALLIGATOR, iar pe celălalt: AFTER A WHILE CROCODILE. Zău că ar fi fost tare simpatice tricourile astea pe niște copii adevărați. Însă așa... nu, nici vorbă. Totuși, Allie era vecina mea și părea destul de inofensivă. Așa că am spus:

— Bună, Jake!

Și apoi:

— Bună, Joe! Ce mai faci?

Allie a izbucnit din nou în hohote de râs, ca un tril de mierlă.

— Ești o dulceată de om!

După care m-a privit drept în ochi și mi-a zis:

— Știu că nu sunt aici.

M-am blocat. Habar n-aveam ce să-i răspund. Dar n-a părut deranjată.

— Însă uneori *sunt*.

Mi-am adus aminte că și Donna spusese ceva asemănător la un moment dat. La câteva luni după moartea lui Tad și cu puțin înainte de divorțul nostru. *Uneori îl văd*, mi-a zis ea atunci și, când eu i-am spus că e o prostie (ne reveniserăm destul ca să reîncepem să ne aruncăm vorbe grele), ea mi-a răspuns: *Nu-i o prostie. E o necesitate*.

Traista lui Allie avea un buzunar mare pe o latură. A băgat mâna în el și a scos o pungă cu fursecuri. Am luat-o și i-am mulțumit.

— Intră să guști și tu unul cu mine.

Și am adăugat imediat:

— Desigur, împreună cu băieții.

— Desigur, a repetat ea, de parcă ar fi vrut să spună: *Cum altfel?*

O scară ducea de la garaj până la intrarea în casă. A oprit căruciorul lângă ea și a spus:

— Hopa jos, băieți! Fuga-fuguța înăuntru! Avem voie. Ne-a invitat nenea.

Și realmente a urmărit cu privirea mișcările copiilor invizibili. După care și-a dat traista jos de pe umăr și a pus-o pe unul dintre cele două scaune.

A observat că mă uit la bastonul pentru șerpi și mi-a zâmbit.

— Încearcă-l. Habar n-ai cât de ușor e.

L-am scos și l-am ridicat. Nici măcar un kilogram și jumate nu cred că avea.

— E din inox, dar e gol pe dinăuntru. Ar trebui să împung șerpii cu vârful ăla ascuțit, dar sunt mult prea rapizi pentru mine.

A întins mâna și eu i-am înapoiat bastonul.

— De obicei, nu-i nevoie decât să-i înghiontești. Dar, dacă tot nu se dau la o parte...

A lăsat vârful în jos și l-a ridicat imediat.

— Poți să-i arunci în tufe. Dar trebuie să te miști foarte repede.

Am vrut s-o întreb dacă l-a folosit vreodată, dar mi-am dat seama că știam deja răspunsul. Dacă existau băieți invizibili în lumea ei, înseamnă că existau și șerpi invizibili. *Quod erat demonstrandum*. Așa că m-am mulțumit doar să-i spun că mi se pare o unealtă extrem de folositoare.

— O *necesitate*, a zis ea.

La jumătatea scării, Allie s-a oprit, și-a dus mâna la piept și a respirat adânc de câteva ori. Îi reapăruseră pe obraji petele roșii.

— Te simți rău?

— Nu, doar inima asta bătrână îmi mai face figuri și o mai apucă palpitațiile. Nu-i nimic grav și am pastilele la mine. Cred că ar trebui să iau vreo două. Poți să-mi dai un pahar cu apă?

— Nu vrei lapte? Că merge de minune cu fursecurile.

— Lapte și fursecuri? Un adevărat ospăț.

Am urcat și restul treptelor. Cu un geamăt stins, Allie s-a așezat la masa din bucătărie. Am turnat lapte în două pahare mici și am pus pe o farfurie jumătate din fursecurile cu stafide. M-am gândit că o să ne ajungă câte trei de fiecare, dar eu am mâncat patru. Chiar că erau foarte gustoase.

La un moment dat, Allie s-a ridicat în picioare și a strigat:

— Aveți grijă, băieți! Fără gălăgie și fără dezordine! Purtați-vă frumos!

— Sunt sigur că o să fie cuminți. Te simți mai bine?

— Da, mulțumesc.

— Ai ceva... acolo...

Și mi-am atins buza superioară.

— O mustăcioară de lapte? a chicotit ea.

Serios, chiar a chicotit. Și mie mi s-a părut o chestie încântătoare.

Când i-am dat un șervețel din cutia de pe măsută, am observat că se uită atentă la mâna mea.

— Soția ta nu a venit cu tine, Vic?

Mi-am atins verigheta.

— Nu. A murit.

A făcut ochii mari.

— Vai! Ce rău îmi pare! De curând?

— Cam așa ceva. Mai dorești un fursec?

O fi fost ea dusă cu capul în privința copiilor, dar știa foarte bine ce avea voie să facă... sau nu.

— Bine, dar să nu mă spui doctorului meu.

Am conversat puțin – însă nu despre șerpi cu clopoței, nici despre copii invizibili sau soții moarte. Mai mult a vorbit ea. Despre Coronavirus. Despre politicienii din Florida, despre care credea că fac rău mediului înconjurător. Mi-a spus că mor lamantinii din cauză că apele sunt poluate cu îngrășăminte chimice; și m-a sfătuit să vizitez Mote Marine Aquarium, de pe City Island, din Sarasota, pentru că doar acolo aș mai putea să văd câțiva.

— ...sigur, presupunând că mai este deschis.

Am întrebat-o dacă mai dorește puțin lapte. A surâs, m-a refuzat, s-a ridicat, s-a clătinat puțin, apoi și-a recăpătat echilibrul.

— Trebuie să-i duc pe băieți acasă. A trecut deja ora lor de culcare. Jake! Joe! Hai să mergem!

S-a întrerupt puțin. Și apoi:

— Uite-i! Ce prostioare ați mai făcut?

Și s-a uitat la mine.

— S-au jucat în camera aia de la capătul holului. Sper că n-au stricat nimic.

Camera de la capătul holului era biroul lui Greg, unde eu mă duceam să

cîtesc seara.

— Sunt sigur că totul e în regulă.

— Băieții așa de mici au obiceiul să facă dezordine. S-ar putea să-i las pe ei să împingă la cărucior până acasă. Obosesc foarte repede în ultimul timp. Ce ziceți, băieți? Vreți?

Am condus-o pe scară în jos, gata s-o apuc de braț dacă s-ar fi clătinat cât de puțin. Dar se pare că laptele și fursecurile o mai învioraseră cât de cât.

— Stați puțin, să-l scot eu de aici, le-a spus ea gemenilor. Nu vrem să lovim mașina lui nenea Trenton, nu?

— Loviți-o cât vreți, m-am făcut eu că mă adresez băieților. E închiriată.

Vorbele mele au făcut-o să chicotească din nou.

— Hai, copilași! O să vă spun o poveste înainte de culcare.

A scos căruciorul din garaj. Pe cer apăruseră primele stele și se făcuse puțin mai răcoare. Aflasem deja cât de toride sunt zilele de iulie pe coasta golfului, dar serile sunt destul de blânde. Păcat că pensionarii pleacă vara de aici și nu se bucură de ele.

Am condus-o până la capătul aleii.

— Ia te uită la ei, au și luat-o la fugă!

Apoi a ridicat vocea.

— Nu prea departe, băieți! Și aveți grijă la șerpi!

— Mi se pare că tot tu o să împingi căruciorul, am spus eu.

— Cam așa mi se pare și mie.

Zâmbea, dar parcă ochii îi erau triști. Sau poate era doar un efect al luminii.

— Probabil îți zici că sunt nebună cu acte în regulă.

— Ba nu, am spus eu. Fiecare om are propriile lui metode prin care încearcă să facă față dramei prin care trece. Soția mea...

— Da?

— Nu... nimic.

Doar nu mă apucam acum să-i povestesc ce spusese soția mea în ultimele luni foarte grele ale căsniciei noastre (ale *primei* noastre căsnicii): *Uneori îl văd*. Asta era o cutie a Pandorei pe care nu voiam să o deschid. M-am uitat în urma lui Allie, care dispărea în amurgul alungat acum de bezna nopții, am auzit scârțâitul roții și mi-a părut rău că nu mă oferisem să o ung. N-ar fi durat decât un minut.

M-am întors în casă, am încuiat ușa și am clătit farfuriile. Apoi mi-am luat cartea – unul dintre romanele polițiste cu Joe Pickett, și m-am dus în biroul lui Greg. Nu mă interesa deloc cu ce se ocupa el acolo, nici măcar nu-i deschiseseam vreodată computerul, însă avea un fotoliu al naibii de comod, cu un lampadar alături. Locul perfect unde să citesc un roman bun vreo două ore înainte de culcare.

Greg mai avea și un motan, pe care-l chema Buttons și care probabil că acum era în East Hampton, împreună cu stăpânul lui și actuala iubită a acestuia (iubită care precis era cu douăzeci de ani mai tânără decât Greg – dacă nu chiar cu treizeci). Buttons avea un coșuleț din răchită, plin cu jucărele. Acum coșulețul era trântit pe o parte și cu capacul deschis. În jurul lui, pe podea, erau împrăștiate vreo două mingiute, un șoricel ros tare de tot și un peștișor colorat, din cauciuc. M-am uitat mult timp la ele, spunându-mi că probabil eu loviseam din greșală coșulețul cândva în timpul zilei. Și nu observasem. Că altfel cum să se fi răsturnat? Am pus jucăriile la loc și am închis capacul.

Omul de serviciu al lui Greg era domnul Ito. Venea de două ori pe săptămână. Și întotdeauna era îmbrăcat cu o cămașă cafenie, pantaloni cafenii până la genunchi și foarte șifonați, șosete maro și pantofi din pânză – tot maro, evident. Mai avea și o caschetă din paie, tip „safari”, tot cafenie, pe care și-o îndesa până la urechile extrem de mari. Avea o ținută perfectă, iar vârsta... să zicem că era fără vârstă. Îmi aducea aminte de sadicul colonel Saito din *Podul de pe râul Kwai*⁽⁶⁷⁾ și mă tot așteptam să-l aud cum îi lasă moștenire fiului său bleg și indecis deviza care l-a călăuzit întreaga viață: „Trebuie să-ți placă ceea ce faci.”

Numai că domnul Ito – pe numele mic, Peter – nu avea strop de sadism în el. Era originar din Florida – născut în Tampa, crescut în Port Charlotte și locuind acum peste pod, în Palm Village. Greg era singurul lui client de pe Rattlesnake Key, dar se ocupa de multe alte case pe insulele Pardee, Siesta și Boca Chita. Pe laturile camionetei lui (că el avea una, iar fiul lui indolent avea alta) era trecută lozinca *CE VERDE MINUNAT*.

Probabil că ar fi fost considerată un slogan fascist, dacă nu l-ar fi chemat Ito, ci McSweeney.

Nu mai era mult și avea să înceapă luna august. Și, într-o zi, l-am văzut când și-a luat o pauză de la lucru, s-a dus la umbră și a băut ceva dintr-o ploscă (da, avea așa ceva la el). Stătea cu ochii la fiul lui care, călare pe o

mașină de tuns iarba, se învârtea în jurul terenului de tenis al lui Greg. Am ieșit în curte și m-am apropiat de el.

— Îmi trag și eu sufletul, domnule Trenton, mi-a spus el, punându-și masca. Acușica mă întorc la treabă. Nu mă mai descure cu zăpușeala asta la fel de bine ca pe vremuri.

— Stai s-ajungi la vârsta mea, am zis eu. Uite, am și eu o curiozitate. Îi mai ții minte pe gemenii Bell? Jack și Joe?

— Dumnezeu mare, sigur că da! Cine ar putea să-i uite? A fost parcă prin '82 sau '83. Îngrozitoare poveste! Eram de vârsta cretinului ăstuia când s-a întâmplat. Și a întins degetul spre Eddie, fiul lui, care părea să fi intrat în comuniune cu telefonul – ce mai conta că trebuia să tundă iarba? Mă și așteptam să-l văd dându-se de-a berbeleacul dintr-o clipă în alta. Și mare nenorocire ar fi fost.

— Am cunoscut-o pe Allie și... cum să-ți spun...

Domnul Ito a dat din cap.

— Nefericită doamnă. Foarte, foarte nefericită. Mereu iese cu căruciorul ăla. Nici nu știu dacă ea chiar crede că băieții sunt în el sau nu.

— Poate și una, și alta, am zis eu.

— Cum adică? Câteodată crede și câteodată nu crede?

Am ridicat din umeri.

— Mare păcat ce-au pățit copilașii ăia. Ea era tânără atunci. Treizeci de ani? Parcă, sau nițel mai mult. Soțul ei era mult mai în vârstă. Henry. Așa îl chema.

— E adevărat că i-au mușcat șerpilor?

Și-a tras masca în jos, a mai luat o gură de apă (sau ce-o fi fost) din ploscă, și-a pus masca la loc. Eu nu aveam mască. Mi-o uitasem în casă.

— Mda, șerpilor. ăia cu clopoței. S-a făcut și o anchetă, iar concluzia a fost „moarte accidentală”. Pe vremea aia ziarele știau să păstreze discreția, plus că nu exista nici Facebook și nici toate alea... numai că oamenii vorbesc, iar asta tot un fel de social media se cheamă că e, nu? I-am spus că are dreptate, așa este.

— Domnul Bell era în biroul lui de la etaj, dădea niște telefoane. Era un fel de mare mahăr în investițiile de capital. La fel ca amicul dumitale, domnul Ackerman. Și doamna făcea un duș. Băieții se jucau în curtea din spate, unde era o poartă înaltă, care ar fi trebuit să fie încuiată. Numai că nu era, doar părea că e. Detectivul de la centru, care s-a ocupat de anchetă, a zis că zăvorul porții fusese vopsit de mai multe ori, ca să nu i se mai vadă

rugina, așa că acum nu se mai încuia atât de bine cum ar fi trebuit. Și puștii au ieșit din curte. Doamna îi plimba și atunci în cărucior – nu-mi dau seama dacă ăsta de acum e tot ăla –, dar erau în stare să meargă și singuri și probabil că au vrut să se ducă pe plajă.

— N-au luat-o pe potecă? Domnul Ito a clătinat din cap.

— Nu. Nu știu de ce. Nimeni nu știe. Cei care au plecat să-i caute au văzut pe unde au intrat în tufe, că erau o mulțime de crengi rupte și chiar o bucățică de tricou care atârna de una dintre ele.

Cu inscripția SEE YOU LATER, ALLIGATOR, mi-am zis eu.

— Sunt vreo patru sute de metri de la Rattlesnake Road și până la plajă, dar toată zona e năpădită de vegetație. Au reușit să ajungă doar până la jumătatea drumului. Unul era deja mort când i-au găsit. Celălalt a murit înainte să-l poată aduce la ambulanța de pe șosea. Unchiul meu, Devin, a făcut parte din echipa de căutare și el mi-a zis că amândoi băieții fuseseră mușcați de câte o sută de ori de șerpii ăia. Normal că nu cred că au avut atâtea mușcături, dar presupun că au avut destul de multe. Majoritatea – alea ca niște înțepături – erau pe picioare, dar aveau multe și pe gât și pe față.

— Pentru că au căzut?

— Da. Probabil că și-au pierdut puterile și s-au prăbușit la pământ atunci când otrava a început să-și facă efectul. Echipa de căutare n-a găsit decât un singur șarpe cu clopoței. Și l-a omorât un soi cu un par. Un par din ăla special pentru șerpii veninoși. Cu un cârlig...

— Știu ce este. Are unul și Allie când iese seara din casă.

Domnul Ito a dat din cap.

— Cu toate că acum nu prea mai sunt șerpi prin locurile astea. Și precis nu mai există din ăia cu clopoței. După două zile, s-au strâns din nou și au pornit la vânătoare de șerpi. O mulțime de oameni, o adevărată poteră. Toți constructorii, cu echipele lor; ceilalți au venit din Palm Village. S-a dus și unchiul Devin cu ei. Au luat-o către nord, tot lovind și răscolind tufele alea dese. Cică au omorât peste două sute de șerpi cu clopoței, eu așa am auzit. Plus tot felul de alte târâtoare. Au ajuns până în zona dintre Daylight Pass și Duma Key... în fine, unde era atunci Duma, că s-a scufundat și acum e sub apă. Unii dintre șerpi au vrut să se salveze înotând și probabil s-au înecat. Ceilalți au fost omorâți chiar acolo. Unchiul Devin zice că erau vreo patru sau cinci sute, dar sigur că mânca rahat ca să se dea mare... scuze de vorba păcătoasă. Însă cred că tot au fost destul de mulți. Cu grupul ăla a fost la

început și Henry Bell, dar n-a mai ajuns până la capăt. Că l-a luat cu leșin de la căldură și emoții. Poate și de la supărare. Doamna Bell nu și-a văzut băiețelii morți decât după ce au fost spălați și aranjați de ăia de la pompele funebre. Dar tatăl lor a făcut parte și din echipa de căutare care i-a găsit. L-au dus repede la spital. A făcut infarct și a murit la scurt timp după aia. Probabil nu a reușit să se împace cu gândul că și-a pierdut copiii. În fond, cine ar putea s-o facă?

Da, înțelegeam foarte bine despre ce vorbește. Sunt lucruri în viață cu care nu te împaci niciodată.

— Cum au omorât toți șerpilii ăia?

Fusesem la capătul insuliței, pe plaja aia mică și triunghiulară dintre canal și resturile de vegetație rămase din Duma Key și chiar nu-mi putea imagina unde ar fi putut să se refugieze toți șerpilii ăia.

Chiar în momentul ăla s-a auzit un huruit puternic și domnul Ito n-a mai apucat să-mi răspundă. Da, inevitabilul se produsese: Eddie Ito intrase cu mașina de tuns iarbă pe terenul de tenis.

— Hei, hei, hei! a răcnit domnul Ito și a luat-o la fugă spre el, dând din mâini.

Eddie a ridicat ochii de la telefon, s-a speriat și el și a întors mașina înapoi pe gazon, înainte să strice prea tare suprafața terenului. Sigur că acum trebuia să curețe tot pământul pe care-l târâse până acolo. Așa că n-am mai apucat să aflu finalul poveștii.

Donna și cu mine ne-am înmormântat fiul în Cimitirul Harmony Hill, însă doar trupul, doar niște oase și niște carne. Am aflat asta în lunile care au urmat. Tad încă era acolo, printre noi. Am încercat să găsim o metodă prin care să-l putem ocoli și să ne apropiem din nou unul de celălalt. Însă nu am putut. Donna s-a închis în sine, suferea de tulburare de stres post-traumatic, lua tot felul de pastile și bea prea mult. Nu puteam s-o învinuiesc pentru că i se stricase mașina chiar la ferma familiei Camber, așa că am învinuit-o pentru că mă înșela cu un ratat nenorocit pe care-l chema Steve Kemp. Relația lor a fost scurtă și fără importanță și nu a avut nicio legătură cu afurisita aia de valvă înfundată. Dar, cu cât îmi râcăiam mai mult buba aia, cu atât se inflama mai tare. Donna mi-a și zis odată:

— Dai vina pe mine pentru că nu poți să dai vina pe univers.

Sigur, poate că avea dreptate. Însă nu mă ajuta la nimic. Am divorțat de comun acord, fără scandal și fără acuze reciproce. Aș putea spune că a fost

un divorț amiabil, însă nu a fost. Pur și simplu eram amândoi mult prea epuizați din punct de vedere emoțional ca să mai avem putere să fim supărați unul pe celălalt.

În noaptea aceea, după ce ascultasem varianta domnului Ito despre moartea gemenilor – nu prea demnă de încredere, dar care mă făcuse să înțeleg în linii mari ce se petrecuse atunci –, mi-a fost destul de greu să adorm. Când am reușit, somnul a fost unul superficial. Am visat căruciorul pe alee. La început, am crezut că mergea singur, că era și el o fantomă. Dar s-au aprins luminile cu senzori de mișcare și am văzut că era împins de cei doi gemeni. Erau identici, și atunci mi-am spus: *Nu-i de mirare că îi îmbracă în culori diferite.* Însă era ceva în neregulă cu fețele lor de sub ciufurile lor blonde. Sau poate nu chipurile lor mi se păreau aiurea, ci gâturile umflate. De parcă ar fi avut oreion. Sau Covid. S-au apropiat și am observat că și brațele lor erau umflate și pline de punctișoare roșii, ca niște boabe de piper. *Scârț!* Pauză. *Scâârț!* Pauză. *Scââârț!* Pauză.

S-au apropiat și mai mult și am văzut câte un șarpe pe fiecare scaun, câte un șarpe care se zvârcolea și se contorsiona. Poate șerpii ăia erau un cadou pentru mine. Sau o pedeapsă. La urma urmei, nu fusesem lângă fiul meu atunci când murise. Fusesse în mare măsură un pretext toată povestea aia despre problemele cu contractul de publicitate, care mă obligaseră să fac drumul până la Boston. Adevărul era că aflasem despre aventura Donnei și eram supărat. Nu, nu supărat, ci furios la culme. Trebuia să mă calmez.

Niciodată nu i-am dorit moartea, am încercat eu să le explic băiețelilor cu ochi lipsiți de viață. Dar poate că nu era decât pe jumătate adevărat. Pentru că viața și moartea sunt și ele gemene.

M-am trezit, dar parcă încă aveam un fel de mângă în cap, așa că mi-am spus că probabil continuam să visez, pentru că tot auzeam scârțâitul ăla ritmic. De la ventilatorul din tavanul livingului venea – precis de la el. Așa că m-am dat jos din pat ca să-l închid. Nici n-am ajuns bine la ușa dormitorului, când mi-am dat seama că scârțâitul încetase. Mai mult adormit decât treaz, am ieșit pe hol, dar nici măcar n-a fost nevoie să aprind lumina ca să văd că palele ventilatorului nu se mișcă. *În vis a fost scârțâitul ăla*, mi-am spus eu. *Pur și simplu mi-a rămas în urechi când m-am trezit.*

M-am întors în pat, am adormit aproape imediat, iar de data asta nu am mai visat nimic.

Am dormit mai mult, pentru că mă trezisem să bântui prin casă la miezul nopții. Cel puțin asta era impresia mea; poate tot vis fusese și atunci când ieșisem pe hol ca să verific ventilatorul. Nu prea îmi venea să cred, dar nici foarte sigur nu eram.

Nu m-aș fi dus la plimbare dacă ar fi fost foarte cald, dar Florida fusese traversată pe timpul nopții de unul dintre faimoasele fronturi reci care se formează în zona golfului. Acum, adevărul e că frontul ăla nu era prea rece; trebuie să faci față unei ierni din Maine ca să poți spune, în cunoștință de cauză, ce înseamnă un front rece. Însă fronturile alea atmosferice fuseseră prin anii '70, iar adierile de acum chiar că erau răcoroase. M-am ospătat cu o brișă, unsă din belșug cu unt, după care am pornit spre barieră.

Nici patru sute de metri nu făcusem, când am văzut mai mulți șorecari rotindu-se pe deasupra – și din aceia negri, și câțiva cu capul roșcat. Sunt păsări urâte și greoaie și atât de mari că abia pot zbura. Greg mi-a spus că dau năvală cu sutele când apare „mareea roșie”^{68}, ca să se îndoape cu peștii morți duși la țărm. Numai că nu fusese nicio maree roșie în vara aia – că nu simțisem că aș fi respirat aerul ăla toxic pe care n-ai cum să-l confunzi cu altceva. Plus că păsările parcă se roteau pe deasupra drumului, mai departe de plajă.

Mă așteptam să dau peste vreun iepure sau vreun tatu striviți de o mașină. Poate chiar peste o pisică sau un cățel fugit de acasă. Însă nu era niciun animal acolo. Allie era. Zăcea pe spate lângă cutia poștală. Căruciorul dublu era răsturnat la capătul aleii. Tricourile și pantalonășii căzuseră din el pe piatra decorativă. Vreo șase șorecari se ciorovăiau îngrămădiți peste trupul femeii, fiecare pretinzând că i-ar aparține; țăpăiau încoace și încolo, se înghionteau, îi ciuguleau brațele și picioarele și obrații. Am văzut un șorecar cu capul roșu, care trebuie să fi cântărit peste două kilograme, înfigându-și ciocul în bicepsul ei și ridicându-i brațul. Apoi a început să scuture din cap, mișcându-i mâna. Parcă mi-ar fi făcut semne.

Am rămas încremenit câteva secunde din cauza socului. După care m-am repezit la ei, zbierând și dând din mâini ca un nebun. Vreo doi au bătut stângaci din aripi și și-au luat zborul. Ceilalți s-au retras pe drum în câteva salturi mari și greoaie. Dar nu și cel cu ciocul înfipt în brațul lui Allie. Țăla continua să scuture din cap, chinându-se să smulgă o bucată de carne. Îmi părea rău că n-am bastonul lui Allie – o bătă de baseball ar fi fost poate și mai bună. Dar știți și voi ce se zice despre dorințe, cerșetori și cai^{69}. Am

văzut pe jos o ramură de palmier, am luat-o și am început s-o flutur.

— Ușș de-aici! am strigat eu. Valea, ticălosule!

Sunt ușoare ramurile alea, dar cele uscate scot niște pârieli foarte puternice. Păsăroiul a mai tras o dată de carnea femeii, după care s-a opintit și a zburat pe lângă mine. Din cioc îi atârna o fâșie de carne din brațul lui Allie. S-a uitat fix la mine cu ochii ăia negri și răi, de parcă ar fi vrut să-mi spună: *O să-ți vina și ție rândul!* M-am repezit la el să-i trag un pumn, dar nu l-am nimerit. Nu era nicio îndoială că Allie murise, dar tot m-am pus în genunchi lângă ea ca să mă conving. Sunt bătrân și știu că mintea ți se poate încețoșa chiar dacă n-ai Alzheimer sau demență senilă – și uiți să te închei la pantaloni, sau chiar să-ți pui pantaloni. Însă cred că nu voi uita niciodată ce-i făcuseră păsările alea necrofage drăguței doamne care nu voia și nu putea să creadă că băieții ei erau morți de foarte mult timp. Femeia care îmi adusese fursecuri din fulgi de ovăz cu stafide zăcea acum pe alee. Nu mai avea buza inferioară, iar gura îi era întredeschisă și strâmbată într-un rictus al morții.

Vulturii îi mâncaseră jumătate din nas și ambii ochi. Orbitale pline de sânge se holbau șocate la mine. M-am dus în cealaltă latură a drumului și mi-am vomitat brioșa cu unt și cafeaua. Apoi m-am întors lângă Allie. Nu voiam să mă întorc lângă ea. Nu voiam decât să mă întorc la casa lui Greg cât de repede m-ar fi dus picioarele alea șubrede de om bătrân. Dar atunci ar fi revenit vulturii ca să-și continue ospățul. Unii încă se roteau pe deasupra. Cei mai mulți se aciuaseră în palmierii pitici și în plantele sfrijite de ananas, ca într-o scenă dintr-un film de groază. Aveam telefonul la mine, așa că am sunat la Urgențe. Am anunțat ce se întâmplase și am spus că voi rămâne lângă cadavru până la sosirea poliției. Probabil că vor trimite și o ambulanță, dar la ce folos?

Îmi părea rău că nu am cu ce să-i acopăr chipul mutilat, dar mi-am dat seama că mă înșel. Am ridicat căruciorul răsturnat și l-am dus în cealaltă parte a aleii, lângă zidul gros de rododendroni și *Coccoloba uvifera*, și am luat tricourile care rămăseseră agățate de spătar, acoperind apoi cu unul dintre ele ce mai rămăsese din fața lui Allie. Zăcea cu picioarele desfăcute și cu fusta ridicată până deasupra genunchilor. Știam de la televizor că nu trebuie să miști un cadavru înainte de venirea poliției, dar nu mi-a păsat. I-am apropiat picioarele. Șorecarii o ciuguliseră și de ele. Mi se părea că rănilor alea mici și roșii seamănă cu niște mușcături de șarpe. Am luat celălalt tricou și i-am acoperit picioarele de la genunchi în jos. Un tricou era

negru, celălalt era alb, dar pe amândouă scria același lucru: SUNT UN GEAMAN UNIC!

M-am așezat pe jos, alături de ea. Am așteptat poliția. Regretam că venisem la Rattlesnake Key. Duma era insulița bântuită – așa îmi spusese mie domnul Ito. Însă, din punctul meu de vedere, pe Rattlesnake era mult mai rău. Fie și pentru că, spre deosebire de Duma, rămăsese neatinsă.

Aleea casei lui Allie Bell era mărginită tot cu pietre decorative și tot cu niște scoici, dar mai mari. Am cules câteva și am aruncat cu ele în păsările de pradă când încercau să se apropie de noi. N-am nimerit decât una singură, dar m-a uns pe suflet chirăitul ei.

Mă tot așteptam să aud sirenele dintr-o clipă în alta. Am încercat să nu mă uit la femeia moartă cu fața și picioarele acoperite de tricouri. M-am gândit la fursecurile cu fulgi de ovăz și stafide; m-am gândit la o călătorie de afaceri pe care o făcusem la Providence în urmă cu zece ani. Aveam șaizeci și doi de ani și mă gândeam deja la pensie. Nu știam ce urma să fac după aia, nu eram eu prea convins că bătrânețea ar fi „vârsta de aur”, însă începusem să-mi pierd entuziasmul pentru munca mea. Nu mai săream în sus de bucurie atunci când reușeam să creez reclama perfectă.

M-am dus acolo împreună cu alți doi experți de la agenția din Boston, ca să discutăm cu niște avocați plini de ei de la Debbin & Debbin. Sediul firmei era în Providence, dar aveau birouri în toate statele din New England. Se ocupau mai ales de accidente auto și de victimele acestora. Echipa de la Debbin & Debbin își dorea o campanie publicitară agresivă, care să se difuzeze pe toate posturile TV din Cranston, Rhode Island, și până în Caribu, Maine. *Ceva captivant și colorat*, ziceau ei. *Ceva care să-i convingă pe oameni să ne sune de îndată*. N-aveam niciun chef de ședința aia, care precis avea să fie lungă și plină de discuții în contradictoriu. Avocații își imaginează că știu absolut tot ce e de știut pe lumea asta.

Cu o seară înainte de marea ședință, stăteam în holul Hotelului Hilton și îmi așteptam camarazii – Jim Woolsey și Andre Dubose – să coboare din camerele lor. Intenționeam să ne ducem la Olive Garden, să revedem planul pentru a doua zi și să ne punem ideile cap la cap. Voiam să ne ducem acolo cu două prezentări bune. Dar nu mai multe. Or crede avocații că le știu pe toate, dar la fel de adevărat e că se și zăpăcesc foarte ușor. Aveam un carnețel pe care îmi notasem: DE CE SĂ STAI SĂ ȚI-O TRAGĂ CINEVA CÂND POȚI SĂ I-O TRAGI TU? SUNĂ LA DEBBIN & DEBBIN.

Probabil că nu le-ar plăcea deloc. Am închis carnețelul la loc, mi l-am

pus în buzunarul de la sacou și m-am uitat spre bar. Atât am făcut. Mă mai gândesc uneori la seara aceea, când m-aș fi putut uita pe fereastră, sau la ascensoare ca să văd dacă își fac apariția Jim și Andre. Dar nu, nu m-am uitat în direcțiile alea. M-am uitat spre bar.

Pe unul dintre scaunele înalte stătea o femeie. Purta un costum bleumarin. Părul negru și înspicat cu alb îl avea tuns până la baza gâtului. O vedeam din semiprofil când a ridicat paharul la buze, dar nici n-aveam nevoie să văd mai mult. Sunt lucruri pe care le recunoști oriunde, nu? Felul în care o persoană își înclină capul. Unghiul dintre maxilar și bărbie. Felul în care își ține mereu un umăr ușor ridicat, de parcă ar amuza-o ceva. Gestul cu care își dă pe spate o șuviță de păr, cu două degete întinse și celelalte îndoite spre palmă. Timpul are întotdeauna câte o poveste de spus, nu-i așa? Timpul și dragostea.

Nu-i ea, mi-am zis eu atunci. E imposibil.

Știind foarte bine că ea era. Știind că nu putea fi nimeni altcineva. De douăzeci de ani nu o mai văzusem, nu mai țineam deloc legătura, nici felicitări de Crăciun nu ne mai trimiteam de vreo zece ani. Dar am recunoscut-o imediat.

M-am ridicat. Nici nu-mi mai simțeam picioarele. Am intrat în bar. M-am așezat alături de ea, o străină care pe vremuri îmi fusese cea mai bună prietenă, femeia pe care am iubit-o cu pasiune. Femeia care omorâse un câine turbat ca să-și apere fiul, însă o făcuse prea târziu, prea târziu, mult prea târziu.

— Bună! am spus eu. Îți fac cinste cu un pahar?

S-a întors surprinsă, pregătită să turuie scuzele obișnuite în situații din astea: mersi, dar aștept pe cineva; mersi, dar prefer să fiu singură... și a dat cu ochii de mine. Buzele ei au caligrafiat un **O** perfect. S-a clătinat pe scaun. Am apucat-o de umeri ca să nu cadă. Se uita la mine. Ochii ei de un albastru intens priveau drept în ochii mei.

— Vic? Tu ești?

— E ocupat locul ăsta?

Jim și Andre au ținut singuri ședința de pregătire a prezentării, iar avocații au dat undă verde unei campanii publicitare realmente penibile, în care juca un fost star de filme western. Eu mi-am dus fosta soție la cină, dar nu la Olive Garden. Ultima dată luasem masa împreună la trei luni după divorț. Și atunci ne-am certat foarte urât; a aruncat în mine farfuria cu salată și am fost dați afară din restaurant. „Nu vreau să te mai văd niciodată”, m-a

anunțat ea atunci. „Dacă ai ceva de comunicat, scrie-mi.

Și a plecat fără să privească înapoi. Reagan era președinte în perioada aia. Ni se părea că suntem bătrâni, dar încă nu știam ce înseamnă cu adevărat bătrânețea.

Nu a fost nicio ceartă în seara aceea din Providence. Am povestit ce am mai făcut în toți anii care trecuseră și am băut destul de mult. Am petrecut noaptea împreună, în camera mea. După trei luni – timp în care ne-am convins amândoi că nu era vorba despre cine știe ce fel de nostalgie – ne-am recăsătorit.

Polițiștii au venit cu trei mașini – poate au exagerat un pic, că era vorba doar despre o bătrână moartă, nu despre vreun atentat. Și, da, a venit și o ambulanță. Au dat la o parte tricourile de pe trupul ei, paramedicii au examinat-o, i s-au făcut fotografiile alea la care nu vrea să se uite nimeni, după care vecina mea, Allie Bell, a fost băgată într-un sac pentru transportul cadavrelor.

Pe polițistul care mi-a luat declarația îl chema P. ZANE. Cel care a făcut pozele și mi-a filmat declarația era D. CANAVAN. Canavan era mai tânăr și nu pricepea care era treaba cu tricourile alea de copii și căruciorul. Am vrut să-i explic, dar Zane mi-a luat-o înainte:

— O știe toată lumea de-aici pe doamna asta. Mai ciudată, dar destul de cumsecade. Știi cântecul ăla, „Delta Dawn”?

Canavan a clătinat din cap. Însă mie îmi plac cântecelele country și, mai ales, îmi place foarte mult Tanya Tucker^{70}, așa că am înțeles despre ce vorbește.

Asemănarea nu era perfectă, dar nici prea rea nu era.

— Este un cântec despre o femeie care își tot caută iubitul, mort de multă vreme, am spus eu. Doamna Bell își plimba gemenii cu căruciorul, chiar dacă și ei au murit. Acum foarte mulți ani.

Canavan s-a gândit puțin, după care a exclamat:

— Asta-i buba la cap!

Poate că dacă ți-ai fi pierdut și tu un copil ai fi putut înțelege, i-am zis eu în gând.

De noi s-a apropiat unul dintre paramedici.

— Se va face o autopsie, dar eu presupun că a suferit fie un accident vascular cerebral, fie un infarct.

— Aș merge pe varianta cu infarctul, am spus eu. Lua medicamente pentru aritmie. Cred că sunt în buzunarul de la rochie. Sau...

M-am dus la cărucior și m-am uitat în traistele gemene de pe spătarele scaunelor. Într-unul erau două șepci micuțe de baseball, cu sigla echipei Tampa Rays, plus un tub cu cremă de plajă. În celălalt era flaconul cu pastile. Paramedicul s-a uitat pe etichetă.

— E Sotalol. Pentru palpitații.

M-am gândit că o fi răsturnat căruciorul când voia să-și scoată medicamentele de acolo. Ce altceva să se fi întâmplat? Că doar nu văzuse un șarpe cu clopoței.

— Probabil că va trebui să mai dați o declarație când se va face ancheta, mi-a zis polițistul Zane. Mai rămâneți aici, domnule Trenton?

— Da. Vara asta nu prea mai călătorește nimeni.

— Așa este, m-a aprobat el și, cu un aer stingherit, și-a potrivit mai bine masca pe gură și nas. Veniți puțin cu noi. Să vedem dacă a lăsat casa descuiată. Că va trebui s-o încuiem.

Am mers cu ei și am luat căruciorul cu mine, pentru că nu mi-o interzisese nimeni. Zane pusese flaconul cu medicamente într-o pungă de probe.

— Dumnezeu mare! a exclamat Canavan. Cum de n-a înnebunit-o scârțâitul ăsta?

Și-a dat seama ce prostie spusese și s-a corectat:

— Deși mi se pare că nu mai era cazul.

— Mi-a adus fursecuri într-o seară, am zis eu. Am vrut atunci să ung roata aia, dar am uitat.

Casa din spatele zidului de rododendroni și palmieri pitici nu era un conac impunător. De fapt, semăna cu una dintre vilulele ridicate la jumătatea secolului XX, cu mult timp înainte ca insulele de lângă coasta Golfului Mexic să fi fost descoperite de tinerii îmbogățiți peste noapte. Era genul ăla de casă mică pe care o puteai închiria unor pescari, sau unei familii aflate în concediu, cu cincizeci sau șaptezeci de dolari pe săptămână. În spate era o construcție mai mare și mai nouă, dar nu suficient de mare (și nici suficient de vulgară) ca să se poată califica la rangul de conac. Mi-am pus palmele căuș în dreptul ochilor și m-am uitat înăuntru pe geam. Am văzut un Chevrolet Cruze. Prin ferestrele laterale intra lumină, așa că am reușit să deslușesc pe bancheta din spate și două scăunele de copii.

Polițistul Zane a ciocănit la ușa casei – o pură formalitate –, după care a încercat clanța. Ușa s-a deschis. I-a cerut lui Canavan să vină după el și să filmeze, probabil ca să poată dovedi șefilor și procurorului că nu au șterpelit nimic. Zane m-a întrebat dacă vreau să intru și eu. Am refuzat. Amândoi s-au dus înăuntru și eu am încercat ușa laterală a garajului. Nici ea nu era încuiată. Am vârat căruciorul acolo și l-am pus lângă mașină. Se anunțaseră furtuni în a doua parte a zilei și nu voiam să se ude.

— Să fiți cuminți, băieți! am spus eu. Cuvintele astea mi-au ieșit din gură fără să vreau.

După zece minute, au apărut și Zane și Canavan. Tânărul polițist continua să-l filmeze pe Zane care încerca fiecare cheie din cele multe de pe inel, sperând că o va găsi mai repede pe cea potrivită.

— Toate erau deschise, mi-a zis el. Și ferestrele, și ușile. Pe cea care dă în curte și pe cea din spate le-am încuiat pe dinăuntru. Probabil că doamna nu credea că există și oameni răi pe lume.

Păi, mi-am zis eu, avea copiii cu ea și probabil că doar ei o interesau.

După ce a căutat din nou printre cheile de pe inel, Zane a încuiat și garajul. Canavan oprise deja camera video. Ne-am întors toți trei la drumul principal. Polițiștii își trăsese răștile sub bărbie. Eu iarăși uitasem să mi-o iau la mine. Nu mă așteptasem să mă întâlnesc cu cineva.

— Ito lucrează pentru dumneavoastră, da? m-a întrebat Zane. Americanul ăla de origine japoneză? Ăla care locuiește în Village?

Am răspuns că da, lucra pentru mine.

— Și pentru doamna Bell?

— Nu, doar la mine lucrează. De grădina ei se ocupa firma Plant World. Le vedeam camionetele din când în când. Poate de două ori pe săptămână.

— Dar nu avea om de serviciu, n-avea pe nimeni care s-o ajute la treburi? Să-i desfundă vreun burlan sau să-i peticească acoperișul?

— Nu știu să fi avut pe cineva. Poate domnul Ito știe mai multe.

Zane și-a scărpinat gânditor bărbia.

— Înseamnă că meșterea singură ce era de meșterit. Există femei destul de pricepute la treburi din astea. Doar fiindcă ai impresia că fiii tăi încă trăiesc la patruzeci de ani după moartea lor, asta nu înseamnă că nu poți să schimbi o garnitură sau un geam.

— Dar nu și să ungi roata de la căruciorul ăla gălăgios, a comentat Canavan.

— Poate-i plăcea cum scârțâie, am zis eu. Sau...

— Niciun „sau”, mi-a tăiat-o Canavan râzând. Nimănui nu-i place o roată care scârțâie. Nu se zice că trebuie să ceri ca să ți se dea?

Zane nu i-a răspuns. Nici eu. Dar m-am gândit că poate le plăcea *copiilor* scârțâitul ăla. Poate chiar îi adormea, ca un cântec de leagăn, după ce se jucaseră și se bălăciseră toată ziua. *Scârț... pauză... scâârț... pauză... scââârț...*

Când ne-am întors în locul unde descoperisem cadavrul lui Allie Bell, ambulanța și două mașini de poliție deja plecaseră. Însă, înainte de asta, ceilalți polițiști întinseseră banda galbenă cu TRECEREA OPRITĂ între palmierii de pe ambele laturi ale drumului. Am trecut pe sub ea. L-am întrebat pe Zâne ce urma să se întâmple cu casa și cine va plăti cheltuielile de înmormântare.

Mi-a spus că nu știe.

— Probabil că și-a făcut un testament. Va trebui să între cineva în casă și să-l caute. Să-i caute și telefonul și toate celelalte acte. Știu că i-a murit și soțul, nu doar copiii, dar trebuie să mai aibă niște rude pe undeva. Dar până clarificăm situația, să știți că ne-ați putea da o mână de ajutor, domnule Trenton. Vă deranjează dacă vă rugăm să stați cu ochii pe casa asta? Și dumneavoastră, și domnul Ito? Că ar putea să dureze ceva. Și din cauza birocrăției, dar mai ales pentru că nu avem decât trei detectivi la lucru acum. Doi sunt în concediu și unul e bolnav.

— Da, Tris. Are Covid, a intervenit Canavan. Am auzit că a făcut o formă nasoală.

— Sigur că vă ajut, am spus eu. Presupun că vreți să fiți siguri că nu vine niciun hoț să fure ceva, dacă află că nu e nimeni acasă.

— Corect. Deși hienele alea citesc necrologurile ca să afle cine a mai murit, dar cine să scrie un necrolog pentru doamna Bell? Că nu avea pe nimeni.

— Ce-ar fi să-i pun numele pe Facebook? Cu tot ce știu despre ea?

— Da, bine. Și noi o să informăm presa.

— Ce-ar fi să vorbim cu Moșul Sfarmă-Tot? a sugerat Canavan. Să facă el percheziție în casă? Să caute testamentul, poate și o agendă?

— Știi ceva? Asta-i o idee foarte bună, l-a lăudat Zane.

— Cine-i Moșul ăla? am întrebat eu.

— Andy Pelley, mi-a răspuns Zane. A ieșit la pensie, dar e încă activ.

Refuză să stea acasă, fără să aibă nimic de făcut. Ne ajută la nevoie.

— E membru fondator al Clubului 10-42, a chicotit Canavan, făcându-l pe Zâne să se încrunte urât la el.

— Ce club e ăsta?

— Clubul polițiștilor cărora nu le vine să se lase de meserie, a spus Zane. Însă Pelley este un polițist foarte bun, cu foarte multă experiență, plus că se duce mereu la pescuit cu unul dintre judecătorii de aici. Sunt sigur că i-am putea trimite o chemare pentru circumstanțe care nu suferă amânare, sau cum naiba se cheamă chestia aia.

— Deci nu va fi nevoie să intru și eu în casă...

— Nu, nu, nu trebuie, a zis Zane. Aia-i treaba lui Pelley, dacă va accepta să ne ajute. Dar vă mulțumim pentru că ne-ați chemat. Și pentru că n-ați lăsat șorecarii ăia afurisiți s-o desfigureze și mai rău. Păcat că n-ați mai apucat să vă mai faceți plimbarea de dimineață.

— Asta-i viața, cum spunea Confucius.

Canavan s-a holbat la mine, dar Zane a început să râdă.

— Când vă vedeți cu domnul Ito, întrebați-l dacă știe ceva despre rudele doamnei Bell.

— Așa voi face.

S-au urcat în mașină și mi-au făcut cu mâna când au luat curba. Apoi m-am întors acasă. M-am gândit la Donna. M-am gândit la Tad, fiul pe care ni-l răpise moartea de lângă noi și care acum – dacă nu s-ar fi înfundat valva aia nenorocită – ar fi avut deja patruzeci și ceva de ani și ar fi început să încărunțească. M-am gândit la Allie Bell, care făcea niște fursecuri foarte gustoase și care mi-a spus la un moment dat: *Știu că nu sunt aici. Însa uneori sunt.*

M-am gândit la căruciorul dublu din garaj, de lângă Chevroletul Cruze, cu cauciucurile lui simple și practice. M-am gândit la ce am spus eu atunci: *Să fiți cuminți, băieți...* cu toate că în cărucior nu era nimeni.

Nu era drept. Nici față de gemenii Bell, nici față de fiul meu, nici față de femeia cu care mă căsătorisem de două ori. Lumea este plină de șerpi cu clopoței. Câteodată îi calci și nu te mușcă. Alteori îi ocolești, dar ei se reped la tine și te mușcă oricum.

Mi s-a făcut foame până am ajuns acasă. O foame de lup. Așa că mi-am prăjit patru ouă și le-am mâncat cu altă brișă. Donna ar fi spus că foamea mea era un semn de sănătate, un semn al energiei mele trupești, un scuipat

plin de dispreț în ochii morții. Dar poate că îmi era doar foame și nimic mai mult. Probabil că arsesem o grămadă de calorii atunci când alungasem păsările de pe cadavrul femeii pe care îl descoperisem la capătul aleii. Nu-mi puteam scoate din minte chipul ei distrus, dar am mâncat tot de pe farfurie și acum nu am mai vomitat.

Pentru că ziua era frumoasă, dar nu sufocant de caniculară („mai fierbinte decât mucii de câine”, ar fi spus domnul Ito), m-am hotărât totuși să ies la o plimbare... însă nu spre barieră, pentru că asta ar fi însemnat să trec din nou pe lângă locul unde o găsisem pe Allie. Așa că am preferat să merg pe poteca din scânduri construită de Greg și care dădea spre plajă. Prima porțiune era împrejmuată de palmieri pitici și de tot soiul de copaci tropicali, dar mici și nu prea arătoși, care formau un fel de tunel verde. Se vede treaba că ratonilor le plăcea foarte mult zona asta, așa că am fost nevoit să mă uit bine pe unde merg, nu cumva să calc în căcărezele lor. La capătul potecii era un foișor. Acolo nu mai erau copaci, ci doar o întindere mare de ierburi și tufe cum numai în apropierea plajelor poți să vezi. Zgomotul valurilor era blând și relaxant. Pe deasupra se roteau agale pescăruși și rândunele de mare, bucurându-se de briza golfului. Mai zburau și alte păsări pe acolo – și mai mari, și mai mici. Greg era ornitolog amator și ar fi știut cum le zice. Eu nu știam.

M-am uitat înspre sud, la mulțimea de tufe. Dintre ele se ridicau câțiva palmieri, dar care păreau triști și bolnavi, poate din cauză că vegetația crescută alandala absorbea cea mai mare parte din apa freatică, atât de bogată în substanțe nutritive. Probabil că aici se întâmplase nenorocirea cu Jake și Joe. Se vedea bine poteca de la casa lui Allie Bell și, dacă nu ar fi vrut să se joace de-a exploratorii prin junglă și ar fi luat-o pe acolo, acum și ei ar avea patruzeci și un pic de ani și și-ar plimba copilașii în căruciorul ăla vechi. Conjuncția „dacă” este și ea un șarpe cu clopoței, așa cred eu. Și mai cred că-i plină de venin.

Am trecut pe lângă foișor și am pornit spre nord pe plaja largă și udă, care strălucea în soare. Se va îngusta destul de mult până după-amiază și nu va mai rămâne aproape nimic din ea până diseară, când va fi punctul culminant al fluxului. Domnul Ito zicea că nu a fost așa tot timpul; zicea că totul e din cauza încălzirii globale și că plaja nici nu va mai exista atunci când Eddie va ajunge la vârsta lui.

Mi-a plăcut plimbarea aceea, cu golful în stânga mea și dunele în

dreapta. Ultima casă de pe insulă era cea a lui Greg Ackerman; la nord de proprietatea lui începeau terenurile deținute de administrația locală, cu tufe neîngrijite și crescute brambura și atât de aproape de plajă că a trebuit de câteva ori să dau la o parte niște ramuri de palmier pitic și să sar peste grămezi mari de varză de mare. Mai încolo nu mai creștea nicio plantă, iar plaja se lărgea într-un fel de triunghi strâmb, plin de scoici. Din loc în loc se vedeau și niște colți de rechin, unii la fel de lungi ca degetul meu arătător. Am cules câțiva și mi i-am pus în buzunar, gândindu-mă să-i fac o surpriză Donnei. Dar apoi mi-am amintit că soția mea era moartă.

Iar m-a mușcat, mi-am zis eu.

Triunghiul era strâmb pentru că Daylight Pass secționase plaja. Apa venită din Calipso Bay curgea împotriva curentului și se învoluta, luptându-se cu valurile moderate ale golfului. Un uragan redeschisese strâmtoarea aceea, blocată în urmă cu nouăzeci de ani. Așa citisem eu în cartea *O istorie ilustrată a insulelor din sud*, pe care o găsisem pe măsuta de cafea când m-am mutat în casa lui Greg. În partea cealaltă plutea un petic de verdeață, tot ce rămăsese din Duma Key, inundată și scufundată de același uragan care deschisese strâmtoarea. Mi-am pierdut interesul să mai adun colți de rechin – adevărul e că îți pieri chef de orice atunci când îți aduci aminte că soția ta e moartă. Mi-am vârât mâinile în buzunare și m-am uitat la plaja plină de scoici, unde se termina Rattlesnake Key. Avocații știu cum să vorbească frumos și convingător. Șerpii cu clopoței știu cum să se încolăcească și să zbârâie ritmic din coadă. Eu așa știam, deși habar n-aveam de unde culesesem informațiile astea cu zbârâitul cozii. Mintea omenească nu-i doar o reptilă veninoasă care se mușcă uneori și singură; poate fi și un boschetar care trăiește din ce găsește prin gunoaie. Freddy Cannon^{71} și-a înregistrat cântecele la casa de discuri Swan, care avea deviza NU TE LĂSA. Al doilea nume al lui James Garfield^{72} era Abram. Alte chestii pe care le știu, deși nu știu de unde le știu.

Am stat acolo, în briza care-mi unduia cămașa. Am stat acolo, cu toate păsările alea rotindu-se pe deasupra mea. Am stat acolo, aproape de locul unde peticul de verdeață rămas din Duma Key se ridica și cobora pe valuri, de parcă ar fi respirat. De parcă ar fi fost viu. Cum de au reușit să-i gonească pe toți șerpii ăia până aici? Ei, uite că asta era o chestie pe care *nu* o știam. Și, odată ce i-au încolțit aici, cum de i-au omorât pe ăia care nu au încercat să scape prin apă? Nici asta nu știu.

Am auzit un scârțâit din spate. Și încă unul. Mi-a înghețat transpirația pe ceafă. Nu voiam să întorc capul, fiind convins că aş vedea căruciorul ăla dublu cu gemenii morți în el. Morți și umflați de la mușcăturile șerpilor. Dar, pentru că nu aveam încotro să mă duc (așa cum nici șerpii nu avuseseră) și pentru că nu credeam în stafii, l-am întors. Și am văzut doi pescăruși – capete albe, trupuri cenușii, ochi rotunzi care se uitau urât la mine, parcă întrebându-mă ce naiba caut pe teritoriul lor.

Eram speriat, așa că am aruncat în ei cu niște colți de rechin. Nu erau la fel de mari ca pietrele alea decorative în formă de scoici cu care aruncasem în vulturi, dar și-au făcut treaba. Pescărușii și-au luat zborul cârâind indignați.

Cârâind.

Însă eu auzisem un *scârțâit* – ca acela făcut de o roată neunsă. Mi-am spus că-i absurd, că mi s-a părut. Și mai-mai să cred și eu minciuna asta. Mirosea a ceva în jur – a kerosen sau a benzină. Nu m-am mirat. Toți politicienii din Florida, de la guvernator și până la cei din consiliile locale, sunt mult mai interesați de propriile lor afaceri aducătoare de bani, decât de conservarea ecosistemului fragil de pe coasta Golfului Mexic. Dimpotrivă, chiar: îl maltratează și, până la urmă, îl vor distruge complet. M-am uitat și pe plajă, și în apă după dăre de benzină sau petrol, dar nu am văzut nimic. Am tras aer adânc în piept și nu am simțit niciun miros. M-am întors acasă... așa îi spuneam acum vilei lui Greg Ackerman.

Nu știu dacă există vreo regulă care să spună că îți merge mai bine atunci când te căsătorești a doua oară cu aceeași persoană. Nu știu nici dacă există statistici pe tema asta, pentru că eu nu am văzut niciuna. Însă nouă ne-a mers bine. Oare din cauză că făcuserăm pauza aceea atât de lungă? Din cauză că nu ne văzuserăm deloc și nu mai ținuserăm legătura atât de mulți ani? Șocul revederii să fi jucat un rol? Poate. Sau poate pentru că avusese timp să se vindece rana aceea cumplită provocată de moartea fiului nostru. Și asta se poate, deși mă întreb dacă poți trece vreodată peste așa ceva.

Eu, unul, nu mă mai gândeam atât de des la Tad, dar, când o făceam, durerea era la fel de intensă ca la început. Eram într-o zi la birou și mi-am adus aminte din senin cum îi citeam „Vorbele de gonit monstrul” înainte de culcare – un fel de descântec care trebuia să-i alunge teama de întuneric – și a trebuit să mă încui în toaleta agenției ca să pot plânge în voie. Și asta nu s-a întâmplat la un an, sau doi, sau zece după moartea lui. Asta s-a întâmplat

când eu trecusem de cincizeci și cinci de ani. Acum am șaptezeci și doi și tot nu mă simt în stare să mă uit la fotografiile cu Tad, deși, mai demult, mi-am pus o mulțime în telefon. Donna mi-a spus că ea se uită, însă doar de ziua lui – ca un fel de ritual. Însă ea a fost întotdeauna mai puternică decât mine. O adevărată luptătoare.

Cred că majoritatea oamenilor se căsătoresc din dragoste. Sunt convins că există și excepții – oameni care se căsătoresc pentru bani sau ca să avanseze pe scara socială –, însă pe cei mai mulți îi împinge la asta senzația de fluturași în stomac descrisă în atât de multe feluri de cântecele pop. „The Wind Beneath My Wings”^{73} este un foarte bun exemplu, datorită atât sentimentelor evocate, cât și faptului că îi lipsește concluzia logică: la un moment dat, vântul ăla va înceta să mai bată. Și atunci vei fi nevoit să dai din aripi dacă nu vrei să te prăbușești. Unele cupluri descoperă un alt fel de dragoste, mai dură și mai rezistentă, după ce se sting focurile de artificii de la început. Alte cupluri își dau seama că o asemenea dragoste nu este pentru ei. Așa că, în loc să discute despre bani, se ceartă din cauza lor. Suspiciunea ia locul încrederii. Secretele îmbobocesc prin unghere întunecate.

Iar unele căsnicii se destramă din cauza morții unui copil. Poate la fel s-ar fi întâmplat și cu Allie Bell, dacă nu i-ar fi murit soțul la scurtă vreme după ce și-a pierdut băieții. Eu nu am făcut infarct, doar atacuri de panică. Aveam o pungă de hârtie în servietă și pufăiam în ea când mă apucau. În cele din urmă, s-au oprit.

Când m-am recăsătorit cu Donna, dragostea noastră era mai înțeleaptă, mai blândă și mai rezervată. N-au existat deloc certurile acelea despre bani care înrăiesc atât de multe cupluri tinere, aflate la începutul vieții împreună. Mie-mi mergea bine în publicitate, iar Donna era directoarea celui mai mare inspectorat școlar din sudul statului Maine. Venise la Providence pentru o conferință a inspectorilor școlari din New England, așa s-a întâmplat să ne întâlnim atunci în barul hotelului.

Salariul ei nu era la fel de mare ca al meu, dar tot măricel era. Amândoi contribuim la fondul de pensii. Din punct de vedere financiar, se poate spune că o duceam foarte bine.

Și sexul era satisfăcător, deși îi lipsea acum entuziasmul acela de la început (poate doar cu excepția primei seri după îndelunga perioadă de... ha-ha-ha... șomaj).

Donna avea casa ei, eu o aveam pe a mea – și așa trăiam. Naveta nu era

deloc o problemă. Culmea e că în toți anii ăia locuiserăm la o distanță de doar o sută zece kilometri unul de altul. Nu eram tot timpul împreună și asta era bine. Nici nu trebuia să fim. Când ne vedeam, ne purtam ca doi vechi și buni prieteni, care făceau și sex. Ne modelam relația, lucru pe care cuplurile aflate la început de drum nu trebuie să-l facă, pentru că ele au vântul acela sub aripi. În vreme ce cuplurile mai vechi, mai cu seamă cele care trebuie să evite bezna cumplită din trecutul lor comun, trebuie să dea din aripi. Asta am făcut noi.

Donna s-a pensionat anticipat și, din 2010, am început să locuim într-o singură casă: a mea, din Newburyport. A fost decizia ei. La început am crezut că voia să stăm mai mult împreună și am avut dreptate. Însă nu înțelegeam de ce avea ea nevoie de asta. În prima săptămână am ajutat-o să se instaleze, apoi, într-o sâmbătă însoțită de octombrie, m-a întrebat dacă vreau să mă plimb cu ea pe lângă zidul din piatră care desparte proprietatea mea de râul Merrimack. Ne-am ținut de mână și am mers pe covorul gros de frunze, ascultându-le foșnetul și bucurându-ne de parfumul lor dulceag, ca de scorțișoară – pentru că, nu peste mult timp, aveau să se usuce și să putrezească. Era o după-amiază superbă, cu norișori albi și frumoși, care pluteau pe cerul senin. I-am spus că mi se pare că a cam slăbit. Mi-a răspuns că așa este. Mi-a explicat că a slăbit din cauză că are cancer.

Mă temeam ca nu cumva să mă țină treaz imaginile cu șorecarii care o sfâșiau pe Allie, așa că am dat iama prin dulăpiorul cu medicamente al lui Greg (dulăpior dublu, că prietenul meu era cam ipohondru) și am descoperit acolo un flacon cu somnifere date doar pe rețetă. Nu mai erau decât patru în el. M-am uitat pe etichetă și am văzut că expiraseră în luna mai, anul 2018. Dar mi-am zis că n-au ce rău să-mi facă și am înghițit două. Poate că au avut efect, poate m-am autosugestionat eu, dar am dormit dus toată noaptea. Și n-am visat nimic.

M-am trezit la șapte dimineața. Mă simțeam mult mai vioi decât cu o seară înainte, așa că m-am hotărât să-mi fac plimbarea obișnuită, știind că nu am cum să evit locul unde murise Allie pe tot restul șederii mele aici. Mi-am pus pantaloni scurți și adidași și m-am dus la parter să-mi fac cafeaua. Alea lui Greg ajunge într-o curte mare, situată pe latura casei. La capătul de jos al scării este o fereastră care dă spre curtea asta. Doar două trepte mai aveam de coborât, când am înlemnit, cu ochii holbați afară.

Acolo era căruciorul.

Nu-mi venea să cred. Nu puteam nicicum să înțeleg ce se petrece. M-am gândit că trebuie să fie un joc de lumini și umbre, numai că *nu era* nicio umbră în dimineața aia... sigur, în afară de umbra căruciorului. Era acolo. Era real. O dovedea și umbra pe care o arunca. Umbrele nu există dacă nu sunt obiecte care să le facă.

După ce mi-am mai revenit cât de cât și am început să gândesc (tot cât de cât) mi s-a făcut frică. Cineva – un om rău – pătrunsese pe proprietatea lui Greg și lăsase căruciorul acolo ca să mă sperie. Bravo! A reușit. Eram speriat *la culme*. Nu știam cine ar fi putut să facă o asemenea mârșăvie. Cu siguranță că nu polițiștii – nici Zane și nici Canavan. Probabil că domnul Ito aflase de moartea doamnei Bell – veștile de felul ăsta circulă foarte repede în comunitățile mici –, însă nu era genul de om care să facă asemenea farse tâmpite. Nici băiatul lui nu putea să fie, pentru că își petrecea mai toată vremea pe tărâmul de basm al internetului, nu în lumea reală. Deci nu aveam niciun suspect și, de fapt, nici nu conta asta. Ce conta era faptul că cineva venise acasă la mine în „ceasurile târzii ale nopții” – cum ar zice autorii de romane proaste.

Oare încuiasem toate ușile? Din cauza șocului și a spaimei (că la început nici măcar nu am fost furios) nu mai reușeam să-mi aduc aminte. Nici măcar al doilea nume de botez al soției mele nu cred că mi l-aș fi amintit atunci, dacă m-ar fi întrebat cineva. M-am repezit la ușa din față: încuiată. M-am dus la cea care dădea spre piscină și curtea interioară: încuiată. M-am dus la ușa din spate, care dădea în garaj – și asta era încuiată. Bine măcar că nu dăduse nimeni târcoale prin casă în toiul nopții. Știu că ar fi trebuit să mă simt ușurat, însă nici vorbă de așa ceva.

Precis a fost unul dintre polițiști, mi-am spus eu. Zane a încuiat garajul unde lăsasem căruciorul și a luat cheile la el.

Sigur, părea destul de logic, însă nu-mi prea venea să cred. Zane mi se păruse un tip serios, un tip de nădejde, deloc bătut în cap. Și, oare chiar era nevoie de cheie ca să intri în garaj? Probabil că nu. Broasca era una din alea pe care le poți deschide cu un umeraș sau cu un card. Am ieșit ca să mă uit mai bine la cărucior. Îmi tot ziceam că o să găsesc un bilețel în el, ca alea din filmele proaste de groază. De genul „Tu urmezi”, sau „Întoarcere de unde ai venit”.

Niciun bilețel. Dar ceva mult mai înspăimântător. Pantalonași scurți galbeni pe un scaun, pantalonași scurți și roșii pe celălalt. Alții, nu cei de cu

o zi în urmă. Nici tricourile nu erau aceleași. Nu voiam să le ating, dar nici nu a fost nevoie, pentru că se vedea clar ce scrie pe ele: TWEEDLEDUM și TWEEDLEDEE. Evident tricouri de frați gemeni, numai că gemenii care le purtasera muriseră de mult.

Întrebarea era ce să fac eu acum cu afurisitul ăla de cărucior. Bună întrebare! Acum că reușisem să pricep că era cu adevărat acolo, șocul inițial și spaima au fost înlocuite de curiozitate și de furie: ce dimineată de tot rahatul! Aveam telefonul în buzunarul de la șort. Am sunat la poliție și am cerut să vorbesc cu domnul polițist P. Zane. Centralista m-a rugat să aștept, după care a revenit și mi-a spus că domnul polițist Zane era liber toată săptămâna. Știam că nu trebuie să ceri numărul telefonului personal al unui polițai, așa că am rugat-o pe doamna de la centrală să-i transmită că l-a căutat Vic Trenton, care îl roagă să-l sune.

— O să văd ce pot face, mi-a răspuns femeia.

De fapt, ăsta nu era un răspuns concret, chestie care nu mi-a îmbunătățit deloc starea de spirit din dimineata aia de tot rahatul.

— Vă rog frumos, am mai spus eu și am închis.

Nici domnul Ito nu mai trecea pe la mine în săptămâna aia și nu mă așteptam la un alt musafir, însă în ruptul capului nu voiam să las căruciorul în mijlocul curții. Așa că m-am hotărât să-l duc înapoi la doamna Bell. În fond, tot pe acolo mă plimbam eu în fiecare dimineată. Plus că așa mi-aș fi putut da seama dacă ticălosul/farsorul ăla a spart ușa garajului. Mai întâi – mi-am făcut eu planul – o să fac câteva poze căruciorului acasă la mine, adică *la locul faptei*, ca să am ce să-i arăt lui Zane. Sigur, presupunând că l-ar interesa așa ceva. Cel mai probabil se va supăra pentru că l-am luat din locul unde l-am găsit. Dar oare chiar era o probă? S-a constatat cumva că Allie Bell murise pentru că fusese stâlcită în bătaie cu un cărucior? Nu, nici vorbă. Pur și simplu îl duceam înapoi la locul lui. L-am împins pe drum, sub soarele fierbinte al dimineții. Poate că încă mă aflam sub influența somniferelor, pentru că am intrat într-un fel de transă de îndată ce teama mi-a fost risipită de banalitatea căruciorului (până și tricourile și pantalonașii erau banale, deloc ieșite din comun – lucruri pe care le poți cumpăra din orice magazin). Probabil că m-ar fi luat somnul dacă aș fi fost în pat, sau chiar pe canapea. Dar, pentru că mergeam pe Rattlesnake Road, mi-am lăsat doar mintea să plutească, dusă de val.

În ciuda scârțâitului roții (*neapărat trebuie s-o ung*, mi-am spus eu), căruciorul se deplasa lin, mai cu seamă că nu avea în el doi băieței de patru

ani. Îl împingeam doar cu mâna stângă. Iar cu dreapta atingeam ușor tricourile atârinate pe scaune – mai întâi pe unul, apoi și pe celălalt. Abia mai încolo mi-am dat seama ce făceam. M-am gândit la ei – cum au traversat drumul și și-au croit drum spre plajă printre tufe. Dar fără să se supere, fără să folosească înjurături amuzante de copii mici atunci când îi zgâria sau îi lovea în față câte o creangă. Nu erau nici supărați, nici nerăbdători, nici nu le părea rău că nu o luaseră pe potecă. Erau cufundați în jocul lor, în care ei erau doi exploratori porniți să cutreiere jungla întunecată – doi exploratori micuți, cu coifuri făcute de tatăl lor din paginile cu benzi desenate ale ediției de duminică a ziarului *Tribune*. Undeva pe-acolo, ar fi putut să se afle un cufăr cu comori abandonat de pirați sau o gorilă uriașă – așa cum era King Kong, că văzuseră filmul la televizor (deși nu până la capăt, pentru că mama voise să se uite la știrile de seară).

Acum aud bâzâitul, mai stins la început, apoi din ce în ce mai tare, pe măsură ce înaintează prin „jungla” lor, aidoma unor mici eroi. Nu-l bagă în seamă, iar asta este greșeala fatală. Joe crede că sunt niște albine prin apropiere și că ar putea să dea de miere. Jake îl întreabă de câte ori vrea să fie înțepat și îi spune că e prost. Ei comoara o caută. Mierea nu-i o comoară. Acum bâzâitul se aude și din stânga și din dreapta. Nicio problemă! Drumul spre plajă este drept în fața lor. Deja aud valurile și își vor bălăci picioarele în ele înainte să se apuce să sape în nisip după aurul piraților (și să facă un castel, dacă nu găsesc nimic). Vor să intre în apă pentru că este foarte cald – la fel cum a fost și în ziua aceea când a murit fiul meu. Numai că el nu a avut apă în care să se bălăcească. El era prizonier într-o mașină încinsă, împreună cu mama lui, pentru că afară era un monstru. Iar monstrul nu voia să plece de acolo și mașina nu voia să pornească.

Băieții nu văd groapa pentru că o ascund tufele. Iar tufele astea ascund și un cuib de șerpi. De șerpi cu clopoței. Sigur că Jake și Joe ar putea să ocolească tot desișul ăsta, însă nu așa se comportă exploratorii neînfricați. Exploratorii neînfricați merg tot înainte, retezând vegetația cu macetele lor invizibile.

Exact asta fac cei doi băieți și, pentru că merg unul lângă altul, cad împreună în groapă. În groapă și în cuibul de șerpi. Zeci de șerpi sunt acolo. Unii încă tineri – pui – dar, cu toate că pot mușca, nu sunt încă veninoși, chiar dacă oamenii nu cred asta. Însă mușcăturile lor sunt dureroase. Ceilalți șerpi sunt mari și își protejează puii. Își înalță capetele în formă de diamant

și își înfig adânc colții în carnea ta.

Băieții țipă – *au* și *nu-nu* și *cee* și *doare*.

Șerpii îi mușcă de multe ori de glezne și de gambe. Joe cade într-un genunchi. Un șarpe îl lovește în pulpă și i se încolăcește în jurul genunchiului ca un garou. Jake se căznește să se cațăre afară din groapa plină de ierburi, purtând șerpi în jurul gleznelor, ca niște brățări. Bâzâitul umple întreaga lume. Încearcă să-l tragă după el pe Joe, dar un șarpe se repede cu iuțeala fulgerului și își implântă colții în palma lui. Joe a căzut deja pe burtă, iar șerpii se târăsc peste el. Vrea măcar fața să și-o acopere, dar nu poate. Îl mușcă de gât și de obraji; iar atunci când întoarce capul, într-un efort zadarnic de a scăpa de acolo, îl mușcă și de nas și de gură. Începe să i se umfle fața.

Jake se întoarce și pornește împleticit spre drum și spre casa lor din celălalt capăt al lui. Încă are șerpi încolăciți de glezne. Unul se desprinde și cade. Celălalt începe să se răsucească în sus, spre cracul șortului. De ce dă el bir cu fugiții, când doar împreună fac totul? Oare pentru că își dă seama că fratele lui geamăn nu mai poate fi ajutat? Nu. Pentru că e îngrozit și nu mai gândește? Nu – nici măcar panica nu-l poate face să-l abandoneze pe Joe. Fuge cât poate el de repede pentru că vrea să-l cheme pe tati (dacă mai e acasă), sau pe mami (dacă tati a plecat deja). Nu-i vorba de nicio panică, este o operațiune de salvare. Jake smulge șarpele de pe piciorul lui și doar o fracțiune de secundă mai apucă să se uite în ochii ăia rotunzi care îl privesc pătrunzător, înainte să simtă colții veninoși în mâna lui. Aruncă șarpele și vrea să o ia la fugă, numai că nu poate, acum veninul îi curge prin organism, făcându-i inima să bată neregulat, împiedicându-l să mai respire.

Joe nu mai țipă.

Jake începe să vadă dublu, apoi triplu. Nici nu se mai poate ține pe picioare, așa că încearcă să se târască. La fel ca un șarpe. Mâinile i se umflă și i se tot umflă, până ajung să semene cu mâinile lui Mickey Mouse. Încearcă să-și strige fratele, dar nu poate, pentru că are gâtul...

Un pocnet și un vaiet prelung m-au smuls din nălucirea aceasta. În starea mea *zombificată* trecusem dincolo de aleea lui Allie și loviseam cu căruciorul comutatorul electric care ridică bariera. Am lăsat ochii în jos și mi-am dat seama că tot atingeam pe rând tricourile: mai întâi pe primul (TWEEDLEDEE), apoi pe celălalt (TWEEDLEDUM). Mi-am tras repede

mâna, de parcă m-ar fi fript. Încă era răcoare afară, dar mie îmi curgeau broboane de transpirație pe obraji, iar tricoul îmi era ud learcă. Mersesem agale, nu făcusem niciun fel de efort (cel puțin așa credeam, că nu țineam minte), dar gâfâiam ca la capătul unui sprint de două sute de metri. Am tras căruciorul spre mine și bariera s-a lăsat în jos. M-am întrebat ce naiba se întâmplase, deși mi se părea că știu. Probabil că ar fi râs de mine toți colegii de la agenție – poate cu excepția lui Cathy Wilkin, care avea o imaginație ce depășea cu mult sloganurile haioase despre detergentul pentru vasul de toaletă –, însă nu aveam altă explicație. Văzusem destule filme artistice și cel puțin un documentar în care așa-zișii clarvăzători erau solicitați de poliție să dea o mână de ajutor la descoperirea trupurilor unor persoane date dispărute și despre care se presupunea că nu ar mai fi în viață. La fel cum și câinilor de căutare li se dă să adulmece un articol de îmbrăcăminte al respectivei persoane, și mediumurilor li se dădeau anumite lucruri despre care se presupunea că ar fi fost importante pentru persoana căutată. De cele mai multe ori rezultatul era un mare zero barat, însă au fost și cazuri în care metoda asta a funcționat. Sau așa a părut.

Tricourile, da. Am atins tricourile. Și partea cu Tad? Alea erau amintirile mele, care se vârău cu de-a sila în ce îmi transmiteau tricourile băieților. Nu mă mira deloc că a apărut și fiul meu în toată halucinația aia pe care o avusesem. Murise cam la aceeași vârstă ca a gemenilor Bell și aproximativ în aceeași perioadă. Tripleți, nu gemeni. O tragedie care evoca o altă tragedie.

După ce am întors căruciorul și am pornit înapoi, parcă nu mai vedeam totul la fel de clar ca înainte. Și am început să mă îndoiesc că aș fi avut o experiență paranormală autentică. În fond, știam în linii mari ce pățiseră gemenii Bell; poate mintea mea o fi adăugat câteva detalii – ca, de exemplu, groapa aia în care căzuseră. Nimic mai mult. Poate nici măcar nu se întâmplase așa. Ca să nu mai zic că eram extrem de influențabil în momentele acelea, pentru că dădusem peste căruciorul apărut din senin în curte.

Iar chestia asta cu apariția căruciorului tocmai acolo *nu mi-o puteam explica în niciun fel.*

Am trecut pe sub banda galbenă a poliției și am împins căruciorul pe alee, spre casa lui Allie Bell. *Scârț, scârț, scârț.* Ușa de la garaj era larg

deschisă și se legăna ușor în briza blândă. Niciun fel de așchii nici deasupra și nici sub broască și nici pe ușă. Poate fusese deschisă cu un card bancar, pentru că în niciun caz nu fusese forțată. M-am uitat atent la clanțele sferice – și la cea de afară și la cea dinăuntru. În mijlocul celei exterioare era o broască și în ea vârase polițistul Zane cheia ca să încuie ușa. Dar nu era nevoie de cheie ca s-o încui pe dinăuntru, pentru că în centrul sferei era un buton și tot ce aveai de făcut era să-l apeși și gata.

Răspunsul e clar, mi-am dat eu seama. Gemenii au fost. Jacob și Joseph. Pur și simplu au răsucit clanța din interior. Butonul a sărit și ușa s-a deschis. Simplu ca bună ziua. Apoi și-au adus căruciorul la mine acasă. Jake îl împingea dintr-o parte și Joe din cealaltă.

Sigur că da. Și, dacă ești în stare să crezi asta, înseamnă că poți să crezi și că noi am câștigat Războiul din Vietnam, că aselenizarea a fost o făcătură, că erau doar niște figuranți părinții îngroziți de la școala Sandy Hook, unde le muriseră copiii în masacrul din 2012, că atentatele din 11 septembrie 2001 au fost puse la cale de cineva din interiorul serviciilor *noastre* secrete.

Și totuși ușa garajului *era* deschisă.

Iar căruciorul *apăruse* la mine acasă, la distanță de patru sute de metri de garaj.

A început să-mi sune telefonul. Am tresărit puternic. Era polițistul P. Zane. Se vede treaba că i se transmisese mesajul meu.

— Bună ziua, domnule Trenton! Cu ce vă pot ajuta?

Părea mult mai relaxat astăzi. Poate unde era ziua lui liberă și se purta ca un civil.

— Sunt la casa lui Allie Bell, i-am răspuns eu.

I-am explicat ce căutam acolo. Evident că am omis partea în care i-am văzut pe băieți căzând în groapa cu șerpi din spatele tufelor.

Am terminat de vorbit. Zane a tăcut câteva secunde, după care a spus:

— Bine, băgați căruciorul înapoi în garaj, vă rog.

Nu părea deloc surprins și nici îngrijorat. Normal că nu, doar nu *el* avusese vedenia aia cu șerpii care se târau peste Joe Bell. Și nici nu îl auzise zbierând.

— V-a făcut cineva o farsă. Cel mai probabil niște adolescenți, care s-au furișat pe Rattlesnake Road ca să vadă unde a murit bătrâna aia nebună. V-am spus că avea reputația asta în Palm Village.

— Chiar credeți că au fost niște adolescenți?

— Cine altcineva?

Fantome, mi-am zis eu. *Fantome de copii*. Dar n-aveam de gând să-i împărtășesc temerile mele. Nici măcar nu-mi doream să mă gândesc la așa ceva.

— Poate aveți dreptate. Probabil au descuiat broasca cu un card sau un permis de conducere. Că nu se vede nicio stricăciune.

— Bineînțeles. Încuietorile alea se descuie foarte ușor.

— Cât ai bate din palme.

A chicotit.

— Chiar așa. Băgați căruciorul înăuntru și închideți ușa. Cheile doamnei Bell sunt la secție. O să le ia Andy Pelley. Știți despre cine vorbesc, da?

— Sigur. Moșul Sfarmă-Tot.

A început să râdă.

— Chiar așa, dar aveți grijă să nu-i spuneți asta în față. Să știți că a reușit să-l convingă pe judecător – amicul lui de pescuit – să semneze hârtiuța aia prin care i se dă dreptul să lucreze la caz. Acum se apucă să caute rudele și prietenii doamnei Bell. Andy e un bătrânel tare ager la minte. O să afle ce e de aflat. Că trebuie să găsim pe cineva care să se ocupe de rămășițele pământești ale doamnei.

Rămășițe pământești, am repetat eu în gând, privind la ușa care se legăna ușor în bătaia vântului. Ce expresie!

— Să înțeleg că nu poate rămâne la morgă, nu?

— Nici măcar n-avem așa ceva. Cadavrul se află la firma de pompe funebre Perdomo, de pe Tamiami. Știți ceva? Dacă tot sunteți acolo și garajul e deschis, vreți să vă uitați dacă nu cumva i-a vandalizat cineva mașina? Înțelegeți la ce mă refer – cauciucuri tăiate, geamuri sparte, parbriz crăpat. O treabă ca asta am lua-o în serios.

— Sigur, așa voi face. Scuze că v-am deranjat în ziua liberă.

— Nicio problemă. Am luat micul-dejun și acum stau la soare pe terasă și citesc ziarul. Să mă sunați dacă observați că a pățit ceva mașina. Atunci îl voi informa și eu pe Andy. Și, domnule Trenton?

— Ce-ar fi să-mi ziceți Vic?

— Bine, Vic. Dacă tu crezi că puștii ăia care au adus căruciorul până la casa domnului Ackerman n-o să se lase cu una cu două și o s-o facă din nou – că nu-i duce mintea mai mult – să știi că poți să-l pui în garajul tău.

— Mai bine îl las aici.

— Cum vrei. O zi bună îți doresc!

Tocmai când băgăm căruciorul înapoi în garaj, împingându-l peste prag, mi-am dat seama că nu-i spuseseam lui Zane despre pantalonași și despre tricouri. În garaj nu era aer condiționat, așa că am început să transpir aproape imediat ce am intrat. Chevroletul lui Allie părea în regulă – sigur, ar fi avut nevoie de un drum la o spălătorie auto, că parbrizul și caroseria erau acoperite cu un strat de sare. M-am uitat lung la scăunelele goale de pe bancheta din spate (*normal* că erau) goale și mi-a fost greu să-mi dezlipesc privirea de la ele. Lângă peretele din spate erau stivuite mai multe cutii din carton. Pe fiecare scria frumos, cu markerul: *CEI DOI J*.

Mama mea avea o vorbă: *Să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala e un gest mai urât decât bârfa*. Însă pe tata îl amuza să o tachineze cu o altă vorbă: *Curiozitatea a omorât pisica, dar satisfacția a înviat-o la loc*.

Am deschis una dintre cutii și am dat peste mai multe jocuri de puzzle de pe vremuri, cu piese mari și grele, în formă de animale. Am deschis alta, în care erau cărți de colorat. În altele erau haine – mulți pantalonași scurți și multe tricouri, cu diferite inscripții nostime despre gemeni. Deci de aici veneau pantalonașii și tricourile de pe cărucior. Acum aveam o altă întrebare: de unde să fi știut un tip pus pe glume proaste că Allie obișnuia să întindă lucrurile alea pe scaune, așa cum o fetiță mică obișnuiește să-și îmbrace păpușile invizibile? Polițistul Zane mi-ar fi răspuns că veștile de felul ăsta se răspândesc repede. Însă eu nu eram prea convins. Durerea mai ațipește din când în când, dar nu se sfârșește decât atunci când moare cel care suferă. Lecția asta am reînvățat-o eu când am deschis ultima cutie. Era plină cu jucării. Mașinuțe mici cât niște cutii de chibrituri, bețișoare colorate de construit, figurine din *Războiul stelelor* și vreo zece dinozauri din plastic.

Fiul nostru avea și el mașinuțe și dinozauri de jucărie. Îi plăceau la nebunie.

Lacrimile mi-au înțepat ochii și au început să-mi tremure mâinile când am închis ultima cutie. Voiam să ies cât mai repede din garajul ăsta fierbinte și încremenit în trecut. Poate chiar să plec cât mai repede de pe Rattlesnake Key. Venisem aici ca să-mi pot plânge în liniște moartea soției și să mă căiesc pentru toți anii iroșiți departe unul de celălalt, nu ca să-mi re trăiesc suferința provocată de moartea îngrozitoare a fiului meu. Cu atât mai puțin ca să am percepții extrasenzoriale cum sunt alea din tabloidele ca *Inside View*. Mi-am propus să mai stau vreo două sau trei zile și, dacă mă voi simți la fel, să-l sun pe Greg, să-i mulțumesc pentru găzduire și să îl rog pe

domnul Ito să aibă grijă de casă. După care să mă întorc în Massachusetts, unde luna august este o lună foarte călduroasă, dar nu *caniculară*.

Când să ies, am văzut raftul de lângă ușă, pe care erau niște scule – un ciocan, o șurubelniță, vreo două chei universale. Tot acolo era și un bidonaș de ulei de pe vremuri, cu pompiță și cu un injector lung, care-mi amintea oarecum de bastonul cu care voia Allie Bell să gonească șerpilor. Chiar dacă nu aveam de gând să duc căruciorul acasă la Greg, mi-am zis că pot măcar să-i ung roata aia enervantă. Sigur, cu condiția să mai fi rămas niște ulei în bidon.

L-am luat în mână și atunci am observat încă ceva pe raft. Un dosar pe care scria cu majuscule *JAKE ȘI JOE*. Și, dedesubt, cu litere și mai mari: *DE PĂSTRAT!* L-am deschis și înăuntru erau două coifuri făcute din paginile cu benzi desenate ale unui ziar de duminică. Mi-a ieșit cu totul din minte ideea cu unsul roții și nicicum nu voiam să ating coifurile alea făcute de un părinte iubitor. Pentru că mi-era teamă să nu îmi provoace alte vedenii. În garajul încins, gândul ăsta nu părea deloc absurd, ci extrem de plauzibil.

Am închis ușa garajului și m-am dus acasă. Odată ajuns acolo, mi-am deschis telefonul și i-am cerut lui Siri să-mi caute *Tampa Matinee*. Nu voiam s-o fac, mi-era groază de ce aș fi putut să aflu, dar găsisem coifurile acelea, așa că am făcut-o. Siri m-a dus pe un site nostalgic, creat de un fost patron al WTVT, post din Tampa, pe vremuri afiliat al CBS. Am găsit acolo o listă de programe, cu începere din anii '50 și până în anii '90. O emisiune cu marionete dimineața. O emisiune cu muzică pentru adolescenți în după-amiezile de sâmbătă.

Și *Tampa Matinee*, nume generic al filmelor difuzate în fiecare după-amiază de la patru la șase, până în 1988. Odată ca niciodată, la doar trei ani după moartea fiului meu, Joe și Jake au stat turcește pe covor în fața televizorului și s-au uitat la King Kong care se cățara pe Empire State Building.

N-aveam nicio îndoială că așa a fost.

Doar zece ani am mai fost împreună după ce ne-am recăsătorit. Primii nouă, înainte de apariția cancerului, au fost ani buni. Ultimul... să spunem că am încercat noi să-l facem bun și, în primele șase luni, aproape am reușit. Apoi s-au intensificat durerile, din puternice s-au făcut foarte puternice și apoi au ajuns în faza în care numai la ele te gândești. Donna a dat dovadă de

mult curaj, așa era ea făcută. Odată s-a luptat cu un Saint Bernard turbat înarmată doar cu o bătă de baseball. Însă nu avea niciun fel de armă împotriva cancerului care o mistuia, în afară de tăria ei de caracter. Și, o perioadă destul de lungă, a fost de ajuns. Spre sfârșit, ajunsese doar o umbră a femeii cu care făcusem eu dragoste în noaptea aceea din Providence. Însă mie mi se părea la fel de frumoasă.

A vrut să moară acasă și i-am respectat dorința. Aveam o infirmieră pe timpul zilei și o alta care venea câteodată noaptea. Dar eu mă ocupam cel mai mult de ea. Eu îi dădeam să mănânce și tot eu am început să o schimb atunci când nu a mai putut să ajungă la baie. Și am vrut să fac eu însumi toate lucrurile astea ca să ispășesc cumva toți anii ăia pierduți. În spatele casei noastre era un copac care se despicase – probabil din cauza unui fulger –, după care cele două părți s-au reunit, iar în locul fostei spărturi i-a apărut o adâncitură în formă de inimă. Noi eram cele două jumătăți ale aceluiasi copac. Nu-mi pasă dacă metafora asta vi se pare prea siropoasă. Țsta-i adevărul meu și nu mă feresc să-l mărturisesc. Nu mă feresc să-l simt.

Unii oameni au parte de și mai puțin noroc. Noi am făcut tot posibilul să ne descurcăm cu atât cât ni s-a dat.

Stăteam întins în pat și mă uitam la ventilatorul din tavan, sperând ca rotirea lui lentă să mă hipnotizeze și să-mi aducă somnul. Mă gândeam la căruciorul cu roata neunsă și la coifurile din ziar și la dinozaurii de jucărie. Dar cel mai mult mă gândeam la noaptea în care a murit Donna, deși asta era o amintire pe care făcusem tot posibilul să o evit. Însă acum mi se părea că trebuie să-mi aduc aminte. Ninge tare, iar vântul sufla cu peste șaiszeci de kilometri pe oră, răscolind zăpada. Infirmiera de pe tura de noapte mă sunase la trei după-amiaza din Lewiston și mă anunțase că nu poate să ajungă. Mi-a zis că drumurile erau impracticabile. Becurile din casă au pâlpâit de câteva ori, dar nu s-au stins. Asta era bine. Nu știam ce m-aș fi făcut pe întuneric. Pe la sfârșitul lui decembrie, doctorii decretaseră că pastilele de oxicodonă nu mai au niciun efect și o trecuseră pe Donna pe o pompiță cu morfină. Aceasta stătea de pază lângă patul ei și funcționa doar cu curent electric. Donna dormea. Era frig în dormitor – centrala termică nu făcea față acelui vânt turbat de ianuarie –, însă obrajii ei erau uzi de transpirație și ce-i mai rămăsese din părul atât de des odinioară i se lipise de

craniul fragil.

Știam că se apropia sfârșitul; și oncologul ei știa asta, așa că scosese din pompiță limitatorul dozajului, iar acum ledul era în permanență verde. Totuși s-a văzut obligat să mă avertizeze că prea multă morfină ar putea s-o ucidă, deși nu părea prea îngrijorat. De ce ar fi fost? Doar cancerul o devorase deja aproape complet, iar acum ronțăia resturile. M-am așezat lângă ea, așa cum făcusem mai mereu în ultimele trei săptămâni. I-am văzut ochii mișcându-se într-o parte și alta pe sub pleoapele vineții.

Își visa visul de pe urmă. M-am gândit că pompița are o capsulă înăuntru și, dacă se va opri curentul, aş putea să iau o șurubelniță și să...

A deschis ochii. Am întrebat-o cum se simte și cât de tare o doare.

— Nu prea tare, mi-a răspuns.

Și apoi:

— A vrut să vadă rățuștele.

— Cine, draga mea?

— Tad. Mi-a zis că vrea să vadă rățuștele. Cred că ăsta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus. Tu știi despre ce rățuște vorbea?

— Nu.

— Nu mai ții minte nicio rățușcă? Poate a văzut una când l-am dus la Ferma animalelor din Rumford.

Nu-mi aminteam să-l fi dus vreodată acolo.

— Da, probabil că da. Cred că...

S-a uitat peste umărul meu. S-a luminat la față.

— Dumnezeu mare! Uite cât ai crescut! Uite cât de *înalt* te-ai făcut!

Am întors capul. Evident că nu era nimeni acolo, dar știam pe cine vede Donna. Afară vântul bătea foarte tare și urla prin streșini și arunca atât de tare cu zăpadă în fereastra cu oblonul tras, încât aveai senzația că dă cu pietre. A scăzut intensitatea luminilor din dormitor, apoi și-a revenit. Dar s-a auzit o ușă trântindu-se undeva.

— *Nu voiai să RESPIRI!* a țipat Donna.

Mi s-a făcut toată pielea de găină. Cred că mi s-a zbârlit și părul. Nu sunt sigur, dar așa cred. N-aș fi crezut că mai are putere să țipe, dar Donna m-a surprins întotdeauna. Chiar și în ultima clipă a vieții m-a surprins. Vântul năvălise în casa noastră, un spărgător care abia aștepta să cotrobăie peste tot. Îl simțeam cum se năpustește pe sub ușa închisă de la dormitor. Din living s-a auzit un zgomot puternic: ceva a căzut și s-a spart.

— *RESPIRĂ, Tad! RESPIRĂ!*

Alt zgomot puternic. Probabil s-a răsturnat un scaun. Donna reușise cumva să se ridice în coate, sprijinindu-se pe brațe subțiri ca niște creioane. Acum a zâmbit și s-a culcat la loc.

— Bine, a spus ea. Așa voi face. Da.

Parcă o auzeam vorbind la telefon cu cineva.

— Da. Bine. În regulă. Slavă Domnului! Cum?

A dat din cap.

— Sigur că da.

A închis ochii. Surâsul nu i se ștersese de pe buze. Am ieșit din dormitor ca să închid ușa de la intrare pe pragul căreia deja se făcuse un strat de zăpadă de vreo trei centimetri. Când m-am întors, soția mea era deja moartă. Puteți să râdeți cât vreți de ideea că fiul nostru venise să o ia din lumea asta și să o conducă în lumea cealaltă. Haide, râdeți, că nu mă supăr! Dar să știți că și eu am auzit odată glasul băiețelului meu ieșind din dulap, deși el murea la douăzeci de kilometri depărtare. N-am spus nimănui ce am auzit eu atunci. Nici măcar Donnei.

Amintirile astea mi se învârteau la nesfârșit prin minte. Ca niște șorecari. Ca niște șerpi cu clopoței. Mă ciupeau, mă mușcau, nu voiau să-mi dea drumul din ghearele și din colții lor. Pe la miezul nopții, am mai luat două din somniferele expirate ale lui Greg, m-am culcat la loc și am așteptat să-și facă efectul. Dar eram tot cu gândul la acea ultimă noapte când, înainte de a trece pe lumea cealaltă, Donna l-a văzut pe băiețelul nostru, Tad, transformat într-un bărbat adevărat. Ar fi trebuit să mă simt împăcat la gândul că a murit în felul acela, dar nu s-a întâmplat așa. Amintirea acelor ultime clipe se tot amesteca cu vedenia despre gemenii căzuți în groapa cu șerpi și cu revelația avută atunci când mă dezmeticisem: cum atingeam eu pe rând tricourile cu TWEEDLEDUM și TWEEDLEDEE. Cum încercam eu să mă conectez cu ei făcând asta. Atingând ce mai rămăsese în urma lor. *Rămășițele lor pământești.*

Și m-am întrebat: *Dar dacă i-am văzut așa cum Donna l-a văzut pe Tad în ultimele clipe ale vieții ei? Dacă i-am văzut cu adevărat? Allie îi vedea; știu că îi vedea.*

Faptul că l-a văzut pe Tad a consolat-o pe Donna și a ajutat-o să treacă mai ușor pragul dintre viață și moarte. Oare băieții ăia o să mă consoleze pe mine? Nu prea credeam una ca asta. Mama lor, cea pe care o consolau ei

mereu, era moartă. Eu eram doar un străin. Ce eram eu pentru ei? Ce?

Nici nu voiam să știu. Nu voiam să mă *bântuie*. Iar simplul gând că asta se întâmpla... că exista această posibilitate... mă ținea treaz.

Tocmai începuse să mă ia somnul când am auzit scârțâitul ritmic. A pornit brusc și nici vorbă să mai pot pretinde că ar fi venit de la ventilatorul din tavanul livingului. Pentru că se auzea chiar din baia lipită de dormitorul în care mă aflam eu.

Scârț și scâârț și scââârț.

Numai un om singur într-o casă aflată la capătul unui drum pustiu poate fi atât de îngrozit cum eram eu atunci. Ca să-și apere fiul, Donna a fost în stare să omoare un Saint Bernard turbat doar cu o bătă de baseball. Măcar un dram de curaj să am și eu ca să mă uit în baia aia. Am întins mâna să aprind veioza și mi-a trecut atunci prin cap că îmi imaginam toate sunetele alea. Parcă citisem undeva că somniferele pot provoca halucinații, nu?

Mușcându-mi buzele, m-am apropiat de peretele din stânga băii și m-am lipit de el. Am apăsat clanța și am deschis ușa. Scârțâitul era mai puternic ca oricând. Pentru că baia era spațioasă, cineva – cine o fi fost acolo – avea loc să împingă prin ea căruciorul – înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Am întins mâna în lateral, speriat la culme de gândul că m-ar apuca cineva de ea – probabil că oricine s-ar speria într-o asemenea situație. Am dat de întrerupător, am băjbăit o perioadă nimicitor de lungă (în realitate, doar vreo două sau trei secunde) și am reușit să aprind lumina. În tavan erau montate tuburi de neon, elegante și strălucitoare. În cele mai multe cazuri, te poți baza pe lumină să-ți alunge fricile nopții. Nu și de data aceasta. De unde eram eu, nu puteam să văd ce se petrece în baie, dar deslușeam pe peretele de vizavi o umbră mare care se mișca încoace și încolo. Prea amorfă ca să-mi dau seama dacă într-adevăr era chiar afurisitul ăla de cărucior, dar știam că el era. Oare băieții îl împingeau? Cum altfel să fi ajuns până aici?

Măi, băieți, am încercat eu să spun, dar nu mi-au ieșit din gură decât niște cârâieli răgușite. Mi-am dres vocea și am încercat din nou.

— Băieți, n-aveți ce căuta aici. N-aveți nicio treabă aici.

Mi-am dat seama că rosteam o variantă ciuntită a „Vorbelor de Gonit Monstrul”, cu care îmi alinam odinioară băiețelul.

— Este baia mea, nu a voastră. Este casa mea, nu a voastră. Întoarceți-vă de unde ați venit!

Adică unde anume? În două coșciuge mititele, sub pământul din cimitirul

„Crângul Palmierilor Pitici”? Oare trupurile lor putrezite – *rămășițele lor pământeste* putrezite – împingeau obsesiv căruciorul ăla înapoi și încolo? Oare cădeau pe podeaua băii bucăți din carnea lor moartă?

Scârț și scârț și scârț.

Umbra de pe perete.

Mi-am luat inima în dinți, am strâns-o tare, m-am îndepărtat de perete și am intrat. Scârțâitul s-a oprit. Căruciorul se afla în fața cabinei de duș. Acum pe scaune erau două perechi de pantalonași negri; și două haine negre pe spătare. Costumele în care au fost îngropați, pe care trebuiau să le poarte mereu, în timp ce mă holbam la cărucior, înghețat de spaimă față de obiectul ăla care nu avea ce să caute aici, un bâzâit a luat locul scârțâitului. Mai înfundat la început, de parcă venea de departe; dar apoi din ce în ce mai puternic, până când a ajuns să semene perfect cu zgomotele scoase de un schelet trezit brusc la viață. Mă uitasem inițial doar la cabina de duș a lui Greg. Acum mi-am întors privirea spre cada model retro, lungă și adâncă. Era plină până sus cu șerpi cu clopoței. Și, chiar sub ochii mei, din mormanul acela de trupuri contorsionate de reptile, care parcă dansau rumba în cadă, s-a ridicat o mână micuță, implorându-mă să o ajut.

Am fugit de-acolo.

Căruciorul m-a readus la realitate.

Era în mijlocul curții pavate cu dale, la fel ca înainte... numai că acum umbra lui era mai vagă, pentru că nu era o dimineață senină, ci o noapte cu luna în ultimul ei pătrar. Nu-mi mai aduc deloc aminte cum am coborât scara în goană, doar cu șortul pe mine. Nici cum am ieșit în curtea interioară nu știu. Dar sunt sigur că pe acolo am luat-o pentru că am găsit ușa deschisă atunci când m-am întors în casă.

Nu m-am atins de cărucior. L-am lăsat acolo unde era. Am urcat înapoi la etaj, temându-mă de fiecare pas făcut, repetându-mi iar și iar că totul nu fusese decât un coșmar (cu excepția căruciorului de afară, a cărui prezență nu putea fi pusă la îndoială), dar știind că nu fusese. Nici coșmar și nici halucinație. Fusese o *vizită*. Doar faptul că înțelegeam că vizita se încheiase m-a împiedicat să-mi petrec restul nopții în mașina închiriată și cu portierele încuiate. Acum doar eu mai eram în casa lui Greg. Și, nu peste multă vreme, va fi *complet goală*. Nici nu-mi trecea prin minte să mai rămân pe Rattlesnake Key, când aveam o casă frumoasă în Newburyport,

unde mă puteam întoarce oricând. Sigur că și acolo exista o fantomă, însă aceasta era amintirea soției mele.

Baia era goală, exact așa cum mă așteptasem. Niciun șarpe în cadă și nicio urmă de roată pe pardoseala din imitație de marmură. Am ieșit pe coridor și m-am uitat la curte, sperând să fi dispărut și căruciorul de acolo. Evident că n-aveam eu norocul ăsta. Căruciorul stătea bine-mersi la lumina lunii, la fel de real ca trandafirii din jur.

Bine măcar că era afară.

M-am culcat din nou. Poate n-o să vă vină să credeți, dar am dormit dus.

De dimineață, căruciorul tot acolo era. Numai că acum pantalonașii identici de pe scaune erau albi. Însă, când m-am apropiat, am văzut că nu erau chiar identici. Unul avea dungi roșii, iar celălalt – dungi albastre. Pe fiecare tricou era câte o coțofană. Personajele HECKLE și JECKLE. N-aveam nici cea mai mică intenție să duc din nou căruciorul până la casa lui Allie Bell. După o îndelungată carieră în industria publicității, știam să recunosc demersurile sortite eșecului. Așa că l-am băgat în garajul lui Greg.

Poate vreți să știți dacă, la lumina puternică a dimineții, tot mi se mai părea că visasem – sigur, cu excepția acelui cărucior itinerant. Răspunsul este simplu: nu. Auzisem scârțâitul și văzusem umbra care se mișca atunci când gemenii își legănau căruciorul în baia aceea, aproape la fel de mare ca livingul unui apartament mai modest. Și văzusem cada plină cu șerpi.

Am așteptat să se facă ora nouă și am sunat la Delta Airlines. Am auzit o înregistrare, care m-a informat că toți operatorii care se ocupă de rezervări sunt momentan ocupați și m-a rugat să aștept. Așa am făcut și am avut răbdare până când mi-au pus să ascult o variantă de-a dreptul infectă a cântecului „Stairway to Heaven”. Atunci am renunțat la Delta și am sunat la American Airlines. Ghinion. La fel și când am încercat la JetBlue.

Compania Southwest avea joi o cursă spre Cleveland, însă fără legătură spre Boston – deși s-ar putea să programeze una, mi-a spus agentul. Nu se știe. Din cauza Coronavirusului toată lumea se răsturnase cu fundul în sus.

Mi-am rezervat bilet la cursa spre Cleveland, în ideea că voi închiria o mașină cu care să ajung la Boston, dacă nu se va programa vreun zbor de legătură, iar apoi să iau un Uber până la Newburyport. Se făcuse nouă și jumătate. Eram cât se poate de conștient de prezența căruciorului în garaj. Parcă aveam o piatră fierbinte în buzunar.

Am intrat pe site-ul firmei de închirieri auto Hertz și am fost pus în

așteptare. La fel am pățit și cu Avis și cu Enterprise. La Budger mi-a răspuns un agent, s-a uitat în computer și mi-a spus că nu au mașini disponibile în Cleveland. Mai aveam de încercat doar la Amtrak și la cursele de autobuze, dar deja mă simțeam frustrat și mă săturasem să-mi țin telefonul lipit de ureche. Mă tot gândeam la cărucior, la tricouri, la costumele foarte mici și negre în care au fost înmormântați copiii. Ar fi trebuit să mă ajute lumina acelei zile fierbinți de august. Nici vorbă de așa ceva. Cu cât mi se împuținau opțiunile, cu atât mai mult voiam – cu atât mi se părea absolut necesar – să plec din casa lui Greg și să mă îndepărtez de drumul care ducea spre casa lui Allie Bell. Locul acesta liniștit, de pe coasta golfului, ar fi trebuit să mă ajute să mă reculeg; însă acum mi se părea o închisoare.

Mi-am turnat cafea în ceașcă și am început să mă plimb prin bucătărie, încercând să-mi dau seama ce să fac în continuare. Însă mi-era greu să mă gândesc la orice altceva în afară de cărucior (*scârț!*) și tricourile asortate (*scâârț!*) și costumele negre de înmormântare (*scââârț!*). Și sicriile erau identice. Albe, cu mânere aurii. Știam asta.

Mi-am băut cafeaua fără zahăr și mi-a mai picat o fisă: s-o fi încheiat vizita aceea nocturnă, însă eram bântuit în continuare.

Joi. Pe asta trebuia să mă concentrez. Joi aveam o cursă până la Cleveland. Peste trei zile.

Pleacă de pe insulă încă de acum. Măcar atâta lucru să faci. Poți?

La început mi-am zis că sigur că da – cum să nu pot. Simplu ca bună ziua. Mi-am luat telefonul, am găsit un hotel – Barry's Resort – din Palm Village și am sunat. Sigur că au o cameră liberă unde să stau trei nopți, că doar văzusem la știri că lumea nu mai călătorea în vara asta. Cred chiar că mă vor primi (*scârț*) cu brațele deschise!

Aiurea. Am auzit doar un mesaj înregistrat, scurt și la obiect: „Vă mulțumim că ați sunat la Barry's Resort Hotel. Din păcate, trebuie să vă informăm că hotelul nostru este închis până la noi dispoziții.”

Am sunat la Holiday Inn Express din Venice și mi s-a spus că hotelul este deschis, dar nu primește clienți noi. La Motel 6 din Sarasota nu mi-a răspuns nimeni. În ultimă instanță (*scârț!*) am sunat la Days Inn din Bradenton. Da, mi s-a spus, da, au camere libere. Da, mă pot caza în una, cu condiția să trec testul temperaturii și să port mască. Mi-am rezervat camera, cu toate că Bradenton era la distanță de șaiszeci de kilometri și în alt comitat. Apoi am ieșit din casă ca să-mi limpezesc un pic mințile, după care

urma să-mi fac bagajele. Aș fi putut să o iau prin garaj, dar am preferat să ies pe ușa care dădea în curtea interioară. Nu voiam să văd căruciorul și în niciun caz nu mai aveam de gând să-i ung roata. Probabil că gemenii nu ar fi fost de acord cu asta.

Stăteam lângă piscină când am văzut o camionetă Ford, care sclipea orbitor în soarele verii. A intrat pe alee și a oprit în curte, chiar acolo unde găsisem afurisitul ăla de cărucior în ambele dăți. Bărbatul care a coborât de la volan era îmbrăcat cu o cămașă hawaiană imprimată cu papagali colorați, pantaloni scurți kaki și foarte largi și o pălărie de soare din pai, ridicolă, pe care o purtau doar cei care și-au trăit întreaga viață în Florida. Avea obrajii ridați și bronzăți și o mustață uriașă și pleoștită. M-a observat și mi-a făcut cu mâna.

Cu mâna deja întinsă, am coborât treptele din curtea interioară până la cea mare. Mă bucuram să-l văd. Mă ajuta să nu mă mai gândesc iar și iar și iar la toate nălucirile mele (dar năluciri să fi fost?). Probabil că aș fi simțit la fel indiferent pe cine aș fi văzut, dar eram aproape sigur că oaspetele meu era Moșul Sfarmă-Tot. Nu a dat mâna, ci mi-a întins cotul. I l-am atins cu al meu, spunându-mi că anormalul din trecut a devenit normalul de azi.

— Sunt Andy Pelley. Iar dumneavoastră sunteți domnul Trenton.

— Da.

— Nu aveți Covid, domnule Trenton?

— Nu am. Dumneavoastră?

— Sănătos tun, din câte știu.

Zâmbeam ca un tembel, cu gura până la urechi. De ce? Pentru că mă bucuram nespus de mult să-l văd. Mă bucuram nespus de mult că nu mă mai gândeam la costumele negre și la sicriele albe și la roțile neunse.

— Știți cu cine semănați?

— Cum să nu știu? Mi se spune tot timpul.

Și, surâzând ușor pe sub mustață și clipind șmecherește din ochi, l-a imitat destul de bine pe Wilford Brimley^{74}:

— Cerealele Quaker! Cele mai bune!

Am izbucnit în râs.

— Perfect! La marele fix!

Turuiam întruna. Nu mă puteam controla.

— Campanie extrem de bună și o zice unul care...

— Care a lucrat în publicitate.

Încă surâdea, dar mă înșelasem în privința licărului din ochii lui albaștri.

Mă studia, mă evalua. Ca un adevărat polițai.

— Dumneata te-ai ocupat de reclama la cerealele Sharp, nu-i așa?

— Acum foarte mult timp, am răspuns eu, zicându-mi: *M-a căutat pe internet. M-a verificat. Nu știu de ce. Doar dacă și-ar închipui că eu...*

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări, domnule Trenton. Poate ar fi mai bine să intrăm în casă? Mare zăpușeală aici. Frontul ăla rece nu mai e de actualitate.

— Sigur că da. Și spuneți-mi Vic.

— Vic, Vic, am înțeles.

Am vrut să-l conduc prin curtea interioară, dar deja pornise către garaj. S-a oprit brusc când a dat cu ochii de cărucior.

— Îhî. Mi-a zis Preston Zane că l-ai dus înapoi în garajul doamnei Bell.

— L-am dus. Cineva l-a adus aici. Iarăși.

Eram pe punctul de a începe din nou să vorbesc fără șir, să-i spun că nu știu, că n-am nicio idee care-i motivul pentru care mă urmărește căruciorul ăla, de ce se ține scai după mine ca un miros urât (sigur, dacă un miros urât ar fi în stare să scârțâie); însă mă scruta cu ochii mijiți din cauza soarelui și mi-am înghițit cuvintele.

— Îhî. Două seri la rând. Tare ciudat.

Dar ochii lui îmi spuneau că părea foarte puțin probabil. Ochii lui mă întrebau dacă mint, mă întrebau dacă am vreun motiv să mint, dacă am ceva de ascuns. Nu mințeam, dar firește că ascundeam ceva. Pentru că nu voiam să fiu considerat nebun. Sau – mai rău – să creadă despre mine că am avut vreo legătură cu moartea lui Allie Bell și să devin suspect în ancheta lor. Sau, cum se spune acum, mai ales în filmele polițiste, „persoană de interes.” Ridicol, nu-i așa?

— Ce-ar fi să intrăm, Vic? Ai dat drumul la aerul condiționat, da?

— Sigur. Am și cafea, dacă...

— Nu, mulțam. A început să mă doară burta de la ea. Dar n-aș refuza un pahar cu apă rece. Poate și cu niște cuburi de gheață. Sigur nu ești bolnav? Că îmi pari nițeluș cam palid.

— Nu, nu sunt.

Nu așa cum își imagina *el*.

Pelley nu și-a asumat niciun risc. Imediat ce am intrat, și-a scos masca din buzunarul pantalonilor uriași și și-a pus-o. I-am adus apă de la gheață și mi-am mai turnat niște cafea. M-am întrebat dacă n-ar fi bine să-mi pun și

eu masca, dar m-am decis să nu o fac. Voiam să-mi vadă toată fața. Ne-am așezat la masa din bucătărie. De fiecare dată când lua câte o gură de apă, își trăgea masca până sub bărbie, după care și-o ridica la loc. I se bomba peste mustață.

— Înțeleg că dumneata ai găsit-o pe doamna Bell. Probabil că ai avut un șoc.

— Da.

Mai devreme mă simțisem ușurat că nu mai eram singur – că mai exista un om alături de mine în Conacul Bântuit. Însă acum sentimentul acesta a fost înlocuit de prudență. O fi făcut tipul ăsta parte din Clubul 10-42, cum îi zicea polițistul Canavan, însă Zane avea dreptate: era tare ager la minte. Aveam impresia că mă așteaptă un interogatoriu în toată regula, nu o conversație agreabilă.

— Am să vă spun tot ce s-a întâmplat și cum am găsit-o. Dar, dacă tot sunteți aici, aș vrea mai întâi să vă întreb ceva.

— Serios?

Mă ținutua cu privirea. Avea riduri de expresie la colțurile ochilor, însă acum acestea se aflau în stare de repaus.

— Domnul polițist Zane mi-a zis că locuiți aici de multă vreme.

— De pe vremea lui tata Noe, mi-a răspuns el.

A sorbit din paharul cu apă, și-a șters mustața cu mâna mare ca de fermier, și-a pus masca la loc.

— Știu că șerpii i-au ucis pe gemenii doamnei Bell. Ce aș vrea să aflu este cum anume au reușit oamenii din poteră să scape de ei. Îmi puteți spune?

— Sigur că da, a exclamat el, dându-mi impresia că nu mai este la fel de încordat ca în urmă cu câteva secunde. Normal că pot să-ți spun, din moment ce am fost și eu la vânătoria aia de șerpi. Au participat toți polițiștii din zonă care nu erau de serviciu atunci, plus o grămadă de civili, chiar și câteva femei. Cred că eram cam o sută de oameni. Dacă nu și mai mulți. O adevărată chermeză, numai că nimeni nu se distra. Era o zi toridă, mult mai caniculară decât asta de azi, dar purtam toți cizme de cauciuc, pantaloni, cămăși cu mâneci lungi, mănuși, măști ca asta de-o port eu acum. Și voaluri.

— Voaluri?

— Unele erau din alea cum poartă apicultorii. Altele erau făcute din chestia aia... cum îi zice? Tul. Cum poartă cucoanele la pălăriile de

duminică. Mă rog, cum purtau pe vremuri. Pentru că, vezi dumneata...

S-a aplecat și m-a privit drept în ochi. Acum parcă semăna și mai mult cu Wilford Brimley.

— Vezi dumneata, șarpele e în stare să se cabreze, dacă-i foarte speriat. Și nu te mai mușcă, ci te scuipă cu venin. Și, dacă-ți intră în ochi...

A oftat și a dat din mână.

— Îți ajunge imediat în creier. Somn ușor și vise plăcute!

Și a adăugat imediat, fără niciun fel de pauză.

— Văd că musafirul dumitale ți-a adus și bastonul doamnei Bell, ăla cu care alunga șerpii.

Voia să mă ia prin surprindere și a reușit.

— Ce?!

— L-am văzut în garaj. Sprijinit de peretele din spate.

Nu mă scăpa din ochi, aștepta să-mi feresc privirea sau să mă dau altcumva de gol. M-am forțat să mă uit în continuare la el, dar am clipit. N-am putut să mă stăpânesc.

— Probabil că nu l-ai observat.

— Probabil...

Nu știam ce să mai zic, așa că am ridicat din umeri.

— L-am recunoscut imediat după inelușul ăla argintiu de pe mâner. Doamna mergea peste tot cu el. Îl știe mai toată lumea de pe Rattlesnake Road și de peste pod, din Village.

— Și căruciorul, am spus eu.

— Da, tare mult îi mai plăcea să se plimbe împingând la căruciorul ăla. Câteodată chiar vorbea cu el. Vorbea cu băiețelii ei morți. Am văzut-o eu, cu ochii mei.

— Și eu.

N-a mai spus nimic. M-am gândit să-i zic: *căruciorul ăla era în baie azi-noapte și îl împingeau gemenii.*

— M-ai întrebat cum a fost cu șerpii.

A băut o gură de apă, și-a șters mustața, și-a ridicat masca.

— „Marea Vânătoare de Șerpi din Optzeci și Doi”. Sau optzeci și trei, că nu mai știu. Trebuie să caut pe internet. Sau poate ai căutat tu, Vic?

Am clătinat din cap.

— În fine, ăia dintre noi care nu aveau pari ascuțiți la vârf au venit înarmați cu bâte de baseball, bățatoare de covoare sau chiar rachete de tenis. Tot felul de lucruri cu care să lovim în tufe, pricepi dumneata? Mai aveam

la noi și plase de pescuit. Că sunt din belșug aici, pe coasta golfului. Toate insulițele dinspre vest sunt foarte înguste, iar asta-i cea mai îngustă dintre toate. Are golful pe o parte, Calypso Bay pe cealaltă. Doar șase sute de metri în partea cea mai lată, care-i lângă podul mobil. În capătul ăsta, unde s-au refugiat șerpii când a început să se construiască în sud, e cam jumătate. De aici vezi și golful, și strâmtoarea, corect?

— Din curtea laterală, da.

— Casa asta nici nu exista pe vremea aia. Nu erau aici decât palmieri pitici și verze de mare – șerpii erau înnebuniți după ele – și câțiva ananasi sfrijiți. Și o groază de tufe pe care nici nu știu cum se numesc. Ne-am înșirat de la coasta golfului și până la Calypso și am pornit către nord, lovind cu putere în toate tufișurile și trăgând plasele după noi și tropăind din toate puterile. Șerpii n-au auzul bun, dar simt când vibrează pământul. Și-au dat seama că venim după ei. Se vedea cum tremură frunzișul, mai cu seamă verzele de mare. Probabil că bubuielile făcute de noi erau ca un cutremur pentru ei. Și, când am ajuns la capătul insulei, unde nu mai era deloc vegetație, atunci i-am văzut. Nenorociții ăia mișunau *peste tot*. Aveai senzația că se mișcă pământul. Nu ne-a venit să credem ce vedeam. Ca să nu mai zic de zornăitul ăla. Îl mai aud și acum.

— Cum face un schelet trezit brusc la viață.

S-a încruntat la mine.

— Da. De unde știi?

— Am văzut șerpi din ăștia la grădina zoologică Franklin Park.

Am spus minciuna fără să clipesc.

— E în Boston. Și am văzut și documentare cu șerpi.

— Bună descriere, ce să zic. Numai că trebuie să îți imaginezi zeci, poate sute, poate un cimitir întreg de schelete din astea.

Mi-am amintit de cada imensă din baia lui Greg. Și de mâna ridicată prin mulțimea aia de șerpi care se zvârcoleau.

— Ai fost în capătul de nord al insuliței noastre, Vic?

— Chiar ieri m-am plimbat până acolo.

A dat din cap.

— Eu n-am mai călcat pe-acolo de la vânătoria aia de șerpi, dar văd destul de des locul ăla când sunt cu barca pe apă și pescuiesc. Rattlesnake Key s-a schimbat mult în ultimii patruzeci și ceva de ani, s-a construit ca la balamuc aici, dar capătul din nord a rămas la fel ca în trecut. O plajă

acoperită cu scoici și care seamănă cu un triunghi mare și strâmb, da?

— Exact.

A dat din cap. Și-a tras masca în jos. A sorbit niște apă din pahar. Și-a pus masca la loc.

— Acolo au ajuns șerpii în cele din urmă și n-au mai avut unde să se ducă, doar să intre în Daylight Pass. Erau încolțiți, ai putea zice; numai că șerpii știu care-i treaba cu *colții*, că doar au și ei, nu? Toată porțiunea aia de juma de acru de plajă colcăia de șerpi. Vedeai câte o scoică doar pentru o fracțiune de secundă atunci când se mișcau, scuturând din cozile alea zgomotoase. Se târau unii peste alții. Jumătate din populația din Tampa ai fi putut să omori cu veninul din toți șerpii ăia, eu așa cred. Cu noi erau și câțiva pompieri de la unitatea din Palm Village, plus alții din Nokomis, de lângă Autostrada 41. Niște tipi foarte bine făcuți. Musai să fie așa, că doar cară în spinare extinctoarele alea de șaiszeci de litri. Pe vremuri li se zicea „pompe indiene”. Astea sunt făcute pentru incendiile de vegetație – și avem o mulțime pe-aici. Numai că în ziua aia nu erau pline cu apă, ci cu kerosen. Când am încolțit șerpii – pe cei mai mulți dintre ei, că luni bune după asta tot s-au mai găsit câțiva – și nu mai aveau încotro să fugă decât prin apă, pompierii i-au udat bine de tot cu kerosen. După aia, vechiul meu amic Jerry Gant, șeful unității de pompieri din Palm Village, din păcate plecat dintre noi de multă vreme, a aprins un arzător cu propan și l-a aruncat în ei. Instantaneu au luat foc toți șerpii ăia. Flăcările s-au ridicat până la cer... dar duhoarea... Cerule, duhoarea era cumplită! N-am mai putut să mi-o scot din haine; nimeni n-a putut. Degeaba le-am spălat și le-am respălat. A trebuit să le ardem, așa cum am ars și șerpii.

A tăcut câteva clipe, uitându-se lung la apa din pahar. Sigur că va reveni la motivul vizitei sale, dar acum parcă nici nu mai era aici. Mi se părea că vede din nou cum se zvârcolesc în flăcări șerpii ăia și că le simte din nou mirosul.

— La vremea aia, Duma Key încă exista și unii dintre ei au înotat într-acolo. Poate or fi ajuns câțiva, dar cei mai mulți s-au înecat. Nu știu dacă ai observat, dar se formează o vâltoare acolo unde apa din strâmtoare se întâlnește cu apa din golf...

— Am văzut-o.

— Vâltoarea aia... *bulboana* aia... era mai puternică atunci când Duma Key era la locul ei, pentru că apa curgea cu mai multă forță. Pun pariu că-i

adâncă de vreo cinci metri acolo unde se învolutează apa, poate chiar și mai mult. Săpă prin albie, dacă pricepi ce vreau să-ți spun. Ca să nu mai zic că în ziua aia era faza de reflux, adică se revărsa mult mai multă apă din strâmtoare. Am văzut cu ochii noștri șerpii ăia cum se învârtteau în bulboană – unii încă în flăcări. Deci, asta-i povestea „Marii Vânători de Șerpi din Optzeci-și-nu-știu-cât”, Vic.

— Ce mai poveste!

— Acu’ zi-mi și tu una. De unde o cunoșteai pe Alita Bell și cum s-a întâmplat de ai găsit-o moartă la capătul aleii.

— N-o cunoșteam de nicăieri și am văzut-o doar de două ori – când era în viață, despre asta vorbesc. A doua oară a fost când mi-a adus fursecuri cu fulgi de ovăz și stafide. Am gustat amândoi câțiva chiar aici, la masa asta. Cu lapte. Și i-am salutat pe gemeni.

— Nu mai spune?!

— Poate vi se pare că-s nebun, dar zău că nu sunt. Mi-am zis că așa ar fi politicos din partea mea. Pentru că doamna mi s-a părut perfect normală în toate celelalte privințe. Ba chiar...

Și m-am încruntat, încercând să-mi amintesc cu exactitate cuvintele ei.

— ...mi-a spus că știe că băieții nu sunt acolo.

— Aha.

Oare n-a mai spus și *dar uneori sunt*? Parcă, însă nu-mi aminteam prea bine. A avut perfectă dreptate dacă a spus asta. O aflasem pe pielea mea.

— Și cineva a adus căruciorul ăla aici. Nu o singură dată, ci de două ori.

— Da.

— Dar dumneata n-ai văzut pe nimeni.

— Nu.

— N-ai auzit pe nimeni.

— Nu.

— N-ai observat nici că se aprind lămpile alea cu senzori de mișcare? Știu că Greg Ackerman și-a instalat chestii din astea.

— Nu.

— Și nici n-ai adus aici parul ăla de gonit șerpi?

— Nu.

— Povestește-mi cum ai găsit-o.

Și i-am povestit, inclusiv partea în care am aruncat cu piatra aceea decorativă în formă de scoică – probabil că am aruncat cu mai multe, nu doar cu una, dar nu mai știam precis, că fusesem mult prea tulburat – în

șorecarii care voiau să-i ciugulească trupul.

— Le-am declarat toate astea și polițiștilor Zane și Canavan.

— Știu. Scrie în raportul lor. Evident, fără partea în care căruciorul apare a doua oară la tine acasă. Asta s-ar chema o informație recentă.

— N-am cum să vă ajut în privința asta. Dormeam.

— Îhî.

Jos masca. Băut toată apa. Sus masca.

— Pete Ito zice că intenționați să rămâneți aici până în septembrie, domnule Trenton.

Am înțeles că discutase deja cu domnul Ito. De asemenea, am remarcat și că mi se adresa din nou folosind numele de familie.

— Schimbare de plan. Se poate întâmpla când dai peste o femeie moartă pe care o ciugulesc păsările de pradă. Am o rezervare la Days Inn din Bradenton cu începere de diseară și joi am bilet la cursa din Tampa până la Cleveland. Voi vedea după aceea cum ajung până acasă, în Massachusetts. Nimic nu mai merge cum trebuie acum în America. A înnebunit toată lumea.

Înnebunit. Parcă am accentuat un pic prea tare cuvântul ăsta.

— Peste tot, nu doar în America, a spus Pelley Dar, în fond, de ce ai venit aici în toiuul verii? La noi apar turiști în perioada asta doar dacă au cupoane gratuite la Disney World.

Nu avea cum să nu știe dacă vorbise cu domnul Ito. Da, clar că era un interogatoriu.

— Mi-am pierdut de curând soția. Am vrut să stau într-un loc liniștit ca să încerc să mă împac cu ideea.

— Și...? Te-ai împăcat?

L-am privit în ochi. Nu mi se părea că mai seamănă cu Wilford Brimley. Arăta ca un om care avea de gând să-mi facă probleme.

— Despre ce este vorba, domnule polițist Pelley? Sau să vă spun doar „domnule”, fără „polițist”? Înțeleg că ați ieșit la pensie.

— Parțial. Nu mai sunt detectiv, ci doar polițist cu jumătate de normă, conform legii. Trebuie să-ți contramandezi zborul.

Mi s-a părut mie, sau a accentuat acum și cuvântul *zbor*?

— Și camera de la motel. Ai putea să stai la hotelul din Village, dar...

— E închis. Am încercat. Despre ce e...

— Dar aș fi mult mai liniștit dacă ai rămâne aici până când se va face autopsia doamnei Bell. Ce vreau să spun, domnule Trenton, este că poliția

comitatului ar fi mai liniștită să te știe aici.

— Nu cred că îmi puteți interzice să plec.

— În locul tău, nu m-aș baza pe asta. Sfatul meu.

Și atunci am auzit, destul de slab, dar inconfundabil: *scârț* și *scâârț* și *scââârț*.

Mi-am spus că mi se pare. Mi-am spus că-i absurd. Mi-am spus că nu eram într-o poveste care să se cheme „Căruciorul guraliv”.

— Vă mai întreb o dată, domnule Pelley... domnule *polițist* Pelley... despre ce este vorba? Vă purtați de parcă femeia ar fi fost ucisă, iar eu sunt suspect.

Pelley era perfect calm.

— Cel mai probabil că autopsia ne va spune cum a murit. Cel mai probabil că rezultatul ei te va scoate din cauză.

— Nu știam că aș fi implicat în vreo cauză.

— Cât despre ce e vorba... se poate spune că a apărut un element nou, care complică situația. Uite aici. L-am găsit pe masa din bucătăria femeii la ora șase, azi-dimineață.

A căutat ceva pe telefon, după care mi-a arătat pe ecran fotografia unui plic alb și simplu. Pe el scria cu litere de mână: *A fi deschis în eventualitatea că voi muri*. Și era semnat: *Alita Marie Bell*.

— Nu era lipit, așa că l-am deschis. Treci la poza următoare.

Așa am făcut. Biletul din plic era scris tot de mână. Iar data din capătul de sus al foii...

— Asta-i a doua zi după ce mi-a adus fursecurile!

Scârțâitul venea de jos, din garaj. La fel ca detectivul din povestirea lui Poe^{75}, Pelley nu părea să le audă. Dar era bătrân, poate chiar și puțin surd.

— Serios?

— Da, am băut lapte și am purtat o conversație foarte plăcută.

Normal că n-aveam de gând să-i spun că Allie îi trimisese pe Jake și Joe să se joace în biroul lui Greg și că eu găsisem după aceea coșul cu jucării răsturnat. Era *ultimul lucru* pe care i l-aș fi spus omului ăstuia cu ochi pătrunzători (dar posibil cu oarece probleme de auz). Și nu i-aș fi spus nici că eu însumi vorbisem oarecum cu gemenii. *Bună, Jake! Buna, Joe! Ce mai faceți!*

Fusese doar un gest inofensiv de bunăvoință față de o bătrână măcinată de dorul după copiii ei. Așa crezusem eu atunci. Dar de unde poți ști când deschizi ușa că o să-ți intre fantomele în viață? Sau cum?

— Haide, citește și restul!
Am citit. Biletul era scurt și neprotocolar.

Acesta este ultimul meu testament, prin care anulez toate testamentele anterioare. Ceea ce-i absurd, pentru că nu am făcut altele. Sunt întreagă la minte, chiar dacă nu la fel de întreagă la trup. Las casa aceasta, contul meu din banca First Sun Trust, fondul de investiții de la Building the Future LLC și toate celelalte bunuri materiale lui VICTOR TRENTON, care locuiește în prezent pe Rattlesnake Road, numărul 1567. Avocatul meu, cu care nu m-am consultat când am scris acest testament, este Nathan Rutherford, din Palm Village.

Alita Marie Bell.

Dedesubt mai era o semnătură, cu alt scris: *Roberto M. Garcia, Martor.*

Am uitat complet de scârțâitul din garaj (sau poate se oprișe). Am citit din nou scrisoarea-dinaintea-moșii (că nu știu cum altfel să-i zic). Și am mai citit-o și a treia oară. Apoi i-am împins lui Pelley telefonul peste masă, poate puțin mai tare decât ar fi fost cazul. Cu mâna bronzată și zbârcită, el l-a blocat așa cum blochează un hocheist pucul.

— E absurd.

— Așa pare, nu?

— Am văzut-o doar de două ori. De trei, dacă pun la socoteală ziua când am găsit-o moartă.

— Nu știi de ce ți-a lăsat toată averea?

— Nu. Plus că... *biletul* ăla... nu ar fi validat de niciun judecător. Probabil și că rudele ei se vor face foc și pară pe mine, dar n-au de ce. Că nici prin cap nu-mi trece să contest decizia judecătorului.

— Roberto Garcia deține Plant World. Cei de acolo se ocupau de grădina ei.

— Da, le-am văzut camionetele pe alee.

— Și Bobby G. e prin locurile astea tot de pe vremea lui Noe. Dacă el zice că a văzut-o cu ochii lui cum a scris testamentul ăla – și am discutat cu el și spune că da, a văzut-o, deși a acoperit textul cu palma atunci când l-a pus să semneze, ca să nu citească – atunci eu trebuie să-l cred.

— Dar asta nu schimbă nimic.

Am rostit destul de clar cuvintele, dar îmi simțeam toată fața amorțită, parcă mi se făcuse o injecție cu novocaină. Tare ciudat!

— Avocatul o să ia legătură cu rudele ei și...
— Am discutat și cu Nate Rutherford. Îl știu de...
— De pe vremea lui Noe, sunt convins. Ați fost foarte ocupat, domnule polițist Pelley.

— Mă descurc, a răspuns el, dar nu fără ceva satisfacție în ton. E avocatul doamnei Bell de...

Probabil că ar fi vrut să zică din nou *de pe vremea lui tata Noe*, dar și-a dat seama că, de multe ori, ce-i prea mult strică.

— ...de zeci de ani. A început să se ocupe de toate afacerile ei imediat după moartea soțului și a băieților. Doamna era copleșită de durere, cum se zice. Și încă ceva: spune că *nu are* nicio rudă.

— Nu se poate. Toată lumea are rude. Donna – soția mea – susținea că familia ei se trage încă de pe vremea Mariei Stuart, cunoscută ca Maria, Regina...

— Regina Scoției. Să știi, domnule Trenton, că am fost și eu la școală mai demult, când erau doar telefoane cu disc și mașinile nu aveau centuri de siguranță. L-am întrebat pe Nate la cât s-ar ridicat întreaga avere a doamnei, dar el a refuzat să-mi spună. Totuși, proprietatea e foarte frumoasă și are deschidere la golf, așa că așa zice că face bănișori frumoși.

M-am ridicat, m-am dus la chiuvetă, mi-am spălat cana și am umplut-o cu apă. Ca să am timp să-mi pun gândurile în ordine. Și ca să trag cu urechea după scârțâitul ăla, deși nu se mai auzea.

M-am întors la masă și m-am așezat pe scaun.

— Insinuați cumva că eu aș fi obligat-o în vreun fel pe doamnă să scrie un testament incorect... și, după aia... după aia, ce? Am omorât-o?

Mă sfredelea cu privirea.

— Mi se pare că *dumneata* ai insinuat asta chiar acum, domnule Trenton. Dar, dacă tot ai adus vorba... așa ai făcut?

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu! Am vorbit cu ea doar de două ori! I-am făcut pe plac și i-am acceptat fantezia cu băieții! După aia am găsit-o moartă! Cel mai probabil, în urma unui infarct – că mi-a zis că suferă de aritmie.

— Nu, nici eu nu cred. Și ăsta-i motivul pentru care nu îți cer să dai o declarație oficială. Dar îți dai seama în ce situație sunt – în ce situație e secția de poliție? Doamna întocmește un testament – olograf, că așa se zice – în prezența unui martor, chiar înainte să moară; și, după aia, se dovedește că beneficiarul este fix omul – *străinul* – care-i găsește cadavrul.

— Poate era mai nebună decât lăsa să se vadă doar atunci când vorbea cu fantomele băieților ei, am murmurat eu, aducându-mi brusc aminte de cântecul ăla pe care-l pomenise polițistul Zane – „Delta Dawn”.

— Poate că *sí*, poate că *no*. În orice caz, probabil că autopsia are loc chiar acum. Și o să aflăm mai multe. Desigur, că va trebui să dai o declarație în anchetă. *Aia* o să fie oficială.

Mi s-au înmuiat genunchii.

— Când?

— Cam peste vreo două săptămâni. O să fie printr-o videoconferință de genul FaceTime, Zoom, habar n-am. Abia dacă mă descurc cu telefoanele astea șmechere.

Bineînțeles că nu l-am crezut.

— În orice caz, ar fi bine să mai rămâi aici, Vic.

Acum mi s-a adresat pe numele mic, iar eu am avut senzația că-mi întinde o capcană.

— De fapt, chiar trebuie să insist. În situația actuală, cu Covidul ăsta care a luat-o razna, probabil că și pentru tine ar fi mult mai sigur să rămâi aici, decât să te sufoci cu masca aia la gură la tine în oraș. Nu crezi?

Poate în acel moment am început să conștientizez implicațiile gestului făcut de Alita Bell, deși urma să pun cap la cap toate detaliile abia mai spre seară.

Sau poate că nici n-a fost ea. M-am gândit la ce făcuse Donna în noaptea morții. La cum se uitase peste umărul meu, la cum i s-au luminat ochii pentru o ultimă oară. *Dumnezeule mare, uite cât ai crescut!* exclamase ea atunci. Copiii nu sunt capabili de conspirații. Adulții, pe de altă parte...

— Vic?

— Hmmm?

Acum i s-au încrețit ridurile de expresie de la colțurile ochilor.

— Mi s-a părut că nu mai ești cu mintea aici.

— Ba nu. Doar... încercam să înțeleg ce se întâmplă.

— Mda, sunt cam multe de înțeles, nu? Și pentru mine. Parcă-i o carte polițistă, nu? Cred c-ar fi mai bine să rămâi la planul inițial. Să stai aici până în septembrie. Să-ți faci plimbările dimineața devreme, sau seara, după ce se mai răcorește nițel. Să înoți în piscină. E musai să dezlegăm enigma asta. Sigur, dacă o să putem.

— Am să mă mai gândesc.

S-au netezit brusc ridurile de expresie.

— Gândește-te bine, dar fă-o aici, nu în altă parte.

S-a ridicat de pe scaun și și-a tras pantalonii în sus.

— Mi se pare că ți-am răpit prea mult timp.

— Vă conduc.

— Nu-i nevoie. Găsesc și singur drumul.

— Vă conduc, am repetat, iar el a ridicat mâinile într-un gest de capitulare – adică: *N-ai decît.*

Am început să coborâm scara care ducea în garaj. Fără să se oprească, m-a întrebat pe un ton deopotrivă curios și compătimator:

— Cum a murit soția dumitale, Vic?

Întrebare destul de firească, n-aveam de ce să cred că ar fi vrut să afle dacă moartea Donnei se petrecuse în împrejurări suspecte. Dar bănuiam că asta avea în minte.

— De cancer, am răspuns eu.

A continuat să coboare treptele.

— Condoleanțe!

— Mulțumesc. Nu vreți să duceți căruciorul înapoi la doamna Bell? Îl puteți pune în spatele camionetei.

Voiam să scap cât mai curând de el.

— Da, sigur, a spus el. E destul loc acolo. Dar ce rost ar avea? S-ar putea întoarce din nou, dacă... păcăliciul ăsta... s-a hotărât să râdă de dumneata. O să trimitem o patrulă o dată sau de două ori pe seară să treacă pe Rattlesnake Road, dar tot ar avea suficient timp la dispoziție. Ca să nu mai spun că avem mulți colegi cu Covid. Cel mai bine ar fi să-l lăsăm aici.

Nu crede că ar fi vreun păcălici, mi-am zis eu. Crede că eu am fost. De ambele părți. Nu știe de ce aș fi făcut așa ceva, dar asta crede.

— Și amprente!

S-a scărpinat gânditor pe ceafa ridată și arsă de soare.

— Mda, asta ar fi ceva. Am o trusă în camionetă, dar asta ar însemna să mă apuc întâi să elimin toate amprentele mele și e posibil să dau greș. Nu mai am mâinile la fel de sigure ca pe vremuri.

Nu observasem asta înainte și nu am observat nici acum.

— Știi ceva? s-a luminat el la față. Hai măcar să dau cu niște praf pe bara aia cromată și, dacă se vede ceva, să fac niște poze cu telefonul. N-are rost să dau și pe mânere, că-s din cauciuc; și brațele scăunașelor sunt din material textil. Amprente se iau cel mai bine și mai bine de pe barele

metalice. A atins-o cumva Zane? Sau Canavan?

— Nu sunt sigur, dar parcă nu. Doar eu. Și Allie Bell, evident.

A dat din cap. Tot la baza scării eram amândoi. Nici măcar nu intraserăm încă în garaj.

— Deci ar trebui să găsesc două seturi de amprente – ale dumatăle și ale doamnei Bell. Deși mi se pare puțin probabil. Majoritatea oamenilor ar folosi mânerul alea din cauciuc.

— Parcă eu l-am apucat și de bara de jos ca să-l pot înclina și trece peste prag atunci când i l-am dus acasă. Dacă așa am făcut, înseamnă că o să-mi găsiți amprente palmelor acolo.

A dat din cap și am intrat în garajul lui Greg. A vrut să iasă în curte, ca să-și ia trusa din camionetă, dar l-am apucat de cot și l-am oprit.

— Uitați-vă! i-am spus eu și am întins degetul spre cărucior.

— Ce e?

— A fost mișcat. Când l-am adus din curte, l-am pus lângă portiera din stânga a mașinii mele. Acum e lângă cea din dreapta.

Deci scârțâitul fusese *adevărat*.

— Nu mai țin minte.

Linia verticală dintre sprâncene i se făcuse foarte adâncă – iar linia aia îmi spunea că își amintea foarte bine, dar nu voia să creadă.

— Haide, Andy!

Am trecut intenționat la numele mic și am început să-l tutuiesc. Asta era o șmecherie veche, pe care obișnuiam s-o folosesc în ședințele de la agenția de publicitate, când dezbaterile deveneau mult prea înfierbântate. Voiam să-l conving că suntem o echipă – sigur, dacă puteam.

— Ai fost polițist mult prea multă vreme, așa că ți-a intrat în reflex să observi tot ce este în jurul tău. Căruciorul ăla era la umbră. Acum e în cealaltă parte a mașinii, la soare.

S-a gândit puțin, după care a clătinat din cap.

— Nu sunt sigur.

Voiam să-l fac să recunoască, voiam să-i spun că am auzit scârțâitul roții atunci când căruciorul fusese mutat, chiar dacă el nu auzise nimic. Voiam să-l scutur de brațul ăla de care mă agățam. Dar i-am dat drumul. Nu mi-a fost deloc ușor, dar am făcut-o. Pentru că nu voiam să mă creadă nebun... iar, dacă se gândea deja că eu mutasem căruciorul ăla noaptea din casa doamnei Bell în casa lui Greg, atunci nu mai avea mult și exact la concluzia

asta ajungea. Ca să nu mai pomenesc și de testamentul olograf și lipsit de sens al lui Allie Bell. Oare chiar a crezut că Allie și cu mine fuseserăm doar simple cunoștințe și că ne întâlniserăm numai de două ori? Oare eu aș fi crezut asta, dacă aș fi fost în locul lui? Mi se părea că întrebările abia de acum începeau pentru mine.

— Mă duc să-mi iau trusa, m-a anunțat Pelley. Deși nu-mi fac cine știe ce speranțe.

Zece sau cincisprezece minute mai târziu, s-a urcat în camionetă și a plecat. Dar nu fără să-mi repete că nu ar trebui să plec din comitat, pentru că ar fi o *idee foarte proastă*. Și cineva va lua legătura cu mine după efectuarea autopsiei – fie el personal, fie unul dintre detectivii cu normă întreagă de la secție.

A fost o zi tare lungă. Am încercat să dorm puțin, dar n-am fost în stare. De câteva ori mi s-a părut că aud scârțâitul roții și am coborât în garaj. Căruciorul nu se mișcase din loc. Chestie care nu mă mira deloc. Dar *auzisem* scârțâitul când Pelly stătea la masa din bucătărie; îl auzisem cu adevărat. După aceea a fost vorba despre altceva. Ați putea să spuneți că a fost o *închipuire*, dar nu a fost. Nu tocmai. Mie mi s-a părut a fi o formă de hărțuială. Credeți ce vreți, dar eram sigur că asta a fost. Nu, nu eram sigur. *Știam* că așa a fost.

Într-una dintre dățile când am coborât în garaj pentru că auzisem scârțâitul ăla (real doar în capul meu), mi s-a părut că văd umbre de șerpi pe perete. Am închis ochii strâns, după care i-am deschis. Nicio umbră. Nu fuseseră acolo, și totuși fuseseră. Acum în garaj nu mai era decât căruciorul, stând la lumina soarelui pe pardoseala de ciment. Doar el își arunca umbra pe perete – așa cum era normal s-o facă.

Pe la prânz, în timp ce mâncam un sandvici cu salată și carne de pui, mi-am zis că poate ar fi bine totuși să ung naibii odată roata aia. Că văzusem eu un ulei tocmai bun pentru așa ceva pe masa de lucru în atelierul de lângă garaj. Dar m-am decis să n-o fac. Mi se făcea pielea de găină numai la gândul că aș atinge din nou căruciorul, dar nu asta m-a oprit, că nu eram nici isteric și nici n-aveam cine știe ce fobie. Însă mi-am amintit de fabula lui Esop, cu șoarecii care i-au pus clopoțel pisicii. De ce? Pentru că voiau s-o audă când se apropie de ei.

La fel voiam și eu să aud căruciorul ăla. Mai ales după ce Pelley dăduse

cu praf pentru amprente pe barele metalice și nu descoperise nimic – chiar nimic, nici măcar niște pete sau urme de praf care ar fi fost perfect normale.

— Cred că au fost șterse barele astea. *Păcăliciul* dumitale a făcut-o.

Și s-a uitat drept în ochii mei când a spus asta.

În seara aceea am mers pe Rattlesnake Road până la capăt, unde era podul mobil. Lungă plimbare pentru un bătrân, dar trebuia să mă gândesc la foarte multe lucruri. Am început prin a mă întreba din nou dacă nu cumva înnebunisem. Răspunsul pe care mi l-am dat a fost un *nu* hotărât. Posibil ca șerpii din cadă și mâna ridicată dintre ei să fi fost doar o halucinație provocată de stres (nu credeam, dar luam în calcul și această posibilitate). Pe de altă parte, căruciorul fusese cu adevărat în baie. Nu-i văzusem decât umbra, dar scârțâitul roții fusese inconfundabil. Și în garaj *fusese mutat*. Auzisem din nou scârțâitul. Nu credeam că-l auzise și Pelley, dar și-a dat seama că se afla în alt loc, deși n-a vrut să recunoască asta față de mine (probabil nici față de el însuși).

Podul mobil funcționa douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte. În seara aceea era manipulat de Jim Morrison („*Nu-s rockerul* ăla din trupa The Doors” – așa îi plăcea să zică mereu când se prezenta), un tip care părea mai în vârstă decât Pelley și decât mine. Când am ajuns acolo, am stat puțin la palavre – despre vreme, despre alegerile din anul ăla, despre cum golise Covidul stadioanele de baseball, unde acum erau în tribune doar figurine din carton în formă de oameni. Apoi l-am întrebat ce părere are despre ce s-a întâmplat cu doamna Bell.

— Matale ai găsit-o, da? m-a întrebat Jim.

Stăteam în fața gheretei lui micuțe, în care avea un televizor, un fotoliu jerpelit și o cabină de toaletă. Purta vesta reflectorizantă, de culoare galbenă, și șapca roșie, pe al cărei cozoroc scria RATTLESNAKE KEY. O scobitoare îi ieșea prin colțul gurii zbârcite.

— Da.

— Sărmana doamnă! Sărmana bătrânică! N-a reușit niciodată să treacă peste moartea copilașilor ei. Mergea peste tot cu căruciorul ăla.

Preambul perfect pentru întrebarea mea.

— Crezi că era convinsă că băieții erau în cărucior?

A căzut pe gânduri și s-a scărpinat pe bărbia nerasă.

— Nu știu sigur, dar cred că da, măcar o parte din timp. Poate chiar cea mai mare parte din timp. Eu zic că se forța să-i vadă acolo. Și mai zic că asta-i o treabă tare periculoasă.

— De ce?

— Mai bine să te împaci cu moartea, să-ți lingi rănilor și să mergi mai departe.

Speram să continue, însă n-a mai spus nimic.

— Ai fost și tu la vânătoarea aia de șerpi organizată după moartea băieților? Mi-a povestit Andy Pelley despre ea.

— O, da! Am fost. Nici până-n ziua de azi nu mi-a ieșit din nas duhoarea aia de șarpe ars. Mai vrei să-ți zic ceva? Câteodată mi se pare că iar îi văd, mai ales cam pe la ora asta.

S-a aplecat peste parapet și a scuipat scobitoarea în Golful Mexic.

— Adică pe la înserat. Că atunci lucrurile reale par mai neclare, mai transparente. Cel puțin așa mi se pare mie. Nevastă-mea râdea de mine și zicea că ar fi trebuit să mă fac poet, că numai ăia văd ce nu e. Totul revine la normal după ce apar stelele. Și în noaptea asta o să fie o grămadă. Sunt de serviciu până la douăsprezece, când mă schimbă Patricia.

— Presupun că nu trec multe ambarcațiuni pe sub pod în perioada asta a anului, mai cu seamă pe întuneric.

— Oleu, habar n-ai mălăluță câte sunt! Uite colo! Și mi-a arătat luna care tocmai atunci răsărea și își întindea mantia argintie peste apă.

— Îs mulți care se dau în vânt după o plimbare sub clar de lună. Cică-i ceva romantic. Altă treabă când luna-i în descreștere, mai cu seamă vara. Atunci pe-aici trec mai mult șalupele ălor de la Garda de Coastă. Sau de la Antidrog. Mereu se grăbesc puștii ăia. Și li se pare lor că podu' ăsta vechi o să se ridice mai repede dacă claxonează întruna.

Am mai stat un pic de vorbă, după care i-am spus lui Jim că aș face bine să mă întorc acasă.

— Da, m-a aprobat el. E cam mulțisor de mers pentru un om cu o vârstă așa de înaintată. Bine măcar că o să-ți lumineze luna drumul.

I-am urat o seară bună și am pornit spre capătul podului.

— Vic?

M-am întors. Cu brațele încrucișate la piept, Jim stătea sprijinit de peretele gheretei.

— La două săptămâni după ce mi-a murit nevasta, am coborât în miez de noapte la parter ca să-mi iau un pahar cu apă. Și am văzut-o așezată la masa

din bucătărie, îmbrăcată cu cămașa de noapte care îi plăcea ei cel mai mult. Era întuneric acolo, că nu aprinsesem luminile, dar ea era. Nici acum n-am nicio îndoială că ea era. Mă jur în fața Domnului Atotputernic. După aia am aprins lumina și...

A ridicat mâna cu pumnul strâns și și-a desfăcut degetele.

— A dispărut.

— Eu mi-am auzit fiul după ce a murit.

Mi se părea perfect normal să-i fac și eu această destăinuire după ce o auzisem pe a lui.

— Vorbea din dulap. Și eu aș fi în stare să jur că l-am *auzit*.

N-a spus nimic. A dat doar din cap, mi-a urat noapte bună și a intrat în gheretă.

Pe prima porțiune a drumului – un kilometru și jumătate, poate puțin mai mult – erau multe case, de dimensiuni normale la început, apoi din ce în ce mai mari și mai elegante. În câteva se vedeau luminile aprinse și mașini pe alei. Dar cele mai multe erau cufundate în întuneric. Proprietarii aveau să se întoarcă după Crăciun și să plece din nou înainte de Paște. Bineînțeles, în funcție de cum avea să evolueze situația cu pandemia.

Dincolo de bariera din capătul de nord al insulei nu erau decât foarte puține conace, ascunse toate în spatele rododendronilor și palmierilor de pe ambele laturi ale drumului. Nu auzeam decât țârâitul greierilor, zgomotul valurilor care se spărgeau la țărm și sunetul propriilor mei pași. Era deja întuneric atunci când am ajuns la banda galbenă întinsă de polițiști în dreptul aleii din fața casei doamnei Bell. Luna era destul de sus pe cer ca să-mi lumineze drumul, dar abia dacă se zărea prin vegetația specifică acestui climat ca de seră cu care se laudă Florida.

Nici n-am trecut bine de casa lui Allie, că a și început scârțâitul. Mi se părea că se aude de la zece sau unsprezece metri în spatele meu. Mi s-a făcut toată pielea de găină. Mi s-a lipit limba de cerul gurii. M-am oprit, pentru că nu mă mai țineau picioarele – nici să merg nu mai eram în stare, darămite să o iau la fugă (nu că m-ar fi ajutat șoldurile astea șubrede să alerg cu cine știe ce viteză). Am înțeles ce se petrece. Au stat pe alee, așteptându-mă să mă întorc. Așteptându-mă să trec pe lângă ei ca să se ia după mine până acasă la Greg. Cel mai bine țin minte senzația pe care am avut-o atunci în ochi. Parcă mi se umflau în orbite. Și îmi amintesc că mi-a

fost teamă nu cumva să plesnească și să mă lase orb. Scârțâitul a încetat.

Acum auzeam alt zgomot: bătăile inimii mele. Înfundate, ca bătăile într-o tobă acoperită cu un pled. Amuțiseră toți caprimulgii. Și greierii amuțiseră. O picătură de transpirație rece mi s-a prelins încet de la tâmplă și până la bărbie. Am făcut un pas. Mi-a fost greu. Apoi încă unul. Puțin mai ușor. Al treilea – și mai ușor. Am reînceput să merg, dar parcă mă cocoșasem pe catalige. Cred că făcusem încă vreo cincisprezece metri spre casa lui Greg când a reînceput scârțâitul. M-am oprit, s-a oprit și scârțâitul. Am pornit din nou pe cataligele alea invizibile și din nou a început scârțâitul. Da, căruciorul era. Gemenii împingeau căruciorul. Porneau când porneam eu și se opreau când mă opream.

Și zâmbeau cu gurile până la urechi – eram convins că așa zâmbeau. Pentru că îi făceau o farsă foarte amuzantă noului lor... ce? Ce anume eram eu pentru ei?

Dar mă temeam că știu deja. Allie Bell îmi lăsase casa, banii și acțiunile. Însă nu doar atât. Nu-i așa?

— Măi, băieți... am spus eu, cu o voce pe care nu o recunoșteam.

Stăteam cu fața înainte, cu spatele la sursa scârțâitului, și vorbeam cu o voce care nu-mi aparținea.

— Măi, băieți, duceți-vă acasă! Trebuia să fiți deja în pat.

Nimic. Mă așteptam să simt atingerea unor mâini mici și reci. Sau să văd zeci de șerpi unduindu-se către mine pe drumul luminat de lună. Și șerpilor ar fi reci la atingere. Până când m-ar mușca. Când va ajunge veninul lor în mine, mi se va face cald, foarte cald. Și toată fierbințeala aia mi s-ar răspândi prin tot corpul, până la inimă.

Nu-i niciun șarpe. Nu mai există șerpi. Îți vezi, dar nu sunt adevărați.

Am mers. Căruciorul s-a ținut după mine. *Scârț și scâârț și scââârț.*

M-am oprit. S-a oprit și căruciorul. Acum eram aproape de casa lui Greg. Îmi vedeam silueta masivă profilată la orizont, dar asta nu mă liniștea absolut deloc. Puteam să intre după mine. Mai *intraseră* și altă dată.

Uită-te la noi! Uită-te la noi! Uită-te la noi!

Plimbă-ne! Plimbă-ne! Plimbă-ne!

Îmbracă-ne! Îmbracă-ne! Îmbracă-ne!

Mă exasperau gândurile astea de care nu puteam să scap, așa cum nu poți scăpa de un cântec (de obicei unul prost, care nici nu-ți place) care îți rămâne în minte și te sâcăie încontinuu. „Delta Dawn”, de exemplu. Însă

acum puteam să-i opresc. Știam ce îi va alunga de lângă mine, fie și doar pentru scurt timp.

O știau și gemenii.

Uită-te la noi! Plimbă-ne! Îmbracă-ne!

Nu cutezam să mă întorc, dar tot *puteam* să fac ceva. Cu condiția să am curaj. Aveam telefonul în buzunarul de la pantaloni. L-am scos, am deschis aplicația de înregistrare video și am îndreptat obiectivul spre mine. Așa puteam să-mi văd chipul schimonosit de spaimă, alb ca un cadavru în lumina lunii. Am ridicat telefonul deasupra umărului, ca să văd ce se întâmplă în spatele meu, fără să fiu nevoit să întorc capul. Și am mai făcut ceva: am încercat să-mi împiedic mâna să mai tremure. Nici nu-mi dădusem seama până în momentul ăla cât de tare mi se zgâlțâia.

Jacob și Joseph nu se vedeau nicăieri. Și nici căruciorul... Dar erau *umbrele* acolo. Două forme de oameni foarte mici și una colțuroasă, a căruciorului dublu în care îi plimba mama lor. Nu pot spune că mi-a fost mai greu să mă uit la umbrele alea fără substanță decât mi-ar fi fost dacă le-aș fi văzut în mod concret, dar bine nu mi-a fost deloc. Am apăsat tasta ca să fac poza, fiind deja convins că n-o să pot. Însă am auzit clicul. *Uită-te la noi! Plimbă-ne! Împinge căruciorul!*

Am deschis aplicația de înregistrare audio. *Uită-te la noi, plimbă-ne, împinge căruciorul!*

Mi se părea că umbrele erau prea mari ca să aparțină unor copii de doar patru ani, dar mi-am amintit din nou ce spusese Donna la final: *Uite cât ai crescut! Uite cât de înalt te-ai făcut!*

UITA-TE LA NOI, PLIMBA-NE, ÎMPINGE CĂRUCIORUL!

Am pornit iarăși. Scârțâitul s-a ținut după mine – mai aproape, în primele secunde, apoi a rămas în urmă. Nu îl mai auzeam deloc atunci când am ajuns la casa lui Greg, dar gândurile acelea – *gânduri* nu voci – din mintea mea erau mai zgomotoase ca oricând. Nu voiam să le gândesc, îmi erau impuse.

Căruciorul era din nou în curte. Bineînțeles că acolo era și arunca aceeași umbră colțuroasă pe care o văzusem pe ecranul telefonului. Și tricourile erau frumos întinse pe scaune; HECKLE pe unul și JECKLE pe celălalt. Știam cum pot potoli furtuna din capul meu. Am atins spătarele. Am atins tricourile. Au amuțit gândurile gălăgioase care se repetau la nesfârșit. Am dus căruciorul înapoi în garaj, apoi am stat și am așteptat. Gândurile nu s-au

întors. Dar firește că o vor face. Iar data viitoare vor fi și mai stridente, și mai insistente. Data viitoare nu se vor mai mulțumi doar cu atingerea mea.

Data viitoare îmi vor cere să mergă la plimbare.

Am încuiat toate ușile – de parcă ar fi avut vreun rost – și am aprins toate luminile din casă. M-am așezat la masa din bucătărie și m-am uitat la telefon. Am văzut un apel pierdut de la Nathan Rutherford, avocatul lui Allie Bell; numai că aveam treburi mai presante în momentul ăla. Am privit atent fotografia pe care o făcusem. Era puțin cam neclară pentru că îmi tremurase mâna încontinuu, dar se vedeau toate cele trei umbre – și ale băieților și a căruciorului. Și nu era nimic în jur. Drumul era pustiu. Am deschis apoi aplicația de înregistrare și am apăsat tasta „Play”. Am auzit scârțâitul cadențat al roții neune. Apoi s-a stins treptat.

M-am gândit să iau legătura cu Andy Pelley, pentru că eram sigur că văzuse căruciorul în alt loc atunci când plecase de la mine. Îmi dăduse cartea de vizită. I-aș fi putut trimite pe e-mail și poza, și înregistrarea audio, dar știam că ar refuza să creadă că sunt reale. Ar zice că umbrele erau făcute de palmierii pitici. Poate că ar avea ceva îndoieli, dar așa mi-ar zice. Și scârțâitul roții? Ar crede că l-am înregistrat în garaj, în timp ce mișcăm căruciorul înapoi și încolo. Poate că nu mi-ar spune-o, dar precis așa ar crede. Că doar era polițist, nu vânător de fantome.

Însă nu mă deranja. Pentru că eu aveam dovada. Știusese dinainte că era real tot ce se întâmpla, totuși avusesem niște îndoieli și mă gândisem că totul era doar în mintea mea.

Am stat la masa din bucătărie, mi-am sprijinit fruntea în mâini și m-am gândit. *Inima asta bătrână îmi mai face figuri*, îmi spusese Allie Bell când o întrebasesem dacă se simte rău. Dar dacă era mai bolnavă decât voia să recunoască? Dacă știa asta? Dacă nu era vorba doar despre aritmie, ci despre insuficiență cardiacă? Sau poate chiar cancer? De exemplu, un glioblastom, care ar fi reprezentat o condamnare la moarte?

Să zicem că s-a resemnat în fața propriei morți, dar nu și în fața morții băieților ei? În fond, ei muriseră deja o dată; dar se întorseseră. Sau îi adusesese ea înapoi. Și atunci...

— Să zicem că m-a cunoscut *pe mine*, am murmurat eu.

Da, să zicem.

L-am sunat pe Nathan Rutherford, m-am prezentat și am trecut imediat la subiect: nu mă interesa absolut deloc averea lui Allie Bell.

Chicotitul pe care l-am auzit mi s-a părut mai degrabă cinic decât surprins.

— Cu toate acestea, domnule Trenton, se pare că ați dobândit-o.

— Ridicol. Căutați-i rudele.

— Susținea că nu are. Spunea că ea a rămas ultima rămurică din arborele familiei, după moartea soțului și a celor doi J – așa le zicea copilașilor. Iar acesta este singurul motiv pentru care caricatura aia de testament ar putea fi aprobată vreodată. Proprietatea ei valorează foarte mult. O sumă din șapte cifre, poate chiar opt. Probabil că ați captivat-o cumva, domnule.

Ba nu, i-am răspuns eu în gând. *Captivul sunt eu. Dar nu intenționez să rămân așa.*

— Sunt pus într-o situație extrem de neplăcută, domnule Rutherford. Eu i-am descoperit cadavrul și, până la finalizarea autopsiei, se va crede că am avut motive să o omor. Înțelegeți, da?

— Ați bănuț cumva că urma să-i moșteniți toată averea? Poate ați văzut foicica aceea cu testamentul înainte de decesul doamnei Bell?

— Nu. Dar domnul polițist Pelley mi-a spus că plicul nu era lipit. Iar procurorul ar putea argumenta că am avut acces la el.

— Timpul va rezolva această problemă, a zis Rutherford. Cuvinte care nu însemnau nimic. Plus că adoptase un ton blând și încurajator, pe care îl folosea când discuta cu clienții surescitați. Sigur, acei clienți cu mulți bani, cum se pare că aveam și eu acum – adică mult mai mulți decât cei din fondul de pensii.

— Dacă testamentul nu va fi contestat și i se va confirma autenticitatea, atunci veți putea face ce doriți cu averea. Puteți vinde casa. Puteți dona banii unor instituții filantropice, dacă asta vreți.

Nu a adăugat că filantropia începe cu propria ta familie, dar așa se înțelegea din tonul lui. Mă săturasem de toată discuția. El voia să vorbim despre serpentina procedurilor legale pe care urma să pornim, numai că eu aveam propriii mei șerpi care mă îngrijorau. Afară era întuneric și eu eram speriat. Așa că i-am mulțumit și am pus capăt convorbirii.

Oare Allie Bell și-a scris testamentul și apoi s-a sinucis cu o supradoză de medicamente pentru inimă?

Nu, mi-am zis eu. *Așa ceva nu le-ar fi pe plac micuților J. Pentru că așa putea ajunge la pușcărie, unde uită-te la noi plimbă-ne îmbracă-ne n-ar*

avea niciun efect. Concluzia anchetei va fi „moarte din cauze naturale”, dar până atunci eu tot aici voi fi... la fel și ei.

— Pentru că ei vor să nu plec de aici, am murmurat eu.

Am făcut un duș, mi-am pus un șort, am închis ușa de la baie și m-am întins pe patul dublu al lui Greg Ackerman. Era un burlac înrăit și probabil că împărțise patul ăsta cu destule iubite. Eu nu avusesem decât o singură iubită. Care acum era în pământ. Lângă fiul meu.

Cu un gest instinctiv de autoapărare, mi-am încrucișat brațele la piept și m-am uitat în tavan. Nu fusese ea. Ei fuseseră. *Ei* voiau să rămân aici. Ei voiau să mă influențeze. Ei voiau să-i preiau de la mama lor, ca să nu fie obligați să se ducă în locul ăla unde ajung stafiile care nu și-au găsit liniștea. Le plăcea Rattlesnake Key. Dacă n-aș vrea să-mi mai mișune prin minte tot felul de gânduri bizare și înspăimântătoare și dacă n-aș mai vrea să aud mereu scârțâitul ăla de roată în urma mea, ar trebui să rămân aici. Să locuiesc în casa lui Allie. Să mănânc în bucătăria lui Allie și să dorm în patul lui Allie. Și să-i plimb cu căruciorul.

Și, în cele din urmă, aș reuși să-i văd.

Dar nu trebuie să rămân, mi-am spus eu. Am mașina aia închiriată și rezervorul e plin cu benzină. Pot să plec. Să plec cât mai departe de ei. Nu cred că șeful poliției ar emite un mandat de arestare pe numele meu, deși un judecător ar putea semna un mandat de aducere, prin care să mă oblighe să stau aici pe toată durata anchetei... Însă ar afla Rutherford și cred că este avocatul meu acum... Dar mă voi opune, voi ataca mandatul ăla în instanță. Și, cât timp se vor tot ciondăni avocații, Jake și Joe își vor pierde treptat puterile. Pentru că mama lor a murit și doar pe mine mă mai au.

Da. Foarte adevărat. Și eram îngrozitor de speriat, credeți-mă. În filmul *Crimele din Mica Italie*, al lui Scorsese, este o replică despre care am crezut mereu că mi se potrivește: „Nu te pune cu infinitul.” Eram speriat, sigur că da; dar eram și plin de furie. Fusesem închis într-o cușcă din care nu trebuia să mai scap. Dar nu fusesem luat prizonier de mamă – în adâncul sufletului, eram convins că Allie Bell nu avusese niciun amestec –, ci de *doi copii mici*. Doi copii mici și *morți*. N-aveam niciun fel de armă secretă cu care să mă lupt, nici vreo cruce sau vreo căpățână de usturoi cu care să alung vampirii (că, dacă nu mă înșelam cumva, cam asta erau cei doi), nici nu știam vreun ritual de exorcizare.

Singura armă era *mintea* mea și eram mult prea bătrân ca să accept să fiu terorizat de Obraznic și de fratele lui, Și-Mai-Obraznic.

Dar, dacă nu Allie construisese cușca în care mă aflam, cum de reușiseră ei s-o facă? Majoritatea băieților – nu uitați că am avut și eu unul – abia dacă sunt în stare să ajungă singuri până la baie.

Am adormit cu gândul la Donna și la cele câteva minute de dinaintea sfârșitului: *Uite cât ai crescut! Uite cât de înalt te-ai făcut!*

Scârț! Scâârț! Scââârț!)

Bine măcar că nu m-am trezit în beznă, pentru că nu stinsesem luminile. Acum scârțâitul nu se mai auzea din baia de alături, ci de mai departe. Mi s-a părut că vine din zona aceea a conacului, numită cu emfază de Greg „casa de oaspeți”. Casa asta era formată dintr-un living mic la parter și o scară în spirală care ducea la dormitorul cu baie de la etaj.

În dormitorul acela era acum căruciorul. Sigur, căruciorul real probabil că încă se afla în garaj, dar la fel de real era și ăsta fantomatic. Tot reali erau și gemenii care-l împingeau cu furie înainte și înapoi.

Și au revenit gândurile. Mai stinse la început, dar din ce în ce mai puternice, de parcă o mână nevăzută ar fi dat volumul la maximum. *Uita-te la noi, plimbă-ne, îmbracă-ne! Uită-te la noi, plimbă-ne, îmbracă-ne! UITATE LA NOI, PLIMBĂ-NE, ÎMBRACĂ-NE!*

Am stat întins pe spate, frângându-mi mâinile, mușcându-mi buzele, încercând să fac să înceteze gândurile astea – gândurile *lor*, gândurile *mele*. La fel de bine aș fi putut să cer soarelui să nu apună. Încă puteam să mă gândesc și la alte lucruri – dar nu știam cât va mai dura asta – și mi s-a părut că nu am decât trei opțiuni: să stau în continuare pe pat și să înnebunesc de tot de la hărmălaia din capul meu; să cobor în garaj și să ating căruciorul – chestie care îi va amuți pentru moment; sau să-i înfrunt pe gemeni. Și asta am decis să fac.

Mi-am zis: *N-am de gând să las niște copii să mă scoată din minți.*

Și mi-am mai zis: *Plimbă-ne, plimbă-ne, împinge căruciorul, împinge căruciorul! Ai tăi suntem. Al nostru ești.*

M-am dat jos din pat și am pornit pe coridor spre camerele de oaspeți. Scârțâitul a încetat când am ajuns la jumătatea drumului. Dar eu nu m-am oprit și nu s-au oprit nici vocile din capul meu – *plimbă-ne, împinge căruciorul, îmbracă-ne, ai tăi suntem, al nostru ești.* N-am ezitat deloc în

fața ușii care era întredeschisă. Dacă mă opream și încercam să gândesc ceva cu partea aia încă independentă a minții, precis aş fi dat bir cu fugiții. Ce aveam de gând să fac după ce intram? Nu știam. Cu siguranță că n-ar fi ajutat la nimic să-i ameninț cu o „bătăiță” dacă nu se duceau imediat înapoi acasă la ei. Dar, ce-am văzut m-a făcut să încremenesc instantaneu. Căruciorul se afla în mijlocul camerei. Jacob și Joseph erau în patul destinat musafirilor. Nu mai erau copii... dar tot copii erau. Trupurile de sub pătură erau lungi, trupuri de adulți; dar capetele, chiar dacă hidos de umflate, aparțineau unor copii. Atât de tare le tumefiase capetele veninul ăla de șerpi cu clopoței, că acum erau ca niște dovleci sculptați pentru Halloween. Buzele le erau negre. Frunțile, obrajii și gâturile le erau pline de puncte roșii, de la colții șerpilor. Deși afundați în orbite, ochii lor erau infernal de vii și de vigilenți. Rânjeau amândoi la mine.

— *Vrem o poveste! O poveste! O pove...*

Și au dispărut brusc. A dispărut și căruciorul. Acum o secundă gemenii erau chiar aici, cerându-mi să le spun povestea de dinainte de culcare. Și în clipa imediat următoare, camera era goală. Dar pătura era îndoită la capete, or, patul fusese foarte îngrijit făcut când venisem eu din Massachusetts. Îl văzusem cu ochii mei.

Și iar mi s-au transformat picioarele în catalige. Am intrat clătinându-mă în cameră și m-am uitat lung la patul în care fuseseră băieții. Nu voiam să mă așez pe el, nu, în niciun caz. Dar am fost nevoit s-o fac, pentru că nu m-au mai ținut picioarele. Îmi bubuia inima în piept și mă auzeam, ca de la mare distanță, cum horcăi.

Uite așa mor bătrânii singuri, mi-am zis eu. După ce mă va găsi cineva – cel mai probabil Pete Ito – medicul legist va trage concluzia că am suferit un infarct. Nu va ști nimeni că am murit de frică atunci când am văzut doi bărbați morți, dar cu capete de copii.

Numai că gemenii n-ar vrea să mor, nu-i așa? Pentru că mama lor a murit, eu am rămas singura lor legătură cu lumea în care voiau să rămână.

Am întins mâinile, am atins pătura cu amândouă și am înțeles că nu le-a plăcut patul ăsta. Pentru că aveau pătuțurile lor în casa aflată la câteva sute de metri distanță. Și erau pătuțuri *bune*. Mama le păstrase camera așa cum fusese în ziua morții lor, în urmă cu patruzeci și ceva de ani. Acolo erau paturile care le plăceau lor. Și, când o să locuiesc și eu cu ei, o să-i învelesc în fiecare seară și o să le citesc *Winnie-de-Pluș*, așa cum îi citisem lui Tad. Evident că n-ar fi avut niciun rost să le citesc „Vorbele de Gonit Monstrul”,

că doar *ei* erau niște monștri.

Când am izbutit să mă ridic în picioare, am traversat foarte încet holul până la camera mea. Nu știam dacă voi dormi, dar nici nu credeam că o să mai aud scârțâitul în noaptea aia. Vizita se încheiase.

Nu s-a pus niciodată problema să păstrăm mașina în care ne murise fiul. N-am fi păstrat-o nici dacă n-ar fi fost lovită în zeci de locuri de câinele care încerca să ajungă până la ei. Ne-a adus-o acasă un camion de tractate. Donna nici n-a vrut s-o vadă. O înțelegeam. În Castle Rock nu exista niciun cimitir de fiare vechi. Cel mai apropiat era în Great Falls. Am sunat acolo. Au venit niște tipi, au luat Fordul Pinto – mașina morții – și l-au trecut printr-un concasor. Rezultatul a fost un cub marmorat cu sticlă – de la geamuri, stopuri, faruri, parbriz. I-am făcut o poză. Nici la ea n-a vrut să se uite Donna.

Deja începuseră certurile. Voia să merg cu ea în pelerinajele săptămânale la Harmony Hill, cimitirul unde era înmormântat Tad. Am refuzat-o, așa cum și ea refuzase să se uite la cubul obținut din concasarea mașinii morții. I-am spus că, pentru mine, Tad era acasă. Și că aici va fi mereu. Ea mi-a zis că vorbele mele pot părea nobile, dar că sunt goale de conținut și că sunt mincinoase. Mi-a zis că mi-era frică să mă duc acolo. Că mi-era teamă că n-o să mai fiu în stare să mă stăpânesc și o să fac o criză. Bineînțeles că avea dreptate. Probabil că mi se citea pe chip.

Ea a plecat de acasă. M-am întors dintr-o delegație la Boston și n-am mai găsit-o. Dar am găsit un bilet, cu banalitățile pe care probabil că le știți și voi: *Nu mai pot continua... vreau să încep o viață nouă... un nou capitol...* și alte bla-blauri din astea. Singurul lucru cu adevărat original era rîndul scris în grabă sub semnătură, de parcă abia atunci se gândise la asta: *Încă te iubesc, dar te și urăsc și te părăsesc tocmai ca să nu devină ura mai puternică decât dragostea.*

Cred că nu mai e nevoie să vă spun că la fel simțeam și eu față de ea.

Dimineța următoare, m-a sunat polițistul Zane tocmai când mâncam niște cereale de orez – fără să mor de poftă, doar ca să mă hrănesc și să mai capăt ceva putere. Mi-a spus că se terminase autopsia. Alita Bell, soția lui Henry și mamă a lui Jacob și Joseph decedase în urma unui infarct.

— Legistul a mai spus că i se pare de-a dreptul surprinzător că a trăit atât de mult. Avea blocaje cardiace în proporție de nouăzeci la sută, dar nu numai asta. Mai avea și cicatrice miocardice, adică suferise mai multe atacuri de cord anterioare. Minore, înțelegeți dumneavoastră. Și a mai zis... în fine, nu contează.

— Nu, continuați. Vă rog.

Zane și-a dres glasul.

— A zis că și atacurile alea minore de cord, pe care nici nu le simți, îți pot afecta percepția realității. Așa s-ar explica de ce credea câteodată că încă-i trăiesc copiii.

Mi-a trecut prin cap să-i spun că eu *știam* că încă trăiesc... oarecum... Iar eu nu făcusem niciodată vreun infarct. Și mi se pare că am și început să bălmăjesc ceva în sensul ăsta.

— Domnule Trenton? Vic?

— Mă gândeam la ce mi-ați spus, am zis eu. Asta înseamnă că nu mai trebuie să vin la audieri?

— Nu, tot trebuie să fiți prezent. Dumneavoastră ați găsit-o.

— Dar dacă a fost doar un infarct...

— Da, asta a fost. Dar raportul toxicologic o să fie gata abia peste câteva zile. Trebuie să afle ce avea în stomac. Să lămurească toate detaliile, înțelegeți dumneavoastră.

M-am gândit că poate era vorba de mai mult. M-am gândit că Andy Pelley voia să se asigure că moștenitorul de ultim moment al lui Allie Bell nu-i pusese cumva niște otravă în omleta de la micul-dejun. În tot timpul ăsta, Zane spunea ceva și eu a trebuit să-l rog s-o ia de la capăt.

— Ziceam că-i totuși o problemă. Destul de ciudată. Avem trupul, dar în testament nu există niciun fel de instrucțiune în privința înmormântării. Andy Pelley spune că ar trebui să vă ocupați dumneavoastră de asta.

— Stați puțin, cum adică? Trebuie să-i organizez eu ceremonia de înmormântare?

— Poate nu chiar o *ceremonie*, a spus Zane, pe un ton ușor stânjenit. Nu cred că o să vină prea multă lume. Doar cei care se ocupă de pod și poate Lloyd Sunderland, care locuiește în cealaltă parte.

Ba eu cred că vor veni și copiii ei, l-am contrazis eu în gând. *Deși nu-i va vedea nimeni. Poare doar tatăl lor surogat.*

— Vic? Domnule Trenton? Mă mai auziți?

— Da. Știu cine este avocatul ei. Cred că acum este și avocatul meu, cel puțin până se lămuresc lucrurile. O să-l sun.

— Bravo! Așa să faceți. O zi bună vă doresc!

Mda... ce să zici și tu...

N-am vrut să mai mănânc restul de cereale, care oricum n-aveau niciun gust. Am clătit bolul în chiuvetă (*uită-te la noi*), l-am pus în mașina de spălat vase (*îmbracă-ne*) și m-am întrebat ce să fac în continuare. De parcă n-aș fi știut.

Du-ne la plimbare! La plimbare!

M-am împotrivit tuturor gândurilor – și gândurilor *mele*, iar asta era cel mai rău – până m-am îmbrăcat. Apoi am renunțat. M-am dus în garaj și am apucat mânerul căruciorului. Mi s-a părut că aud un oftat de ușurare – poate al meu, poate al lor, poate și al meu, și al lor. Nu știam. Dar a încetat nebunia din capul meu. M-am gândit să mă duc cu căruciorul până la barieră, însă era o idee proastă. Jacob și Joseph deja mi se infiltraseră în conștiință. Dacă voi continua să fac ce îmi doresc, le va fi mult mai ușor să mă controleze.

Îmi rămăsese în minte imaginea din dormitorul de oaspeți: trupuri de adulți, capete de copii, umflate de venin. Erau morți, dar crescuseră; erau morți, dar rămăseseră la fel. Aveau voință de bărbați maturi și dorințe simple și egoiste de copii mici. Erau puternici, iar asta era un lucru rău. Dar erau și psihopați.

Acestea fiind spuse, acestea fiind *acceptate*, mi-am dat seama că tot îi compătimeam. Căzuseră într-un cuib de șerpi cu clopoței. Muriseră în urma mușcăturilor veninoase. Cine n-ar înnebuni dacă viața i s-ar sfârși într-un asemenea mod oribil? Și cine n-ar vrea să se întoarcă și să aibă parte de copilăria care i-a fost răpită, chiar dacă asta ar însemna că trebuie să ia pe cineva prizonier?

Am împins căruciorul de câteva ori înainte și înapoi pe pardoseala din ciment a garajului, ca și cum prin legănatul ăla aș fi vrut să adorm niște bebeluși irascibili și cu colici. M-am întrebat de ce n-au ales pe altcineva în locul meu. Și mi-am dat seama că eu eram perfect pentru ei. Un bărbat singur, copleșit de propriile-i suferințe.

Am luat mâna de pe mâner și m-am așteptat să aud: *Uită-te la noi, plimbă-ne, îmbracă-ne!* Dar n-am auzit. Am ieșit din garaj, dorindu-mi să

simt căldura soarelui pe chipul meu încă viu. Am ridicat capul, am închis ochii și am văzut cum mi se colorează căptușeala pleoapelor în roșu. Am stat mult timp așa, ca un om care se închină sau care meditează, sperând să descopăr soluția unei probleme de dincolo de lumea noastră reală. O problemă despre care nu puteam să vorbesc cu nimeni.

Ar trebui să mă ocup eu de înmormântare, pentru că nu are pe nimeni... cel puțin, nu aici, în partea asta a cortinei. Dar nu la fel de singur sunt și eu? Mi-au murit părinții, mi-a murit fratele mai mare, mi-a murit soția. Pe mine cine mă va înmormânta? Și, când voi muri și eu, ce se va întâmpla cu gemenii ăștia din iad – sigur, presupunând că totul iese așa cum îmi doresc și eu rămân aici, variantă masculină a personajului din „Delta Dawn”? Ținând cont de vârsta mea și de speranța de viață, nu mai e chiar atât de mult până atunci. Oare se vor zbârci și vor dispărea? Pot să o înmormântez pe Allie, dar cine mă va înmormânta pe mine?

Am deschis ochii și am văzut pe pietrele din curte parul cu care Allie gonea șerpilor; era exact în locul unde se aflase căruciorul de fiecare dată când venea înapoi.

Mi-am spus că ar putea să fie o altă iluzie, la fel cum a fost cada plină cu șerpi, dar știam că nu este. Nici vedenie nu era. Și nu gemenii îl puseseră acolo. Pentru că ei doar cu căruciorul aveau treabă.

L-am ridicat. Da, era real. Metalul se încălzise de la soare. Dacă ar fi stat de mai mult timp în curte, ar fi fost mult prea fierbinte. Însă nu fusese nimeni acolo; deci, cine-l luase din garaj?

Atunci mi-am dat seama că părinții, fratele și soția nu erau singurele persoane pe care le-am iubit și care au murit. Mai era cineva. Cineva care avusese parte de o moarte oribilă, la o vârstă foarte fragedă.

— Tad?

În cel mai fericit caz, mă puteam considera patetic; în cel mai rău, nebun – un bătrân care strigă numele fiului său, mort de foarte mulți ani, în curtea pustie a unei case ridicol de mare de pe o insuliță a Floridei. Nu eram nici patetic și nici nebun, așa că am strigat din nou:

— Tad, ești aici?

Nimic. Doar parul de șerpi pe care-l strângeam în mână. Da, categoric era real.

— Poți să mă ajuți?

La capătul potecii din scânduri de pe proprietatea lui Greg era foișorul ăla dărăpănat. M-am dus acolo, cu parul pe umăr, așa cum își purtau soldații puștile pe vremuri... și, chiar dacă parul nu avea baionetă la capăt, *avea* cârligul ăla ascuțit. Pe podeaua foișorului erau câteva veste de salvare mâncate de mușegai, care nu aveau să mai salveze viața nimănui, și o placă antică și de demult, ornată cu răhăței de raton. M-am așezat pe băncuță. A scârțâit sub greutatea mea. Nu trebuia să fiu Hercule Poirot ca să îmi dau seama că Greg nu petrecea prea mult timp pe plajă; doar avea pe coasta golfului un căsoi în valoare de șase sau șapte milioane de dolari, iar avanpostul ăsta arăta ca o latrină murdară de la marginea orașului Bossier Parish, Louisiana. Însă nu venisem aici ca să-mi dau cu părerea despre stilul arhitectonic al foișorului. Venisem aici ca să mă gândesc.

Mare minciună. Venisem aici ca să încerc să-mi invoc fiul mort.

Există metode prin care poți invoca morții, cu condiția ca aceștia să nu fi plecat deja spre locul acela unde se duc când își pierd interesul față de lumea noastră; căutasem câteva pe internet înainte de a veni aici. Poți folosi o placă de spiritism, dar nu aveam așa ceva. Poți folosi o oglindă sau niște lumânări – pe astea le aveam – ... dar, după ce văzusem pe ecranul telefonului cu o seară în urmă, nu cutezam să încerc cu ele. Probabil că *existau* spirite în casa lui Greg, dar cele de a căror prezență eram sigur, nu aveau deloc o atitudine prietenoasă. Așa că am venit cu mâna goală aici, la foișorul ăsta lăsat în paragină. M-am așezat și am privit la plaja fără urme de pași și la golful fără nicio ambarcațiune. În februarie sau martie plaja și apa ar fi fost înțesate de oameni. Însă acum era august și doar eu eram aici. Singur.

Până când l-am simțit.

Am simțit pe cineva. Sau poate așa mi s-a părut.

— Tad?

Nimic.

— Dacă ești aici, puștiule, să știi că mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

Însă *nu mai era* un puști. Trecuseră patruzeci de ani de când Tad Trenton murise în mașina aia încinsă în care se încuiase ca să se ferească de Saint Bernardul turbat care îi dădea târcoale în curtea unei ferme la fel de pustii ca partea de nord a Rattlesnake Key. Și morții pot îmbătrâni. Nu mă gândisem niciodată că ar fi fost posibil, dar acum știam că așa era.

Însă doar dacă voiau. Dacă se lăsau să îmbătrânească. Se pare că puteau

și să înainteze în vârstă și, în același timp, să rămână la vârsta morții, paradox care a avut ca rezultat hibridii ăia înspăimântători pe care-i văzusem pe patul dublu din camera de oaspeți: creaturi adulte cu capete umflate de copii mușcați de șerpi veninoși.

— Nu-mi datorezi nimic. Eu am ajuns prea târziu. Știu asta. Îmi recunosc vina. Doar că...

M-am întrerupt. Ai crede că omul ar putea spune absolut orice atunci când se știe singur, nu-i așa? Numai că eu nu eram pe deplin sigur de asta. Și nu știam nici ce anume voiam să spun până când nu mi-au ieșit cuvintele singure din gură.

— Am plâns după tine, Tad, dar te-am lăsat să pleci. Cu timpul, ți-a dat drumul și Donna. Dar nu e ceva rău, nu? Uitarea ar fi un lucru rău. Și, dacă te agăți cu disperare de cineva... cred că așa sunt creați monștrii.

Țineam parul pe genunchi.

— Dacă tu mi l-ai lăsat, atunci, te rog, ajută-mă.

Am așteptat. Nimic. Și, totuși, parcă era ceva: ori o prezență, ori speranța unui bătrân speriat de moarte și obligat să-și amintească rănila vechi. Să-și amintească de toți șerpii care l-au mușcat vreodată.

Atunci au revenit gândurile, alungând creatura plăpândă care probabil voia să ia legătura cu mine.

Îmbracă-ne, plimbă-ne, uită-te la noi! Uită-te la noi, îmbracă-ne, plimba-ne!

Mă chemau băieții. Băieții aceia care voiau să devină copiii *mei*. Iar partea cea mai înfricoșătoare era că astea erau chiar gândurile *mele*. Când propria-ți minte se întoarce împotriva ta, înseamnă că trebuie să-ți faci bagajele și să te duci la balamuc.

I-a întrerupt ceva: un claxon. Am întors capul și am văzut că îmi făcea cineva cu mâna. O siluetă la capătul curții, dar mi-am dat seama cine era după forma fusiformă a picioarelor de sub șortul lăbărțat. I-am făcut și eu cu mâna, am proptit parul de parapetele foișorului și am pornit spre casă. Andy Pelley mi-a ieșit înainte pe potecă.

— Bună dimineața, domnule Trenton!

— V-am rugat să-mi spuneți Vic. Ați uitat?

— Vic, da, sigur. Aveam drum prin zonă și m-am gândit să trec pe la tine.

Pe naiba ai avut treaba, mi-am zis eu în gând. Și mi-am mai zis: Plimbă-ne, îmbracă-ne, uită-te la noi, pe tine te așteptam!

— Cu ce vă pot fi de folos?

— M-am gândit să te pun la curent cu rezultatul autopsiei.

— M-a sunat domnul polițist Zane și m-a informat dumnealui.

Din cauza măștii, nu i-am putut vedea grimasa de supărare, dar a încruntat din sprâncenele – la fel de stufoase ca mustața. Deci, da, nu-i convenea ce-i spuseseam.

— Mă rog. Bun. Bun.

„*Bun*” pe naiba, a fost primul meu gând. Iar al doilea: *Plimbă-ne, plimbă-ne, știi că o să te simți mai bine dacă ne plimbi.*

Ne-am întors amândoi spre casă. Poteca din scânduri era prea îngustă ca să putem merge umăr la umăr, așa că am luat-o eu înainte. A început să mă doară capul de la gândurile alea – de la gândurile devenite *ale mele* și pe care nu le puteam alunga.

— Însă evident că trebuie să mai așteptăm și raportul toxicologic.

Am ajuns la capătul potecii și am traversat curtea, pe lângă camioneta lui, și tot cu mine în față. Nu venise până aici doar ca să-mi spună ce a ieșit la autopsie. Știam foarte bine asta și mai știam că trebuie să am mintea cât mai limpede ca să-i pot face față.

— Mi-a zis și domnul polițist Zane. Și mi-a mai zis că trebuie să fiu prezent la audieri. Mai vreți să-mi spuneți ceva, domnule polițist? Pentru că voiam și eu să stau puțin liniștit, să mă gândesc și să încerc să-mi recapăt pacea interioară. Să meditez, dacă vreți.

— Te las imediat să te întorci la meditația dumată. Vreau doar să-ți pun câteva întrebări.

Am intrat în garaj, unde răcoarea era abia sesizabilă. M-am îndreptat către cărucior. În timp ce mă apropiam de el, s-au amplificat gândurile: *ÎMBRACĂ-NE! PLIMBĂ-NE! UITĂ-TE LA NOI!*

Preț de o clipă, mi s-a părut că-i și văd, dar nu monstruozițările alea de cu o seară în urmă, ci acei copii drăgălași care fuseseră când au murit. O singură clipă. Am pus mâna pe unul dintre mânerele căruciorului și au dispărut... sigur, presupunând că fuseseră acolo. Iar litania aia exasperantă din capul meu a încetat. M-am apucat să împing căruciorul înainte și înapoi.

Doar ca să fac ceva cu mâinile, Andy. Nu te gândi la cine știe ce aiureli.

— Te-am căutat pe internet, m-a anunțat Andy.

— Mi se pare normal s-o fi făcut.

— Îngrozitor ce s-a întâmplat cu băiețelul tău. Absolut îngrozitor!

— A fost demult. Vreau să te întreb ceva, Andy, am spus eu, renunțând la

pronumele de politețe. Tu te ocupi de cazul ăsta? *Există* un caz? Ti s-a încredințat ancheta asta? Nu știu de ce, dar mă cam îndoiesc.

— Nu, nu! a exclamat el, ridicând mâinile într-un gest de *Doamne ferește!* Dar știi și tu cum merge treaba – poți să scoți omul din poliție, dar nu poți să scoți poliția din om. Probabil la fel e și în domeniul tău. Publicitate, da?

— Știi foarte bine că în publicitate am lucrat, iar răspunsul este „nu”. În rarele ocazii când mă uit la filmele de la televizor și nu de pe calculator, dau volumul la minim în timpul reclamelor. Nu-i așa că n-ai nicio treabă aici?

— Păi, n-aș merge chiar atât de departe. Dar... dacă tot mă întrebi, o să-ți zic sincer: sunt curios. Afacerea asta mi se pare tare ciudată. Trebuie să-ți dai și tu seama de asta.

Înainte și înapoi cu căruciorul, doi metri înainte, doi metri înapoi. Ca să liniștesc băieții, ca să-i fac să tacă.

— De ce ți-a lăsat toată averea? Asta nu pricep eu. Dar sunt convins că tu știi.

Avea dreptate. Știam.

— Nu știu.

— Și de ce tot aduci înapoi căruțul ăsta? Pentru că tu îl iei de la casa ei și îl aduci aici, nu? Nu mai e nimeni prin zonă în perioada asta.

— Nu eu îl aduc.

A oftat adânc.

— Vorbește cu mine, Vic. De ce nu vrei? Dacă raportul toxicologic iese negativ, o să ieși basma curată.

Deci, despre asta era vorba. Credea că eu am omorât-o pe Allie.

— Ajută un boșorog bătut în cap să priceapă ce s-a întâmplat. Nu suntem decât noi doi aici, nu te aude nimeni.

Deloc nu-mi plăcea sosia asta a lui Wilford Brimley, care dăduse buzna peste mine tocmai când încercam să fac ceva important și extrem de greu. Probabil că n-aș fi reușit oricum, dar asta nu mă făcea să-l simpatizez mai mult. Așa că m-am prefăcut că m-aș gândi la rugămintea lui, după care am spus:

— Arată-mi telefonul!

Nici măcar masca umflată peste mustață nu i-a putut ascunde zâmbetul. Nu am putut evalua prea bine semnificația acelui zâmbet, dar sunt dispus să pun prinsoare că era unul de genul *m-ai prins, șefule*. Și-a scos telefonul din buzunarul pantalonilor lăbărțați și, da, înregistra.

— L-oi fi apăsât din greșeală.

— Sigur că da. Închide-l!

N-a protestat deloc și l-a închis.

— Acum *chiar* că doar noi doi suntem aici. Deci, te rog să-mi satisfaci curiozitatea.

— Bine.

Am făcut o pauză teatrală – din acelea care aveau efect la clienți înainte să le prezint campania publicitară pentru care urmau să dea bani grei – și am început cu două minciuni, după care i-am spus adevărul gol-goluț.

— Nu știu de ce tot aduce cineva căruciorul ăla înapoi. Țsta-i numărul unu. Nu știu de ce a făcut testamentul ăla aberant. Țsta-i numărul doi. Acum vine și numărul trei, domnule polițist Pelley: nu am ucis-o eu. Autopsia sugerează că a murit din cauze naturale. Raportul toxicologic mă va scoate definitiv din cauză.

Așa speram eu. Speram că fantomele gemene nu intraseră cumva în capul lui Allie Bell ca s-o convingă să înghită un pumn de pastile de inimă și să le ofere astfel șansa de a ajunge în grija unei gazde un picur mai sănătoase. Ai crede că un raport toxicologic care ar demonstra că înghițise prea multe pastile s-ar bate cap în cap cu interesele lor. Și ai avea dreptate... însă nu uita că erau doar niște *copii*.

— Acum cred c-ar fi bine să pleci, am spus eu, încetând să mai împing căruciorul. Și ia-l și pe ăsta cu tine.

— *Nu vreau!* a exclamat el, sincer surprins de vehemența din propriul ton.

Știa că era ceva anormal cu căruciorul ăla, o, da, știa. A dat să iasă din garaj, după care s-a oprit și a întors capul.

— N-am terminat cu tine.

Of, Andy, pentru numele lui Dumnezeu! Găsește-ți alt hobby! Du-te la pescuit! Bucură-te de pensie!

S-a întors la camionetă, s-a urcat, a ambalat motorul și a pornit în scrâșnet infernal de roți, lăsând pe pavajul curții niște dâre negre de cauciuc, ca un tatuaj prost făcut. Mi-am zis că aş putea să mă duc să mai stau în foisor... cel puțin până începeau din nou să-mi viermuiască prin minte gândurile alea.

Nu gânduri, nu tocmai. Șerpi. Șerpi aveam eu în cap. Doi șerpi. Și, dacă nu făceam ce voiau ei, îmi vor inocula veninul din pungile lor care nu se golesc niciodată.

Într-un fel, nici nu-l condamnam pe Pelley pentru suspiciunile lui. Probabil că nici Rutherford, avocatul lui Allie, nu avea prea mare încredere în mine. Toată povestea era ciudată. Iar cea mai ciudată era situația deplorabilă în care mă aflu eu acum. Ce era neplăcut pe lumină putea să devină îngrozitor când se va întuneca. Pentru că ei erau mai puternici noaptea. Cum a zis Jim, manipulantul de la podul mobil? *Pe la înserat. Că atunci lucrurile reale par mai neclare, mai transparente.*

Adevărat. Și, când se lasă întunericul, zidul dintre realitate și un cu totul alt plan al existenței poate dispărea complet. De un singur lucru eram sigur – pierdusem orice șansă de a lua legătura cu fiul meu mort. Polițaiul ăla bătrân rupsese vraja. Mai bine să stau pur și simplu acolo și să mă uit la golf. Să încerc să mi-l scot din minte pe Pelley – *N-am terminat cu tine.* Să mă gândesc – cât încă pot gândi – ce anume să fac în continuare.

Am ajuns la foișor, m-am uitat înăuntru și am înțepenit. Se pare că nu doar Pelley nu terminase cu mine. Până la urmă, Tad – sau altcineva – tot încercase să mă contacteze. Parul de șerpi nu mai stătea sprijinit de parapet, ci era pe podeaua foișorului. Vestele murdare fuseseră împinse într-o parte. Pe una dintre scânduri erau scrijelite două litere – precis fuseseră făcute cu cârligul parului. O a treia fusese lăsată neterminată. M-am uitat la ele și am știut ce trebuie să fac. Soluția fusese la mine tot timpul. Jacob și Joseph – Heckle și Jeckle, Obraznicul și Și-Mai-Obraznicul – nu erau chiar atât de atotputernici pe cât lăsaus impresia. La urma urmei, mama le murise, iar ei nu mai aveau acum decât o singură legătură cu lumea celor vii.

Cele două litere zgâriate pe lemnul podelei erau CĂ. Cea începută și abandonată semăna cu un R, dar fără picioruș.

Căruț.

De s-ar sfârși de tot, când s-a făcut, mai bine-i cât mai grabnic să se facă...^{76}.

Așa zicea Macbeth despre astfel de probleme, iar Macbeth era un motan tare viclean. Credeam că ar fi posibil – cu accent pe *ar fi* – să scap de cei doi zgripturoi hibridi dacă acționam rapid. Dacă nu, iar gândurile-șerpi își făceau și mai adânc loc în mintea mea, probabil că îmi rămâneau doar două opțiuni: ori să mă sinucid, ori să-mi trăiesc restul zilelor fiindu-le tată surogat. Fiindu-le sclav.

M-am întors acasă și am intrat în garaj. Mergeam agale, parcă mă plimbam: *Ia uitați-vă la mine, n-am nicio grijă pe lume.*

Gândurile au început imediat. Nu mai e cazul să vă spun ce erau. Am apucat mânerul căruciorului și am început să-l împing înainte și înapoi, ascultând scârțâitul ăla infernal. Dacă nici acum nu voi reuși să scap de ei, neapărat va trebui să ung roata aia afurisită. Normal că așa voi face. Ba încă și mai multe! O să pun tricouri diferite pe spătarele scăunelilor! O să pun pe scăunele pantalonași diferiți! Când mă voi instala în casa Bell (care va deveni „casa Trenton”), voi sta de vorbă cu ei. Le voi face paturile seara și le voi citi cărțile pentru copii – *În bucătăria de noapte, Sylvester și pietricica fermecată, Năsturel.* Le voi arăta și pozele!

— Ce mai faceți, băieți?

Bine, bine.

— Vreți să mergem la plimbare?

Da, da.

— Bine, hai să mergem, da? Mai am ceva de făcut. Dar mă întorc imediat.

Am intrat în casă și mi-am luat telefonul de pe masa din bucătărie. Am intrat pe internet, am căutat diagrama mării pentru zona noastră și mi-a plăcut ce-am văzut, începuse refluxul, iar nivelul minim urma să fie atins imediat după ora unsprezece. Adică foarte curând.

Încă purtam șortul și un tricou fără mâneci. Mi-am scos tricoul, mi-am dat jos sandalele și am urcat repede la etaj. Mi-am pus o pereche de blugi și o bluză de trening. Mi-am îndesat pe cap o șapcă cu logoul echipei Red Sox. N-aveam ghete, dar am găsit o pereche de galoși în debaraua de la parter. Îi aparțineau lui Greg și erau prea largi pentru mine, așa că am urcat din nou și mi-am pus încă trei perechi de șosete ca să-mi măresc picioarele.

Începusem deja să transpir, în ciuda aerului condiționat din casă. Știam că afară, în canicula de august, voi transpira și mai tare.

Andy Pelley mi-a spus că alungaseră șerpii spre capătul de nord al

insulei, iar cei care n-au ars s-au înecat acolo. Dar mi-a mai spus și că probabil mai rămăseseră câțiva. Habar n-aveam dacă băieții i-ar putea atrage pe cei care mai erau pe acolo. Poate că nu, sau poate că nu mai exista niciun șarpe, că deja trecuseră patruzeci de ani. Însă eu mă îmbrăcasem așa pentru orice eventualitate.

Încercam să mă protejez, pentru că știam foarte bine că Florida este un mediu favorabil pentru înmulțirea reptilelor.

M-am uitat sub chiuvetă și am găsit acolo o pereche de mănuși de bucătărie din cauciuc. Le-am luat și m-am întors în garaj, având grijă să-mi lipesc un zâmbet larg pe mutră. Sunt sigur că oricine m-ar fi auzit vorbind cu căruciorul ăla gol ar fi zis că sunt la fel de nebun ca Allie Bell. Însă nu eram decât eu acolo. Și ei, firește.

— Nu vreți să mergeți pe jos?

Pe un ton glumeț, un ton ademenitor. Încercam să *vând conceptul*, cum se spune în publicitate.

— Niște băieței așa de mari ca voi precis că știu să meargă, nu?

Nu! Vrem cu căruciorul, cu căruciorul!

— Dacă vă duc pe plajă, promiteți să fiți cuminți?

Da! Plimbă-ne, plimbă-ne!

Și a urmat un cuvânt care mi-a înghețat sângele în vine: *Plimbă-ne pe plajă, tati!*

— În regulă, am spus eu, zicându-mi: *Doar un singur băiețel a avut vreodată dreptul să-mi spună așa, rahați cu ochi ce sunteți!* Să mergem!

Am traversat curtea sub soarele fierbinte de august – *scârț* și *scâârț* și *scââârț*. Deja asudam ca un porc pe sub bluza de trening. Simțeam cum îmi curge transpirația până la betelia blugilor. Am împins căruciorul pe potecă. Scândurile huriau sub roțile lui, dar mergea destul de ușor. Pe plajă va fi mai greu. S-ar putea să se împotmolească. Va trebui să rămân lângă apă, unde nisipul e ud și bătătorit. Poate planul meu o să funcționeze. Poate nu.

Am trecut cu căruciorul prin foișor. Fără să mă opresc, am luat parul de pe jos și l-am pus pe orizontală, între mânerule groase.

— Vă distrați, băieți?

Da! Da!

— Sigur nu vreți să vă dați jos și să mergeți pe piciorușele voastre?

Nu, vă rog să nu vreți!

Împinge căruciorul! Împinge căruciorul!

— În regulă, dar țineți-vă bine! O să vă zdruncinați un pic.

Am coborât căruciorul peste singura treaptă deteriorată dintre foișor și porțiunea cu tufe și alge aduse de apă la mal. Apoi am ajuns pe nisip. Plaja era puțin înclinată, așa că mi-a fost relativ ușor să împing căruciorul până pe nisipul umed și tasat de la margine. Auzeam cum zornăie cataramele de la galoși.

— Ei! am exclamat eu, pe un ton pe care mi-l doream plin de entuziasm.

Îmi curgea transpirația pe obraji, dar gura îmi era uscată.

— Vă place, băieți?

Da! Împinge căruciorul!

Parcă deja începeam să-i deosebesc. Joe era vorbărețul, dar Jake tăcea. Nu-mi plăcea treaba asta.

— Jake? Te distrezi, uriașule?

Mda.

Nici unda de ezitare din vocea lui nu-mi plăcea. Plus încă un lucru – se desprindeau de mine. Deveneau mai puternici. Mai prezenți. Datorită căruciorului, dar mai cu seamă datorită mie. Mă deschisesem în fața lor. Am fost nevoit s-o fac. N-am avut de ales.

Am luat-o către nord. Niște păsări mici – cărora auzisem eu că li s-ar zice „ferăstrași” – au făcut câțiva pași în fața noastră, apoi și-au luat zborul. Galoșii mei zornăiau și plescăiau prin apă. Roțile căruciorului desenau curcubeie minuscule pe fâșia subțire de apă unde golful se unea cu uscatul. Nisipul era tare, dar tot îmi era mai greu să împing căruciorul aici decât îmi fusese pe scândurile potecii. Am început să respir mai greu. Nu eram în formă prea proastă, n-am băut niciodată peste măsură, n-am fumat niciodată. Dar trecusem de șaptezeci de ani.

Jake: *Unde ne duci?*

— La plimbare.

Voiam să mă opresc și să-mi trag sufletul, dar mi-era teamă că roțile s-ar fi împotmolit chiar dacă aş fi încetinit puțin.

— Ați vrut la plimbare, așa că la plimbare vă duc.

Jake: *Vreau acasă.*

Nu doar o undă de ezitare în tonul lui. Foarte multă neîncredere. Iar Joe s-a molipsit de la fratele lui, așa cum probabil se molipsise și de guturai pe vremuri.

Joe: *Și eu! Am obosit! E prea cald! Trebuia să ne pui pălăriuțele de*

soare!

— Încă puțin... am spus eu.

Și atunci au început să iasă șerpii dintre palmierii pitici și tufele de varză de mare. Șerpi mari, zeci de șerpi, care inundau plaja. Am șovăit, însă doar o singură secundă – după două sau mai multe, căruciorul s-ar fi împotmolit. L-am împins printre șerpi și au dispărut. La fel ca aceia din cadă.

Jake: *Înapoi! Du-ne înapoi! DU-NE ACASĂ!*

Joe: *Nu-mi place aiiiici!*

Și a început să plângă.

Nu-mi plac șerpii!

— Ne jucăm de-a vânătorii de comori.

Deja începusem să gâfâi tare.

— Poate o să-l vedem și pe King Kong, ăla din film. Ce ziceți de chestia asta, ticăloși mici ce sunteți?

Vedeam în față porțiunea triumfiulară de plajă, acoperită cu mormane de scoici, locul unde se termina Rattlesnake Key. Dincolo de ea era Daylight Pass, cu bulboana ei veșnică. Andy îmi spusese că acolo apa era mai adâncă. Nu mai țineam minte cât de adâncă, poate vreo cinci metri. Problema era cum o să trec peste mormanele alea de scoici dintre mine și apă. Precis că s-ar împotmoli căruciorul, plus că acum vedeam doi șerpi târându-se pe acolo. Și nu credeam deloc că ar fi fost iluzii sau fantome. Mi se păreau prea *materiali*, prea *concreți*. Supraviețuitori ai vânătorii de acum patruzeci și ceva de ani? Nou-veniți? Nu avea nicio importanță. Jake (fără să se mai roage de mine, ci ordonându-mi): *Du-ne înapoi! Du-ne înapoi, sau o să-ți pară rău!*

Deja îmi pare, i-am zis eu în gând. N-am putut să-i răspund cu glas tare pentru că nu mai aveam suflu. Mi-o luase inima razna. Dintr-o clipă în alta urma să mi se spargă la fel ca un balon mult prea umflat.

Am căscat îngrozit ochii: gemenii se materializau în fața mea. Trupurile de adulți erau mult prea mari pentru scăunelele căruciorului, dar acolo erau. Capetele lor de copii, capetele lor umflate, s-au întors să se uite la mine. Ochii le erau negri și dușmănoși; pe obraji și frunți aveau punctele roșii făcute de colții șerpilor. De parcă ar fi avut o formă apocaliptică de variolă.

Da, ăia doi șerpi erau adevărați. Le-am auzit fâșâitul când s-au târât printre scoici. Și au zbârnâit din cozi – ca oasele unui schelet trezit la viață.

Jake: *Mușcă-l, mușcă-l tare!*

Joe: *Mușcă-l, oprește-l! Fă-l să ne ducă înapoi acasă! Când m-au atacat,*

am avut senzația că mă lovește o bâtă de baseball în galoșii de cauciuc. Sau mai multe pietre aruncate cu putere. Roțile căruciorului au intrat în scoici și s-au înțepenit imediat. Bărbații-copii din el stăteau în continuare cu capetele întoarse și se uitau la mine. Nu puteau să se dea jos. Nu încă. Unul dintre șerpi se încolăcise pe galoșul meu drept și își înălța capul spre mine. Pentru că oricum căruciorul era împotmolit, am dat drumul mânerelor și am pus mâna pe parul din inox. Am dat cu el în jos, sperând să nu-mi fac vreo rană urâtă, dar știind că nu-mi pot permite să ezit. Am agățat șarpele în cârlig și l-am azvârlit în apă. Celălalt era încolăcit în jurul galoșului stâng. I-am văzut ochii negri privindu-mă cu ură și mi-am spus că sunt identici cu cei care se uitau la mine din cărucior. Am lovit cu parul și am înfipt cârligul în capul triumfiar. L-am ridicat și i-am simțit coada plesnindu-mă peste umăr, poate încercând să găsească ceva de care să se prindă. N-a găsit nimic. L-am aruncat și pe el. O secundă s-a zvârcolit în aer, conturând pe cerul albastru niște litere dintr-o limbă necunoscută, după care a căzut în apele golfului. Căruciorul se zdruncina în toate direcțiile, pentru că acele creaturi din el – vizibile și totuși efemere – se zbăteau să se dea jos. Nu reușeau. Căruciorul era singura lor legătură cu lumea și cu mine. Nu-l puteam împinge mai departe, așa că am lăsat parul din mână și am răsturnat căruciorul. Le-am auzit strigătele când s-au lovit de scoici. Apoi gemenii au dispărut. Vreau să spun că nu-i mai vedeam...

(uită-te la noi, uită-te la noi!)

...dar încă erau acolo. Am auzit zbieretele lui Jake și văicărelile lui Joe. Plângea cu adevărat, așa cum probabil plânsese și atunci când și-a dat seama că șerpii cu clopoței îl acoperiseră și că viața lui abia începută avea să se sfârșească mult prea devreme. Plânsetul lui m-a făcut să-mi pară rău – eram convins că și fiul meu plânsese atunci când se cocea alături de Donna în Fordul ăla încins –, dar nu m-a oprit. Trebuia să termin ce începusem. Dacă mai eram în stare.

Gemând din cauza efortului, m-am apucat să târăsc căruciorul spre strâmtoare. Spre bulboană.

Jake: Nu! Nu! Tu trebuie să ai grijă de noi! Plimbă-ne! Îmbracă-ne! Nu!
Fratele lui urla de spaimă.

Mai aveam doar vreo șase metri până la marginea apei, când a izbucnit focul de jur-împrejurul meu. Flăcările nu erau reale, nu emanau căldură, dar eu simțeam mirosul de kerosen. M-am înecat și am început să tușesc – atât

de puternic și înțepător era. Tusea s-a transformat în icnet. Au dispărut mormanele albe de scoici, iar în locul lor a apărut un covor de șerpi în flăcări. Nici ei nu erau adevărați, dar auzeam pocnetele ca de popcorn pe care le făceau cozile lor când plesneau în foc. M-au atacat și au vrut să mă muște cu colții din gurile care nu erau acolo. Am ajuns la apă. Aș fi putut să împing căruciorul bătut în ea, însă mă temeam că nu era suficient. Poate gemenii vor reuși să-l scoată de acolo, la fel cum reușiseră să-l aducă de la casa lui Allie Bell până la cea a lui Greg. Însă știam eu că bărbații sau chiar femeile – femeile *mărunte și slabe* – sunt uneori în stare să ridice mașini de pe copiii lor prinși dedesubt. Și, odată ca niciodată, o femeie pe nume Donna Trenton, s-a luptat cu un Saint Bernard de șaptezeci de kilograme, înarmată doar cu o bătă de baseball... și l-a învins. Dacă ea a putut să o facă, atunci precis și eu aș putea să fac asta.

Căruciorul nu avea șaptezeci de kilograme, poate doar cincisprezece. Dacă acele creaturi ar fi fost în el și dacă ar fi avut greutatea unor adulți, atunci n-aș fi fost în veci capabil să-l ridic, nici măcar până la talie. Dar nu erau. L-am apucat de barele dintre roțile din spate. M-am rotit din șolduri spre dreapta și am auzit scrâșnetul de protest al spinării mele. Mi-am luat avânt, m-am întors în cealaltă parte și am azvârlit căruciorul ăla – cel mai neîndemânatic aruncător de disc din lume, asta eram eu. A căzut la doar doi metri de la marginea plajei cu scoici. Nu era destul de departe, dar apa din Calypso Bay începuse deja să curgă cu putere, împinsă de reflux.

Căruciorul a plutit puțin, înclinându-se într-o parte și în cealaltă, după care a fost tras în bulboană. Gemenii erau din nou în el. Poate că așa și trebuia. Le-am văzut o ultimă oară chipurile schimonosite și umflate, după care au fost duși în adâncul vâltorii. Căruciorul se scufunda, scaunele abia dacă se mai vedeau. Pasagerii dispăruseră. Unul dintre tricouri s-a ridicat la suprafața apei, apoi și celălalt. Am auzit un ultim urlet de furie. Dar în mintea mea l-am auzit. Era Jake Bell, cel mai puternic dintre cei doi. Când căruciorul s-a rotit din nou în acel carusel acvatic, nu i se mai vedeau decât mânerulele. Apoi nu s-a mai văzut nimic, doar o scânteiere de lumină la o adâncime de un metru sau mai mult.

Au dispărut și flăcările. Și șerpilor incendiați. Numai mirosul de kerosen a rămas. O pereche de pantalonași albaștri plutea spre mine. Am luat parul, i-am prins în cârlig și i-am aruncat în golf.

Mi-a pocnit din nou spatele. M-am aplecat, încercând să-l calmez. Când

m-am îndreptat și m-am uitat peste Daylight Pass, nu am văzut doar câteva resturi de vegetație plutind pe apă, ci mult mai multe. Acolo era Duma Key. Mi se părea la fel de reală ca mâna ridicată dintre șerpii din cadă, sau ca îngrozitoarele creaturi întinse pe patul din camera de oaspeți. Am văzut palmieri și o casă pe piloni, zugrăvită în trandafiriu. Și un bărbat. Înalt, în jeanși și cu un tricou alb, simplu. Mi-a făcut cu mâna.

Dumnezeule mare! exclamase Donna în secunde de dinaintea morții.
Uite cât ai crescut! Uite cât de înalt te-ai făcut!

I-am făcut și eu cu mâna. Cred că mi-a zâmbit, dar nu pot fi sigur pentru că aveam deja ochii plini de lacrimi și vedeam ca prin niște prisme lichide care multiplicau strălucirea soarelui. Mi le-am șters. Duma Key nu se mai vedea. Și nici el.

Doar zece minute durase drumul cu căruciorul până la capătul insulei. Sau poate cincisprezece – înțelegeți, sper, că eram puțin cam prea ocupat ca să mă mai uit la ceas. Drumul de întoarcere până la foișor și poteca din scânduri mi-a luat trei sferturi de oră, pentru că îmi tot înțepenea spatele. M-am dezbrăcat din mers, mi-am scos mânușile, mi-am dat jos bluza de trening, mi-am aruncat galoșii din picioare, m-am așezat pe nisip ca să trag blugii de pe mine. Nu m-a durut la fel de tare ca atunci când mergeam, dar aș minți dacă aș spune că nu m-a durut deloc. Mai ales când m-am ridicat după ce mi-am scos blugii. Însă acum eram mai ușor. Și nici nu-mi mai mișunau toate gândurile alea prin minte. Durerea de spate – pe care o am și astăzi – mi s-a părut un preț corect. Am făcut tot restul drumului doar în boxeri.

Când am ajuns acasă, am cotrobăit din nou în dulapul cu medicamente al lui Greg, am găsit un flacon cu antiinflamatoare și am luat trei. Nu mi-a trecut durerea de tot, dar măcar nu mai era atât de intensă. Am dormit patru ore – un somn fără vise, un somn binefăcător. Când m-am trezit, spatele îmi era atât de țeapăn, încât a trebuit să-mi fac un plan – Pasul 1, Pasul 2, Pasul 3 – ca să mă pot scula în capul oaselor, să mă dau jos din pat, să mă ridic în picioare. Am făcut un duș fierbinte, care m-a ajutat cât de cât. Nu mi-a venit să mă șterg cu prosopul, așa că m-am zvântat la aer.

Am coborât la parter – treaptă cu treaptă și stop și *au!* – și m-am gândit să-l sun pe Pelley, însă n-aveam niciun chef să vorbesc cu el. *Nici măcar un*

om singur pe lună n-ar avea chef, ar fi spus Donna.

Așa că l-am sunat pe Zane. M-a întrebat cu ce-mi poate fi de folos și i-am spus că vreau să reclam dispariția unui cărucior.

— S-a hotărât vreun coleg de-al dumneavoastră – poate domnul Pelley – să vină și să-l ia odată pentru totdeauna de aici?

— Hm, nu cred. Stați să verific și vă sun imediat.

M-a sunat după ceva timp și mi-a zis că nimeni de la secția de poliție nu luase căruciorul. Nu exista niciun motiv pentru așa ceva, a adăugat el.

— Înseamnă că cine l-a adus de două ori la mine s-a hotărât să-l ducă acasă la doamna Bell, acolo unde este locul lui.

A fost de acord cu mine. Și așa s-a încheiat povestea căruciorului bântuit.

Mai, 2023

Toate astea s-au întâmplat în urmă cu aproape trei ani. Acum sunt la mine acasă, în Newburyport, și nu mai vreau să calc în viața mea în Statul Însorit^{77}. Chiar și Georgia ar fi prea aproape.

Analiza toxicologică a Alitei Bell nu a arătat nimic suspect, treabă care m-a scăpat de belele. De înmormântare s-a ocupat Nathan Rutherford. Am fost amândoi și la capelă, și la cimitir. Au mai venit Zane și Canavan, un domn în vârstă, pe nume Lloyd Sunderland (și care a fost însoțit de cățelul său), precum și vreo șase manipulanți ai podului mobil.

A participat și Andy Pelley. La masa de după ceremonie, s-a apropiat de mine în timp ce stăteam la rând ca să-mi torn punct în pahar. Mustața lui stufoasă răspândea un miros inconfundabil de whisky. Că nu purta mască să-l atenueze.

— Bă, nene, eu tot cred c-ai avut un amestec în toată afacerea asta, mi-a spus el și a pornit spre ușă – pe mai multe cărări – înainte să apuc să-i răspund.

Fără să ies din casa lui Greg, am depus mărturie la audierile desfășurate online. N-a fost nicio întrebare-capcană. Ba din contră, legistul chiar m-a lăudat pentru că am făcut tot posibilul să țin șorecarii la distanță până la sosirea autorităților.

N-a apărut din senin nicio rudă care să conteste fițuica aia de testament al Alitei Bell. A durat mult până la deschiderea oficială a respectivei fițuici/testament, dar, cu începere din iunie 2022, toată averea ei mi-a revenit mie. Incredibil, dar adevărat!

Am scos la vânzare proprietatea Bell, știind că nimeni nu și-ar dori o asemenea casă destul de dărăpănată, în ciuda renumitelor talente meșteșugărești ale lui Allie. Terenul era o cu totul altă poveste. S-a vândut în octombrie 2022 pe o sumă de aproape șapte milioane de dolari. O moșie superbă, că doar avea vedere la golf, pricepeți dumneavoastră. Foarte curând, pe ea se va înălța un alt conac de bogătani. Restul bunurilor lui Allie însumau șase milioane. După plata impozitelor și a celorlalte taxe aberante impuse de fisc oricărei proprietăți mari, din totalul ăla de treisprezece milioane n-au mai rămas decât patru și jumătate. O adevărată plească venită din cer, dacă lăsăm la o parte copiii ăia de coșmar care ar fi trebuit să o însoțească.

Am pus jumătate de milion în fondul de pensii. Restul l-am donat către All Faiths Food Bank din Sarasota, organizație de caritate care mi-a acceptat donația cu multă bucurie – *a fost în al nouălea cer*, ar fi spus Donna. Și i-am mai dat opt mii de dolari domnului avocat Rutherford.

Banii ăștia reprezentau cheltuielile de înmormântare pentru Allie.

Am rămas în casa lui Greg până după audieri, când cazul Alita Bell a fost oficial închis. În toată acea perioadă nu m-au torturat nici vedenii și nici scârțâieli de roți neunse. Bineînțeles că încă mă uitam după cărucior și prin curte, și prin garaj. Asta era prima chestie pe care o făceam dimineața, chiar înainte de a pune cafeaua pe foc. Nu doar suferința lasă urme. Lasă și spaima. Mai ales una provocată de supranatural.

Dar gemenii dispăruseră.

Într-o zi, l-am rugat pe domnul Ito să-mi arate groapa în care căzuseră Jacob și Joseph în timpul ultimei lor plimbări prin tufe, către plajă. A fost de acord și, după ce ne-am învârtit mult timp pe acolo, am găsit-o.

Domnul Ito a fost cât pe ce să cadă și el în ea. Deși nu se știe sigur, că era plină cu tufe de verze tropicale și cu tot felul de buruieni și de margarete, dar atât de mari că parcă ar fi suferit niște mutații. Mi s-a părut că groapa era lungă cât cada aia de fițe din baia lui Greg și aproape la fel de adâncă.

Aveam cheile de la casa lui Allie Bell, dar nu am intrat acolo decât o singură dată. Mă măcina o curiozitate despre finalul întregii povești – vedenie, halucinație, spuneți-i cum vreți. Atunci, în timp ce târâm căruciorul peste scoici și spre apă, am văzut ceva: flăcări, un covor de șerpi. Și am

simțit mirosul pregnant și inconfundabil de kerosen. Gemenii muriseră înainte de marea vânătoare de șerpi, așa că de unde știau despre toate astea?

Casa era întocmai așa cum o lăsase Allie atunci când a dus gemenii-fantome la ultima plimbare (ultima plimbare împreună cu ea, asta vreau să spun). În chiuvetă era o farfurie cu un cuțit și o furculiță pe ea. Pe blat era o cutie cu cereale Wheaties, cu partea de jos roasă de cine știe ce vietăți mici, în căutare de hrană. Mi-am luat inima în dinți și m-am uitat în camera băieților. Mă gândisem eu că Allie ar fi lăsat-o exact așa cum fusese în timpul scurtelor vieți ale lui Jake și Joe și nu m-am înșelat. Două pătuțuri identice. Cearșafurile și fețele de perne erau dintr-un material imprimat cu dinozauri din desene animate. Și Tad avea exact aceleași așternuturi. Descoperirea asta m-a îngrozit și, în același timp, parcă m-a și consolată puțin.

Am închis ușa. Pe ea scria cu litere autocolante, de diferite culori: ÎMPĂRĂȚIA GEMENILOR.

Nu știam ce anume caut, dar mi-am dat seama atunci când am găsit obiectul respectiv. Și biroul lui Henry Bell fusese păstrat la fel ca în urmă cu atât de mulți ani. Un teanc ordonat de blocnotesuri galbene în stânga mașinii de scris electrice, marca IBM Selectric. Un teanc de dosare în dreapta. Pe fiecare din acestea, ca niște prespapieruri, erau două fotografii înrămate: cea cu Joe pe blocnotesuri, cea cu Jake pe dosare. Pe un perete era și o fotografie a lui Allie, incredibil de tânără și de frumoasă.

Pe alt perete erau trei fotografii alb-negru, făcute în timpul mării vânători de șerpi. Într-una erau niște bărbați care descărcău ceva din camionete, alții care își puneau în spate extintoarele grele (căroră, în epoca aceea a ignoranței, li se zicea „pompe indiene”), iar unii își îmbrăcau echipamentele de protecție. În altă fotografie se vedeau bărbații aceia înșirați unii lângă alții și lovind tufișurile ca să gonească șerpii spre nord. În a treia era triumphiul de plajă acoperită cu scoici, pe care ardeau mii de șerpi. Știam că Jake și Joe bântuiseră casa aceasta înainte să înceapă să o bântuie și pe a mea. Poate chiar Allie îi adusese aici în căruciorul lor și le arătase pozele astea.

Vedeți, băieți? Asta au pățit șerpii ăia răi care v-au mușcat!

Am plecat. M-am bucurat când am ieșit pe ușă. Nu m-am mai întors niciodată.

Încă ceva.

Will Rogers^{78} a spus că pământul este singurul lucru care nu se mai fabrică, iar în Florida pământul este aur pur, mai ales de la pandemic încoace. Și, chiar dacă a ieșit din fabricație, se poate pune totuși problema recuperării lui.

Comitatul a început să discute despre Duma Key și despre recuperarea ei.

Un consorțiu de agenți imobiliari (printre care și cel care m-a ajutat să vând casa doamnei Bell) a angajat o firmă care se ocupa cu decontaminarea mediului și i-a cerut să studieze cazul Duma Key și să spună dacă este posibilă aducerea ei la suprafață. A avut loc o întrunire, prezidată de administratorul comitatului, în cadrul căreia mai mulți experți de la Land Gold, Inc. au făcut o prezentare în PowerPoint, la care au adăugat și un plan mult prea optimist despre scoaterea insulei din adâncuri. Ar fi relativ ușor și deloc costisitor, așa au spus; se va închide din nou Daylight Pass, iar apa nu va mai avea cum să curgă pe acolo. Se va draga zona vreme de un an, un an și ceva, și gata.

Încă se discută și acum. Ecologiștii fac scandal ori de câte ori li se oferă ocazia, iar eu donez bani la fiecare două luni organizației „Salvați Daylight Pass”. Însă proiectul acesta tot va fi pus în practică la un moment dat, pentru că în Florida – mai cu seamă în zonele preferate de bogătași – banul e mai presus de orice. Vor închide strâmtoarea și, în timpul lucrărilor, vor găsi un anume cărucior ruginit. Dar sunt sigur că, până atunci, creaturile acelea îngrozitoare vor fi dispărut deja.

În fine... sunt aproape sigur.

Dacă nu, sper din tot sufletul să-și fi pierdut interesul față de mine. Pentru că, dacă va mai veni vreodată o noapte, când voi auzi scârțâitul ăla apropiindu-se de mine, doar Dumnezeu va mai putea să mă ajute. Doamne, ajută-mă!

În amintirea lui John D. MacDonald^{79}

VISĂTORII

Nu știu ce intenții are universul cu noi. Am doar o vagă idee. Poate și tu ai. Sau nu. Tot ce pot să-ți spun este că trebuie să te ferești de vise. Sunt periculoase. Am aflat-o pe pielea mea.

Am luptat de două ori în Vietnam. Am fost lăsat la vatră în iunie 1971. Când am coborât din avion la New York, nu m-a scuipat nimeni și nimeni nu mi-a strigat că aș fi fost un ucigaș de copii. Dar nici n-am fost întâmpinat cu urale pentru că-mi riscasem viața în războiul ăla, așa că se poate spune că eram undeva la mijloc. Textul acesta – autobiografie? confesiune? – n-are nicio legătură cu Vietnamul. Doar că are. Are. Dacă n-aș fi fost rupt de oboseală și cu mințile vraiste după douăzeci și șase de luni de umblat pe coclauri, probabil că aș fi încercat să-l opresc pe Elgin atunci când am văzut dinții. Nu că aș fi avut vreo șansă de reușită. Domnul-pasionat-de-știință voia neapărat să meargă până la capăt și, într-o anumită măsură, chiar a făcut-o. Dar ar fi trebuit ca măcar eu să am atâta minte și să plec de acolo. Numai că n-am făcut-o, pentru că tânărul ăla care s-a dus în Vietnam nu mai era același cu tânărul care s-a întors. Cel care s-a întors avea sufletul pustiu. Golit de orice emoție. Așa că s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Nu mă consider răspunzător. Ar fi mers mai departe indiferent ce-aș fi făcut eu. Știu doar că am rămas lângă el chiar și când mi-am dat seama că nu era normal ce se întâmpla. Probabil că am vrut să mă trezesc, să revin la realitate. Și cred că am reușit.

M-am întors în Maine și am stat un timp la mama, în Skowhegan. Îi mergea bine. Era asistent manager la George's Banana Stand – știu că sună ca o firmă de tarabă de la marginea drumului, dar, în realitate, este o alimentară destul de măricică. Mama mi-a spus că m-am schimbat, iar eu i-am zis că știu. M-a întrebat ce am de gând să fac mai departe și eu i-am zis că o să-mi găsesc ceva de lucru în Portland. I-am zis că o să fac ce am învățat de la Sissy și ea a spus că foarte bine. Cred că s-a bucurat când am plecat de la ea. Cred că nu se simțea în largul ei cu mine acolo. Am întrebat-o odată dacă îi era dor de tata sau de celălalt – tatăl meu vitreg. Mi-a zis că doar de tata. Despre Lester a zis: „Bine c-am scăpat de el!”

Am cumpărat o mașină la mâna a doua, m-am dus cu ea la Portland și am completat o cerere de angajare la Temp-O. Femeia care mi-a citit cererea mi-a zis:

— Nu ai scris ce studii ai.

Aceasta era doamna Frobisher.

— N-am.

— Ce n-ai?

— Studii.

— Nu înțelegi, tinere. Noi căutăm stenografi care să țină locul celor care ori sunt bolnavi, ori și-au dat demisia. Unii dintre angajații noștri temporari trebuie să lucreze la tribunalul municipal.

— Puneți-mă la încercare, i-am cerut eu.

— Cunoști tehnica Gregg^{80}?

— Da. Am învățat-o de la sora mea. O ajutam la teme, dar am ajuns să fiu mai bun decât ea.

— Unde lucrează sora ta?

— A murit.

— Îmi pare rău.

Nu-mi dădea impresia că i-ar părea rău, dar nu o condamnam. Oamenii au destule probleme personale cărora încearcă să le facă față și nu au de ce să se mai încarce și cu tragediile altora.

— Câte cuvinte pe minut?

— O sută optzeci.

A zâmbit cu neîncredere.

— Te-am întrebat serios.

— V-am răspuns serios.

— Mă îndoiesc.

N-am mai spus nimic. Doamna Frobisher mi-a dat un blocnotes și un creion.

— Hai să te văd! Sunt tare curioasă.

Am deschis blocnotesul. Mi-am adus aminte cum stăteam cu Sissy în camera ei – eu pe pat și ea la masa de scris, lângă lampa de birou. Zicea că sunt mai bun decât ea la steno. Zicea că am prins din zbor tehnica asta și avea dreptate. La fel am prins din zbor și limba vietnameză și dialectele tai și muong. Nu-i un talent, ci doar o abilitate. Puteam să văd cuvintele transformându-se în cârlige și în bastonașe. Linii groase, linii subțiri, linii

curbate. Toate mergeau în marș prin mintea mea. M-ați putea întreba dacă îmi plăcea și v-aș răspunde că uneori da. Așa cum uneori ne place să respirăm. De obicei, o facem fără să ne dăm seama.

— Ești pregătit?

— M-am născut pregătit.

— Rămâne de văzut.

Și a început să vorbească foarte repede:

— Virtutea milei n-o ai cu de-a-sila ea cade pe pământ din cer ca ploaia cea lină nu poți să dai buzna aici și să pretinzi că poți scrie o sută optzeci de cuvinte pe minut și îl binecuvântează pe cel ce dă ca și pe cel ce ia.^{81} Acum citește-mi ce-ai scris!

I-am citit, dar fără să-i spun că a omis câteva cuvinte din tirada Portiei.^{82} M-a privit lung câteva secunde, după care a șoptit:

— Măi să fie!

Am lucrat la Temp-O cam zece luni. Pierdeam tot mai mult în Vietnam. Nu trebuia să fii vreun geniu ca să-ți dai seama. Câteodată oamenii nu știu să se oprească la timp. Asta mă face să-mi aduc aminte de Elgin. Domnul-pasionat-de-știință.

Eram doar patru angajați la început, după care am fost șase, apoi doar trei și din nou șase. Așa se întâmplă în cazul slujbelor temporare – rata de fluctuație a personalului este foarte mare. Aveam doar colege, cu excepția lui Pearson – un tip foarte înalt, cu un început de chelie pe care încerca să și-o camufleze și cu eczemă în jurul nasului și la colțurile gurii. Erupția aia de la gură semăna cu saliva uscată. Pearson era acolo când m-am angajat eu și tot acolo l-am lăsat când am plecat. Scria în jur de șaizeci de cuvinte pe minut. Într-o zi bună. Dacă vorbeai prea repede, îți zicea să o iei mai încet, mai încet. Știu asta, pentru că obișnuiam să ne luăm la întrecere atunci când nu era nimic de lucru. Două minute de reclame TV. Detergent lichid de vase. Pastă de dinți. Prosoape de hârtie. Chestii pe care le cumpără femeile care se uită la televizor în timpul zilei. Am câștigat întotdeauna. După un timp, Pearson nici n-a mai vrut să încerce. Zicea că-i un joc pueril. Nu știu de ce doamna Frobisher nu-l dădea afară pe Pearson. Că doar nu se culca cu el și nici alte interese nu avea. Poate că se obișnuise cu el și acum nici nu-l mai băga de seamă, așa cum fac oamenii cu felicitările de Crăciun care au rămas tot pe măsuta din hol când mai e puțin și se face 14 februarie, Ziua

Îndrăgostiților. Pearson nu mă plăcea. Mie nu-mi era nici simpatic, nici antipatic, pentru că așa eram eu în '71 și '72. Însă datorită lui Pearson am ajuns să-l cunosc eu pe Elgin. Oarecum. Că nu asta a fost intenția lui.

Veneam la birou pe la opt și jumătate sau nouă și stăteam în camera din spate, cu vedere pe Exchange Street. Beam cafea și mâncam gogoși, ne uitam la televizorul portabil, sau citeam. Uneori ne luam la întrecere. De obicei aveam două sau trei exemplare din *Press Herald*, iar Pearson acapara întotdeauna unul și se apuca să-l citească, bombănind nemulțumit de unele știri, scărpinându-se pe față și împrăștiind în jur scuame din pielea aia uscată și bolnavă. Dacă treaba era una simplă, doamna Frobisher apela la Anne sau la Diane sau la Stella. Mie mi se repartizau procesele, dacă se îmbolnăvea vreun angajat al tribunalului. A trebuit să învăț să folosesc atât stenotipul, cât și stenomasca^{83}, dar nu m-a deranjat. Eram trimis uneori la ședințe extrem de importante, unde dispozitivele de înregistrare erau *verboten*^{84}. Și nu mă puteam baza decât pe mintea mea și pe caietul meu. Îmi plăcea să mă duc la ședințele acelea, așa cum îmi plăcea orice altă sarcină. Câteodată mi se cerea să fac transcrierea și apoi să predau blocnotesul. Nici asta nu mă deranja. Câteodată primeam bacșiș.

După ce termina cu ziarul, Pearson lăsa foile împrăștiate pe jos. Într-o zi, Diane s-a supărat și i-a zis că e dezordonat și că face mizerie, iar Pearson i-a spus că, dacă nu-i convine, să le facă ghemotoace și să și le vâre în fund. La una sau două săptămâni după întâmplarea asta, Diane a plecat. Câteodată luam unele din foile aruncate de Pearson și mă uitam peste ele. Mare plictiseală mai era în camera asta din spate – căreia noi îi ziceam „carceră” – atunci când n-aveam de lucru. Plictisitoare erau și emisiunile-concurs și talk-show-urile de la televizor. Aveam întotdeauna o carte la mine, dar în ziua aceea, ziua în care am aflat de existența lui Elgin (deși numele lui nu era trecut în anunț), cartea respectivă nu mi se părea deloc interesantă. Era o carte de război, scrisă de un tip care habar n-avea ce înseamnă războiul.

Am cules de pe jos foaia cu mica publicitate. Pe o parte, anunțuri cu mașini de vânzare; pe partea cealaltă – oferte de muncă. Mi-am aruncat ochii peste ofertele astea, deși nu pot spune că îmi căutam de lucru. Mi-era bine la Temp-O, doar voiam să fac ceva ca să treacă timpul mai repede. Mi-au atras atenția cuvintele *Domn pasionat de știință*, scrise cu aldine. Și cuvântul *flegmatic*. Cuvânt foarte rar întâlnit în anunțurile de la mica publicitate.

DOMN PASIONAT DE ȘTIINȚĂ caută asistent care să îl ajute la o serie de experimente. Competența în domeniul stenografiei este indispensabilă (60-80 cuvinte pe minut, sau mai multe). Salariu excelent condiționat de referințe excelente. Discreția și un temperament flegmatic sunt de asemenea indispensabile.

Era acolo și un număr de telefon. Voiam să știu cine își dorea un asistent flegmatic, așa că am sunat. Ca să-mi treacă timpul mai repede. Asta a fost joi pe la prânz. Sâmbătă m-am urcat în Fordul meu rablagit și am parcurs cei aproximativ o sută zece kilometri până la Castle Rock, după care am ajuns pe Lake Road, care se termina la Dark Score Lake. Pe țărm era o casă mare, din piatră, cu poartă la intrarea pe alee și o căsuță – tot din piatră – în spate, unde am locuit eu cât timp am lucrat pentru Elgin, Domnul-pasionat-de-știință. Casa principală nu era chiar un conac, dar nici prea departe nu era. Pe alee erau un Volkswagen Broscuță și un Mercedes. Broscuța avea plăcuțe de Maine, un ornament cu o floare pe capacul rezervorului și un autocolant pe bara de protecție din spate, pe care scria ÎNCETAȚI RĂZBOIUL. Era cam zgâriat, dar tot l-am recunoscut. Mercedesul avea plăcuțe de Massachusetts. Mi-am spus că probabil îi aparținea Domnului-pasionat-de-știință și s-a dovedit că aveam dreptate. N-am aflat niciodată de unde avea Elgin toți banii ăia. Poate că domnii adevărați știu să păstreze un secret. Eu credeam că-i moștenise, pentru că nu-l vedeam să aibă niciun serviciu în afară de pasiunea lui pentru știință. Plus că-i zicea „reședința mea de vară” căsoiului ăla puțin mai mic decât un conac boieresc. Habar n-am unde era reședința lui de iarnă.

Probabil în Boston, sau în vreuna din suburbiile alea în care singurii Negri sau Asiatici pe care-i poți vedea din întâmplare sunt cei care tund iarba sau servesc la masa stăpânilor. M-aș fi putut interesa, aș fi putut să întreb în dreapta și în stânga, pentru că locuitorii din orașele mici știu întotdeauna ce se întâmplă și, dacă le pui întrebarea așa cum trebuie, precis o să-ți spună ce vrei să afli, pentru că vor să-ți spună, pentru că bârfa este cea mai bună modalitate de a scăpa de plictiseală, iar eu într-un astfel de orașel crescusem și știam ce întrebări să pun, pe un ton târăgănat și înghițind *r*-urile așa cum fac yankeii get-beget. Dar nu așa eram eu pe vremea aia. Nu-mi păsa dacă are ceva de ascuns sau nu. Nici măcar nu știam dacă vreau sau nu slujba aia. Nu că aș fi fost bolnav sau aș fi avut alte probleme. Dar nici prea bine nu mă simțeam. Poate veți înțelege. Sau poate că nu. Nu prea dormeam noaptea, iar noaptea are ore foarte lungi. Cel mai

adesea mă luptam cu războiul și războiul ieșea învingător. Este o poveste veche de când lumea, știu asta. O vedeți la televizor cel puțin o dată pe săptămână. Mi-am lăsat mașina lângă Broscuță. Din casă a ieșit o tânără cu o servietă într-o mână și cu un carnețel pentru steno în cealaltă. Purta un taior. Era Diane, până de curând angajată a agenției Temp-O.

— Bună, necunoscuto! Nu te-am mai văzut de o groază de timp.

— Bună! Deci tu ești următorul candidat. Sper să ai mai mult noroc.

— N-ai primit postul?

— A zis că o să mă sune. Știu ce înseamnă asta. Pearson tot acolo e?

— Da.

— Nesimțitul!

S-a urcat în Broscuță și a plecat. Eu am sunat la ușă. Mi-a deschis Elgin. Înalt, slab, cu părul des și alb pieptănat pe spate – arăta ca un pianist. Era îmbrăcat cu o cămașă albă și pantaloni kaki, care atârnavă de pe el, semn că slăbise mult în ultima vreme. Părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani. M-a întrebat dacă eu sunt William Davis. I-am răspuns că da. M-a întrebat dacă am un carnețel pentru steno la mine. I-am spus că am vreo șase pe bancheta din spate a mașinii.

— Ar fi bine să-ți aduci unul.

Mi-am adus unul, imaginându-mi că voi da o probă, la fel cum îmi ceruse și doamna Frobisher. M-a condus în livingul care mi s-a părut că încă ține prizonieră fantoma iernii, refugiată acolo când casa fusese pustie și lacul înghețat. M-a întrebat dacă mi-am adus CV-ul. Mi-am scos portofelul și i-am arătat ordinul de lăsare la vatră, unde erau menționate acțiunile la care participasem. I-am spus că ăla era CV-ul meu. Nu credeam că l-ar interesa că lucrasem la o benzinărie sau că fusesem ajutor de ospătar după ce am terminat liceul.

— De când am ieșit din armată, am lucrat la o agenție din Portland – Temp-O se numește. Tot acolo a lucrat și candidata de dinainte. Dacă doriți, vă dau numărul de telefon. Să cereți cu doamna Frobisher. S-ar putea să mă lase să-mi păstrez slujba, chiar dacă află că sunt în căutarea alteia.

— De ce ar face-o?

— Pentru că sunt cel mai bun angajat al ei.

— Chiar vrei să lucrezi pentru mine? Pentru că îmi dai impresia că ești... cum să spun... destul de indiferent.

— Nu m-ar deranja o schimbare.

Perfect adevărat.

— Și leafa? Nu vrei să afli câți bani vei primi? Sau cât timp voi avea nevoie de tine?

Am ridicat din umeri.

— Nu-ți place să rămâi prea mult într-un loc, nu?

— Nu știu.

Și asta era adevărat.

— Spune-mi, domnule Davis, cum se scrie corect cuvântul *flegmatic*?

I-am spus.

A dat din cap.

— Pentru că domnișoara dinaintea ta nu a știut, cu toate că a citit în anunțul meu. Nici nu cred că știe ce înseamnă. Mi s-a părut cam debusolată. La fel era și când lucrați împreună?

— N-aș vrea să vorbesc despre asta.

A zâmbit. Avea buze subțiri. Cute adânci îi coborau din colțurile gurii asemenea păpușilor folosite de ventriloci. Ochelari cu rame din baga. Nu semăna deloc cu un om de știință. Semăna cu cineva care face mari eforturi să arate ca un om de știință.

— Unde ai luptat? În Vietnam?

— Cea mai mare parte a timpului.

— Ai ucis vreun om?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Ai primit vreo decorație?

— Nici despre asta nu vreau să vorbesc.

— În regulă. Când spui că ești cel mai bun de la Temp-O – și am cunoscut încă vreo două alte persoane de acolo, nu doar pe Diane Bissonette – despre câte cuvinte pe minut discutăm?

I-am spus.

— Am să te supun unei probe. Trebuie. Dacă ești cel mai bun, atunci de tine am nevoie. Totul va fi stenografiat. Aproape totul. Nu vor exista înregistrări audio cu experimentele mele. Nici nu le voi filma. Vor fi fotografii, pe care le voi păstra dacă îmi public descoperirile și le voi distruge dacă nu.

A așteptat să-l întreb ceva. Evident că îmi stârnise curiozitatea, însă nu într-atât încât să-i pun vreo întrebare. Pentru că ar fi putut să-mi răspundă sau să nu-mi răspundă. Pe măsura de cafea era un teanc de cărți. A luat-o pe prima și din ea mi-a dat testul. Cartea se numea *Omul și simbolurile sale*^{85}.

A citit repede, dar fără să accelereze pe parcurs așa cum făcuse doamna Frobisher. Au fost mulți termeni și multe expresii de specialitate – de exemplu *model de activare-sinteză* – și câteva nume mai dificile – Aniela Jaffé și Universitatea din Brescia –, dar mi le-am imaginat corect, le-am văzut așa cum trebuie. Pentru că este un fel de simț, ca acela al văzului. Le-am scris bine, chiar dacă el a greșit când a pronunțat numele Jaffé. I-am citit ce am scris.

— Îți irosești talentul la Temp-O, mi-a spus el. Nu am comentat.

— Vei locui aici pe durata experimentelor mele. În casa de oaspeți din spate. Vei avea zile libere. Mult timp în care să faci ce dorești. Ai deprins ceva cunoștințe medicale cât ai fost în armată?

— Câteva. Pot să pun un os la locul lui și cunosc tehnicile de resuscitare. Sigur, cu condiția ca persoana care trebuie resuscitată să fi fost scoasă din lac în timp util. Nu cred că vă referiți la infecții bacteriene.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și patru.

— Pari mai în vârstă.

— Normal.

— Ai fost cumva și la My Lai^{86}?

— Asta s-a întâmplat înainte să ajung eu în Vietnam.

A luat o altă carte din teancul de pe măsuță: *Arhetipurile și inconștientul colectiv*. Și încă una: *Amintiri, vise, reflecții*. Una în fiecare mână. Ca pe talerele unei balanțe.

— Știi ce au în comun cărțile astea?

— Amândouă sunt scrise de Carl Jung.

A ridicat din sprâncene.

— I-ai pronunțat corect numele.

Mai corect decât l-ai pronunțat tu pe al Anielei Jaffé. Dar firește că nu i-am spus-o în față.

— Vorbești germana?

— *Ein weni*^{87}, i-am răspuns eu, ținând arătătorul și degetul mare la mică distanță unul de celălalt.

A luat un alt volum din teanc. *Gegenwart und Zukunft*.

— Asta este comoara mea. Prima ediție, o carte extrem de rară. *Prezent și viitor*. Nu pot s-o citesc, dar mă uit la ilustrații și am studiat diagramele. Matematica este o limbă universală, sunt sigur că îți dai seama de asta.

Nu-mi dădeam, pentru că nicio limbă nu este universală. Și numerele pot

fi dresate, așa cum sunt câinii. Iar titlul corect al acelei prime ediții era *Prezență și viitor*. Este o foarte mare diferență între *prezent* și *prezență*. O prăpastie enormă. Dar nu-mi păsa, pentru că pe mine mă interesa cartea de sub *Gegenwart und Zukunft*. Singura care nu-i aparținea lui Jung. Era *Dincolo de zidul somnului*, de H.P. Lovecraft. Un camarad de-al meu, un tip care trăgea cu mitraliera din elicopter, avea un exemplar. Povestirea a ars într-o explozie. La fel și el.

Am mai discutat un timp. Leafa propusă mi s-a părut atât de mare încât m-am întrebat dacă experimentele lui erau chiar legale. Mi-a oferit câteva ocazii în care l-aș fi putut întreba despre ce anume era vorba, dar nu am făcut-o. Până la urmă, a renunțat să mă mai ademenească și m-a întrebat dacă aș vrea să încerc să ghicesc la ce se referă experimentele lui. I-am răspuns că, cel mai probabil, la vise.

— Corect, dar cred că, pentru moment, nu-ți voi dezvălui caracterul specific al interesului meu – *motivația* mea, să-i zicem.

Nu-l întrebasesm nimic despre *motivație*, dar nici asupra acestui aspect n-am simțit nevoia să-i atrag atenția. A făcut cu Polaroidul o poză cu documentele mele de lăsare la vatră, după care mi-a oferit slujba.

— Desigur că vei continua să lucrezi la Temp-O, dar, după ce vei veni aici, mă vei ajuta să explorez tărâmurile pe care niciun psiholog – nici măcar Jung – nu le-a studiat. Teritorii virgine.

Am spus că bine. Mi-a zis că vom începe la mijlocul lui iulie și eu am răspuns că bine. Mi-a cerut numărul de telefon și i l-am dat. I-am spus că-i numărul de la pensiune și că telefonul este în hol. M-a întrebat dacă am o iubită. I-am zis că nu. Nu purta verighetă. N-am văzut să aibă niciun angajat care să-l ajute în casă. După ce m-am mutat în căsuța de oaspeți, îmi făceam singur de mâncare sau luam masa la vreun bufet din oraș. Nu știu ce mânca el sau cine-i pregătea mâncarea. Elgin îmi dădea senzația de atemporal, de parcă n-ar fi avut nici trecut și nici viitor. Avea un prezent, dar nu și o prezență distinctă. Fuma, dar niciodată nu l-am văzut să și bea. Nu avea decât obsesia aia cu visele.

La plecare, l-am întrebat:

— Vreți să treceți peste zidul somnului, nu-i așa?

A râs.

— Nu. Vreau să trec *pe sub* el.

M-a sunat pe întâi iulie și mi-a cerut să-mi înaintez preavizul de două săptămâni. Așa am făcut. N-am crezut că doamna Frobisher îmi va spune să iau alea două săptămâni și să mi le bag undeva și după aia să fac pași. Și nici nu mi-a spus asta. Eu eram cel mai bun om al ei, așa că voia să profite la maximum de mine, atât cât mai putea. Elgin m-a sunat pe 8 iulie și mi-a cerut să mă mut în căsuța de oaspeți pe 14, după ce voi termina la Temp-O. A mai spus că probabil n-aveam prea multe lucruri, din moment ce locuiam într-o pensiune. Avea dreptate. Și a mai spus că are deja o sarcină pentru mine. Una simplă.

Pearson a fost ultimul om cu care am interacționat la Temp-O. I-am spus că e un bou și un mitocan. Nu a avut nicio replică. Poate era de acord cu această caracterizare. Poate i-a fost teamă că o să-i dau un pumn. Nu știu. M-am dus la căsuța de oaspeți din spatele casei principale și am văzut că din ușă atârnă un breloc cu două chei. A treia era în broască. Patru camere. Curate și îngrijite. Era mai cald aici decât în casa mare, poate unde construcția fusese făcută mai târziu, după ce au apărut materiale izolatoare. În living era un șemineu, iar în spatele căsuței era un morman de lemne uscate, acoperit cu o prelată. Îmi place focul făcut în șemineu, mi-a plăcut întotdeauna. Nu m-am dus să sun la ușa casei principale. Mi-am imaginat că Elgin o să-mi vadă mașina și o să știe că am venit. În bucătărioara îngustă era un interfon, cu un fax lângă el. Văzusem câteva faxuri la comandamentele noastre din Vietnam, așa că mi-am dat seama ce este. Pe masa din bucătărie era ceva ce semăna cu un album. De el era lipit un bilețel pe care scria: *Uita-te bine la ce e înăuntru. Poate ar trebui să iei notițe.*

Am răsfoit albumul. N-am luat notițe. Am o memorie bună. Erau douăsprezece pagini și douăsprezece fotografii protejate cu foițe de celofan – sau poate foițe de mică, nu mi-am dat seama. Două dintre ele erau poze după permise de conducere. Două erau portrete. Șase femei și șase bărbați. De vârste diferite. Cel mai tânăr părea licean. Sub fotografiile erau trecute numele și ocupațiile. Doi erau studenți. Doi erau profesori, probabil acum în vacanța de vară. Unul era pensionar. Ceilalți erau „simplici muncitori”, sau cel puțin așa ar fi fost numiți de către cei cu ocupații intelectuale: chelnerițe și vânzători, un tâmplar și un șofer de camion. În frigider erau ouă și bacon.

Mi-am prăjit patru ouă în grăsimea de la bacon. Pe o latură, căsuța avea un mic pridvor cu vedere la lac. Am mâncat acolo și m-am uitat la apă. Când soarele a coborât în V-ul format de munții Washington și Jefferson, iar pe lac au mai rămas doar câteva sclipiri aurii, am intrat în casă și m-am dus la culcare. În noaptea aia am dormit mai bine decât în ultimii patru ani. Zece ore de beznă fără gânduri și fără imagini. Probabil că la fel este și moartea.

Sâmbătă dimineață m-am dus până pe malul lacului. Acolo era o bancă. Pe ea stătea Elgin. Fuma. Aceeași cămașă albă și aceiași pantaloni kaki, prea largi în talie. Sau poate erau dubluri. Nu l-am văzut să poarte altceva. Parcă asta era uniforma lui. M-a invitat să stau lângă el. M-am așezat pe bancă.

— Ai reușit să te instalezi?

— Da.

Și-a scos portofelul din buzunarul de la pantaloni și mi-a întins un cec. De la o societate pe acțiuni de care nu mai auzisem niciodată, care se chema „Visele” și care avea numele meu scris pe el. Suma era o mie de dolari.

— Poți să te duci cu el la KeyBank din Castle Rock.

Acolo am eu conturile, și cel personal și cel de afaceri. Îți poți deschide propriul cont, dacă vrei.

— Dar n-aș putea doar să încasez banii?

— Sigur că da. Mai ții minte primul subiect din albumul pe care ți l-am lăsat?

— Da. Althea Gibson. Coafeză. În jur de treizeci de ani.

— Ai memorie bună. Eidetică, nu-i așa? Mie așa mi se pare, dacă iau în calcul viteza cu care stenografezi și faptul că știi limba vietnameză.

Deci făcuse niște săpături. Dăduse niște telefoane.

— Cred că da. De la sora mea am prins această metodă. O ajuta la învățat.

— Dar tu ai fost mai bun.

— Poate, dar ea a ajuns mai bine. A găsit un post la departamentul de resurse umane de la Eastern Maine Medical Center. Salariu foarte bun.

Nu voiam să-i spun că murise, nu era ceva care să-l privească pe el.

— Ai fost traducător în Vietnam.

— O parte din timp.

— Nu vrei să vorbești despre asta? În regulă. E plăcut aici, nu? Liniște.

Mai pe la prânz o să vină lumea la picnic. Ambarcațiunile fac un zgomot enervant din mai, de la Ziua Eroilor, până în septembrie, de Ziua Muncii. Dar cei veniți la picnic stau mai departe de locul ăsta.

— Proprietatea dumneavoastră este privată.

— Da. Îmi place ca tot ce-i al meu să rămână privat. Domnule Davis, cred că voi schimba lumea.

— Vă referiți la felul în care lumea înțelege visele.

— Nu. *Lumea*. Dacă voi reuși.

S-a ridicat de pe bancă.

— Îți voi trimite un fax. Să-l citești cu atenție. Doamna Gibson va sosi marți după-amiază, la ora două. O plătesc să-și închidă coaforul. O vei întâmpina și o vei conduce în casă. Înainte de asta, va trebui să-ți arăt cum este amenajată. Pe la prânz, să zicem. În caz că va veni mai devreme.

— În regulă.

— Citește faxul. Dacă ai întrebări, folosește interfonul. În rest, ești liber până marți.

Mi-a întins mâna. M-am ridicat în picioare ca să i-o strâng. Din nou m-a uimit înfățișarea lui atemporală. Parcă emana un fel de serenitate. Credea că va schimba lumea. Realmente credea asta.

Faxul s-a activat cu un scârțâit când îmi făceam cafeaua. Era un formular de consimțământ pentru subiecții experimentelor sale. M-am întrebat din nou cât de legal era ce făcea el. Erau spații libere, pe care subiecții trebuiau să le completeze cu numele, adresa și numărul de telefon. Dedesubt scria că subsemnatul/subsemnata luase la cunoștință ce anume presupunea experimentul și acceptase să îi fie administrat un somnifer slab înainte de efectuarea respectivului experiment. Mai scria acolo că efectul somniferului va trece în cel mult șase ore și că subiectul se va simți foarte bine după aceea. Nu aveam nimic de întrebat, din moment ce Elgin urma să le dea medicamentul, iar eu nu aveam nicio răspundere dacă nu lucrurile luau o altă întorsătură. Însă trebuie să recunosc că devenisem destul de curios. Mi-am spus că poate Elgin era nebun. Îmi dezvoltasem în Vietnam un fel de al șaselea simț și mă cam prindeam când cineva nu era tocmai normal la cap. M-am dus în oraș și mi-am cumpărat de mâncare. Banca se închidea abia după prânz. Mi-am deschis un cont în care am depus cecul, din care mi-am păstrat doar o sută de dolari în numerar. Nici n-a fost nevoie să aștept să fie

verificat cecul. Cei de la bancă știau că este solvabil. Am luat prânzul la un restaurant mic din Castle Rock, după care m-am întors în casa de oaspeți și am tras un pui de somn. N-am visat nimic.

Marti la prânz, m-am dus la casa cea mare. Elgin mă aștepta pe verandă. Înăuntru, în stânga, era livingul unde fusesem când îi arătasem documentele de lăsare la vatră, iar el îmi arătase cărțile scrise de Jung. În dreapta era o ușă dublă. A deschis-o. Acolo fusese sufrageria, dar acum era încăperea în care voia să-și efectueze experimentele. O împărțise deja în două cu un perete care părea făcut din placaj. O jumătate din cameră era destinată subiecților. Acolo era o canapea tip șezlong, de genul celor aflate în cabinetele psihiatrilor. De o parte a canapelei era un trepied cu un aparat Polaroid montat deasupra și cu obiectivul îndreptat în jos. De cealaltă parte era o masă pe care se aflau un caiet, deschis la prima pagină, și un pix. Deci se aștepta ca subiecții să scrie acolo ce anume au visat, cât timp visele le erau încă vii în minte. Pe pereți erau montate difuzoare Bose. În centrul peretelui din placaj era o oglindă îndreptată chiar spre partea ridicată a canapelei și doar cineva care n-a văzut în viața lui un film polițist nu și-ar fi dat seama că, de fapt, era un geam-oglină – oglindă în partea subiectului, geam în partea cealaltă. În jumătatea lui, Elgin avea un birou și un alt aparat Polaroid, de asemenea montat pe un trepied, dar îndreptat spre canapeaua care se vedea dincolo de geamul-oglină. Pe birou era un microfon. Un șir de butoane. Alte difuzoare pe pereți. Mai era acolo și o combină stereo Phillips, cu un disc pe platan. Lângă geamul-oglină era un scaun.

— Acolo ai să stai tu, m-a anunțat Elgin, întinzând degetul spre scaun. Acolo este postul tău, unde ai să stai și ai să observi. Ai vreun carnetel de steno neînceput?

— Da.

— Vei nota tot ce spun eu. Vei auzi din difuzoare tot ce spune doamna Gibson și vei nota și cuvintele ei. Dacă nu înțelegi ce spune, pentru că se întâmplă adesea ca persoanele adormite să nu vorbească prea deslușit, trage o linie dublă.

— Dacă ați avea un magnetofon... am început eu, dar el a dat din mână, respingându-mi propunerea.

— Ți-am spus că nu vor fi înregistrări audio, nici nu voi filma ce se întâmplă. Nu vom avea decât fotografii. Eu controlez de la masa asta atât

combina stereo, cât și cele două aparate de fotografiat.

— Nici înregistrări audio, nici filme, am înțeles.

Nu exista acolo nici aparatură medicală, nu avea cum să înregistreze undele cerebrale ale subiecților lui în ciclul REM^{88}. O nebunie totală, dar cecul nu fusese respins, așa că nu-mi păsa. Pe chipul lui nu vedeam nici urmă de emoție, nici urmă de îngrijorare. Doar acea serenitate caracteristică. Urma să schimbe lumea. Era convins de asta.

Althea Gibson a venit cu un sfert de oră mai devreme. Era una dintre cele două persoane care-i trimiseseră lui Elgin o fotografie-portret, probabil făcută de un profesionist, care folosise un reflector special ca să o facă să pară puțin mai tânără. Pentru că, în realitate, avea în jur de patruzeci de ani și nu era chiar subțirică. Am întâmpinat-o când și-a parcat mașina și m-am prezentat spunând că sunt asistentul domnului Elgin.

— Mi-e nițel frică, mi-a mărturisit ea, în timp ce mergeam spre casă. Sper că nu voi păți nimic. Voi păți ceva, domnule Davis?

— Nici vorbă, i-am răspuns eu. Este ceva extrem de ușor.

Se spune că viața bate filmul, nu? Aveam aici o femeie ajunsă la capătul unui drum de țară care se termina la o plajă privată. O femeie care stătea la discuții cu un bărbat complet necunoscut. Oare îl cunoscuse cumva înainte pe Elgin, ori doar vorbise la telefon cu el? Nu credea că va păți ceva rău, chiar dacă i se spusese că i se va administra un medicament, descris ca fiind un „hipnotic slab”. Nu credea asta, pentru că lucrurile rele li se întâmplă doar altor oameni și le vezi doar la știrile de la televizor. Oare n-avea deloc imaginație dacă nu se gândise la eventualitatea unui viol, sau că va fi ucisă, iar cadavrul îi va fi aruncat undeva, la marginea drumului? Sau era doar îngustă la minte și nu putea să conceapă așa ceva? Fapt care ne face să ne întrebăm ce sunt cu adevărat imaginația și percepția. Poate că eu eram obișnuit să gândesc într-un anume fel din cauză că văzusem anumite lucruri în cealaltă parte a lumii, unde oamenilor li se întâmplau mereu numai nenorociri, chiar și coafezelor.

— Sunt opt sute de dolari, cum să fi refuzat?

Apoi m-a întrebat în șoaptă:

— O să amețesc?

— Sincer, nu știu. Sunteți prima noastră...

„Prima noastră”... ce?

— Prima noastră clientă.

— N-o să profitați de mine, nu?

Ton glumeț, care voia să demonstreze că îi ardea de glumă.

— Și nici dumnealui?

— Nici vorbă de așa ceva, i-a răspuns Elgin, ieșindu-i în întâmpinare.

Avea o geantă plată atârnată de umăr. Semăna cu o porthartă folosită de soldații plecați în recunoaștere.

— Ești în perfectă siguranță cu mine și cu Bill.

I-a strâns ambele mâini.

— O să fie distractiv. Ai cuvântul meu.

I-am dat formularul de consimțământ, care probabil că era la fel de autentic ca o bancnotă de trei dolari⁽⁸⁹⁾. A aruncat o privire superficială peste el, a completat spațiile libere de la început, s-a semnat la sfârșit. Era vie, se simțea bine și nici nu-i trecea prin minte că viața i s-ar fi putut sfârși brusc sau că i s-ar fi putut schimba într-un mod radical. Incapacitatea de a recunoaște o asemenea posibilitate este ori un noroc, ori un blestem. Elgin a condus-o la canapeaua din fosta sufragerie și a luat din geantă o eprubetă plină cu un lichid transparent. I-a scos dopul din cauciuc și i-a întins-o. Femeia a atins-o cu mare grijă, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se ardă.

— Ce-i asta?

— Un somnifer slab, așa cum ți-am spus. O să-ți dea o stare de liniște și apoi s-ar putea să te adoarmă. Nu există efecte secundare și nici nu te va durea capul când te vei trezi. Este inofensiv.

Femeia s-a uitat la eprubetă, după care a ridicat-o spre mine, de parcă ar fi toastat la o petrecere, și a zis:

— Acum ori niciodată!

A băut tot lichidul din eprubetă pentru că, da, viața bate filmul, după care s-a uitat la Elgin.

— Mă așteptam să fie ceva tare, dar nu simt nimic. Sigur nu-i doar apă?

— *Mai mult* apă, a zâmbit el. La ora patru, vei fi deja în mașină, pe drumul înapoi spre... unde anume locuiești? Mai spune-mi odată.

— Cartierul North Windham.

— ...pe drumul înapoi spre North Windham și în poșetă vei avea un cec de opt sute de dolari. Acum relaxează-te, iar eu îți voi spune ce doresc să faci. Este destul de simplu.

A luat eprubetă, i-a pus dopul la loc, a vârat-o înapoi în brida specială din geantă și a scos de acolo celălalt obiect. O fotografie a unei căsuțe dintr-o pădure. Căsuța era zugrăvită în roșu. Ușa de deasupra celor două trepte din piatră era verde. Pe acoperiș se vedea un coș din cărămidă. I-a dat poza.

— Acum o să-ți pun niște muzică în surdină. Muzică foarte relaxantă. Vreau să o ascuți și să te uiți la fotografia aceasta.

— Ooo, acum am început să simt, a zâmbit ea. Parcă am fumat niște iarbă. Mi-e bine!

— Uită-te la fotografie, doamnă Gibson și spune-ți că vrei să vezi ce este în casa aceea.

Eu scriam tot ce spuneau ei. *G* era Gibson, *E* – Elgin. Umpleam repede cu linii și bucle foaia albă a carnetelului nou. Făceam ce eram plătit să fac.

— Dar *ce* este în ea?

— De tine depinde. Poate vei visa că intri și atunci vei vedea cu ochii tăi. Vrei să încerci?

— Dar dacă nu visez ce-i în casă, o să mai pot păstra ăia opt sute de dolari?

— Categorie. Banii sunt ai tăi chiar dacă vei trage doar un pui de somn și atât.

— Dar dacă adorm, o să mă treziți la patru? a mormăit ea.

O lua deja somnul.

— O s-o ia o vecină de la școală pe fetiță, dar trebuie să mă întorc până la șase ca să-i pregătesc... să-i pregătesc...

— Să-i pregătești cina?

— Da, cina. Uite ușa aia verde! Eu n-aș vopsi în verde ușa de la o casă roșie. Prea seamănă a pom de Crăciun.

— Uită-te la fotografie!

— Mă *uit*.

— Visează casa! Încearcă să intri!

Ca o incantație de hipnotizator.

— Bine.

Mi se părea că-i deja sub hipnoză. Credeam că ar fi încercat chiar să latre ca un câine, dacă i-ar fi cerut-o Elgin.

— Intră și uită-te în jur!

— Bine.

— Du-te la ușa de la camera de zi!

— Bine.

— Nu intra! Rămâi în prag!

— Vrei să-ți spun cum arată? Ce mobilă e aici? Cum e tapetul? Lucruri din astea?

— Nu. Vreau să te așezi în genunchi și să cauți o crăpătură în podea.

Chiar unde este pragul camerei de zi.

— E o crăpătură acolo?

— Nu știu, doamnă Gibson. Althea. Este visul tău. Dacă vezi o crăpătură, vâra-ți degetele în ea și ridică podeaua camerei.

Femeia a schițat un surâs vag.

— Nu pot să ridic o *podea*, prostuțule!

— Poate că nu, poate că da. În vise poți să faci lucruri imposibile în viața reală.

— Cum ar fi să zbor.

Surâsul visător s-a amplificat.

— Da, cum ar fi să zbori.

Elgin părea puțin cam deranjat de ideea asta, deși mie zborul mi se părea la fel de logic ca oricare alt vis. După spusele lui Jung, visele în care zbori indică dorința fundamentală a psihicului de a se elibera de așteptările celorlalți sau de așteptările sinelui – ceea ce este și mai greu, dacă nu chiar imposibil.

— Ridică podeaua! Vezi ce este dedesubt! Dacă ai să mai ții minte atunci când te vei trezi, să notezi totul pe carnețelul pe care ți l-am lăsat acolo. Îți voi pune câteva întrebări. Nu-i nimic dacă nu-ți vei mai aminti. Ne întoarcem curând, da, Bill?

Am plecat din jumătatea fostei sufragerii, rezervată acum subiecților, și am intrat în cealaltă parte. M-am așezat în fața geamului-oglină și mi-am pus blocnotesul pe genunchi. Elgin s-a așezat la birou și a apăsător un buton. Discul a început să se rotească, brațul pick-upului s-a lăsat în jos și s-a auzit muzica. Debussy. Elgin a apăsător alt buton, care a oprit muzica în jumătatea noastră, însă eu tot o mai auzeam din partea în care se afla doamna Gibson. Aceasta se uita la fotografie. A chicotit puțin, iar eu am notat cu litere normale, nu în steno: *G râde la 2:14 p.m.*

Timpul trecea. Zece minute deja, după ceasul meu. Femeia studia casa din poză cu acea atenție concentrată de care sunt capabili doar cei foarte drogați. Fotografia a început să-i alunece puțin câte puțin din mână.

Canapeaua era orientată cu fața spre noi așa că am putut să văd cum i se închid încet ochii, după care se deschid brusc. I s-au relaxat buzele, date cu ruj roșu. Acum Elgin stătea lângă mine. Se aplecase și își sprijinea mâinile pe genunchi. Semăna cu un colonel din cealaltă lume a mea, care se uita cu binoclul cum coborau în picaj avioanele de vânătoare F-100D ale escadrilei 352 peste provincia Bien Hoa – avioane cu burțile pline cu napalm, pe care

îl vor azvârli peste vegetație într-o perdea de flăcări, transformând pădurile în cenușă și schelete de copaci. La fel aveau să pățească și bărbații și femeile, care vor striga *nhân tù, nhân tù*⁽⁹⁰⁾, deși nu-i va auzi nimeni și, chiar dacă i-ar auzi, nu le-ar sări în ajutor.

A adormit. Cu fotografia pe burtă. Elgin s-a întors la biroul lui și a oprit muzica. Probabil că a comutat acum pe sunetul din jumătatea ei, pentru că auzeam sforăitul stins al femeii. A venit din nou lângă mine, în aceeași poziție ca înainte. Aparatele de fotografiat de pe trepiede fulgerau la fiecare treizeci de secunde – și cel din partea noastră, și cel din partea doamnei Gibson. După fiecare bliț, se auzea un zumzăit ca de tors de pisică și imediat cădea câte o poză pe jos. La vreo trei sau patru minute după ce a adormit, am observat ceva și m-am apropiat mai mult de partea noastră a geamului-oglină. Nu mi-a venit să cred, așa cum nimănui nu-i vine să creadă când vede ceva în dezacord total cu felul în care ar trebui să fie lucrurile. M-am frecat la ochi, dar am văzut același lucru. Nu mă înșelam.

— Elgin. Gura.

— Văd.

Prin gura întredeschisă îi creșteau dinți. Parcă mă uitam la un vulcan care se ridică din ocean, numai că nu exista nicio culme, nimic ascuțit – poate doar cu excepția caninilor. Și nici nu erau colți sau dinți de animale, ci chiar dinții ei – de om. Însă mai lungi și mai mari. I s-au pliat buzele, descoperindu-și căptușeala roz. Îi zvâcneau mâinile înainte și înapoi; i se mișcau degetele. Blițurile au fulgerat, aparatele foto au tors. Încă de două ori în partea ei, încă de două ori în partea noastră. Pozele au căzut pe jos. Aparatele au rămas fără film. Au început să i se retragă dinții. Încă un spasm al mâinilor. Degetele ei parcă apăsau pe clapele unui pian invizibil. Apoi s-au oprit și ele. I s-au închis buzele, dar i-a rămas o dâră roșie acolo unde buza superioară atinsese zona de sub nas – o dâră ca un tatuaj făcut cu rujul.

M-am uitat la Elgin. Părea calm, dar nu întru totul. Am apucat să văd în treacăt ce se ascundea sub serenitatea lui, așa cum apuci să vezi, doar pentru o fracțiune de secundă, strălucirea însângărată a soarelui la apus printre norii grei. Dacă mă îndoisem vreodată că Domnul-pasionat-de-știință ar fi fost nebun, acum nu mai aveam niciun dubiu.

— Știați că așa o să se întâmple? l-am întrebat eu.

— Nu.

Douăzeci de minute după aceea, la 2:58 p.m., doamna Gibson a început

să dea semne de trezire. Am intrat amândoi în jumătatea ei de cameră, iar Elgin a trezit-o de tot. Nu părea deloc buimăcită de somn. Doar s-a întins și și-a deschis larg brațele, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze lumea întreagă.

G: Minunat! Ce somn minunat!

E: Mă bucur. Ce ai visat! Mai ții minte!

G: Da! Am intrat. Era casa bunicului meu! Aceeași pendulă Seth Thomas⁽⁹¹⁾ în antreu. Eu și cu sora mea îi ziceam tic-tac-ul lui tata-mare.

E: Și camera de zi!

G: Tot a lui. Aceleași scaune, același divan, aceeași tapițerie alunecoasă din păr de cal, aceeași comodă cu vaza deasupra. Nici nu-mi vine să cred că mi-am adus aminte de toate astea după atâția ani. Dar mi-ai zis că nu ele te interesează.

E: Ai apucat să ridici podeaua!

G: (după o pauză lungă): Da... am ridicat-o un pic...

E: Și ce ai văzut?

G: Întuneric.

E: Înseamnă că acolo era pivnița.

G: (după o pauză lungă): Nu cred. Am lăsat-o jos. Podeaua. Era grea.

E: Altceva? Când ai ridicat-o?

G: Un miros urât. O miasmă, (pauză lungă) O duhoare.

În seara aceea am ieșit să mă plimb pe plajă, l-am văzut pe Elgin pe bancă și m-am așezat lângă el.

— Ai transcris însemnările, William? m-a întrebat el, aprinzând și stingând bricheta.

— O s-o fac înainte de culcare. Ce era în eprubeta aia?

— Nimic special. Fluzarepam. Nici măcar o doză terapeutică. Foarte diluat.

— Niciun stupefiant nu poate avea efectele pe care le-am văzut noi.

— Nu. Dar a făcut-o mai sensibilă la sugestiile exterioare. I-am spus ce să facă și a făcut. Putem spune că a accesat realitatea de dedesubtul visului.

Presupunând că ar exista așa ceva, de vreme ce realitatea este ce este. Sau nu.

— Dar ce a făcut cu dinții...

— Da.

Îi revenise atitudinea senină.

— Remarcabil, nu crezi? Dovada. Există pe fotografii, în caz că te gândești că am avut amândoi aceeași halucinație.

— Nici nu m-am gândit la așa ceva. Și ce ai să faci?

— Uite, *acum* pui întrebări.

— Da. Acum pun întrebări.

— Te-ai întrebat vreodată ce este existența, William? Te-ai întrebat cu adevărat, la modul cel mai serios? Pentru că oamenii nu prea fac asta.

— M-am întrebat și am și văzut cum se sfârșește.

— Te referi la război.

— Da.

— Însă războaiele sunt create de oameni. În raport cu universul, care înglobează toată existența, atât cea trecută, cât și cea viitoare, războaiele oamenilor nu înseamnă mai mult decât încăierările pe care le vezi doar cu lupa pe un mușuroi de furnici. Pământul este mușuroiul *nostru*. Stelele pe care le vedem noaptea pe cer reprezintă doar primul centimetru al eternității. Va veni o zi când vor exista telescoape, trimise în spațiu până la lună, sau Marte, sau și mai departe, care ne vor arăta galaxiile de dincolo de galaxii, nebuloase ascunse în spatele altor nebuloase, minuni neimaginate de nimeni, aflate tot mai departe spre marginea universului, dincolo de care poate aștepta un alt univers. Gândește-te și la celălalt capăt al spectrului.

Și-a pus bricheta Zippo pe bancă, s-a aplecat, a luat un pumn de nisip și l-a lăsat să i se prelingă printre degete.

— Am aici zece mii de particule de pământ, poate douăzeci de mii, poate chiar cincizeci. Fiecare este compusă dintr-un miliard sau dintr-un miliard de miliarde sau dintr-o infinitate de atomi și protoni, fiecare rotindu-se pe traiectoria lui. Ce-i ține la un loc? Ce forță îi unește?

— Aveți vreo teorie?

— Nu, dar acum am o metodă. Ai văzut ce s-a întâmplat azi. Am văzut și eu. Dacă am presupune că visele sunt o barieră între noi și această matrice infinită a existenței? Forța aceea care unește totul? Dacă este ceva conștient? Dacă am putea învinge acea barieră, dar nu încercând să trecem prin ea, ci uitându-ne pe sub ea, la fel cum face un copil care aruncă o privire pe sub cortul unui circ ca să vadă spectacolul dinăuntru?

— De obicei, barierele sunt instalate cu un scop anume.

A râs, de parcă i-aș fi spus un banc bun.

— Vreți să-l vedeți pe Dumnezeu?

— Vreau să văd ce este acolo. Poate voi da greș, dar ce am văzut noi astăzi mă face să cred că este posibil să reușesc. Podeaua visului a fost prea grea pentru ea. Mai am unsprezece subiecți. Poate unul dintre ei va fi mai puternic.

Încă din acel moment ar fi trebuit să plec.

Am mai avut doi subiecți până la sfârșitul lui iulie. Unul dintre ei era o femeie, care se ocupa cu tâmplăria și se numea Melissa Grant. A visat casa, dar nu a putut să intre. A spus că ușa era încuiată. Celălalt era proprietarul unei librării din New Gloucester. Ne-a spus că probabil o să dea faliment, dar că nu vrea să renunțe încă, iar cei opt sute de dolari l-ar ajuta să plătească chiria pe încă o lună și să mai achiziționeze niște cărți pe care doar prea puțini oameni le vor cumpăra. A dormit două ore pe muzica lui Debussy, iar apoi a spus că nu a visat casa, ci pe tatăl lui, mort de douăzeci de ani. A spus că erau amândoi la pescuit în visul lui. Elgin i-a dat cecul și i-a spus că nu mai are nevoie de el. Mai era cineva programat în iulie, un bărbat pe nume Norman Bilson, însă acesta nu a apărut.

Pe întâi august, a venit un alt subiect la casa de la capătul Lake Road. Se numea Hiram Gaskill, muncitor în construcții, care fusese concediat. Și-a scos bocancii și s-a întins pe canapea. A zis „Hai s-o facem și pe-asta!” și a băut toată eprubeta fără să întrebe ce era în ea. S-a uitat la fotografie. Nu credeam că somniferul ar avea vreun efect asupra lui, pentru că era un tip foarte zdravăn, probabil sărit de o sută zece kilograme; dar, în cele din urmă, a adormit și a început să sforăie. Elgin stătea lângă mine, în poziția lui obișnuită de prădător, aplecat și atât de aproape de geamul-oglină, că aproape îl atinge cu nasul și îl aburea cu respirația. Timp de o oră nu s-a întâmplat nimic. Apoi sforăitul a încetat, iar Gaskill, încă dormind, a bâjbâit în jur după pix și caiet. A scris fără să deschidă ochii.

— Notează, mi-a cerut Elgin.

Dar eu deja notasem, dar fără să folosesc tehnica Gregg: *La 3:17 p.m. Gaskill scrie aprox. 15 sec. Lasă pixul. Acum doarme iar & sforăie din nou.*

La 3:33, Gaskill s-a trezit singur, s-a ridicat în fund și s-a dat jos de pe canapea. Am intrat amândoi la el, iar Elgin l-a întrebat ce a visat.

— Nimic. Scuze, domnu' Elgin. Mai capăt banii ăia?

— Da. Bineînțeles. Chiar nimic nu-ți amintești?

— Nimic, da am dormit tare bine.

M-am uitat la caiet și l-am întrebat dacă a fost în armată.

— Nu, domnule, n-am fost. La vizita medicală mi-au zis că am tensiunea prea mare. Și acum mai iau pastile pentru asta.

Și Elgin s-a uitat la ce era scris pe foaia caietului. După ce Gaskill s-a urcat în camioneta lui veche și a plecat, lăsând în urmă un nor albastru de gaze de eșapament pe care avea să-l împrăștie vântul, Elgin mi-a arătat rândul scris extrem de îngrijit, cu toate că bărbatul avusese ochii închiși tot timpul. Pe chip îi apăruse o expresie de exaltare, de *triumf*.

— Nu-i scrisul lui. Nici nu se compară.

Mi-a arătat formularul completat de Gaskill. Numele și adresa de acolo fuseseră completate de cineva pentru care scrisul era o treabă foarte complicată. Deși nu aveam informații despre studiile subiecților lui Elgin, așa cum nici aparatură medicală nu aveam, scrisul chinuit al lui Gaskill mi-a sugerat un om care făcuse doar anii de școală impuși prin legile statului Maine și probabil că nu se dusesse cu plăcere decât la orele de atelier. Scrisul de pe caiet era ordonat și clar, chiar dacă avea multe greșeli de ortografie. Ca și cum Gaskill scrisese ce auzea. După dictare, așa cum fac stenografii. De unde și întrebarea: cine anume îi spusese ce să scrie?

— E în vietnameză? Da, precis în vietnameză. Din cauza asta l-ai întrebat dacă a fost în armată.

— Da.

Așa era. *Mat trang da day cua ma guy*.

— Ce înseamnă?

— Că luna este plină de demoni.

În seara aceea, când m-am dus să mă plimb pe malul lacului, Elgin era din nou pe bancă. Fuma. Întunericul colora apa într-un cenușiu-închis. Nu era nicio ambarcațiune pe lac. Cerul era acoperit cu nori de furtună care veneau dinspre vest. M-am așezat. Fără să se uite la mine, Elgin a spus:

— Ție îți era destinat mesajul acela.

Bineînțeles.

— Știa că ai fost în Vietnam. Știa că vorbești vietnameza.

— Da.

La vreun kilometru în larg, un fulger a lovit apa, electrocutând peștii care

înotau prea aproape de suprafață. Vor pluti spre mal și îi vor mânca pescărușii. Ploaia avea să înceapă curând. Dealurile din cealaltă parte a lacului dispăruseră sub o perdea sură, care avea să ne învăluie și pe noi nu peste mult timp.

— Poate ar fi momentul să vă opriți. Ceva din cealaltă parte a barierei vă avertizează să nu vă puneți cu el.

A clătinat din cap, fără să-și ia ochii de la ploaia din zare.

— Nici vorbă. Suntem aproape de reușită. O simt. O știu.

Abia acum s-a întors să se uite la mine.

— William, te rog să nu pleci. Am nevoie de cunoștințele tale mai mult ca oricând. Dacă îmi voi publica descoperirile, voi avea nevoie și de ciornele tale, nu doar de transcrieri și de fotografii. Plus că ești martor la tot ce se întâmplă.

Nu doar martor. Pe mine mă alesese Gaskill – sau ce intrase în Gaskill. Nu pe Elgin. Domnul-pasionat-de-știință se juca acum cu ceva mult prea periculos și era conștient de asta, dar fie nu voia să se oprească, fie nu putea – adică același lucru. Pe de altă parte, eu *puteam* să mă opresc, prin urmare aș fi fost prost să continui. Însă mai era un factor. Mi se întâmplase ceva. Devenisem curios. Țsta era un lucru bun. Dar, în același timp, era ceva îngrozitor. Pentru că era un sentiment, iar în lumea mea sentimentele nu prea aveau ce să caute. Când vezi un om rămas fără picioare, cu carnea sfârtecată pe față, când îi auzi, chiar și atunci urletele de durere, când îi vezi dinții căzuți pe cămașă ca un fel de colan primitiv, când știi că te afli chiar în locul unde a fost el cu doar câteva secunde înainte... toate astea îți paralizează toate sentimentele, așa cum paralizează un iepure lovit cu un lemn – stă țeapăn pe pământ, respiră, dar se uită în gol. Iar atunci când sentimentele astea încep să revină, ți se pare că mai ai o speranță și că poate mai există o fărâmbă de omenie în sufletul tău.

— Rămân.

— Îți mulțumesc, William.

A întins mâna și m-a strâns ușor de umăr.

— Îți mulțumesc.

A început ploaia, amestecată cu grindină. Pietricelele de gheață te înțepau ca niște albine furioase. Elgin s-a întors în casa mare, iar eu m-am întors în cea mică. Grindina răpăia în ferestre. Vântul gemea. În noaptea aceea am visat o lună în interiorul căreia o mulțime de demoni se mănâncă

între ei. Se mănâncă de vii, la fel ca șarpele Uroborus care își mănâncă singur coada. În visul meu, am văzut căsuța roșie sub luna plină cu demoni. Am văzut și ușa verde.

Până la final, am mai examinat doi subiecți. Cea de-a șasea, o femeie care se numea Annette Crosby, a început să zbiere și s-a trezit singură. Când s-a mai liniștit, ne-a spus că a visat casa roșie, a visat că a deschis ușa verde, dar atâta tot. Nu-și mai amintea nimic altceva decât întunericul și vântul și un miros urât și o voce fără trup care i-a spus un cuvânt care suna ca *tantullah* sau *tamtusha*. Și s-a speriat îngrozitor de tare. Ne-a mai zis că nici dacă îi dăm încă opt sute de dolari tot nu va fi de acord să mai viseze casa aia. Și opt mii să-i dăm și tot ar refuza. Dar a plecat cu cecul lui Elgin. De ce să n-o fi făcut? Doar merita banii ăia.

Apoi a venit Burt Devereaux, profesor de matematică la Saint Dominic Academy, din Lewiston. A completat formularul, dar, înainte de a-l semna, i-a pus câteva întrebări lui Elgin despre „somniferul slab” pe care va trebui să-l ia. Ceilalți nu-l întrebaseră atâtea lucruri. Spre satisfacția lui Devereaux, Elgin i-a răspuns la toate. Așa că a semnat formularul, s-a întins pe canapea și a dat pe gât lichidul transparent din eprubetă. Eu m-am așezat lângă geamul-oglină, cu blocnotesul pe genunchi. Elgin s-a dus și a dat drumul la muzică. În laboratorul unde se desfășură experimentul, domnul Devereaux se uita cu atenție la fotografia casei roșii cu ușă verde. În cele din urmă, au început să i se închidă ochii, iar poza i-a alunecat dintre degete. Semăna cu toate celelalte experimente de până atunci. Însă până la un punct.

Stăteam pe scaun. Elgin stătea la locul lui, lângă mine. Au trecut zece minute. Fără să-și deschidă ochii, Devereaux a întins mâna după caiet și după pixul de pe caietul deschis la prima pagină. Apoi a lăsat mâna în jos. Și-a strâns pumnul, apoi și l-a desfăcut. A ridicat cealaltă mână, a șovăit, apoi a făcut o mișcare bruscă. Am scris cu cuvinte normale, nu în steno: *3:29 p.m. Dev ridică mâna dreaptă & strânge pumnul & se lovește în obraz.*

— încercă să se trezească, am spus eu.

Devereaux a început să se scuture din tot corpul ca un om bolnav de malarie. Bătăia din picioare. Și-a arcuit spatele. A revenit cu tot trunchiul pe

canapea. Și-a arcuit din nou spatele. Picioarele i se mișcau la fel de repede ca ale unui dansator de step. A început să scoată niște sunete – *mp-mp-mp* – ca și cum i s-ar fi lipit buzele de la scuipat și încerca să și le deschidă ca să poată rosti clar cuvântul respectiv.

— Trebuie să-l trezim!

— Așteaptă!

— Zău, Elgin!

— Așteaptă!

Au scăpărat blițurile de la aparatele Polaroid. Le-au zumzăit mecanismele. Au căzut fotografiile pe jos – și în jumătatea noastră, și în a lui – dezvoltându-se deja. Au început să i se umfle pleoapele, dându-ți impresia că ochii de sub ele au fost umflați cu ceva și au ajuns de mărimea unor mingi de golf. Pleoapele nu i s-au mai deschis normal, ci s-au spart. Devereaux avusese ochi cenușii. Ochii de acum, care continuau să-i iasă din orbite erau negri. Și creșteau ca niște tumori. Elgin mă strângea tare de umăr, dar eu abia dacă simțeam. Nici el și nici eu nu am întrebat ce se întâmplă, dar nu din cauză că nu ne venea să credem ce vedeam, ci tocmai pentru că ne venea. Nu ne-am fi mirat nici dacă am fi văzut o locomotivă ieșind dintr-un șemineu. Devereaux a urlat, i s-au spart globii oculari și din ei au ieșit niște filamente subțiri, ca puful de pădăie. Numai că erau negre. Nicio adiere de vânt care să le sufle, dar s-au înclinat toate spre geamul-oglină, de parcă ne-ar fi sesizat prezența în spatele lui.

— Dumnezeu mare!

Ăsta a fost Elgin.

Aparatele foto au fulgerat din nou. Filamentele negre sau desprins de orbitele întunecate care le dăduseră naștere și au plutit spre noi într-un norișor compact. Dar imediat au început să se topească și să dispară.

— Am nevoie de ele! a răcnit Elgin. *Am nevoie!* Asta-i dovada! Dovada!

S-a repezit la ușă. Am reușit să-l prind și să-l opresc. S-a împotrivit, dar eu eram mai puternic. Nu voiam să-l las să intre acolo, dar nu pentru că mi-ar fi fost atât de drag încât să fi încercat să-l salvez de el însuși, ci pentru că nu voiam să deschidă ușa și să lase creaturile alea – sau ce-or fi fost – să iasă de acolo.

Globii oculari, negri și spărți, au început să se retragă spre orbitele lui Devereaux. Parcă vedeam un film proiectat de la sfârșit la început. A mai bâiguit *mp-mp-mp*. I s-a relaxat vezica și i s-a udat partea din față a

pantalonilor. Globii oculari negri s-au reparat singuri – mai întâi s-a văzut un fel de sutură, după care aceasta s-a absorbit și ei au redevenit întregi și netezi, doar că erau ieșiți din orbite, precum protuberanțele de pe trunchiurile arborilor bătrâni. Apoi au intrat la locul lor și ochii s-au închis și Devereaux a mai zvâcnit o dată pe canapea, după care s-a rostogolit pe podea. Elgin și-a rupt cămașa când s-a smuls din strânsoarea mea. A ieșit pe ușă și a intrat în cealaltă jumătate a camerei. S-a așezat în genunchi și l-a luat de după umeri pe Devereaux.

— Ajută-mă, William! Ajută-mă!

Ar fi fost și vina mea dacă Devereaux murise. Oricât de șocat eram, tot pricepeam asta. Nimeni n-ar fi crezut că am fost doar martor și nu complice. Așa că m-am dus și eu de cealaltă parte a peretelui despărțitor. L-am întrebat pe Elgin dacă Devereaux mai respiră.

Elgin s-a aplecat și s-a ridicat repede la loc.

— Da, dar miroase foarte *urât*, a spus, strâmbând din nas.

Nu numai respirația îi mirosea urât. I se relaxase sfincterul și își dăduse drumul pe el. M-am uitat în jur. Nu dispăruseră chiar toate filamentele alea negre. Probabil le adusese Devereaux din casa roșie, după ce ridicase podeaua camerei de zi; poate se repeziseră la el din bezna de acolo, otrăvinduo-l prin aerul inspirat. Și acum încă pluteau în colțul camerei, sub unul dintre difuzoare. M-am uitat la ele. Dacă le vedeam că se îndreaptă către noi, aveam intenția să fug de acolo și să-l las pe Domnul-pasionat-de-știință să-și poarte singur de grijă. La urma urmei, al lui era experimentul ăsta, nu al meu. Însă chiar și atunci, în acele secunde care nu se mai sfârșeau, eu tot mă gândeam la stelele îndepărtate, imposibil de văzut prin telescop; și mă mai gândeam la vaporii emanați de o sută de mii de particule de nisip. Atunci mi-am dat seama că era și experimentul meu. Nu plecasem. Aș fi putut să plec, dar n-o făcusem. Pentru că avusesem o ușoară senzație, ceva ce nu mai eram obișnuit să simt, ceva aproximativ asemănător cu sentimentele trăite de un om normal – sigur, presupunând că există așa ceva. Era ca atunci când dormi prea mult pe o parte și îți amorțește o mână sau un picior și acum începe să se dezmoștească. Mare belea, cum ziceam noi pe la țară. Sau: Dă-l încolo, mergi mai departe.

— Să-l scoatem de aici!

Și i-am arătat lui Elgin filamentele negre. Se agatau ușor. Cred că ne studiau.

— Îmi trebuie o mostră.

— Mai bine v-ați gândi cum veți arăta în uniformă de pușcăriaș. Ajutați-mă!

L-am ridicat. Elgin l-a luat de glezne și eu l-am luat de subsuori. L-am scos de acolo, am traversat holul și l-am dus în living. L-am întins pe jos. Îi curgeau bale din colțurile gurii. M-am întors și am închis ușa dublă a fostei sufragerii, ferecând acolo creaturile alea negre venite din altă lume, din locul de sub podeaua casei roșii. Sigur, era posibil să treacă pe sub ușă și să ajungă la noi. Speram totuși să dispară. Treaba lui Elgin dacă voia să aibă de-a face cu ele. Mie îmi ajunsese.

Însă mai întâi trebuia să ne ocupăm de Devereaux. I-am cerut lui Elgin să mă ajute să-l ridic în capul oaselor, ca să nu se înece. Și l-am ridicat, eu dintr-o parte, Elgin din cealaltă. Ne-am împreunat mâinile sub spatele lui. Din ochi îi curgeau lacrimi de un roșu foarte închis, care bătea în negru. Sânge și încă ceva. Însă nu voiam să aflu ce anume. I-am tras o palmă peste obraz, m-am aplecat către urechea lui și i-am strigat să se trezească, să-și revină. În același timp fiindu-mi teamă că se va trezi și îi voi vedea ochii.

I-a deschis brusc. Erau injectați și cenușii, la fel ca la început, dar complet lipsiți de rațiune. Elgin a pocnit din degete în fața lui, însă nu s-a întâmplat nimic. Eu m-am prefăcut că vreau să-mi vâr degetele în ochii lui, însă nu s-a întâmplat nimic. Era ca o marionetă de dimensiunea unui adult. O marionetă care respira.

— Dumnezeu! O să-și mai revină?

— Nu știu. Dumneavoastră vă pricepeți la știință.

Elgin i-a ridicat o mână. Moale. I-a dat drumul la loc.

— Să-l lăsăm o oră, a spus el.

L-am lăsat două. În timpul ăsta au dispărut multe dintre filamentele negre, dar încă au rămas câteva. Așa că Elgin a scos dintr-un sertar al biroului o mască chirurgicală și pereche de mănuși din nitril, și le-a pus și a strâns filamentele într-o pungă din plastic. Am încercat să-l împiedic, dar n-a vrut să mă asculte. Credeam că se vor topi în mâna lui, însă nu s-a întâmplat asta. Unul dintre ele i s-a încolăcit în jurul degetului arătător și a fost nevoit să și-l râcăie de interiorul pungii ca să scape de el.

— Mare prostie faceți! am spus eu.

Iar el mi-a repetat:

— Dovada.

Acum eram legat de el și asta nu era deloc bine. Profesorul de

matematică se transformase într-un manechin bălos, care nu dădea niciun semn că-si va reveni, iar eu trebuia să mă ocup de problema asta. Nu pentru binele lui Elgin, ci pentru al meu. Bine măcar că fostul profesor și actualul debil mintal nu era însurat și nu avea copii.

Mi-am spus: Am intrat într-o mare belea.

Mi-am spus: Dă-l încolo, mergi mai departe.

— I-ați dat cecul?

— Ce? Nu. Îl dau numai după terminarea experimentului, când subiecții pleacă acasă. Știi asta.

— Ardeți cecul. Omul ăsta n-a venit aici. Așa cum n-a venit nici celălalt. Bilson.

Minunat mod de a mă întoarce în lumea reală.

I-am scos cheile din buzunarul umed de urină. L-am cărat amândoi până la mașină ca pe un sac cu rufe încă ude și grele. L-am pus pe scaunul din dreapta. S-a aplecat înainte și și-a sprijinit fruntea de bordul Chevroletului, de parcă s-ar fi rugat lui Allah. I-am zis lui Elgin să-l împingă înapoi și eu i-am pus centura de siguranță. Nu toate automobilele aveau așa ceva atunci, dar mașina asta avea. Era un fel de ham din trei bucăți, din acela cu o bandă peste piept, care-l ținea cât de cât mai drept, deși capul îi atârna cu bărbia în piept. Mi-am spus că era în regulă – cine l-ar fi văzut ar fi crezut că doarme. Din nas i-a ieșit un filament negru care a început să plutească spre mine. Elgin nu-și scosese încă mănușile, așa că l-a prins din zbor și l-a strivit. M-am întrebat dacă mai erau și altele în Devereaux.

— Ce ai de gând să faci cu el?

— Nu știu.

M-am urcat în Chevrolet și am luat-o înapoi pe Lake Road. M-am uitat în oglinda retrovizoare și l-am văzut pe Elgin. Rămăsese pe alee și se uita după noi.

Am condus cu toate geamurile deschise și cu aerul condiționat dat la maximum. Elgin îmi dăduse și mie o pereche de mănuși din nitril și mi le pusesem înainte de a mă urca în mașină. De încă două ori i-au mai ieșit din nas cheștiile alea negre și o dată din gura căscată; dar curenții de aer le-au scos pe toate pe geam. Mergeam spre Lewiston-Auburn, dar nu aveam deloc intenția să ajung până acolo. Știam unde locuiește, pentru că își notase adresa pe formular: Minot Avenue. Însă nici vorbă să intru cu el în oraș, mai

cu seamă că trebuia să-l mut pe scaunul șoferului. Pentru asta aveam nevoie de un loc puțin umblat.

Am ajuns la refugiul Wolf Claw de pe Route 119. Era prea cald, așa că nu se afla nimeni acolo. Am oprit mașina sub copaci, m-am dus în dreapta, am deschis portiera și am desfăcut centura de siguranță. Devereaux s-a înclinat iarăși în față și iarăși a ajuns cu fruntea pe bord. Mi-a părut rău că nu-mi trecuse prin cap să-i cer Domnului-pasionat-de-știință și o mască, dar cu ce m-ar fi ajutat dacă-mi acopeream nasul și gura? Filamentele negre ieșiseră din ochii lui Devereaux; la fel de ușor ar fi intrat acum în ai mei. Tot ce puteam face era să sper că dispăruseră toate. De vreo cincisprezece kilometri nu mai văzusem niciunul, dar era posibil să fi ieșit din el și să fi zburat pe geamul deschis atunci când eu eram cu ochii la drum.

L-am tras spre mine, l-am prins în brațe, l-am scos din mașină și l-am târât până în cealaltă parte. Purta mocasini și i-a căzut unul din picior. Se holba fermecat la soare cu ochi ce păreau orbi. Am reușit să-l urc la volan, dar a durat ceva și n-a fost ușor. Nici nu mă așteptasem să fie. Încă respira, dar era mort pe dinăuntru. Aflasem în Vietnam că morții cântăresc mai mult decât oamenii vii. N-ar trebui, dar ăsta-i adevărul. Gravitația se agață cu lăcomie de omul mort și vrea să-l tragă în pământ. Sigur, asta-i doar părerea mea, însă mulți sunt de acord cu mine.

S-a înclinat iarăși în față, așa că l-am apucat de păr și l-am tras înainte să se proptească cu fruntea în claxon. I-am pus centura. I-a căzut din nou capul cu bărbia în piept. M-am gândit că totul e în regulă. Speram să nu apară nimeni înainte s-o șterg dracului de-acolo. Am vârat cheia în contact, am închis portiera și am plecat pe jos pe Route 119. Cred că făcusem deja câteva sute de metri când mi-am adus aminte de pantoful lăsat lângă mașină. M-am întors. Precis e cineva acolo, mi-am zis eu, cineva care se uită acum pe geamul deschis al Chevroletului cu un autocolant de la Saint Dominic Academy pe bara de protecție. Cineva care zice „alo, domnu’, trezește-te!” și mai zice „alo, domnu’, ai pățit ceva?” și „apropo, domnu’, ce-s chestiile alea negre care-ți ies din nas?”.

Dar nu era nimeni. Am luat pantoful de pe jos, am deschis din nou portiera din stânga și i l-am pus în picior. Apoi am șters toate urmele din jurul mașinii, urmele făcute de călcâiele lui când îl târâsem. Și am plecat. După vreo opt kilometri, când deja mi se lungea umbra în spate, am ajuns la o benzinărie, lângă care era o prăvălie mică și o cabină telefonică. Aveam suficiente monede la mine ca să nu fie nevoie să intru în magazin și să

schimb o bancnotă. M-ar fi văzut cineva și m-ar fi ținut minte. Poate nu conta asta, dar în momentele acelea gândeam ca un hoț sau ca un criminal. L-am sunat pe Elgin, ca să-l rog să vină să mă ia cu mașina. Elgin nu mi-a răspuns. Revenisem la viață suficient de mult ca să mi se facă frică. Aveam un plan, unul care ne-ar fi scăpat de necazuri pe mine și pe Domnul-pasionat-de-știință. Dar planurile se mai schimbă. Îmi tot aminteam cum spunea el „dovada, dovada”. Îmi tot ziceam că era nebun și apoi îmi ziceam că eu am știut asta. Am știut-o tot timpul, dar mi-am spus că dă-l încolo și am mers mai departe.

Am luat-o înapoi, acum umbra mi se lungea în față, nu în spate. A trecut o mașină și eu am ridicat degetul mare, sperând să mă ia. Nu m-a luat. Nici următoarea nu m-a luat. Dar apoi a apărut o camionetă care a încetinit și a oprit. Bărbatul de la volan avea fața zbârcită și arsă de soare și păr cărunt și des.

— Până unde vrei să mergi?

— Castle Rock. Acolo stă tata.

— Urcă. Ai fost în armată? Că mie cam așa mi se pare, ca să nu mai zic că ai și vârsta potrivită pentru porcăria care se petrece acum.

— Da, domnule, am fost.

— Și eu. Acu' vreo zece mii de ani. Vrei, nu vrei, credincios până la moarte.

A pornit brusc. Camioneta s-a hurducat puțin. A început să povestească despre cum a fost când a luptat în Coreea și m-a întrebat ce părere am despre pacifiștii ăia cu plete. Am spus că are dreptate. A zis că să se ducă toți la dracu' și eu am spus că are dreptate. A dus o mână în spatele scaunului, a scos de acolo o cutie cu bere și mi-a oferit-o. Am luat-o și am băut-o. A zis:

— Mai ia una, soldat!

Am mai luat una.

După o jumătate de oră, a oprit pe strada principală din Castle Rock.

— Praf o să-i facem pe gălbejiții ăia nenorociți.

— Da, domnule.

— Ai grijă de tine, fiule!

— Asta intenționez să fac.

Și a plecat. Se însera și dinspre vest veneau alți nori de furtună. Am făcut cei nouă kilometri până la Lake Road. Când am ajuns acolo, ploaia deja se

pornise peste lac. Fulgerele brăzdau cerul. Tunetele bubuiau. În aer se simțea miros de ars. Mașina mea tot lângă Mercedesul lui Elgin era. Am intrat în casă. Nu aprinsese luminile și holul de la intrare era plin de umbre negre.

— Elgin?

Niciun răspuns. Livingul era gol. Cărțile erau răsturnate pe jos. *Dincolo de zidul somnului* era cu fața în sus. Pe măsută erau o scrumieră din sticlă, un pachet de țigări Winston și bricheta Zippo. Am luat-o și mi-am băgat-o în buzunar. M-am dus la fosta sufragerie, m-am gândit să intru în jumătatea cu canapeaua, din fericire m-am răzgândit la timp. Așa că m-am dus în jumătatea cu biroul, m-am așezat pe scaun și m-am uitat pe geamul-oglindă. Pe canapea se afla ce mai rămăsese din Elgin, Domnul-pasionat-de-știință. De jur-împrejurul lui erau împrăștiate pozele. Printre ele și eprubeta făcută țandări. Capul lui Elgin părea vârat în ceva ce semăna cu un sac negru. Tot pe jos era și fotografia cu casa roșie cu ușă verde; și tot acolo era și punga din plastic în care își pusese mostrele. Acum punga era goală. Sacul negru de pe fața lui era făcut, de fapt, din filamentele negre. Și acea țesătură stranie, care-i acoperea ce-i mai rămăsese din gură, se mișca în ritmul respirației lui. Mi-am amintit că îmi spusese că există un număr infinit de universuri atât acolo, departe, cât și aici, chiar sub picioarele noastre. Mi-am amintit de carnea topită de pe chipul camaradului meu. Mi-am amintit de un elicopter cuprins de flăcări și prăbușindu-se chiar în marea de napalm creată de el. Mi-am amintit cum l-am încălțat la loc pe Devereaux. M-am gândit la toate creaturile necunoscute și imposibil de cunoscut de rațiunea omenească, dar care ar putea să existe sub bariera viselor. Mi-am spus că da, planurile se mai schimbă. Elgin nu mai putea să scape din planul lui, dar posibil ca eu să mai am o șansă.

M-au observat câteva din filamentele negre și s-au ridicat de pe fața lui Elgin și au traversat încăperea și sau prins de geamul-oglindă. Au venit și altele. Și altele. Au viermuit pe suprafața netedă până mi-au scris numele: WILLIAM DAVIS.

În bucătărie era un aragaz. Am aprins toate ochiurile, apoi am suflat și am stins focurile pe rând. Am deschis ușa cuptorului și l-am aprins. Am suflat și am stins și focul din el. În timp ce confectionam această bombă cu

gaz, mă tot uitam în spate, după filamentele negre. Eram *sú kinh hòi*. Cuprins de spaimă. Eram *rùng ron*. Îngrozit. Am închis toate ferestrele. Am închis toate ușile. M-am dus la casa de oaspeți și mi-am strâns toate lucrurile. Au încăput într-o singură valijoară și o raniță. Le-am pus în portbagajul mașinii. Apoi m-am întors pe verandă și m-am pus pe așteptat. Deschideam și închideam capacul brichetei Zippo. Fulgerele pârlau lacul și tunetele răsunau de jur-împrejur. Ploaia a început după vreo zece minute – doar o țărâială în prima fază, preludiul furtunii. Am deschis ușa. Mirosea foarte puternic a gaz. Am aprins bricheta, am aruncat-o înăuntru și am fugit la mașină. Tocmai îmi spuneam că n-o să se întâmple nimic, când a explodat bucătăria. Am demarat în trombă și chiar atunci s-a pornit potopul. M-am uitat în oglinda retrovizoare și am văzut casa arzând ca o lumânare sub cerul negru, brăzdat de fulgere. Pe Lake Road erau și alte case și vile de vacanță, dar nu ieșise nimeni afară pe furtuna aia și, chiar dacă s-ar fi uitat cineva pe fereastră, n-ar fi văzut decât conturul unei mașini oarecare în spatele unor faruri aprinse. Am plecat din Castle Rock și am ajuns în Harlow. Ploaia s-a mai domolit, apoi s-a oprit de tot. Chiar înainte ca soarele să apună în spatele munților din New Hampshire, am văzut un curcubeu în oglinda retrovizoare. Apoi s-a făcut întuneric, iar curcubeul s-a stins la fel ca o firmă de neon când se închide prăvălia. În noaptea aceea am stat la un motel din Gates Falls și în dimineața următoare m-am întors la Portland, la aceeași pensiune unde locuisem cât timp lucrasem la Temp-O. Pe geamul de la stradă era anunțul cu camere de închiriat. Am sunat la ușă și mi-a deschis doamna Blake.

— Tot tu!

— Tot eu. Scrie aici că aveți camere libere.

— Da, dar nu aia în care ai stat tu. Ce am eu acum e la etajul al doilea și nu are aer condiționat.

— E mai ieftină decât cea de la primul etaj?

— Nu.

— O iau.

A doua zi m-am dus înapoi la Temp-O și m-am reangajat. Nu că aș fi avut vreo intenție să lucrez prea mult pentru doamna Frobisher, dar voiam să am un loc de muncă atunci când mă va căuta poliția. Pearson era în

camera unde stăteam noi când nu aveam de lucru. Și Diane era acolo. La televizor se difuza un talk-show. Diane mi-a zâmbit – cam strâmb – și a spus:

— La luptă, că viața e scurtă, prieteni!

Pearson citea ziarul. Foile de care nu mai avea nevoie zăceau lângă picioarele lui. Mi-a aruncat doar o privire, după care a ridicat din nou ziarul. Ca să nu mă mai vadă.

— Te-ai întors, i-am spus eu lui Diane.

— Și tu. Nu te-a angajat Elgin?

— Am lucrat pentru el o vreme, dar am plecat. Se purta cam ciudat când nu-i ieșeau experimentele.

— Iată-ne din nou aici. Toate drumurile duc la Temp-O.

Atunci a intrat doamna Frobisher.

— Cine vrea să noteze o depoziție la firma de avocați Brune și Cathcart?

N-a așteptat să i se răspundă și a întins mâna spre o angajată nouă, pe care n-o cunoșteam.

— Tu, Janelle! Fuga-fuguța!

Pearson terminase cu rubrica de știri locale, așa că am cules eu foaia de pe jos. În partea de jos a paginii era un articol cu titlul: LOCUITOR DIN CASTLE ROCK MOARE ÎNTR-O EXPLOZIE PRODUSĂ ÎN URMA UNOR SCURGERI DE GAZE. Scrisa acolo că cercetările sunt încă în curs de desfășurare, cea mai probabilă cauză fiind un accident, dar că se ia în calcul și varianta unui suicid. Și mai scria că ploaia a împiedicat focul să se extindă în jur.

— Măi, să fie! am exclamat eu. A murit fostul meu șef!

Și i-am arătat lui Diane foaia de ziar.

— Ghinionul lui, norocul tău!

A citit articolul.

— Ți s-a părut că ar avea tendințe suicidare?

M-am gândit bine înainte de a-i răspunde.

— Nu știu.

În ziua următoare am avut de lucru la tribunal. Când m-am întors la pensiune, am dat în salonașul de la intrare peste doi polițiști. Pe mine mă așteptau. Unul era în uniformă, celălalt era detectiv și purta haine civile. S-au prezentat și m-au întrebat cât timp am lucrat pentru Elgin. Le-am răspuns

că aproximativ o lună. Le-am spus și lor ce-i spuseseam lui Diane, și anume că pe Elgin îl apucau toate nebuneliile atunci când nu-i ieșeau experimentele cum voia el. Așa că mi-am dat demisia. Da, locuisem în casa de oaspeți, dar plecasem de acolo când am renunțat la slujbă. Nu, nu fusesem acolo când a sărit în aer casa cea mare. M-au întrebat dacă cunoșteam un bărbat cu numele Burton Devereaux. Le-am răspuns că știam numele, pentru că-l văzusem pe lista cu subiecții lui Elgin, dar nu îl cunoșteam în persoană. Nu-l văzusem niciodată. Detectivul mi-a dat cartea lui de vizită și m-a rugat să-l sun dacă îmi mai aduc aminte de ceva. I-am spus că sigur că așa voi face. L-am întrebat pe detectiv dacă el crede că Elgin se sinucisese.

— Te-ar mira să fi fost așa, domnule Davis?

— Nu prea mult.

— Era deschis gazul la mașina de gătit și am descoperit o brichetă topită parțial pe ce a mai rămas din podeaua bucătăriei. Deci, ce părere ai?

Părerea mea era că un detectiv cu ceva minte în cap ar fi trebuit să se întrebe cum de au găsit resturile brichetei în bucătărie, din moment ce Elgin era pe canapeaua destinată subiecților, din fosta sufragerie. Presupun că detectivul ăsta nu era chiar atât de deștept.

Am mai lucrat la Temp-O doar până în septembrie, după care mi-am dat demisia și m-am dus în Nebraska. De ce tocmai în Nebraska? Fără vreun motiv anume. Pur și simplu acolo am ajuns. Mi-am găsit de lucru cu jumătate de normă la o fermă mare, una din întreprinderile agricole în plină dezvoltare. Șeful de echipă m-a ținut și după ce s-a terminat perioada secerișului. Aici sunt acum. Afară e viscol. Autostrada I-80 s-a închis. Stau la măsura asta și mă gândesc la galaxiile de dincolo de galaxii. Foarte curând voi închide acest caiet, voi stinge lumina și mă voi culca. Mă va adormi șuieratul vântului. Câteodată visez locuri îndepărtate și bărbați care urlă cuprinși de flăcări. Câteodată femei care urlă cuprinse de flăcări. Copii. *Nhân tù!* țipă ei. *Nhân tù. Nhân tù!* Astea, sunt visele bune. Poate nu mă credeți, dar așa este. În visele rele, stau în fața unei case roșii cu o ușă verde. Știu că s-ar deschide dacă aș apăsa pe clanță. Știu foarte bine asta și mai știu că va veni o zi când voi intra și mă voi așeza în genunchi pe pragul camerei de zi. *Nhân tù!* voi urla eu atunci. *Nhân tù!* Dar, când voi visa acest ultim vis, nu va mai exista îndurare. Nu pentru mine.

În amintirea lui Cormac McCarthy și Evangeline Walton

OMUL CU RĂSPUNSURILE

1

Phil Parker a avut marele noroc – sau marele ghinion – să-l întâlnească de trei ori în timpul vieții pe Omul cu Răspunsurile. Prima dată în 1937, când el avea douăzeci și cinci de ani, urma să se căsătorească foarte curând și tocmai obținuse o diplomă în Drept, diplomă pe care cerneala abia dacă apucase să se usuce. Totodată, se afla pus în fața unei dileme într-atât de cumplite încât i se umezeau ochii de fiecare dată când se gândea la ea.

Și totuși trebuia să se gândească și să o rezolve într-un fel sau altul. De aceea a plecat din apartamentul lui din Boston și a venit în Curry, un orașel din New Hampshire, unde părinții lui aveau o casă de vacanță. Aici intenționa el să-și petreacă acel weekend în care trebuia neapărat să ia o decizie. Vineri seară a stat pe terasa cu vedere la lac și a băut șase sticle de bere. S-a gândit la dilema lui, s-a dus la culcare spunându-și că noaptea este un sfetnic bun, s-a trezit sâmbătă dimineață cu o mahmureală îngrozitoare, dar fără să fi luat vreo hotărâre.

Sâmbătă seară a stat pe terasa cu vedere la lac și a băut un litru de suc de ghimbir Old Tyme. S-a trezit duminică dimineață tot fără să fi luat vreo decizie, dar fără mahmureală – un avantaj, dar insuficient. Când va ajunge seara înapoi la Boston, Sally Ann va dori să afle ce hotărâse.

Așa că, după micul-dejun, s-a urcat în bătrânul lui Chevrolet și a pornit la plimbare pe drumurile de țară din New Hampshire. Era o zi superbă și însorită de octombrie. Copacii străluceau în mii de nuanțe, aprinși de flăcările anotimpului. Phil a tras de câteva ori pe dreapta ca să admire priveliștea. Și-a spus că nu există nimic mai frumos decât regiunea New England atunci când vine toamna.

Dimineata era pe sfârșite și curând avea să se facă amiază. Phil s-a dojenit cu asprime pentru că pierde vremea aiurea. Berea nu-i rezolvase problema, nici sucul și cu atât mai puțin o să-l ajute căscatul ochilor la frunzele toamnei. Însă avea el o bănuială că tot acest extaz în fața peisajelor superbe reprezenta puțin mai mult decât o simplă comuniune cu natura. Fie era o parte a soluției, fie o încercare a minții lui de a se eschiva de la luarea unei decizii care – într-un fel sau altul – va influența viitorul lui și al

logodnicei sale.

Asta înseamnă să fii adult, și-a zis el.

Da, sigur că da; însă i se părea de-a dreptul odioasă ideea de a fi obligat să aleagă doar un singur lucru. Știa bine că asta trebuia să facă, dar nu însemna că trebuia să-i și placă. Oare nu semăna cumva cu alegerea propriei celule în care să-ți petreci toți anii de închisoare la care ai fost condamnat? Și ai fost condamnat la închisoare pe *viață*. Stupidă comparație, exagerată comparație... și totuși parcă nu.

Dilema lui era simplă și clară, așa cum sunt toate problemele care-ți pun creierii pe bigudiuri: unde anume urma să practice avocatura? Fiecare opțiune avea o mulțime de consecințe.

Tatăl lui Phil era asociat principal la o veche firmă de avocatură din Boston, din categoria celor elitiste și conservatoare – Warwick, Lodge, Nestor, Parker, Allburton și Frye. Tatăl lui Sally Ann era asociat principal la aceeași firmă. John Parker și Ted Allburton erau foarte buni prieteni încă din timpul facultății. Se căsătoriseră la mai puțin de un an distanță, fiecare fiind cavaler de onoare la nunta celuilalt. Phil Parker se născuse în 1912, Sally Ann în 1914. S-au jucat împreună în copilărie și au rămas prieteni chiar și în perioada dificilă a adolescenței timpurii, când și băieții, și fetele sunt predispuși să-și manifeste în public disprețul față de sexul opus, indiferent ce ar simți ei în sinea lor.

Cei patru părinți nu s-au mirat absolut deloc atunci când Phil și Sally Ann au început să „iasă împreună”, cum se zicea pe vremea aceea; dar niciunul n-a îndrăznit să spere că sentimentele copiilor lor vor supraviețui celor patru ani de separare, timp în care Sally Ann a studiat la Vassar, iar Phil la Harvard. Însă așa s-a întâmplat și părinții au fost în culmea fericirii – la fel și Phil și Sally Ann (desigur). Nu dragostea era problema. Cel puțin, nu la modul direct, cu toate că și dragostea juca un rol (așa cum se întâmplă aproape mereu).

Problema era *Curry*, orașelul de lângă granița dintre Maine și New Hampshire, unde familiile Parker și Allburton dețineau case de vacanță pe terenuri învecinate, situate pe malul lacului.

Dragostea lui Phil pentru orașul Curry era la fel de veche ca și dragostea lui pentru Sally Ann, iar acum trebuia să aleagă. Își dorea să-și deschidă cabinetul de avocatură în Curry, chiar dacă localitatea nu se mândrea decât cu două mii de locuitori permanenți. În centrul comercial, unde Route 23 se

intersecta cu Route 111, se aflau doar un restaurant, două benzinării, un magazin de bricolaj, o băcănie din lanțul A&P și primăria. Nu tu bar, nu tu cinematograful. Pentru astfel de răsfățuri trebuia să te duci la North Conway, care nu era prea aproape. În Curry mai exista și o școală generală („teoretică” i se zicea pe vremea aceea), dar niciun liceu. Adolescenții din Curry erau obligați să meargă cu autobuzul până la Liceul Patten, aflat la șaisprezece kilometri distanță – și nu le convenea deloc treaba asta.

De asemenea, în oraș nu exista niciun avocat. Phil ar fi fost primul. Familiile Parker și Allburton credeau că nu-i în toate mințile de se poate gândi să-și deschidă cabinetul tocmai în Curry. John Parker se simțea jignit și era supărat pe fiul lui care nu voia să intre în firma de avocatură, unde bunicul lui fusese asociat principal încă de dinainte de inventarea automobilului. Spunea că îi vine foarte greu să creadă că un tânăr, absolvent *cum laude* în Drept la Harvard, ar putea să se gândească la modul serios să practice avocatura în pustietățile acelea din New Hampshire... pe care el le numea pustietățile *uite* din New Hampshire (și, uneori, după unul sau două pahare în plus, „pustietățile alea *blestemate*”).

— N-o să ai alți clienți decât fermierii ăia care se dau în judecată pentru că vaca unuia a dărâmat gardul altuia, i-a spus John Parker. Cele mai importante cazuri ale tale vor fi despre braconaj sau tamponări pe Route 23. Nu se poate să vorbești serios.

Însă expresia consternată de pe chipul lui spunea cu totul altceva: știa că fiul lui nu glumește.

Ted Allburton a fost și mai furios decât vechiul său prieten. Pentru că avea un motiv în plus față de toate cele înșirate deja de John: prin acest gest complet lipsit de sens, Phil nu își va distruge doar propriul viitor. Intenționa să ia un ostatic, iar acest ostatic era chiar fiica lui.

Când Phil n-a dat semne că s-ar răzgândi, Allburton a pus piciorul în prag. Tare și apăsător.

— Nu încuviințez căsnicia.

— Domnule, i-a răspuns Phil, păstrând un ton calm și (spera el) politic. O iubesc pe Sally Ann. Și ea spune că mă iubește. Este majoră.

— Vrei să spui că se poate mărita cu tine fără consimțământul meu.

Ted era un bărbat vânjos, lat în spate, cu o slăbiciune pentru bretele (căroră le zicea „brăcinarici”). Ochii lui albaștri te puteau privi cu multă căldură, însă în ziua aceea fuseseră mai duri decât cremenea.

— Adevărat, așa este. Și îmi placi, Phil. Mi-ai plăcut întotdeauna. Dar, dacă vei face ce spui că vrei să faci, nunta va avea loc fără binecuvântarea mea. Și cred că fiica mea va fi foarte îndurerată din cauza asta. De fapt, mă cam îndoiesc că va accepta să meargă până la capăt. Phil s-a uitat în ochii necruțători ai lui Ted Allburton și a înțeles că tatăl logodnicei sale era *convins* că Sally Ann nu se va mai căsători cu el.

Phil însuși nu știa ce să creadă, mai ales dacă domnul Allburton refuza să-i mai dea zestrea. Phil știa că Sal îi înțelegea dorințele mult mai bine decât părinții lor care, ori nu voiau, ori nu erau în stare să-i accepte punctul de vedere. Și mai știa că o parte din ea își dorea același lucru ca el. La urma urmei, și Sally Ann își petrecuse în Curry toate vacanțele de vară și acolo trăise de destul de multe ori magia Crăciunului.

A fost dispusă să îl asculte când i-a mărturisit că el credea că acel orașel se va dezvolta mai mult decât toate celelalte orașe din sudul statului New Hampshire.

— Va fi mai greu la început, îi spusese el în vara aceea când încă spera că își va convinge măcar părinții (dacă nu și pe soții Allburton) să-l ajute la punerea în practică a acestui plan destul de îndrăzneț. Criza economică nu se va încheia decât peste vreo șapte ani... dacă nu cumva izbucnește și un război. Tata spune că așa va fi, dar eu nu cred. Mai întâi se va dezvolta North Conway și apoi toată regiunea. Până în 1950 vor fi mai multe autostrăzi. Mai multe autostrăzi înseamnă mai mulți turiști și mai mulți turiști înseamnă mai multe afaceri. Oamenii vor veni acolo, Sal, oameni din Massachusetts și din New York. Mii de oameni. *Zeci* de mii! Ca să înoate vara în lacurile cu apă curată, să admire culorile frunzelor toamna, să schieze iarna. Tatăl tău crede că voi trăi în sărăcie și voi muri sărac. Eu cred că se înșală.

Din păcate, nu era 1950, nici măcar 1945 nu era. Era 1937, iar Phil nu reușise să câștige pe nimeni de partea sa. Nu îndrăznise – nu încă – să-i ceară lui Sally să-l urmeze, pentru că asta ar fi însemnat să întoarcă spatele familiei sale... sau să-și determine părinții să o renege. Era ceva îngrozitor de nedrept, dar la fel de nedrept era și s-o țină legată de această dilemă *a lui*. Prin urmare, o anunțase că are de gând să stea în weekend aici și să ia o decizie. Ori celebra firmă de avocatură de pe Commonwealth Avenue, ori cabinetul micuț, cu pereți din lemn, din spatele primăriei Curry, chiar lângă benzinăria Sunoco. Boston sau Curry. Doamna sau tigrul^[92]. Iar până acum

a decis...

— Absolut nimic, a murmurat el. Dumnezeu mare! Acum era pe Route 111 și se întorcea spre lac. Stomacul începuse o discuție despre mâncare, dar îi vorbea pe un ton scăzut, destul de respectuos, de parcă și el s-ar fi rușinat de incapacitatea lui Phil de a lua o hotărâre. Cea mai mare dorință a lui era să-și poată face tatăl și mama să priceapă că firma de avocatură nu era *potrivită* pentru el, că acolo ar fi fost exact ca nuca în perete. Nu conta că tatăl și bunicul lui se integraseră de minune acolo (fără a-i mai pune la socoteală pe onorabilul domn Theodore Allburton și pe tatăl acestuia). Asta nu însemna că era potrivită și pentru el. Încercase în toate modurile posibile să le explice că ar fi în stare să facă o treabă ireproșabilă în clădirea mare și elegantă de pe Comm. Ave. și tot să se simtă disperat și nefericit acolo. Și oare nefericirea aceea s-ar infiltra și în viața lui de acasă? Posibil și probabil chiar așa s-ar întâmpla.

— Prostii! îi răspunsese tatăl său. Odată ce o să te domesticești, o să-ți placă la nebunie. Mie mi-a plăcut și o să-ți placă și ție. Zilnic câte o nouă provocare! Fără procese cu despăgubiri de doi bani pentru pluguri stricate sau căruțe furate.

Domesticit. Ce cuvânt! Îl urmărise întreaga primăvară și întreaga vară. Asta făceai cu caii. Îi domesticeai, îi puneai să lucreze până ajungeau niște gloabe doar piele și os, după care îi trimiteai la fabrica de clei, pe post de materie primă. I se părea că metafora aceasta, oricât de melodramatică, era foarte realistă.

Măcar mama simțise că suferința lui era reală, așa că a fost mai blândă:

— N-ai de unde să știi dacă firma ți se potrivește sau nu până nu încerci să lucrezi acolo.

Acesta a fost cel mai rațional și mai tentant argument primit în favoarea firmei. Pentru că și el se gândea la asta.

Învățase bine la facultate. Poate că nu fusese un student eminent, însă nu era nicio rușine să fii doar „foarte bun”. Dar nici recalcitrant nu era, iar Sally Ann era o fată cuminte. Dacă ar fi fost amândoi mai rebeli, poate că nu i-ar fi mâhnit atât de tare ideea că se împotrivesc planurilor făcute de părinții lor pentru ei – că doar nu mai erau adolescenți, pentru numele Lui Dumnezeu! Phil credea că, dacă s-ar fi dus să lucreze la firma de avocatură, probabil că i s-ar fi *părut* interesante unele aspecte ale muncii de acolo. Dar și mai tare credea că, în timp, se va *domestici*. Iar atunci se va stinge treptat

ambitiția de a fi primul avocat dintr-un orașel adormit care, într-o bună zi, va ajunge un oraș mare și prosper. La început, planul ăsta se va estompa doar foarte puțin, după care din ce în ce mai repede, mai ales după ce va începe să încărunească la tâmples. După cinci ani i se va părea mai degrabă un vis decât o dorință. Va trebui să aibă grijă de copii și de cămin, de toți cei dragi; și, cu fiecare an – ba pe naiba, cu fiecare lună, cu fiecare săptămână, cu fiecare zi – îi va fi tot mai greu să facă drumul înapoi.

Acesta ar fi fost viitorul.

A încercat să-și imagineze cum să-i spună lui Sally Ann că alesese orașul Curry. Chiar dacă soții Allburton vor refuza să mai aibă de-a face cu ei, părinții lui îi vor ajuta să se stabilească acolo (*probabil*). Avea ceva bani puși deoparte, avea și Sal (*deși nu prea mulți*). Va fi greu, dar nu imposibil (*poate*). Bănuia că Ted Allburton se înșela imaginându-și că fiica lui nu se va căsători fără binecuvântarea lui – Phil îndrăznește să creadă că o cunoștea pe Sal mai bine în această privință decât tatăl ei. Dar cum ar fi o căsnicie fără binecuvântarea părinților? Oare ar fi fost corect ca oricare dintre ei doi să-și înceapă viața cea nouă fără să se bucure de aprobarea și sprijinul familiei?

Și tot așa îi pendula mintea între cele două opțiuni – orașel de provincie sau oraș mare, doamna sau tigrul – în timp ce suia una dintre colinele peste care trecea Route 111. Și i-a atras atenția un indicator vopsit într-un galben-aprins, pe care scria: 3 KM PÂNĂ LA OMUL CU RĂSPUNSURILE. Phil a zâmbit, după care l-a pufnit râsul. *Ce bine ar fi să existe un astfel de om!* și-a zis el. *Chiar că aș avea nevoie de niște răspunsuri.*

A mers mai departe și, nu peste mult timp, a trecut pe lângă alt indicator. Acesta era vopsit într-un albastru intens. OMUL CU RĂSPUNSURILE 1,5 KM.

Phil a trecut peste o altă colină și a observat ceva roșu pe marginea drumului, chiar la baza pantei. S-a apropiat și a văzut că era o umbrelă mare de plajă, cu marginile dantelate. Sub ea era o masă. La masă – și la umbră – stătea un bărbat. Lui Phil i s-a părut că aranjamentul seamănă cu una dintre tarabele cu limonadă pe lângă care treci vara. Însă la tarabele acelea te serveau niște copilași care de obicei uitau să pună și zahăr în zeama aia acră pe care ți-o vindeau. Plus că acum nu era vară, ci toamnă.

Mânat de o curiozitate pe care nu și-o putea înfrâna, Phil a tras pe dreapta și a coborât din rabla lui.

— Salut!

— Salut și ție! i-a spus Omul cu Răspunsurile, pe un ton amabil.

Părea să aibă în jur de cincizeci de ani. Părul cărunț începuse să i se rărească. Avea riduri pe obraji și ochi strălucitori. Nu purta ochelari și îl privea plin de interes. Era îmbrăcat cu o cămașă albă, pantaloni simpli, de culoare gri. În picioare avea pantofi negri. Mâinile cu degete lungi și le ținea împreunate pe masă. Lângă el, pe jos, era o geantă care semăna cu o trusă medicală. Părea un individ inteligent, iar lui Phil nu i-a lăsat impresia că ar fi fost ceva în neregulă cu el. Ba chiar îi aducea aminte de avocații de nivel mediu – și vârstă tot medie – de la firmă: oameni respectabili și serioși, dar cărora le lipsea tocmai dramul acela de talent care i-ar fi propulsat la rang de asociați. Iar omul acela care stătea sub o umbrelă roșie, în mijlocul pustietății, i se părea extrem de ciudat tocmai pentru că îi dădea această impresie plăcută de normalitate corporatistă.

De cealaltă parte a mesei era un scaun pliant, din lemn. Pesemne al clientului. Trei afișe mici fuseseră aliniate în fața potențialilor clienți ai Omului cu Răspunsurile.

OMUL CU RĂSPUNSURILE

scria pe cel din mijloc.

5 MINUTE 25\$

scria pe cel din stânga.

PRIMELE DOUĂ RĂSPUNSURI SUNT GRATUITE

scria pe cel din dreapta.

— Ce *înseamnă* asta, mai exact? a întrebat Phil.

Omul cu Răspunsurile l-a fixat cu o privire ironică, dar deloc ostilă.

— Pari un tânăr deștept, a spus el. Un tânăr care a fost la facultate, dacă e să mă iau după fanionul de pe antena mașinii. Chiar la Harvard! Zece mii de studenți de la Harvard vor astăzi victoria.

— Corect! a zâmbit Phil. Căci ei știu că Harvard este mai puternic decât

Yale.^{93}

Omul cu Răspunsurile i-a zâmbit și el.

— Tinerii ca tine – și tinerele, și tinerele – au obiceiul să pună atât de multe întrebări, că nici nu se mai gândesc la ce anume întreabă. Și, pentru că n-am avut clienți în dimineața asta, am să-ți fac o favoare și nu am să-ți răspund la întrebarea pe care mi-ai pus-o. Asta înseamnă că ai dreptul la două întrebări gratis. Sigur, dacă te interesează.

Chiar dacă individului ăstuia îi lipsea o doagă – sau mai multe –, și-a spus Phil, era foarte logic ce zicea. Pentru că el îi *pusesese* o întrebare al cărei răspuns era evident. Pentru douăzeci și cinci de dolari, i-ar răspunde la întrebări vreme de cinci minute. Asta se întâmpla aici. Atâta tot.

— Păi, nu ți se pare că suma de douăzeci și cinci de verzișori e cam piperată pentru doar cinci minute de răspunsuri? Nu-i de mirare că afacerea nu merge prea bine.

— Ce înseamnă „piperat”? Nu, nu răspunde – nu tu ești Omul cu Răspunsurile. Eu sunt. Prețurile mele diferă în funcție de locație și de potențialii clienți. Am cerut și o sută de dolari pe cinci minute și, cu o anumită ocazie memorabilă, am cerut o mie. O mie de verzișori! Da, chiar așa! Dar am cerut și zece cenți. Se poate spune că tariful meu depinde de cât este în stare să plătească clientul. Răspunsurile nu sunt întotdeauna dureroase, tinere, dar cele corecte n-ar trebui să fie ieftine.

Phil a deschis gura, dorind să-l întrebe dacă vorbește serios. Dar a închis-o imediat. Și-l putea foarte ușor imagina pe Omul cu Răspunsurile spunându-i: *Da, vorbesc serios, iar tu ți-ai consumat și a doua întrebare gratuită.*

— Cum aş putea să știu că răspunsurile pe care mi le dai *sunt* adevărate și corecte?

— Acum n-ai de unde, dar îți vei da seama cu timpul, a spus Omul cu Răspunsurile. Iar asta a fost...

— A doua întrebare, a zis Phil.

Zâmbea cu gura până la urechi pentru că-i plăcea jocul acesta.

— Despre cât timp vorbim?

Și imediat și-a astupat gura cu palma. Însă prea târziu.

— N-am avut clienți astăzi, așa că-ți mai dau dreptul la o întrebare fără plată, a spus bărbatul din spatele mesei. Iată răspunsul: diferă de la caz la caz. Ceea ce nu te va ajuta absolut deloc să îmi înțelegi profesiunea, să-i afli adevărul – dacă adevărul îl cauți. Vezi acum la ce mă refer când spun că

este foarte ușor să pui întrebări care nu ajută înțelegerea? Demonetizează întregul proces al chestionării, nu crezi? Procesul pătrunderii în *profundimea* problemelor?

Omul cu Răspunsurile s-a sprijinit de spătar, și-a împletit degetele la ceafă și s-a uitat la Phil.

— N-ar trebui să mă mai mir de întrebările absolut inutile ale oamenilor inteligenți, pentru că sunt în meseria asta de foarte mult timp. Și totuși încă mă surprind. Sunt *imprecise*. Sunt *superficiale*. Mă întreb adesea dacă oamenii deștepți chiar știu ce răspunsuri caută în viață. Poate doar se mulțumesc să zboare pe covorul fermecat al orgoliului, făcând presupuneri greșite de cele mai multe ori. Este singurul motiv care îmi vine în minte pentru întrebările lor atât de biceisnice.

— Biceisnice! Chiar așa?

Omul cu Răspunsurile s-a făcut că nu-l aude și a continuat:

— M-ai întrebat cum ți-ai putea da seama dacă răspunsurile mele sunt corecte. „Adevărate și corecte”, așa te-ai exprimat, adică știi că există o diferență subtilă între cele două însușiri. Așa că îți dau un răspuns gratis. Dacă am fi fost în perioada aglomerată dinaintea Crăciunului, te-aș fi expediat după primele două minute.

O rafală de vânt a scuturat marginile dantelate ale umbrelei roșii și a ciufulit părul cărunț al Omului cu Răspunsuri. Acesta se uita spre șoseaua pustie, iar pe chip i se citea o melancolie profundă.

— Nu prea am clienți toamna, iar în octombrie nu am aproape deloc. Cred că oamenii sunt mai capabili să descopere singuri răspunsurile în perioada asta.

A continuat să privească la panglica neagră a drumului care șerpuia printre copacii aprinși de culorile anotimpului. După o clipă, i s-au limpezit ochii și s-a uitat din nou la Phil.

— Ce-ar fi să mă întrebi ceva precis?

— Nu înțeleg.

— Ce vrei tu cu adevărat să afli este dacă nu cumva sunt un șarlatan, a spus Omul cu Răspunsurile. Și ai fi aflat asta deja dacă m-ai fi întrebat care este numele de fată al mamei tale, de exemplu, sau numele învățătoarei din primară, detalii pe care nu am de unde să le știu decât dacă sunt ceea ce spun că sunt.

A clătinat din cap și a adăugat:

— Exact genul acesta de întrebări îl pun de obicei oamenii care nu

beneficiază de avantajele tale intelectuale. În timp ce oamenii *cu* asemenea avantaje – oameni care au studiat la Harvard, să zicem – o fac extrem de rar. Și ne întoarcem de unde am pornit. Oamenii deștepți se luptă cu un dublu dezavantaj: nu știu de ce răspunsuri au nevoie și nu știu ce întrebări să pună. Educația nu presupune neapărat și o disciplină a minții. Așa s-ar crede, dar, de cele mai multe ori, este exact invers.

— Bine, a spus Phil (deja iritat). Care *este* numele de fată al mamei mele?

— Scuze, a zis Omul cu Răspunsurile, lovind ușor în afișul cu 5 MINUTE 25 \$. Trebuie să plătești pentru asta.

— M-ai tras pe sfoară! a exclamat Phil.

Spera să pară amuzat de întreaga situație. Numai că *nu se simțea* deloc amuzat, ci exasperat. Individul ăsta îl scotea din sărite. El însuși se scotea din sărite.

— Cătuși de puțin, a spus calm Omul cu Răspunsurile. Singur te-ai tras pe sfoară.

Phil a vrut să protesteze, dar s-a răzgândit. Înțelegea ce vrea să spună bărbatul acela. Era ca un fel de joc de noroc la nivel intelectual.

— Foarte interesant, domnule, dar douăzeci și cinci de dolari reprezintă o sumă puțin cam mare pentru un tânăr abia ieșit de pe băncile facultății, care se gândește să pornească o afacere pe cont propriu. Așa că ar fi bine să-mi văd de drum. Mi-a plăcut conversația noastră.

Phil s-a întors să plece, crezând – ba nu, nu credea, era sigur – că bărbatul de sub umbrela roșie va spune: *În fine, pentru că nu prea am clienți, cred că aș putea să-ți cer doar douăzeci de dolari pentru cinci minute. La naiba, hai să zicem cincisprezece! Cu doar cincisprezece parai ai să-ți liniștești mintea și nu o să se mai frământă în legătură cu tot felul de probleme.* Și atunci, și-a mai zis Phil, o să-i dea banii și o să se așeze pe scaunul clientului. Evident că omul ăla era un șarlatan și, pe deasupra, mai era și țicnit, dar la naiba cu toate astea. Avea în portofel o bancnotă de douăzeci, una de zece și două de cinci.

Chiar și cu dezmățul financiar de aici, tot îi vor rămâne suficienți bani pentru un plin de benzină și un prânz îmbelșugat la unul din restaurantele de pe șosea. Phil credea că simplul fapt de a-și auzi întrebările – rostite cu voce tare, nu învârtindu-i-se fără rost în minte – ar putea fi o cale bună spre rezolvarea problemei sale.

Autointitulatul Om cu Răspunsurile avea dreptate într-o singură privință,

și-a mai zis Phil; dacă vrei să primești răspunsuri corecte trebuie să pui întrebările potrivite. Însă tot ce i-a spus Omul cu Răspunsurile a fost:

— Ai grijă cum conduci!

Phil s-a dus la mașină, a ocolit aripa din față, ușor îndoită, și s-a uitat înapoi. Încă se aștepta ca Omul cu Răspunsurile să-i ofere o reducere, însă acesta părea să-și fi luat gândul de la el – se uita în zare, către Vermont, fredona ceva și își curăța unghiile cu o rămurică.

Vrea să mă lase să plec, și-a zis Phil, enervându-se din nou. Ei, la naiba cu el, exact asta o să și fac!

A deschis portiera din stânga a Chevroletului, a șovăit, a închis-o la loc. Și-a scos portofelul din buzunar. A luat hârtia de douăzeci și una dintre cele de cinci.

Nu vreau decât să-mi aud întrebările rostite cu voce tare, și-a repetat el. Și nu trebuie să mărturisesc nimănui că, în plină criză economică, am dat bani unui ghicitor.

Plus că ar merita să dea douăzeci și cinci de dolari doar ca să vadă cum escrocul ăla arogant începe să dea din colț în colț și să caute tot felul de scuze penibile atunci când îl va *întreba* care este numele de fată al mamei sale.

— Te-ai răzgândit?

Omul cu Răspunsurile a vârât în buzunarul de la pieptul cămășii rămurica-de-curățat-unghii și și-a luat geanta de jos.

Phil a zâmbit și i-a întins banii.

— În următoarele cinci minute, *eu* voi fi cel care pune întrebările.

Omul cu Răspunsurile a început să râdă și i-a făcut semn cu degetul.

— Bună glumă, prietene! Îmi *placi*. Înainte să-ți iau banii, trebuie să ne înțelegem în privința unei anumite reguli.

Aha, acum începe! și-a zis Phil. *Șmecheria prin care vrea să iasă basma curată.*

Omul cu Răspunsurile a scos din geantă ceva ce semăna cu un ceas deșteptător de modă veche. L-a pus pe masă și atunci Phil a văzut că era de fapt un cronometru foarte mare, cu cifre de la 5 la 0.

— Nu sunt nici psihiatru, nici consultant în vreun domeniu. Nici prezicător nu sunt, deși sunt convins că tu așa crezi. Regula este următoarea: nu-mi pune întrebări cu *ar trebui*. Adică fără *ar trebui să fac asta* și fără *ar trebui să fac aia*. Îți voi răspunde la întrebări, dar nu îți voi rezolva problemele.

Phil, care avusese intenția să-l întrebe dacă ar trebui să intre în firma de avocatură sau să-și deschidă propriul cabinet în Curry, a vrut să-și bage banii la loc în portofel. Apoi și-a zis: *Ce fel de avocat pledant aș fi dacă n-aș putea să-mi formulez întrebările evitând cuvintele „ar trebui să”?*

— De acord, a spus el și i-a întins banii.

Bani care au ajuns imediat în geanta Omului cu Răspunsuri.

— Nu se cade să-ți tot spun „fiule”, fiule. Poate vrei să-mi zici cum te cheamă.

— Phil.

— Phil și mai cum?

Phil a surâs cu viclenie.

— Doar Phil. Cred că n-ai nevoie să știi mai multe, din moment ce nu vom petrece prea mult timp împreună.

— În regulă. Doar Phil. Lasă-mă puțin să întorc pacostea asta de cronometru. Văd că porți ceas la mână, mi se pare că-i un Bulova foarte elegant, așa că nu te jena să mă verifici.

— Fii convins că așa voi face, a ripostat Phill. Trebuie să merite banii pe care-i dau.

— Va merita.

Omul cu Răspunsurile și-a întors cronometrul supradimensionat, care scotea niște clic-clac-uri foarte asemănătoare cu cele făcute de ceasul pe care Phil îl ținuse pe noptieră în timpul studenției.

— Ești gata?

— Da, a spus Phil, așezându-se pe scaunul clientului. Dar, dacă nu știi să-mi răspunzi la prima întrebare, vreau imediat banii înapoi. Ori mi-i dai de bunăvoie, ori te oblig eu.

— Asta sună ca o amenințare! a exclamat Omul cu Răspunsurile, râzând cu poftă. Te mai întreb o dată: ești gata?

— Da.

— În cazul ăsta, să începem!

Omul cu Răspunsurile a răsucit o rotiță de la spatele cronometrului și acesta a început să ticăie.

— *Tu* mi-ai sugerat întrebarea asta: care este numele de fată al mamei mele?

Omul cu Răspunsurile nu a șovăit câtuși de puțin:

— Sporan.

Phil a rămas cu gura căscată.

— De unde *naiba* știi?

— Nu vreau să-ți irosesc timpul pe care l-ai plătit, Phil, dar trebuie să-ți atrag atenția că ai pus o altă întrebare al cărei răspuns îl cunoști deja. Știu pentru că sunt... ta-dam!... Omul cu Răspunsurile.

Phil tot nu putea să-și revină. Era realmente stupefiat. Ba chiar a scuturat din cap ca să-și limpezească mintea. Ticăitul cronometrului era foarte puternic. Limba se apropia de cifra 4.

— Cum o cheamă pe iubita mea?

— Sally Ann Allburton.

Fără pic de ezitare.

Phil a simțit că i se face frică. Și-a spus că nu are de ce să se teamă, că era o zi frumoasă de octombrie, iar el în mod sigur era și mai tânăr și mai puternic decât bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei. Probabil că era un truc, nu avea ce altceva să fie... dar asta nu-l liniștea câtuși de puțin. La fel de sinistru i se părea totul.

— *Tempus fugit*, Phil^{94}.

A scuturat iarăși din cap.

— Bine. Încerc să mă hotărâsc dacă ar trebui să...

Omul cu Răspunsurile a dat din deget spre el.

— Ce ți-am spus despre cuvintele astea?

Phil a încercat să-și facă ordine în gânduri. *Simulare de proces*, și-a spus el. *Trebuie să mă gândesc că este ca la simulările de procese la care am participat în facultate. El este judecătorul. S-a obiectat față de modul în care examinezi martorul. Cum îți reformulezi întrebarea?*

— Îmi poți răspunde la întrebări despre evenimente viitoare?

Omul cu Răspunsurile și-a dat ochii peste cap.

— Credeam că deja am stabilit asta, nu? Am spus că vei afla *cu timpul* cât de adevărate și corecte au fost răspunsurile mele. Ce vrei să știi tu acum ar presupune ca eu să cunosc viitorul. Iar pentru mine nu există nici viitor și nici trecut. Totul se petrece acum, în prezent.

Ce mai aiureli de babă prezicătoare la o ședință de spiritism, și-a spus Phil. Între timp, limba neagră de pe cadranul uriașului cronometru ajunsese până aproape de 3.

— Sally Ann va accepta să se mărite cu mine când îi voi cere mâna?

— Da.

— Vom locui în Curry? Orașelul ăla din apropiere de locul ăsta?

— Da.

Limba neagră a cronometrului a ajuns la 3. Și a trecut mai departe.

— Vom fi fericiți?

— Întrebare prea generală, dar la care ar trebui să cunoști răspunsul chiar dacă ești atât de tânăr. Vor fi suișuri, vor fi coborâșuri. Vor fi perioade când vă veți înțelege, vor fi perioade cu discuții aprinse. Dar, una peste alta, da – voi doi veți fi fericiți.

A știut de undeva numele de fată al mamei, și-a spus Phil. Și numele lui Sally. Tot restul nu-s decât presupuneri vagi, pe care le-ar putea face orice ghicitoare de la bâlci. Dar de ce? Pentru niște amărâți de douăzeci și cinci de dolari?

— *Tempus* continuă să fugit! l-a avertizat Omul cu Răspunsurile.

Ticăitul cronometrului uriaș i se părea mai strident ca oricând. Limba trecuse de 3 și se apropia de 2. Phil n-avea absolut niciun motiv să se simtă mulțumit cu ce îi spusese Omul cu Răspunsurile, pentru că exact asta voia el să audă, de fapt. Și oare nu luase deja o hotărâre în legătură cu Curry? Oare toată povestea aia cu între ciocan și nicovală nu fusese doar o exagerare a lui? O melodramă ieftină? Cât despre Sal... oare nu știa că oricum se va mărita cu el chiar dacă asta ar fi însemnat să se mute la țară? Nu, nu era absolut sigur, nu sută la sută, dar măcar nouăzeci la sută?

Și a schimbat brusc direcția.

— Spune-mi unde s-a născut tatăl meu. Dacă poți.

Nici acum nu a ezitat deloc Omul cu Răspunsurile.

— S-a născut în largul oceanului, pe un vapor care se numea *Marybelle*.

Și Phil a simțit din nou că a primit un pumn zdravăn în falcă. Era o poveste veche de familie, extrem de prețuită și spusă adesea celor care voiau să o asculte. Bunicul și bunica se întorceau în America după un pelerinaj la Londra, unde părinții lor se născuseră și își petrecuseră primii ani ai vieții. Bunica se încăpățănase să facă acea călătorie, cu toate că era însărcinată, iar la întoarcere ar fi fost deja în opt luni. S-a pornit o furtună. Avea rău de mare, iar asta i-a declanșat contracțiile. Pe vapor era și un doctor, care a ajutat-o să nască. Nu se aștepta nimeni ca bebelușul John să trăiască, dar l-au înfășurat în vatelină și l-au hrănit cu pipeta. Și a supraviețuit. Astfel a putut să apară pe lume, peste ani și ani, Philip Yeager Parker, absolvent al facultății de drept de la Harvard.

A vrut din nou să-l întrebe pe omul din cealaltă parte a mesei de unde știe lucrurile astea – om care și acum își ținea mâinile împreunate, fără să

dea niciun semn de neliniște. Dar nu a făcut-o. Știa că ar fi auzit același lucru: *Pentru că eu sunt Omul cu Răspunsurile.*

Acum i se buluceau întrebările în minte ca o mulțime de oameni panicați încercând să scape dintr-o clădire în flăcări. Limba cronometrului a ajuns la 2 și a trecut mai departe. Ticăitul se auzea și mai puternic decât înainte. Omul cu Răspunsurile aștepta o altă întrebare.

— Curry va prospera așa cum îmi imaginez eu? a întrebat Phil, fără să se gândească.

— Da.

Și mai ce? Și mai ce?

— Tatăl lui Sally... și mama ei... se vor împăca cu alegerea noastră?

— Da. La un moment dat.

— Peste cât timp?

Omul cu Răspunsurile a părut să facă un calcul rapid în minte. Limba cronometrului a ajuns la 1. Omul cu Răspunsurile a zis:

— Șapte ani.

Phil s-a întristat. Șapte ani însemnau o viață de om. Putea să-și repete la nesfârșit că Omul cu Răspunsurile alesese numărul ăla la nimereală, pentru că nu mai credea asta.

— Ți se termină timpul, Doar Phil.

Își dădea singur seama de asta, dar nu-i venea în minte altă întrebare în afară de *câți ani voi trăi*, și de întrebarea care decurgea în mod logic din ea: *cât va trai Sally Ann*. Dar oare chiar voia să știe lucrurile astea? Nu, nu voia. Însă nu voia nici să irosească cele patruzeci sau cincizeci de secunde rămase, așa că a pus singura întrebare care i-a trecut prin cap:

— Tata zice că o să izbucnească un război. Eu cred că se înșală. Care dintre noi are dreptate?

— Tatăl tău.

— O să intre și America în el?

— Da.

— Peste cât timp?

— Patru ani și două luni.

Mai avea doar douăzeci de secunde, poate douăzeci și cinci.

— *Eu* mă voi duce pe front?

— Da.

— Voi fi rănit?

— Nu.

Însă aceasta nu era întrebarea corectă. Lăsa loc de ambiguități.

— Voi fi ucis?

Uriașul cronometru a ajuns la zero și a anunțat sfârșitul celor cinci minute cu un *BRRRRANG* asurzitor. Omul cu Răspunsurile l-a amuțit.

— Ai pus întrebarea chiar înainte să sune, așa că îți voi răspunde. Nu, Doar Phil, nu vei fi ucis.

Phil s-a relaxat și a scos un oftat de ușurare.

— Nu știu cum ai făcut toate astea, domnule, dar mi-ai stârnit niște emoții foarte intense. Trebuie totuși să mă gândesc că a fost o escrocherie, că ai aflat de undeva că urma să trec pe aici, te-ai interesat și ai căpătat niște informații despre mine, dar cu siguranță că îți meriți ăia douăzeci și cinci de verzișori.

Omul cu Răspunsurile nu a spus nimic. S-a mulțumit doar să zâmbească.

— Dar nici măcar *eu* nu știam exact unde mă duceam sau pe unde o luam... deci *tu* de unde ai știut?

Niciun răspuns. Sigur că nu. Se terminaseră cele cinci minute.

— Știi ceva? Am o stare... ciudată. Parcă aș fi amețit.

Lumea părea că se îndepărtează de el. Omul cu Răspunsurile tot la masă stătea, dar parcă și el se retrăgea cumva. Ca alunecând pe niște șine. Phil a început să vadă doar cenușiu în fața ochilor. A ridicat mâinile să și-i șteargă și cenușii s-a făcut negru.

Când și-a revenit, Phil stătea la volanul Chevroletului oprit pe marginea lui Route 111. S-a uitat la ceas: 1:20.

Am leșinat. Pentru prima oară în viața mea, dar nu se zice oare ea totul are un început?

Da, a leșinat. Mai întâi a tras pe dreapta – slavă Domnului! – și a oprit motorul. Probabil de la foame i s-a tras. Vineri seară băuse șase sticle cu bere și parcă auzise el că berea conține calorii și este destul de hrănitoare, dar nici ieri și nici azi nu mâncase cine știe ce. Prin urmare, era oarecum logic. Dar oare omul visează când e leșinat? Ca atunci când doarme? Pentru că el avusese un vis foarte straniu. Și acum își amintea fiecare detaliu: umbrela roșie cu margini dantelate, cronometrul uriaș (sau poate, fiind atât de vechi, i se zicea „cronograf?”), părul cărunt al Omului cu Răspunsurile. Își amintea fiecare întrebare și fiecare răspuns.

N-a fost un vis.

— Ba da, a spus el acum cu glas tare. Ba da, a fost. Nu se poate altfel. Știa numele de fată al mamei și știa unde s-a născut tata, dar le știa în visul meu, pentru că *eu* știu toate lucrurile astea.

S-a dat jos din mașină și s-a apropiat încet de locul unde fusese Omul cu Răspunsurile. Masa dispăruse, scaunele dispăruseră, dar se vedeau urmele lor în pământul moale. Cenușiul amenința să-l învâluie din nou și și-a tras o palmă zdravănă pe un obraz, apoi și pe celălalt. După aceea a dat cu picioarele în țărâna de pe jos până au dispărut urmele.

— Asta nu s-a întâmplat niciodată, a anunțat el drumul pustiu și copacii învăpăiați de toamnă.

Apoi a repetat:

— *Asta nu s-a întâmplat niciodată.*

S-a urcat la volan, a pornit motorul și a intrat pe șosea. Deja se hotărâse să nu-i spună lui Sally Ann că leșinase; pentru că ar fi intrat la griji și probabil că l-ar fi bătut la cap să se ducă la doctor. Foamea fusese de vină, atâta tot. Foamea și cel mai real vis pe care îl avusese el vreodată.

Doi hamburgeri, o Coca-Cola și o felie de plăcintă cu mere o să-l înzdrăvenească imediat și parcă știa el o bodegă în Ossipee, la nici opt kilometri distanță de aici. Un lucru bun tot ieșise din amnezia asta a lui. Ba nu, două lucruri. Îi va spune lui Sally Ann că intenționează să-și deschidă cabinetul de avocatură în Curry Oare va mai accepta să se mărite cu el?

La naiba cu părinții și planurile lor!

Phil Parker și Sally Ann Allburton s-au căsătorit în Old South Church din Boston, în ziua de 29 aprilie 1938. Ted Allburton și-a condus fiica la altar. Gestul acesta, pe care inițial refuzase să-l facă, a fost rezultatul manevrelor diplomatice ale soției sale și al rugăminților fierbinți ale fiicei lor. Odată ce a reușit să se gândească cu calm la iminenta nuntă a lui Sal, domnul Allburton a înțeles că mai există un motiv pentru care trebuie să o conducă la altar: afacerile. John Parker era asociat principal în firma de avocatură. Ted dezaproba cu vehemență decizia lui Phil de a arunca pe geam un viitor strălucit ca să se îngroape într-un orașel amărât de la țară, dar trebuia să se gândească la binele firmei. Nu ar fi trebuit să existe fricțiuni între asociați în următorii ani. Așa că și-a făcut datoria, dar cu o expresie crispată și posomorâtă pe chip. În timp ce urmărea ceremonia, lui Ted Allburton i-au venit în minte două zicale vechi.

Tineretul trebuie ajutat – asta a fost una.

Cine se căsătorește în pripă va regreta pe îndelete – a fost cealaltă.

N-a existat nicio lună de miere. De voie, de nevoie, părinții lui Phil acceptaseră să-i dea banii din fondul fiduciar deschis pe numele lui – treizeci de mii de dolari –, iar el nu voia să-i risipească. La doar o săptămână după nuntă, și-a deschis un micuț cabinet de avocatură lângă benzinăria Sunoco. Pe firma de pe ușă – confecționată chiar de noua lui soție – scria: PHILIP Y. PARKER, AVOCAT. Pe birou avea un telefon și o agendă, cu toate paginile goale. Însă n-au rămas goale prea mult timp. Chiar în prima după-amiază, a intrat în cabinet un fermier care se numea Regis Toomey. Purta salopetă și pe cap avea o pălărie de paie. Exact asemenea clienți îi spusese tatăl lui că va avea. Toomey a vrut să-și scoată ghetele mânjite cu noroi, dar Phil i-a spus să nu-și facă probleme.

— Presupun că te-ai murdărit făcând o muncă onorabilă. Ia loc și spune-mi ce te aduce la mine.

Toomey s-a așezat pe scaun. Și-a scos pălăria de paie și și-a pus-o pe genunchi.

— Ce onorariu ai dumneata?

Vorbea târăgănat, cu accent de yankeu get-beget.

— Cincizeci la sută din ce obții pentru dumneata. Sau douăzeci și cinci de dolari, dacă nu obții nimic.

Nu uitase anunțul Omului cu Răspunsuri, așa că el – Phil – spera să aibă răspunsuri pentru tot felul de oameni. Începând cu acesta de acum.

— Mi se pare corect, a spus Toomey. Uite care-i treaba, banca vrea să mă execute silit și să-mi scoată ferma la licitație. Da am un document...

A scos hârtia din buzunarul de la piept al salopetei și i-a întins-o lui Phil.

— ...unde zice că am o perioadă de grație de nouăzeci de zile. Omul ăla de la bancă zice că e nul și neavenit dacă n-am plătit ultima rată.

— Și ai plătit-o?

— Fără zece dolari. S-a dus nevasta la cumpărături, pricepi dumneata, și m-a lăsat lefter.

Lui Phil mai că nu-i venea să creadă ce aude.

— Spui că banca vrea să-ți ia ferma pentru un deficit de doar zece dolari?

— Așa zice insul ăla de la bancă. Zice că o să-mi scoată ferma la licitație, da' eu am bănuiala că și-au făcut deja rost de un cumpărător.

— Asta rămâne de văzut, a spus Phil, pe un ton hotărât.

— Domnu' avocat Parker, da să știi că n-am douăzeci de dolari chiar acum.

Din cealaltă cameră a apărut Sally Ann, cu un ibric cu cafea proaspăt făcută. Purta o rochie albastră și un șorț de o nuanță mai deschisă. Îi strălucea fața fără pic de fard. Își strânsese la spate părul blond. Toomey s-a holbat fascinat la ea.

— Îți acceptăm cazul, domnule Toomey, a spus ea. Și, pentru că este primul pentru noi, nu te va costa nimic indiferent de rezultat. Nu-i așa, Philip?

— Absolut! a zis Phil, deși contase pe cei douăzeci și cinci de dolari. Cum se numește insul de la bancă?

— Domnu' Lathrop, a răspuns Toomey, strâmbându-se de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie. First Bank. E șef la biroul de credite și se ocupă de ipotecă.

În aceeași după-amiază, Phil s-a prezentat la First Bank din New Hampshire și l-a întrebat pe domnul Lathrop dacă șefii acestuia s-ar bucura să citească în gazeta *Union Leader* un articol despre o bancă nemiloasă care a confiscat proprietatea unui fermier tocmai acum, în plină criză economică, doar din cauza unui deficit insignifiant de zece dolari.

După o discuție, pe alocuri destul de aprinsă, domnul Lathrop a priceput ce îl așteaptă.

— Să știți că sunt tentat să vă chem în fața instanței, a spus Phil, pe un ton amabil. Pentru practici bancare inechitabile... să vă cerem daune morale pentru suferințele provocate... pentru fraudă financiară...

— Revoltător! a exclamat domnul Lathrop. N-ați câștiga niciodată!

— Poate că nu, dar banca ar avea oricum de pierdut. Cred că suma de cinci sute de dolari în contul domnului Toomey va rezolva această problemă spre satisfacția ambelor părți.

Lathrop a bombănit, dar banii au fost virăți. Toomey s-a oferit să-i împartă cu Phil, dar acesta – cu acordul lui Sally Ann – a refuzat. La insistențele lui Toomey a acceptat douăzeci și cinci de dolari. Și s-a gândit la Omul cu Răspunsurile.

Veștile s-au răspândit – atât în Curry, cât și în orașele din jur. Phil a descoperit că mai erau și alte bănci care se foloseau de aceeași șmecherie cu sumele derizorii lipsă din ratele plătite, ca să poată executa silit fermele. Întruna dintre aceste situații, un fermier din Hancock, un orașel vecin, a

plătit cu douăzeci de dolari mai puțin la o rată, când mai avea doar trei luni până la achitarea integrală a ipotecii. A fost executat silit și ferma lui a fost vândută unei firme de construcții pentru suma de douăsprezece mii de dolari. Phil a dat banca în judecată și a obținut opt mii de dolari pentru fermier. Nu chiar valoarea întreagă, dar oricum mai bine decât nimic. Iar cazul a făcut multă vâlvă în presă.

Până în 1939, a reușit să-și renoveze micuțul cabinet – l-a zugrăvit și i-a înlocuit acoperișul. Acum strălucea la fel cum strălucea și chipul lui Sally Ann. Când a dat faliment benzinăria Sunoco, Phil a cumpărat-o și și-a luat un asociat – un proaspăt absolvent de Drept. Sally Ann a angajat o secretară (isteață, dar în vârstă), care îl ajuta să selecteze cazurile.

În 1941 cabinetul devenise solvabil. Viitorul părea promițător. Apoi, la patru ani și două luni după întâlnirea lui Phil cu omul de sub umbrela roșie de la marginea drumului, japonezii au atacat Pearl Harbor.

Cu puțin timp înainte de nuntă, Sally Ann Allburton l-a luat de mână pe Phil și l-a dus în grădina din spatele casei familiei ei din Wellesley. S-au așezat pe o bancă lângă iazul cu pești aurii, de pe care abia se topise pojghița de gheață. Tânăra era roșie în obraji și nu voia să-l privească în ochi, dar era decisă să-i spună ce are pe suflet. Lui Phil i se părea că niciodată nu semănase mai mult cu tatăl ei ca în după-amiaza aceea.

— Trebuie să faci un stoc de capișoane, i-a spus ea, uitându-se în jos, la mâinile lor strânse. Știi despre ce vorbesc?

— Da, i-a răspuns Phil.

Auzise că li se mai spunea și „scufițe” și, în sens mai peiorativ, „cauciucuri”. Doar o singură dată purtase așa ceva, când fusese la o casă rău famată din Providence. Și acum îi era rușine când se gândea la experiența aceea.

— Dar nu înțeleg de ce. Nu vrei...?

— Copii? Bineînțeles că vreau copii, însă doar atunci când voi ști sigur că nu va trebui să mă întorc în genunchi la părinți – sau tu, la ai tăi – ca să-i implor să ne ajute. Îți dai seama cât de satisfăcut ar fi tata, ca să nu mai vorbesc de condițiile pe care ni le-ar impune. Ar face tot posibilul să profite de asta ca să te despartă de munca pe care îți dorești să o faci. Și n-aș suporta asta. Nu permit una ca asta.

I-a aruncat o privire rapidă, doar cât să-i verifice temperatura emoțională,

după care s-a uitat din nou în jos, la mâinile lor strânse.

— Există ceva și pentru femei, se numește „diafragmă”. Dar, dacă-l rog pe domnul doctor Grayson să mi-o pună, precis le va zice părinților.

— Doctorii nu au voie să dezvăluie secretele pacienților, actul medical este confidențial, s-a revoltat Phil.

— Nu contează, el le-ar spune. Deci... capișoane. De acord?

I-a trecut atunci prin minte să o întrebe de unde a aflat de existența lor, dar și-a dat seama că nu vrea să știe; există întrebări care nu ar trebui să primească răspunsuri.

— De acord.

Abia acum s-a uitat la el.

— Și neapărat să le cumperi din Portland, sau din Fryeburg, sau North Conway. Cât mai departe de Curry. Pentru că s-ar duce vorba.

Phil a izbucnit în râs.

— Ce șmecheră ești!

— Sunt atunci când este nevoie să fiu, a spus ea.

Afacerea continua să prospere și au discutat de câteva ori dacă nu ar fi cazul să renunțe la capișoane. Însă în acei primi ani, Phil lucra la fel de mult timp ca un fermier, din zori și până la asfințit – ba la cabinet, ba în sala de judecată, ba se ducea la clienți; așa că un copilaș părea mai degrabă o povară, nu o binecuvântare.

Și a venit ziua de 7 decembrie.

— Am de gând să mă înrolez, i-a spus lui Sally Ann în seara aceea.

Ascultaseră întreaga zi știrile de la radio.

— Știi că s-ar putea să fii scutit de asta. Ai aproape treizeci de ani.

— Nu vreau să fiu scutit.

— Nu, a murmurat ea, luându-l de mână. Firește că nu vrei. Te-aș iubi mai puțin dacă ai vrea. Mizerabilii ăia de japonezi! Plus că...

— Plus că ce?

Răspunsul lui Sally Ann l-a făcut să își dea din nou seama – la fel ca atunci când îi ceruse să cumpere capișoanele dintr-un loc cât mai departe de Curry – cât de mult semăna cu tatăl ei.

— Plus că ar face o impresie proastă. Și cabinetul ar avea de suferit. S-ar putea să se creadă că ești laș. Însă te rog să te întorci acasă, la mine, Phil. Jură-mi!

Atunci el și-a amintit ce-i spusese Omul cu Răspunsurile de sub umbrela

roșie, în ziua aceea de octombrie: că n-o să fie nici ucis, nici rănit. N-avea niciun motiv să-l creadă, nici măcar după atâția ani... însă îl credea.

— Îți jur!

Sally Ann și-a încolăcit brațele în jurul gâtului lui.

— Atunci, hai în pat! Și nu-ți mai pune cauciucul ăla. Vreau să te simt în mine.

Nouă săptămâni mai târziu, Phil stătea într-o baracă din tablă în Parris Island, transpira amarnic și îl dureau toți mușchii. Citea o scrisoare de la Sally Ann. Era însărcinată.

În dimineața zilei de 18 februarie 1944, locotenentul Philip Parker și plutonul său din Regimentul 22 de pușcași marini au debarcat pe atolul Eniwetok^{95}. De trei zile forțele americane le bombardau pe cele japoneze, iar informațiile de pe teren spuneau ca trupele inamice se împutinaseră în mod semnificativ. Spre deosebire de majoritatea informațiilor culese de serviciul specializat al Marinei, acestea de acum s-au dovedit a fi corecte. Pe de altă parte, nimeni nu se obosise să îi anunțe pe pușcașii marini că vor fi obligați să se cațare peste niște dune foarte mari și abrupte după ce ambarcațiunile Higgins ajungeau la mal. Japonezii îi așteptau, însă erau înarmați doar cu puști, nu cu temutele mitraliere ușoare Nambu. Phil a pierdut șase din cei treizeci și șase de oameni: doi uciși și patru răniți – însă doar unul grav. Până au ajuns ei pe culmea dunelor, japonezii dispăruseră deja printre tufișurile dese.

Plutonul de pușcași marini a înaintat spre vest, fără să întâmpine prea mare rezistență. Unul dintre oamenii lui Phil a fost împușcat în umăr; altul a căzut într-o groapă și și-a rupt piciorul. Doar atâția oameni a pierdut după debarcare – pe aceștia doi și pe ceilalți șase.

— Floare la ureche, a spus sergentul Myers.

Când au ajuns pe celălalt mal al atolului, Phil a primit un mesaj prin aparatul de emisie-recepție. Mesajul era de la comandamentul provizoriu instalat în spatele dunelor care le provocaseră cele mai mari pierderi. Încă se mai auzeau focuri sporadice dinspre sud, dar au încetat și ele în timpul prânzului. *Picnic pe țărmul oceanului, și-a zis Phil. Cine ar fi crezut că războiul poate fi atât de plăcut?*

— Care-i ordinul, dom' lent? l-a întrebat Myers pe Phil, după ce acesta

și-a pus stația înapoi la centură.

— Johnny Walker zice că insula e sigură, a răspuns Phil.

Se referea la colonelul John T. Walker, care conducea toată harababura aceasta împreună cu un alt colonel – Russell Ayers.

— Ba mie nu mi se pare deloc sigură, a spus fruntașul Molocky, făcând un semn din cap înspre sud.

Însă, până la ora 15:00 toate focurile de armă au slăbit treptat și apoi au încetat complet. Phil a așteptat alte ordine, n-a primit niciunul, a pus trei santinele la marginea tufișurilor și le-a spus celorlalți pușcași marini că pot rupe rândurile până la noi dispoziții. La ora 20:00 li s-a ordonat să-și ia armele și ranițele și să se întoarcă spre est, unde se vor întâlni cu restul trupelor. Unii au cam bombănit, supărați că trebuiau să-și croiască din nou drum printre tufele acelea dese, mai cu seamă că avea să se întunece curând. Dar ordinele nu se discută, așa că s-au pus în mișcare. După ce soldatul Frankland și-a rupt piciorul într-o altă groapă, iar soldatul Gordon a fost cât pe ce să-și scoată un ochi când a intrat în creanga unui copac, Phil a luat legătura prin stație cu comandamentul și a cerut permisiunea să rămână unde erau pe timpul nopții, deoarece terenul era dificil.

— Al dracu' de dificil ar fi mai corect, a comentat fruntașul Molocky.

Au primit aprobarea. Și-au instalat plasele de protecție, dar țăntarii tot ajungeau la ei.

— Bine măcar că e uscat pe jos, a zis Myers. De la atâta stat în tranșee a început să mi se jupoaie pielea de pe picioare și nu-i de glumă cu asta.

Phill a adormit imediat fără să-l deranjeze nici zgomotul făcut de oamenii care prindeau țăntarii și nici gemetele soldatului Frankland – cel cu piciorul rupt. S-a trezit chiar înainte de ivirea zorilor și a văzut multe siluete care se târau prin întuneric pe lângă mica lor tabără. Sute de siluete. A aflat mai târziu că insula Eniwetok era plină de gropi în care se ascundeau soldații inamici. Probabil că într-una dintre ele își rupsese Frankland piciorul; și poate că un infanterist japonez se aflase chiar pe fundul ei și văzuse cum l-au scos de acolo Rangell și sergentul Myers.

Acum Myers i-a pus mâna pe umăr și i-a șoptit:

— Nicio vorbă, niciun sunet! S-ar putea să nu ne observe. Cred...

Dar chiar atunci a tușit cineva. O mulțime de lumini au străbătut tufișurile, s-au încrucișat pe deasupra lor în cenușiul dimineții și le-au identificat formele gheboșate sub plasa de țăntari. A început să se tragă. Șase pușcași marini au fost omorâți în somn. Alți opt au fost răniți. Unul

singur a scăpat. Myers îl ținea pe Phil de după umeri; Phil îl ținea pe Myers de după umeri. Au ascultat cum șuierau gloanțele pe deasupra lor și cum răpăiau căzând pe pământ. Apoi s-a auzit un ordin sever în japoneză – *zenpo, zenpo*, așa suna – și soldații inamici au luat-o la fugă mai departe, printre tufe.

— Contraatacă, a spus Phil. Cred că doar din cauza asta nu ne-au lichidat pe toți.

— Adică obiectivul lor e comandamentul? a întrebat Myers.

— Precis. Haide! Tu și cu mine și cu cine mai e teafăr.

— Ești nebun, a spus Myers, dezvelindu-și dinții într-un rânjec sălbatic. Îmi place.

Phil a numărat doar șase oameni care au luat-o pe urmele japonezilor; posibil să mai fi fost încă unul sau doi. Acum se trăgea în fața lor, cu intermitențe la început, apoi încontinuu. Bubuiiau grenadele, iar Phil a auzit pâraitul temutei Nambu. Și al altor mitraliere. Câte să fi fost? Trei? Patru?

Pușcașii marini rămași în plutonul lui Phil au țâșnit dintre tufe și s-au uitat la dunele care le dăduseră atât de mult de furcă doar cu o zi înainte. Erau împânzite de soldați japonezi care se îndreptau către comandamentul lipsit de apărare al americanilor. Însă oamenii lui Phil erau în spatele lor.

Un japonez corpulent – poate unicul soldat supraponderal din armata lor, și-a spus Phil mai târziu – rămăsese puțin în urma camarazilor lui. Avea o mitralieră Nambu și cartușiere în diagonală peste uniformă. În fața lui era un alt mitralior, acesta puțin mai slab.

Phil și-a scos cuțitul și s-a repezit la soldatul cel gras, socotind că ar putea să le provoace multe pierderi dacă ar reuși să pună mâna pe mitraliera aia. Poate chiar foarte multe. A împlântat cuțitul în ceafa japonezului. Japonezul a chirăit de durere și s-a prăbușit pe burtă. Mitraliorul slăbănog din față s-a întors și a ridicat arma.

— *Dom' lent! La pământ! La pământ!* a strigat Myers.

Phil nu l-a ascultat, pentru că se gândea la Omul cu Răspunsurile. *Voi fi rănit?* îl întrebase el. Omul cu Răspunsurile a spus că nu, dar Phil și-a dat seama că nu pusese întrebarea corectă. Și a pus-o pe cea bună chiar înainte de expirarea celor cinci minute. *Voi fi ucis?* Iar răspunsul a fost: *Nu, Doar Phil, nu vei fi ucis.*

Iar în acea clipă, pe insula Eniwetok, a crezut. Poate pentru că Omul cu Răspunsurile știuse numele de fată al mamei sale și știuse unde se născuse tatăl său. Poate pentru că nu a avut de ales. Japonezul slăbănog a început să

tragă cu mitraliera Nambu. Phil a observat cu coada ochiului că Myers s-a împleticit și a țâșnit sânge din el. Destry și Molocky s-au prăbușit la dreapta și la stânga lui. A auzit șuierat de gloanțe în jurul capului. A simțit că i se mișcă pantalonii și cămașa, ca și cum l-ar fi mușcat de ele un cățeluș jucăuș. Mai încolo va număra aproape cincisprezece găuri în hainele lui, însă niciun glonț nu l-a lovit, nici măcar de zgâriat nu l-a zgâriat.

A deschis focul, mișcând mitraliera Nambu de la stânga la dreapta, secerând soldații inamici ca pe niște păpușele din carton. Japonezii s-au întors, încremenind pe moment din cauza acestui neașteptat atac din spate. Dar și-au revenit imediat și au ripostat. Gloanțele răscoleau nisipul din fața lui Phil. Alte gloanțe i-au sfâșiat hainele. Și-a dat seama că cel puțin doi dintre oamenii lui trăgeau și ei. A luat o alta cartușieră de la japonezul mort de lângă el și a început din nou să tragă, fără să-și dea seama cât de grea era mitraliera Nambu – aproape nouă kilograme –, fără să-și dea seama că i se încinge în mâini, fără să-și dea seama că urlă din toți rărunchii.

Acum au început să tragă și americanii din cealaltă parte a dunei; Phil știa că sunt americani după zgomotul făcut de carabine. Continuând să tragă, a început să înainteze. A călcat peste japonezi morți. I s-a blocat mitraliera Nambu. A aruncat-o, s-a aplecat... și, chiar în acea fracțiune de secundă, un glonț s-a lovit puternic de casca lui și i-a zburat-o de pe cap. Phil aproape că nici nu a observat. A luat o altă mitralieră de pe jos și a început să tragă din nou. Și-a dat seama că Myers era din nou alături de el. Jumătate din față îi era plină de sânge, o bucată din scalp îi atârna și se legăna în ritmul mersului.

— *Ahhahahaha, nenorociților!* a zbierat el. *Ahahaha, blestemaților! Bine ați venit în America!*

Atât de aiurea era reacția lui în situația aceea, că pe Phil l-a pufnit râsul. Și încă râdea când au ajuns pe culmea dunei. Atunci a aruncat cât colo mitraliera japoneză și a ridicat mâinile.

— *Pușcași marini! Pușcași marini! Nu trageți! Suntem de-ai voștri!*

Contraatacul – cât a fost el – s-a încheiat. Sergentul Rich Myers a fost decorat cu Steaua de Argint (a spus că mai bine și-ar fi primit ochiul înapoi). Locotenentul Philip Parker a fost unul dintre cei 473 de militari care au primit Medalia de Onoare pentru fapte de eroism în al Doilea Război Mondial. Și, chiar dacă nu fusese rănit, acest război s-a încheiat atunci pentru el. Un reporter de război a făcut o fotografie cu cămașa lui

ciuruită de gloanțe, iar prin găuri se vedea soarele. Poza a ajuns în toate ziarele de acasă, loc pe care pușcașii marini îl numeau „lumea noastră”. Era un adevărat erou și urma să-și satisfacă tot restul serviciului militar în America, unde avea să țină discursuri și să vândă Obligațiuni de Război.

Ted Allburton l-a îmbrățișat și l-a numit „adevărat luptător”. I-a spus „fiule”. Iar Phil și-a zis atunci: *Omul ăsta e absurd*. Dar l-a strâns și el în brațe, dându-și seama că securea războiului fusese îngropată.

Și a făcut cunoștință cu fiul lui, acum în vârstă de aproape trei ani.

Uneori, noaptea, pe când stătea treaz alături de soția lui care dormea profund, Phil își amintea de japonezul slăbănog, care auzise urletele de moarte ale compatriotului său. Îl vedea cum se întoarce. Îi vedea ochii negri și bulbucați de sub cozorocul caschetei militare, îi vedea cicatricea în formă de cârlig de lângă un ochi. Probabil de la o lovitură din copilăria japonezului slăbănog. L-a văzut cum începe să tragă. Și-a amintit șoaptele gloanțelor în jurul lui. S-a gândit la gloanțele care i-au atins doar în treacăt uniformă, de parcă ar fi fost niște căței jucăuși, nu niște bucăți din oțel aducătoare de moarte, sau – și mai rău – de chinuri care ar fi durat toată viața. S-a gândit cât de sigur fusese că va supraviețui și că această siguranță a lui – de ce să se mai ascundă după deget? – se datora profeției Omului cu Răspunsurile. În nopțile acelea se întreba dacă omul de sub umbrela roșie îi văzuse viitorul... sau poate chiar atunci i-l făurise. Phil nu a aflat răspunsul la această întrebare.

2

În timpul călătoriilor prin statele din New England și chiar New York, când trebuia să țină discursuri și să convingă oamenii să cumpere Obligațiuni de Război, sprijinind astfel guvernul în lupta împotriva dușmanilor, Phil a avut ocazia să discute cu mulți soldați care fuseseră pe front și unii i-au povestit cât de greu le fusese să se readapteze la viața de acasă. Un pușcaș marin lăsat la vatră a fost foarte concis: „După despărțirea de patru ani, la început parcă eram doi străini care dormeau în același pat.” Phil și Sally Ann au fost scutiți de etapa aceasta jenantă, posibil – probabil – pentru că se cunoșteau din copilărie și crescuseră împreună. Iubirea fizică nu a prezentat nicio problemă. Odată, în momentul orgasmului reciproc,

Sally Ann a exclamat: „Aaah, *eroul* meu!” și i-a apucat pe amândoi râsul.

Jacob s-a ferit de el la început; se agăța de mama lui și se uita cu ochi mari și temători la bărbatul înalt care dăduse năvală în viețile lor. Când Phil încerca să-l ia în brațe, băiețelul se zbătea și, uneori, chiar începea să plângă, cerând să fie pus jos. Apoi se ducea la mama lui cât de repede putea el, o apuca de picior și se holba la necunoscutul căruia trebuia să-i spună „tati”.

Într-o seară, când Jake stătea pe jos, la picioarele mamei sale și se juca cu cuburile, Phil s-a așezat în fața lui și a împins o minge de tenis spre el. Nu se aștepta la vreo reacție, așa că a fost încântat când Jake i-a împins-o înapoi. Și s-au jucat așa cu mingiuța aia mai mult timp. Sally Ann a pus jos cartea și s-a uitat la ei. Phil a aruncat mingea ușor în podea și a făcut-o să sară. Jake a întins mâinile și a prins-o. Phil a început să râdă, a început să râdă și Jake. După aceea, totul a fost în regulă. Mai mult decât în regulă – a fost perfect. Phil iubea totul la fiul lui – ochii albaștri, părul frumos și castaniu, trupul robust. Dar cel mai mult iubea potențialul micuțului. Nu își dădea seama ce fel de adult va deveni Jake și nici nu voia asta. *Mai bine să am o surpriză*, își spunea el. Și, într-o seară de pe la sfârșitul lui 1944, Jake n-a mai vrut să se lase luat în brațe de Sal ca să-l ducă la culcare.

— Tati, tati mă duce.

Poate că nu a fost cea mai frumoasă seară din viața lui Phil, însă el nu-și amintea una mai bună.

Curry va prospera așa cum îmi imaginez eu? întrebase el în ziua aceea de demult, care acum i se părea un vis (cu toate că își amintea fiecare întrebare și fiecare răspuns). Bărbatul de sub umbrela roșie îi spusese că așa va fi și nici în această privință nu se înșelase. În parte datorită renumelui său de pușcaș marin, decorat cu Medalia de Onoare, dar mai ales pentru că avea onorarii acceptabile și pentru că era bun în meseria lui („un pișicher dat naibii de isteț” ziceau localnicii), în anii de după război Phil Parker a avut atât de mulți clienți încât nici nu le mai putea face față.

Asociatul pe care îl adusesese la cabinet în 1939 fusese ucis la Hamburg, într-un bombardament, așa că Phil și-a luat un alt asociat, după care încă unul și apoi – la insistențele lui Sal – o tânără avocată. Treaba asta a provocat oarece nemulțumiri printre bătrânii yankei conservatori din Curry, dar era deja 1950 și în oraș veniseră oameni noi, cu idei moderne și mulți bani. În Patten, orașelul vecin, se construia un centru comercial; Phil și

asociații lui s-au ocupat de procedurile legale și au scos un profit frumos. În Curry, școala cu cinci săli de clasă a fost înlocuită cu o școală generală nou-nouță, cu opt clase. Phil a cumpărat clădirea veche pe o nimica toată și acolo și-a făcut noul cabinet: Phil Parker și Asociații. Soții Allburton veneau deseori în vizită la fiica lor, la nepotelul lor... și, desigur, la eroul de război. Phill era sigur că Ted ajunsese să creadă că susținuse întotdeauna planul vizionar al ginerelui său de a se stabili în Curry, oraș aflat acum în plină dezvoltare.

Văzând cât de mult își iubea Ted nepotul, Phil a reușit să treacă peste vechile neînțelegeri avute cu socrul său. În ziua când Jake a împlinit șase ani, Ted i-a dăruit o mănășă mică de baseball, l-a învățat cum să prindă cu ea mingea și s-au jucat amândoi în curte până s-a făcut întuneric, iar Sally Ann i-a chemat în casă, la cină. Indiferent cât de mult ar fi avut de lucru, Phil încerca întotdeauna să ajungă acasă înainte de lăsarea serii, ca să exerseze câteva pase de baseball cu fiul său. Când Jake a împlinit opt ani, stăteau deja la nouă metri distanță unul de celălalt, apoi la doisprezece, apoi a început să arunce mingea și de sus.

— Hai, tati! striga Jake. Tare și cu forță!

Phil nu arunca nici pe departe atât de tare cât ar fi putut – că doar în fața lui era un băiețel de opt ani –, dar a mărit treptat viteza aruncărilor. Primăvara și vara, stăteau în weekenduri și ascultau la radio meciurile echipei Red Sox. Uneori li se alătura și Sally Ann. Într-o zi din noiembrie, după ce făcuseră aruncări cu mingea de baseball pe un strat de zăpadă înalt de cinci centimetri, Sally Ann l-a luat pe Phil deoparte.

— Ai jucat baseball când erai mic? Pentru că eu nu-mi aduc aminte.

Phil a clătinat din cap.

— Doar câteodată mai exersam niște pase după ore, dar nici asta prea des. Puteam să prind mingea, dar o aruncam ca un bleg. Ceilalți băieți îmi ziceau „Chix Parker”.

— Nici eu n-am făcut vreun sport, dar, uită-te la Jake... chiar e bun, sau doar mi se pare mie, că sunt maică-sa?

— E bun. Abia aștept să-l duc pe stadion să-i vadă pe cei de la Sox.

Asta s-a întâmplat în 1950. Au avut locuri în tribune. Jake stătea între Phil și Ted și se uita cu gura căscată la gazonul verde din Parcul Fenway – nici nu-i mai păsa de punga cu popcorn de pe genunchi.

Ted s-a aplecat și i-a spus:

— Poate într-o zi o să joci și tu pe terenul ăsta, Jake.

Băiatul a ridicat ochii la el și i-a zâmbit.
— Sigur că am să joc, a spus el.

Într-o zi nefiresc de călduroasă din octombrie 1951, Phil s-a dus la noul magazin Western Auto din North Conway și s-a întors acasă pe Route 111, având în portbagaj un cadou pentru întreaga familie: un televizor Zenith, modelul Regent, cu ecran rotund. A cumpărat și o antenă de cameră, dar, dacă ar fi avut una pe acoperiș, ar fi prins posturile din Boston. Își spunea că Jake va fi în al nouălea cer de bucurie că acum va putea să se uite la *Range Rider*, serialul western care-i plăcea extrem de mult, în loc să-l asculte la radio.

Și se mai gândea la ceva atunci, probabil ceva mai important decât televizorul cel nou. Chiar în dimineata aceea avusese o discuție cu un domn pe nume Blaylock Atherton, care, din întâmplare, era chiar președintele republican al senatului din Adunarea Legislativă a statului New Hampshire. Domnul senator Atherton era un om extrem de puternic și influent, iar conversația fusese una foarte interesantă. Phil tocmai se gândea la ce îi va spune lui Sally Ann despre asta, când a trecut pe lângă un indicator galben aprins, fixat pe un par la marginea șoselei. Iar mesajul de pe el – 3 KM PÂNĂ LA OMUL CU RĂSPUNSURILE – i-a trezit amintiri care nu adormiseră niciodată.

Nu se poate să fie el, n-are cum să fie el, după atâția ani, și-a spus Phil. Dar, în adâncul sufletului, știa că el era. Imediat după hotarul orașului Curry, a trecut pe lângă un alt indicator, acesta de un albastru-intens, care îl anunța că mai avea un kilometru și jumătate până la Omul cu Răspunsurile. Phil a urcat colina de la marginea orașului și, de pe culmea ei, a văzut umbrela roșie la nici două sute de metri în față. De această dată Omul cu Răspunsurile își instalase „punctul de lucru” într-o poiană mare, în apropiere de noua școală generală. Chiar în locul acela se va construi peste un an Unitatea de Pompieri Voluntari din Curry.

Uitând complet și de noul televizor, și de discuția cu Blaylock Atherton și, cu inima bubuind mai să-i sară din piept, Phil a tras pe dreapta și a coborât din mașină. Evident că nu mai avea acum rabla aia veche de Chevrolet. A trântit portiera noului său Buick și a stat câteva secunde în loc, uimit de ce vedea. Nu, „uimit” era un cuvânt prea slab – mai curând era stupefiat.

Phil îmbătrânise; nu și Omul cu Răspunsurile. Arăta exact ca în ziua

aceea de octombrie din urmă cu paisprezece ani. Părul nu îi era mai rar decât atunci. Ochii lui albaștri erau la fel de senini. Cămașă albă, pantaloni gri, pantofi negri – la fel ca data trecută. Se schimbaseră doar afișele de lângă acela care anunța că el este Omul cu Răspunsurile. Pe cel din stânga scria 3 MINUTE 50\$. Iar pe cel din dreapta: PRIMUL RĂSPUNS ESTE GRATUIT.

Probabil că nici magicienii nu sunt imuni la inflație, și-a zis Phil. Omul cu Răspunsurile îl privea cu un interes nedisimulat.

— Nu cumva te cunosc? a întrebat el și a început imediat să râdă. Nu răspunde! Nu tu ești Omul cu Răspunsurile. Eu sunt. Stai puțin să mă gândesc! Și, la fel ca un personaj de basm, și-a lipit degetul de latura nasului.

— Mi-am adus aminte. Ești Doar Phil. Ai vrut să știi dacă iubita ta va accepta să se căsătorească cu tine, cu toate că știai foarte bine că o va face. Și ai mai vrut să afli dacă o să trăiești în cătunul ăsta, deși cunoșteai și acest răspuns.

— Erau niște întrebări bicisnice, a spus Phil.

— Da. Chiar așa erau. Ia loc, Doar Phil. Sigur, presupunând că ai avea vreo treabă cu mine. Dacă nu, desigur că ești liber să-ți vezi de drum. Datorită libertăților ei este marea țară America, cel puțin așa se zice.

O sonerie a început să sune tare de undeva din apropiere. S-au deschis ușile noii școli generale. Copii cu ghiozdane și cutiuțe pentru sandviciuri au tâșnit prin ele zbierând ca la o explozie. Precis că unul dintre ei era fiul lui, dar Phil nu putea să-l identifice în toată nebunia aia generală; o mulțime de băieți purtau șepci cu logoul echipei Red Sox. Două autobuze așteptau să-i ducă acasă pe cei care locuiau la mai mult de un kilometru distanță. Phil s-a așezat pe scaunul clientului. A vrut să-l întrebe pe vânzătorul de răspunsuri de la marginea drumului dacă era chiar om în carne și oase, ori un fel de creatură supranaturală; însă probabil că învățase câte ceva în perioada scursă între douăzeci și cinci și treizeci și nouă de ani, pentru că a închis repede gura, ca să nu-și piardă întrebarea gratuită. Bineînțeles că Omul cu Răspunsuri nu era om. Niciun om de pe lume nu poate să arate exact la fel după paisprezece ani. Și niciun om nu ar fi putut să știe că el avea să supraviețuiască unui atac cu mitraliere pe insula Eniwetok.

Așa că s-a mulțumit să constate:

— Ai mărit prețul.

— Doar pentru anumiți oameni, a spus Omul cu Răspunsurile.

— Deci ai știut că o să vin.

Omul cu Răspunsurile a zâmbit.

— Faci anumite afirmații, sperând că așa vei primi informațiile care te interesează. Cunoscut șmecheria asta.

Sunt convins că o cunoști, a comentat Phil în gând. *Ca doar le știi pe toate.*

Copiii treceau acum pe lângă locul unde avea să se înalțe unitatea de pompieri și, deși copiii sunt curioși din fire, doar câțiva au aruncat priviri nepăsătoare spre terenul viran.

— Nu-i așa că nu ne văd?

— Altă întrebare la care știi răspunsul, prietene. Bineînțeles că nu ne văd. Realitatea are mai multe pliuri și noi suntem acum într-unul dintre ele. Asta a fost întrebarea gratuită. Acum trebuie să plătești dacă vrei să-mi mai pui și altele. Și, în caz că vrei să știi, nu, nu accept cecuri.

Având sentimentul că trăiește un vis, Phil și-a scos portofelul din buzunarul de la pantaloni. Avea în el trei bancnote de douăzeci de dolari și una de zece (mai era acolo și o hârtie de o sută pentru cazuri neprevăzute, însă aceasta era ascunsă în spatele permisului de conducere). I-a dat Omului cu Răspunsurile două bancnote de douăzeci și pe cea de zece. Acesta și-a ridicat geanta de pe jos – fix aceeași ca în urmă cu paisprezece ani – și a scos din ea același cronometru uriaș. Acum cifrele de pe el erau doar de la 0 la 3. Însă a scos același păcănit strident când l-a întors.

— Sper că ești gata, Doar Phil.

Credea că este. Acum nu mai avea nicio dilemă, acum era fericit cu viața pe care o trăia. Dar probabil că toți oamenii – indiferent dacă sunt bărbați sau femei – au mereu tot felul de curiozități în privința viitorului lor.

— Gata! Să-i dăm drumul!

Omul cu Răspunsurile a rostit exact aceleași cuvinte ca în 1937:

— În cazul ăsta, să începem!

A răsucit roțița din spatele cronometrului, care a început să ticăie, iar singura limbă și-a început călătoria de la 3 către 2.

Phil s-a gândit la discuția cu Blaylock Atherton – nu chiar o propunere, dar ceva ce ar fi putut să devină posibil. Un fel de sondaj de opinie.

— Dacă mi se propune, ar trebui să...

Și imediat Omul cu Răspunsurile a ridicat degetul, dojenindu-l.

— Ai uitat ce ți-am spus despre cuvintele astea? Eu sunt Omul cu Răspunsurile, nu jurnalistă care se ocupă de rubrica „răspundem cititorilor”.

Phil nu uitase, nu tocmai; doar se obișnuise să pună întrebări care nu presupuneau răspunsuri. Întrebări „bicisnice”.

— În regulă. Uite întrebarea: voi candida pentru Senatul SUA?

— Nu.

— Nu?

— Să știi că răspunsul nu se va schimba dacă pui din nou aceeași întrebare. Ca să nu-ți mai spun că *tempus* a început să *fugit*.

— Sal nu o să vrea să candidez?

— Nu.

Limba cronometrului a trecut de 2.

— Atherton o să-i ofere altcuiva șansa asta?

— Da.

— Nemernicul! a murmurat Phil.

Se simțea dezamăgit? Da, însă nu cine știe ce. Avea cabinetul de avocatură și îi plăcea ce face, plus că-i ocupa tot timpul. Nici nu ar fi vrut să plece din New Hamshire și să se mute în Washington DC; iubea viața de provincie și probabil o va iubi mereu.

Acum a schimbat subiectul, exact la fel cum făcuse în urmă cu paisprezece ani.

— Lui Sal și Jake o să le placă televizorul?

— Da.

Buzele Omului cu Răspunsurile au schițat un zâmbet vag.

Gândul la Jake i-a adus o altă întrebare. Și a rostit-o înainte de a-și da seama că poate nu dorește să-i afle răspunsul.

— Fiul meu va juca baseball profesionist?

— Nu.

Limba cronometrului a trecut de 1 și s-a îndreptat spre zero.

— Alt sport la profesioniști?

— Nu.

Răspunsul acesta l-a dezamăgit mai tare decât vestea că nu i se va cere să candideze la Senat. Dar îl mira? Nu.

Sportul era ca o piramidă și doar cei cu un talent aproape excepțional ajungeau în vârf.

— În echipa facultății?

Cu siguranță că Jacob ar putea face asta.

— Nu.

La fel ca un cartofor urmărit de ghinion care se încăpățânează să rămână la masa de joc și să-și piardă toți bani, Phil a întrebat:

— În echipa liceului? Sigur că...

— Nu.

Phil s-a holbat la Omul cu Răspunsurile; era derutat și începea să se îngrijoreze. Mai bine zis, începea să se sperie. *Nu întreba*, și-a ordonat el în gând. După care și-a adus aminte de una dintre zicalele preferate ale mamei sale: *Nu te uita prin gaura cheii dacă nu vrei să te superi*. Limba de pe cronometrul Omului cu Răspunsurile a ajuns la zero și a scos același răcnet asurzitor – *BRRRRANG!* – chiar înainte ca Phil să pună ultima întrebare:

— O să pățească ceva fiul meu?

— Scuze, nu-ți mai pot răspunde. Ai întârziat puțin, Doar Phil.

— Am întârziat?

Niciun răspuns. Firește. Îi expirase timpul.

— Probabil că da. În regulă. O iau de la început. Am voie, da?

Niciun răspuns, așa că Phil și-a răspuns singur:

— Normal că am voie. Acolo scrie *trei minute*.

S-a uitat în jos ca să scoată din portofel bancnota de o sută ascunsă în spatele permisului de conducere.

— O clipă... gata, uite...

A ridicat capul și a văzut că pe afișe acum scria 200\$ TREI MINUTE și NICIUN RĂSPUNS GRATUIT.

— Stai puțin! a exclamat el. Nu asta scria înainte. M-ai tras pe sfoară.

La fel ca în urmă cu paisprezece ani – sau aproximativ la fel – Omul cu Răspunsurile a spus:

— *Poate singur te-ai tras pe sfoară.*

Și – la fel ca data trecută – Omul cu Răspunsurile a părut că începe să se retragă, alunecând pe niște șine invizibile. Iar cenușiul a început să-l învâluie. Phil i s-a împotrivit, dar fără să reușească.

Când și-a revenit, se afla la volanul Buickului său. Cineva bătea în geamul din dreapta.

— Tată? Trezește-te, tată!

S-a uitat în jur, în prima clipă neînțelegând unde se află. Sau în ce an. După care și-a văzut fiul lângă mașină, privindu-l speriat. Era împreună cu prietenul lui, Harry Washburn. Amândoi purtau șepci identice, de la Red

Sox. Asta l-a făcut să se dumirească. Nu 1937, ci 1951. Nu mai era un proaspăt absolvent de Drept, ci un veteran de război, destul de important în această parte din New Hampshire ca să fie considerat un candidat cu șanse de succes în alegerile pentru Senatul Statelor Unite. Era soț. Era tată.

A întins mâna și a deschis portiera.

— Salut, puștiule! Cred că am ațipit.

Dar pe Jake nu-l interesa asta.

— Exersam niște pase în spatele școlii și am pierdut autobuzul. Ne duci tu acasă?

— Ce-ați fi făcut dacă nu aș fi trecut pe aici?

— Păi, am fi mers pe jos, a răspuns Jake. Ori am fi rugat-o pe doamna Keene să ne ia și pe noi cu mașina. E cumsecade.

— Și drăguță, a adăugat Harry.

— Urcați-vă! Am luat ceva din North Conway și cred că o să vă placă.

— Serios?

Jake s-a urcat în față, Harry pe bancheta din spate.

— Ce?

— Ai să vezi.

Phil s-a uitat spre locul unde fuseseră masa și umbrela Omului cu Răspunsurile. S-a uitat în portofel și a văzut bancnota de o sută de dolari împăturită de mai multe ori și ascunsă în spatele permisului de conducere. Dacă nu cumva visase – și știa că nu o făcuse – înseamnă că Omul cu Răspunsurile o pusese înapoi. *Sau poate chiar eu am pus-o,*

A pornit spre casă.

Televizorul a avut mare succes. Cu antena de cameră nu prindea decât postul WMUR din Manchester (iar imaginea era uneori – mai bine zis destul de des – plină de purici); însă, imediat ce Phil a montat antena pe acoperiș, familia Parker a putut să se bucure de două posturi TV din Boston – WNAC și WHDH.

Lui Phil și lui Sal le plăceau seriarele difuzate seara – *The Red Skeleton Hour* și *Schlitz Playhouse*. Însă Jake era de-a dreptul îndrăgostit de televiziune și îi plăcea absolut tot. Când se întorcea de la școală, se uita la filmele vechi, difuzate în zilele săptămânii. Se uita la emisiunile cu muzică country. Se uita la filmele polițiste cu *Boston Blakie*. Se uita la reclamele pentru țigările Camel și detergentul Bab-O. În zilele de sâmbătă se strâneau toți prietenii lui acasă la soții Parker – ca la biserică – și se uitau

la serialul pentru copii *The Little Rascals*, la *Crusader Rabbit* și la mii și mii de desene animate vechi. Inițial, pe Sally Ann a amuzat-o această pasiune a fiului ei, după care a început s-o neliniștească.

— E dependent de televizorul ăla, tot repeta ea, fără să știe că acest strigăt de disperare va fi repetat de toți părinții din generațiile următoare. Nu mai exersează *niciodată* pase cu tine când vii acasă, nu vrea nimic altceva decât să se uite la un episod din porcăria aia de western cu Hopalong Cassidy, pe care l-a văzut deja de patru ori.

Însă Jake chiar își dorea să se mai joace cu tatăl său și să trimită mingea până în spatele garajului atunci când Phil i-o arunca cu efect, însă aceste ocazii erau acum mai rare. În zilele de dinainte de apariția televizorului la ei în casă, Jake își aștepta tatăl pe treptele de la intrare, cu mânușa în mână și cu bâta sprijinită de perete, lângă el. Adevărul este că pe Phil nu-l deranja la fel de mult ca pe Sal această lipsă de interes a fiului său. Când Omul cu Răspunsurile i-a spus că Jake nu va juca baseball în cadru organizat – nu, nici măcar la liceu – primul lucru la care s-a gândit (așa cum ar face orice părinte) a fost un accident, sau o altă tragedie. Acum își dădea seama că motivul era mult mai banal: Jake își pierdea interesul față de baseball, la fel cum Phil însuși își pierduse interesul pentru lecțiile de pian când avea cam aceeași vârstă ca fiul său.

Inspirat de seriale precum *The Lone Ranger* și *Wild Bill Hickok*, Jake a început să scrie povestiri cu cowboy. Toate titlurile lui aveau semnul exclamării la sfârșit: „Împușcături în Laramie!” și „Schimb de focuri în Canionul Mortului!”. Erau macabre, dar nu chiar atât de proaste... sigur, aceasta era părerea pe care o avea tatăl scriitorului. Poate că, într-o bună zi, Jake va ajunge scriitor, nu fundaș în echipa de baseball Boston Red Sox. Și lui Phil i se părea că ar fi foarte bine.

Blaylock Atherton l-a sunat într-o seară și l-a întrebat dacă s-a mai gândit la propunerea de a candida pentru Senat, poate nu la alegerile de acum, dar ce-ar zice de cele din '56? Phil a spus că n-a luat încă nicio hotărâre. I-a mărturisit lui Atherton că soția lui nu este prea încântată de idee, dar i-a promis să-l sprijine indiferent ce ar decide.

— Ar fi bine să te hotărăști mai repede, i-a spus Atherton. În politică trebuie să gândim în perspectivă. Știi că *tempus fugit*.

— Mi s-a mai spus, a zis Phil.

Într-o dimineată de sâmbătă din februarie 1952, Harry Washburn a dat buzna în micul birou din casa lui Phil, unde acesta recitea depozițiile martorilor de la un proces care urma să înceapă curând. S-a speriat când a văzut o dâră de sânge pe unul dintre obrajii pistruiați ai băiatului și mai multe pete pe mâini.

— Ai avut un accident, Harry?

— Nu-i al meu, a răspuns el. Lui Jake a început să-i curgă sânge din nas și nu i se mai oprește. Are toată bluza plină de sânge. De sus și până jos.

Până nu a văzut cu ochii lui despre ce era vorba, Phil a crezut că-i doar o exagerare de copil. Pe ecranul rotund al televizorului Zenith, Annie Oakley^{96} trăgea foc după foc în personajul negativ, însă niciunul dintre cei patru sau cinci băieți nu o băgau în seamă. Stăteau toți cu ochii la Jake. Cămașa lui preferată – cea pe care o purta doar sâmbăta dimineața când se uita la westernuri – era îmbibată de sânge. La fel și partea din față a blugilor.

Jake s-a uitat la tatăl lui și a murmurat cu o voce nazală și înăbușită:

— Nu se oprește!

Phil i-a îndemnat pe ceilalți băieți să se uite în continuare la film, pentru că totul era în regulă. Încerca să vorbească pe un ton foarte calm, însă balta aia de sânge îl speria îngrozitor de tare. L-a dus pe Jake în bucătărie, i-a cerut să se așeze pe un scaun și să-și dea capul pe spate, după care a împachetat mai multe cuburi de gheață într-un prosop de vase, pe care i l-a pus pe rădăcina nasului.

— Ține-l apăsat acolo, Jake! O să se oprească.

Tocmai atunci a venit Sally Ann de la cumpărături. Le-a zâmbit, apoi a văzut cămașa plină de sânge a lui Jake și a căscat gura să țipe. Phil a clătinat repede din cap și ea a reușit să se stăpânească. S-a așezat în genunchi alături de el și a întrebat ce se întâmplase.

— V-ați jucat și ți-a nimerit unul dintre amicii tăi un pumn în nas?

— Nu, a pornit singur. A curs și pe jos, dar bine că n-a pătat și covorul ăla albastru care-ți place ție.

— A ajuns și pe mine, a spus Sammy Dillon.

Intrase în bucătărie împreună cu Harry. Ceilalți băieți stăteau în prag, în spatele lor.

— Da' m-am dat cu apă și s-a luat.

— Bine ai făcut, Sammy, i-a zis Sally Ann. Cred că acum ar fi mai bine să plecați acasă, băieți.

Nu au protestat, dar s-au oprit o secundă la ușa bucătăriei ca să se mai uite o dată la prietenul lor plin de sânge. După ce au plecat, Sally Ann s-a aplecat și i-a șoptit lui Phil la ureche:

— Nu cred că se oprește.

— O să se oprească, a liniștit-o Phil.

Nu s-a oprit. A început să curgă mai încet, nu în șiroaie ca la început, dar tot nu dădea semne că s-ar opri. Medicul lor din oraș era în concediu, așa că l-au dus pe Jake la spitalul din North Conway unde Richmond, doctorul de gardă, s-a uitat cu o lanternă micuță în nasul băiatului și a dat din cap.

— Te reparăm cât ai bate din palme, tinere. Mami și tati o să aștepte afară cât ne ocupăm de tine.

Sal nu voia să iasă, dar Phil, care cam bănuia cum urma să decurgă „reparația” respectivă, a luat-o de braț și a scos-o în sala de așteptare, fără să îi ia în seamă protestele. Apoi a închis ușa în urma lor. Și degeaba a închis-o, pentru că, atunci când i s-a cauterizat interiorul nasului, urletele lui Jack au umplut tot spitalul. Sigur, era un spital mic, dar chiar și așa... Phil și Sally Ann sau strâns în brațe, amândoi plângând, amândoi dorindu-și să se termine cât mai repede. În cele din urmă, s-a terminat... și nu s-a terminat.

Domnul doctor Richmond a ieșit împreună cu Jake. Reverul halatului alb era pătat de sânge. A zâmbit și le-a spus:

— Curajos băiat aveți! Jacob, îmi dai voie să discut puțin cu părinții tăi?

I-a condus în cabinetul de consultații.

— Ați văzut vânătăile?

— Da, are vreo două pe brațe, a răspuns Phil. Dar e băiat, domnule doctor Richmond. Probabil că și le-a făcut când s-a urcat în copaci.

— Și pe piept are vânătăi. Obișnuiește să se bată cu alți băieți?

— Nu, nu la modul serios, a spus Phil. Se mai încaieră câteodată, însă doar în joacă.

— Vreau să-i fac niște analize de sânge, a spus domnul doctor Richmond. Doar ca să lămurim toate aspectele.

— Dumnezeu! a exclamat Sally Ann.

Mai târziu îi va mărturisi lui Phil că a știut, că a știut chiar în clipa aceea.

— Să-i verificăm numărul de leucocite și de trombocite. Să excludem orice afecțiune mai gravă.

— Dar, domnule doctor, i-a curs sânge din nas și atâta tot, a protestat

Phil.

— Adu-l înăuntru, Phil, i-a cerut Sally Ann.

I se albise pielea în jurul ochilor și al buzelor și căpătase o înfățișare cu care Phil avea să se deprindă în următorul an și ceva.

L-a adus pe Jake înapoi în cabinet și, după ce a fost asigurat că recoltarea sângelui va fi o treabă ușoară în comparație cu cauterizarea vaselor din nas, Jake și-a suflecat mâneca și a suportat cu stoicism împunsătura de ac.

După o săptămână, au primit un telefon de la medicul de familie, care și-a cerut mai întâi scuze pentru vestea proastă pe care trebuie să le-o dea, după care le-a spus că este foarte posibil ca Jake să aibă leucemie limfoblastică acută.

Starea de sănătate a băiețelul lor robust și plin de viață s-a înrăutățit extrem de repede. După opt luni de când fusese diagnosticat cu boala aceea „cașectică”^{97}, starea lui Jake s-a ameliorat brusc, iar părinții lui au avut parte de câteva săptămâni de speranțe deșarte. După care s-a întâmplat nenorocirea. Jacob Theodore Parker, în vârstă de doar zece ani, a murit în Spitalul Regional din Portsmouth, în ziua de 23 martie 1953.

Aproape tot timpul slujbei de înmormântare, Sal a stat cu capul culcat pe umărul soțului ei. A plâns. Phil nu a plâns. Nu mai avea lacrimi, pentru că le vărsase pe toate în timpul ultimei internări a lui Jake. Până în ultima clipă, Sal sperase că va fi o altă remisie – se rugase pentru ea –, însă Phil știa că Jake se stingea încetul cu încetul. În fond, cam asta înțelegea el acum din ce-i spusese Omul cu Răspunsurile.

Spre seară, s-a întrebat dacă nu cumva simțise miros de gin în răsuflarea lui Sal la înmormântare. Dacă așa fusese, nici nu merita să pomenească de asta. Și el, și Sally Ann făceau parte dintr-o generație care bea și fuma. Încă de la șaisprezece ani Sally Ann începuse să guste din cocktailurile mai slabe servite de părinții ei prietenilor de familie, iar mai târziu pe Phil îl aștepta mereu un pahar cu ceva bun atunci când venea acasă. Obişnuiau să bea câte două cocktailuri înainte de cină. Uneori Phil mai bea câte o cutie sau două de bere în timp ce se uitau la televizor. Sal își mai pregătea încă un gin cu apă tonică. Abia mai târziu și-a dat Phil seama că de la un pahar cu gin, soția lui ajunsese la două și câteodată chiar la trei. Însă se trezea întotdeauna la șase dimineața, ca să-i facă pachetul lui Jake și să pregătească micul-

dejun pentru toți trei. Făceau parte și din generația „Femeile Gătesc, Bărbații Mănâncă”.

Dar a observat la masa de după slujba de înmormântare. Nu ar fi avut cum să nu observe. Sal era în bucătărie, povestindu-i doamnei Keene despre ziua când Jake și-a pierdut primul dințișor de lapte și că ea atunci i-l legase cu o ață al cărei capăt îl prinsese de clanța ușii de la camera lui.

— Și, când am trântit ușa, dintele ăla i-a zburat din gură! a spus ea atunci.

Numai că „zburat” s-a auzit *sbuuat*, Și Phil a văzut cum doamna Keene – „doamnă drăguță”, cum îi spusese Harry în ziua aceea când Phil se întâlnise pentru a doua oară cu Omul cu Răspunsurile – încerca să se îndepărteze încetișor de ea. Să se îndepărteze de respirația ei. Dar Sal s-a ținut după ea și s-a apucat să-i spună o altă poveste. Avea un păhărel în mână, iar păhărelul ăla se înclina într-o parte. Și s-a tot înclinat până când s-a vărsat pe jos.

Atunci Phil a luat-o de braț și i-a spus că părinții ei vor să stea de vorbă cu ea (nici pomeneală de așa ceva). Sal a acceptat să meargă cu el, dar s-a mai uitat o dată peste umăr și a spus:

— Ce-a mai *sbuat* dintele ăla! Măi-măi-măi, ce-a mai *sbuat*!

Doamna Keen a schițat un zâmbet către Phil – un zâmbet plin de compătimire și jenă. Primul din multele care aveau să urmeze.

A reușit s-o ducă pe Sal doar până în pragul ușii de la living. Atunci i s-au înmuiat genunchii. Și i-a căzut paharul din mână. El a reușit să-l prindă și și-a amintit atunci – scurtă amintire, dar cât de clară – cum a prins el o minge aruncată cu efect de Jake în spatele garajului. Pentru că acum Sal se lăsa cu toată greutatea pe el, mai mult a târât-o printre grupurile de persoane din încăpere. Mama lui i-a aruncat o privire severă și a făcut un semn din cap: *Scoate-o de aici!* Phil i-a făcut și el semn că asta intenționa să facă.

Nu ar fi avut niciun rost să încerce s-o ducă la etaj, așa că a dus-o în camera de oaspeți și a culcat-o peste hainele musafirilor. A început imediat să sforăie. Phil s-a întors la ceilalți și le-a spus că Sal era doborâtă de durere și că, cel puțin pentru o perioadă, nu mai voia să vadă pe nimeni. Oamenii au dat înțelegători din cap și au murmurat alte cuvinte de compasiune pentru pierderea suferită. Dumnezeuule mare, atât de multe erau condoleanțele alea, că Phil mai că își dorea ca cineva să se apuce să spună un banc porcos – însă știa foarte bine că erau unele persoane (de exemplu, doamna Keene sau mama lui) care știau prea bine că nu doar durerea îi

doborâse soția.

Asta a fost prima minciună pe care a spus-o despre dependența de băutură a lui Sal. Însă nu și ultima.

Phil i-a sugerat să încerce să facă un alt copil. Sal a fost de acord, însă atitudinea ei era mai degrabă indiferentă – de parcă ar fi vrut să-l întrebe la ce bun să se mai străduiască. Uneori îi venea s-o apuce de umeri – și s-o strângă atât de tare cât s-o învinețească, ca să o facă să *priceapă* – și să-i spună că nu doar ea pierduse un copil. Însă nu a făcut-o. Și-a înăbușit toată furia asta, știind ce i-ar răspunde: *Tu ai munca ta. Eu nu mai am nimic*. Fals. Pentru că avea. Avea ginul Gilbey's și țigările Kool. Două pachete pe zi. Le ținea într-o casetă micuță, care semăna cu un portofel pentru mărunțiș. În 1954 a rămas însărcinată din nou. El i-a sugerat că ar fi mai bine să se lase de fumat. Ea i-a sugerat să-și țină pentru sine sfaturile, chiar dacă bine intenționate. A pierdut sarcina în luna a patra.

— Gata, am terminat cu asta! l-a anunțat ea de pe patul spitalului din North Conway. Am patruzeci de ani. Sunt prea bătrână ca să mai am copii.

Așa că au revenit la capișoane. Însă, în ajunul anului 1956, Phil a văzut că mai are doar trei prezervative în cutia de douăsprezece bucăți pe care o cumpăraseră din North Conway imediat după Paște. Sally Ann a acceptat să-și ridice cămașa de noapte și să-l primească înăuntru. Însă a văzut-o că se uită în tavan, ceea ce însemna că abia aștepta ca el să-și termine treaba și să se dea jos de pe ea. Atitudine deloc prielnică unei partide plăcute de sex.

O singură dată, în 1957, a încercat Phil să-i vorbească deschis despre problema ei cu băutura. I-a spus că, dacă ar vrea să se interneze într-o clinică de dezalcoolizare unde să fie ajutată să se lase complet de băut, sau măcar să bea mai rar, a găsit el una bună în Boca Raton, suficient de departe de New Hampshire, așa că nu va afla nimeni. Și, dacă l-ar întreba cineva unde este, ar putea să spună că s-a dus în vizită la niște prieteni. Ar putea chiar să spună că s-au despărțit – dacă asta voia ea. Însă trebuia să înceteze.

Și soția lui, acum supraponderală și buhăită la față și cu privire apatică și păr încâlcit, s-a uitat lung la el. Ochii aceia băgau spaima în Phil. Opaci, fără profunzime.

— De ce? l-a întrebat ea.

În seara de 8 noiembrie 1960, când a venit de la cabinetul de avocatură, Phil nu a găsit-o pe Sally Ann acasă. Pe blatul din bucătărie era un bilet pe

care scria: *Ai cina în cuptor. M-am dus la GD ca să aflu rezultatul alegerilor. S.*

Nu-i propunea să vină și el acolo, dar oricum Phil nu se dăduse niciodată în vânt după barul Green Door din North Conway. Cu ani în urmă fusese destul de drăguț. Acum era o speluncă.

În raportul întocmit de polițiști se arăta că doamna Parker a plecat de la Green Door la ora 12:40 a.m. în dimineața zilei de 9 noiembrie, la scurt timp după ce Kennedy fusese declarat câștigător al alegerilor pentru funcția de președinte. La 11:00 p.m., barmanul a refuzat să-i mai servească băutură, însă i-a permis să stea și să se uite la televizorul cu ecran mare, unde se transmitea în direct numărarea voturilor.

În timp ce se întorcea acasă pe Route 16, din cauza vitezei excesive, micuțul automobil Renault Dauphine a ieșit de pe șosea și s-a ciocnit de un pilon de pod.

Moartea a fost instantanee. La autopsie s-a descoperit că avea o alcoolemie de 0,39 %. Când a aflat de moartea fiicei sale, Ted Allburton a suferit un atac de cord. A murit după cinci zile la terapie intensivă. Cele două înmormântări succesive mai că l-au făcut pe Phil să-i pară rău că nu se mai află pe insula Eniwetok.

La trei săptămâni după moartea soției sale, Phil s-a dus cu mașina până la Unitatea de Pompieri Voluntari din Curry, unde înainte fusese un teren viran. Era târziu, iar în clădirea unității de pompieri nu era aprinsă nicio lumină. Între ușile duble, vopsite în roșu, era amenajată scena nașterii: Isus, Maria, Iosif, magii, tot felul de animale. Din câte își aducea aminte Phil, scena asta era instalată exact pe locul unde fusese o umbrelă roșie sub care stătea măsuța Omului cu Răspunsuri.

— Vino și vorbește cu mine! s-a adresat Phil întunericului rece.

A scos un sul de bancnote din buzunar.

— Cred că am opt sute de dolari aici, poate chiar o mie. Și vreau să-ți pun câteva întrebări. Uite-o pe prima – a fost un accident, sau s-a sinucis?

Nimic. Doar locul pustiu, unitatea pustie, vântul rece care bătea dinspre est și niște figurine ridicole din ipsos, luminate de câteva becuri electrice.

— A doua întrebare: *de ce?* De ce tocmai eu? Știu că dau impresia că mă văicăresc și sunt convins că asta fac, dar, sincer, sunt și foarte curios. Tembelul ăla de Harry Washburn, prietenul lui Jake, trăiește și e ucenic la un instalator din Somersworth. Și Sammy Dillon trăiește și e bine-mersi. De

ce nu și fiul meu? Dacă Jake ar fi rămas în viață, ar fi trăit și Sally, da? Așa că, spune-mi. De fapt, cred că nici nu mai vreau să știu de ce tocmai eu. Vreau doar să aflu de ce. *Pur și simplu*. Haide, omule! Întoarceți cronometrul și ia-mi banii!

Nimic. Normal că nimic.

— N-ai existat niciodată, nu-i așa? N-ai fost decât o născocire a imaginației mele cretine, așa că du-te la dracu' și să mă duc și eu la dracu' și tot la dracu' să se ducă toată lumea asta blestemată!

Phil și-a petrecut următorii trei ani într-o stare de depresie cronică. Și-a văzut mai departe de muncă, a fost întotdeauna punctual în sala de judecată, a câștigat câteva cazuri, a pierdut altele, nu i-a păsat deloc. Câteodată îl visa pe Omul cu Răspunsurile și în unele dintre visele acelea sărea peste masă, răsturna cronometrul și îl apuca de beregată pe Omul cu Răspunsurile. Numai că acesta își pierdea conturul și dispărea ca un fum. Pentru că asta era, nu? Un fum, nimic mai mult.

Această perioadă a vieții lui s-a încheiat cu Femeia Arsă. Numele ei era Christine Lacasse, dar Phil i-a spus mereu în gând „Femeia Arsă”.

Într-o zi, cam pe la începutul primăverii din 1964, secretara a intrat în biroul lui. Era albă la față și părea tulburată. Lui Phil i s-a părut că vede lacrimi în ochii ei, dar a fost sigur de asta doar atunci când Marie și le-a șters repede cu podul palmei. A întrebat-o dacă se simte bine.

— Da, sunt bine. Dar a venit o femeie să discute cu tine și am vrut să te avertizez înainte să-i permit să intre în birou. E arșă, e arșă rău de tot. Fața ei... Phil, e îngrozitor de *desfigurată*.

— Ce dorește?

— Spune că vrea să dea în judecată compania New England Freedom Corporation și să ceară cinci milioane de dolari despăgubire.

Phil a zâmbit.

— Trebuie să fie ceva necurat la mijloc, nu?

New England Freedom avea afaceri în toate cele șase state ale regiunii, de la Presque Isle și până la Providence. Devenise una dintre cele mai mari companii de construcții din nord în perioada postbelică. Construia cartiere de locuințe, centre comerciale, centre industriale, ba chiar și închisori.

— Roag-o să intre, Marie. Mulțumesc că m-ai prevenit.

Dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru a întâmpina femeia care a intrat în birou sprijinindu-se în două bastoane. Obrazul stâng îi dădea de înțeles

lui Phil că ar fi avut vreo patruzeci și cinci, cincizeci de ani. Cel drept era carne topită și apoi întărită. Mâna dreaptă semăna cu un clește. I-a observat stupefacția și și-a strâmbat colțul stâng al gurii într-un fel de zâmbet, care i-a dezvelit puținii dinți pe care-i mai avea.

— Nu-s frumușică? l-a întrebat ea.

Vocea îi era la fel de aspră ca un cârâit de cioară. Phil și-a spus că probabil inhalase fumul focului care o arsece și așa și-a pârlit coardele vocale. Mare noroc a avut că mai putea să vorbească.

Evident că Phil nu intenționa să răspundă la o întrebare retorică sau de-a dreptul sarcastică.

— Luați loc, domnișoară Lacasse și spuneți-mi ce pot face pentru dumneavoastră.

— Doamnă, te rog. Sunt văduvă. Cât despre ce să faci pentru mine, îți zic eu acum – să-i dai în judecată pe ăia de la NEF și să le ceri despăgubiri atât de mari ca să nu mai aibă nici după ce să bea apă.

A pronunțat *nefff*.

— Cinci milioane, nici mai mult, nici mai puțin. Nu că ai să poți, pun pariu că n-ai să poți. Am fost la vreo șase avocați, și la firma aia din Portland – Feld and Pillsbury. Da' nimeni nu vrea să aibă de-a face nici cu mine și nici cu căzu' meu. Că NEF e o companie prea mare și puternică și nu vor să se pună cu ea. Acum, pot să capăt un pahar cu apă înainte să mă dai afară?

Phil a chemat-o pe Marie și a rugat-o să-i aducă doamnei Lacasse un pahar cu apă. În acest timp, Femeia Arsă scotocea cu mâna cea bună într-o pungă mică pe care o avea prinsă de talie. A scos din ea un flacon cu medicamente și l-a împins pe birou până în fața lui Phil.

— Deschide-mi-l, te rog! Aș putea și singură, da' mă doare de-mi vine să mor. Vreau două. Ba nu, trei.

Phil a deschis flaconul maroniu, l-a scuturat puțin până i-au căzut trei pastile în palmă, i le-a întins femeii, după care a închis la loc flaconul. Marie a adus paharul cu apă și Lacasse a înghițit pastilele.

— E morfină, așa să știi. Ca să nu mă mai doară. Că mă doare când vorbesc. Mă rog, mă doare tot timpul, da' vorbitu-i cel mai rău. Nu că mi-ar fi mai bine când mănânc. Doctoru' zice că o să mă curăț în vreo doi sau trei ani de la pilulele astea. Da' eu i-am zis că n-o să mai mor dacă izbutesc să-i dau în judecată. Neapărat vreau s-o fac, domnu' avocat Parker.

O pauză de o clipă, apoi a continuat:

— Ahhh, deja își fac efectul. Bine. Aș mai lua una, da' mi s-ar pune ceața pe creier și n-aș mai putea să-ți zic cum a fost.

— Spuneți-mi cum vă pot ajuta, a spus Phil.

Femeia și-a dat capul pe spate și a scos câteva hohote hârâite de râs, ca de vrăjitoare. Phil a apucat să observe că și o parte din carnea gâtului era afectată și se unise cu cea de pe umăr.

— Intentează un proces împotriva ticăloșilor ăloră, așa mă poți ajuta.

Și a început să-și depene povestea.

Christine Lacasse locuise împreună cu soțul și cei cinci copii ai lor în Morrow Estates, cartier construit de NEF în orașul Albany, la sud de North Conway. Luminile din casa lor pâlpâiau întruna și uneori ieșea fum din prize. Ronald Lacasse era șofer de camion și făcea bani frumoși din munca lui, dar era plecat mare parte din timp. Christine Lacasse își deschisese un coafor micuț acasă – doar pentru câteva cliente – însă föhnurile și căștile nu funcționau așa cum trebuie din cauza scurtcircuitelor. Într-o zi, au luat foc tablourile electrice din toate cele patru căsuțe ale ansamblului rezidențial și au rămas fără curent aproape o săptămână. Christine – care nu devenise încă „Femeia Arsă” – a discutat cu administratorul, care a ridicat din umeri și a dat vina pe compania de electricitate din New Hampshire.

— M-a luat de proastă, i-a spus ea lui Phil, după ce a mai băut puțină apă. Da' nu mă născusem ieri. Niciun fel de supratensiune n-ar da foc tablourilor electrice din patru case. Mai întâi ar sări siguranțele. Și alte grupuri de case din Morrow Estates au avut probleme cu lumina și încălzirea electrică, dar nu ca noi.

Pentru că administratorul nu i-a dat un răspuns care să o satisfacă, a sunat ea însăși la filiala din Portsmouth a NEF. Funcționarul care i-a răspuns a încercat s-o ducă cu vorba. Așa că a mers la biblioteca din North Conway și a citit despre ștabii din fruntea corporației, a găsit numărul de telefon al sediului central din Boston al NEF, a sunat și a cerut să vorbească cu președintele companiei. I s-a spus că nu se poate, deoarece domnul este mult prea ocupat ca să discute la telefon cu o casnică de la dracu-n praznic, New Hampshire. Așa că apelul i-a fost preluat de un alt funcționar, probabil mai bine plătit și mai bine îmbrăcat decât cel din Portsmouth. I-a zis tipului ăluia din Boston că uneori, când începeau să pâlpâie luminile, se întâmpla ca peretele micuțului ei coafor să se încălzească foarte tare și se auzea un fel de bâzâit, de parcă ar fi fost un cuib de viespi în el. Și i-a mai spus că se simțea un vag miros de încins. Funcționarul i-a zis că probabil folosea căști

și föhnuri care supraîncărcau sistemul electric. Doamna Lacasse l-a întrebat dacă mai avea frați și dacă și ei erau la fel de bătuți în cap ca el. După care a închis.

În același an, NEF a instalat luminițe de Crăciun peste tot în Morrow Estates.

— Chiar corporația? s-a mirat Phil. Nu asociația de proprietari?

— N-aveam niciun fel de asociație, i-a răspuns femeia. Nimic de genul ăsta. După Ziua Recunoștinței am primit toți câte un pliant de la NEF. Ni le-au pus în cutiile poștale. Scria acolo că o să pună luminițele, pentru că vor să ne aducă aproape de *spiritul sărbătorilor*.

— Și să vă arate cât de buni sunt ei la suflet, a murmurat Phil, notându-și toate detaliile în agendă.

Femeia Arsă a scos din nou hohotele alea de vrăjitoare și a întins spre el un deget strâmb și pe jumătate topit.

— Îmi place de tine. O să mă dai și tu afară, ca toți ăilalți, da' tot îmi place de tine. Ca să nu mai zic că până acum nimeni nu și-a notat ce zic eu.

— Mai aveți pliantul?

— Al meu a ars, da' am un teanc de alte pliante exact la fel.

— Voi avea nevoie de unul. Ba nu, voi avea nevoie de toate. Povestiți-mi despre incendiu.

I-a spus că soțul ei era acasă de Crăciun. Cadourile erau sub brad. Cu două seri înainte de Ajun, când copiii dormeau deja în paturile lor (probabil visând că Moșul le va aduce multe bombonele), le-a luat foc casa. Și a luat foc și cea de alături, unde locuia familia Duffy. Pe Christine au trezit-o strigătele de afară. Casa era plină de fum, da' n-a văzut niciun foc. A văzut-o de la geam pe Rona Duffy, vecina ei, care se tăvălea în zăpadă, încercând să-și stingă flăcările de pe cămașa de noapte.

— Casa aia a lor ardea ca o lumânare. L-am trezit pe Ronald și i-am zis să scoată copiii afară, dar n-a mai apucat. Eu țâșnisem deja pe ușă și încercam s-o sting pe Rona. Dar a murit. Bine că ăia doi copilași ai ei erau la fostul soț, în Rutland. Ai mei n-au avut norocul lor. Nu știu ce s-a întâmplat. Cred că Ronnie s-a înecat de la fum înainte să ajungă la ei. M-am întors să-i scot eu afară și a căzut peste mine blestematul ăla de tavan. Domnu' avocat Parker, casa aia s-a făcut scrum cât ai bate din palme. Abia am reușit să mă târăsc afară. Ardeam toată. Vrei să știi ce s-a întâmplat în anul ăla cât am stat în spital?

— Și-au pasat vina de la unul la altul, a spus Phil. Nu-i așa?

Iarăși a întins spre el degetul ăla deformat. Și a mai scos un hohot de râs, la fel de hârâit. Phil și-a zis că așa râd doar cei ajunși în iad.

— NEF a spus că era vina firmei care a făcut instalația electrică. Firma care a făcut instalația electrică a spus că autoritățile verificaseră și luminițele de Crăciun, și instalația electrică, așa că era vina autorităților. Autoritățile au zis că specificațiile electrice de la casele noastre nu corespundeau cu alea de la casele care nu pățiseră nimic, așa că probabil că firma care a executat lucrarea n-a vrut să cheltuiască prea mulți bani. Firma care a făcut lucrarea a spus că primește ordine numai de la New England Freedom Corp. Vrei să știi ce-a zis New England Freedom Corp.?

— Dacă nu-ți convine, dă-ne în judecată, a spus Phil.

— Exact – dacă nu-ți convine, dă-ne în judecată. O corporație veche și mare împotriva unei amărâte de femei care arată ca o găină lăsată prea mult timp în cuptor. Bine, le-am zis eu atunci, o să ne vedem la tribunal. Sigur că mi-au propus să ajungem la o înțelegere și mi-au oferit patruzeci de mii de dolari. Am refuzat. Vreau cinci milioane, câte unul pentru fiecare copil al meu. Cel mai mare avea paispe ani și cel mai mic, trei. Pentru bărbatu-meu nu vreau nimic, că el ar fi trebuit să ne scoată copilașii din casă. Ei, ce zici? E timpul să plec?

Pentru prima oară de la moartea lui Sal – poate pentru prima dată chiar de la moartea lui Jake – Phil a simțit un interes real față de cazul acesta. Și a mai simțit ceva – indignare. Îi plăcea ideea de a lupta împotriva unei corporații de categorie grea. Și nu pentru bani ar fi făcut-o, deși partea lui din cele cinci milioane nu ar fi fost deloc neglijabilă. Și nici pentru publicitate, pentru că avea atât de multe cazuri că abia dacă le putea face față... sau voia să le facă față. Despre altceva era vorba. Asta era șansa lui de a sugruma pe cineva care nu ar mai dispărea ca un fum.

— Nu, i-a spus el acum Femeii Arse. Nu trebuie să pleci.

În următorii cinci ani Phil s-a ținut scai de New England Freedom. Tatăl lui nu era deloc de acord cu el și îi spunea că suferă de complexul lui Don Quijote și că se luptă cu morile de vânt și îi reproșa că nu mai acordă atenția cuvenită celorlalte cazuri. Phil i-a răspuns că probabil avea dreptate, dar i-a amintit că nu mai trebuie să strângă bani ca să-și trimită fiul la Harvard. Iar atunci John – deja Bătrânul John – n-a mai suflat nicio vorbă în legătură cu

acel caz. În schimb, văduva lui Ted Allburton i-a spus că îl înțelege și că îl susține sută la sută.

— O faci pentru că nu poți să dai în judecată cancerul care ni l-a luat pe Jakey, i-a zis ea.

Phil nu a contrazis-o – poate era un sâmbure de adevăr în vorbele ei –, dar de fapt o făcea pentru că nu și-l putea scoate din minte pe Omul cu Răspunsurile. În unele nopți, când nu putea să doarmă, își spunea că e absurd, pentru că nu Omul cu Răspunsurile era de vină pentru necazurile lui și nici pentru cele ale Femeii Arse.

Foarte corect, însă mai era ceva: când a avut cu adevărat *nevoie* de răspunsuri, omul de sub umbrela roșie nu a mai fost de găsit. Și, la fel ca doamna Lacasse, trebuia să dea vina pe *cineva*.

Procesul împotriva NEF a început la tribunalul din Boston cu puțin timp înainte ca doamna Lacasse să se îmbolnăvească de pneumonie. Phil a câștigat. NEF a făcut apel. Phil și Christine știuseră că așa se va întâmpla, dar măcar ea s-a putut bucura de victoria aceea provizorie înainte să fie răpusă de boală în toamna anului 1967. Phil a văzut-o cum se stinge tot mai mult cu fiecare zi și a înțeles – așa cum înțelesese și în cazul lui Jake – că urma să se producă inevitabilul. L-a cooptat pe fratele lui Ronald Lacasse. Însă Tim Lacasse nu avea setea de răzbunare a Femeii Arse și nici ardoarea ei; așa că i-a spus lui Phil să meargă mai departe, să facă ce știe mai bine, dar el a rămas acasă, în Carolina de Nord, niciodată nu s-a obosit să facă drumul până la tribunal. A refuzat să plătească vreo taxă, dar n-ar fi zis *nu* unor bănuți picați din cer. Femeia Arsă nu lăsase niciun testament. Însă Phil a continuat procesul și a plătit toate cheltuielile din propriul buzunar. NEF i-a propus de două ori să ajungă la o înțelegere, mai întâi pentru suma de trei sute de mii de dolari, apoi pentru opt sute de mii. Din cauză că toată acea publicitate negativă pune corporația într-o situație *très* neplăcută. Tim Lacasse i-a cerut lui Phil (printr-un apel telefonic interurban) să accepte banii. Phil a refuzat. Voia să obțină toate cele cinci milioane, pentru că asta își dorise doamna Lacasse. Câte un milion pentru fiecare copil. Au fost întârzieri. Au fost amânări. NEF a pierdut în primă instanță și a făcut alt apel. Însă, când Curtea Supremă a refuzat să-i judece cazul, corporația n-a avut ce să mai facă. Suma totală a despăgubirilor pentru luminițele de Crăciun – picătura care a umplut paharul – și instalația electrică proastă (în privința căreia Phil adusese dovezi solide că era o procedură standard a

NEF, folosită și la alte construcții) a fost de 7,4 milioane de dolari, plătită reclamantului Tim Lacasse. NEF a mai fost obligată să achite și toate cheltuielile de judecată, sume deloc mici. Dacă nu s-ar fi încăpățânat să continue cu procesul, NEF ar fi putut să economisească aproape două milioane și jumătate; însă acelei corporații i-a fost imposibil să-și imagineze că nu ar învinge un avocatul de la țară.

Phil l-a anunțat pe Tim Lacasse că suma va fi împărțită în mod egal între ei, iar Tim Lacasse l-a amenințat că îl va da în judecată.

— Chiar te rog, i-a spus Phil. Alea trei milioane șapte sute de mii ale tale se vor topi mai repede decât zăpada în aprilie.

În cele din urmă, Tim Lacasse a acceptat să împartă suma și, într-o zi din 1970, Phil a atârnat o fotografie înrămată pe peretele biroului său, chiar vizavi de ușă, ca să o poată vedea zilnic când venea la lucru. În fotografie erau Ronald și Christine Lacasse la nunta lor. El – zdravăn și zâmbitor. Christine, în rochia albă de mireasă, era absolut superbă.

Sub această fotografie erau câteva cuvinte scrise cu majuscule chiar de Phil:

SĂ NU UIȚI CĂ ALȚII AU AVUT PARTE DE NECAZURI MAI MARI.

După hotărârea definitivă în procesul intentat corporației New England Freedom – proces datorită căruia a ajuns un fel de vedetă în cercurile juridice –, Phil ar fi putut avea foarte mult de lucru. Însă a preferat să reducă puțin viteza și, pentru că acum o ducea foarte bine din punct de vedere financiar, a început să accepte și mai multe cauze *pro bono*. În 1978, cu paisprezece ani înainte de apariția Proiectului Inocența^{98}, în cadrul unui nou proces, a reușit să obțină achitarea unui bărbat condamnat la închisoare pe viață și care executase deja doisprezece ani din această sentință la Penitenciarul New Hampshire.

Bineînțeles că exista un gol în viața lui – acolo unde fuseseră Jake și Sal. Iar munca de avocat nu reușea să i-l umple, așa că s-a implicat tot mai mult în problemele comunității. A lucrat ca administrator al bibliotecii publice din Curry și a organizat primul târg de carte din oraș. A vorbit la posturile de televiziune din New Hampshire despre importanța donării de sânge. O seară pe săptămână făcea voluntariat la cantina săracilor din North Conway

(pentru că alții aveau parte de necazuri mai mari) și altă seară pe săptămână la Harvest Hills, adăpostul de animale din Fryeburg, chiar lângă granița statului. În 1979 și-a luat de acolo un pui de beagle, pe care l-a botezat Frank. În următorii paisprezece ani, Frank l-a însoțit pretutindeni. Când mergeau cu mașina, stătea pe locul din dreapta.

Nu s-a recăsătorit, dar a avut o iubită în Moultonborough, pe care o vizita din când în când. Doamna se numea Sarah Coombes. O ajuta în problemele de natură juridică și i-a achitat ipoteca pe casă. El și cu Frank nu rămâneau întotdeauna peste noapte la ea, dar Sarah avea mereu în cămară o pungă cu mâncare pentru căței, pentru orice eventualitate. Odată cu trecerea anilor, aceste vizite au devenit tot mai rare; Phil prefera să se ducă acasă la sfârșitul zilei de lucru și să-și încălzească la cuptorul cu microunde mâncarea lăsată de menajeră. Uneori – nu mereu, doar uneori – îl durea să-și vadă casa atât de pustie. În momentele acelea, îl chema pe Frank lângă el și îl scărpină după urechi și îi spunea că alții aveau parte de necazuri mai mari.

Singura muncă de voluntariat pe care a refuzat-o a fost cea de antrenor secund al echipei de baseball din Curry. Lui Doar Phil i-ar fi trezit amintiri mult prea dureroase. Astfel a trecut timpul. Aceasta a fost povestea. În mare, a fost o viață bună. Au existat cicatrici, însă nu urâte – și, în fond, ce sunt cicatricile, dacă nu niște răni care s-au vindecat?

A început să șchiopăteze și acum mergea sprijinit în baston. Marie s-a pensionat. El a început să sufere de artrită la mâini, picioare și șolduri. Marie a murit. El a anunțat că are de gând să se retragă din activitate, iar orașul (acum destul de măricel) i-a organizat o petrecere de toată pomena. A primit o sumedenie de cadouri, printre care și o plachetă prin care era declarat CETĂȚEAN DE ONOARE AL ORAȘULUI CURRY. S-au ținut câteva alocuțiuni, culminând cu cea a lui Phil, în fața mulțimii care umpluse sala de festivități a noului liceu. A fost un discurs modest, a fost un discurs amuzant și, mai presus de orice altceva, a fost scurt. Îi venea să facă pipi și abia se mai putea ține.

Cățelul Frank s-a stins în toamna lui 1993. Phil l-a îngropat în curtea din spate, într-o groapă pe care a săpat-o singur, chiar dacă articulațiile lui protestau.

După ce a umplut mormântul, a netezit pământul de deasupra și l-a acoperit cu gazon, a rostit un discurs funerar, de asemenea foarte scurt.

— Te-am iubit, băiete. O să te iubesc mereu.

Phil urma să împlinească optzeci și unu de ani.

În 1995, a început să aibă migrene și nu mai avusese niciodată înainte. S-a dus la doctorul Barlow, pe care încă îl considera „doctorul cel nou”, cu toate că mergea de zece ani la el pentru consultațiile periodice și problemele cu artrita. Barlow l-a întrebat dacă i se înceteșează vederea atunci când îl apucă durerile de cap. Phil i-a răspuns că da și a recunoscut că uneori s-a pomenit în alt loc din casă după ce l-a mai lăsat migrena, dar fără să știe cum a ajuns acolo. Doctorul Barlow l-a trimis să-și facă un RMN la spitalul din Portsmouth.

— N-am vești prea bune, i-a spus „doctorul cel nou”, după ce a primit rezultatele. Este o tumoră cerebrală. Și a adăugat, de parcă ar fi vrut să-l felicite:

— Treaba asta se întâmplă destul de rar oamenilor de vârsta ta.

Barlow i-a recomandat un neurolog de la spitalul Mass General. Pentru că Phil nu mai conducea mașina decât prin oraș, și-a angajat un șofer – un tânăr pe nume Logan Phipps. Lui Logan nu-i tăcea deloc gura – i-a povestit despre familia lui, despre prieteni, despre iubită, despre cum e vremea, despre slujba lui cu jumătate de normă, despre dorința de a se întoarce la școală. Și despre multe altele. Evident că toată turuiala tânărului îi intra lui Phil pe o ureche destul de surdă și îi ieșea pe cealaltă. Dar încuviința mereu dând încetișor din cap. În timpul acelui drum și-a dat seama că începe să se detașeze de viață. Nu era mare lucru. Ca atunci când rupi încet, dar fără să te oprești, un cupon de supermarket din cotor de-a lungul liniei perforate. Neurologul l-a examinat și a examinat și rezultatele RMN-ului. I-a spus apoi că l-ar putea opera ca să-i scoată tumora aia păcătoasă. Phil și-a adus aminte atunci un cântec de demult, în care o fată zicea că o să se spele pe cap ca să-și scoată iubitul din minte. Sal îl cânta adesea la duș, uneori chiar când se spăla pe cap, dar Phil nu a luat-o niciodată personal. Când l-a întrebat pe neurolog ce șanse are să se mai trezească după respectiva operație – și să fie bine – doctorul i-a răspuns că cincizeci la sută. Phil i-a spus că îi pare rău, dar la vârsta lui cincizeci la sută reprezintă prea puțin.

— Durerile de cap ar putea să fie destul de rele înainte de...

Și a ridicat din umeri, nedorind să spună *înainte de final*.

— Alții au avut parte de necazuri mai mari, i-a răspuns Phil.

Într-o zi cu mult vânt din octombrie 1995, Phil s-a urcat pentru ultima oară la volanul mașinii. Nu era rabla de Chevrolet, nici Buickul nu era, ci un Cadillac Seville, dotat cu toate accesoriile de ultimă generație.

— Sper din suflet să nu calc pe cineva, Frank, i-a spus cățelului care nu mai era lângă el.

Deocamdată nu-l durea capul, dar începuseră să i se răcească degetele de la mâini și de la picioare – parcă nici nu și le mai simțea.

A străbătut orașul cu treizeci de kilometri la oră și a mărit viteza până la patruzeci și cinci când a ajuns la periferie. Celelalte automobile îl depășeau în sunet furios de claxoane.

— Ba pe-a mă-tii, îi spunea Phil fiecărui șofer. Latră dacă ești de acord cu mine, Frank.

Pe Route 111 nu era trafic aproape deloc și oare a fost el surprins când a trecut pe lângă indicatorul galben pe care scria 3 KM PÂNĂ LA OMUL CU RĂSPUNSURILE? Nu, câtuși de puțin. Din ce alt motiv și-ar fi riscat el viața și ar fi pus în pericol viețile celorlalți oameni care ar fi putut veni din direcție opusă? Nu credea nici că putregaiul negru care i se răspândea în cap i-ar fi transmis informații false. A ajuns curând la celălalt indicator, cel de un albastru-intens: OMUL CU RĂSPUNSURILE 1,5 KM. Și acolo, chiar dincolo de colina de la marginea orașului Curry, se aflau măsuta și umbrela roșie. Phil a tras pe dreapta și a oprit motorul. Și-a luat bastonul și s-a chinuit să se dea jos din mașină.

— Rămâi aici, Frank! Nu durează mult.

Oare a fost el surprins să vadă că Omul cu Răspunsurile nu se schimbase absolut deloc? Aceiași ochi albaștri, același păr cărunț și rar, aceleași haine? Nu, nu a fost surprins. O singură schimbare a remarcat Phil, deși îi era greu să fie sigur de asta, din moment ce vedea dublu și uneori chiar triplu. Pe masa Omului cu Răspunsurile era un singur afiș. Și pe acesta scria:

TOATE RĂSPUNSURILE SUNT GRATUITE.

Gemând și strâmbându-se ușor de durere, Phil s-a așezat pe scaunul clientului.

— Nu te-ai schimbat deloc.

— Nici tu, Doar Phil.

Phil a început să râdă.

— N-ai altă glumă mai bună?

Probabil că era o întrebare prostească, dar de ce să n-o pună? Că doar acum toate răspunsurile erau gratis.

— Este adevărat. Pe dinăuntru ai rămas la fel.

— Dacă zici tu... dar eu am oarece îndoieli. Mai ții cronometrul în geanta aia?

— Da, însă astăzi nu voi avea nevoie de el.

— E vinerea reducerilor?

Omul cu Răspunsurile a zâmbit.

— Nu-i vorba de nicio reducere și nu este vineri, ci marți, Doar Phil.

— Știu. A fost o întrebare bicisnică. Știi ce-i aia?

— Știu ce sunt *toate* întrebările. A ta care este?

Phil și-a dat seama că nu mai vrea să-l întrebe *de ce tocmai eu*. Omul cu Răspunsurile i-ar fi spus că și asta era o întrebare bicisnică. A fost el, pentru că el *a fost*. Nu exista alt motiv. Nici nu voia să știe cât mai are de trăit. Poate că o să prindă prima ninsoare, dar precis că nu va mai apuca să vadă cum se va topi zăpada. O singură curiozitate avea.

— Mergem mai departe? După ce murim, mergem mai departe?

— Da.

A început să-i învăluie cenușiul – încet, foarte încet. Și Omul cu Răspunsurile a început să dispară. Tot foarte încet. Phil nu s-a supărat. Nu-l durea capul – mare ușurare! –, iar frunzele (cât mai putea el să le vadă) erau foarte frumoase. Cât de aprinși erau copacii la sfârșitul ciclului! Și, din moment ce întrebările erau gratuite...

— Ne ducem în rai? În iad? Există reîncarnare? O să fim tot noi? O să ne mai amintim ceva? O să-mi revăd soția și fiul? O să fie bine? O să fie rău? O să visăm? O să mai simțim tristețe sau bucurie sau orice altă emoție?

Omul cu Răspunsurile abia dacă se mai vedea prin vălul cenușiu.

— Da, i-a spus el.

Când și-a revenit, Phil a văzut că se află la volanul Cadillacului și s-a mirat că nu murise. Deocamdată se simțea bine; de fapt chiar foarte bine. Nu-l durea capul, nu-l dureau mâinile, nu-l dureau picioarele. A pornit motorul.

— Ce zici, Frank? Crezi că o să reușim să ajungem întregi înapoi acasă? Fără să calc pe cineva? Latră o dată pentru da, de două ori pentru nu.

Frank a lătrat o singură dată. Deci era *da*. *Da* era.

Pentru Jonathan Leonard

POSTFAȚĂ

Într-o zi, pe când îmi făceam plimbarea de dimineață, ascultând „Highway 49” al băieților de la Jeff Healey Band și gândindu-mă doar la cât de tare e soloul ăla de chitară, am dat cu ochii de două figurine din plastic verde, cu căciulițe roșii. Erau puse de-o parte și de cealaltă a drumului și de fiecare dintre ele era agățat un indicator pe care scria REDUCEȚI VITEZA! LOC DE JOACĂ. Așa mi-a venit ideea povestirii „Șerpii cu clopoței”. Singurul lucru pe care nu l-am știut în momentul acela era că personajul principal urma să fie un vechi prieten din *Cujo*, roman pe care-l scrisesem cu mult timp în urmă.

Așa mi se întâmplă câteodată – am în minte câte o poveste complet structurată, care așteaptă doar declicul potrivit ca să poată ieși la iveală. E o chestie foarte tare. Rareori știu detaliile (polițaiul ăla bătrân din „Șerpii cu clopoței”, Andy Pelley, a apărut de nicăieri) sau cum se vor termina poveștile; dar, pentru mine, cea mai mare plăcere este descoperirea. De ce funcționează treaba asta, sau cum funcționează – rămâne un mister pentru mine. La fel a fost și cu „Coșmarul lui Danny Coughlin”. Într-o dimineață, când mă îmbrăcam și nu mă gândeam la nimic altceva în afară de bolul cu cereale și la plimbarea cu câțelul, mi-am zis din senin: „Cum ar fi să aibă cineva un vis premonitoriu? Un vis care să-i indice unde e îngropat un cadavru? L-ar crede cineva, sau ar zice toți că el este ucigașul?” În timpul ăsta îmi puneam tricoul. Când am început să-mi trag blugii pe mine, mă gândeam deja la un polițist cu obsesii, cam la fel ca inspectorul Javert din *Mizerabilii*, care să-l hărțuiască pe personajul principal. Restul poveștii a venit de la sine. N-am știut de la bun început că polițistul meu – Jalbert în loc de Javert – avea și obsesia numărului; pur și simplu a început să facă asta de capul lui. Eu n-am făcut decât să-l urmez. Oare asta mă face narator sau stenograf, așa cum este William Davis din „Visătorii”? Poate și una, și alta.

Oare aș vrea să știu mai multe despre arta scrisului? Normal că vreau, din moment ce joacă un rol principal în viața mea. În romanele și povestirile mele am scris despre scriitori și am scris despre *scris* în lucrările nonliterare. Dar tot nu înțeleg procesul acesta. Nu înțeleg nici măcar de ce oamenii au nevoie de povești sau de ce eu – printre mulți alții – simt nevoia

să le scriu. Nu știu decât că simt o bucurie fără margini atunci când mă detașez de viața cotidiană și intru în relații cu oameni care nu există cu adevărat. Probabil că la fel simte oricine. Imaginația este o fiară flămândă și trebuie hrănită. Și sunt momente când – tot ca William Davis din „Visătorii” – văd cuvintele încă dinainte de a le scrie. Primele paragrafe din „Ecranul roșu” și „Finn” au existat în mintea mea cu săptămâni sau chiar luni înainte să le aștern pe ecranul calculatorului. Vedeam chiar fiecare virgulă, fiecare punct. Oare asta mă face *anormal*? Poate, de fapt chiar foarte probabil, dar cui îi pasă? De-a lungul anilor, povestirile pe care le scriu ne-au distrat și pe mine și pe alți oameni, iar asta nu poate decât să mă facă nespus de fericit.

Cât despre subiectele mai întunecate din scrierile mele... ei, asta este o altă problemă. Ar trebui să-mi cer scuze pentru ce scriu? Nu prea cred. Francisco Goya are o gravură în care s-a înfățișat dormind înconjurat de creaturi fantastice și i-a pus numele *Somnul rațiunii naște monștri*. Am crezut mereu că un asemenea somn și asemenea monștri reprezintă o componentă necesară a unei minți sănătoase. (Citiți primul rând din *Casa bântuită* a lui Shirley Jackson – ea o zice cel mai bine.) Poveștile de groază sunt cel mai bine apreciate de oamenii miloși și empatici. Un paradox, dar așa este. Cred că doar cei lipsiți de imaginație, cei incapabili să aprecieze latura întunecată a imaginației sunt de vină pentru mare parte din suferințele lumii. În povestirile mele despre supranatural și paranormal m-am străduit să prezint realitatea așa cum este ea și să spun adevărul despre această Americă pe care o cunosc și o iubesc. Unele dintre adevărurile acestea sunt urâte, dar, așa cum spune și poetul, cicatricile devin semne ale frumuseții atunci când sunt privite cu dragoste.

Majoritatea povestirilor din volumul de față sunt noi, iar cea mai lungă dintre ele nu a mai fost publicată niciodată. Nu cred că ar fi nevoie să vorbesc despre felul în care au prins viață, pentru că asta n-ar însemna decât să mă apuc să înșir unde eram și ce făceam când mi-a venit fiecare idee. Sigur, cu condiția să mai țin minte. Și v-aș plictisi. Și pe mine m-aș plictisi.

Singura care merită câteva cuvinte este „Omul cu Răspunsurile”. Nepotul meu, Jon Leonard, a cotoită prin vechile mele manuscrise – cele mai multe neterminate și date uitării. Și a făcut o copie după un fragment de șase pagini, cu un bilet atașat de el. Mi-a zis că era prea bun ca să nu-l termin. L-am citit și mi-am dat seama că are dreptate. Scrisesem paginile alea când aveam treizeci de ani. Am terminat povestirea la șaptezeci și

cinci. În timp ce lucram la ea, am avut o senzație extrem de stranie. Parcă strigam într-un canion al timpului și așteptam să aud ecoul. Are sens ce spun eu acum? Habar n-am. Știu doar că așa am simțit.

S-a spus despre mine că sunt un scriitor prolific, calitate pe care Cititorii mei Devotați o laudă, iar criticii o mai... critică uneori, că de-aia sunt critici. Dar nu mi-am propus niciodată să fiu prolific; și nu mi-am propus niciodată să *nu* fiu. Am făcut ce mi-a fost dat să fac și, de cele mai multe ori, am făcut-o cu foarte multă bucurie. Singurul inconvenient (îi puteți spune „eroarea fatală”, dacă vreți să fiți mai prețioși) este că execuția – fără nicio excepție – nu s-a ridicat la nivelul ideii de la care am pornit. Doar de două ori m-am apropiat de perfecțiune și de fiecare dată a fost vorba despre câte o povestire despre închisoare: *Culoarul morții* și *Închisoarea îngerilor*. Toate celelalte nu s-au ridicat la înălțimea așteptărilor mele. Până și romanele foarte lungi – *It*, *Apocalipsa*, *Sub dom* – le-am terminat cu gândul că un scriitor mai bun le-ar fi putut scrie mai bine. Și totuși, una peste alta, sunt mândru de ce am făcut. Și sunt mândru de povestirile mele, poate tocmai pentru că mi-a fost întotdeauna foarte greu să le scriu.

Am lucrat cu o mulțime de redactori, lista este foarte lungă, dar vreau să-i mulțumesc lui Julie Eugley, care a dezgropat zeci de povestiri vechi, foarte multe pur și simplu groaznice, dintre care două meritau să fie terminate. Și vreau să-i mulțumesc lui Jon Leonard, care mi-a readus în atenție de mult uitata povestire despre „Omul cu Răspunsurile”. Le mulțumesc celor doi fii ai mei pentru colaborare și pentru talentul lor. Joe a lucrat cu mine la două povestiri – „Throttle” și „În iarba înaltă”. Împreună cu Owen am scris *Frumoasele adormite*, romanul care îmi este cel mai drag dintre toate. Vreau să le mulțumesc și celorlalți colaboratori: Stewart O’Nan, Richard Chizmar și regretatul Peter Straub. Este un risc să lucrezi cu alți scriitori, dar eu am avut întotdeauna de câștigat.

Vreau să-i mulțumesc vechiului meu redactor, Nan Graham, precum și lui Liz Darhansoff, agenta mea. A luat locul regretatului Chuck Verrill și mi-a ridicat o mare povară de pe umeri. Trebuie să-i mulțumesc și lui Robin Furth, prietenul meu și omul care mă ajută să mă documentez cât mai bine. Dar cel mai mult și mai mult doresc să-i mulțumesc soției mele, Tabitha, care încă știe cum să mă țină cu picioarele pe pământ. Poate fi deopotrivă o scumpete și o scorpie, câteodată chiar în același timp. Dar are mintea brici. Ea mi-a sugerat să dau mai multe amănunte despre fratele lui Danny

Coughlin și tot ea mi-a spus că trebuie să bag mai multe amănunte despre Covid în „Șerpii cu clopoței”.

Mii și mii și mii de mulțumiri și vouă, dragi cititori, pentru că mi-ați permis să vă invadez imaginația și să vă gâdil terminațiile nervoase. Vă place mai întunecat? Foarte bine. Și mie. Așa că uite cum am devenit noi suflete gemene.

P.S. Prima frază din *Casa bântuită* sună așa: „Niciun organism viu nu poate să ducă o existență sănătoasă în condiții de realitate absolută pentru prea mult timp; se spune ca până și ciocârliile și cosașii visează.”^{99}

P.P.S. Cântecele lui Leonard Cohen din care m-am inspirat pentru titlul acestui volum este „You Want It Darker”. Îmi cer scuze că am schimbat verbul.

23 aprilie 2023

ARMADA
science-fiction • fantasy • thriller

Stephen King, legendarul povestitor și maestru al prozei scurte, ne oferă o extraordinară colecție formată din douăsprezece povestiri, multe dintre ele nepublicate până acum și unele dintre cele mai bune pe care le-a scris vreodată.

„Vă place mai întunecat? Ce bine, și mie la fel!”

scrie Stephen King în postfața acestui volum de douăsprezece povestiri care explorează partea mai întunecată a vieții – atât metaforic, cât și literal. King a fost, timp de jumătate de secol, un maestru al genului, iar aceste povestiri despre soartă, moarte, noroc și faldurile realității unde, pe ascuns, se poate întâmpla orice, sunt la fel de complexe și captivante ca și romanele sale.

Ele sunt, deopotrivă, lecturi fascinante și bogate în teme profunde. King scrie pentru a simți „bucuria de a lăsa în urmă viața de zi cu zi”, iar în *Îți place mai întunecat* cititorii vor simți și ei această bucurie, pagină cu pagină.

Talentul lui King de a ne surprinde, de a ne fascina și de a ne inspira atât groază, cât și alinare rămâne de neegalat. Fiecare dintre aceste povestiri ascunde propriile emoții, bucurii și mistere; fiecare dintre ele este emblematică. *Îți place mai întunecat*? De asta vei avea parte.

ARMADA
powered by
NEMIRA

- {1} Evanghelia după Ioan (n. tr.).
- {2} Stil de jazz american, caracterizat prin armonii cromatice și disonante (n. tr.).
- {3} Adam Schiff, reprezentant al Partidului Democrat, membru al Camerei Reprezentanților (n. tr.).
- {4} Project Blue Book – unul dintre studiile sistematice asupra OZN-urilor, realizat de Forțele Aeriene Americane (n. tr.).
- {5} Marginal Way – unul dintre cele mai pitorești trasee de pe coasta statului Maine (n. tr.).
- {6} Pastorul Arthur Dimmesdale – personaj din romanul *Litera Stacojie* al lui Nathaniel Hawthorne (1804-1864) – scriitor american (n. tr.).
- {7} Localități din statul Maine (n. tr.).
- {8} Aluzie la piesa „November Rain” a trupei Guns n’Roses, apărută pe albumul *Use Your Illusion I* din 1991 (n. red.).
- {9} Bătălia de la Okinawa (1 aprilie - 22 iunie 1945) – cea mai mare luptă din zona Pacificului, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n. tr.).
- {10} Gumby – personaj de desene animate, cu aspect uman și făcut din lut verde, creat de Art Clokey în 1953 (n. tr.).
- {11} Colecție de douăzeci și șase de povestiri științifico-fantastice scrise de Ray Bradbury și publicate în 1950 (n. tr.).
- {12} Judecătoarei Judy – protagonistă a unui reality-show difuzat în perioada 1996-2021 (n. tr.).
- {13} Emmett Till (1941-1955) – băiat afro-american, răpit, torturat și linșat într-un oraș mic din Mississippi (n. tr.).
- {14} Aluzie la răul absolut din romanul *It* al lui Stephen King (n. tr.).
- {15} „Kubh Klian” – poem scris de Samuel Taylor Coleridge (1772-1834) (n. tr.).
- {16} Cântec compus și interpretat de Sam Cooke (1931-1964), reprezentant de seamă al muzicii soul (n. tr.).
- {17} Albert Ammons (1907-1949) – pianist și compozitor de jazz (n. tr.).
- {18} Joan Jett – actriță și cantautoare de muzică rock (n. tr.).
- {19} Bătălia de la Gettysburg – bătălie din Războiul Civil American, desfășurată între 1-3 iulie 1863 (n. tr.).
- {20} Păstrăm opțiunea autorului de a scrie cu majusculă (n. red.).
- {21} *A Day No Pigs Would Die* – roman autobiografic scris de Robert Newton Peck și publicat în 1972 (n. tr.).
- {22} Jesse Jackson – activist pentru drepturile civile, om politic și pastor (n. tr.).
- {23} I Love Lucy – sitcom produs de postul CBS și difuzat în perioada 1951-1957 (n. tr.).
- {24} Henry David Thoreau (1817-1862) – filosof, eseist și scriitor american care a militat în scrierile sale pentru o viață simplă, în mijlocul naturii (n. tr.).
- {25} *Inside View* – tabloid fictiv, care există doar în universul scrierilor lui Stephen King (n. tr.).

- {26} Ted Bundy, Dennis Rader – criminali în serie (n. tr.).
- {27} „It’s Your Baby, You Rock It” – cântec lansat de Elvis Presley în 1971 (n. tr.).
- {28} O.J. Simpson – jucător de fotbal profesionist și actor, acuzat de crimă în 1994; Johnnie Cochran – avocatul lui Simpson (n. tr.).
- {29} Argument din pledoaria lui Johnnie Cochran, care face referire la mănușa din latex pătată cu sânge și descoperită la locul faptei (n. tr.).
- {30} Avocați de drept penal – personaje din seriale TV (n. tr.).
- {31} Joc de cuvinte în limba engleză, intraductibil în română; cough – a tuși (n. tr.).
- {32} Richard Hickock, Perry Smith – criminali în serie, condamnați la moarte și spânzurați în 1965 (n. tr.).
- {33} Truman Capote (1924-1984) – scriitor și scenarist american (n. tr.).
- {34} „Little House on the Prairie” – serie de cărți pentru copii scrise de Laura Ingalls Wilder, publicate din anul 1932 până în 1971 (n. tr.).
- {35} „For the First Time in Forever” – cântec din filmul Regatul de gheață (n. tr.).
- {36} Jerry Springer (1944-2023) – jurnalist, moderator timp de treizeci de ani al emisiunii tabloide „The Jerry Springer Show” (n. tr.).
- {37} Obsesie patologică a calculelor aritmetice (n. tr.).
- {38} Evanghelia după Ioan (n. tr.).
- {39} Regele Ioan, William Shakespeare, în traducerea lui Scarlat Ion Ghica (n. tr.).
- {40} Sindromul Stockholm – reacția psihologică pe care o dezvoltă victima unei răpiri sau abuz, când se atașează emoțional de abuzator, ajungând chiar să-i justifice atitudinea (n. tr.).
- {41} Perechi de violatori și asasini în serie din anii ’60 și ’70 (n. tr.).
- {42} The Pogues – trupă irlandeză de muzică punk și rock, înființată în 1982 (n. tr.).
- {43} Echipa de fotbal din Irlanda (n. tr.).
- {44} Trupă de hard rock din Scoția, înființată în 1968 (n. tr.).
- {45} Ramones – trupă americană de punk rock, din anii ’70- ’90. Cheap Trick – trupă americană de rock, înființată în 1973. Dexys Midnight Runners – trupă de pop-rock din anii ’80, din Marea Britanie (n. tr.).
- {46} Cântăreț britanic de muzică pop, care s-a lansat în 1958 (n. tr.).
- {47} Trupă americană de heavy metal, înființată în 1981 (n. tr.).
- {48} În lb. franceză în original – trad. aproximativă: „curva aia de cioară” (n. tr.).
- {49} Ambrose Gwinnett Bierce (1842-1914?) – jurnalist și scriitor american (n. tr.).
- {50} Dominic Paul DiMaggio (1917-2009) – jucător în Liga Majoră de baseball (n. tr.).
- {51} Theodore Samuel Williams – (1918-2002) – jucător de baseball profesionist (n. tr.).
- {52} Trad. aproximativă a poreclei lui Ted Williams – Splendid Splinter (n. tr.).
- {53} Teddy Ballgame – altă poreclă a lui Ted Williams (n. tr.).

- {54} Ellis Kinder, Hoot Evers – jucători americani de baseball din anii '40-'50 (n. tr.).
- {55} Norman Rockwell (1894-1978) – artist plastic american (n. tr.).
- {56} Joltin' Joe – una dintre poreclele lui Joseph Paul DiMaggio (1914-1999) – jucător de baseball profesionist la New York Yankees, căsătorit cu Marilyn Monroe (n. tr.).
- {57} Mary Flannery O'Connor (1925-1964) – scriitoare americană, reprezentantă a stilului gotic (n. tr.).
- {58} Amtrak Joe – una dintre poreclele lui Joe Biden (n. tr.).
- {59} *The Invasion of the Body Snatchers* – film de groază și SF din 1956, în regia lui Don Siegel (n. tr.).
- {60} Mary Worth – personaj de benzi desenate cu subiecte de telenovelă, publicate în ziare cu începere din 1938 (n. tr.).
- {61} Siesta Key – insulă mică în apropiere de coasta statului Florida (n. tr.).
- {62} Clear-Air Turbulences (CAT) – sunt acele turbulențe care apar în condiții optime de zbor, când nu sunt nori, și nu pot fi detectate de instrumentele de bord (n. tr.).
- {63} Hall & Oates – duo american pop-rock, format din Daryl Hall și John Oates, înființat în 1970 (n. tr.).
- {64} Joan Baez – cântăreață americană, de origine mexicană, denumită „conștiința și vocea anilor '60” (n. tr.).
- {65} Rattlesnake – „șarpe cu clopoței”; Rattlesnake Key – Insula Șarpelui cu clopoței, situată în apropierea peninsulei Florida (n. tr.).
- {66} Pseudonim al scriitorului american Daniel Handler (n. tr.).
- {67} *The Bridge on the River Kwai* – roman despre Al Doilea Război Mondial, scris de Pierre Boulle și apărut în 1952; a fost ecranizat apoi în 1957 (n. tr.).
- {68} Fenomen natural care apare când o algă microscopică și toxică (*Karenia brevis*) se multiplică foarte rapid și eliberează o neurotoxină puternică (n. tr.).
- {69} Aluzie la proverbul scoțian „Dacă dorințele ar fi cai, toți cerșetorii ar merge călare” (n. tr.).
- {70} Tanya Denise Tucker – cântăreață și compozitoare de muzică country, care și-a lansat hitul „Delta Down” în 1972, când avea doar treisprezece ani (n. tr.).
- {71} Freddy Cannon – cântăreț american de rock-and-roll (n. tr.).
- {72} James Garfield (1831-1881) – al douăzecilea președinte al Statelor Unite și al doilea care a fost asasinat (n. tr.).
- {73} „Vântul sub aripile mele”, cântec compus în 1982 de Jeff Silbar și Larry Henley (n. red.).
- {74} Anthony Wilford Brimley (1934-2020) – actor american, cunoscut pentru numeroasele roluri din filme western și pentru aparițiile în reclamele la cerealele produse de compania Quaker (n. tr.).
- {75} „Crimele din Rue Morgue” – povestire de Edgar Allan Poe, publicată prima oară în 1841 (n. tr.).
- {76} Macbeth de William Shakespeare, în traducerea lui Ion Vinea (n. tr.).

- {77} Denumire sub care e cunoscut statul Florida (n. tr.).
- {78} Will Rogers (1879-1935) – actor de vodevil și umorist american (n. tr.).
- {79} John D. MacDonald (1916-1986) – prolific scriitor american pe care Stephen King l-a caracterizat drept „marele maestru de ceremonii al epocii noastre și un povestitor fascinant” (n. tr.).
- {80} Tehnică de stenografie fonetică, inventată de John Robert Gregg în 1888 (n. tr.).
- {81} William Shakespeare, *Neguțătorul din Veneția*, Actul IV, Scena 1, traducere de Petre Solomon, Editura Univers, București, 1984 (n. red.).
- {82} Personaj din piesa *Neguțătorul din Veneția* de William Shakespeare (n. tr.).
- {83} Microfon tip mască, izolat fonic, în care stenografii repetau cuvintele pronunțate în sala de tribunal pentru a fi înregistrate pe banda de magnetofon, fără a fi captat și zgomotul de fond (n. red.).
- {84} „Interzis”, în germană în original (n. tr.).
- {85} Lucrare de introducere în psihanaliză scrisă de Carl Gustav Jung (1875-1961), medic, psiholog și psihiatru elvețian (n. tr.).
- {86} Sat din Vietnam unde, la 16 martie 1968, armata SUA a ucis 504 civili, apoi a încercat să ascundă această crimă de război, cunoscută acum sub numele „Masacrul de la My Lai” (n. tr.).
- {87} „Puțin”, în germană în original (n. tr.).
- {88} Somnul REM – reprezintă 25% din somnul total și este etapa în care au loc visele cele mai intense (n. tr.).
- {89} În SUA nu au fost emise niciodată bancnote de trei dolari (n. tr.).
- {90} „Îndurare! îndurare!” – în vietnameză în original (n. red.).
- {91} Companie producătoare de ceasuri înființată în 1813 (n. tr.).
- {92} Aluzie la povestirea *The Lady, or the Tiger?*, scrisă de Frank R. Stockton în 1882 – o alegorie pentru problemele fără rezolvare (n. tr.).
- {93} Versuri din imnul sportiv al Universității Harvard, compus în 1918 de Murray Taylor și A. Putnam (n. tr.).
- {94} În original în lb. latină – „Fugit irreparabile tempus” – „Timpul zboară și nu se mai întoarce” – vers din volumul *Georgicele*, scris de poetul latin Publius Vergilius Maro (70 î.H. - 19 î.H.) (n. tr.).
- {95} Eniwetok – insulă din Oceanul Pacific (n. tr.).
- {96} Annie Oakley – personaj din filmul cu același nume, realizat în 1935, cu Barbara Stanwyck în rol principal; filmul este inspirat din viața lui Annie Oakley (1860-1926), prima femeie trăgător de elită din SUA (n. tr.).
- {97} Cașexie – afecțiune complexă și progresivă, care implică o pierdere severă a greutateii corporale și a forței fizice și care se întâlnește în cazul multor boli grave (n. tr.).
- {98} Innocence Project – ONG care se ocupă de reabilitarea persoanelor condamnate pe nedrept (n. tr.).
- {99} Shirley Jackson, *Casa bântuită*, traducere de Marius Michal, Ed. Litera, București, 2019 (n. tr.).